

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 861,044

Elisha Jones
Lipsie March 2.

Sophocles

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN V.

ELECTRA.

OXONII,

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M.DCCO LX.

[REDACTED]

S O P H O C L I S

E L E C T R A

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

M.DCCC.LX.

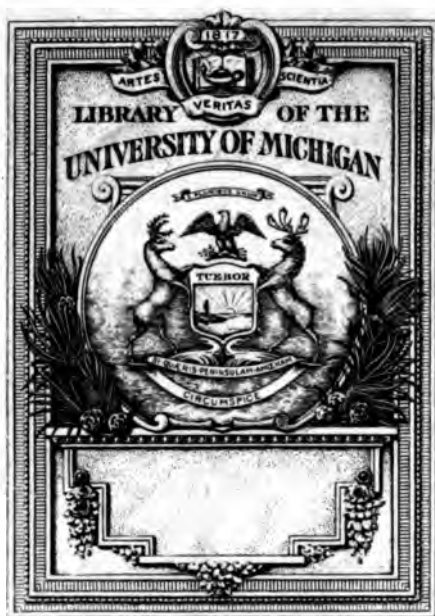

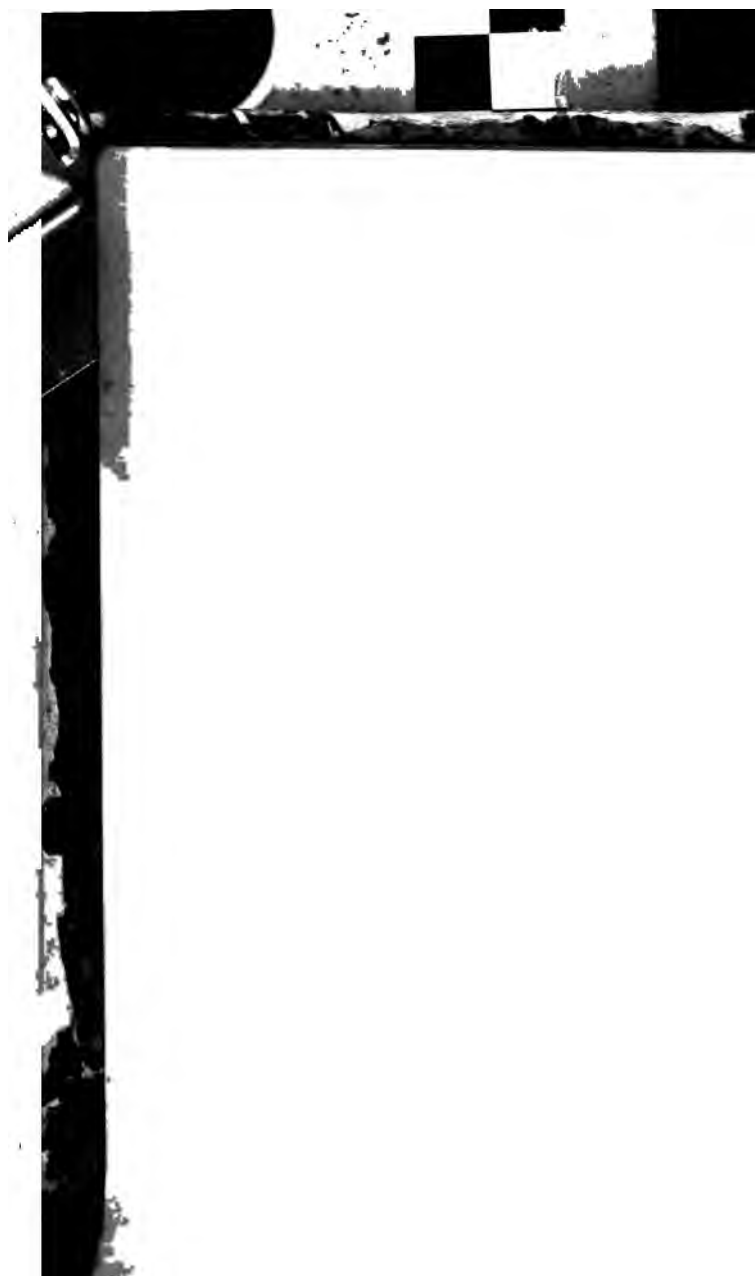

V.

Н Л Е К Т Р А.

Elisha Jones
Leipsic, March 2. 18

Sophocles

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN V.

E L E C T R A.

OXONII,

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M.DCCO LX.

S O P H O C L I S

E L E C T R A

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

V.

Н Л Е К Т Р А.

•

В

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ*

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

* Personas inter histriones tres
ita fuisse distributas liquet ut πρω- νιστής Clytaemnestram et Orest
ταγωνιστής Electram, δευτεραγω- τριταγωνιστής tres reliquas pe-
nas ageret.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.^a

Ἵπόκειται ὧδε τροφεὺς δεικνὺς τῷ Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει^b. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ Ἥλέκτρα, ἥνικα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσῃσιν σὺν τῷ πατρί.

ΑΛΛΩΣ.

Τροφεὺς ἐστὶν ὁ προλογίζων πρεσβύτης παιδαγωγὸς ὁ ὑποκείμενος καὶ ὑπεκβέμενος τὸν Ὀρέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς Στράφιον^c καὶ ὑποδεικνὺς αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν κλέψας ἐκ τοῦ Ἄργους ὁ παιδαγωγὸς ἔφυγεν καὶ διὰ εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετ' αὐτοῦ δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ χορὸς συνίστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

^a Quae grammatici veteres scripserunt de argumento fabulae perierunt. Duo codices Laurentiani excerpta brevia, quae in unum coaluerant, distinxi interposito Ἄλλως ex uno apographo, in quo καὶ Ἄλλως scriptum. In recentioribus apographis quomodo haec interpolata sint exposui in annotatione ad scholia vol. 2. p. 29. 30. Longiorem grammatici cujusdam

Byzantini ὑπόθεσιν ex alio codice Laurentiano edidi ibidem p. 243. Postrema illa Ἡ σκηνή—Ὀρέστου non leguntur in archetypo Laurentiano, sed ex apographis quibusdam sumta sunt.

^b ἐν Ἄργει] V. annot. ad v. 4.

^c Στράφιον] Codex στροφίον: de quo accentu dixi in annot. ad v. 1111.

1

11 12

13

871
841-33

SUMMARIUM FABULAE.

Agitur fabula Mycenis ante aedes regias Pelopidarum, scena ita adornata ut lucus Ius, Inachi filiae, urbisque pars praecipua conspiciatur. Actio primo mane incipit nullisque interrupta longioribus temporis intervallis ad finem perducitur.

(Πρόλογος 1-85.) Primus in scenam prodit Paedagogus cum Oreste et, qui mutam per totum drama personam agit, perpetuo Orestis comite Pylade. Paedagogus est senex ille, cui Electra Orestem fratrem post caedem Agamemnonis—quo tempore puerilem aetatem nondum egressus erat—tradiderat ut ad Strophium Phocensem deduceret, qui eum educaret, donec matura aetate in patriam redire necemque patris ulcisci posset. Quam aetatem postquam nunc attingit Orestes, Paedagogus Mycenae eum deducit, regionem in qua non procul ab domo paterna versantur describit, et Orestem adhortatur ut communicatis cum Pylade consiliis videat quid factu opus sit, ut vindicta quam de patris occisoribus sumpturus sit successu non careat. Cui Orestes ita respondet ut eum dudum omnia quae agenda sint secum deliberata habere appareat. Nam oraculo Apollinis monitum se esse narrat ut regnum paternum non armorum vi recuperare tentet, sed quemadmodum Agamemnon Clytaemnestrae Aegisthi dolo perierit, ita ipse quoque dolo utens domum intret patrisque occisoribus sua ipsius manu par pari rependat. Quo consilio Paedagogum, in domo Agamemnonis multum olim versatum, nunc vero tot post annos, praesertim assumpto peregrini hominis habitu, non facile agnoscendum, intrare aedes regias jubet, nuncium se esse fingentem ab Phanoteo Phocensi, Aegisthi amico, missum, ut tristem nunciaret casum, quo Orestes, quum in ludis Pythicis quadriga certaret, ex curru ab equis ferocibus dejectus perierit. Quae dum exsequatur Paedagogus, Orestes cum Pylade ad Agamemnonis sepulcrum se esse abiturum dicit, ut oblatiis inferiis de-

positoque in tumulo, ut mos erat, comae suae cincinnos, deb patri mortuo honores persolvat, quod ipsum quoque jusserit Ap. Quo pietatis officio peracto reditum se esse ait cum vasculo, q' in fruticeto vicino absconditum habeat, quo cineres Orestis co neri ficturus sit. His vix expositis lugubris in domo auditur muliebris, quam famulae alicujus esse conjicit Paedagogus, Ore vero Electrae esse posse intelligit quaeritque an non satius paullisper remanere cognoscereque quid intus agatur. Quod c silium improbat Paedagogus, nihil prius agendum esse mon quam ut Apollinis obediens oraculo ad sepulcrum se confer Agamemnonis libationis offerendae caussa, ut bene auspicio ut tur initio. Cui facile assensus Orestes scenam cum Paedagoge Pylade relinquit.

Post haec ex domo egreditur Electra patremque nefario m occisum et miseram sui ipsius sortem lamentatur, deos deasque superos et inferos, implorans ne caedem inultam esse sinant. Q lamenta systematis continentur anapaesticis (85-120.) partim le timis partim spondiacis, quorum frequens in carminibus lugubril etiam aliis in tragoediis usus est. Interim orchestram intra chorus virginum Electrae amicarum, qui omisso, quo chori traq plerumque introduci solent, carmine parodico in alterna c Electra erumpit lamenta (121-250.), ad similitudinem κομμοῦ . schylei in Choephoris 315-475. composita, quibus primum s Agamemnonis, tum misera Electrae conditio deploratur, choro e quantum fieri potest consolante, denique optatur ut auctores soc ris commissi meritis poenas non effugiant.

251.-471. (ἐπεισόδιον α'.) In eodem argumento proximi versant chori Electraeque sermones, in quibus Electra quae de praesent rerum suarum conditione supra in universum et oratione mag poetica dixerat nunc singillatim persequitur spemque in redi Orestis positam magis magisque evanescere ait, tanta utens ve borum libertate quanta se non esse usuram ipsa fatetur, nisi nun peregre abesset Aegisthus. Post paucos versus chori, qui Ores diu frustra expectati cunctationem in bonam partem interpretati Chrysothemis, munera manu tenens in sepulcrum Agamemnon deponenda accedit verbisque ad Electram sororem factis, etsi praesent rerum statum ab se quoque graviter ferri fatetur, tamen necessitati cedendum esse monet cavendumque ne magis etia exacerbentur ii quorum potestati nunc sint subjectae. Ad qu

argumentum Electra respondet exprobrata sorori ignavia, se vero nihil intermissuram esse asseverat quod ad caedem patris ulciscendam ducere possit, parum curans graviora quæ ab Clytaemnestra et Ægistho ei infictum iri mala Chrysothemis audiverat. Quibus frustra obloquitur Chrysothemis abituramque se esse ait ut libationem offerat Agamemnoni, quam jusserit Clytaemnestra somnio, quod nocte præterita viderit, perterrita, quo non obscure significatum fuerit Orestem caedis ultorem esse reditumque imperiumque paternum occupaturum. Nam Orestem per somnum viderat in patriam redeuntem sceptrumque regium in terra defigentem, ex quo ramus succreverit quo tota Mycenarum terra obumbrata fuerit. Quo somnio cognito Electra laetiores spes concipit Chrysothemisque hortatur ut abjectis, quæ patris occisi manes aversaturæ sint, Clytaemnestrae libaminibus ipsa cum Electra gratiora patri munera in sepulcro deponenda offerat. In quam sententiam Chrysothemis, etiam choro suadente, concedit, ea tamen conditione ut id clam Clytaemnestra fiat, cujus iracundiam pertimescit.

His in utramque partem disceptatis Chrysothemis ad sepulcrum abit, chorus vero spei ex somnio Clytaemnestrae conceptae rationem pluribus verbis reddit cantico (*σπασίμω α'*) 472-515. ex strophæ, antistrophæ et epodo composito.

516.-1057. (*ἐπεισόδιον β.*) Post hæc Clytaemnestra prodit spectaque Electra graviter in eam invehitur et quas frequenter ab ea audiverit criminationes diluere conatur, ut jure optimo se egisse demonstret quum Agamemnonem morti devoveret, qui Iphigeniam Menelai causa ad Trojam immolaverit. Ad quæ Electra ita respondet ut omnem ab Agamemnone culpam removeat, Clytaemnestrae vero Ægisthi nequitiam clarissima in luce collocet. His nova in Electram convicia opponit Clytaemnestra et ad statuam Apollinis ante aedes positam conversa precatur ut quod viderit somnium infaustum inimicis, faustum vero ipsi eventum habeat. Quibus precibus finitis Paedagogus, nuncii ab Phanoteo missi personam agens—ut in initio fabulae inter ipsum et Orestem convenerat—prodit Clytaemnestraeque copiosa narratione exponit quomodo Orestes in ludis Pythicis perierit. Ex qua narratione Clytaemnestra, vindicis olim exstituri metu, quo usque adhuc agitata erat, liberata, tantam concipit laetitiam quantum Electra, unico, in quo omnem adhuc spem posuerat, praesidio orbata, dolorem. Clytaemnestra igitur Paedagogum invitat ut domum secum ingrediatur

hospitioque fruatur, remanet vero in scena Electra sortemque suam nunc multo quam antea miseriorem primum longiore oratione exponit, tum alternis cum choro lamentis (823.-870.) deplorat, nihil solatii ex chori verbis capiens. Quo extremae desperationis momento advenit Chrysothemis nunciatque Electrae satis certis se intellexisse indicia Orestem in tumultu Agamemnonis sacra fecisse cincinnumque comae recens desectae ibi reliquisse: ex quo laetam capit spem Orestem ipsum mox esse appariturum: quam paucis verbis reprimit Electra, memorata, cujus Chrysothemis adhuc ignara est, nuncii de morte Orestis narratione, et quas Chrysothemis in sepulcro Agamemnonis inferias conspexerit non repugnare nuncii narrationi monet, quum monumenta illa esse possint ab Oreste relicta, nunc post mortem ejus ab ignoto aliquo amico allata. Quum igitur nunc eo sint redactae ut solis ipsarum viribus confidendum sit, se ipsam Aegisthi caedem meditari confitetur sororisque sociam in exsequendo proposito operam expetit: quam Chrysothemis, quantumvis patris occisi amans Aegisthumque exosa, tamen denegat. Electramque hortatur ut ab temerario conatu desistat, iisdem fere quibus supra rationibus utens, quum Electram moneret ne Clytaemnestra et Aegistho, quorum potestati ambae sint subjectae, majorem in modum exacerbatis sortem suam vel nunc satis miseram etiam intolerabiliorem reddat. Quam ignaviam hic quoque graviter reprehendit Electra sororemque in domum se recipere jubet. Quod ea facit, neque in reliqua fabulae parte rursus prodit.

Chorus vero longiore carmine (*στανίμυ β.* 1058.-1097.) pietatem erga parentes in universum celebrans excelso utitur exemplo Electrae, optatque ut superior inimicis evadat, diis scelerum ultoribus adjuvantibus.

1098.-1383. (*ἐπισόδιον γ'.*) Finito chori carmine Orestes advenit, nuncii ab Strophio Phocensi missi persona assumpta, ut Aegistho cineres Orestis in vasculo quod affert inclusos tradat, quo Electra, quae fratrem ab initio non magis agnoscit quam ipse sororem, in novum eumque acerbissimum dolorem conjicitur, quem ampliore oratione prodit ita composita ut Orestes sororem statim agnoscat et vix sibi temperet ab suo quoque nomine prodendo. Verum ne Electra nimis subita percclatur laetitia, *ἀγνώρις*, ut mos fert tragoediae et in vita quoque plerumque fieri similibus in casibus solet, paullatim efficitur, etsi vel sic Electrae animus insperata laetitia tantopere commoveretur ut ab Oreste iterum monenda

sit ne inimicis in domo versantibus mutatum animi habitum exsultationibus suis prodat consiliumque vindictae sumendae, quo Orestes advenit, irritum reddat. Qua cautione quantopere opus sit Paedagogi ex aedibus prodeuntis admonitio (1326 seqq.) docet, quem ipsum quoque nunc demum Electra eundem esse virum comperit cui ante multos annos Orestem puerum Clytaemnestrae Aegisthiq[ue] manibus ereptum tradiderat. Is accurate explorato in aedibus rerum statu opportunum communi consilio exsequendo tempus esse docet. Quo cognito Orestes et Electra comitante Pylade in domum se conferunt, chorus vero brevi carmine (*σρασίμῃ γ'*. 1384.-1397.) abeuntis prosequitur, tandemque ratum fore sperat ut deorum vindicta veteris criminis auctores assequatur.

1398.-1500. (*ἔξοδος*) Quo carmine finito rursus ex domo prodit Electra, Aegisthum, adhuc absentem, si forte adveniat, observatura. In domo vero Clytaemnestra altum tollit clamorem, letali ictu ab Oreste percussa. Quo vix audito chorus Aegisthum appropinquare videt, qui eorum omnium quae in domo peracta sunt ignarus eo se consilio advenisse ait ut hospites Phocenses, quos mortem nunciasset Orestis comperit, ipse audiat. Ad quae Electra et Orestes ita respondent ut Clytaemnestram occisam esse et ipsi quoque ultimum vitae momentum instare sibi intelligat Aegisthus. Ipse igitur in domum pellitur ut ibi juxta Clytaemnestram prostratus scelerum ab se commissorum poenam luat. Chorus vero tribus versibus anapaesticis, quibus Atridarum progeniem tandem in libertatem vindictam esse significat, fabulam claudit.

Fabulae, quae huic tragoediae argumentum praebuit, forma anti-quissima et simplicissima ab Homero tradita est in Odyssea, cujus narrationis summa haec est. Agamemnon quum ad Trojam expugnandam proficisceretur, domi reliquerat Clytaemnestram uxorem, Tyndarei filiam, cum Oreste filio infante et filiabus tribus^a.

^a Hoc ex ipsius Agamemnonis verbis intelligitur Il. 9, 142.

τίσῃ δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
ὅς μοι τηλόγετος τρέφεται θαλῆν ἐνὶ πολλῇ.
τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπύκτω,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιδάσσα.

De numero et nominibus filiarum Agamemnonis, de quibus poetae alii alia tradiderunt, dixi in annot. ad Electrae v. 157.

Clytaemnestram ut tutam praestaret ab amatorum, si qui forent, insidiis, ἀνδρὶ cuidam ἀοιδῷ custodiendam commiserat. Quod consilium irritum reddit Aegisthus, Thyestis filius, ex eodem quo Atridas Pelopidarum genere natus, qui reginam diu frustra blandis verbis aggressus tandem voti compos factus, custodeque illo in insulam desertam deportato, non solum cum Clytaemnestra consuescit, sed etiam, ut matrimonium cum ea inire possit, Agamemnonis post reditum ex Troja interficiendi consilium capit persuadetque Clytaemnestrae, neglectis deorum monitis, qui misso ad Aegisthum Mercurio praedixerant Orestem licet ab domo paterna tum remotum (Od. 1, 41. 11, 458.) caedis patris ultorem matura aetate (ὁππότερ' ἂν ἡβήσῃ) esse exstiturum (1, 35). Redeunte post Trojam captam Agamemnone, absente adhuc Oreste, Aegisthus et Clytaemnestra consilium suum exsequuntur et Agamemnonem una cum Cassandra, Priami filia, quam captivam secum adduxerat, ex insidiis adorti interficiunt (4, 530. 11, 409. 24, 22. 97. 199.) regnoque potiti septem per annos fruuntur, donec anno octavo domum revertitur Orestes ratumque facit quod dii Aegistho praedixerant, 3, 303.

τόφρα δὲ ταῦτ' Ἀγίσθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
ἐπτάετες δ' ἦρασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
τῷ δὲ οἱ ὀγδοάτῃ κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης
ἄψ' ἀπ' Ἀθηνῶν, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
Ἀγίσθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
ἦτοι ὃ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάγκιδος Ἀγίσθοιο.

ubi verba μητρός τε στυγερῆς ostendunt etiam Clytaemnestram ab Oreste interfectam dici, etsi in verbis praecedentibus de solo sermo est Aegistho, cujus in omni hoc scelere apud Homerum primae partes sunt, secus atque apud tragicos, qui, ut infra videbimus, primas partes Clytaemnestrae tribuerunt. Orestes ubi usque ad tempus illud delituerit, incertum reliquit Homerus, apud quem Agamemnonis umbra apud inferos ex Ulixe quaerit 11, 457.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ Ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἴ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
ἢ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόθεντι,
ἢ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.

de quo nihil se compertum habere respondet Ulixes. Quod Athenis revertisse dicitur, in versibus supra apposis (3, 307. ἀψ ἀπ' Ἀθηνῶν), in editione Zenodoti ἀψ ἀπὸ Φωκίων scriptum fuit: quod, ut scholiasta animadvertit, ex conjectura veteris critici profectum esse potest, qui quum tragicos sciret Orestem ab Strophio Phocensi educatum finxisse, idem Homero inferre voluerit^b, cui narratio illa de Strophio, quem non magis quam Pyladem memorat, fortasse prorsus ignota fuit. Fata Orestis post caedem matris Aegisthique, de quibus posteriorum temporum poetae alii alia narrarunt, nusquam tetigit Homerus.

Poetae cyclici quomodo hoc argumentum tractaverint ex paucis quae supersunt fragmentis non perspicitur, etsi non dubitandum quin plura Homericis addiderint narrationibus, ut in aliis fabulis non paucis factum esse novimus. Leve est quod Νόστρων poeta, Agias Troezenius, Pyladem Oresti caedem patranti affuisse scripsit: de quo tragici poetae consentiunt, tacet Homerus, qui Pyladem nusquam memoravit.

Lycicorum antiquissimorum duo a grammaticis memorantur, Xanthus et Stesichorus, qui Ὀρέστειαν scripserint^c, in qua vel ex paucis quae supersunt fragmentis intelligitur fabulam longius quam ab Homero factum est productam novisque accessionibus non paucis locupletatam fuisse. Inter quas hoc prae ceteris est memorabile, quod Stesichorus Orestem post caedem matris in insaniam actum esse arcumque ab Apolline accepisse tradidit, quo Furias quae eum persequerentur propelleret. Quae certum haberi potest non ab Stesichoro aut quem imitatus est Xantho inventa, sed ab antiquioribus, quorum nomina nunc ignoramus, auctoribus accepta fuisse. Nam fama de Orestis insania, de Furiis eum persequentibus deque iudicio caedis quod subierit per omnem Graeciam antiquitus propagata fuit, ut ex Pherecydis, Hellanici, Pausaniae aliorumque narrationibus, quantumvis in rebus singulis inter se discrepantibus, intelligitur, quas post alios collegit I. V. Westrius in Disputatione de Aeschyli Choephoris deque Electra Sophoclis et Euripidis (Lugd. Bat. 1826.) p. 51 seqq.

Post Stesichorum fabulae partem praecipuam descripsit Pindarus Pyth. 11, 24—57. ubi Orestem infantem ab Arsinoe nutrice manibus ereptum esse narrat Clytaemnestrae Agamemnonis Cassandrae-

^b V. annot. ad v. 180.

^c V. Aelian. V. H. 4, 26. Athen. 12. p. 513 A.

que caedem parantis traditumque Strophio, veteri Agamemnonis hospiti, ad pedem Parnassi habitanti: unde adultus (*χρονίῳ σὺν Ἀπεί*) domum redierit caedemque paternam caede ultus sit matris et Aegisthi. Caussa caedis Agamemnonis in medio relinquit Pindarus utrum ab ira sit repetenda quam Iphigeniae sacrificium ab Agamemnone ad Trojam commissum injecerit Clytaemnestrae—quam in tragicorum quoque fabulis praetexit Clytaemnestra—an eam *ἐνέρῳ λείχεϊ δαμαζομένην ἐννυχοὶ πάραγον κοίται*, quibus verbis Aegisthi adulteri amor significatur, qualem jam ab Homero descriptum esse supra vidimus.

Ab his similibusque lyricorum potissimum poetarum narrationibus profecti poetae tragici hoc argumentum novis inventis auctum ita exornarunt ut tragoediae usibus aptum redderent. Horum poetarum si non primus omnium, certe primus eorum quos novimus fuit Aeschylus, qui universam hanc fabulam trilogia Oresteae, quae propitia fortuna ad nostra tempora integra est servata, pertractavit, adjecto quod periit Proteo dramate satyrico: quam tetralogiam actam esse olymp. 80, 2. ex didascalia novimus. Trilogiae fabula prima, Agamemnon, in caede Agamemnonis praeparanda et exsequenda versatur; secundae, Choephoris, Clytaemnestrae Aegisthi-que caedes ab Oreste suscepta argumentum praebuit, post quam Furiae Orestem matricidii reum persequuntur; in tertia, quae Eumenidum nomine inscripta est, Orestes auctore Apolline, qui ipse in scenam prodit, Athenas se confert, ut apud Areopagum caedis judicium subeat, ubi intercedente Minerva judicum sententiis absolvitur et placatis Eumenidibus regnum paternum occupaturus Argos redit.

Tripertiti hujus argumenti partem mediam, in qua Aeschyli Choephoris versatur, tractandam sibi sumserunt Sophocles et Euripides in Electra partim amplificatam partim mutatam, ut fabulae postulabant non trilogiae nexu cum aliis conjunctae, sed seorsum editae: in quo Euripides multo plus libertatis sibi sumsit quam Sophocles. Nam Sophoclea fabula etsi in rebus levioribus multis ab Aeschylea differat, tamen in universum non admodum dissimilis est Aeschyleae, nisi quod in personarum, quarum praecipuae in omni hac fabula partes sunt, moribus fingendis Sophocles artem aliquanto quam Aeschylus perfectionem ostendit.

In initio fabulae Aeschyleae, quae non Mycenis ut apud Sophoclem, sed Argis agitur, tumultus conspicitur Agamemnonis, ad

quem Orestes non, ut apud Sophoclem, a Paedagogo adductus, sed solo Pylade comitante accedit primusque verba facit, quibus Mercurii inferni opem precatur, et comas capitis sui abscissas, ut mos postulat lugentium, Agamemnoni consecrat. Quo pietatis officio vix peracto paullulum recedit cum Pylade, ut ipse non visus quae ab aliis hic agantur observet. Nam Electram ex aedibus prodire videt, comitante mulierum caterva, ex quibus chorus est compositus. Quas captivas olim ab Agamemnone ex Troia adductas, nunc solius Clytaemnestrae arbitrio subjectas esse ex longiore earum cantico cognoscitur, quo praesentem conditionem suam deplorant missasque se esse ab Clytaemnestra produnt, somnio infausto excitata, ut libamina Agamemnoni ad manes ejus placandas offerrent: unde nomen iis factum a poeta est *Χοηφόρων*. Quae sacra ubi Electra praesente peracta sunt, Electra in tumultu patris comas recens desectas conspicit et ex iis pedumque vestigiis Orestem modo affuisse colligit. Quam *ἀναγνώρισιν* gradatim et artificiosius per majorem versuum numerum effecit Sophocles, brevissima via Aeschylus, apud quem Orestes audito Electrae et chori colloquio statim in mediam scenae partem redit et post paucos versus ipsum se esse Orestem indicium probat quae nihil dubitationis relinquunt Electrae. Quo facto Orestes injunctum sibi ab Apolline caedis paternae ulciscendae officium exponit et alternis cum Electra et choro vicibus longo et lugubri carmine (quod genus *κομμὸν* appellant grammatici) Agamemnonis caedem deplorat deorumque et patris occisi auxilium ne sibi denegetur caedem ulturo precatur: quibus precibus suas adjungunt Electra et chorus. Tunc ex choro quaerit quomodo factum sit ut Clytaemnestra inferias offerri juberet Agamemnoni, cognitoque ex chori verbis somnio Clytaemnestrae, quae nocte praeterita draconem parere sibi visa erat, qui uberibus matris admotus mixtum cum lacte sanguinis concreti grumum educeret, ita illud interpretatur ut draconis specie se ipsum significari credat, qui sanguinis paterni ab Clytaemnestra effusi ultor sit futurus. Quod ita se esse effecturum dicit ut peregrini habitu inductus cum Pylade aedes regias adeat et ab Strophio Phocensi missum se esse fingat, ut mortem nunciaret Orestis. Qui dolus dum praeparatur chorus longiore carmine perniciosam multis vim amoris describit diemque illuxisse videri ait, qua Agamemnonis occisores debitas poenas sint daturi. Post haec domum pulsat Orestes intromissusque cum Pylade hospitaliter ab Clytaemnestra excipitur, Aegistho (ut apud

Sophoclem) peregre absente, mortemque Orestis (quam Sophocles ampla narratione ficta descripsit) paucis verbis nunciat. Qui nuncius statim ad Aegisthum quoque perfertur, qui redux, priusquam plura de morte Orestis exquirere potest, letali ictu ab Orete in domo percutitur. Quo facto Orestes, haesitans ab initio matrisque precibus commotus, sed a Pylade oraculi ab Apolline dati admonitus, Clytaemnestram pari ictu prosternit. Sequitur chori carmen rei praesenti accommodatum: quod dum canitur, cadavera spectanda efferuntur Aegisthi ac Clytaemnestrae. Quam caedem partim memoratis ipsorum criminibus partim Apollinis jussu pluribus verbis defendit Orestes, sed mox mentem ab se alienari sentit Furiasque ipsum persequentes videre sibi videtur, deas matricidii ultrices, a quo piaculo Apollinem eum liberaturum esse chorus auguratur. Quo exitu fabulae opus erat ut aptus ad Eumenides, ultimam trilogiae fabulam, transitus praepararetur.

Apparet ex his gravissimum inter Aeschyli Sophoclisque tragœdium discrimen in Electrae persona positum esse, cujus in priore tantum fabulae Aeschyleae parte, qua caedes Clytaemnestrae et Aegisthi praeparatur, aliquae sunt partes, nullae in altera, quum post v. 510. scenam relinquat. Contra apud Sophoclem Electra primaria per totam fabulam persona est—quod fabulae inscriptione ipse declaravit Sophocles—totque non solum obstinatae adversus matrem Aegisthumque pervicaciae, sed etiam excelsi animi documenta praebet, ut simillima sit Antigoniae in fabula cognomine personae. Quod ut magis etiam elucesceret, Sophocles Chrysothemis, Electrae sororem, quae in fabula Aeschylea ne memoratur quidem, in medium produxit, pari quidem matris Aegisthi quoque odio flagrantem, sed longe remotam ab Electrae animi magnitudine diraeque necessitati cedendum esse judicantem, quemadmodum Ismena Antigona hortatur ut Creontis imperio se submittat.

Qui tertius post Aeschylum et Sophoclem hoc argumentum tractavit Euripides in Electra, quum non illorum vestigiis insistere, sed novitate inventorum placere vellet, fabulam produxit dramati satyrico quam tragoediae similiorem, cujus de argumento jam Petrus Victorius satis recte iudicavit in iis quae vol. 3. p. 1008, 1009. ed. meae Oxon. scripsit, quae hic non repetam, quum fabula Euripidea vix digna sit quae cum Aeschylea et Sophoclea comparetur. Idem poeta iudicium, quod Orestes post caedem Clytaemnestrae apud Argivos subierit, in Orete tragoedia tractavit, etsi ita ut hoc quo-

que drama jam veteribus criticis Graecis ^d καμκώτερον vel σατυρικώτερον esse visum sit et ἀνοίκειον τῆς τραγικῆς ποιήσεως, simile Alcestidi, cui fabulae quartum in tetralogia locum datum fuisse novimus, ut dramatis satyrici instar sit habenda.

De tempore quo Sophocles Electram scripserit nihil compertum habemus. Ex metrorum tamen formis omnique orationis colore, comparato cum postremis quae supersunt poetae fabulis, Philocteta et Oedipo Coloneo, tantum videtur colligi posse, ad mediam eam esse referendam aetatem poetae, scriptam, ut videtur, aliquo post Antigonom, quae olympiadi octogesimae quartae exeunti probabiliter est adscripta, tempore. Nam Electrae et Chrysothemidis mores, ut supra dicebam, in hac fabula ita sunt formati ut Antigoniae et Ismenae in Antigona fabula sermones poetae obversatos esse verisimile sit, de quo jam ab scholiastis Graecis uno alteroque loco monitum est, quemadmodum Antigonom cum Electra composuit Dioscorides in epigrammate in sepulcrum Sophoclis (Anthol. Palat. 7. 37.)

εἶπε σοι Ἀντιγόνη εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἀμάρτοις
εἶπε καὶ Ἠλέκτραν ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Attilii interpretationem Electrae Latinam memorat Cicero De finibus 1, 2. 5. *ut cum Sophocles vel optime scripserit Electram, tamen male conversam Attili mihi legendam putem.*

L. Attius, quem Aegisthum sive Clytaemnestram et Agamemnonidas scripseisse novimus, quomodo hoc argumentum tractaverit ex perpaucis quae supersunt fragmentis non perspicitur. Nonnulla tamen in iis sunt quae cum verbis vel Aeschyli vel Sophoclis nonnihil similitudinis habeant. Neque improbabile est perfectius eum sequi maluisse Sophoclis quam Aeschyli exemplum: de quo dictum ab O. Ribbeckio in Praefatione ad Tragicorum Latinorum Fragmenta p. xii.

^d Vid. scriptorem Argumenti grammaticus in Crameri Anecd. Alcestidis. Duabus fabulis Euripidis Electram Sophocleam addit verso.

100

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

᾽Ω ΤΟΥ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
᾽Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν ᾽Αργος οὐπόθεις τόδε,

LECTIONES CODICIS LAURENTIANI XXXII, 9.

1. στρατηγήσαντος] γρ. τυραννήσαντος ab S.

3. λεύσσειν] λεύσειν.

1. Τοῦ στρατηγήσαντος] Ipsa prima fabulae verba inutili conjectura affecit qui τοῦ τυραννήσαντος scripsit, quod διορθωτῆς codicis ut alias hujusmodi conjecturas in γρ. posuit. Clarum bello Trojano nomen Agamemnonis similiter memoratur v. 694. ubi Orestes filius nominatur τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος ᾽Αγαμέμνονος στράτευμ' ἀγέραντός ποτε. Artem poetae, qui paucis ab initio versibus locum fabulae personaeque descripserit, observavit scholiasta, πάντα ἡμῖν φιλοτέχνης ἐν βραχεὶ δεδήλωκεν ὁ ποιητής, τὸν τόπον τῆς σκηνῆς, τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ πρὸς τὸν Ἰστροφίον ἐξέβητο, τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας, τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης φησὶ γὰρ ὑποκατιῶν (v. 16.) "Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον." Scholiasta Eurip. Phoenix. v. 1. 2. παλαιά τις φέρεται δόξα ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμῆσαιεν Εὐριπίδῃ, ὅτι προέταξε τοῦτους τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι προέ-

ταξεν ἐν Ἠλέκτρᾳ ὁ Σοφοκλῆς τὸ ᾽Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ. Narratiuncula inepta, a grammatico aliquo excogitata.

3. ὦν πρόθυμος] πρόθυμος, quod per ἐπιθυμῶν, δρεγόμενος explicat scholiasta, cupidi significatione solus dixit et cum genitivo construxit Sophocles.

4. ᾽Αργος] Non de regione, sed de urbe intelligendum esse manifestum est monuitque scholiasta. Proximum versum eo esse consilio adjectum, ut locus regionis prae aliis nobilis et conspicuus demonstretur, animadvertit Camerarius. Similiter Euripides in principio Electrae, ὃ γῆς παλαιὸν ᾽Αργος, Ἰνδῶν βοά. Recte igitur Boissonadius "Argos non est Argolis, sed ipsa urbs, quam, Mycenae ingredienti, e loco editiore conspiciunt. Locorum ipsorum habitum, qui illa vidit, optime Sophocleae expositioni convenire declaravit Clarkius, *Travels* vol. 2. part. 2. p. 692." Argos a Mycenae quin-

τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
 αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
 ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὄδε
 Ἥρας ὁ κλειγὸς ναός· οἱ δ' ἱκάνομεν,
 φάσκειν Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους ὄρᾱν,
 πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
 ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φονῶν ἐγὼ ποτε

5

10

10. Πελοπιδῶν] ^{ων} πελοπιδων, *ων* a m. pr.
 φόνων.

11. φονῶν scripsi pro

quaginta stadiis sitos fuisse Strabo annotavit 8. p. 368. quod non poterat impedire poetam quo minus utriusque urbis templa et aedificia hinc conspici fingeret.

5. οἰστροπλήγος] Sic Io dicitur ab Aeschilo Prom. 681. ut Autonoe et Ino οἰστροπλήγες εἶθαι apud Eurip. Bacch. 1227. Ab Inachi autem, Ius patris, nomine Argos hoc, ut ab aliis distingueretur ejusdem nominis urbibus, Ἰνάχειον est appellatum. Ἰάσον Ἄργος dixit Homerus Od. 18, 246. ab Iaso, quem nonnullos Ius patrem perhibuisse tradit Apollodorus, 2, 1, 3., secus atque tragicos plerosque (τοὺς πολλοὺς τῶν τραγικῶν), a quibus Inachus sit appellatus.

ἄλσος] Sic locum quemvis diis consecratum, arboribus consitum vel non consitum, saepe a poetis nominari observavit scholiasta Pindari Olymp. 3, 31. Θήβας εὐαρυμέτου ἄλσος Sophocles dixit Antig. 845.

7. 8. De Lyceo et Heraeo vide scholiastam. Pausaniam citat Musgravius 2, 19, 3. Ἀργείοις δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει τὸ ἐπιφανέστατόν ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερὸν Λυκείου. et de Heraeo ib. 17, 1. Μυκηνῶν δὲ ἐν ἀριστερᾷ πάντε ἀπείκει καὶ δέκα στάδια (decem tantum stadia apud Strabon. 8. p. 368.) τὸ Ἡραῖον. De situ Lycei v. Leakeii *Travels in the Morea*, vol. 2. p. 403. De He-

raeo ibid. p. 389. Apollinis cognomen Λύκειος, cujus obscura origo est, alii aliter jam inter veteres sunt interpretati. Sophocles quid secutus sit ostendit λυκοκτόνου θεοῦ nomen.

8. οὐξ ἀριστερᾶς] Cum Pausania, cujus verba modo apposuimus, de situ templi consentit scholiasta, ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιούσιν Ἥρας ναός· ἐκ Φωκίδος δὲ παραγενόμενοι διὰ Κορίνθου πεποίηται τὴν ὁδόν.

9. φάσκειν] Pro imperativo φάσκε. ὄρᾱν νομίζετε dixit Heniochus comicus apud Stobaeum Floril. 44, 27. a Brunckio comparatus, τὸ χαρίον μὲν γὰρ τοῦ ἐστὶ πᾶν κύκλω | Ὀλυμπία, τὴν δὲ τὴν σκηπὴν ἐκεῖ | σκηπὴν ὄρᾱν θεωρικὴν νομίζετε.

Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους] *Diuites*. Sic jam apud Homerum (Il. 7, 180. 11, 46. Od. 3, 305.) πολύχρυσος Μυκῆνη.

10. πολύφθορόν τε δῶμα] Sic (*sacra Pelopis domus* Horat. Od. 1, 6, 8.) dicitur familia Pelopis ob caedes domesticas. Tantalus enim Pelopem filium mactaverat, diisque epulandum apposuerat; Atrous et Thyestes, Pelopis filii, occiderant Chrysippum fratrem; Atrous liberos Thyestis, Aegisthus, Thyestis filius, Atroum et postea Agamemnonem. ERF.

11. φονῶν] V. ad Trach. 55.

πρὸς σῆς ὀμάλμου καὶ κασιγνήτης λαβῶν
ἦνεγκα κᾶζεσσωσα κᾶζεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἡβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.

νῦν οὖν, Ὀρέστα καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὥς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἔφα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφή
μέλαινὰ τ' ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιορεῖν στέγης,
ξυνάπτετον λόγοισιν ὥς ἐνταῦθ' ἔβης

15

20

14. τιμωρὸν φόνου] τιμωρῶν φόνου pr., sed correctum a m. pr. vel ab S. 15. Versus a m. pr. in margine additus. 16. Πυλάδῃ] πυλάδῃς, etaso σ 20. στέγης] στέγησ 21. ἔβης scripsi pro ἐμέν.

12. πρὸς σῆς ὀμάλμου—λαβῶν] Comparanda cum his quae Electra ipsa narrat v. 296. 1132. 1348. ὀμάλμου καὶ κασιγνήτης cum Homericō κασιγνήτος καὶ ὁ πατρὸς comparavit Schneidew. et Aesch. Eum. 89. αἰτάδελφον αἶμα καὶ κοινὸν πατρός, et quae sunt similis tautologiae exempla apud tragicos, velut infra v. 325. τὴν σὴν ὀμᾶμιν ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν. V. ad Antig. 1.

13. κᾶζεθρεψάμην] καὶ σ' ἐθρεψάμην schol. Hom. Iliad. 2, 485.

14. τοσόνδ' ἐς ἡβης] Viginti circiter annorum, ut monet scholiasta ad v. 686. et scriptor argumenti Graeci. "Agamemno enim decimo post expeditionem Trojanam anno Mycenae rediit, quo interfecto Aegisthus septem annos regnavit (v. Homer. Odys. 3, 305.) octavo anno ab Oreste occisus." ERFURDT.

16. βουλευτέον] βουλευτέον Porsonus.

18. κινεῖ — σαφή] Adjectivum effectum verbi significat. Est enim κινεῖ ὅστε σαφὴ γίνεσθαι, quocum

σαφὴ ταῦτα δείξουσιν v. 1366. comparat Wund.

19. ἄστρον—εὐφρόνη] I. q. ἄστρον εὐφρόνης s. εὐφρόνη ἀστερόεσσα. Similia exempla collegit Seidler. ad Eurip. Electr. 641. Infra v. 758. σῶμα δειλαίας σποδοῦ de corpore in cinerem mutato. Astrorum autem nox dicitur quia astra per noctis tenebras lucent. ἐκλελοιπέναι nox dicitur ut Aj. 672. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὸς κύκλος | τῇ λευκοπάλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν. Contra de nocte lucem diei pelente Aesch. Prom. 24. ἡ τοῖκί-λειμων νύξ ἀποκρύψει φῶς.

20. τιν' ἀνδρῶν] Aegisthum dicit ejusque famulos. Nam Aegisthum domo abesse paedagogus non magis scit quam chorus, qui hoc audit ex Electra v. 313.

ἐξοδοιορεῖν] Verbum ex hoc uno loco cognitum, fortasse ab Sophocle formatum.

21. ξυνάπτετον λόγοισιν] Ordo sententiarum hic est: primum dicit paedagogus tempus esse consulendi, βουλευτέον: deinde admonet ut id ipsum faciant, ξυνάπτετον λό-

ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῇ

σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενῆς, κἂν ᾗ γέρων, 25

ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,

ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ

ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὶ τοὺς ἐν πρώτοις ἔπει.

τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ

ᾄξεις ἀκοὴν τοῖς ἑμοῖς λόγοις διδοῦς, 30

27. ὡσαύτως] Prius σ in litura.
γ' ut videtur.

πρώτοις] πρώτοις

28. τ' factum ex alia litera,
ἔπει] ἔπει

γοισιν: idque recte dicere potest, quia, licet nihil loquatur Pylades, tamen ita adest, ut qui locuturus esse, si opus sit, videatur. Nunc Orestes pro utroque sententiam dicit, et ita quidem, ut non opus sit aliquid addere Pyladem. HERM. In apogr. uno *ἐναπύτων* (contra atque Porsonus *βουλευέτων* v. 16. pro *βουλευέτων* scribi volebat): quod nihil causae est cur codicis scripturae praeferatur. *συνάπτειν* autem intransitive dictum ut apud Eurip. Phoen. 702. *ἐς λόγους συνήψα Πολυνείκει*.

ἔβης] Codex *ἐμὲν*, cui *ἐσμέν* superscriptum in Lb., quod in textu habent Flor. Γ. aliaeque nonnulla apographa. *ἐμὲν*, quod ex Callimacho annotatum est ab Herodiano *περὶ μονήρους λέξεως* p. 24, 3. et Eustathio ad Homer. p. 1457, 49., alienissimum ab Sophocle est, cui restitui quod scripserat *ἔβης*, quod etiam antiquitus EBEΞ scriptum facile in EMEN corrumpi potuit, tamen probabilius est pluralem *ἐμὲν*, fictum fortasse ex glossemate *ἐσμέν*, correctori veteri deberi, quem numerus singularis *ἔβης* post dualem *ἐναπύτετον* illatus offendisset, quo rectissime usus est

poeta. Nam Orestes primaria est persona perficiturque ab eo solo caedes Clytaemnestrae et Aegisthi, quae significatur verbis *ἔργων ἀκμή*. Recte igitur paedagogus neque *ἐσμέν* neque *ἐσσι* dicit, sed *ἔβης*, ut Orestes respondet *ὥς μοι σαφῇ σημεῖα φαίνεις*, non *ἐσὶ νῦν*, etiam deinde ad numerum pluralem transit, quemadmodum a plurali et duali ad singularem *ἔβης* transierat paedagogus.

24. *ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς*] Recte explicat schol. τοῦ εἶναι πιστὸς εἰς ἡμᾶς.

25. *ἵππος εὐγενῆς*] Hinc Philostratus Vit. Soph. p. 606. ab Jacobsio comparatus, *εἶδον ἄνδρα παραπλήσιον τῷ Σοφοκλεῖ ἵππῳ*.

26. *ἀπώλεσεν*] *Perdere solet*. 27. Locutionem *ὀρθὸν οὖς ἴστησιν* illustrat nota ad Eunapiana *αὐτῷ τὰ ὅτα ἀνείσθηκει* p. 359. Proverbium in Villosioni Diatriba p. 68. *ὥσιν ἐσθῶσιν· ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκοῦσαι τὰ ὅτα εὐτρεπίζομένων*. BOISS.

28. *ἔπει*] Frustra P. Leopardus *πάρει*. *ἔπει* convenienter dictum προσπόλου personae, qui Orestem tanquam ducem sequitur.

εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
 μαντεύειν, ὥς μάθοιμι' ὅτ' ἢ τρόπῳ πατρὶ
 δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
 χρῆ' μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὦν πεύσει τάχα·
 ἄσκειον αὐτὸν ἄσπιδων τε καὶ στρατοῦ
 δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγὰς.
 ὅτ' οὖν τοιόνδε χρῆσμον εἰσηκούσαμεν,
 σὺ μὲν μολῶν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
 δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
 ὅπως ἂν εἰδῶς ἡμῖν ἀγγελίης σαφῆ.
 οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύουσιν ὧδ' ἡνθισμένον.

35

40

33. πατρὸς a m. recentiore ex πατρὶ factum.

35. πεύσει] πέσει

31. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω] Scholiasta, εἰ τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλεύεσθαι, μεθάρμοσον, ὃ ἐστὶν ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον, ὅτι μὴ πάντῃ αὐθικά τοι φαίνεται.

33. πατρὶ] Quod recens codicis corrector posuit πατρὸς est in apogr. omnibus. Recte habet dativus. Nam πατρὶ δίκας ἀροῖσθαι nihil differt ab locutione τιμωρεῖν τινί, injurias alicui illatas ulcisci. Monuit Wund. ἀροίμην non futuri, sed aoristi optativus est.

35. χρῆ] I. e. μαντεύεται, ut explicat schol. Verbum χρῆ, pro quo in dialecto Ionica et communi χρᾶ dictum est, ex hoc loco memorant Etym. M. p. 814, 7. Eustath. p. 89, 24. 751, 57. 1179, 39.

36. ἄσκειος ἄσπιδων eadem structura qua ἀχαλκος ἄσπιδων Oed. T. 190.

αὐτὸν] Ipreum, i. e. non per alios.

37. χειρὸς non cum δόλοισι coniungendum, sed cum σφαγὰς. Nam caedem dicit quam manus facit. κλέψαι σφαγὰς autem significat

clam caedem facere. Quocum comparatum est κλέπτειν μύθους Aj. 188. de rumore clam sparsio.

39. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ] I. e. quando tempus est domum intrandi. Sic καιρὸς καλεῖν dicitur Phil. 466.

40. ἴσθι] Explora, sive, ut schol. explicat, περιέργασαι τὰ πραττόμενα πάντα.

43. ὑποπτεύουσιν] Apogr. aliquot ὑποπτεύουσιν, in uno supra versum ὑποπτεύσωσιν, quod qui scripsit praecedens μὴ, quod ad solum pertinet aoristum γνῶσι, etiam cum proximo verbo constructum esse credidit neque animadvertit οὐ μὴ γνῶσι futuri cum solo οὐ conjuncti significationem habere, οὐ γνῶσονται, de quo monuit Schneiderus ad Xenoph. Hier. 11, 15. Aoristus et futurum similiter conjuncti in Oed. Col. 450. ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμάχου | οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ | δηρὸν ἦξει. ἡνθισμένον] Scholiasta, τινὲς τὸ ἡνθισμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν,

λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ
 Φωκεὺς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὃ γὰρ
 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
 ἄγγελλε δ' ὄρκον προστιθεὶς ὁθούνεκα
 τέθυγκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,

45

44. τοιῷδ'] τοιῷδε

47. ὄρκον Reiskius pro ὄρκῳ

ὅσον ταῖς πολλαῖς ἡνθισμένον· τοῦτο δὲ ἀπίθανον· ἐννόηθη γὰρ ἂν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἥλλαξεν τὴν κεφαλὴν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἡνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἡσκημένον. οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνώσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἡνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος. Male interpretati sunt qui de senili colore et habitu, de quo jam dictum erat, intellexerunt, quocum Jacobseius comparavit Cyrill. c. Julian. 6. p. 187 A. ὅτε λευκῇ πολιᾷ κατηνθισμένος — διαφαίνεται. et Christodor. Eosphr. 90. de Chryse sene, βαθὺς δὲ οἱ ἡνθες πάγων. Quod Bothius dici credit floribus ornatum, i. e. coronatum more eorum qui laeta nunciant, si voluisset Sophocles, non ἡνθισμένον dixisset, sed ἑστεμμένον. Recte scholiasta ἡσκημένον interpretatur, quod significat vestem et ornatum quo instructus paedagogus tanquam hospes Phocensis in aedes ingressurus est. Sic Linwoodius.

45. Φανοτέω] Prudenter nomine utitur non Strophii, sed Phanotei, qui exosus fratrem Crisum ejusque progeniem, Strophium et Pyladem, amicissimus est Clytaemnestrae atque Aegistho. Itaque non metuendum est Oresti ne nuncius, qui ab Phanoteo missum se esse simulet, doli alicujus suspicionem Clytaemnestrae moveat aut Aegistho. Bene hoc animadvertit O. Muelerus in diariis Gottingensibus a. 1831. fol. 101. p. 1004. ἀνδρὸς Φανοτέως est ἀνδρὸς τινος, Φανοτέως

καλουμένου. Quocum interpretes compararunt similia, velut ἄνδρα Βιήνορα apud Homerum II. 11, 92. et ἄνθρωπον Παναίτιος apud Herodot. 8, 92.

δ cum accentu in aliis omisso scriptum etiam in aliquot apogr. et apud Eustath. p. 405, 45. ut pro οὔτος demonstrativo dictum distinguatur ab ὃ solam articuli significationem habente. Idem casuum obliquoꝝ usus est, ut Oed. T. 1082. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός.

46. μέγιστος] Maximum dicit non tam propter potentiam quam propter fidem: ut idem fere sit quod πιστότατος.

τυγχάνει] Omisso participio ὦν dictum, de quo v. annot. ad Aj. 9.

47. ἄγγελλε δ' ὄρκῳ προστιθεὶς codex. Scholiasta libri Paris. apud Brunckium, ἄγγελλε δὲ προστιθεὶς, ἄγγελλαν δηλαδὴ, ὄρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρέφως ἀντὶ τοῦ προστιθεὶς ὄρκον τῇ ἀγγελίᾳ. Dativus etsi ita explicari potest, ut quae nunciare jubetur paedagogus, ὄρκῳ προστιθέναι dicatur, difficile tamen intellectū est cur his ambagibus uti quam apte et simpliciter loqui maluerit poeta. Itaque ὄρκον scripsi cum Reiskio. Sic Trach. 255. ὅσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν ἢ μὴν—. et fragm. 419. ὄρκου δὲ προστεθέντος ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη.

48. ἐξ ἀναγκαίας τύχης] Sorte quam effugere non potuit, violenta morte. Sic Aj. 486. τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώ-

ἀθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
 δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἐστάτω. 50
 ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὥς ἐφίλετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ κατατόμοις χλιδαῖς
 στέφαντες, εἴτ' ἄψορρον ἤξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,
 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά μοι κεκρυμμένον, 55
 ὅπως λόγῳ κλέπτουντες ἠδεῖαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς τοῦμὸν ὥς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

52. λοιβαῖσι, τε a m. recenti. 54. ἡρμένοι] ἡρμένοι, i post ἡ a
 m. rec. addito. 55. του ex μοι factum, litera tamen m incerta, ut
 etiam ποι primo scriptum fuisse possit. 56. κλέπτοντες] λ a m. pr.
 supra verbum. 57. φέρωμεν] φέροιμεν

τοῖς κακῶν. Recte igitur scholiasta, βιαίως, οἷον ἀναγκαστὴ μόρῃ καὶ οὐκ ἐκ ταῦτομάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντηχίας, οὐκ ἰδίῃ θανάτῳ.

49. ἀθλοισι Πυθικοῖσιν] Institutis olymp. 48. Anachronismus notatus ab scholiasta.

51. ἐφίλετο] Apollo. Exposito verbis 36.—50. oraculi jussu redit ad orationem quam v. 35. inchoaverat, χρῆ μοι τοιαῦτ' ὃ φοῖβος ἐν πεύσει τάχα, ex quibus verbis φοῖβος repetendum ad ἐφίλετο.

52. λοιβαῖσι πρῶτον] Flor. Γ. et alia apogr. non pauca λοιβαῖς τε πρῶτον, unum λοιβαῖσί τε πρῶτον. Eustath. p. 692, 58. verba τύμβον λοιβαῖσι στίψω affert. Apud Suidam s. v. χλιδὴ vulgo λοιβαῖς τε πρῶτον, sed oedices optimi λοιβαῖς τὸ πρῶτον, Bruxellensis λοιβαῖσι πρῶτον.

κατατόμοις χλιδαῖς] I. e. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις, ut explicat scholiasta. Triclinius, ἔθελον γὰρ ἢν αὐτοῖς τέμνειν τὰς κόμας καὶ ἐπιτίθεναι τῇ τάφῳ, ἵνα διὰ τούτου τοῦ πένθους ἴλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς εἴη. πλάκαμον πενητήριον dixit

Aeschylus Choeph. 6. et τομαῖον βοστρύχον ib. 168. χλιδαῖς autem dictum ut apud Aeschylum fragm. 322. χλιδῶν τε πλόκαμος ὅσπερ παρθένους ἀβραῖς.

54. τύπωμα χαλκόπλευρον] Cinerem continens Orestia, quem par erat ex ædibus Strophii, ubi educatus fuerat Orestes, remissum fingi ad domum paternam v. 1111. Λέβητος χαλκίου πλευρώματα dixit Aeschylus Choeph. 686.

ἡρμένοι] I. e. ἡρμένον ἔχοντες, ut explicat schol. recentior.

55. μοι, ut librarius codicis primo scripserat, est in Flor. Γ. et in alio cum γρ. του, quod est in apogr. ceteris.

56. κλέπτοντες] I. e. ἀπατῶντες, παραλογίζμενοι, ut explicat schol. comparato Homérico κλέπτε νόφ.

57. φέρωμεν ex Flor. Γ. pro φέροιμεν. V. ad Oed. Col. 11.

ἔρρει] Praesens ἔρρειν, ut οἴχασθαι, saepe significationem habet praeteriti perisse, ut apud Aeschylum Pers. 571. τοὶ δ' ἄρα—ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρεῖας ἔρρουσι.

τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος ; 60
 δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἦδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἴθ', ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετλήμηνται πλέον·
 ὥς κἀμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο 65
 δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὥς λάμψειν ἔτι.

61. οὐδὲν] ὡς οὐδὲν σὺν κέρδει] συγκέρδει 65. ἄπο] o ex eo factum.

59. λόγῳ—[ἐργοῖσι] Similiter Euripides Hel. 268. τοῖς πράγμασιν τίθνηκα, τοῖς δ' ἐργοῖσιν οὐ. SCHNEIDEW.

61. μὲν ἀποστ. pleraque. μὲν ὡς duo libri Suidae s. v. λύπη. ὥς, omisso μὲν, Suidae codex Paris. A. ῥῆμα κακόν] Male ominatum dictum recte interpretatur Heraldus ad Arnobium p. 151. Helenae roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανόν, λόγῳ θανόν; respondet Menelaus, κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, | ἔτοιμός εἰμι μὴ θανόν λόγῳ θανεῖν. Nostri κακὸν ῥῆμα idem est ac illius κακὸς ὄρνις. BRUNCK.

62. τοὺς σοφοὺς] Quos in mente habuerit Sophocles incertum est. Non improbable tamen ad Pythagoram, etsi per anachronismum, respici, de quo scholiasta, Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα, ὡς ἄρα τεθνηκὼς εἶπ' καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεῖς περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' Αἰδου τινὰ ἑτεροτέλετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν Αἰδου συντετυχηκέναι ἔλεγον· ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ὢν ὁ Ἑρμοῦ, εἶτα Εὐφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος, εἶτα Πύθιος ὁ Δῆλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. εἰς τοῦτο οὖν ζοικεν ἀπο-

τείνεσθαι ὁ Σοφοκλῆς· ἔνιοι δὲ οἰοῦνται ἀπιθάνως εἰς Ὀδυσσεῖα ἀποτείνεσθαι· οὐ γὰρ πάρακταί τι τοιοῦτον Ὀδυσσεῖ· ἐφυλάττο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα. καὶ μὴ τῶν θαυμαστῶν εἶναι δόξῃ ἐν τραγῳδίᾳ καὶ μύθῳ παλαιῷ τετολημκέναι τι κακότηδες εἰπεῖν καὶ προσκρουστικὸν εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν, ὃ μᾶλλον ἥρμοζε κομωδίᾳ. De Ulixee cogitandum esse scholiasta propterea negat quia Ulixes lioret pro mortuo propter longam ab domo absentiam habitus, tamen mortuum se esse non ipse finxerit ut Orestes facit.

63. μάτην] Falso.

64. ἐκτετλήμηνται] Quum metrum non ferret ἐκτετλημένους, inchoatam per εἶδον structuram verborum reliquit.

65. ὥς] Quemadmodum. Brunckius ὥς, sic.

66. δεδορκότ'] Viventem.

ἄστρον] Tanquam meteorum e tenebris subito emergens, terrore homines percellens. De Atridis πικρὸν Ἰλιάδαις ἄστέρα Anton. in Anthol. Pal. 19, 102. Ἀστéρες meteora ignea illustravit Schaefer. ad Apollon. Rh. vol. 2. p. 206. Idem ἄστρον significasse non dubito. F. JACOBS. Probabilius est Orestem sideri se comparare lucenti, fausto domui paternae (ut significat v. 72.), pernicioso inimicis, ut de Sirio dixit Homerus ab Schneidew. compara-

ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ', ὦ πατρῶν δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκη καθαρῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένος·
καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστελεῖτε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
εἶρηκα μὲν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἦδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρήσαι χρέος.
νῶ δ' ἔξιμεν καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

70

75

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ μοί μοι.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.
ΟΡ. ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἥλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ ἀνακούσωμεν γόνων;

80

73. μέν νυν] μέν νυν γέρον] Sic, non γέρον 75. ἀνδράσι] ἀν-
δράσι 77. ἰὼ μοί μοι (codex ἰὼ μοί μοί) scripsi delete quod addebatur
δύστηνος. 80. Ἥλέκτρα] ἡλέκτρα, σ εἰσαο.

tas Π. 22, 30. λαμπρότατος μὲν δδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται. Eadem de populo Helenae verba Od. 15, 108. ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμψεν comparavit Boiss.

68. εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς] I. e. ita ut fausta sit haec expeditio sive relictus, ut explicat Wund.

70. πρὸς θεῶν] I. e. oraculi jussu.

72. ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων] Ex praecedente ἀποστελεῖτε contrarium supplendum δέξασθε, quod observavit Elmleius ad Eurip. Bacch. 859.

73. γέρον] γέρον in Lb. et aliis nonnullis apogr.

75. καιρὸς—] Eadem sententia Philoct. 837. καιρὸς τοι πάντων γνώμαν ἴσχων πολὺ τι πολλὰ παρὰ πόδα κράτος ἄρουνται. Pindari Pyth. 9,

135. comparat Brunckius, ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

77. ἰὼ μοί μοι δύστηνος] Delendum δύστηνος, quod ex v. 80. intulit librarius minus assuetus mori tragicorum. ἰὼ μοί μοι dicere solent qui in scenam prodeunt fortunam suam lamentantes. Sic, ut his exemplis utar, Ajax, Tecmessa, Teucer in Ajace v. 333. 891. 974. Similiter δούτατος ex loco inferiore repetitum ab libris notavimus ad Oed. T. 1303.

78. θυρῶν] A foribus. HERM. V. 324. δόμων—φέρουσιν, e domo ferentem. Oed. T. 808. ἔχου, e curru, nisi ἔχους scribendum. Scholiasta θυρῶν cum ἔνδον construxit.

81. ἀνακούσωμεν] I. e. καὶ ἀνακούσωμεν.

ΠΑ. ἤκιστα. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου

πειρώμεθ' ἔρδειν ἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

85

ΗΛ. ὦ φάος ἀγνὸν

καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀῆρ, ὧς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων φῶδας,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἦσθον
στέρνων πλαγὰς αἵμασσομένων,
ὁπότεν δυοφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ·

90

86.-89. = 103.-106.

83. ἔρδειν] Sic, non ἔρδειν ἀρχηγετεῖν] η ex a factum videtur. 84.

πατρὸς χέοντες] πατρὸς σχέουσιν, εν a m. pr. 87. καὶ γῆς versui 86.
addit. ἰσόμοιρ' Porsonus pro ἰσόμενος. 91. ὁπότεν] Sic, non ὁπότε ἂν

84. πατρὸς — λουτρά] I. e. quae patri debentur, ut νεπτήρων δωρήματα, munera inferis offerenda, et alia huiusmodi dicuntur. Sed Aeschylus Choeph. 180. ἐπεμψε χαλκὴν κουρίμην χάριν πατρός, πατρὶ potius scripsisse videtur, quod restituit Turnebus.

85. φέρει — ἐφ' ἡμῖν] Confert in nos.

86.-120. Sine nomine poetae leguntur in codice Euripidis Matritensi apud Iriart. p. 70.

87. καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀῆρ] Codex ἰσόμενος: unde scholiasta, τὸ δὲ ἀῆρ τὸ ἅ συνίσταται διὰ θυμὸν ἢ μέτρον. In eadem sententia est Moschopulus (s. v. φᾶρος), qui ἀῆρ ancipiti a esse ait. Sed quae duo huius mensurae exempla afferri solent, Aristotelis in epigrammate apud Eustath. p. 17, 37. σῶμα μὲν ἐν πόντῳ. πνεῦμα δ' ἀῆρ δδ' ἔχει, et Phocylidis qui dicitur v. 102. λυόμενοι κόνις ἐσμέν, ἀῆρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεσται, praeterquam quod non sunt ex poetis Atticis, idoneam a metro excusationem habent, quae nulla fuit Sophocli. Quamobrem

ἰσόμειρ' ἀῆρ scribendum fuit cum Porsono. De sensu verborum diversas grammaticorum veterum opiniones memoravit scholiasta, quarum una vera haec est interpretatio, ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ· πανταχοῦ γὰρ ἐστὶν ἀῆρ. i. e. partem cum terra ambitum habens. Idem quum addit, καὶ ταῦτα δὲ φερεκράτης παρῴδηκεν, plura ex hac fabula comicum traduxisse innuit. Similis ad v. 289. annotatio est, καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γεννιδῇ. Ceterum similiter Electra apud Euripidem v. 59. γούος ἀφίημι' αἰθέρ' ἐς μέγαν πατρί, et quae sunt similia non pauca apud tragicos, velut Eurip. Med. 57. εἰς ἡμέρας μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοῦραν φ' λείξει μοῦσιν δὲ Μυδίας τύχας.

89. ἀντήρεις πλαγὰς στέρνων] Percussiones oppositas pectoris, seu, oppositi pectoris planctus. Quippe ut ictu laedatur pectus, oppositum illi esse debet quo ictus infligitur. Bene monet Heathius ἀντήρης non derivari ab ἐρέσσω, sed unice ab ἀντί. Recti devius ad h. l. scholiastes. BRUNCK.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τὰ δὲ παννυχίδων ἦδη στυγεραὶ
 ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
 ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
 πατέρ', δν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
 φοίνιος Ἀρης οὐκ ἐξέεισεν,
 μήτηρ δ' ἡμὴ χῶ κοινολεχῆς
 Αἰγισθος ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι
 σχίζουσι κάρα φονίφ' πελέκει.
 κούδεις τούτων οἶκος ἀπ' ἄλλης
 ἢ μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
 αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.

93. οἴκων] οἰκῶν pr. 95. αἶαν] αἶαν pr. 96. ἐξέεισεν pr., ἐξε-
 σεν corr. 97. μήτηρ versui 96. addit. 98. ὑλοτόμοι] ὑλοτόμον
 ὑλοτόμον pr., oi superscripto a m. pr. 99. φονίφ] φονίφωι. πελέ-
 κει pr., in πελέκει radendo mutatum. 102. αἰκῶς (debebat αἰκ
 Brunckius pro ἀδίκως.

92. τὰ δὲ παννυχίδων ἦδη] Quod
 ad pervigilias attinet, interpretati
 sunt qui comma post ἦδη posue-
 runt: quo omisso τὰ δὲ παννυχί-
 δων cum ξυνίσασι construendum,
 quibus explicandi causae adjectum
 es. ὅσα τὸν—ἐμὸν θρηνῶ πατέρα.
 Particula autem ἦδη, ut monet
 Wand., jungenda cum τὰ παννυ-
 χίδων ita ut non mane tantum, sed
 jan noctu se lugere Electra dicat.

στυγεραὶ] γρ. στυγερά in Flor. Γ,
 quod in alio apogr. est in textu.
 96. φοίνιος Ἀρης οὐκ ἐξέεισεν] Al-
 ludit ad caedem Agamemnonis in-
 ter convivium patratam. Cfr. Hom.
 Od. II. 405 sqq. coll. 4, 534 sqq.
 ERFURDT.

ἐξέεισεν] Apogr. nonnulla ἐξε-
 ισε vel ἐξεεισεν, ut librarii inter-
 dum ξείνος pro ξένος intulerunt.
 Recte ἐξέεισεν scholiasta et Suidas
 s. h. v. et s. v. ξενία. Usus verbi
 scholiasta comparat cum verbis
 Archilochi ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ
 χαρίζμενοι. Ceterum similes de
 Agamemnone, qui non in bello,

sed manu muliebri ceciderit, lo
 Aeschyli comparant interpret
 Eumen. 627. ἄνδρα γενναῖον θαι
 | διοσδότοις σκῆπτροισι τιμαλφού
 ρον, | καὶ ταῦτα πρὸς γυναῖκας, οἱ
 θουρίοις | τόξοις ἐκηβόλοισιν, ἃ
 Ἀμαζόνες. Choeph. 345. εἰ γὰρ
 Ἰλίου πρὸς τινος Λυκίων, πάτερ, δι
 δμητος κατηναρίσθης.

98. ὅπως δρῦν] Exemplum a c
 sa quercu repetitum indicat fort
 virum magno impetu obtruncati
 Sic Homer. II. 13. 389. ἤριπε δ'
 ὅτε τις δρύς ἤριπεν, ἢ ἀχρεώις. F
 FURDT.

99. φονίφ' recte in apogr.
 100. ἄλλης] Conf. ad v. 885.
 101. ἢ μοῦ φέρεται] Scholia
 εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς Χρυσοθέμιδος πα
 κείται, αὕτη γε διὰ τὸ πᾶν ἀλ
 οὐδένα κατ' ἀλίαν φροντίσειν τῶν
 γονάτων οἶεται ἢ μόνην αὐτήν.

102. αἰκῶς] Codex et apogr
 ἀδίκως. Scholiasta, ἀδίκως οἶκτι
 ἐν τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀδία
 ἀεικῶς. καὶ οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ
 καὶ ἐπιβουλευθέντα· ἀεικῶς δὲ,

ἀλλ' οὐ μὲν δὴ

λήξω θρήνων στυγεράν τε γόων,

ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων

105

ρίπας, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,

μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν

ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρώων

πρὸ θυρῶν ἤχῳ πᾶσι προφωνεῖν.

ὦ δῶμ' Ἀἰδοῦ καὶ Περσεφόνης,

110

ὦ χθόνι' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρὰ,

σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,

112. Post Ἑρινύες sequebatur αὖ τοὺς ἀδίκους θηήσκοντας ὁράτε | τοὺς εὐνάς ὑποκλεπτομένους.

104. λήξω θρήνων versui 103. addit.

105. ἔς τ' ἂν versui 104. ad-

dit. παμφεγγεῖς Hermannus pro λεύσσω παμφεγγεῖς.

108. κωκυ-

τῷ κωκυτῶν pr.

110. Ἀἰδοῦ] αἰδοῦ pr.

Περσεφόνης] ο in litura.

πελάκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσαστο. Hinc Brunekius αἰκῶς, quod αἰκῶς scribendum fuisse monuit Hermannus. In uno apogr. gl. ἀνδραπαιστος, quod ad αἰκῶς (αἰκῶς) spectat, quam lectionem etiam Suidas sequitur s. h. v.

105. λεύσσω, quod post παμφεγγεῖς in codice et apud Suidam s. v. ρίπας legitur, glossema est, quo indicatur λεύσσω, quod in altera sententiae parte legitur, etiam ad priorem pertinere. Parum probabiliter Dobræus, servato λεύσσω illo, ἄστρων deleri voluit. ρίπας ἄστρων de stellis micantibus recte intelligit Wund.

106. λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ] Quamdiu vivam.

107. μὴ οὐ pendet ab λήξω, duplici verbi structura, altera cum genitivo θρήνων, altera cum μὴ οὐ, ut v. 132. προλιπεῖν cum accusativo et cum μὴ οὐ constructum est.

τεκνολέτειρ' ἀηδὼν] Comparatio poetis usitatissima. Vid. Hom. Od. 19, 518. Aesch. Agam. 1152. Callimach. h. in lavacr. Pallad. 94. et

ad h. l. Spanhem., Virg. Georg. 4, 511 sqq. Mosch. 4, 21. et Hygin. fab. 45. ejusque commentatores. ERFURDT.

108. ἐπὶ κωκυτῷ] I. e. κωκυτούσα. Quod in cod. scriptum primo fuit κωκυτῶν est apud Suidam in codice optimo: tres alii κωκυτοῖς.

111. ὦ χθόνι' Ἑρμῇ] Hunc ut ψυχοπομπὴν invocat, qui Agamemnonem ad inferos deduxerit.

πότνι' Ἀρὰ σεμναί τε—Ἑρινύες] Dirae et caedium ultrices Erinyes a poetis modo distinguuntur modo eadem esse dicuntur, ut apud Aeschylum Eum. 417. Erinyes ἡμεῖς γὰρ ἐσμεν, inquirunt, Νυκτὸς αἰαντὴς τέκνα, | Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ πεκλήμεθα, et Sept. 70. ὦ Ζεῦ τε καὶ γῇ καὶ πολισσούχοι θεοί, | Ἀρὰ τ' Ἑρινὸς πατρός ἡ μεγασθενής. De quo pluribus dixit O. Muellerus ad Aeschyli Eumen. p. 165. σεμναί autem perpetuum est Furiarum epitheton (v. Oed. C. 40. 90. 458. Aj. 837.), quae Athenis etiam simpliciter Σεμνῶν nomine colebantur.

113. αὖ τοὺς ἀδίκους θηήσκοντας ὁράτε, | τοὺς τ' duo apogr. et

ἐλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρός

115

φόνον ἡμετέρου,

καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.

μούνη γὰρ ἀγειν οὐκέτι σωκῶ

λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

120

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, παῖ δυσταυοτάτας

Ἥλέκτρα ματρός, τίς' αἰεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν

121.-136. = 137.-152.

121. δ. Turnebus pro ἰδ

Suidas in edd. vett. : τοὺς in cod. Leidensi, τοὺς τὰς in Parisino optimo.) εὐνὰς ὑποκλεπτομένους] Sic haec duobus versibus perscripta sunt in codice. Porsonus ; "Lege δρᾶτ', | ἐλθετ', deleto τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους. Neque enim verum est Erinyas adulteriis et ejusmodi leviculis puniendis immorari, quippe quae caedium et incestuum ulciscendorum satagerent." Recte Porsonus, nisi quod non animadvertit languida ista verba αἰ τοὺς ἀδίκως θηήσκοντας δρᾶτε ab Sophocle non magis esse scripta quam illa, τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους. His igitur omnibus ejectis restituenda quam codex et veteres editiones praebent sequentium versuum descriptio, ἐλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρός | φόνον ἡμετέρου, | καὶ μοι—, in recentioribus quibusdam editionibus sic mutata ut verba ἐλθετ' ἀρήξατε monometrum efficiant. Locutione τὴν εὐνὴν ὑποκλέπτειν utitur Libanius vol. 4. p. 598, 24. τίς γὰρ ἂν εὐνὴν κακῶς ὑποκλέπτειν ἔτι τολμήσειεν, οὕτω μέχρι καὶ σώματος ὥρῃν τὸν μοιχὸν κολαδόμενος.

119, 120. The two concluding lines of the system were translated by Professor Porson with his characteristic accuracy, *For I am no longer able by myself to draw up*

the weight of grief which is in the opposite scale. MONK. ἔγειν usitatum in pendendo verbum esse monet Musgravius. "Translatio sumpta ab iis qui lancem pondere gravatam deprimentia altera lance tollunt." HERM. Sic Aeschylus Pers. 346. δαίμων τέλαντα βρίσας οὐκ ἰσορροπῇ τύχη.

120. ἀντίρροπον] I. e. ἰσορροπον, ut explicat gramm. in Bekk. A. necd. p. 408. In ἀντίρροπον corruptum apud Apollon. Lex. Hom. s. v. σῶκος.

121. τίς' αἰεὶ—Ἀγαμέμνονα] Verba τάκεις οἰμωγὰν significant hic *effundis querelas*. Constat enim verbum *τήκειν* proprie *liquidum reddere*, sive *facere ut quid fluat* significare. Itaque δάκρυα *τήκειν* quin dici potuerit ita, ut esset *lacrimas effundere*, nemo profecto dubitabit, praesertim quum *τέγγειν*, cujus verbi eadem paene significatio est, δάκρυα et *τέγγεται ὄμβρος* (Oed. T. 1279.) dictum sit. Quodsi in locutione *τήκειν δάκρυα* nemo haerere potest, sponte apparet recte eo, quo indicavi, sensu positum hic *τάκεις οἰμωγὰν* a Sophocle esse. Id ipsum autem conjunctum cum accusativo Ἀγαμέμνονα est, quod notatione nihil differt ab οἰμώζειν οἰμωγὴν sive simpliciter οἰμώζειν. WUND.

τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
ματρὸς ἄλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα
κακῇ τε χειρὶ πρόδοτον; ὥς ὁ τάδε πορῶν
δλοῖτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

125

ΗΛ. ὦ γενέθλα γενναίων,

ἦκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον
οἰδᾶ τε καὶ ξυνήμι τάδ', οὐ τί με

130

124. ἀθεώτατα Porsonus pro ἀθεωτάτας 126. ὥς] ὅς δὲ τάδε
πορῶν separato versu 129. γενέθλα] γένεθλα pr. γενναίων
Monkius pro γενναίων πατέρων

124. ἀθεώτατα Porsonus, ut v. 1181. dictum est, δὲ σὺν' ἀτίμως κα-
θέως ἐφαρμένον. In scriptura me-
trum violante ἀθεωτάτας consentit
scholiasta, qui per ἀσεβοῦς expli-
cat.

126. κακῇ χειρὶ] Non ἰγναταε
manui, sed ablativo casu ἰγναταε
manu.

ὁ τάδε πορῶν] Aegisthum dicit,
caedis Agamemnonis auctorem.

127. εἴ μοι—αὐδᾶν] Schol. ἐπεὶ
κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπεὶ
δοκεῖ δυσφημεῖν, φησὶν· εἰ δὲ καὶ
ἐστίν, οὐτως εὐχομαι.

128. ὦ γενέθλα γενναίων] I. e.
ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων, ut
explicat schol. Inter γενέθλα et
quod codex primo habuit γένεθλα
etiam apographa variant.

ὦ γενέθλα γενναίων] Metrum ex
choriambo compositum et molosso,
qui non ex choriambis est contrac-
tus, sed accentum sibi proprium
habet,

— — — — — | — — — — —

V. (Ed. Col. 1247. 1456=1471.
Philoct. 828=844. Eurip. Hippol.
70. In fine longioris versus cho-
riambici infra v. 472. εἰ μὴ γὰρ
παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώμας.
=488. ἤξει καὶ πολὺπους καὶ πο-
λύχειρ ἂ δεινοῖς. Et in principio

Antig. 946. κρυπτομένη δ' ἐν τυμ-
βῆρει θαλάμῳ κατεσχεύθη.—957. ἐκ
Διονόσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν
δεσμῷ.

γενναίων] Legebatur γενναίων
πατέρων. πατέρων delet Monkius,
cujus annotationes in hanc fabu-
lam editae sunt in Museo Crit.
Cantabrig. vol. 1. a. 1813. Pro
eo τοκίων in textu habent apogr.
dua, aliud autem ut variam lectio-
nem. Utrumque ex Eurip. Cycl.
41. sumptum videtur, πᾶ δὲ μοι
γενναίων μὲν πατέρων, | γενναίων τ'
(corrige δ') ἐκ τοκίδων. Triclinii
interpolationem exhibet apogr.
Paris. ὦ γένεθλα γενναίων τοκίων,
adscripto ad γενναίων gl. διὰ τὸ μέ-
τρον, absurde quidem hoc, sed ta-
men non sine exemplo. Nam γε-
νησαμένη pro γεννησαμένη metro
coactus dixit Joannes geometra in
hymno in beatam virginem 1, 37.
χαίρε γεννησαμένη γενεῇν ὑπερούσιον
νῆα.

131. οἰδᾶ—] Scholiasta, οἰδᾶ,
φησὶν, ἂ πράττω, καὶ οὐ λανθάνει
με, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ· ἢ οἰδᾶ
ὅτι μοι εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτῃ τῷ
προκειμένῳ ἦκετ' ἐμῶν καμάτων πα-
ραμύθιον. ἔμεινον δὲ τὸ πρῶτον.
Vera altera interpretatio.

οἰδᾶ τε—φυγγάνει] Haec non
tautologa, sed graviter asseveran-

φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ σὺ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
ἄλλ' ὦ παντοίας φιλότῃτος ἀμειβομέναι χάριν,
ἑατέ μ' ὦδ' ἀλύειν,
αἰαῖ, ἱκνουμαι.

135

ΧΟ. ἄλλ' οὔτοι τὸν γ' ἐξ Ἀἴδα

[ταῖς,

παγκόλουν λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοισιν οὔτ' ἄν-
ἄλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον

140

ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσσαι,
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. νῆπιος δὲ τῶν οἰκτρῶς

145

131. οὐδ' ἐθέλω] οὐδ' αὖ θέλω, superscripto a m. rec. οὐδὲ 133.
στενάχειν Elmaleius pro στοναχεῖν 134. ἄλλ' ὦ παντοίας separato
versu 136. αἰαῖ] αἰ αἰ, factum ex αἰαῖ 138. πατέρ'] πα in li-
tura 139. γόοισιν Triclinius pro γόοις οὐτ' ἄνταις Herman-
nus pro οὔτε λιταῖσιν 143. δεμία κακῶν separato versu 144.
ἐφίει] ἐφίη

tis esse monet Musgr. ξυνήμι cor-
repta syllaba secunda dictum, quod
in metro dactylico frequentius fit
quam in aliis.

132. οὐδ' ἐθέλω] I. e. ἄλλ' οὐκ
θέλω: unde Buttmannus apud
Bothium οὐ δ' ἐθέλω divisim scrip-
sit. οὐδ' αὖ θέλω cum codice apogr.
pleraque.

133. στοναχεῖν codex. στενα-
χεῖν Lb. et Palat. Recte στενά-
χειν Elmaleius ad Oed. T. 181.
(185. Br.)

135. ἀλύειν] ἀλύειν Suidas s. h.
v. ubi significationis quoddam dis-
crimen inter ἀλύειν et ἀλύειν fin-
gitur.

137. τὸν ἐξ Ἀἴδα—ἀνστάσεις per
attractionem dictum est. Nam
significat τὸν ἐν Ἀΐδῃ ὄντα ἀνστή-
σεις ἐξ αὐτοῦ. Orci πάγκοιλον λίμ-
νην dicit ut πολέκοιλον Ἀΐδαν Aj.
1193. Ceterum Brunckius compa-
ravit Eurip. Alc. 999. τόλμα δ', οὐ

γὰρ ἀνάξεις πόντ' ἐνερθεν κλάων τοὺς
φθιμένους ἄνω. et Hom. II. 24, 550.
ubi Achilles Priamo dicit, οὐ γὰρ
τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος, οὐ-
δέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν
ἄλλο πάθῃσθα.

οὐτ' ἄνταις] οὔτε λιταῖσιν codex,
apogr. nonnulla et Suidas s. v.
πάγκοιλος. In plerisque est οὔτε
λιταῖς. Emendavit Hermannus,
collata Hesychii glossa, ἄντησι
(codex ἄντησι): λιτανείας, ἄντη-
σεις.

140. Quum dicere deberet ἔρχει,
pro illo verbo alla significantiora
substituit ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσσαι.
HERM.

142. ἐν οἷς] Refertur ad singula-
rem praecedentem ἐπ' ἀμήχανον ἄλ-
γος, quo κακῶν notio continetur.

143. ἐφίει] Scholiasta, ἐπιθυμῶν.
τί μοι, φησί, τούτων γλίσχρ, ἔπερ
ἐστὶν οὐκ ἐκκόλως φέρειν, θρήνου καὶ
πένθους.

οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

ἀλλ' ἐμέ γ' ἂ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,

ἂ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,

ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

ὡ παντλάμων Νιόβα, σέ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,

150

ἄτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ

αἰαῖ δακρύεις.

ΧΟ.οὔτοι σοὶ μούνῃ, τέκνον,

153.-172. = 173.-192.

150. ὡ παντλάμων separato versu

152. αἰαῖ pr., in αἰ αἰ mutatum.

147. ἐμέ—ἄραρεν φρένας] ἄραρεν est aoristus verbi ἀραρίσκω, ut apud Hom. Od. 4, 777. μῦθον δ' δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἄραρεν ὁμῶν. Construitur cum accusativo personae (ut saepe ἀρέσκειν), cui hic alter additus est accusativus, usu in aliis ejusdem generis verbis frequenti.

148. αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται] Ἴτυν γ' Triclinius. Ἴτυν neque hic neque in versu anapaestico Aristophanis Avium 212. τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυον Ἴτυν! ἐλελιζομένη, alteram syllabam ictus vi productam habet, sed eandem legem sequitur qua Euripides στάχυς et γένυς produxit in Hercule fur. v. 5. Παρθῶν στάχυς ἐβλασπεν, ὦν γένους Ἀρης. in Electra v. 1214. βοᾶν δ' ἔλασσε τάνδε πρὸς γένυν ἐμὴν | τίθεισα χεῖρας. (ubi codices Florentini duo γένυν γ' ἐμὴν non minus inepte quam duobus versibus post in iisdem scriptum παρῆδον τέ γ' ἐξ ἐμῶν) et in Meleagri fragmento apud Macrobius 5, 18. γένυν ἔπαλλ' Ἀγκάιος, οἱ δὲ Θεστίων. Fabulam de Procne in lusciniā mutata ejusque ac Terei filio Itye, quam tetigerunt Homerus Od. 19, 518. (ubi vid. Eustath.) et Hesiodus Op. 568., enarrarunt Apollodorus 3, 14, 8. Ovidius Metam. 6, 412 seqq. aliique.

149. ὄρνις, quod Attici plerumque syllaba altera producta dixerunt, hic trochaei mensuram habet ut Antig. 1021. et in versu ex Tereo, quem Aristoph. imitatur Av. 168., Eurip. Herc. f. 72.

Διὸς ἄγγελος] Ex Homérico sermone. Sic Iliad. 2, 194. Ὅσσα, Διὸς ἄγγελος. Et somnium 2, 26. Veris nunciam lusciniā ab Homero et Sapphone dici scholiastes adnotavit. Eoque etiam hic respicitur, nulla tamen veris mentione facta, quia notum est omnibus quo tempore canat lusciniā. HERM.

150. παντλάμων] Duo apogr. παντλάμων. Niobae in lapide conversae fatum pluribus describitur in Antig. 823. σέ δὲ post vocativum positum ut apud Soph. Oed. T. 1096. ἰθὺς φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστω' εἴη, et alios non raro.

νέμω θεόν] I. e. beatam te praedico, si tua sors, quantumvis tristis, cum mea comparetur.

152. αἰαῖ] Male αἰεῖ vel αἰεὶ in aliquot apogr.

153. οὔτοι σοὶ μούνῃ] Frequentissima haec moerentium consolatio, Non tibi hoc soli, de qua Brunckius citavit Ciceron. Tuscul. 3, 33. Eurip. Med. 1016. Hippol. 841. Alcest. 423. Valcken. Diatr. Eurip. p. 179.

ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ, '55
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονῇ ξύναιμος,
οἷα Χρυσόθεμις ζῶει καὶ Ἰφιδάσσσα,
κρυπτῇ τ' ἀχέων ἐν ἥβῃ
ὀλβιος, δὺν ἂ κλεινὰ 160

157. οἷα] οἷα . οἷα χρυσόθεμις separato versu 160. Praefixam
personae notam H delevit Tyrwhittus. κλεινὰ] α in litura duarum
trimme literarum

155. περισσὰ] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος ἐν τῇ θρηνεῖν. περισσὰ, φησὶν, δδύρη παρὰ τοῦτους, οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἑαυτὸν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφοὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετρίωτερον τῇ συμφορᾷ φέρονται.

157. οἷα ex paucis apogr. restitutum pro οἷα.

Χρυσόθεμις—καὶ Ἰφιδάσσσα] Ab Homero, cui fabula de Iphigeniae sacrificio ignota fuit, tres nominantur filiae Agamemnonis Iliad. 9. 144. τρεῖς δὲ μοὶ εἰσι θυγατρὲς ὅλ' ἀγαθὰς εὐπρόκτους, Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιδάσσσα. ubi in scholiis minoribus annotatum Λαοδίαν εἶναι quam Electram tragici vocant, Iphianassam vero eandem cum Iphigenia. Quod confirmatur versibus Euripidis Orest. 22. Ἀγαμέμνων ἀναξ, | ὅς παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφονεν ἐκ μῆας, | Χρυσόθεμις Ἰφιδάσσσα τ' Ἠλέκτρα τ' ἐγώ. Et Iphianassam Aulide mactatam memorat Lucretius 1. 86. Apud Sophoclem, cujus in fabula Agamemnoni caedes filiae exprobratur (v. 530.), de quattuor filiabus esse cogitandum patet, quarum memoriam a Cypriorum carminum poeta acceptam esse scholiastae annotatione docemur, ἢ Ὀμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότε τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, (hoc qui posuit, immemor fuit v. 530 et seqq.), ἢ ὡς ὁ τὰ Κόπρια

δ φησὶν Ἰφιδάσσσα καὶ Ἰφιδάσσαν. ubi aut postrema verba Ἰφιδάσσσα καὶ Ἰφιδάσσαν delenda sunt, quod fecit scholiorum editor Romanus, aut δ in διαφόρους mutandum cum Elmsleio. Tragici quantopere in hac re variaverint, Euripidis exemplo cognoscitur, qui secum ipse dissentiens tres in Oreste, duas (Iphigeniam et Electram) Agamemnonis filias finxit in Iphigenia Taurica.

[ὥει] Hac forma utitur etiam Oed. C. 1213.

καὶ Ἰφιδάσσσα] Hiatus in arsi dactylica, praeunte Homero, cuius versum supra apposuimus.

159. κρυπτῇ τ' ἀχέων ἐν ἥβῃ] Recte monet scholiasta, ἢ (dele ἢ cum Wundero) ἀχέων μετοχὴ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῇ κεκρίσθαι, ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. Idem de Oreste dicitur v. 601. ὁ δ' ἄλλος ἐξω χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν | τλήμων Ὀρέστης δυστυχὴ τρίβει βίον. κρυπτῇ ἥβῃ autem dicit, quia Orestes apud Strophium delitescit relicta domo paterna.

160.—172. Electrae tribuunt co-dex et apographa. Correxerit Tyrwhittus. Prava personarum distinctio adeo fraudi fuit grammaticis quibusdam ut ἀχέων v. 159. pro feminino ἀχέουσα dictum acceperint, quod ex Eustathio novimus p. 440, 38. Alios pro genitivo

γὰ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὖφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γαῖν Ὀρέσταν.

ΗΛ.δν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένονσ', ἄτεκνος, 164
τάλαυν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὦν τ' ἔπαθ' ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατῶμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι. 170

161. γὰ] αγῶ, eraso α 164. ΗΛ. om. δν γ' ἐγὼ Hermannus
pro δν ἐγὼγ' Duo versus δν ἐγὼγ'—| προσμένονσ'— 168. ὁ δὲ λά-
θεται] δδ' ἐλάθεται pr., ο α m. ant. 169. ἔπαθ' ἔπαθεν pr., ἔπαθ'
rec. 171. ἀεὶ Brunkius pro αλεῖ.

habuisse, qui tamen ferri ullo modo nequit, ex annotatione scholiastae non recte collegit H. Stephanus de dial. Attica p. 152.

160. δλβιος, δν—] I. e. δλβιος, ὅτι αὐτὸν—. Similiter νήπιος, ὅς— apud Hom. Od. 11, 449. ab Nevio comparatum, πᾶσις δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῇ, νήπιος, ὅς πον νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῷ, δλβιος· ἡ γὰρ τὸν γε πατὴρ φίλος ὕψεται ἐλθὼν, καὶ κείνος πατέρα προσπτύσσεται, ἥ θέμις ἐστίν.

164. βήματι.] I. e. πομπῇ, ut explicat scholiasta. Quocum Nevius transitive dicta ἔβησα et βήσω comparat. δλβιος δν γὰ δέξεται Ὀρέσταν dictum pro δλβιος Ὀρέστης, δν γὰ δέξεται, non solum metri caussa, sed etiam ut nomen majore cum vi clauderet sententiam.

165. δν γ' ἐγὼ ἀκάματα] Codex, apographa et Suidas (s. v. ἀκάματα) δν ἐγὼγ' ἀκάματα, vitiose. Cum diphthongo correpta iambi in dac-

tylum soluti comparandum exemplum alterum Oed. T. 167. ὁ πόποι ἀνάρθμα γὰρ φέρω. Praeterea notandum ἀκάματα syllaba prima brevi. Nam producta dici solet, ut ἀδνατος constanter dicitur.

166. οἰχνῶ] Per περιέρχομαι expliciat scholiasta. Verbum Homericum, quo Sophocles utitur infra 313. θυραῖον οἰχνεῖν et Aj. 564. κεί τανῶν τηλωπὸς οἰχνεῖ. Composito εισοιχνεῖν usus est Aeschylus.

167. τὸν ἀνήνυτον οἶτον cum articulo ut τὰν ἀπαιστον ἦσαν Aj. 1187. οἶτον praeunte Homero Il. 9, 563. ἀλκυόνος πολυκενθέα οἶτον ἔχουσα.

169. ἔπαθ'] Sensum bene declaravit scholiasta, ὦν ἔπαθεν παρ' ἐμοῦ εὐεργεσιῶν· διέσωσε γὰρ αὐτόν· ὦν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπε ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Ἀχαιοῖσιν.

τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατῶμενον] I. e. quos ego non frustra mitto nuncios? HERM.

ΧΟ.θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον.

ἔτι μέγας οὐρανῷ

Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει·

175

ῥ' τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμουσα

μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάβου.

χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.

οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσῃ

180

βούνομον ἔχων ἀκτὰν

παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος

175. ἔτι pr., a m. antiqua in ἔστι mutatum οὐρανῷ Heathius pro
ἐν οὐρανῷ 180. Κρίσῃ Musgravius pro Κρίσαν 181. βούνομον
pr., βουνόμον corr. 182. Ἀγαμεμνονίδας] Ἀγαμεμνίδας

173. θάρσει, τέκνον] τέκνον θάρσει scholiasta ad v. 823.

174. ἔτι Heathius, et sic codex a m. pr. Legebatur ἔστι, consentiente scholiasta ad v. 823.

οὐρανῷ] Non solum codex, sed etiam schol. ad v. 823. ἐν οὐρανῷ. οὐρανῷ valeo dixit Pindarus, et οὐρανῷ κυρεῖν Aeschylus in Niobe, οὐμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἔνω | ἔραζε πίπτει. ἐγροῖσι τυγχάνει infra v. 313.

179. εὐμαρῆς θεός] Deus, qui sensim et nullo molimine quicquid vult effectum reddit. Cf. Virg. Aen. 9, 6. quod optanti divum promittere nemo auderet, volenda dies est attulit ultro. MUSG.

180. Κρίσῃ] κρίσαν vel κρίσαν etiam in apographis, nisi quod in uno κρίσα. Κρίσῃ Musgravius probabiliter. Significatur autem his verbis Orestes, qui Crisae commoratur apud Strophium. Anti-quiores, ut videtur, famam secutus Homerus Orestem Athenis venisse narrat Odys. 3, 307. ἐπιδέ-τες δ' ἤρασε (Ἀλγισθος) πολυχρό-σους Μυκήνης· | τῷ δὲ οἱ ὀδυρόμε-κακὸν ἔλυθε δῖος Ὀρέστης | ἂψ ἂν Ἀθηναῖον, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονί-αν. quem dissensum grammatici

alii emendando alii interpretando, sed parum probabiliter, tollere sunt conati. De quo Eustathius, tollere conati. De quo Eustathius, τὸ δὲ ἂψ ἂν Ἀθηναῖον, τινὲς (i. e. Zenodotus, ut ex scholiis constat) γράφουσιν ἂψ ἂν Φωκίων, ὡς ἐκεῖ ὄντος παρὰ τῷ θεῷ Στροφίῳ τοῦ Ὀρέστου. θεραπεύουσι μίνται καὶ τὸ ἂν Ἀθηναίων οἱ παλαιοί, λέγοντες ὡς ἂν Φωκίδος εἰς Ἀθήνας κατὰ (ἤτη-σιν σταλείς Ὀρέστης μαθησέως τε καὶ παιδείσεως, ἐκεῖθεν κατελθὼν οἱ-κοι ἐποίησεν ἄτερ ἐποίησεν.

181. βούνομον] βουνόμον scholi-asta est interpretatus βοῶν θρεπτι-κὴν ex eoque Suidas.

182. Ἀγαμεμνονίδας recte apo-grapha pro ἀγαμεμνίδας.

ἀπερίτροπος] Scholiasta ἀνεπί-στροφος, ἀνεπέλευστος· ἔνθεν καὶ τὸ “περιτροπίων ἐναντιός” (Il. 2, 295). ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτρο-πος· οὔτε Ὀρέστης ἀπερίτροπος, ὅς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ κάτω θεός· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου τιμα-ρηθῆσονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδί-κως ἀνρημένου προσδῶκα. τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος ἐπὶ μὲν Ὀρέστου ἀνεπέλευστος, ἐπὶ δὲ τοῦ Πλούτωνος ἀπερίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς με-τελθεῖν. Vera altera interpretatio.

οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσειν.

ΗΛ. ἄλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολλὸς ἀπολέλοιπεν ἤδη 185

βίωτος ἀνέλπιτος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ

ἅπτεσσι δένει τοκέων κατατάκομαι,

ὥς φίλος σῆτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,

ἀλλ' ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀναξία

οἰκονομῷ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν 190

ἀεικεῖ σὺν στολῇ,

κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟ. οἰκτρά μὲν νόστοις αὐδὰ,

οἰκτρά δ' ἐν κοίταις πατρώαις 195

193.-211. = 213.-232.

189. ἀπερεῖ] Sic, non *ἀπερ εἴ* 190. οἰκονομῷ] Post *ὦ* litera i vel

v. *erasa* 191. σὺν στολῇ] *συστολῇ*, v. a. m. ant. 192. ἀμφί-
σταμαι] ἀφίσταμαι pr. ἐφίσταμαι a. m. rec.

185. ὁ πολλὸς—βίωτος] I. e. *ma-
jor pars vitae*.

186. ἀνέλπιτος] Scholiasta, *ὁ
πλείων με βίωτος ἀπολέλοιπεν μηδέ-
ποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην*.
Qui ἀνέλπιστον legit, nisi senten-
tiam potius quam verba reddere
voluit.

ἀρκῶ] Per *ισχύω*, *ὑπομῖναι* δύ-
ναμαι explicit Suidas.

187. κατατάκομαι] *κατατήκομαι*
Flor. Γ. et Suidas s. v. οἰκονομῷ.

189. ἀπερεῖ τις] *ἀπερ εἴ τις* ap-
ographa, praeter duo quae *ὥσπερ*
εἴ. *ἀπερ ἥτις* Suidas s. v. ἀναξία et
οἰκονομῷ.

ἔποικος ἀναξία] Scholiasta, *ἀντὶ
τοῦ μέτοικος*. ἀναξία δὲ *ἀξίαν οὐκ
ἔχουσα*, ἀλλ' *ἄτιμος*. Homericum
ᾧσει τιν' ἀτίμητον μετανόστην (Il. 9,
648. 16, sq.) comparavit Neuius.

190. οἰκονομῷ θαλάμους πατρὸς]
Schol. *ἀντὶ τοῦ διατῶμαι τοὺς πα-
τρώους οἴκους*, qui fortasse scripse-
rat κατὰ τοὺς πατρώους οἴκους. Est
enim idem quod *νέμω θαλάμους* vel

οἰκουρῷ.

ὧδε—στολῇ] Scholiasta, *δεικτι-
κῶς τὸ ὧδε*. *ἐλεεινὸν δὲ τὸ τοιοῦτον*,
*καὶ λεληθότως ἐμφαίνον τὸ σχῆμα
τῶν ὑποκριτῶν*. Advertendum au-
tem *anacoluthon* est; nam positis
verbis *ὧδε μὲν—στολῇ*, sic debebat
pergi *ὧδε δ' ἀμφισταμένη κεναῖς
τραπέζαις*. Sed quoniam secundo
loco non aptum fuit *ὧδε* adverbium,
maluit ab inchoata structura de-
flectere. WUND.

192. ἀμφίσταμαι] Sic Lb. et Eu-
stathius p. 1692, 57. Vitiose apogr.
cetera *ἐφίσταμαι*. *ἀμφίσταται* in
ἀφίσταται corruptum in apogr. qui-
busdam Oed. C. 1477. *κενὰς τρα-
πέζας mensas dicit victum prae-
bentes vix sufficientem, oppositas
πλουσίᾳ τραπέζῃ* Clytaemnestrae et
Aegisthi, quam memorat v. 361.

193. οἰκτρά μὲν νόστοις αὐδὰ]
Scholiasta, *ἡ ἀγγελία ἢ περὶ τοῦ
νόστου τοῦ πατρὸς οἰκτρά ἐγένετο
εὐθὺς ἀναμνησθέντος*. ἀπὸ κοινοῦ δὲ
τὸ αὐδὰ.

ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταῖα
γενύων ὠρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφντεύσαντες
μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς εἶτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

208

Ἡλ. ὦ πασῶν κείνα πλέον ἀμέρα
ἐλθοῦς' ἐχθόστα δὴ μοι·
ὦ νῦξ, ὦ δειπνῶν ἀρρήτων
ἐκπαγλ' ἀχθῇ·
τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμειν χειροῖν,
αἱ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πρόδοτον, αἱ μ' ἀπώλεσαν

205

196. αἱ Hermannus pro σοι 197. ἔρος ex ἔρος factum 198.
προφντεύσαντες] προφητεύσαντες pr. 201. ἀμέρα] ἡμέραν pr. 205. ἴδε
Brunckius pro εἶδε 206. αἰκεῖς Hermannus pro αἰκεῖς χειροῖν
Brunckius pro χειροῖν 207. Duo versus, αἱ—] πρόδοτον—pariterque in
antistropha. 208. αἱ μ' in litura, fortasse pro ἐμὲ ἀπώλεσαν] Ac-
centus acutus super e deletus et alterum a in litura scriptum

195. ὅτε σοι codex, apographa, scholiasta et Suidas s. v. γένυς: sed scribendum ὅτε οἱ cum Hermannus, qui alterum hiatus epici exemplum memorat ex Trachin. 650. ἀ δέ οἱ φίλα δέμαρ. Adde Aeschyl. Agam. 1147. περιβόλοντό οἱ. Cratin. apud Plutarch. in vita Periclis c. 24. ἦσαν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίεται.

196. γένυς dicitur cuiusvis instrumenti ferrei acies. Hic et infra 485. ut Philoct. 1205. pro securi accipitur. BRUNCK.

197. ἔρος] ἔρος pauca apogr. et Suidas s. v. φράσας. Sensum verborum explicuit scholiasta, ὁ φράσας ἀπὸ τοῦ ὁ φρασόμενος, ὁ ἐπινοήσασμένος· ὁ δὲ ἀνελὼν ἔρος· δι' ἔρωτα γὰρ αὐτῶν ἀνελὼν Ἀγαμέμνονα· δόλος δὲ φρασόμενος τὴν ἐστίασιν, ἐν ᾗ ἀντρήθη. Recte, nisi quod ὁ φράσας, quod significat quis suasi, pro

φρασόμενος dictum accepit.

199. εἴτ' οὖν—εἶτε] οὖν plerumque alteri, interdum priori εἶτε additur, ut infra v. 560. Oed. T. 1049. Eurip. Oenom. fragm. 2.

203. ὁ δειπνῶν ἀρρήτων] Scholiasta, τῶν ὑπὸ Αἰγισθοῦ, φησὶ, τῷ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ' ἀλέθρη, ἀ οὐδὲ ἐνομάσαι καλόν. Secutus Sophocles est Homerum Od. 4, 520. 11, 409., a quo discedunt Aeschyl. Ag. 1382., Eurip. Or. 25., et Lycophr. 1099. WUND.

205. τοῦς] ἰ. ε. ἀ δειπνῶν, pronomine non ad praecedens δειπνῶν, sed ad θανάτους relato.

206. διδύμειν χειροῖν] Clytaemnestrae et Aegisthi.

207. αἱ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον] Scholiasta, πᾶν περιπαθὺς αἵτινες χεῖρες, αἱ ἀνελούσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνελὼν, καὶ πρόδοκαν τοῖς ἐχθροῖς.

οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
 ποῖνιμα πάθρα παθεῖν πόροι, 210
 μηδέ ποτ' ἀγλαῖας ἀποναίατο
 τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.

οὐ γνόμαν ἰσχεις ἐξ οἴων
 τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας 215
 ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
 πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
 σὴ δυσθύμῃ τίκτουσ' ἀεὶ
 ψυχῇ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
 οὐκ ἔριστ' ἀπλάθειν. 220

ΗΛ. δεινοῖς ἡναγκάσθη, δεινοῖς·

ἐξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
 ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω
 ταύτας ἄτας,
 ὄφρα με βλός ἐχη. 225

216. αἰκῶς (debebat αἰκῶς) Brunkius pro αἰκῶς

218. ἀεὶ] ἄε!

221. δεινοῖς—δεινοῖς Brunkius pro ἐν δεινοῖς—ἐν δεινοῖς

222. ὀργῇ]

ὀργῇ pr.

211. ἀγλαῖας] ἡδονῆς, δόξης, explicat schol.

213. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν] Monet Electram incautum esse conviciari Clytaemnestrae et Aegistho, quibus subdita sit.

215. οἰκείας] Significat Electram asperitate sua non illis, quibus irata est, sed sibi ipsi malum parere. HERM. Notandum τὰ παρόντα (i. e. ἐν τῇ παρόντι) dictum ut τανῦν dicitur.

219. πολέμους] Rixas cum Clytaemnestra et Aegistho. HERM.

220. οὐκ ἔριστ' ἀπλάθειν] Pindarus Nem. 10, 135. ab Herimanno comparatus, χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων. quod scholiasta explicat, ἢ πρὸς τοὺς κρείττο-

νας ἔρις χαλεπὴ ἐστίν, ὥστε ὁμιλεῖν αὐτοῖς καὶ προσφέρεσθαι· ubi infinitivus quem per ὥστε explicat scholiasta, plane eadem structura adjectus est qua πλάθειν apud Sophoclem, id est, αὐταὶ δὲ αἱ ἐριδες τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἔρισται εἰσιν, ὥστε πλάθειν αὐτοῖς.

221. δεινοῖς—δεινοῖς] Quod in codice est ἐν δεινοῖς—ἐν δεινοῖς ex αἰνοῖς—αἰνοῖς ortum videri potest. Sed Sophocles haud dubie δεινοῖς—δεινοῖς scripsit. Bergkii conjecit ἐν δεινοῖς ἐξυχθην, δεινοῖς.

223. σχήσω] Compeccam, cohibebo. MUSGR. ταύτας ἄτας dicit quas sua sibi asperitate (ὀργῇ) contrahit.

τίνοι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλα γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνοι φρονοῦντι καίρια ;
ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι.

τάδε γὰρ ἅλυστα κεκλήσεται· 230

οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριβμος ὧδε θρήνων.

ΧΟ. ἄλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐτῷ,

μάτηρ ὥσεί τις πιστὰ,

μὴ τίκτειν σ' ἔταν ἄταις. 235

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ ; φέρε,

πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν ;

ἐν τίνι τοῦτ' ἐβλαστ' ἀνθρώπων ;

226. ἄν om. γενέθλα] γένεθλα pr. 231. οὐδέ versui 230. addit.
233. εὐνοίᾳ] εὐνοιά pr. 238. ἐβλαστ'] ἐβλαστεν

226. τίνοι scholiasta recte interpretatur παρὰ τίνος. "Negat quemquam eorum, quibuscum versetur, esse de miseriis suis consolari posse." WUND. ἄν, quod habent apogr. pleraque, omittit etiam Suidas s. v. καίρια. Rationem his verbis reddit Electra sequentium ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι.

230. τάδε—κεκλήσεται] Versu antecedenti quum ἄνετέ με hoc sensu dictum esset: *sinile me querelas effundere*, recte perrexit dicere, τάδε γάρ etc., id ut sit: *haec enim querelae indissolubiles erunt*. WUND.

231. ἀποπαύσομαι] παύσομαι Suidas s. v. ἄνετε.

232. ἀνάριβμος] Scholiasta, *ἐν τισὶ κεῖται ἀνάνομος, ὅσον ἀεὶ νεμομένη ἐν αἰτοῖς, καὶ οὐποτε χωρὶς οὐσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἀνάριβμος, καὶ ἔστιν ὁ λόγος, οὐκ ἔσομαι ἀνάριβμος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι*. Repetiti haec Suidas s. v. ἄνετε, ipse quoque ἀνάνομος exhibens, quod ex ἀείνομος corruptum esse vidit Schneiderus in lexico s. v. ἀνάριβμος. Est

haec veteris critici conjectura non melior quam aliae plurimae in his scholiis memoratae. De constructione v. ἀνάριβμος v. ad Ajac. v. 601.

234. αὐτῷ, ματὴρ ὥσεί τις] Eadem comparatione alia in caussa utitur chorus virginum Trachiniarum de Hercule Dejanira potito clarius loqui verecundantium v. 526. *ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω*.

235. σ' omittunt quattuor codices Suidas s. v. ἔτη.

236. κακότητος] κακότητος Flor. Γ. κακότητος in versu choriambico Oed. Col. 521. Schol. καὶ τί μέτρον ἔχει τόδε τὸ κακὸν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν ; πρὸς γὰρ ἑμτρον κακὸν καὶ ἀμέτρον δαῖται θρήνων.

237. ἐπὶ—ἀμελεῖν] Similiter dictum 846. *ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει*. De sententia vide v. 145 sq. Verborum autem istiusmodi, quale est ἀμελεῖν, cum praepositionibus conjunctorum exempla multa attulit Matthiae Gramm. § 348, 2. WUND.

238. ἐβλαστ'] Apographa partim sic partim ἐβλαστεν.

- μήτ' εἴην ἐντιμος τούτοις
 μήτ', εἴ τῃ πρόσκειμαι χρηστῷ, 240
 ξυνναίοιμ' εὐκηλος, γονέων
 ἐκτίμους ἰσχουσα πτέρυγας
 ὀξυτόνων γόων.
 εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν 245
 κείσεται τάλας,
 οἱ δὲ μὴ πάλιν
 δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
 ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς
 ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. 250
- ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα
 καὶ τοῦμόν αὐτῆς ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
 λέγω, σὺν νῖκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἅμα.
- ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
 πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν. 255
 ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,

241. ξυνναίοιμ'] ξυνναίοιμι, alterum v ab S. 242. ἰσχουσα] ἰσχύουσα
 pr. 246.—250. Versus sic divisi, κείσεται—δώσουσ'—ἔρροι—τ' εὐσέ-
 βεια— 250. εὐσέβεια, i a m. ant.

240. εἴ τῃ πρόσκειμαι χρηστῷ] De connubio male intelligit scholiasta. Recte Erfurditius, neque si quid boni nactus sim, fruor eo tranquille. V. 1040. ὃ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.

243. ἐκτίμους] V. ad Oed. T. 1506.

πτέρυγας] Alas, i. e. cursum. Sensus igitur est, ut Wund. explicavit, si cohibeam alas sive cursum la-mentorū, ita ut non honorent parentes, i. e. ita ut expertes honoris parentes sint.

245. γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν etc.] Si ille, qui mortuus est, contemptus jacebit et neglectus, quasi mera sit terra nec quicquam ejus supersit.

Οὐδὲν ὦν pro nihilo habitus. JACOBS.

247. πάλιν δώσουσ'] I. e. ἀντιδώσουσι.

249. ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς] Aristaeon. 2, 5. ἐρρέτω αἰδῶς. ubi vid. annot. meam. BOISS.

253. σὺν νῖκα] Recte scholiasta, τὸ σὺν νῖκα πᾶν ἀναγκαῖως, ἵν' ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι βῆσιν τῇν' Ἠλέκτραν, ἐν ᾗ πάντα τὰ καθ' αὐτὴν παραλήφεται.

255. δυσφορεῖν] Ob aspiduos fletus impotentī animo esse, ut explicat Bruck.

256. γὰρ — με δρᾶν] με — ποιεῖν Aristot. Metaphys. 4, 5. p. 1015, 31.

σύνγνωτε. πῶς γὰρ ἦτις εὐγενὴς γυνή,
 πατρὸς ὀρώσα πῆματ', οὐ δρῶν τὰδ' ἄν,
 ἀγὼ κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
 θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρώ ; 260
 ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἣ μ' ἐγείνατο,
 ἐχθιστά συμβέβηκεν· εἴτα δώμασιν
 ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
 ζύνειμι, καὶ τῶνδ' ἄρχομαι καὶ τῶνδ' ἐμοὶ
 λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. 265
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοισι Αἰγισθον ἐνθακοῦντ' ἰδῶ
 τοῖσιν πατράοις, εἰσὶδῶ δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῃ ταῦτά, καὶ παρεστῆους
 σπένδοντα λοιβὰς ἐνθ' ἐκείνων ὤλεσεν, 270
 ἰδῶ δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ζῦν τῇ ταλαίῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεῶν

257. σύνγνωτε] Sic, non ξύγνωτε 261. μὲν τὰ ab S illatum
 265. λαβεῖν] β ex θ factum 272. αὐτοέντην] αὐτοφόντην, sed in schol.
 γρ. αὐτοέντην ἡμῖν] ἡμῖν pr. in scholio 273. χρεῶν] χρεῶν

260. θάλλοντα] De malis dictum ut Philoct. 259. ἢ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε καὶ μὴ μείζον ἐρχεται.

267. ὅταν θρόνοισι Αἰγισθον] Scholiasta, καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἰγισθος ἐβασίλευσεν. Ὀμηρος (Od. 3, 303.) "Αἰγισθος ἤρασσε πολυχρῦσοιο Μυκῆνης κτείνας Ἀτρεΐδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ."

268. ἐσθήματα] Intelligenda vestimenta regibus sollemniter gestata, ut monet Musgr.

270. παρεστῆους σπένδοντα λοιβὰς] Summae impietatis documentum sacra fieri ab iis qui ipsi caede poluti sunt.

271. τούτων est generis neutrius. Ea enim dicit quae antea enumeravit.

τελευταίαν] Dictum ut ἔσχατος de eo quod non solum extremum, sed etiam gravissimum est.

272. αὐτοέντην] Codex et apographa αὐτοφόντην. Sed scholiasta γρ. αὐτοέντην: quo vocabulo utitur Sophocles Oed. T. 107. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινά. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 15, 11. ubi de nomine αὐθέντης agit, Σοφοκλῆς δὲ λύσας τοῖνομα αὐτοέντης εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. Id igitur hic quoque Sophoclem dixisse verisimile est, non αὐτοφόντην.

273. μητέρ' εἰ χρεῶν ταύτην προσαυδᾶν] De eadem v. 1194. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἕξισοι.

ταύτην προσανδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην·

ἡ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι

275

ξύνεστ'· Ἐρινὺν οὕτω' ἐκφοβουμένη·

ἄλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,

εὐροῦς' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε

πατέρα τὸν ἄμυν ἐκ δόλου κατέκτανεν,

ταύτη χοροὺς ἴσῃσι καὶ μηλοσφαγεῖ

280

θεοῖσιν ἔμμην' ἱρὰ τοῖς σωτηριοῖς.

ἐγὼ δ' ὀρώσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας

κλάω, τέτῃκα, κάπικωκύω πατρὸς

τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην

275. Hunc versum in marg. habet a m. pr. ἡ δ' Schaeferus pro ἡδ'.
276. Ἐρινὺν] ἐρινὺν 279. ἄμυν] & in litura, haud dubie pro ε 281.
ἱρὰ] ἱερὰ 283. κλάω scripsi pro κλαίω

275. τλήμων] I. e. τολημῶν, ἀναι-
δής, ut explicat schol.

277. τοῖς ποιουμένοις] Sic Oed. C.
116. ἐν τῷ μαθεῖν ἐνεστὶν ἡδύβεια
τῶν ποιουμένων.

278. εὐροῦς' ἐκείνην ἡμέραν] Scho-
liasta, τὸ εὐροῦσα τὸν πόθον καὶ τὴν
ἐπιθυμίαν τῆς γυναῖκος σημαίνει, οἷον
ἡδέως αὐτὴν θεωμένη. Est potius
ubi computando invenit, ut explicat
Wund. τηροῦς' conjecit Meinekius.

ἡμέραν] Quam decimam tertiam
Gamelionis fuisse exploratum ha-
buerunt historici, ut ex Diniae libro
septimo Argolicorum refert scho-
liasta. De quo computationum
genere videndus Boeckh. Corp.
Inscr. vol. 2. p. 328.

279. ἄμυν] ἔμυν aliquot apogr.,
ut v. 588. V. ad Philoct. 1314.

281. ἔμμην] Quae singulis men-
sibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut explicat
scholiasta, non ἐτήσια θύματα, ut
gl., aut τὴν κατ' ἔτος γινόμενην
δαῖτα, ut Eustathius p. 1507, 62.
Hesychius, ἐμμήνιοι· αἱ καταμηνῖαι
λεγόμεναι θυαίαι. Sic codex. Mu-
surus αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι. Non
male: quanquam potuisset etiam

minori mutatione αἱ καὶ μηνιαῖαι
λεγόμεναι θυαίαι. Quod vocabulum
Aeschilo restitui Suppl. 266. τὰ δὲ
παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι | χραν-
θεῖα' ἀνῆκε γαῖα, μηνιαῖ' ἄκη. ubi
cod. Medicus simili corruptela μη-
νεῖται ἄκη. Sed Hesychius scripse-
rat ἔμμηνοι· αἱ καὶ ἱερομηνιαὶ λεγό-
μεναι θυαίαι.

ἱρὰ ex duobus apogr. pro ἱερὰ.
τοῖς σωτηριοῖς] Intelligit potissi-
mum Jovem σωτήρα, Apollinem et
Dianam. SCHNEIDEW.

282. ὀρώσ' ἡ δύσμορος] ὀρώσα
δύσμορος apogr. unum, ut Oed. C.
347. ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανω-
μένη. et Phil. 949. νῦν δ' ἡπάτῃμαι
δύσμορος.

284. ἐπωνομασμένην] Scholiasta,
ἐπωνυμίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσαν δαῖτα,
τὴν δηλαδὴ Ἀγαμεμνόνειον λεγομέ-
νην. Eustath. p. 1507, 60. εἰς δὲ
τὴν δαῖτα ἦν ὁ Αἰγισθος πένεται, ὃ
ἔστιν ἐνεργεῖ, ἑλλοχῶν τῷ Ἀγαμέ-
μνονι, ἔστιν εἰπεῖν ὡς καὶ τοῦτο λε-
χθεῖη ἂν Ἀγαμεμνόνειος δαῖς ἢ τρά-
πεζα παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλέθρῃ
εὐωχουμένων, ἄλλον τρόπον τοῦτο
ἥπερ ὁ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ· ἐκεῖνος γὰρ

αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 28
 τοσούνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
 αὐτὴ γὰρ ἡ λόγιοις γενναία γυνή
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ,
 ὦ δῦσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
 τέθηκεν; ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν; 29
 κακῶς δλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
 τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
 ἤξουσ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
 βοᾷ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 29
 οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἦτις ἐκ χερῶν
 κλέψας Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
 ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἄξιαν δίκην.
 τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας

285. αὐτῇ] αὐτῇ pr. αὐτήν] αὐτήν 291. μηδέ] μηδὲ pr. 293
 κλῆν] κλύ. η, erasa litera θ ut videtur 295. αἰτία] αἰτία

Ἄγαμέμνονιεν δαῖτα λέγει τὴν κατ' 291. μηδέ] μηδὲ pr. 293
 ἔτος γινόμενῃν, ὅτε τὸν Ἄγαμέμνονα 295. αἰτία] αἰτία
 ἔρριψαν οἱ ἀνελόντες αὐτόν. Non 295. αἰτία] αἰτία
 reperitur apud Paroemiographos. Td γ' ἐπένυμα δειπνα θυέστου dixit 295. αἰτία] αἰτία
 Euripid. Or. 999.

285. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα] Non 295. αἰτία] αἰτία
 licere sibi dicit dolorem lacrimis 295. αἰτία] αἰτία
 levare. Aeschyli versum οἱ τε στε- 295. αἰτία] αἰτία
 νηγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα compa- 295. αἰτία] αἰτία
 rat scholiasta.

288. κακὰ] Conspiciat. ἐξονειδισθεὶς 295. αἰτία] αἰτία
 κακὰ dixit Phil. 382.

289. V. ad v. 87.

290. Callide dicit τέθηκεν, ut 295. αἰτία] αἰτία
 crimen suum tegat; non ἀνγρέθη, 295. αἰτία] αἰτία
 γὰρ προσχρήματι τῆς λέξεως παραλο- 295. αἰτία] αἰτία
 γισμένη τὴν παρανομίαν, ut monet 295. αἰτία] αἰτία
 scholiasta.

291. ἐκ γόων—ἀπαλλάξειαν dic- 295. αἰτία] αἰτία
 tum ut ἐκ καμύτων ἀποπαύσομαι v. 295. αἰτία] αἰτία

231. Nam plerumque haec verba 295. αἰτία] αἰτία
 cum genitivo simplici construun-

tur. Conf. quae ad Aj. 1211. dicti sunt.

292. οἱ κάτω θεοί] Criminum ul- 295. αἰτία] αἰτία
 tores: conf. v. 110. 183.

297. ὑπεξέθου] In tuto collocasti. 295. αἰτία] αἰτία
 Thucyd. 1, 89. διεκομίζοντο εὐθύ: 295. αἰτία] αἰτία
 ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας καὶ γυναῖκας: 295. αἰτία] αἰτία
 καὶ τὴν περιούσαν κατασκευήν. L. J. N. 295. αἰτία] αἰτία
 WOOD.

299. ὑλακτεῖ] Scholiasta, ἐμμανῶς 295. αἰτία] αἰτία
 καὶ ἀναιδῶς βοᾷ ὡς κύων. Diotimum 295. αἰτία] αἰτία
 Anthol. Pal. 5, 106. γραῖα, φθι- 295. αἰτία] αἰτία
 θέρεται, τί μου προσιόντος ὑλα- 295. αἰτία] αἰτία
 κτεῖς; ibid. 7, 479. θεῖος ὑλακτῆ- 295. αἰτία] αἰτία
 τῆς, qualis Heraclitus dicitur. 295. αἰτία] αἰτία
 JACOBS.

σὺν δ' ἐποτρύνει] Sic σὺν δ' ἐλίσ- 295. αἰτία] αἰτία
 σεται ἡμᾶσι v. 746. et σὺν δ' ἐγὰ 295. αἰτία] αἰτία
 παρῶν Aj. 1288. quae per tmesin 295. αἰτία] αἰτία
 dicta haberi possunt pro συνεποτρύ- 295. αἰτία] αἰτία
 νει, συνελίσσεται, συμπαρῶν. Sed 295. αἰτία] αἰτία
 Aj. 959. ξύν τε διπλοὶ βασιλῆς κλύ- 295. αἰτία] αἰτία
 οντες Ἀτρεΐδαι, σὺν δὲ adverbialiter

ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρὼν, 300
 ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιοῦμενος.
 ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένονοσ' αἰ
 παυστήρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι τὰς οὐσας τέ μου 305
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπιδας διέφθορεν.
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοι κακοῖς
 πολλή 'στ' ἀνάγκη ἀπιτηδεύειν κακά.

300. ταῦτα Blomfieldus pro ταῦτα 305. αἰ] αἰ, i a m. rec. in-
 terserto. 308. ἐν τοι Hermannus pro ἐν τοῖς 309. πολλή 'στ'
 ἀνάγκη] πολλή'στ' ἀνάγκη pr., orasis post κη duabus literis, quarum al-
 tera alteri superscripta fuit. Inferior v fuisse videtur, superior σ, etsi
 hoc valde incertum.

potius dictum est, ut ἐν δὲ dicitur,
 de quo v. ad Oed. Col. 55. Neque
 enim συγκαλύπτους conjungendum
 est, sed γελῶσι potius intelligen-
 dum ex verbis praecedentibus γελᾷ
 δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἔχουσιν.

300. κλεινός] Scholiasta, κατὰ εἰ-
 ρωνείαν. Quae ratio quum satis
 probabilis sit, non est cur καινός
 scribatur, quod Elmsleio placuit ad
 Oed. Col. 379.

301. ἀναλκίς] Homer. Odys. 3,
 310. μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκι-
 δος Αἰγίσθιο. CAMER.

ἡ πᾶσα βλάβη] Sic Ulixes voca-
 tur Phil. 612.

302. τὰς μάχας cum articulo sig-
 nificat quas facit pugnas. Scho-
 liasta, συνεργούσης γὰρ Κλυταιμῆ-
 στρας ἀνείλε τὸν Ἀγαμέμνονα. "Αἰ-
 γίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἐλό-
 χοιο." Verba Homeri Od. 24, 97.
 Euripidis Orest. 743. comparat
 Boisson. οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν,
 ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος. et Timoclem
 ap. Athen. 4. p. 166 A. ἐν ταῖς γυ-
 ναιξὶ λαμπρόν, οὐκ ἐν ἀνδράσι.

303. ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσ-
 μένονοσ' αἰ] Inter scholia annota-

tum γρ. ἐγὼ δ' Ὀρέστην προσμένονοσ'
 αἰεὶ ποτε, illato quod fortasse ad
 ἐφήξειν adscriptum fuit glossemate
 ποτέ, sublato vero τῶνδε, quod pro-
 nomen multum praestat superva-
 cuo isti ποτέ.

305. μέλλων] Cunctans.
 αἰ] Sic etiam Suidas s. v. μέλλω.
 Apogr. pleraque αἰεὶ.

τὰς οὐσας τε—καὶ τὰς ἀπούσας]
 Praesentes et absentes, i. e. omnes
 omnino, ut Antig. 1109. famuli οἱ
 τ' ὄντες οἱ τ' ἀπόντες, i. e. famuli
 quotquot sunt. Ad quem locum
 vide quae annotata sunt.

μου] μοι apogr. unum et Thomas
 M. s. v. διέφθορεν.

306. διέφθορεν] διέφθειρεν Flor. Γ.
 Apud Suidam libri optimi διέφθορεν.
 alii διέφθορα, codex Bruxellensis
 διέφθορε.

308. τοὶ τοῖς codex pariter pr
 τοι Ajac. 776.

309. πολλή 'στ' ἀνάγκη] Αρ-
 γραφία multa πολλὰ τ' ἀνάγκη,
 quo in nonnullis πολλὰ γ' ἀνά-
 factum, usitatis in hac formul-
 roribus.

- ΧΟ.φέρ' εἶπε, πότερον δυτος Αἰγίσθου πέλας 310
λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;
ΗΛ.ἡ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
ΧΟ.ἡ κὰν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ᾧδε ταῦτ' ἔχει; 315
ΗΛ.ὥς νῦν ἀπόντος ἰστόρει τί σοι φίλον.
ΧΟ.καὶ δὴ σ' ἔρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῆς,
ῥῆξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.
ΗΛ.φησὶν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὦν λέγει ποιεῖ.
ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πρᾶσσων μέγα. 320

312. ἡ] ἢ pr. 314. κὰν] δ' ἂν pr., in κὰν mutatum ab alia m. ant.
315. ταῦτ'] ταῦθ' pr. ut videtur 316. φίλον] φίλων pr. 319. φά-
σκων δ'] φάσκων τ' (vel σ') pr. 320. πρᾶγμ' 320. πρᾶσσων 320. πρᾶσσων
quae i fuisse videtur, non σ τοῖς] ποῖς, eraso i post o

312. ἡ κάρτα] Intelligitur ex
praecedentibus βεβῶτος ἐκ δόμων
Αἰγίσθου τὰδε λέγω. ἡ κάρτα est in
Trach. 379.

313. θυραῖον pro θυραίων dictum,
ut θυραῖοι Trach. 533.

ἀγροῖσι] Dativus loci: v. ad v.
174.

314. Verum videtur quod manus
antiqua in codice restituit ἡ κὰν
pro ἡ δ' ἂν, quod ἡ δὲν scribendum
foret cum synizesi particularum δὴ
ἂν, quemadmodum δὴ cum ἀνδράσι
per synizesin coalescit apud Pinda-
rum, quod non est verisimile pla-
cuisset Sophocli, quum aptae huic
loco sint ἡ κὰν particulae.

316. ἰστόρει τί σοι φίλον] Dictum
pro δ τί σοι φίλον, de quo in annot.
ad Oed. T. 1144. haec scripsi in ed.
prima, "τί δ' ἐστὶ πρὸς τί τοῦτο
τοῦπος ἰστορεῖς;] Delevi signum in-
terrogandi, quod post ἐστὶ legeba-
tur. Nam τί idem est quod δ τί.
Sic in El. 316. ὥς νῦν ἀπόντος ἰστέ-
ρει τί σοι φίλον. 1176. τί δ' ἔσχατος
ἄλγος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
Trach. 339. τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ'

ἐφίστασαι βᾶσιν; Oraculum apud
Diodor. in Excerptis Vat. p. 15.
ed. Mai. sive Diog. L. 1, 28. τίς
σοφίᾳ πρῶτος πάντων, τοῦτον τρίτον
αὐτῶ. Hic quoque vulgo additum
signum interrogandi. Athenaeus
10. p. 438 C. τίς ἢ τύχη βίδωσι,
λαβέτω." His Nauckius addidit
Inscr. 3843. ap. Boeckh. vol. 3.
p. 12. τίς ἂν δὲ χεῖρα προσαγάγῃ
βαρύφθονον, ταῖς αὐταῖς περιπέσειτο
συμφοραῖς. Alia ex recentioribus
poetis collegit Jacobs. ad Antholog.
Palat. vol. 3. p. 88. 740., velut Nos-
sidis 5, 170. τίνα (codex τινὰ) δ' ἔ-
κέρπει οὐκ ἐφίλασεν, οὐκ οἶδεν κήρας
ἔνθεα ποῖα ῥόδα. Callimachi 12, 43.
οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω τίς (scribitur
τίς) πολλοὺς ᾧδε καὶ ᾧδε φέρω.

317. τοῦ κασιγνήτου τί φῆς] De
hac structura verborum dicendi
cum genitivo dictum ad Aj. 1236.
ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ᾧδ' ὑπέφθορα;
318. μέλλοντος] Cunctianus.

320. πρᾶγμ'] πᾶς Suidas s. v.
ὀκνέω. πρᾶγμ' Eustath. p. 819, 26.
πρᾶσσω] I. e. ἐπιχειρῶν πρᾶσσειν,
ut explicat scholiasta.

ΗΛ.καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκείνον οὐκ ὄκνῳ.

ΧΟ.θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἄρκεῖν φίλοις.

ΗΛ.πέποιθ', ἐπεὶ τῶν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟ.μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὥς δόμων ὄρῳ

τὴν σὴν ὕμαιμον, ἐκ πατρὸς ταύτου φύσω, 3

Χρυσόθεμι, ἐκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί'ν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρώνας ἐξόδοις

ἐλθούσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν,
κοῦδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 3

θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά·

καίτοι τοσούτον γ' οἶδα κάμαντῆν, στί

ἀλγῶ π' τοῖς παρούσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος

λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.

νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλείν ὑφειμένη δοκεῖ, 3

καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρῶν τι, πημαίνειν δὲ μή.

τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.

323. ἐπεὶ τῶν] ἐπεὶ τ' ἂν, et in marg. ἐπεὶ τοι ἂν a m. rec. ἔζων] (litura, fortasse pro ξ 331. θυμῷ ματαίῳ] γρ. ψυχῇ ματαίῳ ab S. 3: φρονῶ] φρονῶι, etaso : 337. ἄλλα scripsi pro ἄλλα ποιεῖν] πνεῖν

321. Hoc quoque non leve fuisse significat quod ipsa ausa sit quum Orestem inimicorum manibus eriperet tutumque praestaret.

322. ἄρκεῖν] I. e. επαρκεῖν. Sic in Oed. Col. 262. Hesychius, ἀρκεῖ προσαρκεῖ, βοηθεῖ. BRUNCK.

323. ἔζων] Non vixisset, sed viveret. Intelligendum autem εἰ μὴ ἐθάρρουν.

324. ὥς δόμων—ὕμαιμον] Scholiasta, οὐχ ὥς τῆς Χρυσόθεμιδος τάναντια φρονούσης τῇ Ἠλέκτρῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ δρῶσιν ἐναγίσματα βαστάζουσιν, τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βουλόμεναι, καλύουσιν αὐτὴν τῶν ἐξῆς λόγων.

δόμων] Idem genitivi usus (θυρῶν v. 78.

325. ὕμαιμον ἐκ πατρὸς ταύτ Similiter dicta v. in annot. ad v. φύσιν additum ut v. 1125. In san corruptum in apogr. Flor. et Palatino.

331. ψυχῇ—μὴ χαρίζεσθαι] Similia comparant interpretes ex O Col. 855. ὀργῇ χάριν δοῦς. et Theop 1224. ὀργῇ θυμῷ δεῖλὰ χαρίζομαι.

334. αὐτοῖς] Clytaemnestra Aegistho.

335. ὑφειμένη] Contractis vei 336. πημαίνειν] I. e. nocere micis.

337. τοιαῦτα δ' ἄλλα garic

καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἢ γὰρ λέγω,
 ἀλλ' ἢ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. 340
 Ἡλ.δευόν γέ σ' οὔσαν πατρὸς σὺ σὺ παῖς ἔφυσ,
 κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλει.
 ἅπαντα γάρ σοι τὰμὰ νουθετήματα
 κείνης διδασκὰ, κούδεν ἐκ στυγῆς λέγεις.
 ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς, 345
 ἢ τῶν φίλων φρονούσα μὴ μνήμην ἔχειω
 ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὥς, εἰ λάβοις
 σθένος, τὸ τούτων μῖστος ἐκδείξειας ἄν'
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. 350

338. ἢ γὰρ] η γὰρ pr. 340. ἀκουστέα] ἀκοστέα, ut ἤκουσεν pro ἤκου-
 σεν Tr. 431. 345. ἔπειθ' pr.; ἐπεὶ θ' (cum gl. rec. τοι) sec.

dictum ubi τοιαῦτά τινα dici potuis-
 set, si verum inegantem facere
 voluisset Sophocles. Xenoph. Cy-
 rop. 4, 6, 11. τοιαῦτα δ' ἄλλα ἐκπλη-
 ρώσαντες ἑαυτοῖς, et similia quaedam
 exempla comparavit Arndtius. Non
 minus rarum δ' ἄλλος v. 601. pro
 δ' δ' αὖ. Non aptum huic loco ἄλλα,
 quod est in codice.

ποιεῖν] ποιεῖν etiam apogr. ali-
 quot.

339. εἰ—με δεῖ] I. e. εἰ μέλλω
 vel εἰ θέλω.

340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ'
 ἀκουστέα] Sententia saepe incul-
 cata, velut Antig. 666. ἀλλ' ἂν πό-
 λιν στήσεις, τοῦδε χρὴ κλέειν.

341. 342. Nihil amplius his ver-
 bis significatur quam indignum esse
 Chrysothemam matri scelestae plus
 tribuere quam tanto viro quantus
 Agamemnon pater fecit. Quod
 repetit v. 365. γὰρ δ' ἔξεν πατρὸς
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλησθαι,
 καλοῦ τῆς μητρὸς.

343. τὰμὰ νουθετήματα] Passivo,

quae ego ad te doceor.

345. ἔπειθ' ἐλοῦ γε] Scholiasta,
 ὁμολόγησον στυγῆν ἢ φρονεῖν κακῶς,
 προστιθεμένην τοῖς ἐχθροῖς, ἢ φρο-
 νοῦσαν τῶν φιλότων ἀμνημονεῖν
 οἷον θάτερ' σε δεῖ ὁμολογήσαι, ἢ ὅτι
 κακῶς φρονεῖς, ἢ ὅτι ἐκούσα ἀμαρ-
 τάνεις καὶ παρορᾷς.—τὸ θάτερ' ἀντὶ
 τοῦ θάτερον Ἀττικῶς.

φρονεῖν κακῶς] Desipere.

346. τῶν φίλων] Agamemnonem
 intelligit.

347. λέγεις] Dixerat v. 333.

348. τὸ τούτων μῖστος] Odium quo
 illos persequeris.

349. πατρὶ πάντα τιμωρουμένης]
 Omnibus quibus possit modis pa-
 trem se ulcisci dicit: quod pluri-
 bus explicat v. 355 seqq.

350. τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις]
 Generatim loquitur eam quae facit
 aliquid dicens, etsi se solam intel-
 ligit. Redit igitur, si sensus, non
 forma orationis spectatur, eodem
 ac si dixisset ἐμέ τε τήν δρῶσαν ἐκ-
 τρέπεις.

οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
 οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἷδ', ἀπαρκούντως δ' ἐμοί.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθυηκότι 355
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἤμιν ἢ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν ποτ' οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς, 360
 τούτοις ὑπείκασθαι σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω καὶ περιρρεῖτω βίος.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον

354. ἀπαρκούντως] ἀπαρκούντως δ' ἐμοί Brunckius pro δέ μοι.
 355. τεθυηκότι] ο ex ω factum 357. ἤμιν] ἡμῖν pr. 359. οὖν a
 m. recenti additum 362. περιρρεῖτω] περιρρεῖται 363. τοῦμὲ
 μὴ] τοῦ με μὴ pr., corr. a m. sec.

351. πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει] Ad mala quibus laborent ignaviae dedecus accedere dicit.

354. ἀπαρκούντως ex Thoma M. S. v. ἀπαρκεῖ restitutum pro ἀπαρκούντως. Neutrum adverbium aliunde cognitum, nisi quod ἀπαρκούντως annotavit Pollux 9, 154., ἀπαρκούντως Ioannes Alex. Τον παραγγ. p. 39, 17. male ab genitivo derivans ἀπαρκούντων.

355. 356. Honore quo patrem occisum prosequatur morderi ab se dicit Clytaemnestram et Aegisthū. τιμὰς προσάπτειν dictum ut κῆδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτειν apud Homer. II. 24, 110.

356. ἐκεῖ] Apud mortuos.

359. οὖν om. Lb., habent apographa cetera.

360. δῶρα] I. e. commoda. Idem fore significat hoc verbo Electra atque v. 357. verbis τῆς σῆς τιμῆς.

Explicat autem illa δῶρα quae sint verbis sequentibus σοὶ δὲ πλουσία—βίος, quae cum praecedentibus ita cohaerent: ac tibi ista contingere, mensam lautam et vitam omnibus rebus affluentem, facillime patior. WUND.

363. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα] Recte explicatur in scholiis, τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτήν, εἰ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθήσομαι. Quibus verbis Electra indicat, eam se etiam in posterum tenere velle vivendi rationem, quam descripsit v. 354—356. Fatendum tamen est mire hoc expressum esse multoque artius fore quod Schneidewinus coniecit τοῦμὲ μὴ λῆγειν γόων, ut Aesch. Choeph. 26. dixit, δ' αἰῶνος δ' λυγμοῖσι βόσκεται κέαρ.

- βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἔρῳ τιμῆς τυχεῖν.
οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρός 365
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλησθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακῇ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.
ΧΟ.μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν· ὥς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.
ΧΡ.ἐγὼ μὲν, ὦ γυναικες, ἡθὰς εἰμὶ πῶς
τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰδὼν
ἦκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. 375
ΗΚ.φέρ' εἰπέ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.
ΧΡ.ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.

364. τυχεῖν] ^{λα} τυχεῖν, λα a m. paullo recentiore. 365. δ' ab S in-
sertum. 367. οὕτω] οὕτω φανεῖ] φανῆι 371. αὕτη] αὕτη
372. εἰμὶ] εἰμή pr. 378. σοι] σοι, τ a m. sec.

364. τυχεῖν] λαχεῖν apogr. plura. apud bonos homines incurrat.
V. ad Antig. 699. WUND.
365. οὐδ' ἂν σὺ] Intelligi ἤρας. 370. σὺ] Electra.
366. καλοῦ τῆς μητρός] De sen- 371. αὕτη recte apogr. multa.
tentia comparavit Neuius Eur. El. 372. ἡθὰς] Cum genitivo con-
937. καλέουσιν στυγῶ τοὺς παῖδας, structum, ut εμπερος.
ὅστις τοῦ μὲν ἄριστος πατρός οὐκ 373. ἂν ἐμνήσθην] Mentionem fe-
ἐσθίμασται, τῆς δὲ μητρός ἐν πόλει. ciasset.
Locutione autem τῆς μητρός καλεῖ- 375. σχήσει] I. e. ἐφέξει, καλύ-
σθαι παῖδα facile apparet hoc fere sei, ut explicat schol., pro quo
significari: *patrī favere* sive *cum* etiam *παῖσει* dici poterat.
matre facere. Deinde notandum 376. γόων] Inter scholia annotatum
est quum totam Electrae oratio- γρ. καὶ λόγων. Pariter v. 379. ad
nem paulo asperiores esse, id γόων διορθωτῆς adscripsit γρ. λό-
quod ipse chorus v. 369. fatetur, γων.
tum imprimis acerbè ac pæne ma- 376. τῶνδε] Praesentem condi-
gigne hoc dictum esse: καλοῦ τῆς tionem suam dicit.
μητρός· οὕτω γὰρ—σούς. Quibus 378. Inter τοι et σοι etiam apo-
verbis quasi id agere Chrysothemis grapha variant.

- μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
 ἐνταῦθα πέμψειν ξυθα μὴ ποθ' ἡλίου 380
 φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεὶ
 στέγῃ χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 πρὸς ταῦτα φράζου καὶ με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
 ΗΛ.ῆ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 385
 ΧΡ.μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἰγισθος μόλῃ.
 ΗΛ.ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδ' ὅς οὔνεκ' ἐν τάχει.
 ΧΡ.τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
 ΗΛ.ἐλθεῖν ἐκείνου, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
 ΧΡ.ὅπως πάθῃς τί χρήμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν; 390
 ΗΛ.ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὥς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ.βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ.καλὸς γὰρ οὐμὸς βλότος ὥστε θαυμάσαι.
 ΧΡ.ἀλλ' ἦν ἂν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
 ΗΛ.μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακῇν. 395
 ΧΡ.ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.

379. λήξεις] λήξεισ γόων] γρ. καὶ λόγων ab S. 385. ποιεῖν]
 post o erasum. 396. εἰκαθεῖν Elmaleius pro eikátheiv

381. προσόψει] κατόψει Eusta-
 thius p. 1839, 61. καθορῇ Ammo-
 nius p. 51. memoriae errore.

[ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεὶ στέγῃ] Hac
 poena Antigona in dramate cogno-
 mine afficitur ab Creonte omnino-
 que totum hoc inter Electram et
 Chrysothemio colloquium magnam
 similitudinem habet cum iis quae
 inter Antigonam, Ismenam et Cre-
 ontem illic aguntur. Quod non
 fugit scholiastam, qui ad v. 385.
 annotavit, ἀρμόζει λίαν τὸ πρόσωπον
 Ἠλέκτρας τῇ Ἀντιγόῃ.

384. ἐν καλῷ] I. e. tempus ad-
 huc est.

385. καὶ βεβούλευνται] Frequens
 hic in interrogationibus usus καὶ

particulae, ut Ant. 770. ἔμφο γὰρ
 αὐτὰ καὶ κατακτείναι νοεῖς;

ποιεῖν] ποεῖν etiam Flor. Γ. et
 Eustath. p. 1326, 57.

387. τοῦδ' ὅς οὔνεκ' Ad hoc
 quod attineat nihil se vereri dicit
 reditum Aegisthi. Sic οὔνεκα infra
 v. 605. 787.

391. ἀφ' ὑμῶν] Schol. πάντ' θυμ-
 κῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκατα-
 λέγει, ὥς τὰ αὐτῶν αἰρουμένης.

προσώτατ' ἐκφύγω] Recte L. Din-
 dorfius προσωτάτω φύγω. Nam hac
 forma veteres Attici utuntur, non
 προσωτάτα.

396. εἰκαθεῖν] Scribebatur eiká-
 theiv. Verissima est observatio
 Elmaleii (ad Eurip. Medeam 186.

ΗΛ.σὺ ταῦτα θάπεν· οὐκ ἔμοις τρόπους λέγεις.

ΧΡ.καλὸν γε μέντοι μὴ ἔξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛ.πεσούμεθ', εἰ χρὴ, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡ.πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

490

ΗΛ.ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡ.σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἔμοι'·

ΗΛ.σὺ δῆτα. μὴ πῶ νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή.

ΧΡ.χωρήσομαι τᾶρ' οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

ΗΛ.ποῖ δ' ἐμπορεύει· τῷ φέρεις τὰδ' ἐμπυρα·

405

ΧΡ.μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χόας.

402. πείσει] πείσῃ
ἐμπορεύει] ἐμπορεύῃ, μ ex ν, ut videtur, facto.

404. χωρήσομαι] ο ex ω factum

405.

p. 113.), ἀμυνθεῖν, διακαθεῖν, εἰκαθεῖν et εἰργασθεῖν aoristi esse, non praesentis temporis infinitivos ideoque male vulgo scribi παραυτάς. Sed fugit Elmaleium in libris scriptis verum accentum interdum esse servatum. Ita Hesychii οοδὲς ἀμυνθεῖν et διακαθεῖν praebet, quae Musurus vulgi secutus errorem in ἀμυνάθειν et διακάθειν corrupit. Idem accentus verbo ἀλκαθεῖν restituendus, de quo grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 383, 31. ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Ἰσοκλήης καὶ Ἀισχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. ἀλκάθω si quo in loco scriptum exstitit, conjunctivi modi fuit, ut ἀλκάθω est apud Aristoph. Nub. 1482.

397. ταῦτα θάπεν] I. e. ταῦτα ποιών θάπεν τοὺς κρατοῦντας.

399. τιμωρούμενοι] τιμωρούμεναι [Flor. Γ.] et Turnebus Imperite. Muller si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomēn vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926. BRUNCK.

400. πατὴρ—ἔχει] Eadem ratione utitur Ismene in Antig. 65. ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὲρ χθονὸς

[ἐγγυνοῖαν ἴσχειν, ὥς βιάζομαι τὰδε, | τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι.

401. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι] I. e. κακῶν ἐστὶν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἐπη. Idem usus praepositionis πρὸς Aj. 319. πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνύχου γόους τοιοῦσδ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν.

403. μήπω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή] Sic μήπω dictum ap. Eurip. Hec. 1278. μήπω μανείη Τυνδαρίς τοσόνδε παῖς.

405. ἐμπορεύει ex uno apogr. pro ἐμπροϋρ.

τὰδ' ἐμπυρα] Non victimas cremandas significat, sed improprie dicitur de libatione, qualem in sepulcro Clytaemnestrae fieri jubet Helena apud Eurip. Orest. 115. ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταίμνηστρας τάφον | μελίκρατ' ἔφες γάλακτος οἰνωπὸν τ' ἔχρην. Recte igitur in gl. explicatur per ταύτας τὰς σπονδάς. ἐντάφια dicit v. 326. χόας v. 440.

406. τυμβεύσαι χόας] Verbum τυμβεύειν, sepelire, ita etiam usurpatum est, ut nihil paene nisi κρύπτειν vel καλύπτειν nonnunquam esset. Ita, quod vulgo dicitur, τάφω τινὰ κρύπτειν εἶνε κα-

ΗΛ. πῶς εἶπας; ἡ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡ. ὅν' ἔκταν' αὐτῇ· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;

ΧΡ. ἐκ δέιματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

410

ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;

ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἵπομ' ἂν τότε.

ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλὰ τοι σμικροὶ λόγοι

415

ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατῶρθωσαν βροτούς.

ΧΡ. λόγος τις αὐτὴν ἔστιν εἰσιδεῖν πατρὸς

τοῦ σου τε κἀμοῦ δευτέραν ὀμιλίαν

ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον

407. ἦ] *el pr.*

413. λέγοις Triclinius pro λέγεις

414. σμικρὸν]

σμικροῦ, *ων* a m. pr. Alia m. ant. *υ* in *ν* mutavit et *ων* erasit.

λύπτειν (cf. Ant. 28. 196. 1039.), pro eo in Aj. 1063. positum *σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ*. Hic igitur πατρὶ τυμβ. χοῶς commodè interpretetur: πατρὶ χοῶς κρῖναι ἐν τύμβῳ. Idem his verbis Sophocles dixit Ant. 901. *κάπιτυμβίους χοῶς ἔδωκα*. WUND.

411. *συγγένεσθέ γ'*] *συγγένεσθ'* apogr. Palat. et Suidas s. h. v. et s. ἀλλὰ νῦν. *συγγένεσθε* est *συμμάχησατε, συνεργήσατε, συμπράξατε* ἡμῶν, ut explicat schol.

ἀλλὰ νῦν] *Nunc certe*, ut Oed. Col. 1276. *πειράσας' ἀλλ' ὁμοῖς γε*.

412. θάρσος—τάρβους πέρι] Sic Homer. Il. 24, 171. ab Schneidew. comparatus, θάρσει, Δαρδανίδῃ Πρίαμει, φρεσὶ μηδὲ τι τάρβει.

414. σμικρὸν] Falsum est quod Elmaleius tradidit in codice *σμικρῶι* primo scriptum fuisse, quod fortasse ne in Lb. quidem legitur, cujus manus primæ eandem scripturam tribuit Elmaleius. *σμικρῶν*,

quod superscriptum in codice est, legisse videtur scholiasta, qui explicat πλὴν ὀλίγων. Recte secunda codicis manus *σμικρὸν*, quod cum ἐπὶ πολλὸ et ἐπὶ πλείστον comparavit Schneidew., cum ἐπὶ μέγα apud Thucyd. 2, 76. 4, 100. Linwoodius. Idem a manu sec. habet Lb. cum ceteris apographis. Infinitivus *φράσαι* pendet ab *κάτοιδα*, ut *οἶσθα σημήναι* τωρῶς apud Aesch. Pers. 479.

415. πολλὰ τοι] πολλὰ ^{κτε} τοι Lb. Est glossema *πολλὰ κτε*.

418. δευτέραν ὀμιλίαν] Recte schol. ὡς αὐτὸς αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος.

419. ἐφέστιον] Pro masculino ad Agamemnonem referendo habuit scholiasta, qui explicat ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, *τουτέστιν ἐπ' οἶκον*. Sed potest etiam neutrius generis esse et ad *σκηπτρον* referri, ut Agamemnon *σκηπτρον* dicatur *πῆξαι ἐφ' ἐστίας*. Sceptrum ab Vulcano fa-

πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὐφόρει ποτὲ 420
αὐτὸς, ταυῶν δ' Ἀγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, φ' κατὰσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἥλιφ
δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυνον ἐξηγουμένου. 425
πλεῖω δὲ τούτων σὺ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πέσειν·
εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν. 430

422. φ] τῷ 427. μ' ἐκείνη] με κείνη 428. Ἡ praefixum hoc loco
et omisum v. 431. Correxist Turnebus. πρὸς νυν] πρὸς νῦν 430.
ἀπώσσει] ἀπόσσει

bricatum et per plures generationes usque ad Agamemnonem per hereditatem propagatum descripsit Homerus II. 2, 101 seqq.

421. ἐκ τε] Recte fortasse Flor. Γ. ἐκ δέ. Simile est quod Neuius comparavit somnium Astyagis, de quo Herodotus I, 108. ἑδόκει Ἀστυάγει ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρὸς ταύτης φῦναι ἄμπελον, τὴν δὲ ἄμπελον ἐπισχεῖν τὴν Ἀσίην πᾶσαν—ἐκ τῆς θύσης οἱ τῶν μάγων ὄνειροπόλοι ἐσήμανον ὅτι μέλλοι δὲ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ γόνος βασιλεύσειν αὐτὴ ἐκείνου.

422. φ recte in apogr. plerisque pro τῷ. V. ad Oed. Col. 35.

424. ἡλίφ δείκνυσι τοῦναρ] Scholiasta, τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν ἀποτροπιαζομένους τῷ ἡλίφ διηγεῖσθαι τὰ ὄνειρα. Sic Euripides Iphig. Taur. 43. ὁ καὶ δ' ἡκεῖ νύξ φέρονσα φάσματα | λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τῶδ' ἔσθ' ἄκος. BRUNCK.

427. μ' ἐκείνη recte apogr. plerisque, non με κείνη. De quo dictum ad Aj. 1303.

428. πρὸς νυν—] Quaeri possit, cur Chrysothemis non, quod factura videbatur, sententiam Electrae de somnio isto exquirat, sed, quamvis

dudum ei succensens, tam enixe oret ut suis monitis pareat. Scilicet stupens illa Electrae exclamations, ὃ θεοὶ πατῆροι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν, suspicabatur illam aliquid novi accepiisse; statim autem agnito errore, ubi eam nihilo plus quam se scire videt, facit quidem quod rogatur, ut narret somnium, sed quoniam intelligit nihil ex eo somnio capi posse quam aliquam spei umbram, quae denuo sit Electram irritatura, statim ad repetitionem monitorum suorum convertitur. Apte autem adnectit has preces mentioni metus, quem somnium illud injecerat Clytaemnestrae. Nam quo magis illa timebat ne eveniret, quod sibi visa esset cernere, eo certius praevidere poterat non vana fore quae minata esset Electrae. Ita igitur Chrysothemis iterum, dum abitura est, etiam atque etiam rogat Electram ut sibi a malo impendente cavere velit. HERM.

θεῶν—ἐγγενῶν] Quos θεοὺς πατῆρους dixerat Electra v. 411.

429. ἀβουλίᾳ πέσειν] Hoc ἐξ ἀβουλίας πέσειν dixerat v. 398.

430. εἰ γάρ μ' ἀπώσσει] Scholiasta,

ΗΛ. ἀλλ, ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
 τύμβῳ προσάψης μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
 οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσάναι
 κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
 ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
 κρύψον νῦν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
 τούτων πρόσσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνη,
 κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωξέσθω κάτω.
 ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
 πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
 οὐκ ἄν ποθ' ὄν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
 σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ

435

440

433. ἀπὸ a m. rec. additum.
 δ' ἄν] γὰρ superscr. a m. pr.

436. κρύψον] v ab S additum.

439.

εἰ γὰρ νῦν, φησί, δεομένην σου ἀπό-
 σῃ με, κακοῦ σοί τινος γενομένου
 μετὰ ταῦτα αὐτῇ μετελεύσῃ με, καὶ
 ἀξιόσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι.

433. ἀπὸ, quod a manu recenti
 habet codex, est in apogr. pleris-
 que omnibus nec dubitandum quin
 recte additum sit: nisi quis πρὸς
 praeferat.

434. λουτρὰ] *Libamina*, ut supra
 84. ubi perspicuum est eadem sig-
 nificatione usurpari qua λοιβαί in
 v. 52. Hesychius, *χθόνια λουτρὰ*,
τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμι-
 ζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρὰ.
 Proprie indigetantur hac appella-
 tione aquae libationes. Dioscori-
 des epigr. 36. ἀλλὰ περιστείλας με
 ἰδοὺ χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ λουτρὰ
*χέρι· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποτα-
 μούς*. V. Meursii libellum de fu-
 nere c. 14. BRUNCK.

435. πνοαῖσιν] Ad πνοαῖσιν sup-
 plendum δὲ ex verbo κρύψον. Si-
 militur v. 72. δέξασθε intelligendum
 ex opposito ἀποστείλατε. Alia hu-
 jusmodi collegit Lobeck. ad Aj. v.
 431.

439. ἀρχὴν] Idem fere quod om-

niuo. Sic Antig. 92. ἀρχὴν δὲ θη-
 ρῶν οὐ πρέπει τάμνησθαι.

436. εὐνὴν] Schol. νῦν τὸν τάφον.

439. δ' ἄν] Quod superscriptum
 in codice est γὰρ in apographa non-
 nulla transiit.

τλημονεστάτη] Impudentissima.
 Sic τλήμων v. 275.

440. πασῶν ἔβλαστε] Poterat
 ἔβλαστε πασῶν scribere, quod con-
 jecit Dobraeus. Sed aptius judica-
 vit πασῶν in initio versus collo-
 care, correpta verbi ἔβλαστε syl-
 laba prima, ut Phil. 1311. ἐξ ἧς ἔβλα-
 στες, et alibi interdum factum est.

442. αὐτῇ ita positum est ut et
 cum προσφιλῶς et cum verbo δέξα-
 σθαι conjungi possit, quod saepe
 cum dativo personae pro παρὰ τινος
 positum construitur. Ceterum in-
 certum est utrum δέξασθαι scripse-
 rit, de quo usu aoristi dixit Lo-
 becius ad Phryn. p. 133., an δέξε-
 σθαι. Nulla enim in hac re li-
 brorum fides nec pauci hujusmodi
 aoristi, qui olim legebantur, nunc
 antiquorum codicum auctoritate in
 futura sunt mutati.

γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς
 ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενῆς
 ἐμασχαλίσθη καπὶ λουτροῖσιν κάρῃ
 κηλίδας ἐξέμαξεν. ἄρα μὴ δοκεῖς
 λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέβες· σὺ δὲ
 τεμοῦσα κρατὸς βουστρύχων ἄκρας φόβας

445

443. γέρα] γέρα νέκυς in litura pro αυτωσ vel αυτας, non αὐτῆς
 445. κάρῃ] κάρῃ 446. ἐξέμαξεν] ἐξαίμαξεν pr. 447. αὐτῇ] αὐτῇ pr.,
 a m. paullo recentiore in αὐτῇ; mutatum. 449. φόβας, κ et μ a m. pr.

445. ἐμασχαλίσθη] Scholiastae, Hesychius in v. ἐμασχαλίσθη, Photius et Suidas in v. μασχαλίσματα, hic etiam in ἐμασχαλίσθη et μασχαλίσθηται, Etym. M. in v. ἀπάργματα p. 118, 29., ubi citat hunc locum Sophocles, referunt, qui aliquem per insidias vel in bello civili necassent, extremas manuum pedumque partes amputasse, et mortuo sub alis alligasse, mucrone in capite ejus abetero, quo et debilitari vindicta interfecti, et interfectoris labes purgari credita sit. Verisimile est Sophoclem omnino illam extremas corporis partes amputandi crudelitatem eo verbo comprehendisse, ut in eadem re Aeschylum Choeph. 439., ubi vid. Stanleyus. HERM.

καπὶ λουτροῖσιν] Recte glossa apud Brunckium: ἐπὶ καθάρσει. Tum κάρῃ dativus loci est. Eustathius p. 1857, 5, καὶ ἔστιν εὐρεῖν τοιαύτην ἔννοιαν καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ, ἐνθα φαίνεται ταῖς πεφρονεμένω κεφαλαῖς ἀνεπομάττεσθαι τὸ ἐν τοῖς ἔλεουσιν αἵμα. WUND.

κάρῃ Brunckius pro κάρῃ. Unus ex scholiastis κάρῃ pro nominativo habuit, alius dativum videtur legisse κάρῃ.

446. ἐξέμαξεν] ἐξαίμαξεν etiam lemma scholii et apogr. nonnulla. ἀπέμασσον interpretatur scholiasta.

Subjectum verbi est Clytaemnestra.

447. λυτήρι' I. e. ὡς λυτήρια. Negat his libaminibus caedem Agamemnonis expiari posse.

448. σὺ δὲ τεμοῦσα] Satis erat τεμοῦσα δὲ dici. Sed majore cum vi subjectum verbi praecedentis repetitur, ut in locis ab Schneidew. comparatis, Homeri Il. 10, 237. μηδὲ σὺ γ' αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπίσσειαι. et Aesch. Agam. 1060. εἰ δ' ἀνυμήμων οὐσα μὴ δέχει λόγον, | σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῃ χειρὶ. Qua loquendi forma Sophocles tanto aptius hic usus est quia praecedentibus verbis ταῦτα μὲν μέβες matris, quae libamina illa offerri jussit, nomen continetur, cui oppositum est σὺ δέ.

449. φόβας] Quod superscriptum in codice est κόμας, ex conjectura librarii, ut videtur, textui illatum est in Flor. Γ. In φόβας consentit Suidas s. h. v. Recte monet scholiasta, προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον ἐπὶ τὸ εὐρεῖν τὸν βούστρυχον Ὀρίστου.

τεμοῦσα — φόβας] Bene monet Brunckius ad Eurip. Or. 128. in recenti luctu morem fuisse caput ad cutem radi (Eur. Hel. 1207.), in veteri tantum aliquot cincinnos abscissos esse. ERF.

κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως 450
 ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα
 καὶ ζῶμα τοῦμόν οὐ χλιδαῖς ἥσκημένον.
 αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὐμενῇ
 ἡμῖν ἄρωγόν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν,
 καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς 455
 ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέrais
 χερσὶ στέφωμεν ἢ τανῦν δωρούμεθα.
 οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
 πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα· 460
 ὅμως δ', ἀδελφῇ, σοὶ θ' ὑπούργησον τάδε
 ἐμοὶ τ' ἄρωγὰ, τῷ τε φιλάτῳ βροτῶν
 πάντων, ἐν ᾧ Αἰδου κειμένῳ κοινῷ πατρὶ.

ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ,

451. ἄχω] αχω pr. 453. προσπίτνουσα, circumflexo a m. rec. addito. 456. ἐπεμβῆναι] ἐπιβῆναι pr.

451. τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα] Sic codex et Hesychius s. v. ἀλιπαρῆς, Suidas s. v. eodem et s. ζῶμα, Eustathius p. 787, 50. 871, 32. Aliam lectionem τήνδε λιπαρῇ τρίχα memorat scholiasta, ἀλιπαρῇ τρίχα: περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας· τὸ δὲ ἀλιπαρῇ ἀντὶ τοῦ ἀνυχμῶν· ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῇ, ὃ ἐστίν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρῆσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἰκέτιν τρίχα. Quocum Brunckius comparat v. 1378. ἢ σε πολλὰ δὴ—ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προσστην χερσὶ. ἀλιπαρῇ si recte legitur, ipsa vocabuli mensura ostendit non a λιπαρὸς esse derivandum, sed comam significare supplicationi non accommodatam, i. e. parum nitide habitam. Apte Wunderus attulit Electrae Euripidae verba 183. σκέψαι μου πινάρων κόμαν | καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων.

452. καὶ ζῶμα τοῦμόν] Scholiasta,

σύμφωνον τοῦτο τῷ "ὅδε μὲν δεικεῖ σὺν στολᾷ" (v. 190.). ζῶμα δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἐνδυμα, ἵνα τοῦτ' στήνῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας· διδῶσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ ταινίας.

453. προσπίτνουσα] Intellige τύμβῳ. Vitiosus accentus προσπιτνοῦσα est in apographis excepto Lb. omnibus, ut videtur.

455. ἐξ ὑπερτέρας χερὸς] Scholiasta, ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μέλζονος, i. e. victrici manu.

459. τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι] I. e. ipsum aliquam ob causam de nobis sollicitum misisse. LINWOOD.

460. δυσπρόσοπτ'] Adiectivum δυσπρόσοπτον Oed. Col. 286., ubi cum κόρα conjunctum est, servavit codex, in apogr. in δυσπρόσωπον mutatum.

464. πρὸς εὐσέβειαν] I. e. εὐσεβῶς, ut explicat schol. Sic πρὸς ὀργὴν v. 369. idem quod ὀργίλως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

57

εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

465

ΧΡ.δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον

δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.

πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἔμοι

σιγή παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω, φίλαι·

ὥς εἰ τὰδ' ἡ τεκούσα πεύσεται, πικρὰν

470

δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

ΧΟ.εἰ μὴ ᾗ γὰρ παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνῶμας

λειπομένα σοφᾶς,

εἶιν ἃ πρόμαντις

475

Δίκα, δίκαια φερομένα χερσὶν κράτῃ

μέτεισιν, ὦ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.

ὑπεστί μοι θράσος,

ἀδυνπῶν κλύουσιν

480

ἀρτίως ὀνειράτων.

472.-487.=488.-503.

472.-481. Versus sic divisi εἰ μὴ- μάντις- λειπομένα- εἶσιν- δίκαι- χερσὶν- τέκνον- ὑπεστί- ἀδυνπῶν κλύουσιν ἀρ- τίως ὀνειράτων, pariterque in antistropha. 472. ᾗ γὰρ 479. θράσος] In θάρσος mutatum a m. ant.

466. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν] Quod justum est, non habet rationem cur duo inter se contendant, i. e. de justo non est cur quis dissentiat.

467. ἐπισπεύδειν] ἐπισπεύδει Stobaeus Floril. 11, 9. Ad ἐπισπεύδειν ex opposita sententia intelligendum δεῖ vel χρή. Conf. ad v. 435.

470. σιγή-ἔστω] Silentium eadem in causa choro commendat Orestes apud Aeschylum Choeph. 581. ὑμῶν δ' ἐταυνῶ γλώσσας ἐβφημον φέρον.

471. Post haec ad sepulcrum abit Chrysothemis, remanet Electra.

472. De metro dixi ad v. 129. Sententia eadem Oed. T. 1086. εἴπερ ἔγωγε μάντις εἰμι καὶ κατὰ γνῶμας ἴδρις. Phil. 910. εἰ μὴ ᾗ γὰρ κακὸς γνῶμην ἔφην.

475. πρόμαντις] Somnio, quod viderat Clytaemnestra, oraculi auctoritatem tribuit ochorus.

476. Δίκα] Quae mortuorum jura tuetur. V. Antig. 451. Aj. 1390.

478. μέτεισιν] Scholiasta, μέτεισι, φησι, παρέχουσα τοῖς δυνάμιν, ὥς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς.

οὐ μακροῦ χρόνου] I. e. ἐντὸς οὐ μακροῦ χρόνου, ut Oed. Col. 397. Βαῖοι πούχλι μύριον χρόνου.

479. ὑπεστί μοι θράσος — κλύουσιν] In apogr. nonnullis κλύουσιν vel κλυούσιν interpolatum. Simillimum locum Aeschyli Choeph. 410. comparat Brunckius, πέταλται δ' αὐτὴ μοι φίλον κίαρ | τήνδε κλύουσιν οἰκτον. Conf. ad Oed. Col. 1361.

480. ἀδυνπῶν] Jucundorum, comparatione ab ventis ducta leniter afflantibus.

οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἀναξ,
οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς, 485
ἃ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις.
ἦξει καὶ πολὺπους καὶ πολύχειρ ἂ δεινοῖς 488
κρυπτομένα λόχοις 490
χαλκόπους Ἐρινύς.
ἤλεκτρ' ἀνυμφα γὰρ ἐπέβα μαιφόνων
γάμων ἀμυλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδ' ἐτοίμ' ἔχει 495

483. ἀμναστεῖ] ἀμνηστέϊ 484. παλαιὰ] Primum a ab S insertum χαλ-
κόπλακτος] χαλκόπληκτος 485. ἀμφάκης ex Hesychio s. h. v. pro
ἀμφήκης 491. Ἐρινύς] ἐρινύς

481. ἀμναστεῖ] Non oblivisci A-
gamemnonem dicit eorum quae sit
perpetuus, sed vindictam ab inimi-
cis esse sumtutum. ἀμνηστέϊ scri-
ptum etiam in lemmate scholii,
aliquot apographis et apud Suidam
s. h. v., apud quem etiam Ἑλλάνων
pro Ἑλλάνων, quod intactum ser-
vavit codex. Porro χαλκόπλακτος
pro χαλκόπληκτος in uno servatum
apographo. De quo conf. quae ad
Aj. 631. diximus. Quartus ejusdem
generis error ἀμφήκης est v. 485.
pro quo ἀμφάκης restitutum ex
Hesychii glossa ἀμφάκης (codex ἀ-
φακλής) ἔξιν. Quintus v. 493. ubi
codex recte ἐπέβα, sed Suidas ἐπέ-
βη s. v. ἤλεκτρα.

484. παλαιὰ] Diu enim erat ex
quo caesus fuerat Agamemnon.
LINWOOD.

485. ἀμφάκης γένυς] Securis quo
sensu memoretur recte explicat
scholiasta, οὐδ' ἀμνημονεῖ, φησὶν, ἡ
χαλκόπληκτος γένυς, ἡ ἐλοῦσα αὐ-
τὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἦξει
κατὰ τῶν δρασάντων.

486. De metro dictum ad Oed.
T. 1096.

488. πολὺπους] Scholiasta, τὸ πο-
λύπους ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν ἐν δὲ
τῷ ὑπομνήματι κεῖται πολὺπους. ἐπεὶ
γὰρ, φησὶν, ἐν τῷ Ὀρίστη τὴν πᾶσαν

ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ πολὺπους ἐν ὑπερ-
βολῇ ἔθηκεν, ἡ πολλὰ κακὰ γίγτοισα.
Commentum ineptum. Breviter
recteque scholiasta recentior πολὺ-
πους explicat πολλὰ διερχομένη,
πολύχειρ vero πολλὰ ἐργαζομένη.
Nam tanta vi Erinyn in criminis
auctores irruituram esse dicit ut
multis et pedibus et manibus uti
videatur. Eadem χαλκόπους dicitur
quia firmiter incoedit. Quod
animadvertit scholiasta, ἡ στερὰ
καὶ ἀκοκίαστος ἐν τῷ ἐπίνειν κατὰ
τῶν φονέων. Ἐρινὺς τανύποδας et
ταχείας ποινίμους τε dixit Aj.
837.

492. Schol. ἤλεκτρ' ἀνυμφα· ἀντὶ
τοῦ μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα
διὰ τὴν μοιχείαν. Alius, δύο ἤλεκτρα
καὶ κακόνυμφα. Sensus hic est: in-
cesta enim nuptiarum caede pollu-
tarum cupiditas eos incessit quos
nefas fuit. Adjectiva ἤλεκτρα ἄ-
νυμφα poetarum more satis usitato
non cum nomine γάμων, quod ex-
spectaveris, sed cum subst. ἀμυλλή-
ματα juncta sunt. De tota locu-
tione confer Eurip. Hippol. 1139.
νυμφιδία δ' ἀπόλωλε φυγῇ σὺ λέκτρων
ἄμυλλα κόρυς. Denique de ἐπέβα
vide Trach. 298. ἐμοὶ γὰρ οἴκτος
δευνὸς εἰσέβη. WUND.

495. πρὸ τῶνδ' ἐ] Nihil aliud sig-

μήποτε μήποθ' ἡμῶν

ἀψευγὲς πελᾶν τέρας

τοῖς δρώσι καὶ συνδρώσιν. ἢ τοι μαυτεῖαι βροτῶν

οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς δνείροις οὐδ' ἐν θεσφάτοις, 500

εἰ μὴ τότε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.

496. μήποτε οἱ. ἡμῶν ἡμῶν pr., ἡμῶν a m. rec. 498. ἦ] ἢ pr.

nificare potest quam quod saepius
ἐκ τῶνδε dicitur, *quasi* *quasi* *quasi*.

ἔχει] ἔχει θάρσος Γ. et aliud apogr.
Hoc vel ἔλπις supplet scholiasta.
Utrumque habet apogr. Palat.,
θάρσος in textu, ἔλπις supra ver-
sum, ex glossemate. Similes locos
compararunt interpretes, velut Pla-
tonis Phaedon. p. 58 e. ὥστε μοι
παρίστασθαι ἐκείνων μὴδ' εἰς "Αἶδου
ἰόντα ἔνευ θείας μοίρας λέναι, i. e.
ὥστε μοι παρίστασθαι δόξαν. ubi v.
Heindorf.

496. μήποτε omittunt etiam Lib.
et Γ., habent apographa cetera, nec
dubitandum quin recte additum sit
ab grammatico versus strophici
comparatione admonito.

μήποθ' ἡμῶν ἀψευγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρώσι καὶ συνδρώσιν] ἀψευγὲς, si
sensum spectas, idem est quod ἀ-
φειδές, quo vocabulo Hesychius in-
ter alia ad explicandum ἄψεκτον
utitur. Id autem contrarium ejus
est quod dici debuit a choro, qui
somnia Clytaemnestrae eventum
non esse caritum auguratur.
Nam scholiastae veteris explicatio
locum non habet, quum verbis δρώσι
et συνδρώσιν, de quibus infra dice-
mus, male intellectis nitatur. Alio
artificio usus scholiasta recentissi-
mus in libro Jenensi ἀψευγὲς cum α
ἐπιτακτικῷ compositum haberi posse
opinatur, quo commento non raro
abutuntur grammatici. Mihi non
dubitandum videtur quin ex ἀψευγὲς
corruptum sit, quod vocabulum ex
alia tragici fabula annotavit Hesy-
chius (et omisso tragoediae nomine
grammaticus in Bekkeri Anecd. p.
476, 1.) ἀψευγὲς, ἀφρόντιστον.

Ἰσοκλήης Φαίδρα. Idem ἀψευγὲς,
ἀμελῶν, et verba ψέφειν, μεταφέρειν
et μεταφέρειν annotavit. Haec et
quae ad verba proxima annotata
sunt scripsi in ed. prima a. 1836.
nec nunc muto. Adjectivo ἀφρόν-
τιστος similiter utitur Aeschylus
Agam. 1377. ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ
ἀφρόντιστος πάλαι νείκης παλαιᾶς
ἦλθε.

498. τοῖς δρώσι καὶ συνδρώσιν]
Scholiasta, θαρρῶ ὅτι τοῖς δρώσι
ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρώσιν αὐτοῖς
(Aegisthi et Clytaemnestrae no-
mina addita in alio scholio simili)
οὐκ ἔσται ἄψεκτος ὁ δνείρος· παθόντες
γὰρ ψέφουσι τὸ ὁφθέν. Quo pacto ἡμῶν
de aliis personis dictum erit quam
quae proximis dativis δρώσι et συν-
δρώσιν indicantur: quod perversum
est, nec facile scholiastae in men-
tem venisset, nisi corrupta scriptura
ἀψευγὲς fraudi fuisset. Melior alius
grammatici annotatio est, qui quid
de praecedentibus verbis senserit
non constat: ἡμῶν ταῖς δρώσαις ὑπὲρ
"Αγαμέμνονος καὶ ἡμῶν ταῖς συνδρώ-
σαις καὶ συναχθόμεναις. Nam om-
nino necessarium est ut δρώντες et
συνδρώντες Agamemnonis ultores
intelligantur. Sic Orestes apud
Eurip. Or. 1535., ubi Clytaemne-
strae caedem meditatatur, Pyladem
vocat τὸν τότε συνδρώντα. Ceterum
ut hic de somnio, similiter de ora-
culo quod ratum fit loquitur chorus
Trachiniarum v. 821. 18' οἶον, ὃ παῖ-
δες, προσέμεινεν ἄφαρ—τοῦπος τὸ θεο-
πρόπον ἡμῶν.

500. δεινοῖς] Timorem injicien-
tibus.

503. κατασχήσει] Metaphora a

ὦ Πέλοπος ἀ πρόσθεν 504
 πολύπονος ἱππεία, 505
 ὡς ἔμολες αἰανὴ
 τῷδε γῶ.
 εὔτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
 Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρύσων ἐκ δῖφρων 510
 δυστάνοις αἰκλαῖς
 πρόρριζος ἐκριφθεὶς,
 οὐ τί πω
 ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
 πολύπονος αἰκία. 515

506. αἰανή] αἰανήσ, εἶπας σ 509. Μυρτίλος] μυρτίλος pr. 510.

Addidi ἐκ 512. ἐκριφθεὶς] ἐκριφθεὶς, θ a m. pr. 513. οὐ τί πω Hermannus pro οὐ τίς πω 514. ἔλιπεν] ἔλειπεν οἴκου] οἴκουσ, sed εἶπας σ vel potius σι

navibus ducta, quae κατασχεῖν dicuntur, quum terrae appellunt. MUSGR.

504. ὦ Πέλοπος] Musgravius, quod chorus ad boni eventus spem animum erigere coeperit, alienam putat hanc alteram carminis partem. At is ipse bonus eventus quum non possit sine caede contingere, aptissime chorus etiam ad atrocitatem animum advertit, quae inde a Myrtili caede in gente Pelopidarum saevierat. HERM.

ὦ Πέλοπος] Scholiasta, οἶον ἦν καὶ τὸ πρῶτον (v. 10.) "πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε." Φερικύδης φησὶ: Πέλοψ νικήσας τὸν Ἀγῶνα καὶ λαβὼν τὴν Ἰπποδάμειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτερῶν Ἰππων καὶ τοῦ Μυρτίλου· καθ' ὃδόν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προΐοντα πρὸς τὸ φιλεῖν αὐτήν, ἔρριπεν εἰς θάλασσαν. Rem ipsam pluribus expositam vide a Diodoro Sic. 4, 73., Pausania 8, 14, 7. et schol. ad Eurip. Or. v. 981. ed. Matth. p. 451. WUND.

506. αἰανή] Quod in codice primum scriptum fuit αἰανήσ recte correctum εἶπας σ. De quo v. quae ad Aj. 672. dicta sunt.

510. Incertum est utrum ἐκ addendum sit, ut ego feci, an παγχρύσων cum Hermanno in παγχρύσων sit mutandum, quae forma apud Homerum et Hesiodum reperitur.

512. ἐκριφθεὶς] ἐκριφθὲς Lb. aliaque apographa cum Suida s. v. πρόρριζος. Hinc verbo improprie junctum πρόρριζος, ut πρόρριζον ἐκτρίβειν et πρόρριζον φθείρειν dicitur, velut infra v. 765. τὸ πᾶν δὲ δεσπότησι—πρόρριζον—ἐφθάρται γένος.

514. ἔλιπεν ex Flor. Γ. aliusque paucis restitutum pro ἔλειπεν. "Barior locutio ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου. Similes quodammodo sunt loci Thucyd. 3, 10. ἀπολιπόντων ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου. 5, 4. ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσῶν." LINWOOD.

οἴκου] Sic apogr. omnia, non οἴκους, quod primo scriptum habuit codex. οἴκουσ legit scholiasta, qui

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει.
 οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
 μή τοι θυραῖαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δ' ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καί τοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ 520
 ἐξεῖπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
 πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ, 525
 ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἐξοῖδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.

516. στρέφει] τρέφει 517. σ' a m. rec. additum 519. ἐντρέπει]
 ἐντρέπῃ 521. πέρα] τέρας 525. σοι] τοι pr., sed in σοι mutatum
 ab eadem

annotavit, ἀρ' οὐ δὲ Μυρτίλος ἐπέθα-
 νεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτῆ-
 μους δόμους· ὁ γὰρ Ἑρμῆς πατὴρ
 Μυρτίλου ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδας.
 cujus in verbis quod legitur πολυ-
 κτῆμας pro πολύτονος errori unde-
 cunque orto debetur. Nam nec
 πολυκτῆμας cum οἴκου, nec quod
 ei substituit voluit Bothius πολυτά-
 μους (οἴκου) metro convenit, quum
 nulla excogitari ratio possit cur
 Sophocles hunc versum una syllaba
 longiorem facere voluerit quam no-
 vem ceteros qui praecedunt. Huc
 accedit quod αἰκία epitheto magis
 opus habet quam οἴκου et verba
 πολύτονος αἰκία aptissime hoc car-
 men claudunt, cujus in initio πολύ-
 τομος ἱππεῖα ut malorum origo no-
 minata erat.

516. αὖ στρέφει apogr. pleraque
 (nisi quod στρέφῃ.) αὖ τρεφῇ cum
 codice Lb. et Eustathius p. 168, 36.
 ἐντρέφῃ Suidae codex Paris A. s. v.
 ἀνειμένη.

517. ὅς σ'] Sic apographa plera-

que. Quod in codice est ὅς nihil
 aliud est quam ὅς, littera σ quae
 bis scribenda fuerat semel scripta,
 de quo saepius monui.

518. γ' om. Flor. Γ.
 φίλους] Recte schol. ἀντὶ τοῦ καθ'
 ἡμῶν λέγειν. Nam φίλους nihil
 amplius significat quam nos quidvis-
 cum vivis et genere conjuncta es,
 nulla habita aut amicitiae aut ini-
 micitiae ratione.

520. πολλὰ δὴ i. q. πολλῶν δὴ,
 ut v. 603. ὅν πολλὰ δὴ με σοι τρέ-
 φειν μάλιστα ἐπιδίδου.

522. καὶ σὲ καὶ τὰ σά] Et te et
 quae agis. Sic fere Aj. 1147. καὶ
 σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα.

523. ὕβριν οὐκ ἔχω] I. e. οὐχ ὑ-
 βρίζω.

525. πρόσχημ'] Praetextus quo
 uteris ad excusanda tua in me ma-
 ledicta.

527. ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι] Ea-
 dem locutio Oed. T. 578. ἄρνησις
 οὐκ ἔνεστω ὡς ἀνιστορεῖς.

ἡ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
 ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονούσ' ἐτύγχανες·
 ἐπεὶ πατὴρ σὺς οὗτος, δν θρηνεῖς ἀεὶ, 530
 τὴν σὴν δμαῖμον μούνος Ἑλλήνων ἔτλη
 θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμῶν ἐμοὶ
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.
 εἶεν, διδάφον δὴ με τοῦ χάριν τίνων
 ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἑρέϊς ; 535
 ἀλλ' οὐ μετὴν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανῶν
 τὰμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην ;
 πότερον ἐκέλευε παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,

528. νιν εἶλε κοῦκ] μιν εἶλεν κ' οὐκ pr., sed correctum a m. ant. 530.

σὺς οὗτος Erfurd. pro οὗτος σὺς. 534. δὴ] δέ pr. τίνων] τίνων,
 οὐσ a m. pr. 536. ἐμὴν] η ex α factum videtur 538. ἔμελλε] ἔμελλεν

528. νιν] μιν codex a m. pr. Quam formam, non ferendam in poetis Atticis, in versu Oed. Col. 314. praebet Eustathius p. 803, 1., in Trach. 388. habent codex et apographa.

εἶλε κοῦκ] Apogr. partim sic partim εἶλεν οὐκ. Cum sententia comparandum quod Clytaemnestra apud Aeschylum Choeph. 910. respondet ἡ Μοῖρα τούτων, ᾧ τέκνον, παραιτία, quum Orestes dixisset πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί ;

530. σὺς οὗτος Erfurd. numeris melioribus quam codex οὗτος σὺς.

532. θῦσαι θεοῖσιν] Idem Clytaemnestra Agamemnoni objicit apud Aesch. Agam. 1417. 1525.

533. ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ] Sc. ὅτ' ἔτεκεν, quod omisit, quia sponte intelligitur. Φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖνα Iphigeniam dicit apud Aesch. Ag. 1417.

τίκτουσ'] τεκοῦσ' Triclinius. οὐ

534. τίνων] Codicis scriptura τίνων factum est ut in apographis aliis

τίνων, aliis τίνος scriberetur, addito in quibusdam glossemate, ἐκ παραλήλου τὸ τοῦ καὶ τὸ τίνος, inepte. Recte scholiasta apogr. Barocciani, ἦγουν τίνος χάριν ἀποδιδούς ἐθυσίασεν ; τοῦτο δηλοῖ τὸ τίνων, ἦγουν ἀποδιδούς. ἔστι δὲ μετοχή καὶ οὐ γενική πληθυντική.

536. οὐ μετὴν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν] μετὴν dicit quia sensus verborum est οὐ μετὴν αὐτοῖς τῆς ἐμῆς θυγατρὸς, ὥστε αὐτὴν κτανεῖν. Eadem brevitate Antig. 48. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖν μέτα.

537. Non excusari facinus dicit si quis obiciat Agamemnonem filiam non sua, sed Menelai fratris caussa sacrificasse, quum, si ita sit, Menelai potius filia aut filius mortem subire debuerit.

ἀντ' ἀδελφοῦ] I. e. ne frater suos occidere cogeretur. LINWOOD.

539. παῖδες—διπλοῖ] Filia Hermione, filius Nicostratus, ut ex Hesiodo annotavit scholiasta. Solam Hermionen memorat Homerus. Sophocles cur priorem narra-

οὗς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρός
καὶ μητρός ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὀδ' ἦν χάρις,
ἡ τῶν ἐμῶν Ἰδῆς τιν' ἱμερον τέκνων
ἡ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον ;
ἡ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρείτω, Μενέλεω δ' ἐνὴν ;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός ;
δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανούσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὥς ἄρξασά τι

543. τιν' τίς
τῶν litera erasa

543. πλέον] o a m. rec. ex o factum
549. Post πεπραγμένοις sex literae erasae.

544. Post

tionem secutus sit optime explicuit scholiasta, notato interpretum antiquiorum errore, λαμβάνονται τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν, ἐπεὶ ἐκείνος μίαν γεγενῆσθαι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρμιόνην φησὶν (Odys. 4, 12.), αὐτὸς δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γεγενῆσθαι. ὁμῶς συμφωνεῖ αὐτῷ Ἡσίοδος "ἡ τίκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄξον Ἀρης." οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκασιστέρων, ἅπερ παρετηρεῖν ἐχρήν· ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ὅρα οὖν, πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερον τῷ λόγῳ τῆς Κλυταίμης τρας.

540. τῆσδε] Iphigeniae.

543. ἡ pendet a πλέον quod sequitur. Infinitivus vero δαίσασθαι, qui omitti poterat, additus est effectus significandi causam, de quo usu saepius jam monuimus, et

Schaeferus ac Linwoodius ad h. l. allatis exemplis pluribus, velut Eurip. Hipp. 1385. ἀμφιτόμου λόγῃς ἔραμαι διαμοιρᾶσαι. Med. 1399. φιλοῦ χρῆζω στόματος παίδων ἡ τάλας προσπτόξασθαι. Herodot. 5, 38. εἴδει γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

545. Μενέλεω δ' I. e. Μενέλεω δὲ παίδων. Male dativum Μενέλεω ponit scholiasta libri Barocciani.

549. οὐκ εἰμὶ—δύσθυμος] I. e. haec me fecisse non poenitet. LINWOOD.

551. τοὺς πέλας] Generatim loquitur etsi se solam intelligit. Permittit enim Electrae ut se reprehendat, modo rectis utatur argumentis, quod adhuc factum esse negat.

552. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν] Scholiasta, οὐκ ἂν εἴποις ὥς λυπήσασά σε τοιαῦτα ἀντακῆκόσ σου· ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδὲν, σὺ προκατήρξω τῆς εἰς ἐμὲ λουδορίας.

λυπηρόν εἶτα σοῦ τὰδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ
 λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ. 555
 ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ᾧδ' αἰεὶ λόγους
 ἐξήρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
 ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτείνῃαι. τίς ἂν
 τοῦτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
 εἴτ' οὖν δικαίως εἶτε μή; λέξω δέ σοι 560
 ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν
 πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ ταυῦν ξύνει.
 ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν τίνος
 ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὔλιδι·

554. ἦν] ἦν pr. Super ἐφῆσ aliquid erasum, simile formis literarum
 ade. θ' om. 556. λόγους] λόγους pr., in λόγοισι mutatum a m. re-
 centi. 559. ἔτι] ἐτ'... pr. erasis duabus tribusve literis aliisque quae
 superscriptae fuerunt. Videtur igitur ἐτ' ἂν fuisse. 561. οὐ] οὐ pr.
 ἔσπασεν] Sic, non ἔσπασε 562. πειθῶ] πειθῶ 564. ποινὰς] à in ἡ
 mutatum a m. rec. Αὔλιδι] αὐλίῳ pr., correctum a m. sec.

554. θ' ex paucis apogr. additum.
 In aliis γ', quod qui scripserunt
 ipsi quoque codicis scripturam τοῦ
 τεθνηκότος ὕπερ ante oculos habue-
 runt metrumque interposito γ' cor-
 rexerunt. τοῦ τεθνηκότος autem
 cum κασιγνήτης, quae ipse quoque
 mortua est, ita conjunctum est ut
 πατρός cogitetur.

556. μ' cave pro μοι accipias.
 Recte habet accusativus. Sic ἐν-
 νέπει τινα pro τινὶ dixit Sophocles
 Ajac. 764. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει,
 τέκνον, δόρει βούλου κρατεῖν etc. ubi
 Erfurdius exempla HomERICA com-
 paravit Il. 12, 60. 210. 13, 725.
 Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε πα-
 ραστάς. 17, 237. 334. 651. Eodem
 autem redit λόγους ἐξήρχες, quod
 unius instar verbi ἐννεπες est, ut
 μολπὰν ἐξάρχειν cum accusativo
 θεοὺς construxit Euripides Troad.
 149.

Λόγους, quod codex a m. pr. ha-

bet, in apographis omnibus in λό-
 γοις mutatum. Eodem errore infra
 v. 710. etiam in codice κλήρους ἐπη-
 λαν scriptum est pro κλήρους ἐπη-
 λαν, quod quum ipsum quoque
 unius instar verbi sit, cum accusa-
 tivo personae constructum est ut
 hoc loco λόγους ἐξήρχες.

558. πατέρα φῆς κτείνῃαι] Scho-
 liasta, ὡς ῥήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια
 τὸν λόγον· καὶ πρῶτον κεφάλαιον,
 ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τοῦτου, εἴ γε
 δικαίως· δεύτερον, ὅτι οὐ δικαίως,
 ἀλλὰ πεισθεῖσα Αἰγύπτῳ· δεικνύσι δὲ
 ὅτι ἀκουσίως δ' Ἀγαμέμνων ἔθυσσε τὴν
 Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὔλιδι.

561. ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας] Re-
 spicit ad verba Clytaemnestrae v.
 528. ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε.

564. ποινὰς] In ποινῆς mutatum
 in apographis prope omnibus. τίνος
 ποινὰς dictum ut τίνος χάριν, i. e.
 τί ἐκδικήσουσα. Apud Aesch.
 Prom. 563. τίνος ἀμπλακίας ποινὰς

ἡ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν. 565
 πατήρ ποθ' οὐμός, ὥς ἐγὼ κλύω, θεῆς
 παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῶν
 στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὐ κατὰ σφαγᾶς
 ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν.
 κάκ τοῦδε μηνίσασα Ληϊτῆα κόρη 570
 κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὥς πατήρ ἀντίσταθμον
 τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
 ὦδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῶ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνθ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις 575
 ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὖν, ἔρῳ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κείνον θέλων
 ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
 χρὴν αὐτὸν οὐνεκ' ἐκ σέθεν ; πόλιν νόμφ ;

572. αὐτοῦ] αὐτοῦ

578. ἔδρα] a ex eo factum.

λαεῖ; ubi apographa ποιναῖς vel
 πῶς. τὰ πνεύματ' ἔσχε idem est
 ἵκει τοὺς ἀνέμους κατέσχε, ut
 exit schol. ad Eur. Or. 647. ed.
 Matth., de Iphigenia exponens.
 Mr. Oed. Col. 429. 888. Denique
 à πολλὰ πνεύματα recte videtur
 Hermannus explicasse, multos illos
 ventos, qui flare ibi solent. Con-
 gruit hoc cum natura Euripi, qui
 bonus, si quis alius, ventosus est
 et procellosus. Cfr. Liv. 28, 6.
 WUND.

566. ὥς ἐγὼ κλύω] Causas illius
 sacrificii alias tradunt Aeschylus
 Agam. 104.-159. Euripides Iph.
 T. 15.-24. Callimachus H. in Dian.
 361., ab Wund. indicati.

567. παίζων] Hoc addit ut casu
 potius et animi causa quam con-
 silio factum esse videatur ut cer-
 vum occiderit Agamemnon. Si-
 militer Plutarchus V. Alexandri

c. 23. παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ
 θρῆνθας. quemadmodum παίζειν καὶ
 κυνηγετεῖν conjuncta sunt apud
 Lucianum vol. 3. p. 50.

569. ἔπος τι] Hyginus de eodem
 dicto fab. 98. *superdixitque in Dia-
 nam est locutus.* Ut scholiasta
 Euripidis ad Orest. 659. (647
 Matth.) et Tzetzes ad Lycophr. 183.
 tradunt, ne Dianam quidem sic
 jaculaturam dixisse ferebatur.
 HERM. Sic etiam Cypriorum
 poeta, ut Proclus in Chrestomathia
 annotavit.

572. ἐκθύσειε] Hoc Calchas vates
 ab Agamemnone consultus edi-
 xerat.

573. λύσις dicit, quia exercitus
 adversis ventis quasi vinculis con-
 strictus tenebatur.

575. ἀνθ' ὧν] *Propter haec*, i. e.
 ut exercitus proficiaci posset.
 μόλις] μόλις aliquot apogr.

δρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς 580
 μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοϊαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενούμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
 πρώτῃ θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψω οὐκ οὔσαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ θέλεις, διδάξον ἀνθ' ὅτου ταυῶν 585
 αἰσχίστα πάντων ἔργα δρώσα τυγχάνεις,
 ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
 πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ξεπώλεσας,
 καὶ παιδοποιεῖς, τοὺς δὲ πρόσθεν εὖσεβεῖς
 κᾶξ εὖσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις. 590

580. δρα] δραι 581. τιθῆς] τιθῆις 583. τυγχάνοις] τυγχά-
 νεισ 584. τιθῆς] τιθῆς 586. Hunc versum in margine addi-
 dit m. pr. 588. ἀμὸν] ἀ ex ἐ factum ab alia m. ant. in litura.
 590. κᾶξ] κ α m. recentiore factum ex alio ductu vel ejusdem vel alius
 literae. βλαστόντας] βλαστῶντας

581. 584. τιθῆς] Sic falsus codi-
 cis accentus τίθῆις correctus in
 paucis apographis: pleraque τίθῆς
 vel τίθῆς. Non dubitandum quin
 Sophocles conjunctivum esse volu-
 erit, ut v. 1004. δρα κακῶς πρᾶσ-
 σοντε μὴ μείζω κακὰ κτησόμεθα, ubi
 metrum non fert κτησόμεθα. Valde
 diversa ab hoc loco sunt talia quale
 Antig. 1253. ἀλλ' εἰσόμεσθα μὴ τι
 καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρ-
 θία θυμουμένη.

583. τυγχάνοις pauca apogr.,
 τυγχάνεις pleraque cum codice.
 Similiter Aristoph. Av. 1221. ἀδι-
 κεῖ (male libri ἀδικεῖς) δὲ καὶ νῦν
 ἀρὰ γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι | δικαιοτάτ'
 ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων | ἀπέ-
 θανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;
 584. ἀλλ' εἰσόρα] Scholiasta,
 δρα, φησὶ, μὴ παρακλύμμα τῶν σαρ-
 τῆς ἀδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν
 πρόφασιν.

οὐκ οὔσαν] Inanem.

588. ἀμὸν] ἐμὸν apogr. aliquot,
 ut v. 279. V. ad Philoct. 1314.

589. παιδοποιεῖς] Erigonen Ae-

gisthi filiam memorat Pausanias 2,
 18, 5. matremque ejus diserte in-
 dicat Clytaemnestram Tzetzes ad
 Lycophr. 1374. HERM. Et Hy-
 ginus fab. 122. qui Aleten Aegisthi
 filium memorat, etsi non addito
 matris nomine. Plures Aegisthi et
 Clytaemnestrae liberos fuisse ex
 verbis colligi potest Electrae apud
 Euripidem Electr. 62. τεκοῦσα δ'
 ἄλλους παῖδας Αἰγίσθῳ πᾶρα | πᾶ-
 ρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων.
 Contrarium finxit Voltarius, cujus
 verba comparavit Boisson., ubi Cly-
 taemnestra dicit, *Je rends grace au*
destin, dont la rigueur utile | de mon
second époux rendit l'hymen stérile,
| et qui n'a pas formé, dans ce
funeste flanc, | un sang que j'aurais
vu l'ennemi de mon sang.

εὖσεβεῖς κᾶξ εὖσεβῶν] Legitimo
 connubio natos dicit.

590. Recte in apogr. plerisque
 βλαστόντας positum pro βλαστῶν-
 τας, quae forma ab usu veterum
 aliena est.

πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἂν ; ἥ καὶ τοῦτ' ἑρεῖς
 ὥς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις ;
 αἰσχροῦς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
 ἐχθροῖς γαμῆσθαι τῆς θυγατρὸς οὐνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε, 595
 ἥ πᾶσαν ἱγς γλῶσσαν ὥς τὴν μητέρα
 κακοστομοῦμεν. καὶ σ' ἔγωγε δεσπότην
 ἥ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
 ἥ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
 πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600
 ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν,
 τλήμων 'Ορέστης δυστυχῇ τρήβει βίον
 ὃν πολλὰ δὴ μέ σοι τρέφειν μιάστορα
 ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
 ἔδρων ἂν, εὐ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδ' γ' οὐνεκα 605
 κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῆς κακὴν

591. ἐπαινέσαιμ' ἂν] γρ. ἐπαινέσωμεν ab S. ἥ] Sic, non ἥ 592.
 λαμβάνεις] τυγχάνει pr., quod S erasit superscripto λαμβάνει 593.
 λέγῃς] λέγειω, in λέγησις mutatum a m. ant. 595. σε] σοι pr.
 596. ἱγς] ἱεῖς 606. χρῆς Wunderus pro χρῆ

591. ἐπαινέσαιμ' ἂν] Vana est
 quam διορθωτὴς adscripsit con-
 jectura, γρ. ἐπαινέσωμεν.

ταῦτ'] Probabilis Dobraei con-
 jectura ταῦτ'.

592. λαμβάνεις recte apographa
 pro λαμβάνει. Prima codicis scri-
 ptura τυγχάνει est in Lb. et Γ.

593. δ' recte omissum videtur in
 Flor. Γ. Nam respondet Electra
 ad ea quae Clytaemnestram dicere
 fingit.

596. ἱγς] ἱεῖς apogr. pleraque
 cum codice. πᾶσαν ἱγς γλῶσσαν
 schol. explicat λέγεις πάντα λόγον.
 Quocum Wund. comparat De-
 mosth. p. 293, 12. ὑπὲρ οὗ τότ' ἐκεῖ-
 νος πᾶσας ἀφῆκε φωνάς. Plato Leg.
 10. p. 890 D. πᾶσαν τὸ λεγόμενον

φωνὴν ἰέντα.

601. ὁ δ' ἄλλος] Id est ὁ δ' αὐ.
 Sic τοῦτο μὲν—τοῦτ' ἄλλο in Oed.
 T. 605. quod usitatius τοῦτο μὲν—
 τοῦτ' αὐ dicitur. “Anglice reddas
 and one besides. Nam articulus
 non cum ἄλλος construendus est,
 sed nominis sequentis vice fungi-
 tur, ut in Eurip. Electr. 781. ὁ δ'
 εἰπ' 'Ορέστης.” LINWOOD.

603. μιάστορα] I. e. ἀλάστορα.
 Aeschyl. Eumen. 176. οὐτοι' ἐλεν-
 θεροῦνται· ποτιτρόπαιος ὢν δ' ἔτερον
 ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκείνου πᾶσεται.
 Eurip. Med. 1361. οἷδ' εἰσὶν, οἰμοί,
 σφ' κάρᾳ μιάστορες. Intelligendi οἱ
 παῖδες. Aliter v. 275. NEUIUS.

606. χρῆς] I. e. χρῆσις. De
 quo dixi ad Antig. 887. Fre-

εἶτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
 εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
 σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ κατασχύνω φύσιν.

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσιν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ 610
 ξύνεστι, τοῦδε φροντῖδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.

ΚΛ. πόλας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντῖδος,
 ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
 καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρά σοι δοκεῖ
 χωρεῖν ἂν ἐς πᾶν ἔργον αἰσχύνῃς ἄτερ; 615

ΗΛ. εὐ νυν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνῃν ἔχειν,
 κεῖ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὀδούνεκα
 ἔξωρα πρᾶσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεικότα.
 ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ
 ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ· 620
 αἰσχροῖς γὰρ αἰσχροὶ πράγματ' ἐκδιδάσκειται.

614. τηλικούτος] τηλικούτωσ pr. 616. νυν] νῦν
 εἰς scripsi pro eis 618. προσεικότα] προσηκότα

quentius ei βούλει, ut apud Eurip. Med. 1358. ab Schneidew. comparatum, πρὸς ταῦτα καὶ λέανων, εἰ βούλει, κἀκεῖ | καὶ Σκύλλαν.

608. ἔργων] κακῶν apogr. Palat. et Eustathius p. 1969, 18. λόγων Suidas s. v. Ἰδρίας.

609. σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ κατασχύνω φρένα] Acerba cum ironia dictum explicat Eustathius l. c. (ad Od. 24, 508. μή τι κατασχύνειν πατέρων νέος): ὅτι κατασχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν ἐρρήθη ἀντιστροφῶς κατὰ τι σκῆμμα, "εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἴδρις, σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ κατασχύνω φύσιν." ὡς γὰρ παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς οὐ κατασχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ τοὺς φαῦλους παῖς κακῶν ἴδρις κατ' ἐκείνους γενόμενος. σχεδόν τι additum ut in Antig. 470. σχεδόν τι μάρφ' μωρίαν ὀφλισκάνω.

610. σὺν δίκῃ ξύνεστι] Scholiasta intelligit ei δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτο τὸ μένος σύνεστι. Poterat pari jure intelligere ei δὲ ἡ Ἥλέκτρα σὺν δίκῃ ξύνεστι τῷ μένει. Sed neutrum verum. Nam τοῦδε non ad μένος refertur, sed ad totam rem hoc sensu, video eam furorē spirare, sed an jure se ei dederit, hoc non amplius curari video. Ceterum recte monet scholiasta, ἐπὶ σχημάτων ἐς τὴν Κλυταιμνήστραν τὸν λόγον ἀποτείνουσιν· ἀντιλαμβάνομένη οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου φησὶ, πόλας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντῖδος.

614. τηλικούτος] I. e. grandior. Nam Electram cogitari oportet prope tricenariam. Eo refertur ἔξωρα v. 598.

ἄρά σοι] ἄρ' οὐ σοι apogr. multa ex glossemate.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

69

ΚΛ. ὦ θρέμμι' ἀναιδές, ἦ σ' ἐγὼ καὶ τᾶμ' ἔπη
καὶ τᾶργα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ.

ΗΛ. σὺ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοῦργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται. 625

ΚΛ. ἄλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εἴτ' ἂν Αἰγισθος μόλη.

ΗΛ. ὀρᾶς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρήζοιμι, οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛ. οὐκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαι μ', ἐπειδὴ σοὶ γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν; 630

ΗΛ. ἔω, κελεύω, θῦε, μὴδ' ἐπαιτιῶ
τοῦμὸν στόμ', ὥς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμι' ἔτι.

ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παροῦσά μοι
πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους 635

εὐχὰς ἀνάσχω δευμάτων, ἃ νῦν ἔχω.

κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,

622. ἔπη] ἔπη 623. ποιεῖ] i post o erasum 624. ποιεῖς]
ποιεῖ 626. οὐ μὰ τὴν] οὐ μάνην pr. δέσποιναν] Literae va in
litura 628. ἐκφέρει] ἐκφέρει 631. σοὶ γ'] σὺ γ' pr. 632.
κελεύω] Sic etiam in lemmate scholii, non κέλευε, quod posuit Elmsleius.

622. ἦ-ποιεῖ] I. e. ut Herman-
nus explicat, profecto nimis multa
loquendi tibi occasionem et ego et
mea dicta et facta mea praebent.

624. νιν] I. e. αὐτή.
626. θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις]
Eadem constructio est Antig. 488.

ὅτι ἀλύξετον μύθου κακίστου. Op-
rian. Hal. 3, 104. ἐξήλυξε μύθοιο.
Nec dissimile est τῆς νόσου πεφευ-
γῆσαι Philoct. 1044. MUSGR.
ὅπως dicunt propter temeritatem.
Similiter Oed. T. 355. ὅπως ἀναι-
δὲς ἐξεκίνησας τότε | τὸ ῥῆμα; καὶ
τὸν τοῦτο φερέσθαι δοκεῖς;

630. οὐκουν ἐάσεις] Scholiasta,
ὅτι ἐμνεσκεῖς οἷς πρότερον εἶπας; ἔφη
γὰρ καὶ μὴν ἐφίμην. πιθανὸς δέ· οὐ
γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦ-
σθαι τὸν ἡττώμενον.

ὑπ' εὐφήμου βοῆς] Male ominatis
clamoribus (s. verbis) parcens, i. e.
cum silentio. Sic recte Brunckius.
οὐδὲ cum infinitivo θῦσαι με con-
jungendum.

634. ἔπαιρε δὴ σὺ] Famulam al-
loquitur.

636. ἃ] ὡν apographa multa, et
recte fortasse.

637. προστατήριε] Hesychius,
προστατήριος· τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω
λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν
αὐτὸν ἀφιδρύοντο. Photius, προστα-
τήριος Ἀπόλλων, ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν
αὐτὸν ιδρύοντο. Σοφοκλῆς. Sic
etiam scholiasta, ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν
ἱδρύεται. qui est, Apollo Ἀγνιεύς,
de quo v. ad Aristoph. Vesp. 875.
Quaerquam apud tragicos ubi A-
pollo invocatur προστατήριος εἶνε

κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
 ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρόκειται
 πρὸς φῶς παρουσίᾳ τῆσδε πλησίον ἐμοί, 640
 μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
 σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
 ἀλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
 ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
 δισσῶν ὄνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ, 645
 εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα,
 εἰ δ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἐμπαλιν μέθες·
 καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινας

641. πολυγλώσσῳ] ^{λυ} πολυγλώσσῳ (vel ^{λυ} πολυγλώσσῳ) pr., sed corr. ab eadem
 642. ἐς] εἰς

προστάτης, ut in Trach. 209., omnino ut deus tutelarior invocatur: ut nihil opus sit de statu dei cogitari ante aedes posita. Omninoque, ut monet Hermannus, *προστάτης* et *προστατήριος* non dictus est quod statuæ ejus ante aedes collocatae essent, sed quia esset *defensor* sive *tutor*, propterea statuæ ei ante aedes positæ sunt.

638. *κεκρυμμένην βάξιν* vocat, quod mentem suam verborum ἀμφιβολίαι occultare studet. Mox enim dicit, non sibi expedire πᾶν ἀναπτύξαι, i. e. totam rem dilucide enarrare. MUSGR.

οὐ γὰρ ἐν φίλοις] Electram dicit.

641. πολυγλώσσῳ βοῇ] *παλιγλώσσῳ βοῇ* Meinekius, glossa Hesychii, *παλιγλώσσῳ βλασφήμῳ*, huc relata. Sed *πολυγλώσσου βοῆς* est v. 798., nisi quis illic quoque *παλιγλώσσου* scribi velit. Nam comparata cum πόλιν sæpe in πολυ corrupta sunt ab librariis. *παλιγλώσσου* per δύσφημον explicat Pollux 2, 109.

642. *ματαίαν βάξιν*] *Falsum ruorem*. Conf. v. 63. *λόγῳ μάτην*

θήσκοντας. 1298. ἐπ' ἑτῇ τῇ μάτην *λελεγμένην*. WUND.

643. ἀλλ' ὧδ' ἄκουε] Scholiasta, *οὕτως ἐμοὶ λέγοντος*· τῇδε γὰρ ἀντὶ τοῦ τούτῳ τῷ τρόπῳ. Ergo *κεκρυμμένην*, ut v. 638. dixerat κλύοις ἄν—*κεκρυμμένην μου βάξιν*.

644. *νυκτὶ τῇδε*] τῇδε νυκτὶ *apogr.* plura.

645. *δισσῶν ὄνείρων*] *Αἰνίγμα*· *num.* Dubitarunt scholiastæ utrum *δισσῶν* numeri an ambiguitatis significationem haberet. Alteram interpretationem, τῶν ἀμφιβόλων καὶ *δισσοποιῶν*, scholiasta confirmat verbis proximis εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ—, εἰ δ' ἐχθρὰ—. Διττοῦς τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμούς dixit Lucian. Alex. c. 10. ab Schneidew. comparatus. Ceterum comparandæ cum his similes post somnium preces Atossæ apud Aeschylum Pers. 215.

645. Λύκει' ἄναξ] Hunc ut averruncum malorum invocet hic et v. 655. V. ad Oed. T. 203.

646. πέφηνεν] πέφικεν legitur in scholiis, librarii errore. πέφηνεν convenit præcedenti φάσματα.

δόλοισι βουλευούσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς,
 ἀλλ' ὦδέ μ' ἀεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 650
 δόμους Ἀτρεϊδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 φίλοισί τε ξυνούσαν οἷς ξύνεμι νῦν
 εὐήμερούσαν καὶ τέκνων δσων ἐμοὶ
 δύσνοια μὴ πρόσσεστιν ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, Ἰεως κλύων 655
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
 τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπῶσης ἐμοῦ
 ἐπαφῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.
 ΠΑ. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς 660

649. ἐφῆς] η in litura duarum literarum elutarum. Fuit haud dubie
 ei, ut in Lb. est ἐφεισ, superscripto ἦ 650. ἀεὶ] αἰεὶ 651.

ἀμφέπειν] ἀμφ' ἔπειν pr. 653. εὐήμερούσαν, i a m. ant. super-
 scripto 659. πάνθ] πάνθ pr. ὁρᾶν] ὁρᾶν

650. ἀεὶ ex uno apogr. pro αἰεὶ.
 651. 652. Scholiasta, τὸ δλον
 ἐπὶ τοῦ Ἀγρίστου εὔχεται· διὰ δὲ
 τοῦ πληθυντικοῦ, τοῦ φίλοις, τὸ
 τελεπρόν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν.
 Infinitivus ἀμφέπειν pendet ab ἐφει
 vel δέ, quod ex praegresso ἐφῆς in-
 telligitur.

653. εὐήμερούσαν (i. e. ἐκάστην
 ἡμέραν εὖ διάγουσαν, ut explicat
 scholiasta) a priori pendet partici-
 pio ξυνούσαν.

τέκνων] Per attractionem pro
 τέκνους (ξυνούσαν). τέκνα autem
 intelligit Chrysothemem et Iphian-
 nassam, quarum pater Agamem-
 non, et liberos ex ea susceptos ab
 Aegistho, de quibus dictum ad v.
 589., nisi de his solis, intelligere
 praestat, omisiss Agamemnonis fi-
 liabus.

657. τὰ δ' ἄλλα πάντα] Quae ad
 Orestem et Electram pertinent,
 quorum consilia metuit. Scholiasta,
 τὰ περὶ τῆς τελευταίας Ὀρέστου ἐσι-

κην εὔχεσθαι. ζητοῦσι δὲ διὰ τί ἐν-
 ταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ
 Ὀρέστου, ἕστερον δὲ, τοῦ ἀγγέλου
 ἐλθόντος, φαίνεται ἐφηδομένη· βη-
 τέον οὖν οἷτι νῦν μὲν προσδοκῶσα
 αὐτὸν ἤξοντα ζῶντα, τότε δὲ ὡς ἀπο-
 θανόντος παρησιάζεται, ἔσχατος γε-
 νομένη.

659. τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι
 πάνθ' ὁρᾶν] Nam Apollo est Διὸς
 προφήτης, de quo dictum ad Oed.
 T. 151.

660. De persona paedagogi recte
 judicat scholiasta, ὁ παιδαγωγὸς
 ἔχει πλασάμενος τὰ περὶ τοῦ θανά-
 του τοῦ Ὀρέστου. τὸ δὲ ἦθος αὐτοῦ
 μέσον ἐστὶν οὔτε ἀποικτιζομένου
 παντάπασιν οὔτε ἡδομένου, ἀλλ' ὡς
 ξένου. εὐκαίρως δὲ ἔχει, ἔξω οὐσῶν
 ἀμφοτέρων· πρῶτον ἵνα μὴ δισσο-
 λογοίῃ, πρὸς ἀμφοτέρους ἀπαγγέλλων·
 δεύτερον πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν
 γνώμην ἀμφοτέρων· πιθανῶς δὲ ἐρω-
 τᾷ ὡς ἀγνοῶν.

- εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε ;
 ΧΟ.τάδ' ἐστὶν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
 ΠΑ.ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου ; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
 ΧΟ.μάλιστα πάντων ἦδε σοι κελὴν πάρα. 665
 ΠΑ.ὦ χαῖρ', ἀνασσα. σοὶ φέρων ἤκω λόγους
 ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθω θ' ὁμοῦ.
 ΚΛ.ἐδεξάμην τὸ ρηθέν· εἰδέναι δέ σου
 πρώτιστα χρήζω τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
 ΠΑ.Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα. 670
 ΚΛ.τὸ ποῖον, ὦ ξέν' ; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ἄν
 ἀνδρὸς, σάφ' οὔδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
 ΠΑ.τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυμβεῖς λέγω.
 ΗΛ.οἱ γὰρ τάλαιν' ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
 ΚΛ.τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε ; μὴ ταύτης κλύε. 675
 ΠΑ.θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.

662. ἤκασας Brunckius pro εἴκασας 669. σ' additum ab S. ἀπέ-
 στείλεν] ἀπέστειλε 674. γὰρ] ἐγὼ 676. πάλαι λέγω] γρ. τότε
 ἐνέπω, non ab S, sed alia m. paullo recentiore.

663. ἐπεικάζων κυρῶ] Recte con-
 jicio.

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν]
Decora est videri ut regina ; id est
reginae similis est. Hoc significatu
 frequentatur verbum πρέπει. Pin-
 darus Pyth. 2, 69. εἶδος γὰρ ὑπερο-
 χωτάτῃ πρέπει οὐρανίᾳ θυγατέρι
 Κρόνου. Euripides Bacch. v. 905.
 μορφή δὲ Κρόνου θυγατέρων πρέπει
 μᾶ. Ibid. 1177. πρέπει γὰρ ὥστε
 θηρὸς ἀγραυλὸν φόβῃ. Ut hic πρέ-
 πει εἰσορᾶν, sic apud Aeschylum
 Suppl. 719. πρέπεισι δ' ἄνδρες νῆιοι
 μελαγχίμοις | γυλοῖσι λευκῶν ἐκ πε-
 πλωμάτων ἰδεῖν. ubi πρόπουσιν ἰδεῖν,
 conspiciunt. BRUNCK.

668. ἐδεξάμην τὸ ρηθέν] Accipio
 omen. Omen est quod a paedagogo
 dictum erat se ἡδεῖς λόγους afferre.

Clytaemnestrae, somniis perturba-
 tae et sollicitae, optime convenit
 haec exclamatio. MUSGR. He-
 rodot. 8, 114. ὁ μὲν δὴ δεξάμενος τὸ
 ρηθὲν ἀπαλλάσσετο. WUND.

670. Φανοτεὺς] V. ad v. 45.

675. τί φῆς, τί φῆς] Scholiasta,
 οἱ ἡδέος ἀκούοντες λόγον, καὶ πάν-
 σαφῶς ἀκούσωνσι, δις καὶ τρις τὰ αὐ-
 τὰ ἀκούειν βούλονται. Sic Oed. T.
 943. Iocasta ex nuncio, qui claris
 verbis dixerat ἐπεὶ νιν (Polybium)
 θάνατος ἐν τάφοις ἔχει, quareit, πῶς
 εἶπας ; ἡ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
 μὴ ταύτης κλύε] Recte explicat
 scholinista, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰ-
 πεῖν τὰ ἐξῆς.

676. νῦν τε καὶ πάλαι λέγω] Sic
 etiam apographa meliora (nisi quod
 πάλιν λέγω Lib. et Palat.) et Eu-

ΗΛ.ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.

ΚΛ.σὺ μὲν τὰ σαντῆς πρῶσσ', ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
τάληθές εἶπες, τῷ τρόπῳ διώλλυται ;

ΠΑ.κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω. 680

κεῖνος γὰρ ἔλθων ἐς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685
δρόμον δ' ἰσώσας τὰφέσει τὰ τέρματα

681. *ds scripai pro els* 684. *δρόμον] δρόμου* 686. *δρόμου]*
u in litura ex u, ut videtur, factum τῇ 'φέσει (debebat τὰφέσει)
Musgravius pro τῇ φύσει

stathius p. 702, 4. In deterioribus interpolatum *νῦν τε καὶ τότε ἐννέτω* ab correctore cui *πάλα* non videbatur de intervallo temporis tam brevi dici posse. Nam plerumque de tempore paullo longiore dicitur, ut Antig. 181. *κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλα δοκεῖ*. Sed *εἶπον πάλα* de eo quod modo dictum erat Oed. T. 1161.

681. *κλεινὸν] κοινὸν* Thomae M. codices s. v. *πρόσχημα*.

682. *πρόσχημα*, inquit Budaëus, *decus* significat et *rem visendam*. Herodot. 5, 28. καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. BRUNCK. *πρόσχημ' ἀγῶνος*, quod unius instar nominis est, cum Ἑλλάδος conjunctum ut ἀρετὰς ἔργα χερσὶν Aj. 619. ubi v. annot.

Δελφικῶν ἄθλων χάριν] Anachronismum notavit scholiasta, οὐτὼς ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών. et notaverat jam ad v. 49.

683. *ὀρθίων κηρυγμάτων]* Scriptor prologi in Eurip. Iphig. Aul. 94. *ὀρθῶν κηρύγματι* | *Ταλθύβιον* εἶπον πάντ' ἀφ' αὐτοῦ στρατὸν.

684. Codicis vitium *δρόμου* correctum in apogr. plerisque.

οὗ πρώτη κρίσις] Cursum fuisse primum certaminum recte annotavit Triclinius. Sic etiam in Olympiis et quidem stadii decursio. Olympia autem instituta pleraque recepta esse in Pythiis ex Pausania 10, 7, 3. constat. HERM.

686. *δρόμου δ' ἰσώσας τὰφέσει τὰ τέρματα]* Leve scripturae vitium τῇ φύσει, repetitum etiam ab Suida s. v. *δρόμος* (ubi *δρόμω* scriptum pro *δρόμου*) mire luit scholiastae, qui haec annotarunt, *οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεῖς τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν τῆς νίκης ἔτυχεν*· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένους ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ· ἀπὸ τοῦ, ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἶδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ. Alius τινὲς *δολιχὸν φασιν ἀγωνίσασθαι* Ὀρέστην, ὅς ἐστιν εἰκοσι στάδια, εἰκοσιν ἐτῶν ὄντα· ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποίησατο. et (ad *δρόμου*) gl. τοῦ ἐκ ποδὸς δρόμου. Manifestum est τῇ φύσει ex ea esse scriptura ortum, quam Musgravius (ad Eurip. Phoen. 1135.) conjectura est assecutus, τῇ 'φέσει,

νίκης ἔχων ἐξήλθε πάντιμον γέρας.

χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,

οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·

ἐν δ' ἴσθ' ὅσων γὰρ εἰσεκέρυξαν βραβῆς

690

δρόμων διαύλων ἄθλ' ἅπερ νομίζεται,

τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰ πινύκια

690. βραβῆς] *ei a m. rec. super η*
ταθλ' ἄ

691. ἄθλ' ἅπερ Porsonus pro πέν-

neglecta crasi. Terminum autem cursu aequasse carceribus dicitur Orestes qui percurso stadii spatio terminaverit cursum ibi ubi coeptus erat, ut recte explicat Hermannus. Eandem corruptelam apud Aristidem vol. I. p. 339, 13. duorum codicum auctoritate sustuli, τοὺς τε ἀφίεντας ἐδήλουν οἷ-
τινες εἶεν καὶ τὰ γράμματα τὰ νε-
στὶ ἦκοντα· ἅμα δὲ καὶ αὐτὰ ἔπεμπον
μετὰ τῶν ἐμῶν, τὰ τε τῆς συστά-
σεως καὶ τὰ τῆς ἀφέσεως. ubi vulgo
φύσεως. Describitur autem his
verbis dialulus, διττὸν ἔχων (ut ver-
bis utar scholiastae Aristoph. Av. 193.) τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ
πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι.

688. ἐν πολλοῖσι παῦρα] *Pauca ex multis quae dici possent.* MUSGR.
De hac antithesi egi ad Planud. Metam. p. 671. Pindarus Pyth. 9, 134. βαῖα δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν ἀκοὰ σοφοῖς. (quod scholiasta explicat, σοφοῦ ἀκροατοῦ δέεται, ἵνα συνῇ τὰ πολλὰ ἐπιτετμημένα.)
BOISS. Verba recte construit Schneidew. καὶ οὐκ οἶδα μὲν ὅπως τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη λέγω παῦρα ἐν πολλοῖς, ἐν δ' ἴσθι (= ἐν δὲ λέξῳ), ut in Oed. T. 1251. χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἷδ' ἀπόλλυται. Quae ratio probabilior quam aliorum, qui commate post λέγω posito sic haec intellexerunt, ut multa paucis comprehendam, non novi talem viri (i. e. parem alius viri) praestantiam. Cui interpretationi

minus convenit oppositum ἐν δ' ἴσθι et τοιοῦδ', pro quo τοιάδ' potius dicendum fuisset, quod ipsum ex apogr. uno posuit Brunckius. κρά-
τη de corporis viribus intelligen-
dum.

690. ὅσων] ὅσον Suidas s. v. βραβεῖς. Et sic aliquot apogr.

690 et 709. βραβῆς] Apographa βραβεῖς.

691. δρόμων] δρόμον deteriores libri Suidae. Variam lectionem ὅσον—δρόμον memorat Triclinius. δρόμων διαύλων ἄθλα esse possunt quae Xenophon Hist. Gr., 4, 29. τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου dicit, opposita τῇ ἵπποδρομίᾳ, de qua infra v. 698.

ἄθλ' ἅπερ Porsonus. Legebatur, πένταθλ' ἄ, ex quo in paucis apogr. πεντάθλ' ἄ factum. Apud Suidam libri optimi vel πένταθλ' ἄ, vel πέν-
ταθλες ἄ, quod est in Paris. A. Codex Bruxellensis πεντάθλ' ἄ: codex Oxoniensis πένταθ' ἄ. Scholiasta quid legerit nescimus. Nam quod inter scholia legitur ἄλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην· ταῦτα ἐν μίᾳ τις ἡγωνίζετο ἡμέρα, recentissimi grammatici additamentum est duobus comprehensum trimetris memorialibus, sic redintegrandis, πένθ', ἄλμα, δίσκον, ἄκον-
τα, δρόμον, πάλην· | ταῦτ' ἐν μίᾳ τις ἡγωνίζετο ἡμέρα, syllabis tantum numeratis, nulla mensurae ratione habita, ut solent infimae aetatis poetae.

ὠλβίξει· Ἄργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγέραντός ποτε. 695
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
 βλάβη, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
 κείνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
 ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἄρμαθλατῶν μετὰ. 700
 εἰς ἦν Ἀχαιοὶ, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
 κακείνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἱππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαῖσι πάλοις· ἔβδομος Μάγνης ἀνὴρ· 705
 ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιᾶν γένος·

697. δύναιτ' Post ai duae vel tres litterae erasae 703. Θεσσαλὰς]
 a ex o factum 706. Αἰνιᾶν] αινειᾶν

693. ἀνακαλούμενος] Scribendum
 ἐγκαλούμενος.

696. ὅταν δέ τις θεῶν βλάβη]
 Sic Aj. 455. εἰ δέ τις θεῶν βλά-
 πτω.

698. ἱππικῶν] Generis neutrius.
 Sic τὰ ἄρμαθλα in loco Xenophontis
 supra memorato. ἱππικῶν ὠκύπους
 ἀγών est certamen curule, ut pro-
 xima verba docent, epitheto ὠκύ-
 πους ab equis ad certaminis nomen
 translato.

701. εἰς ἦν Ἀχαιοὶ—] Scholi-
 asta, φιλοτίμως διὰ πιθανότητα ταῦ-
 τα ἐπεξεργάζεται. Nominat autem
 praecipuas quasdam gentes et Grae-
 cas et exteras, ex quibus certantes
 ad ludos illos convenire solebant,
 iis potissimum electis quae vel ro-
 bore et fortitudine vel currum e-
 quorumque praestantia, ut Thessali
 et Libyes, excellerent, non omissis,
 ut expectari a poeta Attico po-
 terat, Atheniensibus. Nam quod
 Schneidewinus annotavit pleraeque

harum gentium Amphictyoniae Py-
 laeae socias fuisse, quum nihil ad
 rem praesentem faciat, casui potius
 quam consilio poetae deberi vide-
 tur.

702. Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπι-
 στάται] De his Herodotus 4, 170.
 τὸ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμον-
 ται. τεθριπποβάται δὲ οὐκ ἦμιστα,
 ἀλλὰ μάλιστα Λιβύων εἰσι, et 189.
 τέσσερας ἱππους συζευγνύναι παρὰ
 Λιβύων οἱ Ἕλληνες μεμαθήκασι. Eo-
 rundem sunt Βαρκαῖοι ἔχοι, de qui-
 bus v. ad v. 727.

703. κακείνος] Orestes.
 Θεσσαλὰς ἔχων ἱππους] Equi
 Thessali propter velocitatem et ala-
 critatem omnium nobilissimi apud
 veteres habebantur. Cfr. Varro de
 R. R. 2, 7. Lucan. 6, 396. WUND.

704. Αἰτωλίας] Strabo 8. p. 388.
 ἡ τῶν Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων ἐρη-
 μία πρὸς ἱπποτροφίαν εὐφυὲς γέγο-
 νεν, οὐχ ἦττον τῆς Θετταλίας.

706. Αἰνιᾶν et 724. Αἰνιᾶνος] Per-

ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους, 710
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν· οἱ δ' ἅμα
 ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῖν
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστῶθη δρόμος

709. βραβῆς] βραβεῖα, ei ab alia m. ant.
 pro κλήροις. 714. ἀρμάτων] ἀρμάτων

710. κλήρους Wunderus

peram Aldus et plerique codices
 habent Αἰνεῖαν [vel Αἰνεῖαν, ut co-
 dex et Aldus] et Αἰνεῖαν, ut scri-
 ptum est etiam in Triclinii recen-
 sione. In meo emendate Αἰνῖαν,
 Αἰνῖαν, quod asserit Eustathius
 p. 336, 19. Vide Stephanum Byz.
 in Αἰνῖα. BRUNCK. Est hoc
 prope constans in hoc nomine co-
 dicum vitium, librariis Αἰνεῖαν no-
 minis similitudine deceptis.

707. ἔνατος] Apographa plura
 ἔνατος. Nonnulla ἔνατος δ' vel
 ἔνατος δ'.

τῶν θεοδμήτων] Euripides ab
 Schneidew. citatus Hipp. 974. καὶ
 μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς.
 Iph. T. 1449. ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς
 θεοδμήτους μόλῃς.

708. δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον] Num-
 merum decem curruum suo curru
 implens, i. e. ordine decimus, ut
 explicat Herm.

709. ὅθ' αὐτοὺς — δίφρους] Verba
 ὅθ' αὐτοὺς e verbo κατέστησαν apta
 sunt, ita ut κλήρους ἔπηλαν καὶ
 idem sit atque κλήρους πῆλαντες.
 Similiter dixit Eurip. Hec. 102. τὰς
 δεσποσύνας σκηναὶς προλιποῦσ', ἵν'
 ἐκληρώθην καὶ προσετάρχην δούλη,
 i. e. ἵνα κληρωθεῖσα προσετάρχην. In
 conjunctis autem nominibus αὐτοὺς
 et δίφρους nemo haerebit qui vel Aj.
 1063. meminerit: ὡν οὐνεκ' αὐτὸν οὐ-
 τὶς ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε

σῶμα τυμβαῖσαι τάφῳ. Ceterum
 haec de certamine curuli narratio
 comparanda cum Il. 23, 356 sqq.,
 unde plurima hausit Virg. Ge. 3,
 103 sqq. WUND.

ὅθ' δέ] in melicis carminibus dix-
 isse tragicos, non in diverbiis, ob-
 servavit Elmsleius ad Eurip. Iph. T.
 35. neque apparet cur Sophocles ὅθ'
 scripserit ubi ἵν' poterat, quod ip-
 sum restituit Nauckius.

710. κλήρους ἔπηλαν recte Wun-
 derus pro κλήροις ἔπηλαν, quod eo-
 dem errore illatum erat quo v. 556.
 λόγους ἐξήρχες pro λόγους ἐξήρχες.
 Est autem κλήρους ἔπηλαν unius
 instar verbi ἐκλήρωσαν, unde cum
 accusativo construitur, ut supra
 λόγους ἐξήρχες cum accusativo με.

712. χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος] A-
 rist. Ach. 1001. πίνειν ἐπὶ τῆς σάλ-
 πιγγος. Livius ab Schneidew. cita-
 tus 33, 32. ad spectaculum con sede-
 rant, et praeco cum tubicinis, ut mos
 est, in mediam arenam, unde sol-
 lempni carmine ludicrum indicii so-
 let, processit.

713. ἐν δ' ἐμεστῶθη δρόμος] ἐν δ'
 apographa nonnulla. ἐν δὲ dubitari
 potest utrum adverbialiter dictum
 sit, sive significans, an per tmesin
 pro ἐνεμεστῶθη δέ. Eadem ratio
 loci similis Antig. 420. πῆμλησι
 πεδίον βλῆς πεδιῶδος, ἐν δ' ἐμεστῶθη
 μέγας αἰθήρ.

κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμειγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὥς ὑπερβάλοι
χρύσας τις αὐτῶν καὶ φρυγάμαθ' ἵππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πρῳαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων

715

720

715. φορεῖθ'—φείδοντο] Sic, non 'φορεῖθ'—'φείδοντο 719. εἰσέβα-
λλον] εἰς ἔβαλλον pr. 720. αὐτὴν ἐσχάτην] Super ἦν et ἦν duae litterae
cassae.

714. κροτητῶν ἁρμάτων] κροτητὰ
ἅρματα sunt crepitantes currus : ubi
ἤχηται habet scholion interlineare
in cod. MS. Parisino et Augustano,
quos olim excussimus. SCHW. ad
Athen. vol. 7. p. 499. Homericum
Π. 15, 453. ὑπερέσσαν δὲ οἱ ἵπποι,
καί' ἔχον κροτέστες, comparat
Wunderus.

715. φορεῖτε et φείδοντε sine aug-
mento dicta, quod saepius apud tra-
gicos omittitur in nunciorum nar-
rationibus.

ἀναμειγμένοι] Probabilius ἀμμε-
μγμένοι, ut ἀγκαλούμενος v. 693.

717. τις αὐτῶν] Genitivus αὐτῶν
pendet a τῷ pronomine, sensuque
hic est : ut aliquis eorum currus
frementesque equos praeverteret.
Recte autem hoc dictum esse, ne-
que, quod quis exspectaverit, πᾶς
τις vel ἕκαστος pro αὐτῶν τις poni
apte potuisse, ex eo intelligitur,
quod non omnes se poterant, sed
tantum aliquis eorum ceteros su-
perare. WUND.

719. ἤφριζον, εἰσέβαλλον] Asyn-
deton ut Ajax. v. 60. ἔτρυνον, εἰσέ-
βαλλον εἰς ἔρκη κακά. Aesch. Pers.
426. ἔττειον, ἐπράχιζον. 463. παλου-
σι, κρεοκοποῦσι. Sept. 60. χωρεῖ, κο-
ρεῖ. 186. ἀβειν, λακάζειν. Eurip. El.
893. ἥσπαυεν, ἐσφόδρε. Dio Cass.
43, 37. ἔσφαζον, ἔθρησκον. "Non
male, quamvis paullo liberius, ver-
tit Brunnicius : *namque conferti equi*

*alii aliorum aurigarum in terga
rotarumque orbitas erumant, fendi-
dosque fundebant latus.* Similiter
Virg. Ge. 3, 111. *humescunt erumpis
latusque sequentem.*" WUND.

720. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην
ἔχων] Errant qui de postremo cir-
ca metam flexu sermonem esse pu-
tant. 'Εσχάτη στήλη de pluribus,
quae in hippodromo sunt, columnis
extrema est, eademque est etiam
meta, circa quam flectunt equos.
ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων
dicitur qui pene pervenit illuc et ibi
equos agit. ἔχειν enim satis usita-
tum de cursu, quem auriga tenet.
Ad eam columnam χρίμπτεν δὲ
σύριγγα dicitur qui quoties illuc
venit, tam brevi gyro flectit ut
axis pene contingat columnam. Id
enim praecipue curabant, ut jam
Homerus, quem imitatus est So-
phocles, docuit Iliad 23, 334 seqq.
Nam quo brevior gyros, eo certior
et tutior aurigatio : quo autem
sinuosior, eo vehementius in trans-
versum avertitur currus. Quo-
niam autem sinistrorsum gyros il-
los equestres fieri mos erat, dextris
equis remittenda erant frena, iidem-
que acrius instigabantur, quum si-
nistri interea cohiberentur. Itaque
his versibus nihil aliud nisi peritia
describitur, qua equos rexit O-
restes. Vide dissertationem no-
stram de verbis, quibus Graeci in-

ἔχριμπτ' αἰὲ σύριγγα, δεξιὸν τ' ἀνείς
σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δέφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἕστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς

725

721. ἔχριμπτ' ἔχριπτ', μ α m. pr. δεξιὸν τ' ἀνείς] δεξιὸν ἀνείας, in-
serto a m. recentissima δ' (non τ') post δεξιὸν 723. ἕστασαν] ἕστα-
σαν pr. 724. Αἰνιᾶνος] αἰνείανος

cessum eorum indicant, in Beckii Commentar. Societ. philol. vol. 1. part. 1. p. 49. (in Opusculis vol. 1. p. 68.) et Bulegerum de Circo Rom. c. 29. in Graevii Thes. ant. Rom. vol. 9. HERM. ὅτ' αὐτὴν στήλην est potius sub ipsam metam, ita ut semper proximus a meta fuisset et intimum gyrum obtinuisse Orestes dicitur. Ceterum κείνος de Oreste dictum, ut supra v. 698. 703. Schol. στήλην· τὸν λίθον τὸν καμπτήρα. WUND.

721. ἔχριμπτ' ἔχριπτ' codex. ἔχριπτ' apogr. duo, ἔχριμπτ' cetera, nisi quod ἔγχριμπτ' Lib. ἔχριμπτ' Suidas s. h. v.: sed apud eundem s. v. σῆριγγ codex Paris. A. ἔγχριπτ', B. autem ἔγχριμπτ', qui frequens in hoc verbo error est librariorum. Sic apud Aeschylum Suppl. 790. codex Mediceus τῷδ' ἐχριμψθῆν χροῖν, unde corrigendum τῷδε χριμψθῆν χροῖ.

δεξιὸν τ' τ', quod codex a manu recentissima habet, ex apogr. Triclinianis sumtum, quibuscum consentire Γ. ex silentio colligitur. In ceteris δ', nisi quod particulam omitunt Palat. et libri meliores Suidae s. v. σειραῖος.

δεξιὸν—σειραῖον ἵππον] Quattuor, qui in quadriga juncti sunt, equorum medii duo sunt ὄγριοι (jugales), tertius vero et quartus σειραῖοι (funales), quorum tertius hic diserte δεξιὸς dicitur, quartus (sinister) προσκείμενος, quod recte ex-

plicat scholiasta, σειραῖον ἵππον τὸν ἐξω τοῦ (ὄγριου, τὸν δεξιὸν) προσκείμενον δὲ, τῷ καμπτήρι, ἀριστερόν. Quod autem hic fecisse narratur Orestes, idem Antilocho praecipit Nestor apud Homerum loco ab Hermanno supra comparato Il. 23, 336. ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον κένσαι ὁμοκλήσας, εἰξά τ' οἱ ἥλια χερσίν· ἐν νόσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐχριμψθήτω, ὥς ἔν τοι πλήμνη γε δοῖσεται· ἕκρον ἰκέσθαι κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, μή πως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἄρματα ἄξῃς.

724. Αἰνιᾶνος] V. ad v. 706.

ἕστομοι] Schol. σκληρόστομοι. Significantur qui frenis non parent, quod faciunt qui aurigam auferunt. WUND.

725. φέρουσιν] Βίᾳ φέρειν vel uno verbo ἐκφέρειν dicitur equus, qui frenis non parens effuso cursu rectorem aufert. Eurip. Hipp. 1224. αἱ δ' ἐνδοκοῦσαι στόμια πυργετῇ γυνδαῖσι βίᾳ φέρουσιν. HERM. φοροῦσιν Plutarch. Moral. p. 521 c. φέρουσιν Suidas s. v. ἕστομοι.

ἐκ δ' ὑποστροφῆς—δχοῖς] Sensum hunc esse judico: et in contrariam partem averti, dum sextum septimumve (sic jam Muagr.) cursum conficiunt, adversas frontes impingunt in Barcaeas quadrigas. Res haec videtur narrari: equi Aenianis postquam effreni aurigam abripuerunt, eo tempore, quo ceteri equos ad metam flectebant, septimum cursum conficientes, ipsi,

τελοῦντες ἕκτον ἑβδομὸν τ' ἦδη δρόμον
μέτῳπα συμπαίονσι Βαρκαίοις ὄχοις·
κάντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ
ἔθραυε κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαίων ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπῇ κἀνοκωχεύει παρεῖς

730

730. Κρισαίων Brunckius pro Κρισαίων
pro κἀνοκωχεύει

732. κἀνοκωχεύει Cobetus

qui interiores erant, non sinistrorsum, ut fieri debebat, quum ad metam essent, gyrum faciunt, sed, quum proni et praecipites ferrentur, et id, quo cursum effusum impediri videbant, evitare vellent, ceteris, ut dixi, sinistrorsum ad metam equos flectentibus, in contrariam, i. e. dextram partem declinarunt et ex adverso in cursum hominis Barcaei, equos sinistrorsum flectentis, veluti caeci et praecipites incurserunt. Sponte autem intelligitur equos hominis Barcaei exteriores fuisse. WUND. Scholiasta, ἐξ ὑπαιθέσεως ἐπετίναξαν ἐκείνων ὑποστρεφόντων.

726. τελοῦντες] Notandum masculinum ad πῶλοι relatum, quasi ἵπποι praecessisset. Sexto autem cursu dimidium curriculi absolutum erat. Nam cursus fuerunt duodecim.

727. Βαρκαίοις ὄχοις] Hanc glossam in Lexicon suum rettulit Hesychius cum hac interpretatione, Λιβυκοῖς· οἱ τοὶ γὰρ ἱσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. φασὶν αὐτοὺς καὶ πρώτους ἄρμα ζεύξαι διδασθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνῶν, ὡς Μυρσέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. Ceterum hic quoque notandus anachronismus. Nam Barce Orestis aetate nondum condita erat: v. Herodot. 4, 160.

728. ἐξ ἑνὸς κακοῦ] Equorum Aenianis.

729. ἔθραυε κἀνέπιπτε] I. e. ἐμ-

πίπτων ἔθραυε.

730. ναυαγίων] Eadem metaphora infra v. 1444. ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις. et Pseudo-Demosth. Orat. amator. p. 1410. ab Jacobsio comparatus, ὡς ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσιν ἡδίστην θέαν παρέχεται τὰ ναυαγίοντα. Continuatur metaphora verbis ἀνοκωχεύειν et κλύδων ἐφιππος in versibus proximis.

731. οὐξ Ἀθηνῶν δεινός] Scholiasta, δεινὸς ἀπὸ τοῦ ἔμπειρος· πρὸς ἐθνοὺς δὲ τῶν ἀκροαμένων ἔπαινε αὐτὸν ὡς Ἀθηναίων.

732. ἔξω παρασπῇ] Ex medio curriculo sive ex orbita, in qua perturbatos illos versari videt, deflectit equos ad foros versus. WUND. περισπῇ apogr. unum et Suidas s. v. περισπᾶν: sed παρασπῇ idem s. v. δεινός.

κἀνοκωχεύει] Formam Atticam, etiam in ἀνοκωχῇ, διοκωχῇ, παροκωχῇ ceterisque hujus stirpis vocabulis ab librariis ubique fere illato a pro o oblitteratam, recte restituit Cobetus. Significationem verbi recte explicuit scholiasta, ἀνασειράζει, κατέχει. ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, όταν χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει στείλαντες τὰ ἔρμυνα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἔρματος εἴρηκεν, οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἱππων κλύδωνα, καὶ ὑστερος ἡρέμα ἤλαυνε.

καρπὶς] Praeterverchi passus.

κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων
 πώλους Ὀρέστis, τῷ τέλει πίστιν φέρων 735
 ὅπως δ' ὀρᾷ μόνον νιν ἠλλελεμμένον,
 ὄξυν δι' ὥτων κέλαδον ἐνσεύσας θοαῖς
 πώλοις διώκει, κἄξισώσαυτε ζυγὰ
 ἤλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 κἄρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων 740
 καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δόφρων
 ἔπειτα λύων ἥνιαν ἀριστερὰν
 κάμπτοντος ἱππου λανθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυβάς, 745
 κἄξ ἀντίγων ὤλισθε, σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ

733. ἔφιππον] ἐφίππων pr.

734. ὑστέρας] δ' additum a m. recentissima. 736. ὅπως δ'] Sic pr.: ὅς δ' sec. ἠλλελεμμένον] ἐν-
 λελεμμένον pr., v a m. rec. in λ mutato 742. ὠρθοῦθ' Alterum θ ex
 τ factum 745. ἄξονος] ος ex ας factum 746. ὤλισθε] ὤλισθεν

734. ὑστέρας] δ' male additum in apogr. plerisque.

735. τῷ τέλει πίστιν φέρων] Fecit Orestes quod bonos agitadores facere solitos esse Cicero admonuit Academ. pr. 2, 29, 94. ego enim, ut agitator callidus, priusquam ad finem veniam, equos iustinebo. WUND.

736. ὅπως δ'] In apogr. excepto Flor. G. interpolatum δ δ' ὅς, in Lb. confusa utraque scriptura δ δ' ὅς δ'.

ὀρᾷ νιν] Orestes Atheniensem, solum post octo primorum ruinam relictum in hippodromo, quocum certaret.

738. κἄξισώσαυτε] Orestes et Atheniensis. κἄξισώσαντες apogr. plerique.

741. τοὺς—ἄλλους—δρόμους] Undecim numero.

743. λύων] Hoc scholiasta explicat χαυνῶν, διὰ τὸ συμπεπλῆχθαι. Qui τὸ συμπεπλῆχθαι ipse finxit, quod intelligi non poterat nisi diserte dictum. Manifestum est contrarium potius dici debuisse, Orestem frenum sinistrum attraxisse. Unde fuerunt qui ἔπειτ' ἀνέλκων, ἔπειτ' ἐρέκων, ἔπειτα τείνων conjicerent.

745. χυβάς] Scholiasta, τὸ λεπτόν μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τριβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος· εἰρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ (Argon. 1, 757.) "ἄξονος ἐν πλήμῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο."

746. σὺν δ' ἐλίσσεται] V. ad v. 299.

747. τμητοῖς ἱμάσι] Neuius comparavit Hom. Il. 10, 567. 21, 30. 23, 684. Eurip. Hippol. 1234. χῶ μὲν ἐκ δεσμῶν λυθείς τμητῶν ἱμῶν.

πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὄρῃ νιν ἐκπεπτωκότα
 δῖφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, 750
 οἱ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σκέλη προφαίνων, ἐς τέ νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἵματηρόν, ὥστε μηδένα 755
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρῇ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεῖ
 χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχοι χθονός. 760
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ

754. κατασχεθόντες scripsi pro κατασχεθόντες 757. κέαντες Branc-
 ius pro κήαντες εὐθύς] Prius v ex v factum videtur 761. λόγοις]
 οἷς
 λέγει, οἷς a m. pr.

τω. ibid. 1226 sqq. αὐτὸς δ' ὁ τλή-
 μων ἡρώων ἐμπλακεῖς δεσμὸν δυσ-
 εφύσσοντο ἔλκεται δεθεῖς, σποδοῦ-
 μενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρη,
 ὁράων δὲ σάρκα.

τίς ταντοῦ πῶς] I. e. εἰς πέδον,
 ut πέσε γαίῃ apud Homerum. Nisi
 Sophocles adverbium πέδοι esse vo-
 luit, de quo dixi ad Aeschylī Prom.
 749.

749. στρατὸς] Non exercitus, sed
 populus congregatus, ut Trach. 795.
 ὀφθαλμὸν ἔρας εἶδε μ' ἐν πολλῷ στρα-
 τῷ θαυματούχῳ.

752. φορούμενος] Intelligendum
 ἄλλοτε ex altero membro senten-
 tia, ut Trach. 11. φοιτῶν ἐναργῆς
 ταῖρος, ἄλλοτ' αἰόλος δράκων.

754. κατασχεθόντες in duobus
 apogr. corruptum in κατασχεθόν-
 tes.

755. ἔλυσαν] Nam loris implica-
 tum fuisse dictum erat v. 746.

756. γνῶναι—ἂν] Similiter Ho-

mer. II. 16, 638. οὐδ' ἂν ἔτι φράδ-
 μων περ ἀνὴρ Σαρπηθόνα διὸν ἔγνων,
 ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κορί-
 θῳ ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς
 πόδας ἄκρους. SCHNEIDEW.

757. καὶ νιν πυρῇ κέαντες] Addit
 hoc ut Clytaemnestrae nihil plane
 dubitationis relinquat quin Orestes
 perierit.

758. χαλκῷ] Vasculo ferreo. βρα-
 χεῖ τεύχει v. 114.

μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ]
 Eximiae staturae corpus in cine-
 rem conversum.

759. φέρουσιν] Conf. v. 1113.

760. ἐκλάχοι] Optativus positus
 propter praeteritum quod praece-
 dit τεταγμένοι. Frustra in aliquot
 apogr. ἐκλάχῃ.

761. τοιαῦτα μὲν ταῦτ' ἐστίν] Ea-
 dem fere perorandi formula supra
 696. et Oed. C. 62.

ὥς μὲν ἐν λόγῳ ἀλγεῖν] Vel nar-
 ratione tristitia. λόγῳ, superscripto

ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἶδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟ.φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἐφθαρται γένος.

765

ΚΛ.ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῇ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαντῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑ.τί δ' ὦδ' ἄθυμεις, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛ.δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς

770

πάσχοντι μῖσος ὧν τέκη προσγίγνεται.

ΠΑ.μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν.

ΚΛ.οὔτοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;

εἰ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια

προσήλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,

775

769. νῦν] ναῦ (sic)
προσγίγνεται]

770. οὐδέ] δ in litura

771. τέκρ] τέκει pr.

λόγοις, etiam in Flor. Γ. alioque Florentino. Redeunt autem haec verba eodem ac si dixisset τοῖς μὲν ἀκούουσιν ἀλγεινὰ, quod accurate responderet opposito τοῖς δ' ἰδοῦσιν. Monuit Wund.

762. οἷπερ εἶδομεν] His verbis indicat se ipsum fuisse inter eos qui viderint.

764. δεσπόταισι τοῖς πάλαι] Atridis.

766. λέγω, quod post τί ταῦτα poni debebat, metri caussa post prioram interrogationis partem collocatum est. Similis verborum collocatio apud Aeschylum Pers. 350. τίνες κατήρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης, ἢ παῖς ἐμός. Ceterum recte monet scholiasta, ὡς μὲν γυνὴ κελίηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἥδεται· διὰ δὲ τὸν χρόνον ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

768. τοῖς ἐμαντῆς—κακοῖς] Filii morte.

770. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν] Com-

parant interpretes sententias similes, Aeschyli Sept. 1031. δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὐ πεφύκαμεν. Eur. Phoen. v. 358. δεινὸν γυναιξὶ αἱ δι' ὠδίνων γοναί, | καὶ φιλότεκνός τις πάντων γυναικείων γένος. Iphig. Aul. 917. δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα | πᾶσιν τε κοινόν, ὅσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.

771. πάσχοντι] Masculino utitur in sententia generali.

774. θανόντος—τεκμήρια] Contra v. 904. Ὅρεστος (παρόντος) τεκμήριον.

775. τῆς ἐμῆς ψυχῆς] Moschopulus Dict. Att. in v. ψυχῆς· ψυχῇ καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, ἤρουν τῆς ἐμῆς φύσεως. Eadem fere schol. Eur. Hec. 175. (173. ed. Matth.) et schol. Aristoph. Plut. 524. Dici hoc, ut apud nos, tum, quum id, quod intimum et cum vita conjunctissimum habemus, significatur. Sic etiam v. 786. 1127. HERM.

μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεφενούτο· καὶ μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρώους δαίμν' ἐπηπειλεῖ τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνου οὔτ' ἐξ ἡμέρας
ἐμὲ στεγάζειν ἤδυν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διηγέ μ' αἶεν ὥς θανουμένην.
νῦν δ'—ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπηλλάγην φόβου
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'. ἦδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα—νῦν δ' ἐκηλά που
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν σὺνεχ' ἡμερέυσομεν.

ΗΛ. οἶμοι τάλαίνα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
'Ορέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἂρ' ἔχει καλῶς ;
ΚΛ. οὗτοι σύ· κείνος δ' ὥς ἔχει καλῶς ἔχει.
ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
ΚΛ. ἤκουσεν ὧν δεῖ κάπεκύρωσεν καλῶς.

783. ἀπηλλάγην, ^{μαι} και a m. pr. 787. σὺνεχ'] χ ex κ factum. 790. ὑβρί-
ζει] ὑβρί(ζει ^{μαι} ἀρ'] ἔρ' pr.

779. τελεῖν] Futuri forma At-
tica pro τελείσει.
780. ἐξ ἡμέρας] Interdium.
781. ὁ προστατῶν χρόνος] Schol.
ὁ ἐπιγενόμενος.
783. ἀπηλλάγην] ἀπῆλλαγμα
apogr. pleraque. ἀπηλλάγην Lb.
et Γ. cum Suida a. v. προστατῶν.
785. τοῦμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς
ἄκρατον αἷμα] Idem Creon de
Ismena dixit Ant. 531. σὺ δ' ἡ
κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφαιμένη λή-
θουσά μ' ἐξέπινες. τοῦμὸν αἷμα ψυχῆς
autem dictum ut τοῦμὸν φρενῶν
ἰναιρον v. 1390.
786. Repetit νῦν δὲ propter lon-
giorem parenthesin.

790. ἂρ' ἔχει καλῶς ;] Nonne
egregie mecum actum est ? Ironice
dictum hoc sensu, nonne miserrima
sum ? Addito pronomine 816. ἂρὰ
μοι καλῶς ἔχει. WUND.
791. οὗτοι σύ] Intelligendum
καλῶς ἔχεις ex praecedente ἂρ' ἔχει
καλῶς ;
793. ἄκουε, Νέμεσι] Schaeferus
comma post Νέμεσι posuit, ut ἄκουε
τοῦ θανόντος conjungerentur, con-
ferri iubens verum sequentem.
Contra quem recte monuit Neuius
ab Electra Orestis Νέμεσιν invo-
cari, ut contumeliosae habiti, a Cly-
taemnestra autem Νέμεσιν omnino
cogitari. Accedit, quod inepte dea

ΗΛ. ὄβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχούσα τυγχάνεις.

ΚΛ. οὐκ οὖν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε. 795

ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛ. πολλῶν ἂν ἦκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδε παύσαις τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑ. οὐκ οὖν ἀποστείχομι' ἂν, εἰ τὰδ' εἰς κυρεῖ.

ΚΛ. ἤκιστ'· ἐπέειπερ οὗτ' ἐμοῦ κατὰ ξί' ἂν 800
πράξεας οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἐκτοθεν βοᾶν

ἔα τὰ θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛ. ἄρ' ὕμιν ὥς ἀλγούσα κώδυνωμένη

δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκύσαι δοκεῖ 805

τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ὦδ' ὀλωλότα;

ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·

Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.

ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς

794. εὐτυχούσα] εὐτυχούσα pr. 796. ὅπως] ὅπως, σ α m. rec. ad-

dito. 797. τυχεῖν] φιλεῖν, α m. aliquanto recentiore in τυχεῖν mu-

tatum. 798. τήνδε παύσαις Wunderus pro τήνδ' ἐπαύσας 799.

εἰ] εὐ pr. 800. κατὰ ξί' ἂν Bothius pro κατὰ ξίως 802. τήνδε δ'

Sic m. recentior pro τήν δέ τ' 803. τὰ θ'] Litera post α erasa, for-

tasse υ 805. κάπικωκύσαι] κάπικωκύσαι 807. ὦ] ὦ 809.

οἴχει φρενὸς] φρενὸς οἴχει pr., οἴχει φρενὸς α m. rec. in litura.

ultrix hic eum, a quo nihil dictum proferatur, audire juberetur. Ap- tissime contra jubetur audire quae mater Clytaemnestra modo de filio Oreste dixit: ὥς ἔχει, καλῶς ἔχει, eamque contumeliam ulcisci. De forma vocativi Νέμεσι vide Porson. ad Eur. Phoen. 187. WUND.

793. ἤκουσεν] Deam, quae injurias ulciscitur, quum dicit Clytaemnestra audisse quae conveniat audire et rata fecisse, significat suas preces audisse et poenas sum- sisse ab Oreste, sibi necem inferre injuria meditato. WUND.

798. πολυγλώσσου βοῆς] Hesy- chius, περισπερχοῦς βοῆς· ὑπερεπει-

γούσης. Quam gl. ex hoc loco sumtam videri posse monet Meinek- ius in Leutschii Philologo vol. 13. p. 551.

801. πράξεας] πράξεις ἂν Schnei- dewinus, servato in versu praecedente καταξίως, ut est Oed. C. 911. δέδρακας οὔτε σοῦ καταξίως οὐθ' ἂν πέφυκας.

802. ἐκτοθεν] ἐκτοσθεν apogr. pleraque. ἐκτοσθεν ubique inferunt librarii, ne metri quidem ratione habita, ut apud Aeschylum Sept. 629. Pers. 871.

803. φίλων] Orestem dicit.

809. οἴχει φρενὸς] φρενὸς οἴχει etiam in apogr. nonnullis.

αἶ μοι μόναί παρήσαν ἐλπιδῶν ἔτι, 810
 σὲ πατὴρ ἤξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
 κάμου ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρή μολεῖν ;
 μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
 καὶ πατρός. ἦδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί, 815
 φονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει ;
 ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
 ἔσομαι ξύνουικος, ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
 παρεῖσ' ἑμνατὴν ἀφίλος ἀνὰ βίον.
 πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
 τῶν ἐνδον οὐτων ὥς χάρις μὲν, ἦν κτάνῃ,
 λυπη δ', ἐὰν ζῷ τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

811. ἤξειν] ἤξει, γ ab S addito. 818. ἔσομαι ξύνουικος Dawesius
 pro ξύνουικος ἔσομ' (ἔσσομ' codex a m. recenti).

812. νῦν δὲ ποῖ με χρή μολεῖν] *Quo me convertam?* i. e. unde auxilium sperem? Sic Aj. 1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν ἐς πόλους *Brotsis*; WUND.

813. μόνη γάρ εἰμι] Nullam Chrysothemidis rationem habet post ea quae illa supra dixerat.

814. δουλεύειν] Conf. v. 264.
 816. ἄρά μοι καλῶς ἔχει] Conf. v. 790.

818. ἔσομαι ξύνουικος] Quod codex a m. pr. habet ξύνουικος ἔσομ' est etiam in apographis melioribus; in deterioribus ξύνουικος ἔσσομ' correcto quidem metri vitio, sed elisione vitiosa. In paucis ξύνουικος ἔσομαι cum hiatus. Recepi ἔσομαι ξύνουικος, quod Dawesius proposuit, etsi probabilius est ἔσομαι additamentum esse librarii lacunam explentia. ξύνουικος αὐτοῖς vel ξύνουικος εἶσοιμ' inter alia conjecit Hermannus.

819. παρεῖσ' ἑμνατὴν] Sensus

est, *me ipsam negligens*, i. e. nullam mei curam gerens. Sic recte Wunderus.

ἄφίλος] Amicorum praesidio destituta, quum Orestes, ut credit, perierit, Chrysothemis autem nullo loco sit habenda, ut significaverat v. 813. Poterat ἀφίλον ἀνὰ βίον scribere, quod conjecit Monkius, sed praetulit ἀφίλος, ne ἀφίλον cum ἑμνατὴν conjungendum esse videretur.

ἀνὰ βίον] Schol. rec. *ξηρανῶ, ἦτοι μετὰ σκληρότητος διαβιάσω*. Verbis ἀνὰ βίον idem hic Electra dicit atque uno verbo ἀνανοῦμαι Philoctetes in fabula cognomine v. 954. WUND.

820. πρὸς ταῦτα—οὐτων] *Quod si quis eorum, qui intus sunt, aegre feret, occidat licet*. BRUNCK.

822. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος] Eurip. *Méd.* 227. ab Schneidew. comparatus, βίου χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.

ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ ποῦ φαέθων "Ἄλιος, εἰ ταῦτ'
κρύπτουσιν ἔκηλοι; [ἐφορῶντες 825

ΗΛ. ἔ, αἰαί.

ΧΟ. ὦ παῖ, τί θακρύνεις;

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. μηδὲν μέγ' ἀύσης.

830

ΗΛ. ἀπολείς.

ΧΟ. πῶς;

824.-836. = 837.-848.

823.-825. Duo versus, ποῦ ποτε—[ἄλιος—
830. ἀύσης] η in litura pro ei

825. "Ἄλιος] ἄλιος

823. Scholiasta, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν παραμυθούμενος ὁ χορὸς τὴν 'Ηλέκτραν ἔλεγεν (173.) "θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει" ἔτι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς" καὶ τὰ ἐξῆς. νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας καὶ προστεθείσης τῆς κατὰ τὸν Ὀρέστην συμφορᾶς, εἰκότως παρακεκινδυνευμένη τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλως ἀμφιβάλλειν, εἰ ὅλως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἴ γε περιορῶσι τοιαῦτα γινόμενα. καὶ τὸν μὲν "Ἠλίον ὡς πάντα ἐφορῶντα παρέλαβε, τὸν δὲ Δία ὡς πάντων δεσπότην ὤντα. Chorus etsi de ope ab diis expectanda post ea, quae de Orestis interitu narrata erant, minus confidenter quam v. 173. loquitur, tamen ipsa hac interrogatione ποῦ ποτε—ἔκηλοι subindicat parum verisimile esse deos non horum quoque criminum ultores esse existituros.

824. κεραυνοὶ Διὸς] Nam fulminibus Iuppiter perdit scelestos: v. ad v. 1063.

825. "Ἄλιος] Apographa partim sic partim ἄλιος cum codice. Formam quadrisyllabam passim intulerunt librarii Homericο ἡέλιος assueti.

826. κρύπτουσιν ἔκηλοι] Scholiasta, οἷον οὐκ ἄγασιν εἰς πῶς τῶν τοῦτων παρανομίαν. Verborum illo-

rum, εἰ—ἔκηλοι, sensus hic est: si haec quieti aspiciunt et inulta esse volunt. Rectissime enim scelus κρύπτειν, occultare, dici eum apparet, qui puniri scelus nolit. Pro-nomen ταῦτα spectat ad ea omnia, quae Clytaemnestra impie ac scelestae fecit dixitque. Jacobseius, ἔκηλοι, inquit, significat *lenti, lento animo*, neque ira commoti neque poenas ab improbis sumentes. WUND.

827. ἔ, αἰαί] Codex hic ἔ, αἰαί, in antistrophe v. 840. ἔ, αἰαί et separato versu 16. Quae vereor ut Sophocles sic respondere sibi in strophe et antistrophe voluerit ut nunc leguntur. Probabilis est utrobique nihil eum scripsisse praeter αἰαί, αἰαί. Conf. ad v. 1404.

828. τί θακρύνεις] Hoc chorus ita interrogat ut lacrimis abstinendum potius quam indulgendum iis esse significet, praesertim ab Electra, quae omne malorum genus forti adhuc animo pertulerat.

830. μηδὲν μέγ' ἀύσης] Quomodo Electra φεῦ exclamanti hoc responderi ab choro potuerit recte explicat scholiasta, δεῖ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανὸν καὶ τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι· ὃ δὴ καλῶς ὁ χορὸς "μηδὲν μέγ' ἀύσης." Quae verba significant μηδὲν

ΗΛ. εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς Ἄϊδαν ἐλπῶ' ὑπο-

σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει. 835

ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεω χρυσοδέτοις ἔρκεσι κρυ-
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας [φθέοντα γυναικῶν]

ΗΛ. ἔ, ἔ, ἰά. 840

ΧΟ. πᾶμψυχος ἀνάσσει.

832.-835. Versus sic divisi, εἰ τῶν | χομένων | ἐλπῶ' | τακομένας |
μᾶλλον— 835. ἐπεμβάσει | ἐπεμβάσει 836.-840. Versus sic
divisi, οἶδα | χρυσοδέτοις | ἔρκεσι | γυναικῶν ἀπάταις | καὶ νῦν | ἔ, ἔ. | ἰά.
838. γυναικῶν Brunckius pro γυναικῶν ἀπάταις

ἀρετῆς εἰς τοὺς θεοὺς εἴη, ut explicat scholiasta recentior, eodemque fere redeunt quo usitatum εἴφημαι.

834. τῶν φανερώς οἰχομένων] Nam de morte Orestis post accuratam de ea narrationem nuncii nihil dubitationis reliotum videtur Electrae.

τῶν οἰχομένων—ἐλπῶ' ὑπολείπει] Mortuorum spem suggerat, i. e. sperare aliquid ab iis jubebis.

835. κατ' ἐμοῦ—ἐπεμβάσει] Eadem structura Ajac. v. 969. πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελέην ἂν κᾶτα; Verbo ἐπεμβῆναι usus erat supra v. 456. Ὅρεστην ἐχθορίσιν αὐτοῦ ζῶντι ἐπεμβῆναι ποδῖ.

836. Omisso de quo Electra in versibus praecedentibus dixerat Oreste chorus sortem memorat Amphiarai, qui postquam muliebri dolo, similiter ut Agamemnon, succubuerit, summis apud inferos honoribus fruatur. Quod nonnihil confert ad erigendum animum Electrae spemque excitandam fore ut manes Agamemnonis caedem ejus sint ulturae, quemadmodum Alcaeon Amphiarai patris mortem ultus erat occisa matre Eriphyla. In eandem sententiam chorus v. 482. de Agamemnone dixerat, οὐ γὰρ ποτ' ἀμναστέϊ γ' ὁ φόρος Ἑλλάδων ἀναΐ. Fabulam de Amphiarao et Eriphyla narra-

runt Apollodorus 3, 6, 1. Diodorus 4, 65., scholiasta Homeri Od. 11, 327. aliique. Tractaverat eam Sophocles in Eriphyla tragoedia.

838. κρυφθέντα] Aptè dictum de Amphiarao, qui una cum curru quo vehebatur terrae histu absconditus esse credebatur, quod Pindarus Nem. 9, 24. his verbis descripsit, ὁ δ' Ἀμφιάρῃ σχίσσεν κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαδύστερον χθόνα, κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις.

γυναικῶν ἀπάταις] ἀπάταις, quod etiam scholiasta legit, recte delevit Brunckius. Est glossema vocabuli ἔρκεσι. Triclinius κρυφθέντ' ἀπάταις, ejecto γυναικῶν. Dolum qui Amphiarao exitialis fuit χρυσοδέτα ἔρκη dicit, respiciens ad aureum monile Eriphylae a Polynice datum, ut Amphiarao moveret ut bello Thebano interesset: quod animadvertit scholiasta, qui interpretatur τῷ ὄμφῃ, ὅς ἦν ἐκ χρυσοῦ πεπονημένος. Euripides apud schol. Pindari Nem. 4, 32. ὅς Οἰδίπουν ἀπάλει, Οἰδίπουν δ' ἐμὲ, | χρυσοῦν ἐνεγκῶν ὄμφον εἰς Ἀργεὺς πόλιν.

840. De scriptura hujus versiculi dixi ad v. 827.

841. πᾶμψυχος ἀνάσσει.] Non intellexerunt interpretes veteres, quorum commenta scholiasta exposuit. Recte interpretatur Brunckius ad Aeschyli Pers. 688.

“Veterum opinio erat, reges qui

ΗΛ. φεύ.

ΧΟ. φεύ δῆτ'· ὁλοὸν γὰρ

ΗΛ. ἐδάμῃ. ΧΟ. ναί.

845

ΗΛ. οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ'
οὔτις ἐγ' ἐσθ'· ὅς γὰρ ἐγ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.

ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.

ΗΛ. κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ,

850

πανσύρτῃ παμμήνῃ δεινῶν

846.—848. Versus sic divisi, οἶδ' οἶδ'—| μελέτωρ—| πένθει—| γὰρ ἐγ' ἦν |
φροῦδος— 847. Post πένθει littera erasa videtur. 850. ἴστωρ |
ἴστωρ 851. παμμήνῃ δεινῶν scripsi pro παμμήνῃ πολλῶν δεινῶν.

virtute et factis excelluerant, apud inferos magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra, seu animas, exercere. Apud Sophoclem Amphiaras ὑπὸ γαίας πᾶμψυχος ἀνδράσσει. Ulysses in Neocyia Achilli ait v. 483. πρὶν μὲν γὰρ σε (ὡδὴν ἐτίμωεν Ἰσα θεοῖσιν | Ἀργεῖοι, νῦν δ' αὖτε μέγα κρατεῖς νεκύεσσιν | ἐνθάδ' ἰδὼν." Aeschyli de Agamemnone verba Choeph. 354. confert Musgr. (ad Eurip. Hel. 351.) φίλος φίλοις τοῖς ἐκεῖ καλῶς θαροῦσι | κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων | σεμνότημος ἀνδάντωρ | πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων.

843. φεύ—φεύ δῆτ'] Sic Oed. Col. 537. ἰδ.—ἰδὲ δῆτα. Totum locum recte explicat Jacobsius praeunte partim scholiasta. "Quum chorus fabulam Amphiarai propter similitudinem fati Agamemnonis et quod Eriphylae scelus vindicatum esset commemoret, mihi quidem Electrae exclamations φεύ dolor quidam ac stupor exprimi videtur. Id confirmans chorus φεύ δῆτα inquit; misera enim mulier ista punita est exorto occisi Amphiarai ultore; itaque tibi quoque aliquid spei relinquitur. Haec, quae chorus in mente habet dicere, occupat Electra, sed ita

ut, quum fratrem suum obisae crederet, quicquam sibi spei relictum esse neget."

844. ὁλοὸν γὰρ] Eriphyle, quae ὁλοὸν, perniciose, dicitur, quia caussa fuit ut Amphiaras periret.

845. ἐδάμῃ] Occisa ab Alcmæone patris mortem ulciscente.

846. μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει] I. e. ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἐν τῇ φόνῃ, τουτέστι τιμωρὸς τοῦ πατρός, ut explicat scholiasta. μελέτωρ occisi dicitur qui curam ejus habet ultorque existit, quemadmodum qui contrarium faciunt ἀμελεῖν ἐπὶ τοῖς φθιμένοις dicti erant v. 237., loco apte ab Wund. comparato.

849. δειλαία δειλαίων κυρεῖς] Misera miseras sustines, ut recte vertit Johnsonus. Versus ex cretico et penthemimere trochaico compositus. Corrupta igitur diphthongus, ut in Antig. 1310. δειλαῖος ἰγὼ, αἰῶ. Quanquam hujusmodi in locis vix dubitari potest quin veteres δειλαῖος δειλαία δειλαίων scripserint. Et δειλαῖος apud Aristophanem Equit. 139. servavit codex Ravennas. Δίκαος pro δίκαιος dictum annotavit Hesychius, οὐ δίκαιον: οὐ δίκαιον. Plura hujusmodi ex Aeolum dialecto memorant grammatici.

851. πανσύρτῃ παμμήνῃ δεινῶν | στυγνῶν τ' ἄχων αἰῶν] Legebatur,

στρυγῶν τ' ἀχέων αἰῶνι.

ΧΟ. εἴδομεν ἃ θρηνεῖς.

ΗΛ. μή μέ νυν μηκέτι

παραγέγης, ἴν' οὖ

855

ΧΟ. τί φῆς;

ΗΛ. πάρεσιω ἐλπιδῶν ἔτι κοινοτόκων

εὐπατριδῶν τ' ἀρωγαί.

852. ἀχέων pr. αἰῶνι addidit Hermannus 853. ἃ θρηνεῖς Erfurdtius pro ἃ θροεῖς 854. μέ νυν Brunckius pro με νῦν μηκέτι] 856. αἰδῶς δὲ ποῖον post τί φῆς lectum eiecit Triclinius. 859. εὐπατριδῶν (apud Suidam εὐπατριδῶν s. v. παραγέγης) Neuius pro εὐπατριδῶν ἀρωγαί] ἀρωγαί

consentiente scholiasta et Suida (s. v. ἰστωρ), πανσῦρτῳ παμμήνῳ πολλῶν | δεινῶν στρυγῶν τ' ἀχέων. Quae et metri vitio affecta sunt, ut ex antistrophis perspicitur, et imperfecta sententia laborant. Nam quid tandem illud est quod πάνσυρτον dicit et παμμήνῳ? Sensit hanc difficultatem Triclinius, qui interpretationi suae χρέωσ adjecit, accommodatissimum ad hanc rem vocabulum. Cujus vestigia secutus Hermannus in editione novissima ἀχέων in αἰῶνι convertit. Atque αἰῶνι mihi quoque pridem visum est restituendum esse, sed ut servaretur ἀχέων, quo vix recte careremus, expelleretur vero πολλῶν, quod post πανσῦρτῳ et παμμήνῳ non ineptum quidem, sed leve tamen est et inutile. Quo facto summam consecuti videmur corrigendi hujus loci probabilitatem, repetitis tribus literis, αχενωνει. Nam ita αἰῶν scribitur non raro in codicibus, velut in Ajace v. 645. ubi ad αἰῶν in Flor. Γ. annotatum γρ. δὲν, et in Philoct. 850. ubi εἰῶν pro αἰῶν in uno apogr.

πανσῦρτῳ—παμμήνῳ] Scholiasta, πανσῦρτῳ, πάντα σύροντι τὰ κακά. (haec vera interpretatio est) ἢ τῷ μετὰ πόλεως ὁρμῆς τῶν κακῶν ὁρμημένων. παμμήνῳ δὲ τῷ πολυχρονίῳ

καὶ διηρκεῖ. Comparanda cum his glossa Hesychii, πασσύριον· ἀντὶ τοῦ πασσυδῆν Αἰολεῖς. τὸ πασσύριον ἡμῶν ἀνάντων γένος. Quae Meinekius in Leutschii Philologo vol. 13. p. 552. sic redintegrandam esse conjicit, πάσσυρτον· ἀντὶ τοῦ πασσυδῆ. "διάλετο πάσσυρτον ἡμῶν ἄθλιον πάντων γένος", vel ἀθλιώτατον γένος. In verbis Sophoclis idem παλλύμῳ posuit pro παμμήνῳ.

853. Recte θρηνεῖς pro θροεῖς Erfurdtius. Neque enim credibile est θροεῖς scripsisse poetam, quum attissimum versusque antistrophici mensurae accommodatus in promptu esset verbum θρηνεῖς. Eandem corruptelam sustuli Philoct. v. 209. Producta syllaba brevis ἃ ante θρηνεῖς etsi excusari, tamen etiam corrigi facillime potest crasi restituenta cum imperfecto ἀθρήνεις.

854. μή με—παραγ.] Itaque noli me amplius illuc adducere, ubi etc., i. e. noli me amplius consolari, quum etc. WUND.

859. εὐπατριδῶν codex. εὐπατριδῶν duo optimi codices Suidae s. v. παραγέγης. Scripsi εὐπατριδῶν cum Neuius. Nam εὐπατριδῆς nomini feminino junctum soloecum videtur, quanquam relinquendum fortasse Procopio Histor. arc. p. 47 a. ὡς εὐπατριδῆς τε ἡ γυνὴ καὶ βασιλεῖς

ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφν μόρος. 860

ΗΛ. ἢ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
οὕτως, ὥς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκῦρσαι ;

ΧΟ. ἄσκοπος ἂ λῶβα.

ΗΛ. πῶς γὰρ οὐκ ; εἰ ξένος 865
ἄτερ ἐμῶν χερῶν

ΧΟ. παπαῖ.

ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του τάφου ἀντίδσας
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. 870

860. πᾶσι] πᾶσιν 861. ἀμίλλαις] ἀμιλλαῖς pr. 863. ἐγκῦρσαι]
ἐγκύρσαι, littera ρ ab S inserta 867. παπαῖ] παπαί pr. 868. του]
τοῦ pr.

εἴη. Spem autem Electra dicit fratrem Orestem, nobili ortum genere Agamemnonis. Electra Aeschylea Choeph. 236. Orestem compellat, ὃ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς, | δακρυτὶς ἐλπίς σπέρματος σωτηρίου. Quem locum Hermanus comparavit.

ἄρωγαί ex Flor. Γ. pro ἄρωγοί, quod etiam apud Suidam est, qui τ' omittit. Veram scripturam qui posuit in Γ. ex scholiastae annotatione sumsit, ὅπου γε οὐ πάρεσιν αἱ τῶν ἐλπίδων ἄρωγαί, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν. κρινυτόκων δὲ τῶν ἀπ' ἀμφῶν τῶν γονέων—ἡ τῶν ἀδελφικῶν τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων. Vera altera interpretatio, ἐλπίδων κρινυτόκων εὐπατρίδων τ' ἄρωγας auxilium dici quod a fratre expectari poterat eodem quo Electra nobili patre nato.

861. Concedit Electra communem hominibus omnibus moriendi esse necessitatem, sed quaerit an necesse sit ut quis tam miserabili modo pereat quo Orestes perierit.

χαλαργοῖς] χηλαργοῖς Suidas s. h. v. Scholiasta explicat ταῖς λευκό-

ποσιν, ἡ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς· χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὀπλῶν παραλαβέν. In alio scholio explicatur ἐν ταῖς ἀμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς. Hesyehus Χαλαργοῦς explicat τὰ ἄκρα (τοὺς ἀργοὺς τὰ ἄκρα Ruhnken.) τῶν ποδῶν ἢ τῶν ὀνύχων, οἷον ποδαργοῦς, ἢ ταχύποδάς. Est vocabulum aliunde non cognitum. Ceterum rectum accentum videri χήλαργος, ut πόδαργος scribitur, non ποδαργός, dixi in Thesaurο.

863. τμητοῖς ὀλκοῖς] τμητοῖς ἱμᾶσι v. 747. Ὀλκοῦς autem lora dicit propterea quod Orestem curru excussum loris esse tractum audiverat.

864. ἄσκοπος ἂ λῶβα] ἄσκοπος de loco qui non conspicitur dixit Oed. Col. 1680. (ubi ἄσκοποι πλάκες), de tempore infinito Trach. 246. Hic vero ἄσκοπος λῶβα est calamitas improvisa et immensa, ut πρᾶγος ἄσκοπον Aj. 21. ἄσκοπα κρυπτά τ' ἐπη Philoct. 1111.

865. ξένος] Peregrinus, i. e. in terra peregrina.

869. τάφου—γόων] Sic ἄκλειτος ἄταφος conjuncta Antig. 29.

ΧΡ. ὕψ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι

τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.

φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὦν

πάροικεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὖροις τῶν ἐμῶν σὺν πημάτων

875

ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ

κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛ. ἀλλ' ἦ μέμνησας, ᾧ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς

σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελῆς;

880

ΧΡ. μὰ τὴν πατρῴαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει

λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκείνων ὥς παρόντα νῶν.

ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· καὶ τίως βροτῶν λόγον

τόνδ' εἰσακούσας ὦδε πιστεύεις ἔγαν;

ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοῦκ ἄλλης σαφῇ

885

871. τοι] Sic, non σοι διώκομαι] ο ex ω factum 876. ἴασιν] ἴ. ασιν, *etasa* post ἴ litera σ, ut videtur, et σ super v a m. ant. scripto ἰδεῖν] *ἔτι* superscriptum ab S. 877. ἡμῖν] ἡμιν 881. ὕβρει] ὕβριν (non ὕβρι, ut Elmsleius) pr., ὕβρει sec. 885. ἄλλης] In ἄλλου mutatum a m. recenti

871. Scholiasta, ἡ Χρυσόθεμις πα-
ραγέγουσα τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγ-
καίματα τῇ τάφῳ εὐρούσα.

διώκομαι] *Urgeor, impellor.* LIN-
WOOD.

872. τὸ κόσμιον μεθεῖσα] *Neglecto
decore.* Nam etiam motus corporis
decori quidam sunt, neque celeres
neque lenti nimium; etiam in mu-
lieribus cunctabunda omnia magis
probantur. CAMER.

873. φέρω] *Nuncio.*

ἐν] Pronomen in fine versus po-
situm, ut of Oed. Col. 14. quod fit
interdum in pronomine, articulo
(ut mox v. 879.) et praepositioni-
bus ad verum proximum referen-
dis. V. ad Antig. 409.

876. ἴασιν] *ἴασις* duo apogr. et
codices Paris. et Leidensis Suidae

s. v. ἴασις.

ἰδεῖν] *ἔτι*, quod superscriptum est
in codice, in textu habent duo quae
modo dicebam apographa, pone-
reque debuerunt qui antea ἴασις
scripserant. *εἰσιδεῖν* Suidae codex
Bruxellensis, nullius auctoritatis
liber.

878. ἐναργῶς cum πάρεστι jun-
gendum.

881. ὕβρει recte in apographis.

882. νῶν] *νόει* duo vel tria apo-
grapha ex glossemate librarii simi-
lium locorum recordati, velut Phil.
415. ὥς μηκέτ' ὄντα καίον ἐν φέει
νόει.

885. ἄλλης] ἄλλου apographa,
nisi quod Flor. Γ. ἄλλης super-
scripto *ον*. Idem feminini usus
v. 100.

σημεί' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛ.τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι

βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡ.πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ὥς μαθοῦσά μου

τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μῶραν λέγῃς.

890

ΗΛ.σὺ δ' οὖν λέγ', εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡ.καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμεν.

ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,

ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους

πηγὰς γάλακτος καὶ περιστεφῇ κύκλῳ

895

πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.

ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ

μή πού τις ἡμῶν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.

888. βλέψασα] κλέψασα θάλπει] θάλημι 889. πρὸς νυν] πρὸς νῦν

890. λοιπὸν] λοιπὸν μ', accentu acuto a m. recenti addito μῶραν scripsi
pro μωρὰν λέγῃς] λέγοιση, a m. rec. 894. ὁρῶ] ὁρῶι 896. ἐστὶν]
εισιν superscr. a m. pr. vel δ. 898. ἐγχρίμπτῃ] ἐγχρίπτῃ

887. πίστιν] Rem vel argumen-
tum cui fidere quis possit.

888. βλέψασα (sic apogr. omnia
pro κλέψασα) θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ
πυρί] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ παρα-
πέμπει τὰς φρένας ὡς ἐν πυρετῷ. ἀν-
ηκέστῳ δὲ πυρί, ὡς εἰ ἔλεγεν ἀνιάτῳ
ἐλπίδι· ἀνέλπιστον γὰρ τὸ παραγε-
νέσθαι Ὀρέστην ἢ ἡ ἀπολωλότα. et
gl. θερμαίνει (corr. θερμαίνει vel
θερμαίνει) τῇ χαρᾷ. ἀνηκέστου χαρᾶς
dixit Aj. 52. Hic vero Electra in-
sanum reprehendit ardorem Chry-
sothemidis, quae mira confidentia
vivere Orestem pronunciaverat,
quem perisse Electrae post narra-
tionem nuncii tam certum videri
debebat ut delirare crederet qui
dubitaret: unde v. 879. quaerit
ἀλλ' ἢ μέληντας; Quo sensu ἀνηκέ-
στῳ πυρί dictum esse proxima verba
confirmant ὡς—φρονοῦσαν ἢ μῶραν
λέγῃς.

893. ἀρχαῖον τάφον] Recte expli-
cat scholiasta τὸν ἐκ παλαιῶν ὄντα
προγονικὸν ἡμῶν.

894. κολώνης ἐξ ἄκρας non cum
νεορρύτους, sed cum ὁρῶ conjungen-
dum. Sic Antig. 411. καθήμεθ' ἄ-
κρων ἐκ πάγων ὑπὸ πνευμοί. LIN-
WOOD. Ἄκρον χῶμα dixit Eurip.
Heo. 524.

895. νεορρύτους πηγὰς γάλακτος]
Hoc nihil amplius significat quam
νεόρρυτον γάλα falliturque scholi-
asta qui πολὺ γάλα intelligit. Eo-
dem modo πηγὰς mellis dixit in
descriptione sacrificii Oed. C. 479.
Λοιβὰς dixerat supra v. 52.

896. θήκην] Scholiasta, τὴν σαρὸν
λέγει, ἐνθα τὸ λείψανον ἐτίθῃ.

898. ἐγχρίμπτῃ Lb. Cetera a-
pogr. vel ἐγχρίπτῃ vel ἐγχρίπτει.
Praestat conjunctivus, quo signifi-
cavit Chrysothemis circumspicendo
cavisse se ne quae eam lateret.

ὥς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
 τύμβου προσεῖρπον ἄσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ 900
 πυρᾶς νεώρῃ βόστρυχον τετμημένον·
 κεύθους τάλαιν' ὥς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
 καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὐ, 905
 χαρᾷ δὲ πῖμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε' ἐξεπίσταμαι
 μή του τόδ' ἀγλαῖσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε·
 κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ; ἥ γε μὴδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύτῃ τῇσδ' ἀποστήναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ

901. νεώρῃ scripsi pro νεωρῇ 902. μοι] μου, oi a m. rec. 903.
 ψυχῇ a m. rec., ψυχῇ pr. 905. βαστάσασα] Ultimam a ab S ad-
 ditum 912. ἀκλαύτῃ scripsi pro ἀκλαύστῃ

899. ἐν γαλήνῃ] I. e. ἐν γαλήνῃ
 ὅσα.

900. ἐσχάτης—πυρᾶς] Genitivus
 loci, ut apud Aeschyl. Prometh.

714. λαῖς δὲ χεῖρσι οἱ σιδηροτέκτο-
 νες | οἰκοῦσι Χάλυβες. Theopomp.
 in schol. Pindari Olymp. 13, 32.
 εἰσάγει eis τὸν ναὺν τῆς ἀριστερᾶς
 χειρὸς. Conf. ad v. 78.

901. νεώρῃ—τετμημένον] I. e.
 νεωστὶ τετμημένον. Quod in codice
 et hic et Oed. C. 730. scriptum re-
 peritur νεωρῇ constans est accentus
 vitium, quod correxi secundum ca-
 nonem Herodiani apud Arcad. p.
 117, 18. et Theognostum p. 45, 32.

902. ἐμπαίει—ψυχῇ] Obversatur
 animo.

903. σύνηθες ὄμμα] Schol. δράμα
 δ' αἰεὶ ἐφανταζόμεν κατὰ ψυχῇν. Re-
 liqua verba φιλτάτου—τεκμήριον

explicandi causa addita, oratione
 ita conformata quasi simplex prae-
 cesserit verbum ἔδοξα.

905. βαστάσασα] I. q. ψηλαφή-
 σασα, tangens.

δυσφημῶ μὲν οὐ] male ominatis
 verbis abstinere. Quod eodem redit
 quo εὐφημεῖν, quod saepe de tacen-
 tibus pietatis causa dicitur.

909. τῷ γὰρ προσήκει] Scholiasta,
 τὸ μὲν ἀπὸ τῆς δέσεως τοῦ βόστρυχου
 κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν γελοῖον·
 πιθανῶς οὖν ἐπάγει ὅτι οὐδενὶ ἄλλῃ
 ἢ τῷ πᾶνι συνημένῳ κατὰ γένος τὰ
 τοιαῦτα προσήκει. Comparandi cum
 his Aeschyl. Choeph. 168—204.
 Eurip. El. 509—527.

911. πρὸς θεοὺς] I. e. ad templa
 deorum. LINWOOD.

912. ἀκλαύτῃ] Non ploranti, i. e.
 impugnae.

τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἔν'

ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τὰπιτύμβια.

915

ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι

οὐχ αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.

νῦν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως

πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ.φεῦ, τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτεῖρω πάλαι.

920

ΧΡ.τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛ.οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρεϊ.

914. ἐλάνθαν' ἔν Heathius pro ἐλάνθανεν, quod in codice ἐλάνθαν' scriptum, compendio, quod super v positum est, εν significante, licet satis spatii esset syllabae plene scribendae, ut alibi scribere solet librarius. 915. τὰπιτύμβια scripsi pro τὰπιτίμια, cui γρ. τὰγλασμάτα adscriptum ab S. 917. οὐχ αὐτὸς ἀεὶ scripsi οὐκ αὐτὸς αἰεὶ 918. δ' om. πρόσθεν] πρόσθε ἢ] ἡ pr. 920. φῑ, literis εν ab S adscriptis 922.

φέρει] φορηι pr., ο (vel υ) in ε mutato a m. rec. γρ. ξφυσ ab S.

914. ἐλάνθανεν est in apographia. V. ad v. 1022.

915. τὰπιτύμβια] τὰπιτίμια τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα ex hoc loco interpretatur Suidas. Quod commentum est grammatici non usum linguae considerantis, sed quod sensus loci exigeret ponentis. Neque enim *λογιστέον*, sed *ροεῖα* significat ἐπιτίμια, qua significatione Sophocles quoque dixit in hac ipsa fabula v. 1382. τὰπιτίμια | τῆς δυσσεβείας οἱ αἰεὶ δοροῦνται θεοί. et numero singulari Aeschylus Sept. 1021. ὅπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοῦτιτίμιον λαβεῖν. Ex quo sequitur corruptum esse τὰπιτίμια: quod sensit grammaticus, cujus lectio τὰγλασμάτα annotata in codice. Quae tamen parum subtilis conjectura est, ducta ex v. 908. nec τὰγλασμάτα in τὰπιτίμια corrumpi unquam potuit, facillime vero potuit τὰπιτύμβια, quod Sophocli restitui. Ceterum ad significationem vocabuli ἐπιτίμιον quod attinet, in eodem quo Suidas errore versatur Basilius in Gregor. Naz. apud Gais-

fordium in annotat. τὸ ἐπιτίμιον τὴν ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ σημαίνει, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, ἀπὸ τοῦ ῥήματος τὴν διττὴν σημασίαν ἐπαγόμενον.

916. θάρσυνε hic neutrum est et passive significat. V. Musgr. ad Eurip. Rhes. 639. Heracl. 16. et quae notavimus ad Or. 269. Baech. 1041. BRUNCK. Sic ταχύνειν et transitive et intransitive dicitur.

917. οὐχ αὐτὸς] Brunckius οὐχ αὐτὸς αἰεὶ scripserat. ἀεὶ est in Flor. Γ.

919. πολλῶν ὑπάρξει κύρος—καλῶν] I. e. κυρώσει πολλὰ καλὰ.

920. Interpunctionem post ἀνοίας sustulit Elmsleius ad Eurip. Med. 1202. Nihil refert utra ratio praeferatur.

922. ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρεϊ] Sic Ant. 42. τοῦ γνῶμης ποτ' εἰ; Sed ὅποι γῆς improprie dictum proverbii speciem habet. Dio Chrys. Or. 3. p. 63. ab Schneidew. comparatus, ἔξεστι μὴδὲ ὄραν τὴν θάλατταν, ἀλλὰ μὴδὲ ὅποι γῆς εἰσι, τὸ τοῦ λόγου.

ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς ;

ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τάκεινον δέ σοι

σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κείνον γ' ὄρα.

925

ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τὰδ' ἤκουσας βροτῶν ;

ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἦν γὰρ ὅλλυτο.

ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος ; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.

ΗΛ. κατ' οἶκον ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς.

ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν

930

τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα ;

ΗΛ. οἴμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος

μημηεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.

ΧΡ. ὦ δυστυχῆς· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους

τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπενδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα

935

ἴν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἰκόμην,

τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὗρίσκω κακά.

ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πίθη,

τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.

ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ ;

940

ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὃ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὦδ' ἄφρων ἐφυν.

ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὦν ἐγὼ φερέγγυος ;

ΗΛ. τληῖναι σε δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω.

929. δυσχερῆς] γρ. δυσμενῆς ab S.
vel quinque literarum

934. σὺν in litura quattuor
935. τοιούσδ' ex τούσδ' factum a m. pr.

938. πίθη] πιθή
943. ἂν' ἂν

940. ἦ] ἦ pr.

941. ὃ γ'] δδ', γ a m. ant.

924. τάκεινον—σωτήρια] Salus
quae ab illo expectari poterat.
Non opus ut τὰκ κείνου scribatur
cum Cantero Var. Lect. 4, 29.

84] Recte fortasse Wunderus τε.

929. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς]
μητρὶ, quod vel ante vel post
ἡδὺς poni debebat, metri causa
post οὐδὲ positum est.

931. πρὸς τάφον] Ad sepulcrum
allata.

938. πίθη] Apographa partim
sic partim πιθή.

939. τῆς νῦν παρούσης πημο-
νῆς] Nuncium dicit de morte
Orestis.

941. ὃ γ'] Sic apographa exoepto
Lb. (in quo δδ') omnia.

942. ὦν ἐγὼ φερέγγυος] Scholi-
asta, ὦν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλῆς
εἰμι.

943. τληῖναι σε δρῶσαν] Notanda

ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.

ΗΛ. δρᾶ, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945

ΧΡ. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν δσυνπερ ἂν σθένω.

ΗΛ. ἄκουε δὴ νυν ἢ βεβούλευμαι ποιεῖν.

παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων

ὡς οὗτις ἡμῶν ἐστιν, ἀλλ' Ἀϊδης λαβῶν

ἀπεστέρηκε καὶ μόνᾳ λελείμμεθον. 950

ἐγὼ δ' ἔως μὲν τὸν κασίνηντον βίω

θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπιδας

φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός·

νυν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστιν, ἐς σὲ δὴ βλέπω,

ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρός φόνου 955

944. εἴ in litura. De prima scriptura accentus supersunt, sed litera erasa non fuit η. 945. πόνου] πόνους, eraso σ 947. δὴ νυν]

δὴ νυν ποιεῖν] ποεῖν, adscripto a m. rec. γρ. τελείν 948. καὶ σύ που φίλων] καὶ τοῦ (καὶ τοῦ ab alia m.) σοι φίλων, adscripto a m. recentiore (eandem quae v. 947. γρ. τελείν scripsit) γρ. καὶ σύ που φίλων. 950. λελείμμεθον] λελεί in litura trium literarum, quarum una τ fuisse videtur 952. θάλλοντ' ἔτ' Reiskius pro θάλλοντά τ' 954. ἐς scripsi pro eis

rarior cum participio structura pro infinitivo δρᾶσαι, qui metro non conveniebat.

944. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ—] ἀλλ' εἴ τις ὠφέλει', ἐγὼ οὐκ—Bergkii probabiliter.

οὐκ ἀπώσομαι] Intellige δρᾶσαι ἂν ἀν παρανέστης.

945. οὐδὲν εὐτυχεῖ] Nihil bene succedit. "Pindarus Pyth. 12, 49. εἰ δὲ τις ἔλκος ἐν ἀνθρώποις, ἀνευ καμάντου οὐ φαίνεται." Epicharmus apud Xenoph. Mem. 2, 1. τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῶν πάντα τὰ γὰρ οἱ θεοί. ubi vid. Ruhnken. BOISS.

946. ξυνοίσω] I. e. συμπονήσω, ut explicat scholiasta.

947. ποιεῖν] ποεῖν Flor. Γ. Cetera apogr. omnia τελείν, unde hoc in codice annotavit manus recens.

950. λελείμμεθον] λελείμμεθα in apogr. uno, ut Philoct. v. 1079. pariter in uno ὀρμώμεθα pro ὀρμώμεθον. Dualis personae primae passivae vel mediae pertrata sunt exempla, antiquissimum περιδόμεθον apud Hom. Il. 23, 485. ubi alii περιδόμεθα cum hiatu. Non satis tamen caussae est ut formae hae prorsus inauditae veteribus fuisse credantur, quae Elmsleii sententia erat.

951. βίω θάλλοντά τ'] I. e. ἐν βίῳ ὄντα, ut Triclinius explicat. Trachin. 235. καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα. Non improbabilis tamen Reiskii conjectura θάλλοντ' ἔτ', quam nunc recepi.

953. πράκτορ'] I. e. ἐκδικον, vindicem, ut explicat schol.

ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
 Αἴγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
 ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος ἐς τίν' ἐλπιδῶν
 βλέψας' ἔτ' ὀρθήν; ἥ πάρεστι μὲν στένεια
 πλούτου πατρῷου κτήσιν ἐστερημένη, 960
 πάρεστι δ' ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
 τεύξει ποτ'· οὐ γὰρ ᾧδ' ἔβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἴγισθος ὥστε σόν ποτ' ἢ κάμδον γένος 965
 βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῇ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλευμασιν,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἴσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
 ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 970
 καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαφίω

956. κατοκνήσεις] κατοκνήσις 961. πάρεστι δ' a m. rec. ex πρό-
 ποτιω factum 963. μηκέτ'] μηκέτι 964. 972. τεύξει] τεύξει
 966. αὐτῷ] αὐτῷ pr. 967. βουλευμασιν] v erasum 969. οἴ-
 σει] οἴσει 971. καλεῖ τὸ λοιπὸν] καλεῖ τολοιπὸν

956. κατοκνήσεις] Sic apogr.
 nonnulla, κατοκνήσις pleraque cum
 codicib.

957. Αἴγισθον] Observa Aegi-
 stho, non etiam matri necem pa-
 rare Electram; quam etsi mor-
 tuam esse cupiat, veretur tamen
 ipsa occidere. Praeterea minus
 illam metuendam videt, occiso quo
 freta est Aegistho. Chorus ambi-
 go de ejus consilio loquitur v.
 1060., quum dicit διδύμαν ἐλοῦσ'
 ἑνός. HERM. Wundero hic
 verum ab histrione additus esse
 videtur.

958. ποῖ—μενεῖς] I. e. ἐς τίνα
 χρεῖαν, ut explicat scholiasta. Arist.
 Lyn. 526. comparat Schneidew.
 οἷ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι. Huic
 οἷ explicandi causa adjectum ἐς

τίν' ἐλπίδων βλέψατα. Utitur hoc
 loco scholiasta Demosthenis, qui
 ad verba Demosth. p. 102, 11. ποῖ
 ἀναδύμεθα, ἥ τί μέλλομεν; anno-
 tavit, ὅμοιον τῷ "ποῖ μενεῖς ῥάθυ-
 μος;" ἀπὸ τοῦ μέχρι τίνος;

962. Ab dativo ἐστερημένην in
 altera sententiae parte transit ad
 accusativum γηράσκουσιν, frequenti
 apud tragicos structura modo pro-
 pter metri necessitatem, ut hoc loco,
 modo orationis variandae causa.

ἄλεκτρα—ἀνυμέναια] Eadem con-
 juncta Antig. 917.

963. τῶνδε] Intelligitur ex prae-
 cedentibus verbis λέκτρων καὶ ὁμε-
 ναίων.

968. εὐσέβειαν] Laudem pietatis.

971. καλεῖ] Futuri forma At-
 tica.

τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄραν.
 λόγων γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὀρᾶς ὄσσην
 σαντῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖς' ἐμοί;
 τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
 τοιοῖσδ' ἐπαλνοῖς οὐχὶ δεξιώσεται,
 ἴδεσθε τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, φίλοι,
 ὃ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ὃ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
 ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὔστητην φόνου.
 τούτῳ φιλεῖν χρῆ, τῷδε χρῆ πάντας σέβειν
 τῷδ' ἐν θ' ἑορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας οὐνεκ' ἀνδρείας χρεῶν.
 τοιαυτὰ τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
 ζῶσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.

973. λόγων Dobraeus pro λόγῳ 974. πεισθεῖς' ἐμοί] Sic, non
 πεισθεῖσά μοι 978. τὸν πατρῶον] τῶν πατρίων pr. 981. τῷδε]
 τῷδε pr. χρῆ] χρῆν . . . , tribus fere literis erasis et ἡ a m. recentiore
 superscripto. 984. πᾶς τις] πᾶσι.σ litera una erasa. πᾶς τις a m.
 recentiori positum. 985. μὴ 'κλιπεῖν] γρ. μοι λιπεῖν a m. recenti.

972. τὰ χρηστὰ] Homines pro-
 bos. Similiter Phil. 450. τὰ δίκαια
 καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' αἰεὶ (οἱ
 θεοί). SCHNEIDEW.

973. λόγων] Sic etiam Bothius
 correxerat pro λόγῳ collato Eurip.
 Iph. A. 608. λόγων εὐφημίαν. et
 Cycl. 316. λόγων εὐμορφίαι.

975. ἀστῶν ἢ ξένων] Haec sae-
 pissime opposita in poesi et prosa, ut
 apud Sophoclem ipsum Oed. T. 817.

977. τῷδε τῷ κασιγνήτῳ] Sic etiam
 apud Eustathium p. 723, 16. Gratiae
 habendae sunt librariis qui hic in-
 tactas reliquerunt masculinas nu-
 meri dualis formas, quas plerum-
 que in femininas corruerunt, de
 quo dixi ad Oed. Col. 1113. Scho-
 liaστα, ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσε-
 νικοῖς ἄρθροισι κέχρηται, ὅπερ σύνη-
 θες Ἀττικοῖς· τὸ χεῖρε γὰρ φασίν.

καὶ Ὀμηρος (Il. 5, 778). "τὸ δὲ
 βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ'
 ὁμοῖαι."

979. εὖ βεβηκόσιν] Hesychius,
 εὖ βεβηκότι· εὐσταθεῖ.

ἐχθροῖς—προὔστητην φόνου] I. e.
 eadem administrarunt ita ut eam
 inimicis inferrent.

982. ἐν θ' ἑορταῖς ἐν τε πανδήμῳ
 πόλει] Idem his verbis Sophocles
 dixit atque Lucianus Toxar. c. 1.:
 οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ παν-
 γύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. WUND.

984. ἐξερεῖν cum duplici accusa-
 tivo constructum ut ἐξερεῖν apud
 Eurip. Belleroph. fragm. 13. ab
 Wund. comparatum, τί γὰρ λέγων
 μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις
 ἔν;

985. (ζῶσαιν θανούσαιν] Post ma-
 sculinam terminationem ἀφειδή-

ἀλλ', ὦ φῶλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
παῦσον δὲ σαντὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ζῆν αἰσχροὺν αἰσχροῦς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία 990

καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν

ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἄν

τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.

ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος 995

αὕτῃ θ' ὀπλίζει καὶ ὑπηρετεῖν καλεῖς;

οὐκ εἰσυρῆς; γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς,

σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερσί.

δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,

986. πείσθητι] πείσθητι (sic) 988. γιγνώσκουσ'] γινώσκουσ' 991.

κλύοντι] τῷ κλύοντι, delete a m. pr. τῷ 993. Versus ab S il-

latus. ἐσώζετ' ἐσώζετ' 994. σώζεται] σώζεται 995.

Post ἐμβλέψασα crassa littera τ 996. ὀπλίζει] ὀπλίζει 998.

ἔλασσον Brunckius pro ἔλαττον 999. εὐτυχὴς] εὐτυχέι, ἦσ a m. pr.

σαντε, quam metrum postulabat v. 980., hic feminina usus est (ώσαι θανούσαι, ut νῶν ἔτι ζώσαι dixit Antig. 3.

986. συμπόνει πατρί] Recte monet Musgravius injuste occisos existimatos esse assidue de ulciscenda injuria cogitare. WUND.

990. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν] Scholiasta, ὁ χορὸς ὑπερθεαυμακῶς τὸ τελεμνρὸν τῆς Ἡλέκτρας φησὶν ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας τὰ τοιαῦτα δεῖ καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

προμηθία] προθυμία Γ. (ut v. 1036.) Sic etiam aliud apogr. recentius cum hac annotatione, οἱ δὲ γράφοντες προμηθία ληρούσιν. Eadem plurimi utitur ad v. 425. Saepo haec permutata: v. ad Oed. T. 48.

993. μὴ metri causa hic posi-

tum. Cohæret enim cum ei.

ἐσώζετ' ἄν—σώζεται] Eustathius p. 479, 26, ἐσώζετο τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται, ἀπὸ τοῦ ἔσωζε καὶ ἀπὸ τοῦ σώζει.

995. τοιοῦτον θράσος αὕτῃ θ' ὀπλίζει.] Schol. λίαν ἐμφατικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὀπλίσσεται, ὡς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσιν ἢ μόνον θράσος. Verbum ὀπλίσσεται cum accusativo constructum est, quod idem significat atque ἐνδύεσθαι. WUND.

997. γυνὴ μὲν] Recte scholiasta, ταῦτα πάντα ὁμοῖά ἐστι τοῖς ἐν Ἀργείοις, εἰ τις παραβῆλοι, εἰσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα. V. Antig. 61 seqq.

998. σθένεις δ' ἔλασσον] Scholiasta, τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον.

999. δαίμων δὲ] Scholiasta, τοῦτο

ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κάπλ' μηδὲν ἔρχεται. 1000
 τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλευῶν ἐλείν
 ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται ;
 ὅρα κακῶς πράσσουντε μὴ μέλζω κακὰ
 κτησώμεθ', εἴ τις τοῦσδ' ἀκούσεται λόγους.
 λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005
 βάζειν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
 οὐ γὰρ θανεῖν ἐχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 χρήζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν.
 ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
 ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κάξερημῶσαι γένος, 1010
 κατάσχεσ ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
 ἄρρητ' ἐγὼ σοι κάτελῇ φυλάσσομαι,
 αὐτὴ δὲ νοῦν σχέες ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
 σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.

1005. Post γὰρ litera erasa.

1007. Versus ab S illatus.

1008.

χρήζων] χρήζων, ὡν a pr. literis duabus elutis, haud dubie η : nam in
 Lib. χρήζη] ἔχη] ἔχει, sed in ἔχη mutatum a m. pr. 1013. αὐτῇ]
 αὐτῇ 1014. εἰκαθεῖν Elmsleius pro εἰκάθειν

τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκαϊότερον,
 ὡς οὐδὲ ἐκ παραδόξου κατορθῶσαι
 ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκὸς, τῆς τύ-
 χης μὴ συλλαμβανομένης.

1005. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ'
 ἐπωφελεῖ] ἡμῖν Elmsleius ad Eurip.
 Med. 553. Sed ἡμᾶς propter ἐπω-
 φελεῖ positum. Quod probabilius
 est quam ἡμᾶς cum infinitivo θαν-
 εῖν construendum esse. Similiter
 in Oed. Col. 1330. ὅς μ' ἐξέωσε
 κάπεσόλησεν πάτρας, non πάτραν
 dixit, quae usitata est verbi ἀποσυ-
 λᾶν constructio, sed genitivo usus
 est ad ἐξέωσε referendo. Et in
 Antig. 537. καὶ ξυμμετίσχω καὶ
 φέρω τῆς αἰτίας. Porro Euripides
 Iph. T. 987. δεινὴ τις ὀργὴ δαιμό-
 νων ἐπέεσεν | τὸ Ταντάλειον σπέρμα
 διὰ πόνων τ' ἔγει, accusativum pro-
 pter ἔγει posuit, non dativum ap-

tum verbo ἐπέεσεν, ut in Hecuba
 v. 583. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις
 ἐπέεσεν | πόλει τε τῇμῃ.

1003. πράσσουντε] πράσχοντε apud
 schol. Oed. Col. 1676.

1006. βάζειν καλὴν] Quam λόγῳ
 εὐκλείαν dixerat Electra v. 973.

1007. 1008. οὐ γὰρ—λαβεῖν]
 Plana horum versuum sententia
 est, sed inepta huic loco. Neque
 enim mortem sibi denegatam ex-
 petit Chrysosthemis, sed veretur
 ne sibi moriendum sit turpi poena
 affectae. Recte igitur hos versus
 aliunde illatos judicare videtur
 Nauckius.

1013. ἀλλὰ] Certe. Sic in ea-
 dem formula Trach. 201. ἔδοκας
 ἡμῖν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ χαρὰν.

1014. Infinitivus εἰκαθεῖν regi-
 tur ab νοῦν σχέες, ut v. 1465. ubi

- ΧΟ.πιθοῦ. προνομίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφν
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
1015
ΗΛ.ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἶρηκας· καλῶς δ'
ῆδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμεν.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνη τε δραστέον
τοῦργον τόδ'· σὺ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.
1020
ΧΡ.φεῦ·
εἶθ' ὦφελες τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς
θυήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.
ΗΛ.ἀλλ' ἡ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἤσσων τότε.
ΧΡ.ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

1015. πιθοῦ] πείθου 1018. ῆδη Bruncius pro ῥδειν ἀπηγγελλόμεν] ἀπηγγελλόμεν 1019. ἀλλ' αὐτόχειρί μοι] γρ. ἀλλ' οὐδὲν ἤσσω μοι ab S. 1022. θυήσκοντος] θυήσκοντος πᾶν Dawesius pro πάντα ἂν erasum. 1023. ἡ Elmaleius pro ἡν ἤσσων] ἤσσω pr. 1024. νοῦν] γ' οὐν pr.

ἵστε additum est, τῷ γὰρ χρόνῳ νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

1015. πιθοῦ ex duobus apogr. praetuli codicis scripturae πείθου, quod saepissime pro illo intulerunt librarii, ut λειπεῖν adeo et λειπῶν pro λιπεῖν et λιπῶν scripserunt.

ἀνθρώποις ἔφν] ἔφν βροτοῖς Suidas s. v. πρόγνωσις. Vulgatam habet Stobaeus Floril. 3, 2.

1015. 1016. Idem fere dixerat chorus v. 990. 991.

1018. ἀπηγγελλόμεν] ἀπηγγελλόμεν Thomas M. s. v. ἐπαγγέλλω.

1019. αὐτόχειρί μοι] αὐτοχειρί μοι in apographis. Scholiasta, παρατήρει ἀνθάδε τὴν εὐτολμίαν, ὅς ἐν Ἀντιγόρῃ. In qua fabula Antigona Ismenae timidiori eadem fere dicit. Vid. v. 45. 69.

1020. κενόν] I. e. ἔπρακτον, ut explicat schol. recentior. Quocum Schneidew. comparavit Homer. II. 2, 298. αἰσχροὶν τοι δηρὸν τε μένειν κενόν τε νέεσθαι.

1022. Quod post γὰρ in codice erasum est ἂν intactum quum in aliis apographis pluribus relictum est tum in Lb., ex quo colligi potest ἂν in codice ab recenti demum erasum esse metri correctore, qui non animadverterat πάντα potius in πᾶν mutandum fuisse, quod verissime restituit Dawesius. Nam ἂν particula hic non magis omitti poterat quam v. 914. ubi in codice ἐλάνθαν scriptum est semel scriptis quae bis scribendae fuerant literis αν.

1023. ἀλλ' ἡ—τότε Bene Hermannus, at eram indole quidem, sed consilio minus valebam. Jacobsius, Similis, inquit, antithesis ap. Heliodor. 2, 18. p. 75. Cor. σὺ δὲ, ἔφν, τὴν μὲν γνώμην ἐρρωμένους τις ἄρ' ἦστα, τὸ λῆμα δὲ ἀσθενέστερος, ubi τὸ λῆμα respondet τῇ φύσει, γνώμη autem τῷ νῷ. WUND.

1024. δι' αἰῶνος] Per omne tempus s. per totam vitam.

- ΗΛ. ὥς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025
 ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
 ΗΛ. ζήλω σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
 ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγῃς.
 ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.
 ΧΡ. μακρὸς τὸ κρίναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος. 1030
 ΗΛ. ἀπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.
 ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθῃσις οὐ πάρα.
 ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
 ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἱ μ' ἀτιμίας ἔγεις. 1035
 ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δὲ σοῦ.
 ΗΛ. τῷ σὺ δικάλῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;

1028. χῶταν] χ a m. pr. ex γ factum.
 m. rec. τόδε] δ ex τ factum a m. ant.

1029. πάθῃς] μάθῃς, π a

1026. ἐγχειροῦντα] Intelligendum κακὰ ex πράσσειν κακῶς. Plene Sophocles fragm. 11. εἰ δέιν' ἔδρασας, δεῖνὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.

1028. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγῃς] Scholiasta, ἔσται καυρὸς, ὅτε με εὐφημήσεις. Cf. v. 1057. Acerbe autem Chrysosthemis ἀνέξομαι dicit, quasi molestum ei esse possit laudari aliquando ab Electra.

1029. πάθῃς] Non verendum esse dicit Electra ne unquam sententiam mutet. Quod codex a manu pr. habet μάθῃς in apographis pluribus servatum.

1030. μακρὸς τὸ κρίναι] Infinitivus ex μακρὸς pendet articulumque additum habet ut v. 1079. τό τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα.

χῶ λοιπὸς χρόνος] Etiam futurum tempus satis longum esse dicit, ut non opus sit statim hanc quaestionem judicari.

1032. ἔνεστιν—πάρα] Inest animo meo parata te juvandi voluntas; non sic vero, ut tu jubes, vi

manuque, sed mente et consilio. Sed hoc ut admittas, docilitas tibi deest. JACOES.

1033. σῇ] Acerbe addit σῇ ut Clytaemnestram dignam Chrysosthemide, non se, matrem esse significet.

1034. τοσοῦτον] Tantum ut rem ad matrem deferam.

1035. οἱ μ' ἀτιμίας ἔγεις] I. e. quanta me infamia afficiis, quum ea me facere prohibeas quae sine ignominia praetermittere non possum. Sic recte Wund.

1036. ἀτιμίας—σου] I. e. οὐκ ἀτιμάζω σε, ἀλλὰ προνοοῦμαι σου, ut explicat scholiasta.

προμηθείας] προμηθείας apogr. nonnulla, qua forma nemo tragicorum usus esse videtur. Nam in omnibus quae supersunt exemplis metrum syllabam penultimam brevem vel fert vel postulat.

1037. τῷ σὺ δικάλῳ] Ei quod tibi justum videtur.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

103

ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῦν.

ΗΛ. ἢ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

ΧΡ. εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. 1040

ΗΛ. τί δ' ; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν ;

ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χῆ δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις σὺ βούλομαι.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ' οὐδὲν ἐκπλαγείσά σε. 1045

ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν ;

ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἐχθιον κακῆς.

ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω.

ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοῦ νεωστὶ μοι.

ΧΡ. ἀπειμι τούτῳ· οὔτε γὰρ σὺ τῷμ' ἔπη 1050

τολμᾷς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

1036. δὲ σεῦ] Sic, non δέ σευ
σε] ἡγήσει σὺ νῦν] συνὰν pr.

1038. τόθ' θ ex τ factum. ἡγή-
1046. βουλεύσει] βουλεύσει

1038. ὅταν—νῦν] I. e. si sapere didiceris, tum tibi obtemperandum erit, nunc, quum non sapias, mihi.

1039. εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν] εὖ λέγουσα non Chrysothemis est cogitanda, sed Electra, quae idem mox repetit verbis οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν ; Recte igitur haec verba interpretatus est Doederlinus, miserum est bene suadere ac non persuadere, quomodo ἐξαμαρτάνειν in sententia simili dictum est Phil. 95. βούλομαι καλῶς δρῶν ἐξαμαρτάνει μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. Quibus verbis quum hoc continetur, Chrysothemis bene suadenti non obtemperare, recte Chrysothemis respondet, hoc ipsum in Electra esse reprehendendum. Quod negat Electra quum quaerit an non justa sint quae facienda esse ipsa dicat. Cui Chrysothemis rursus ita respondet ut justa illa

esse pos-e concedat, sed facienda esse neget, quia cum detrimento sint conjuncta.

1041. ταῦτα] Consilium de Aegistho occidendo.

1043. τούτοις ἐγὼ (ῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι] Quod justum sit faciendum esse significat, quidquid eveniat.

1044. ἐπαινέσεις ἐμέ] Scholiasta, οἷον τοῖς δεινοῖς περιπεσοῦσα ἐπαινέσεις με, σύμφορᾷ σοι βουλεύσασαν.

1046. πάλιν] Scholiasta, εἰς τοῦπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.

1047. βουλῆς γὰρ—] His verbis rationem reddit sententiae ex praecedentibus verbis colligendae οὐ βουλεύσομαι πάλιν, non mutabo sententiam.

1048. φρονεῖν—λέγω] Nihil eorum quae ego dico cogitare sive intelligere videris. Ad quae Electra ita respondet ut sententiam pridem bene perpensam esse dicat.

ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέψομαι ποτε,
οὐδ' ἦν σφόδρ' ἡμίρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι 1055
φρονεῖν, φρόνει τοιαυτῷ· ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἦδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινεῖσεις ἔπη.

ΧΟ. τί τοὺς ἀνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς
ἐσορώμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστω- 1060
σιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὖρωσι, τὰδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;

1058.-1069. = 1070.-1081.

1052. οὐ σοι] οὐ σοὶ 1053. ἦν] ἦν pr. τυγχάνης] τυγχάνης,
ei a m. pr. 1057. ἔπη] ἔπη 1058.-1062. Versus sic divisi,
τί[-] οἰωνοῦς[-] τροφᾶς[-] τε βλαστῶσιν[-] σι τὰδ' οὐκ — ● 1061. βλάστω-
σιν Schaeferus pro βλαστῶσιν ὄνασιν Brunckius pro ὄνησιν 1062.
ἐπ' ἴσας] ἐπ' ἴσας, etaso a ut videtur.

1052. οὐ] Sic apographa. Codex
οὐ quod οἱ dicendum fuisset ut in
Antig. 228. τάλας, τί χωρεῖς οἱ
μαλὼν δόσεις δίκην; Quod hic quo-
que fortasse restituendum, nisi οὐ
μὴ cum indicativo futuri, qui est
vetantis cum interrogatione, pro
conjunctivo aoristi construere pla-
cuit poetae, quod perraro factum
est, velut Oed. C. 177. ubi οὐ μὴ
ἄξει pro οὐ μὴ ἀγέγῃ dictum est.

1054. καὶ, quod post ἐπεὶ collo-
cari debebat, metri caussa post
duo vocabula interposita illatum
est.

1058. τοὺς ἀνωθεν οἰωνοὺς] Pro
τοὺς ἀνω οἰωνοὺς, ut οἱ κάτωθεν θεοὶ
Ant. 1070. qui plerumque οἱ κάτω
θεοὶ dicuntur. ἔξωθεν εἶπεν ἄν pro
ἔξω infra v. 1449. De metro Ionico
horum versuum v. ad Oed. T. 483.
οἰωνοὺς correpta diphthongo dictum,
quod in hoc nomine alibi factum
non vidimus. Avium erga paren-
tes quasi pietatem curamque in
alendis iis multi veterum celebra-
runt, inprimis ciconiarum exemplo
usi, de quibus Sophocles quoque
cogitavit. De his praeter alios

historiae naturalis scriptores Ari-
stoteles H. An. 9, 13. περὶ τῶν
πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφονται θυ-
λεῖται πολλοῖς. unde Aristophanis
inventum comicum Av. 1553. ἀλλ'
ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄνησιν νόμος |
παλαιὸς ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρ-
βεσιν | ἐπὶν δ' πατήρ δ' πελαργὸς
ἐκπετησίμους | πᾶντας ποιήσῃ τοὺς
πελαργιδῆς τρέφων, [δεῖ τοὺς νεοτ-
τοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
Aegyptios hanc ob causam divinos
iis honores tribuisse narrat Aeli-
anus N. A. 10, 16.

1060. ἀφ' ὧν] I. e. ἐκείνων ἀφ'
ὧν—

ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ'
ὄνασιν εὖρωσιν] I. e. a quibus nati
et educati sunt.

1061. ὄνασιν] Formam Doricam
recte restituit Brunckius non so-
lum hoc loco, sed etiam Ant. 616.
et Aj. 400. In ὄνησιν consentit
Suidas s. v. ἀνωθεν.

1062. τελοῦμεν] Male haec ad
Clytaemnestram refert scholiasta,
quum apertum sit de liberis Aga-
memnonis esse intelligenda.

ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὴν

καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν

δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.

1065

ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα, κατὰ μοι βόασον οἰκτρὰν

ᾧ πα τοῖς ξενερθ' Ἀτρεΐδαις, ἀχόρευτα φέρονσ' ὀνειδῆ·

ὅτι σφὲν ἦδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ—,

1070

1063. οὐ τὰν Turnebus pro οὐ μὰ τὰν
in litura, pro σ ut videtur
κατὰ] ἔπα] ἀχόρευτα] ὅτι] νοσεῖ]
1069. ὀνειδῆ] ei ex η factum

1064. οὐρανίαν] Alterum
1066. 1074. Versus sic divisi, δ-
διπλῇ] σοῦται] πρόδοτος—σαλεύει
1070. σφὲν Schaeferus pro σφίσιν

1063. οὐ τὰν Turnebus recte pro
οὐ (vel οὐ) μὰ τὰν, quod ex glosse-
mate illatum erat. Conf. ad v.
1238. et Oedip. T. 660. 1088. De
fulmine Jovis contra scelestos in-
vocato conf. v. 823.

1065. οὐκ ἀπόνητοι] Recte scho-
liasta, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσονται
ἀπῶσι οἱ περὶ Ἀγισθον καὶ Κλυται-
μῆστραν, ut Phil. 1273. ἀλλ' οὐ τι
μὴ τὴν dictum est intellectu ἀτηρὸς
ἔσομαι ex praecedentibus alterius
personae verbis τοιοῦτος ἦσθε—πι-
στὸς, ἀτηρὸς λάθρα. Male alii ad
Chrysothemem rettulerunt, quam
Juppiter puniturus sit quod pa-
trem ulcisci cum Electra noluerit.
Quae quum in superioribus sermo-
nibus non impiam se praeberit,
sed timidam tantum, inepto πάθει
usus esset poeta, si Jovis fulmen
contra eam invocasset, quod solis
convenit Agamemnonis occisori-
bus, quos chorus confidit poenam
non esse effugituros, etiam si liberi
Agamemnonis nunc cunctentur,
quod significaverat verbis τί—τάδ'
οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμαι;

1066. χθονία βροτοῖσι φάμα] Fa-
mam dicit quae ab hominibus ad
inferos pervenit. Recte scholiasta,
οὐ τὴν ἐπιγινώσκουσιν, ἀλλὰ τὴν
κατὰ γῆς χωρῆσαι δυναμένην.

1067. κατὰ μοι βόασον] Per tme-
sin pro καταβάσεν μοι.

1068. Ἀτρεΐδαις] Agamemnoni.

1069. ἀχόρευτα φέρονσ' ὀνειδῆ]
Scholiasta, ἐφ' οἷς οὐκ ἔν τις χορεύ-
σειεν, τὰ πένθημα ὀνειδῆ. Frequen-
tius ἀχορος de rebus tristibus dici-
tur, ut in Oed. C. 1222. Ἄιδος Μοῖρα
ἄλορος ἀχορος.

1070. σφὲν ἦδη pro σφίσιν ἦδη
Schaeferus probabilius quam Er-
furdlius, qui σφίσιν δὴ scripserat.

τὰ—ἐκ δόμων—τὰ δὲ πρὸς τέκνων]
Unitatae periphrasi τὰ δόμων et τὰ
τέκνων praepositiones ἐκ et πρὸς
addidit ratione non carentes. Nam
τὰ ἐκ δόμων sunt quae e domo pro-
veniunt, τὰ πρὸς τέκνων quae ab
liberis aguntur.

νοσεῖ alius est vocabuli, quod tri-
syllabum fuit, interpretatio. Libra-
rii conjectura νοσεῖται est in apo-
grapho Parisino 2794., quod quo-
dammodo cum ἀνόσσητος comparari
potest, quod Sophocles (fragm. 838.)
tanquam ab verbo transitivo νοσέω
formatum dixit pro ἀνόσος, anno-
tatum a Polluce 3, 107. Triclinius
νοσεῖ δὴ. In duobus apogr. su-
perscr. νοσοῦσι. Facillima correc-
tio foret νοσεῖ, (ut ζητεύω pro
ζητέω a poetis interdum dictum
est et quae sunt similia) si de usu
hujus formae satis constaret. Nam
verbum ipsum, modo apta metro
forma inveniat, optime convenit
sententiae, ut exempla docent ab

τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται

φιλοτασίῃ διαίτῃ. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει

Ἥλεκτρα, τὸν ἐὼν πότμον

1075

δειλαία στενάχουσ' ὅπως

ἂ πάνδυρτος ἀηδῶν,

οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθῆς τό τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα,

1071. Post *νοσεῖ* indicavi syllabae unius defectum.

1075. ἐὼν

πότμον scripsi pro *ἀεὶ πατρός*

1077. *πάνδυρτος* Porsonus pro *πανό-*

δυρτος

1078.—1080. Versus divisi ut in strophis.

1079. *μή*]

μὴν, eraso *ν*

interpretibus comparata, velut Eurip. Andr. 549. καὶ τίνες λόγου νοσεῖ δῆμος. et Iph. T. 860. ἐπὶ νοσοῦσι δάμασιν. 930. ἡ που νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δῆμον.

1071. τέκνων διπλῇ φύλοπις] I. e. φύλοπις δισσῶν τέκνων, Electrae et Chrysothemidis.

οὐκέτ' ἐξισοῦται] Scholiasta οὐκέτι ἴσα φρονοῦσιν, ὥς ἐν φιλίῃ διαίτασθαι, ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους.

1074. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει] Scholiasta, κινδυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν· μόνη δὲ, αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1075. Codex τὸν ἀεὶ πατρός δειλαία στενάχουσ'. Ad τὸν ἀεὶ scholiasta supplet χρόνον, quam rationem interpretes exemplo valde suspecto Trach. v. 80. defendunt, genitivum autem πατρός cum στενάχουσα construi vult loco usus Homeri Il. 22, 424. τῶν πάντων οὐ τόσσον δδύρομαι, ἀχνύμενός περ, | ὥς ἐνός. Potuisset similiori uti Euripidis Iphig. Aul. 370. Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω. Sed praeter quam quod huiusmodi locorum ratio paullo alia est, apud Sophoclem constructio haec facit ut oratio inepte composita videatur, quum πατρός ita sit collocatum ut multo facilius ab substantivo ad τὸν ἀεὶ supplendo quam ab verbo στενάχουσα pendere credas. Qua difficultate ma-

gis etiam premitur glossatoris in libro quodam Parisino explicatio, τὸν ἀεὶ, χρόνον δηλονότι, δειλαία ἔνεκεν πατρός. Mihi, spretis interpretum illis artificiiis, plana et apta restituenda videtur sententia, Ἥλεκτρα, τὸν ἐὼν πότμον | δειλαία στενάχουσ' ὅπως | ἂ πάνδυρτος ἀηδῶν, ut Homerus Iliad. 22, 363. ψυχὴ—ἐν πότμον γόωσα. et Nonnus Dion. 5. 336. πότμον ἐὼν στενάχων. Quae, si sensum spectas, eodem redeunt quo interpretatio in scholiis veteribus primo loco posita, ἀεὶ τὸν τοῦ πατρός μέρος στενάχουσα: quam qui excogitavit, bene sensit quod de constructione verborum τὸν ἀεὶ πατρός supra dicebam. Πατρός vel librarii errore scriptum vel ab interprete adjectum genuinam vocem expulisse videtur. Haec in editione priore scripsi. Ἥλεκτρας πότμον dixit etiam Euripides Iph. T. 913. οὐδέν μ' ἐπισχῆσει οὐδ' ἀποστήσει λόγου | πρῶτον πυθέσθαι τίνα ποτ' Ἥλεκτρα πότμον | εἰληγε βίβον.

1077. πάνδυρτος Porsonus recte pro πανόδυρτος, ut librarii δύρομαι ubique in δδύρομαι mutare solent. Aeschylus Sept. 968. ἰὼ ἰὼ πάνδυρτε σὺ.

1078. τοῦ θανεῖν] τοῦ μὴ θανεῖν apogr. Paris. 2794. et Eustathius p. 645, 16. Sic explicat scholiasta, πρὸνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν. 1079. τό τε μὴ βλέπειν] I. e. τὸ

διδύμαν ἐλοῦς' Ἐρινύν. τίς ἂν εὐπατρὶς ὧδε βλάστοι; 1080
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν γὰρ

ζῶν κακῶς εὐκλειαν αἰσχῦναι θέλει

νόνημος, ὦ παῖ παῖ,

1084

ὥς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἶλον,

τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,

σοφὰ τ' ἀρίστα τε παῖς κεκληῖσθαι.

1082.—1089. = 1090.—1097.

1081. ἂν Triclinius pro ἂν οὖν βλάστοι Schaeferus pro βλαστοί
1082.—1088. Versus sic divisi, οὐδεὶς—] εὐκλειαν—] νόνημος—] ὥς—] αἰ—]
ὧς—] τὸ μὴ—] δύο—] λόγῳ, pariterque in antistropha. 1082. γὰρ addi-
dit Hermannus. 1083. αἰσχῦναι] αἰσχῦναι pr. 1084. νόνημος]
νόνημος pr. et scholiasta 1088. ἐν addidit Brunckius.

θερεῖν. De articulo dictum ad v.
1030.

1080. Ἐρινύν] Ἐρινύν apogr.
pleraque, ut solent. διδύμαν Ἐρινύν
Clytaemnestram cum Aegistho di-
cit. Sic Helena νυμφόκλαυτος Ἐρι-
νὺς dicitur ab Aeschylō Ag. 749.
ἐλοῦσα est ubi cepit, i. e. ubi in-
terfecit.

1081. εὐπατρὶς] Optimo patre
nata, nobili patre digna.

1082. τῶν ἀγαθῶν γὰρ] γὰρ omis-
sum etiam apud Stobaeum Floril.
37, 4., ubi tamen Grotii editio (p.
145.) τῶν γὰρ ἀγαθῶν. Particula
vel casu excidit vel librarium of-
fendit quarto loco posita. Sexto
posuit Sophocles Phil. 1451. καὶ
καὶ πλοῦς δὲ ἐπελγεί γὰρ κατὰ
πρόμας. ἀγαθοὺς dicit nobiles, ge-
nerosa stirpe natos. Sententia
verborum eadem quae Aj. 479.
ἀλλ' ἢ καλῶς (ἢ καλῶς τεθηκέ-
ται τὸν εὐγενῆ χρεῖ, et quae sunt
similia in hac ipsa fabula v. 989.
1320.

1083. θέλει] θέλοι apud Orionem
Anthol. 7, 11. errore librarii.

1085. ὥς καὶ σὺ—] Quemadmo-
dum tu quoque—. Scholiasta οὕτως
καὶ σὺ qui ὥς videtur pro ὥς ac-
cepisse, ut solent in huiusmodi lo-

cis grammatici. Sic v. 65. ὥς κἔμ'
ἐπανχῶ—ubi Brunckius ὥς posuit,
ut in Oed. Col. 1242.

πάγκλαυτον] Sic etiam libri Tri-
clipiani. Cetera apographa πάγ-
κλαυτον. πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν
mortem dici monuit Erfurdus,
ut μύριμον αἰῶνα dixit Pindarus
Isthm. 6, 41., et Eurip. Phoen.
1492. κοινῶ θανάτῳ σκοτίαν αἰῶνα
λαχόντων.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα]
καθοπλίζειν, quod armare signifi-
cat, oppugnandi significatione dixit
Sophocles, si sana lectio, de quo
ego dubito, non dubitabat Valck-
enarius. Scholiasta, καταπολεμή-
σασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα. οἷον
τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισμένη. Qui
ipse quoque nihil aliud legit quam
καθοπλίσασα.

1088. φέρειν] Usitatio hoc sen-
su forma media. Activa est Oed.
C. 6. τοῦ σμικροῦ δ' ἐτι μείον φέ-
ροντα. Quod Brunckius addidit ἐν
reperitur in glossemate duorum

apogr. ἀποφέρεισθαι ἐν ἐνὶ λόγῳ.
1089. σοφὰ τ' ἀρίστα] Eadem
conjuncta Phil. 119. σοφὸς τ' ἂν
αὐτὸς καγαθὸς κεκληῖ' ἄμα. "σοφά,
quod occidendi dolum excogitas-
set; ἀρίστα, quod pietatis causa

ζῆψις μοι καθύπερθεν

1090

χειρὶ καὶ πλούτῳ τῶν ἐχθρῶν ὄσον

νῦν ὑπόχειρ ναίεις·

ἐπεὶ σ' ἐφηύρηκα μόλῳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλῇ

βεβῶσαν, ἀ δὲ μέγιστ' ἐβλαστε νόμιμα, τῶνδε φερομένην

ἄριστα τῇ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

1097

ΟΡ. ἄρ', ὦ γυναικες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν

ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ξυθα χρήζομεν;

ΧΟ. τί δ' ἐξερευνῆς καὶ τί βουλευθεὶς πάρει;

1100

ΟΡ. Αἴγισθον ἐνθ' ᾗ κηκεν ἱστορῶ πάλαι.

1090. καθύπερθεν] καθύπερθε χειρὶ] χερὶ 1091. τῶν Her-
mannus pro τῶν 1092. ὑπόχειρ Musgravius pro ὑπὸ χεῖρα 1093.
ἐφηύρηκα scripsi pro ἐφεύρηκα ἐν om. 1097. Ζηνὸς] διὸς, cum
γρ. ἄριστα τα(ζηνὸς (sic) ab S. 1099. θ' δ' 1101. ἱστορῶ] γρ.
μαστύνω ab S inter scholia

id facinus in se susceperisset." LIN-
WOOD.

1090. καθύπερθεν pars apographum et Eustathius p. 1083, 17. pro καθύπερθε. καθύπερθε τῶν ἐχθρῶν γενέσθαι apud Herodot. 8, 60. aliosque.

1091. χειρὶ] χερὶ codex. Correctum ex Eustathio l. c. qui ἐχθρῶν χειρὶ καὶ πλούτῳ ὄσον νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις scriptum affert. Ex quo tamen non sequitur χειρὶ in codice quo tuus est scriptum fuisse.

1092. ὑπόχειρ] Adjectivum formatum fortasse ab Sophocle ad analogiam aliorum compositorum, velut ἐπίχειρ.

1094. ἐν ἐσθλῇ apographa pleraque; in aliis ἐπ' ἐσθλῇ. In paucis praepositio, ut in codice, omissa. Verum esse ἐν ἐσθλῇ monet Brunckius, collato v. 1056. δταν ἐν κακοῖς ἦδη βεβήκης. "Sensus hic est: quum videam te, quamvis misera vitae sorte utare, tamen in colendis quae summae sunt legibus primas ferre propter tuam adversus Jovem pietatem."

WUND.

1097. Ζηνὸς libri Tricliniani, ceteri Διός. Quae saepe permutantur. Conf. var. lect. ad Antig. 1149. Trach. 956.

1098. Scholiasta, θαυμαστὴ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα, ἵνα εὐλογος πρόφασις τῆς παρόδου γένηται τῷ Ὀρέστη, καὶ παραυτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς ἀβήσιν τοῦ πάθους. [Εἰς τὸ αὐτό.] Ὀρέστης πάρεστιν σὺν τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν λογοποιουμένων ὁσίων αὐτοῦ.

1099. θ' ex paucis apogr. inter quae Lb. pro δ', quod est in ceteris et in codice. De quo errore dixi ad Oed. T. 347.

1101. Notandum perfectum ᾤκηκεν pro usitato in tali interrogatione praesenti οἶκε, quasi quae-rere velit ubi Aegisthus sedem fixerit, ut ᾤκισται dici solet.

ἱστορῶ] Quod διορθωτῆς adscripsit γρ. μαστύνω sumtum ex v. 1007., ubi codex et apogr. pleraque μα-στύνουσ', alia recte ματεύουσ'.

- ΧΟ. ἄλλ' εὖ θ' ἰκάνεις χῶ φράσας ἀζήμιος.
 ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
 ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
 ΧΟ. ἦδ', εἰ τὸν ἀγχιστόν γε κηρύσσειν χρεῶν. 1105
 ΟΡ. ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦς' ὅτι
 Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἰγισθόν τινες.
 ΗΛ. οἷμοι τάλαιν', οὐ δὴ ποθ' ἦς ἠκούσαμεν
 φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
 ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλὰ μοι γέρων 1110
 ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
 ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
 ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
 τεύχει θανόντος, ὥς ὀρᾷς, κομίζομεν.
 ΗΛ. οἱ γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν', ἦδη σαφές 1115

1107. ματεύουσ'] μα. στεύουσ', erased post ma litera v 1110. κλη-
 δόν'] Sic, non κληιδόν' 1111. Στρόφιος] στροφίος 1113. σμι-
 κρὰ] Sic, non μικρὰ 1115. οἱ γὰρ] οἱ ἐγὼ

1102. ἀζήμιος] Scholiasta, ἀληθής καὶ οὐχ ὑπέχων (ἡμίαν τοῦ ψεύδους. [Eis τὸ αὐτό.] ἄμεμπτος. Dicitur δ φράσας is, qui ei indicarat habitare ibi. ubi jam versatur, Aegisthum. WUND.

1104. κοινόπουν παρουσίαν] Similiter κοινόπλουον ὁμιλίαν Aj. 872. ποθεινὴν ita dictum est ut ab choro, qui Orestem mortuum esse credit, ad Aegisthum et Clytaemnestram referri debeat. Spectatores vero memores eorum, quae in initio fabulae acta sunt, ad Electram et Chrysothemem referunt.

1105. ἦδ'] Electra, genere proxima.

1111. Στρόφιος] Hoc accentu apographa. In codice Στροφίος paroxytonum hic et in Argumento fabulae et apud Aesch. Choeph. 679. Accentum proparoxytonum testatur Eustathius p. 1030, 11.

ubi de paroxytonis Δολίος et Σχεδῖος agit, hoc accentu distinctis ab adjectivis δόλιος et σχέδιος. Ab Strophio cur missus esse dicatur in annotatione ad v. 45. explicuimus.

1113. φέροντες—κομίζομεν] Differunt haec verba sic ut φέρειν dicatur qui manu tenet urnam, κομίζειν autem qui affert traditurus ei ad quem missus est. Monuit Wund. Simpliciter φέρειν usus erat v. 759.

σμικρὰ] Apogr. pleraque omnia μικρὰ.

βραχεῖ τεύχει] Parvo vasculo, ut praedictum erat v. 757. κείαντες ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν ἄνδρες Φωκίων τεταγμένοι.

1115. Comma post τοῦτ' ἐκεῖν' addidit Neuius, ut apud Eurip. Or. 804. τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἐταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον. Arist. Av.

πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.

OP. εἴπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστέων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τούκλειον στέγον.

ΗΛ. ὦ ξείνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν, 1120
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κάποδύρωμαι σποδῶ.

OP. δόθ' ἦτις ἐστὶ προσφέρουντες· οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενεῖ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τόδε,
ἀλλ' ἡ φιλῶν τις, ἡ πρὸς αἵματος φύσιν. 1125

ΗΛ. ὦ φιλάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπιδῶν

1117. κλάεις scripsi pro κλαίεις 1119. δός νυν] δός νῦν 1120.
ἐς] eis 1124. ἐπαιτεῖται τόδε] ἐπαιτεῖ τόδε pr., ἐπαιτεῖται τάδε a m.
rec. 1127. σ' addidit Brunnkuis

354. τοῦτ' ἐκεῖνο· ποὶ φύγω δύστη-
νος. 507. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῦτος
ἀληθής. Significat autem his ver-
bis Electra evenisse nunc quod
nunciatum erat v. 757. σαφὲς cum
δέρκομαι conjungendum. ἄχθος est
urna cineres Orestis continens,
quae πρόχειρος dicitur quia in ma-
nus traditur.

1117. Genitivum τῶν Ὀρεστέων
κακῶν recte monitum est non ab
τι, sed ab verbo κλάεις regi, ut
δακρύειν, δλοφύρεσθαι, ἡδεσθαι et
similia verba cum genitivo con-
struuntur, velut apud Eurip. Herc.
f. 528. Soph. Phil. 715.

1122. κλαύσω κάποδύρωμαι] Ea-
dem verba conjuncta apud Ae-
schylum Prom. 637. τάποκλαύσαι
κάποδύρεσθαι τύχας.

1123. δόθ'] Alloquitur famulos
quosdam, qui ipsum comitantur.
ἦτις] I. e. ἡτισούν.

1124. τόδε] Vasculum ei in ma-
nus dari. In apogr. multis τάδε.

1125. πρὸς αἵματος] I. e. συγγε-

νῆς. Sic τοὺς πρὸς αἵματος Aj. 1305.
De adjecto accusativo φύσιν. Conf.
v. 325.

1127. ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν]
Scholiasta, λαβοῦσα τοῦ τεύχους φη-
σιν. ὑπερφύως δὲ ἔχει τῇ διαθέσει
λαβοῦσαν καὶ βαστά(ουσιν τὰ ὀστά
δύρεσθαι. Idem comparat Homeri
Il. 19, 288. ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ
κλισίῃθεν ἰούσα· νῦν δὲ σε τεθνηῶτα
κίχνομαι, δρχαμε λαῶν. De voc.
ψυχῆς v. ad v. 775.

ἀπ'] ὅπ' Schaeferus pro ἀπ' (in
apogr. nonnullis ἀπ' scripto), ut
apud Eurip. Tr. 505. τί δῆτά μ'
ὀρθοῦτ'; ἐλπίδων ποίων ὅπο; Ion.
1333. εἴθ' ὅπ' οἰωνῶν καλῶν. quae
comparavit Schneidew. Nihilomi-
nus verum videtur ὅς σ' ἀπ' ἐλπί-
δων—εἰσεβέβημην, secus αἴτμε ερε-
τανεσθαι, addito οὐχ ὄνπερ ἐξέπεμ-
πον, quod breviter dictum pro καὶ
οὐχ ὅφ' ὦν σε ἐξέπεμπον. Quod non
perspexit corrector qui in apogr.
uno οὐχ ὄνπερ ἐξέπεμπον scripsit.

οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.

σὺν μὲν γὰρ οὐδὲν δυντα βαστάζω χεροῖν,
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.

1130

ὡς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,

πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν

κλέψασα ταῖνδε κἀνασώσασθαι φόνου,

ὅπως θανὼν ἔκριστο τῇ τόβ' ἡμέρῃ,

τύμβου πατρός κοινὸν εἰληχῶς μέρος.

1135

σὺν δ' ἐκτὸς οἴκων ἀπὲ γῆς ἄλλης φυγὰς

κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·

κοῦτ' ἐν φίλαιοι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ

λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς

ἀνελιόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος,

1140

1128. ἐξέπεμπον] εἰσέπεμπον, in ἐξέπεμπον mutatum a m. ant. (εἰσέ-
πεμπον etiam Lib.) 1131. ὄφελον] ὄφελος correxit m. ant. 1132.

ἐκπέμψαι] ἐκπέμψαι, ω a m. rec.

1133. κλέψασα] κλέψασα', ν a. m.

rec. inter versus κἀνασώσασθαι] κἀνασώσασθαι, σα a m. rec., quae
san (i. e. κἀνασώσασαν) scribere voluit 1136. κἀπὶ] κἀπὸ pr. Cor-

rexerit m. ant. 1137. κακῶς] κακῶ, σ ab S addito. 1139. σ'

om. πυρὸς] πρ.σ pr., una duabusve literis super ρ erasis. πυρὸς in
litara a m. ant.

1128. Recta scriptura ἐξέπεμπον ruptum.
est in apographis.

1129. 1130. Hos versus, qui ni-
hil continent quod non ex antecede-
ntibus et sequentibus verbis sat-
tis intelligatur, ab interpolatore
insertos esse conjecit Nauckius.

1130. λαμπρὸν] Florentem, vi-
gentem, qualis descriptus erat v.
685. εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ
σέβας.

1131. ὄφελον] ὄφελος apographa
nonnulla. Quam lectionem qui
probabant, v. 1133. κλέψασαν scri-
bebant, violato metro, quod est in
quibusdam, et κἀνασώσασθαι in κἀ-
νασώσασαν mutabant, quod tria
apogr. praebent in κἀνασώσασα cor-

1132. ἐκπέμψαι—κλέψασα] Hoc
Electrae exprobat Clytaemnestra
supra v. 296. ἥτις ἐκ χειρὸν κλέψας
'Ορέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου.

1137. σῆς κασιγνήτης δίχα] Scho-
liasta, οἶον τῆς μόνης σου κηδομένης.

1138. Similiter queritur Orestes
apud Aeschylum Choeph. 6. quod
Agamemnoni non potuerit debitos
mortuo honores persolvere, οὐ γὰρ
παρὼν ὅμως σὸν, πάτερ, μόνον |
οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νε-
κροῦ.

1139. λουτροῖς σ'] σ' additum ex
Lib. et Palat.

παμφλέκτου πυρὸς] βωμοῖσι παμ-
φλέκτοις dixit Antig. 1006.

ἄλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτουν, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γὰρ ποτε
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου φίλος
 οὐθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφῇ σὴ προσσηυδῶμην ἀεί.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἷχεται πατήρ·
 τέθνηκ' ἐγώ· σὺ φροῦδος αὐτὸς εἰ θανών·

1145

1150

1141. ξέναισι] ξένησι 1148. σὴ] σοί, ἡ a m. pr. προσσηυδῶμην]
 προσσηυδῶμην pr., correctum a m. ant. 1152. ἐγώ· σὺ Erfurdtius pro
 ἐγώ σοι

1141. ξέναισι ex pluribus apogr.
 (inter quae est Par. 2712, quod
 fugit Brunckium) pro ξένησι, ut
 Θρήσσησιν Antig. 588. θυέλλῃσιν
 984. πληγῇσι Phil. 1457. est in
 codice, qui alibi saepissime termi-
 nationem in αἰσι praebet, ut paullo
 ante v. 1138. φίλαισι.

1142. σμικρὸς] μικρὸς Suidas s. v.
 ὄγκος.

σμικρῷ] μικρῷ pen. in apogr. et
 Suidas.

1143. Similes nutricis Orestis
 querelas apud Aeschylum Choeph.
 748. seqq. comparat Schneidew.

1145. οὔτε γὰρ ποτε—προσσηυδῶ-
 μην ἀεί] Paucis si comprehendere
 sensum volueris, hoc dicit Electra:
 ego et mater, et nutrix, et soror ἰδίῃ
 fui. Cfr. Hom. II. 6, 429. Ἐκτορ,
 ἀτὰρ σὺ μοι εἶσι πατήρ καὶ πότνια
 μήτηρ, ἥδε κασίγνητος. σὺ δέ μοι θα-
 λερὸς παρακοίτης. WUND. Addit
 Schneidew. Eurip. apud Alexandr.
 in Walzii Rhet. vol. 8. p. 440. ἄλλ'
 ἦδε μ' ἐξέσωσεν, ἦδε μοι τροφὸς, | μή-

τηρ, ἀδελφῇ, θυγατρὶ, ἔγκυρᾳ, στήνῃ.

1148. Apographa partim σοὶ par-
 tim σή.

1149. νῦν δ' ἐκλέλοιπε—βέβηκας]
 Omnem laborem et operam, quam
 in educando Oreste posuerit, eo
 mortuo jam perisse dicit, ejusque
 sententiae hanc causam adfert quod
 illo perempto tota sit extincta do-
 mus (πάντα γὰρ—βέβηκας), cujus
 ipsius gloriam splendoremque pri-
 stinum ut aliquando ulciscenda
 caede Agamemnonis restitueret,
 tanta cum cura Orestem foverat.
 WUND.

1150. θανόντι] Apographa non-
 nulla θανόντα, quod ipsum quoque
 dici poterat, ut in locis a Brunckio
 comparatis Euripidis Herc. f. 69.
 καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀπέ-
 πτατο. et in fragm. apud Stob.
 Floril. 1, 4. κακοῖσι δὲ θάνατον φροῦδα
 συνθανόντ' ἐπὶ χθονός. Recte au-
 tem poeta sensit aptiorem hanc
 esse collocationem verborum θα-
 νόντι σὺν σοὶ quam σὺν σοὶ θανόντι,

γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς

μήτηρ ἀμήτωρ, ἥς ἐμοὶ σὺ πολλάκις

φήμας λάθρα προὔπεμπες ὥς φανούμενος 1155

τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς

δαίμων ὁ σὸς τε κἄμὸς ἐξαφείλετο,

ὅς σ' ὠδὲ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης

μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ.

οἴμοι μοι.

1160

ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ φεῦ.

ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,

πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας

ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κἄρα.

τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τῷδε στέγος, 1165

τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν, ὥς σὺν σοὶ κάτω

ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἦνικ' ἦσθ' ἄνω,

ἔνν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ

1155. λάθρα] λάθραι 1157. δαίμων] Sic, eraso quod additum erat puncto, non δαίμων μ', quod videbatur Elmsleio ἐξαφείλετο] ἐξαφεί-

λετο pr. 1158. φιλτάτης] φιλτάτου, ησ a m. pr. 1159. σποδόν] σποδόν pr. 1160. 1162. οἴμοι μοι] οἴ μοι μοί 1163. κελεύθους] κε-
λεύθου pr., correctum a m. ant. 1166. ἐς scripsi pro εἰς 1167. ἦσθ']
ἦσθ' 1168. μετεῖχον] Ex κατεῖχον factum a m. ant.

ut in fragm. 690. (apud Stobaeum Floril. 122, 11.) dixit θανόντι κείνῳ σπασαίνων ἔρωι μ' ἔχει, non κείνῳ θανάτῳ.

1154. μήτηρ ἀμήτωρ] Indigna matris nomine mater.

ἥς non cum τιμωρὸς construendum, quae Triclinii opinio fuit, sed cum λάθρα.

1156. αὐτός addit oppositum φήμας, quas antea miserat, se ipsum venturum esse significans, non alios missurum.

1161. Similiter anapaesti trimetris iambicis interpositi Trach. 1085.

1163. κελεύθους] Quod codex a

manu pr. habuit κελεύθου servatum est in apographis antiquioribus, Lb. Par. 2712. (de quo tacet Brunckius), Flor. Γ. idemque in suis reperit Triclinius, reprehendens τινὰς οὐ δυναμένους συντάξαι τὴν γενικὴν, qui κελεύθους scripserint. Ipse genitivum sic explicat, πεμφθεὶς δεινοτάτης κελεύθου, τουτέστι τὸ πεμφθῆναι σὲ κατὰ κέλευθον ἦν, λύτας καὶ ὀδυρμῶς ἐμοὶ διὰ τὸν σὸν προξενήσασα θάνατον.

1166. τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν] Sic Aj. 1231. ὁ μηδὲν et Eurip. Phoen. 601. ὁ οὐδὲν dictum comparat Wund.

τοῦ σοῦ θανούσα μάπολείπασθαι τάφον.

τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὄρῳ λυπουμένους.

1170

ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα, φρόνει·

θυητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίσσιν στένε.

ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμνηχανῶν

ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω.

1175

ΗΛ. τί δ' ἔσχατος ἄλλος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡ. ἢ σὺν τῷ κλεινῷ εἶδος Ἡλέκτρας τόδε;

ΗΛ. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

Post 1172. sequebatur πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

1169. μάπολείπασθαι] μὴ ἀπολείπασθαι 1174. ἀμνηχανῶν] ἀμνηχάνων
1175. γλώσσης] λ in ν mutavit literisque σσ literam μ superscripsit m.
pr. Hinc γνώμη est in Lb. 1177. Ἡλέκτρας] ἡλέκτρα, σ a m. re-
centiore addito

1169. Restitui crasin μάπολείπασθαι prope constanter oblitteratam in codicibus, sed servatam interdum in μᾶλλὰ ex μὴ ἀλλὰ contracto. ἀπολείπασθαι τάφον autem est privari communione sepulcri: v. Elmal. ad Eurip. Med. 35.

1171. Scholiasta, πιθανῶς πρόσκειται τὸ ὄνομα τῆς Ἡλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ὀρέστης· οὐ γὰρ μόνῃ ἦν αὐτῷ ἀδελφῇ. τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι χρῆται ὁ χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1172. Versus in codice additus πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν valde inutilis est nec probabile tribus chori trimetris uti maluisse Sophoclem quam duobus. Recte igitur versus deleuit Bergkianus ut illatum fortasse ex Euripide, qui similiter dixit Alc. 419. ὥς πᾶσιν ἡμῖν καταναεῖν ὀφείλεται. et 782. βροτοῖς ἅπασιν καταναεῖν ὀφείλεται. Apud Euripidem autem si lectus fuit, haud dubie praecessit aliquid ad quod τοῦτο aptius referri posset quam ad praecedentia apud Sophoclem verba, ex quibus interpretes intelligi voluerunt τὸ θηήσκειν. Recte vero τοῦτο apud Sophoclem ipsum in loco simili Phil. 1421. καὶ

σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

1174. ἀμνηχανῶν ex uno apogr. restitutum pro ἀμνηχάνων, quod librarius codicis scripserat propter λόγων, qui genitivus a ποῖ pendet, ut ποῖ γῆς ἔλθω dicitur. Obstupescit autem Orestes audito Electrae nomine.

1175. γλώσσης] Interpolata scriptura γνώμη est in paucis apogr. Recte legitur γλώσσης, ut κρατεῖν στόματος dixit Eurip. Hel. 1404. Vix temperare sibi posse dicit quominus nomen suum prodat dolumque quem contra patris occisores meditatur.

1176. Interrogandi signum post ἄλλος positum recte sustulit Hermannus. Nam πρὸς τί pro πρὸς δ τι dictum: de quo v. ad v. 316.

1177. Ἡλέκτρας] Ἡλέκτρα etiam in aliquot apogr.

1178. Fallitur scholiasta qui hunc versus choro rectius quam Electrae tribui censet, ἵνα μὴ περὶ τοῦ θαντῆς εἰδούς λέγῃ, non sentiens parum apte Orestis hoc et Electrae colloquium uno interposito trimetro chori interrumpi.

- ΟΡ.οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
 ΗΛ.οὐ δὴ ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180
 ΟΡ.ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.
 ΗΛ.οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
 ΟΡ.φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
 ΗΛ.τί μοι ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
 ΟΡ.ὥς οὐκ ἄρ' ἦδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
 ΗΛ.ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
 ΟΡ.ὀρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
 ΗΛ.καὶ μὴν ὀρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
 ΟΡ.καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ βλέπειν;
 ΗΛ.ὀθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190
 ΟΡ.τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμενας κακόν;
 ΗΛ.τοῖς πατρός. εἴτα τοῖσδε δουλεύω βίῳ.
 ΟΡ.τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;

1180. οὐ] τί, ^{οὐ} et duo puncta a m. pr. 1184. μοι] μοι, ^{δὴ} a m. pr.,
 εἶτα μοι 1185. ἦδη Brunckius pro ἦδεν οὐδὲν] ἐγὼ, superscripto
 ab alia m. ant. οὐδὲν 1189. τῶνδ' ἔτ'] τῶνδ' 1191. ἐξεσήμενας]
 ἐξεσήμενας pr., correctum ab alia m. ant. 1193. γὰρ σ'] γὰρ pr., sine
 σ', quod alia m. ant. addidit. ἀνάγκη] ἀνάγκη τῇδε] Gl. εἰς τοῦτο
 literis majusculis superscriptum

1180. οὐ] Sic recte apogr. omnia,
 non τί, quod librarius primo scri-
 pserrat ad v. 1184., ut videtur, ab-
 errans. οὐ δὴ ποτε dictum ut v.
 1108. et alibi saepissime.

1181. ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον]
 Eadem fere conjuncta Oed. T. 254.
 γῆς δ' ἀκάρπια κἀθίως ἐφθαρμένης.

1182. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσ-
 φημεῖς] I. e. τὰ δύσφημα ταῦτα ἅ
 λέγεις ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλω τινὶ ἀρμό-
 ζει, ut explicat scholiasta.

1183. ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς
 τροφῆς] Sic Oed. Col. 331. ὦ δὲ
 ἀθλίῳ τροφᾷ—δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρι-
 τῆς. δουλία τροφῇ in Aj. 499.

1184. μοι] In apogr. tantum non
 omnibus δὴ. Sed μοι apud Suidam
 s. v. ἐπισκοπῶν.

1185. τῶν ἐμῶν] Sororis mala in-
 ter suas ipsius mala numerat Orestes.

1187. ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν] Non
 virginali, ut par erat, ornatu, sed
 plurimis malis cinctam et instruc-
 tam, ut explicat Jacobaeus. Aesch.
 ab Wund. comparatus Choeph. 10.
 δμῆγυρις—φάρεσι μελαγχίμοις πρέ-
 πουςα. et de Electra ib. 15. πένθει
 λυγρῷ πρέπουσαν.

1191. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμενας κα-
 κόν] Unde ortum hoc malum esse
 significasti? Quaerit a quibus per-
 petrata caedes sit, quos ignorare se
 simulat, quia nondum agnoscere ab
 sorore vult.

1193. ἀνάγκη τῇδε] I. e. τῷ δου-
 λεύειν, quod ἀναγκαῖαν τύχην dixit
 Aj. 453. Nominativus ἀνάγκη in

- ΗΛ.μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.
 ΟΡ.τί δρῶσα; πότρε χερσίν, ἧ λύμῃ βίου; 1195
 ΗΛ.καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.
 ΟΡ.οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
 ΗΛ.οὐ δῆθ'· ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προῦθηκας σποδόν.
 ΟΡ.ὦ δύσποτμ', ὥς δρῶν σ' ἐποικτεῖρω πάλαι.
 ΗΛ.μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτεῖρας ποτέ. 1200
 ΟΡ.μόνος γὰρ ἦκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ.οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἦκεις ποθέν;
 ΟΡ.ἐγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα.
 ΗΛ.ἀλλ' ἐστὶν εὖνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
 ΟΡ.μέθεες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθης. 1205
 ΗΛ.μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 ΟΡ.πιθοῦ λέγοντι κοῦχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
 ΗΛ.μὴ πρὸς γενείου μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.

1196. πᾶσιν] πᾶσι pr., ν a m. rec. 1197. οὐδ' δ] οὐθ' δ 1198. δῆθ' δ
 δῆθ' pr., θ ab alia m. προῦθηκας] προῦθηκα, σ ab S addito 1200.
 νυν] νῦν 1201. τοῖς ἴσοις pr., τοῖσι σοῖς corr. 1207. πιθοῦ] πείθου
 ἁμαρτήσῃ] ἁμαρτήσῃ

codice est et paucis apogr., eumque legit scholiasta, qui τῇδε interpretatur eis τοῦτο. ἀνάγκη προτρέπειν autem, in servitute conijcere, dictum ut ἀχεῖ προτραπέσθαι apud Homer. II. 6, 336. quod comparavit Wund.

1194. μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ] I. e. οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι, ut explicat scholiasta. Quo sensu μήτηρ ἀμήτωρ dicta erat v. 1154.

1196. πᾶσιν κακοῖς] Qualia descripsit v. 185—192.

1197. οὐδ' ὁ recte in Lb. aliisque apogr. pluribus, non οὐθ' δ. Iisdem verbis Ant. 261. οὐδ' ὁ κωλύσων παρήν.

1198. σὺ προῦθηκας] I. e. τοῦτον σὺ προῦθηκας.

1200. ποτέ] με σύ in apogr. uno, ἐμὲ in alio, quod aptius est quam ποτέ.

1201. τοῖς ἴσοις] τοῖσι σοῖς, ut correctum in codice, apogr. omnia: quod si dixisset Orestes, nihil aliud dixisset quam quod Electra modo dixerat. Sed γὰρ particula ostendit rationem potius reddi cur solus Orestes mala doleat Electrae.

1203. τὸ τῶνδ'] I. e. αἰδε. Chorum dicit.

1207. πιθοῦ ex Lb. aliisque nonnullis pro πείθου.

κοῦχ ἁμαρτήσῃ ποτέ] Scopo non aberrabis, i. e. consequeris quod voveris.

1208. μὴ 'ξέλῃ] μ' ἐξέλῃ Elmsleius ad Oed. T. 1522. et ad Eurip. Heracl. 977.

- OP. οὐ φημ' ἐάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 'Ορέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
- OP. εὐφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω ;
 OP. οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὕτως ἄτιμος εἰμι τοῦ τεθνηκότος ;
 OP. ἄτιμος οὐδενὸς σὺ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
- ΗΛ. εἴπερ γ' 'Ορέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
 OP. ἀλλ' οὐκ 'Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ τالαιπώρου τάφος ;
 OP. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ ; OP. ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω. 1220
- ΗΛ. ἦ ζῇ γὰρ ἀνὴρ ; OP. εἴπερ ἐμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἦ γὰρ οὐ κείνος ; OP. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφὴ λέγω.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. OP. φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.

1209. δ] Sic, non δ Inter 1215. et 1216. ἀλλ' ἐμὸν adscri-
 ptum. Est glossema verborum τοῦτο δ' οὐχὶ σόν 1217. οὐκ] κ ex
 γ' factum ab alia m. ant. 1219. ἔστιν] ἔστι 1221. ἀνὴρ] ἀνὴρ
 1222. προσβλέψασα] προσβλέψουσα

1209. τάλαιν' ἐγὼ σέθεν] *Miserere* propter te, quod explicat verbis proximis τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.

1211. εὐφημα φώνει] Nam Electra male ominato τῆς ταφῆς vocabulo usa erat.
 πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις] Sic Oed. T. 1014. πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμω.

1213. προσφωνεῖν] Intelligit ἐμέ.
 1214. ἄτιμος] I. e. Indigna.

1215. τοῦτο δ' οὐχὶ σόν] Vasculum cum cineribus nihil ad te pertinet.

1217. ἡσκημένον] I. e. κατεσκευασμένον, ut explicat scholiasta.

1220. Crescente animi motu dimidiatis trimetris loquuntur, quod nusquam factum in antiquiore tra-

goedia Aeschyli, saepius apud Sophoclem et Euripidem. Sophoclis exempla collegit Schneidew. (Oed. T. 626. 1173. Oed. C. 327. 652. 845. 1107. 1169. Aj. 591. 981. Trach. 876. Phil. 589.) Hesychii-que glossam memoravit, ex qua cognoscimus technicos veteres has trimetrorum particulas ἀντιλαβὰς vocasse, ἀντιλαβὰς· διαλογικαὶ ῥήσεις ἐξ ἡμιστιχίων λεγόμεναι κατὰ μικρὸν παρὰ τραγικοῖς.

1223. σφραγίδα πατρὸς] Annulum patris Orestis puero datum, quum Strophio ab Electra traderetur, ut haberet quo Agamemnonis filium se esse probaret. Similis annuli usus in Trach. 615.

1224. δ φίλτατον φῶς] Lucem praesentis diei dicit, quo Orestem

ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ. 1225

ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις ἀφ.

ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολῖτιδες,

ὄρᾱτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν

θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.

ΧΟ. δρῶμεν, ὦ παῖ, κατὰ συμφοραῖσί μοι 1230

γεγηθὺς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

ΗΛ. ἰὼ γοναί,

γοναί σωμάτων ἐμοὶ φιλάτων ἐμόλετ' ἀρτίως,

ἐφηύρετ', ἦλθετ', εἶδεθ' οὖς ἐχρήζετε. 1235

ΟΡ. πάρεσμεν' ἀλλὰ σίγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛ. τί δ' ἔστιν;

ΟΡ. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἐνδοθεν κλύῃ.

1232.-1252. = 1253.-1272.

1225. πύθῃ] π in litura litterae φ vel ψ cum γρ. χερσί a m. ant. ὡς] ω ex o factum. 1226. χερσίν] χερσῶν, 1227. ἔχοις] In ἔχεις 1228. ὄρᾱτ' ὄρᾱτ' 1232.-1234. Versus sic divisi, ἰὼ-ἐμόλετ'—, secus atque in antistropha. 1234. Alterum γοναί om. pr. Addidit m. recentior. 1235. ἐφηύρετ' ascripsi pro ἐφεύρετ' 1237. ἔστιν] ἔστι, ν a m. rec. addito.

vivum conspexit. Similiter Phil.

530. ὦ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἡδιστος δ' ἀνὴρ. Orestem ipsum sic appel-

lat infra 1354. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων, ut Homerus

Od. 16, 23. et 17, 41. dixit, ἦλθεσ, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φῶς.

1225. φθέγμ'] Continuat quod dixerat ὦ φίλτατον φῶς, epitheto φίλτατον etiam ad φθέγμα intel-

lecto. 1226. χερσίν] Non amplius nuncios sciscitandos esse dicat, quum ipse adsit.

1226. χερσίν ex apogr. pluribus pro χερσῶν.

ἔχοις] ἔχεις vel ἔχης pars apographorum.

1228. μηχαναῖσι μὲν—σεσωσμένον] Dicitur Orestes μηχαναῖς θα-

νάων, quod perisse simulatus erat, μηχαναῖς σεσωσμένος, quod illa ipsa fraude factum est ut salvus et incolumis in domum paternam redire posset. WUND.

1230. δρῶμεν] δρῶ μὲν apogr. unum. συμφοραῖσιν de rebus laetis, ut fit interdum, dictum ex hoc loco annotavit Eustathius p. 647, 38.

1233. γοναί σωμάτων] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, γονὴ σώματος ἐμοὶ φιλάτου, Ἀγαμέμνονος. Alterum γοναί apogr. alia habent, alia omitunt.

1235. οὖς ἐχρήζετε] I. e. ἐμέ.

1236. σίγ' ἔχουσα πρόσμενε] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ σίγα ἔως ἂν κατὰ νοῦν ἀποβῇ τὸ πᾶν.

ΗΛ. ἄλλ' οὐ τὰν Ἀρτεμιν

τὰν αἰὲν ἀδμήταν

τῷδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι

1240

περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὃν αἰεί.

ΟΡ. ὅρα γε μὲν δὴ κὰν γυναιξιν ὥς Ἀρης

ἔνεστω· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά παυ.

ΗΛ. ὅτοτοτοτοῖ τοτοῖ,

1245

ἀνέφελον ἐπέβαλες οὐ ποτε καταλύσιμον,

οὐδέ ποτε λησόμενον ἀμέτερον

οἶον ἔφν κακόν.

1250

ΟΡ. ἔξοιδα, καί, ταύτ' ἄλλ' ὅταν παρουσία

1238. ἄλλ'—ἀδμήταν uno versu, pariterque in antistrophe. 1242. αἰεί] Sic, non αἰεί 1245. ὅτοτοτοτοῖ τοτοῖ Hermannus pro ὅτοτοτοῖ 1246.—1250. Versus sic divisi, ἀνέφελον—οὐ ποτε—οὐδέ—ἀμέτερον ὁ δὲ—, pariterque in antistrophe. 1246. ἐπέβαλες] Secundum ex i. factum. 1251. καί Meinekius pro καί

1239. ἄλλ' οὐ τὰν Ἀρτεμιν] Metrum huius proximique versus est

— — —, — — —.

In apographis aliquot ἄλλ' οὐ μὰ τὰν, consueto librariis glossemate illato, de quo dixi ad v. 1063. Ἀρτεμιν ἀδμήταν similiter invocant choros virginum apud Aeschylum Suppl. 145. ἀγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κέρα — παντὶ δὲ σθένει διαγμούς εἰσιδοῦσ' ἔδμητος ἀδμήτας ῥύσιος γενέσθω.

1241. περισσὸν ἄχθος—γυναικῶν] Recte scholiasta, ἡ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμνήστραν. ὅρα δὲ εἰ οἰκεία ταῦτα τῇ Ἠλέκτρᾳ παρόντος Ὁρέστου, ὅπότε καὶ μόνῃ οὕσα τοσούτον ἔθρασύνετο. περισσὸν ἄχθος, inutile onus, de muliere hic dictum ut fragm. 682. de universo genere humano βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφόμενοι.

1243. μὲν δὴ] μέντοι Blomfieldus, quod aptius huic loco videtur.

κὰν γυναιξιν] Recte scholiasta, ἐπὶ τὴν Κλυταιμνήστραν τείνων φη-

σιν, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνείλεν. Hoc intelligens Electra vehementiorem dolorem proximis significat.

1246. ἀνέφελον] I. e. καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκίαστον, ὥς εἰ ἔφη διδῆλόν κακόν, ut explicat scholiasta.

ἐπέβαλες] Scholiasta in interpretatione ἐνέβαλες posuit, sive ita legit sive explicandi causa.

1249. λησόμενον passive dictum pro ἐπιλησθησόμενον, i. e. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον, ut explicat scholiasta.

1251. καὶ codex. Suspecta est particula inutilis, quam Hermannus in καὶ mutabat, cui καὶ prae-tuli, quod proposuit Meinekius Com. vol. 4. p. 324. Sic Electra v. 1220. πῶς εἶπας, ὦ καί.

ὅταν παρουσία φράσῃ] Similem locutionem kairos εἰσάγει (El. 39.) comparat Wund. Sensus verborum consiliumque poetae bene explicuit scholiasta, ὅταν ἐπιτρέπῃ ὁ καιρὸς καὶ καλῇ· ἢ ὅπότεν ἡ παρουσία

φράζει, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι χρεών.

ΗΛ.ὁ πᾶς ἐμοὶ

ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος. 1255

μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡ.ξύμφημι καὶ γῶ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛ.τί δρῶσα;

ΟΡ.οὐ μή 'στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛ.τίς οὖν ἂν ἀξίαν

1260

γε σοῦ πεφηνότος

μεταβάλοιτ' ἂν ὦδε σιγὰν λόγων;

ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡ.τότ' εἶδες, ὅτε θεοὶ μ' ἐπώτρυναν μολεῖν

— — — — —

1255. τάδε—χρόνος separato versu. τάδε δίκᾳ] τάδε δίκαια (sine accentu), adscripto ab S γρ. τάδε δίκᾳ 1256. ἔσχον] ἔχων (literis ex uno ductu expressis ita ut ex σχ factae videantur) pr. ἔσχον ab alia m. ant. 1257. σώζου] σώζου 1260. 1261. uno versu. 1260. ἂν ab alia m. ant. additum. 1263. Duo versus, ἐπεὶ—ἀέλπτως—, secus atque in strophæ. ἐπώτρυναν Brunckius pro ὠτρυναν 1264. Post hunc versum unius versus defectum indicavit Brunckius.

τούτων ἥ καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξίεναι τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα δι' ὅχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ὀρέστου γινόμενα. "Sensus est, ubi res praesens admonebit, tum haec recordari oportebit. Quod videtur sic dictum esse ut ipsius Clytaemnestrae significetur praesentia." HERM.

1255. δίκᾳ est in apogr. Triclinianis: in ceteris δίκαια ut in codice.

1257. σώζου τόδε] Scholiasta, ποῖον; τὸ ἐλευθεροστομεῖν. τοιγαροῦν ἀντίχου τῆς ἐλευθεροστομίας. Monet igitur ne libertatem dicendi vix concessam perdat longiore oratione, qua fieri possit ut consilia quae Orestes agit irrita fiant.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν | γε σοῦ

πεφηνότος] Codex et editiones veteres haec, ut in strophæ, conjungunt in unum versum. Alterius versus γε σοῦ πεφηνότος lectio suspecta: videtur enim ab correctore metrico esse interpolata trimetrum iambicum restituente. ἂν post οὖν recte additum in codice videtur, etsi ab alia manu, habentque apographa plura: nisi quis ἀνταξίαν praeferat, quod conjecit Arndt. Inepte vero γε positum, quod si addere voluisset poeta, saltem post σοῦ ponendum fuisset, quod tamen per metrum fieri nequit, nisi strophici versus scriptura interpolata sit, quod non probabile. Verba ipsa recte explicat scholiasta, τίς ἂν σοῦ φανέντος δικαίως ἔλοιτο ἀντὶ λόγων σιωπῆν;

1264. τότ' εἶδες—μολεῖν] Orestes

ΗΛ. ἔφρασας ὑπερτέραν

1265

τᾶς πάρος ἔτι χάριτος, εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα· δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημι' ἐγώ.

1270

ΟΡ. τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργασεῖν, τὰ δὲ
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν

ὀδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
μή τί με, πολύπονον ὧδ' ἰδὼν

1275

ΟΡ. τί μὴ πειρήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσης
τῶν σῶν προσώπων ἄδονδ' ἀποστερῆσαι.

1267. ἐπόρισεν scripsi pro ἐπόρσεν pr., ἐπῶρσεν corr. ab eadem aliave manu. 1268. ἀμέτερα] ἀμέτρα vel ἀμτερα pr. 1271. εἰργασεῖν Elmaleius pro εἰργάθειν 1274. ὀδὸν versui praecedenti addit.

1275. πολύπονον ὧδ' ἰδὼν] πολυστονωδ' ἰδὼν cum γρ. ὀδῖδων (litera i ex ei facta) a m. recenti. 1277. ἄδονδ' scripsi pro ἡδονδ'

respiciebat ad ea, quae modo dixit Electra, ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως ἀέλωμαι τ' ἐσεῖδον, hoc dicit, se accessisse, simulatque a dis iussus in patriam redire sit et caedem patris ulcisci. WUND.

346] Conf. v. 35.

1266. τᾶς πάρος—χάριτος] I. e. τῆς σῆς παρουσίας, ut explicat scholiasta.

1267. ἐπόρισεν] ἐπῶρσεν apographa. ἐπόρσεν codex a m. pr. unde quod metri indicio restitui ἐπόρισεν, ei non dissimile est quod in Oed. Col. dixit poeta v. 1458. πῶς δὲ, εἴ τις ἐντοπος, | τὸν πάντ' ἕριστον δεῦρο Θησεία πόροι; In Hesychii glossa, ἐπόρσεν: διεπέρσεν, haud scio an ἐπόρισεν potius sit corrigendum quam quod aliis placuit ἐπέρσεν vel ἐπέρυσεν.

1274. ὀδὸν cum versu praecedente conjungebatur. Versus est dochmiacus cum iambico dimetro catalectico. Idem metrum v. 1281.

1275. με omittunt aliquot apo-

grapha.

πολύπονον ex uno apogr. Jenensi restitutum pro πολύστονον, quod metro non convenire intellexit corrector qui πολύπονον restituit.

1276. τί μὴ ποιήσω;] μὴ refertur ad Electrae verba μή τί με etc. quae statim excipit Orestes. LINWOOD.

1277. ἡδονδ'] Mutavi in ἄδονδ': quanquam ἡδονδ' in Oed. T. 1339. et in locis quibusdam Euripidis. Scholiasta haec ita interpretatur ut ἡδονδ' legisse videri possit, μὴ ἀποστερήσης με, φησὶ, τοῦ μεθέσθαι τῶν προσώπων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέσται ἐπιπλέον μετεχούσῃ σου καὶ ἀπολαυούσῃ· οὕτω γὰρ ἀπαλλαγῆσθαι μετὰ ἡδονῆς· ἐὰν δὲ ἤδη ἀποστερήσης σου τοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγῆσθαι. Accusativum ἡδονδ' ab ἀποστερήσης pendere, infinitivo μεθέσθαι explicandi causa addito, monet Hermannus. De quo usu infinitivi dictum ad v. 543.

ΟΡ. ἡ κάρτα κἀν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδῶν.

ΗΛ. ξυναινεῖς ;

ΟΡ. τί μὴν οὐ ;

1280

ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυνον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἥλπισ' αὐδάν.

ἔσχον ὄργαν

ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοῇ κλύουσα

τάλαινα. νῦν δ' ἔχω σε' προῦφάνης δὲ

1285

φιλτάταν ἔχων πρόσσψιν,

ὣς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαβοίμαν.

ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,

καὶ μήτε μήτηρ ὥς κακὴ διδασκέ με

μήθ' ὥς πατρίαν κτήσιω Αἰγισθος δόμων

1290

ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην

χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξέλργοι λόγος.

1280. μὴν Seidlerus de vers. dochm. p. 136. pro μὴ 1281. ὦ φίλαι
ἔκλυνον ἂν separato versu ἂν] ἂν, sed ἂν in lemmate scholii. 1284.
ἄναυδον versui praecedenti addit. 1284. τάλαινα versui 1283. addit.
1287. Post ἐγὼ duarum literarum spatium οὐδ' sine spiritu.

1278. ἄλλοισι] Scholiasta, τοῖς
μὴ χαίρουσι τῇ ἐμῇ παρουσίᾳ. Hoc
dicit : immo etiam aliis irascerer,
si viderem eos velle te meo aspectu
privare. WUND.

1280. τί μὴν οὐ ;] Sic Eurip.
Rhesi v. 706. δοκεῖς γὰρ ;—τί μὴν
οὐ ; SEIDLER.

1281. ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἥλπισ' αὐ-
δάν] Reducis praeter spem fratris
vocem.

1282. Ante ἔσχον ὄργαν, quae
verba cum praecedentibus non co-
haerent, lacunam recte indicat
Hermannus. Versus videtur fu-
isse senarius catalecticus. Verba
autem ἔσχον ὄργαν et quae se-
quuntur an incorrupta sint non li-
quet, quum nesciamus quid prae-
cesserit. Syllabas ἔσχον ultimas
esse posse verbi συνέσχον monet
Bergkiius, collata glossa Hesychii,
οὐ συνέσχεον ὄργην· οὐ κατεκράτησεν

ὄργην. Scholiastae quomodo haec
explicare conati sint hae eorum
annotationes ostendunt, ὦ φίλαι
οἶαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ
ἀπροσδόκητον, ἐφ' ᾧ οὕτε σιωπήσαι
ἂν ἠδυνάμην, οὕτε ἀκούσασα βοηθῆσαι.
καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρίπετο αὐτὴν
βοῇσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴ-
γισθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπήσαι.
ὁμοῦ δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα
πρόσσψιν. ὁ νοῦς· ἔκλυνον αὐδὴν, ἣν
οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον
ἄναυδον τῷ μὴ δύνασθαι ἀκοῦεν,
οὐδὲ βοῶντός τινος ἀκοῦεν δυναμένη.
οὕτως ἐξέστην ἐμαντῆς. λέγει δὲ
περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτε
ἤκουσεν.

1291. ἀντλεῖ] *Exhaustit.*

1292. χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν
ἐξέλργοι λόγος] Sententiam recte
explicat scholiasta, ἀφαίρεται τὴν
εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι
τῶν λόγων ἢ ἀδολεσχία. Quem ἔργου

ἂ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
σήμεν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ. 1295

οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ νῶν ἐπελθόντων δόμους·
ἀλλ' ὥς ἐπ' ἔτι τῇ μάτῃ λελεγμένη
στέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχίσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως. 1300

ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασιγνήθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλου
καὶ τοῦμόν ἐσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
πρὸς σοῦ λαβοῦσα κούκ ἐμὰς ἐκτῆσάμην.
κούδ' ἂν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς 1305
ὑπηρετοῖην τῷ παρόντι δαίμονι.

1296. οὕτω] οὕτως 1297. ἐπελθόντων] ἐπελθόντων, οἱ fortasse ab S.

1298. λελεγμένη] δεδεγμένη, λ λ ab alia m. ant. 1304. λυτήσασα]
Ex λυτήσασα factum a m. pr. δεξαίμην] λεξαίμην, adscripto a m. re-
centi γρ. βουλοίμην βραχὺ. 1306. ὑπηρετοῖην Elmsleius pro ὑπηρετοίμην

pro χρόνου legisse Bruncius con-
jecit, quod etiam Reiskius propo-
suerat et huic loco aptissimum
est, licet χρόνου καιρὸν etiam Plu-
tarchus dixerit in vita Sertorii c. 16.
ἑμαχὼν τὸ ἐνδελεχὲς, ᾧ πᾶσαν ἐπιὼν
δ' χρόνος αἰρεῖ καὶ καταργεῖται δό-
ξαίμην, εὐμενὲς ἂν σύμμαχος τοῖς δε-
χομένοις λογισμῷ τὸν καιρὸν αὐτοῦ,
τοῖς δὲ ἀκαίροις ἐπείγομένοις πολε-
μώτατος. Quo exemplo minus effi-
ci mihi videtur quam ipsius poetae
verbis v. 75. καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἐν-
δράσειν | μέγιστος ἔργου παντός ἐστ'
ἐπιστάτης, ex quibus colligi potest
hic quoque ἔργου γὰρ ἐν σοὶ καιρὸν
αὐτὸ πόνου γὰρ ἐν σοὶ καιρὸν scriptum
fuisse.

1295. γελῶντας ἐχθροῦς] γελῶσι
δ' ἐχθροὶ dixerat Electra v. 1153.

1296. μὴ 'πιγνώσεται φαιδρῷ προσ-
ώπῳ] I. e. ne ex laeto vultu tuo

cognoscat quid meditemur.

νῶν] Se dicit et Electram. Nam
Electram cum Oreste domum in-
gredi apparet ex v. 1398 seqq.

ἐπελθόντων] ἐπελθόντων, quod a
m. pr. habet codex, est etiam in Γ.
ἐπελθόντων Nauckius.

1304. δεξαίμην] Sic in apogr. Pa-
latino recte correctā est scriptura
codicis λεξαίμην. Cetera apographa
βουλοίμην, quod a m. recenti anno-
tatum in codice. δεξαίμην cum in-
finitivo constructi exempla vide in
Thesaurο, velut Herodoti 3, 38. ἐπὶ
τέφ' χρήματι δεξαίμην ἂν τελευτήοντας
τοὺς πατέρας κατακαίειν πυρὶ.

1306. ὑπηρετοῖην] Legebatur ὑπηρε-
τοίμην, de quo scholiasta recentior apud Johnsonum, ὑπηρετῶ καὶ
ὑπηρετοῦμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ὅν τὸ
μὲν λέγεται κοινῶς, τὸ δὲ ὑπηρετοῦ-
μαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Sic fortasse

ἀλλ' οἶσθα μὲν τᾶνθένδε, πῶς γὰρ οὖ; κλύων
 ὀθούνεκ' Αἰγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
 μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δεισῆς ποθ' ὥς
 γέλωτι τοῦμὸν φαιδρὸν ὄψεται κᾶρα. 1310
 μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτῃκέ μοι,
 κἀπαί σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρῇ
 δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμι' ἐγὼ,
 ἥτις μῆ σε τῇδ' ὀδῶ θανόντα τε
 καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἰργασαι δέ μ' ἄσκοπα, 1315
 ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἴκοιτο, μηκέτ' ἂν
 τέρας νομίζω αὐτὸ πιστεύειν δ' ὄραν.
 ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδὸν,
 ἄρχ' αὐτὸς ὥς σοι θυμός. ὥς ἐγὼ μόνη
 οὐκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον· ἡ γὰρ ἂν καλῶς 1320
 ἔσωσ' ἐμαντῇ, ἡ καλῶς ἀπωλόμην.

OP. σιγᾶν ἐπήνεσ'· ὥς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω

1311. τε om. pr. 1312. ἐκλήξω] Ante λ littera π erasa. χαρῇ
 Schaeferus pro χαρᾶς 1313. λήξαιμι' ἐγὼ] λήξαίμεν' ὧς pr. 1315.
 εἰργασαι] ai ex ω factum. 1318. ἡμῖν] ἡμῶν pr.

Galenus vol. 10. p. 206. λεγόντων δὲ
 καὶ τῶν ὑπηρετουμένων αὐτῷ βαθὺν
 οὕτως εἶναι τὸν ὄπνον, nisi hoc ex
 ὑπηρετούντων corruptum. Sopho-
 cli ὑπηρετοῖν emendatione certis-
 sima restituit Elmsleius ad Eurip.
 Heracl. 1017. et Oedip. Col. 491.
 Forma media διυπηρετεῖσθαι saepe
 utuntur scriptores Byzantini, velut
 Theophylactus Simocatta p. 43 a.
 Joannes Cinnamus p. 138 d. 174 a.
 τῷ παρόντι δαίμονι] Deo nunc
 nobis faventi.
 1307. ἀλλ' οἶσθα—] Scholiasta,
 εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα περὶσθαι
 τὸν Ὀρέστην. Sic Phil. 895. τί δῆτα
 δρῶμι' ἐγὼ τῶνθένδε γε; Oed. Col.
 476. τὸ δ' ἐνθεν ποῖ τελευτῆσαι με
 χρῆ; 1308. Αἰγισθος—οὐ κατὰ στέγας]
 Hoc choro dixerat Electra v. 313.
 κατὰ στέγας—ἐν οἴκοις] Eadem
 conjuncta Oed. T. 637. οὐκ εἰ σὺ τ'
 οἴκουσ' ἐσ' τε, Κρέον, κατὰ στέγας;
 1310. τοῦμὸν φαιδρὸν] Sic codex
 et apographa meliora. In recen-
 tioribus φαιδρὸν τοῦμὸν.
 1311. μῖσος—ἐντέτῃκε] Sic Plato
 Menex. p. 245 D. καθαρὸν τὸ μῖσος
 ἐντέτῃκε τῇ πόλει τῆς ἀλλοτριᾶς
 φύσεως. SCHNEIDEW.
 1315. ἄσκοπα] V. ad v. 864.
 1320. δυοῖν] Id est δυοῖν θάτερον.
 Locos similes Thucydidis 1, 33. et
 Andocidis p. 4, 11. comparavit Her-
 mannus.
 1322. Haec Oresti recte tribuunt-
 ur in codice. Scholiasta, τινὲς τὸν
 χορὸν φασὶ λέγειν ταῦτα. Chori si

τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἱ ἂν οὔτε τις
δόμῳ ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβῶν.

1325

ΠΑ. ὦ πλείστα μῶροι καὶ φρενῶν τητῶμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ τοῦ ἐνεστω οὔτις ὑμῖν ἐγγενῆς,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσω, ἣν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προϋθέμην ἐγώ.

1330

1325. ἀπώσαιτ' ἀπώσεται^{αι}, ai ab alia m. ant. ἡσθείη] ἡσθείη pr. 1328.
ἐγγενῆς] ἐγγενῆς 1330. γινώσκετε] γινώσκετε 1331. σταθμοῖσι]
σταθμοῖσιν

haec verba essent, duos plenos trimetros potius exspectari monet Schneidew.

σργῶν ἐπῆνεσ'] Hoc commendaverat jam v. 1236.

1323. τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος] Intelligendum τινος.

εἴσιτ', ὦ ξένοι] Simulat Electra se ignorare adesse Orestem et tanquam hospites externos jubet ingredi. CAMEL.

1324, 1325. Notanda usitata tragicis ambiguitas. Nam domesticos haec de cinere mortui Orestis intelligere necesse est: ipsa de viro intelligit, qui acceptus amicis, metuendus hostibus redierit. HERM.

1327. παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ'] I. e. nihili aestimatis. Similiter Aeschylus Agam. 229. παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένοιον ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς. Soph. Ant. 35. τὸ πρῶγμ' ἔγειν οὐχ ὥς παρ' οὐδέν. Oed. T. 983. ταῦθ' ὅτ' παρ' οὐδέν ἐστι.

1328. ἐγγενῆς] Scholiasta, ἐγγε-
γενήμενος, ἢ ἕξιος τοῦ γένους. Vera prior interpretatio. ἐγγενῆς apogr.

tantum non omnia. ἐγγενῆς codex, contrario errore atque Oed. T. 1506. ubi ἐγγενῆς in ἐγγενῆς corruptum legitur. In Lb. primo scriptum fuit ἐκ γενετῆς, calami lapsu potius, ut accentus ostendit, quam ex glossemate ἐκ γενετῆς.

1329. ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς] Schol. recentior, ὅτε οὐ πλησίον αὐτῶν, ἀλλ' ἐντὸς αὐτῶν τῶν κινδύνων τῶν μεγίστων ὄντες.

1332. φυλάσσω] Nam paedagogus custodis partes agit ad januam.

ὑμῖν] ἡμῖν Lb. vel casu vel ex conjectura librarii fortasse vera. Nam ὑμῖν supervacuum est, quum ὁμῶν sequatur.

1333. τὰ δρώμενα cum genitivo ὁμῶν conjunctum, quia instar substantivi ἔργα est, ut Oed. C. 1144. οὐ γὰρ λόγοισι—μᾶλλον ἢ τοῖς δρώ-
μένοις. Iph. T. 1295. εἰδέναι τὰ δρώ-
μενα. Recte scholiasta, οἷον πρὶν
ἰδεῖν τὰ σώματα ὁμῶν, οἱ ἐχέροι ἐγνω-
σαν ἂν τὰ βουλευόμενα τῆς ψυχῆς.

καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1335
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
εἶσω παρέλθεθ', ὥς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡ. πῶς οὐδ' ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι ;

ΠΑ. καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα. 1340

ΟΡ. ἤγγειλας, ὥς ἔοικεν, ὥς τεθυνηκότα.

ΠΑ. εἰς τῶν ἐν Ἀιδου μάθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνήρ.

ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τοῦτοισιν ; ἡ τίνες λόγοι ;

ΠΑ. τελουμένωνν εἶπομ' ἄν· ὥς δὲ νῦν ἔχει,

καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς. 1345

ΗΛ. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ ; πρὸς θεῶν φράσον.

1336. ἀπλήστου] ἀπλείστου σὺν χαρᾷ] συγχαρᾷ, v ab S. 1337.
μέλλειν] μέλειν 1340. γνῶναι] γνῶναι, sed i. eraso. 1343. οὐδ'] ἐν
1345. τὰ κείνων] τὰ κείνων ab alia m. ant., ut Oed. Col. 392.

1336. ἀπλήστου] Codicis vitium ἀπλείστου, ut mox μέλειν pro μέλλειν, correctum in apogr. omnibus.

1338. ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή] Curandum esse dicit ut quod agunt quazuprimum transactum sit. ἔργων ἀκμήν paedagogus jam v. 22. dixerat.

1339. τάντεῦθεν] Dictum ut τάνθενδε v. 1307.

1341. ὡς—ὡς] Sic saepe duo ὡς parvo intervallo ponuntur, ut in locis ab Wund. comparatis Ant. 735. ὄρετ' τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἔγαν νέος, et Trach. 1241. οἶμοι τάχ' ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις. ἔοικεν in εἰκοίε μ' mutat Wunderus, recte fortasse.

1342. ἐνθάδ'] I. e. opinione eorum qui in domo sunt.

ἀνήρ] Quum genitivum ἀνδρῶν ad τῶν referendum metrum non ferret, nominativum posuit ad eis relatum.

1343. Codicis scriptura ἐν, servata in Γ. et Palat., recte in οὖν mutata in apogr. ceteris.

1344. τελουμένωνν] Intelligendum ἔργων, transactio opere, ut apud Eurip. ab Schneidew. comparatum, Andr. 998. πάρος μὲν οὐκ ἔρω, τελουμένωνν δὲ Δελφὶς εἴσεται πέτρα.

1345. καλῶς τὰ κείνων πάντα] Intelligendum ἔχει ex praecedente ὡς δὲ νῦν ἔχει, ut v. 1340. ubi paedagogus idem fere quod hic dixerat καλῶς (ἔχει τάντεῦθεν)· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα. Dubitatur vero quare τὰ μὴ καλῶς (ἔχοντα) dicat. Scholiasta explicat, καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν. Probabilior Hermanni sententia scelestum Clytaemnestrae de morte Orestis gaudium intelligentis, quo fiat ut majore securitate domum intrare possit Orestes.

1346. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ] Scholiasta, οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ὀρέστην πρότερον ἢ Ἠλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμὸν.

ΟΡ. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

ΟΡ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χέρας ποτέ;

ΗΛ. πόλῳ; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὐ τὸ Φωκέων πέδον

ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν.

1350

ΗΛ. ἢ κείνος οὗτος οὐ ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ.

μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόβῳ;

ΟΡ. ὅδ' ἐστὶ. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων

'Αγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἢ σὺ κείνος εἶ,

1355

ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;

ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων

ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι

ξυνών μ' ἔλθες οὐδ' ἔφαινες, ἀλλὰ με

λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί;

1360

χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·

χαῖρ'· ἴσθι δ' ὥς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ

ἤχθηρα κάφλῃσ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους

1347. ξυνίης] ξυνίεις 1348. εἰς] ἐς 1350. προμηθίᾳ] προμηθείαι, εἰ
ab alia m. ant. 1352. προσηῦρον scripsi pro προσεῦρον 1355. ἦ]
ἢ pr. Post κείνος litera (a vel δ) erasa. 1361. δοκῶ] δοκῶι 1362.
ἴσθι δ'] Literae i δ ab S illatae. μάλιστά σ' ἀνθρώπων ex μάλιστα ταν-
θρώπων factum.

1347. ξυνίης ex paucis apogr. pro
ξυνίεις.

οὐδέ γ'—φέρω] Proprie: ne in men-
tem quidem veniē, i. e. ne divinare
quidem possum. Cfr. Oed. T. 975.
μή τίς ἐσ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βά-
λῃς. WUND.

1350. προμηθίᾳ] Quod superscrip-
tum est in codice προμηθείᾳ non
esse probandum ad v. 1036. osten-
dimus. χεροῖν non cum προμηθίᾳ,
sed cum οὐ conjungendum esse mo-
net scholiasta.

1357. χεῖρες] Quibus Orestem
puerum tulit.

ἔχων] Pergit quasi in praee-

dentibus non manus paedagogi, sed
paedagogum ipsum sit allocuta, ut
in verbis proximis facit πῶς οὕτω
πάλαι ξυνών μ' ἔλθες;

1358. ποδῶν ὑπηρέτημα] Nam
pedibus ivit Thebis ad Strophium
Phocensem, cui tradidit Orestem.

1359. ἔφαινες] Intellige ξυνόν-
τα σε.

1360. λόγοις ἀπώλλυς] Quum O-
restem perisse nunciaret.

1364. τοὺς—ἐν μέσῳ λόγους] I. e.
quae dici possint de iis, quae acci-
derunt inter discessum et reditum
meum. WUND.

πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, 1365
 αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἥλέκτρα, σαφῇ.
 σφῶν δ' ἐννέπω γὰρ τοῖν παρεστώτοιν ὅτι
 νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνῃ
 νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
 φροντίζεθ' ὥς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
 ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
 Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τοῦργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
 χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη
 θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375

ΗΛ. ἀναξ' Ἀπολλων, ἴεως αὐτοῖν κλύε,
 ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἧ σε πολλὰ δὴ
 ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερσί.

1365. κυκλοῦνται] κυκλου... *erasis literis* ^{οὔνται} *etai, superscriptoque ab alia*
m., sed rursus eraso si. Hinc Lb. κυκλουσι 1367. σφῶν] σφῶν γὰρ
 Hermannus pro γε 1372. ἡμῖν] ἡμιν 1378. προὔστην] προστην, u
 a m. pr.

1365. κυκλοῦνται servatum in apogr. melioribus et Triclinianis; deteriora κυκλοῦσιν. Activum a grammatico, ni fallor, illatum, qui verba τοῖς ἐν μέσῳ λόγους cum κυκλοῦσι conjungeret. Pendent vero ex verbis αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν σαφῇ, in quibus ταῦτα ex abundanti additum, genere mutato. Similiter τάδε et τάσδ' ἀράς in Oed. T. 819. 820. ἐκ παραλλήλου posuit poeta.

νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι] Similiter Oed. C. 617. μυρίας δ' μυρίας χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἴων.

1368. νῦν Κλυταιμνήστρα μόνῃ] Nam peregre abest Aegisthus, ut dictum v. 313. Recte igitur scholiasta monet, ἐνταῦθα ἀνεκάλυψε τὸ χρήσιμον τῆς ἀποδημίας Αἰγίσθου.

1370. σοφωτέροις] Intelligendum παλαισταῖς vel simile aliquod sub-

stantivum. Illud ipsum post τοῦτων inserendum esse, deletο ἄλλοισι, coniecit Nauckius.

1372. Valde inutiliter additum οὐδὲν ἔν, quo omisso oratio optime procedit, nunc mire impedita. Ex ἐνδόν corruptum esse coniecit Nauckius, ex quo facile δεῖ intelligi potest ad infinitivum χωρεῖν in altera parte sententiae.

1374. πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη θεῶν] I. e. simulacra θεῶν πατρῶων, inprimis Apollinis, ante aedes collocata, quod verbis πρόπυλα ναίουσιν significatur.

1376. ἀναξ' Ἀπολλων] Eundem invocaverat Clytaemnestra v. 637. φοίβου προστατηρίου nomine usa.

1377. σε] Accusativus regitur ab λιπαρεῖ προὔστην χερσί, quibus verbi ικετεύειν notio inest.

1378. ἀφ' ὧν ἔχοιμι] Iis rebus

ἐμοῦ καλαστοῦ προστυχῶν φύση φρένας.

ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. 1465

ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεισι νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλατε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχη.

ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταξ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν, 1470

1465. κρείσσοσιν] Sic, non κρείττοσιν, quod est in apographia.
1466. φθόνου] φόνου, θ ab S inserto 1467. εἰ δ' ἔπεισι] εἰ δ' ἐστὶ
pr., correctum ab m. pr. aut ab S. Post ἔπεισι litera ν erasa 1469.
τοῖ] τε

ditis cum equo comparatis meta-
phora, velut apud Aeschylum Ag.
1639. τὸν δὲ μὴ πειθάνορα ξείῳ βα-
ρειαῖος οὐ τι μὴ σειραφόρον κριθῶντα
πῶλον.

1463. ἐμοῦ καλαστοῦ προστυχῶν]
Barior compositi προστυχεῖν cum
genitivo constructi usus. Sic Plato
ab H. Stephano citatus Epist. 7.
p. 327 B. οὕτως δέ τις ὑπήκουσεν ὡς
οὐδὲς πάποτε ὃν ἐγὼ προσέτυχον
πάντων. et Sophocles ipse Phil. 552.
προστυχόντι τῶν ἰσων.

φύση φρένας] Eadem locutio de
eo qui sapere discit Oed. Col. 804.
ὦ δόσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας
φαρεῖ φρένας ποτέ;

1464. τὰπ' ἐμοῦ] I. e. τὰ ἀπὸ
ἐμοῦ, quae ab me proficiscuntur s.
ab me agenda sunt. Quocum
Doederlinus alique similia compa-
rarunt, velut Oed. C. 1628. πάλαι
δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται. Eur. Troad.
74. ἔτοιμ' ἂ βούλει τὰπ' ἐμοῦ.

τῷ γὰρ χρόνῳ—κρείσσοσιν] Hoc
est quod Chrysothemis Electrae
suaserat v. 1013. αὐτῇ δὲ νοῦν σχῆς
ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ, | σθένουσα
μὰρ τὸν κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.

1465. συμφέρειν] I. e. δημοφρονεῖν.
V. exempla ab Elmsleio collecta
ad Eurip. Med. 13.

τοῖς κρείσσοσιν] Orestem dicit

Electra, Aegisthus vero de se dic-
tum accipit.

1466. ὦ Ζεῦ—] Similiter Cly-
taemnestra v. 766. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα,
πότερον εὐτυχὴ λέγω, ἢ δεινὰ μὲν
κέρδη δέ;

φθόνου] φθόνος intelligitur deo-
rum, ut apud Aeschyl. Agam. 903.
φθόνος δ' ἀπέστω. Sensus est: vi-
deo corpus non sine deorum invidia
prostratum: sed si nefas est, indic-
ium volo, i. e. aliis verbis: cecidit
ille ira et invidia deorum, si fas
est hoc dicere. HERM. Eurip. Or.
974. ubi de interitu generis Pelo-
pidarum agitur, φθόνος νιν εἶλε θεό-
θεν.

1467. εἰ δ' ἔπεισι νέμεσις] Bre-
vius Oed. Col. 1753. πενθεῖν οὐ χρή
νέμεσις γάρ.

1469. τοι incerta apographorum
quorundam auctoritate positum
est pro τε, quod est in aliis et in
codice, ab Triclinio in γε muta-
tum. De particulis ὅπως τοι conf.
ad Trach. 194.

τύχη] τύχοι Flor. Γ.

1470. βάσταξ'] I. e. ψηλάφα.
Manibus tangere velamentum Ae-
gisthus jubetur, ut tollat: unde
per αἶρε τὸ κάλυμμα explicat scho-
liasta recentior.

τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπέλομαι· σὺ δὲ,
εἰ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὐτὴ πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἴμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν' ἄγνοεῖς; 1475

ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανούσιν οὐνεκ' ἀνταυδῆς ἴσα;

ΑΙ. οἴμοι, ξυνῆκα τοῦπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὄδ' οὐκ Ὁρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480

ΟΡ. καὶ μάντις ὦν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;

ΑΙ. ὄλωλα δὴ δεύλαιος. ἀλλὰ μοι πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφε, μηδὲ μηκύνειν λόγους.

[τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485

1471. φίλως] In φίλος radendo mutatum ab alia m. 1475.
φοβεῖ] φοβῆ. 1477. αἰσθάνει] αἰσθάνη. 1478. ζῶντας Tyr-
whittus pro ζῶν τοῖς 1481. ἐσφάλλου] ἐσφάλου pr., altero λ a m.
recentiore addito. 1483. κἂν σμικρὸν] κἂν ἐπιμικρὸν cum gl. κἂν
σμικρὸν 1485. 1486. Hi duo versus in margine scripti sunt ab alia
manu paullo recentiore in litura duorum versuum, qui haud dubie iidem
versus fuerunt sive a manu prima sive ab S scripti, sed fortasse literis
exilioribus, ut alii versus plures in margine suppleti: nisi forte perverso
ordine scripti fuerunt, quod ipsum quoque movere potuit librarium ut
eos denuo scriberet. Conf. ad 1498. 1485. τί] τίς, σ ab alia
m. deleto.

1471. φίλως] φίλος apogr. multa.
1473. μοι addit quia eam sua
caussa evocari vult, nihil de nece
ejus suspicans.

1474. Haec dum dicit Orestes,
velamentum tollit, Aegisthusque
interfectae corpus Clytaemnestrae
conspicit non sine horrore.

1478. οὐ γὰρ—ἴσα] Non ergo
dudum pensasti te vivos aequè ut si
mortui essent alloqui? i. e. quae
quasi mortuo Orestī dixisti, dixisse
vivo. HERM.

1479. ξυνῆκα τοῦπος] Sic Aesch.
Choeph. 886. ΟΡ. τὸν ζῶντα καίνειν

τοὺς τεθνηκότας λέγω. | ΚΛ. οἱ ὃγ.
ξυνῆκα τοῦπος ἐξ αἰνεγμάτων.

1481. καὶ μάντις — πάλαι] Et
quum vates optimus sis. tam diu
fallebare? Quod cum ironia dic-
tum hoc sensu: quod nunc demum
acute vides, dudum debebas prae-
videre, te sceleris tui poenas mihi
soluturum esse; i. e. sero tu vates
factus es. WUND.

1483. κἂν σμικρὸν] apographa
pleraque. Codicis scriptura κἂν
ἐπὶ μικρὸν servata in Lb., Flor. Γ.
et Palat.

1485. 1486. Seclusi versus duo

θυήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι ;]

ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθεσ

ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκὸς ἐστι τυγχάνειν,

ἄποπτον ἡμῶν. ὥς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν

μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

1490

OP. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ

νῦν ἐστὶν ἀγῶν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

AI. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με ; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν

τοῦργον, σκότου δεῖ, κοῦ πρόχειρος εἰ κτανεῖν ;

OP. μὴ τάσσε· χῶρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες

1495

πατέρα τὸν ἀμύν, ὥς ἂν ἐν ταύτῃ θάνης.

AI. ἦ πᾶς' ἀνάγκη τήνδε τήν στέγην ἰδεῖν

τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά ;

1487. πρόθεσ] πρόσθεσ, sed eraso σ 1488. ὧν] ὧ, v ab S addito
1490. γένοιτο ab S illatum 1492. ἀγῶν] ἀγῶν 1496. ἂν om.
1498. 1499. Hi quoque duo versus, ut 1485. et 1486. ab alia manu an-
tiqua in ipso textu scripti sunt erasis duobus quos prima manus scrip-
serat versibus, quos eosdem fuisse ex syllaba σσ (vocabuli ἄσρος), quae
de primae manus scriptura superest, intelligitur.

futiles et inutiles, a manu recen-
tiore in margine codicis scriptos,
quorum sensum et structuram quo-
modo expedire conati sint inter-
pretes ex Wunderi annotatione
cognosci potest "τί γὰρ βροτῶν—
φέροι] Genitivi sunt absoluti, βρο-
τῶν—μεμυγμένων, quum homines
malis afflicti jacent, dictumque σὺν
κακοῖς μεμυγμένων pro eo quod vul-
go dicitur κακοῖς συμμεμυγμένων.
Deinde notanda locutio est τοῦ
χρόσου κέρδος τι φέρειν, significans
proprie: aliquid lucri facere, quod
tempus adferat, i. e. hoc loco: dif-
ferenda morte aliquid lucrari." Ni-
hil ad hos versus annotatum in
scholiis.

1487. πρόθεσ—τυγχάνειν] Scho-
liasta, οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθεσ αὐτόν.
Cf Eur. El. 894 sqq. ubi Orestes
Electrae dicit: ἤκω γὰρ οὐ λόγῳι-

σιν, ἀλλ' ἔργοις κτανὼν Αἰγισθον·
ὡς δὲ τῷ σάφ' εἰδέναι τάδε προθῶμεν,
αὐτὸν τὸν θανόντα σοὶ φέρω, ὅν, εἴτε
χρήσεις, θηρσὶν ἄρπαγην πρόθεσ, ἢ
σκύλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοισ,
πήξας ἔρρισον σκόλοπι. et Hom. Od.
3, 256. seqq. WUND. Homeri
verba de Aegistho sunt, εἰ ζῶντ'
Αἰγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ἀτρεΐδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Με-
νέλαος· τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν
ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, ἀλλ' ἦρα τὸν γε
κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν, κεί-
μενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς Ἀργεος. Hoc est
quod Sophocles dixit ἄποπτον ἡμῶν.

1495. τάσσε] I. e. ἐπίτασσε.
χῶρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες] Recte
monet scholiasta, πρόσσιν ἰκανῶν
εὖρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ φανεῖσθαι
αὐτόν.

1496. ἂν ex paucis apographis,
inter quae Palat., additum.

ΟΡ. τὰ γοῦν σ' ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

ΑΙ. ἀλλ' οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

1500

ΟΡ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἣ δ' ὁδὸς βραδύνεται.

ἀλλ' ἔρφ'. ΑΙ. ὑφηγοῦ. ΟΡ. σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙ. ἦ μὴ φύγω σε; ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν

θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.

[Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,

1505

ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλοι,

κτείνειν· τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ᾖ πολὺ.]

ΧΟ. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὥς πολλὰ παθὼν

δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες

τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

1510

1499. τὰ γοῦν] τὰ γ' οὖν σ' a m. rec. in litura duarum literarum 1502. ἔρφ'] φ a m. recentiore habet in litura literarum πe 1505.—1507. Seclusi versus spurius. 1505. τήνδε ab S illatum 1506. πέρα] πέραι θέλοι.] In θέλει mutatum a m. recentiore 1510. τῇ νῦν ὁρμῇ separato versu.

1499. μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος] Nam Aegisthū ita in potestate sua habet ut necem effugere non possit.

1500. ἀλλ' οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας] Agamemnonem dicit, qui nihil mali suspicatus Clytaemnestrae Aegisthique dolo succubuerit.

1505. δίκην] Poenam.

1506. γε] τι substituit vel ab alio substitutum accepit Nicephorus Basil. in Walzii Rhetor. vol. I. p. 461, 16.

θέλοι.] Sic apographa Lb., Γ et Palat.: cetera θέλει.

1507. κτείνειν] Gl. λέγω τὸ κτείνειν. Apponitur enim ad praecedens τήνδε δίκην. BRUNCK.

τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ᾖ πολὺ] Non numerosos fore homines sceleratos vel non numerosa scelera fore dicit. Similiter τὰ πανοῦργα καὶ παλινοτριβῇ Phil. 448. His dictis Orestes, praeeunte cui caedem illaturus est Aegistho, domum regiam intrat cum Pylade et Electra.

Magnopere tamen vereor ne tres hi versus 1505—1507. ab interpolatore—fortasse eodem cui versus 1485. 1486. debemus—additi sint. Neque enim verisimile est Sophoclem sententiam quae his versibus continetur verbis expressisse tyrone quam poeta exercitatissimo dignioribus, oportebat autem statim esse hanc universis poenam, quisquis ultra leges agere velit, occidere. Neque enim scelesti multi forent. Sublatis autem his versibus Orestis oratio aptissime paucis comprehenditur verbis, sed acerbitate plenius.

1510. τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν] Idem, qui liberi dicti sunt evasisse, Orestes et Electra, quum dicuntur τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν, hoc nunc impetu consummati, non dubium videtur quin libertas potissimum eorum illo in Aegisthū facto impetu consummata sive penitus restituta esse significetur. Non recte Brunckius τῇ νῦν ὁρμῇ hoc uinere interpretatus est. WUND.

S O P H O C L I S

TRACHINIAE

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

VI.

TPAXINIAI.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ*

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΙΧΑΣ.

ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

* Septem hujus tragoediae personas inter tres histriones ita distributas fuisse patet ut *πρωταγωνιστής* Dejaniram et Herculem, *δευτεραγωνιστής* Hyllum et Licham, *τριταγωνιστής* Nutricem, Nuncium et Senem ageret. Muta persona Iolae, quam cum aliis captivis mulieribus adducit Lichas (v. 242.), ab histrione non magis agitur quam alia hujusmodi in aliis fabulis *κωφὰ πρόσωπα*, et hic ne poterat quidem agi, quum tres simul in scena versentur histriones, qui Dejanirae, Lichae et nuncii personas repraesentant. Indicem personarum dedi qualis in codice legitur. *Δούλη τροφός*, quae in initio fabulae cum Dejanira prodit versusque recitat 49-60., nihil impedit quominus eadem esse credatur quae necem quam sibi conscivit Dejanira nunciat et pluribus post colloquium cum χορῷ versibus describit (v. 871.-946.) In apographis, quorum scripturas enotare neglexerunt editores, nonnulla in

personarum nominibus mutata esse ex editione Aldina colligi potest, in quo sic scripta leguntur, *Δηιδνεира* *Παιδαγωγός*. "Υλλος. Χορός *γυναικῶν* *Τραχινίων*. "Αγγελος. Λίχας. Δούλη τροφός. Πρέσβυς. "Ηρακλῆς. Apud Brunckium, partim praeexistentibus aliis post Aldum editionibus, *Δηιδνεира*. *Θερψαινα*. "Υλλος. Χορός *παρθένων* *Τραχινίων*. "Αγγελος. Λίχας. Τροφός. Πρέσβυς. "Ηρακλῆς. nomine *Θερψαινα* praescripto v. 49.-60. (ubi *παι*, i. e. *παιδαγωγός*) editio Aldina, Τροφός vero v. 871.-946. Chorum non ex mulieribus nuptis, quae *γυναικῶν* nomine significari videri possint, sed ex virginibus compositum esse clarissime patet ex Dejanirae verbis v. 143.-152. neque obstat quod Dejanira v. 225. chorum verbis compellat *φίλαι γυναῖκες*. Ceterum personarum index in codice non hoc loco legitur, sed Argumento ex Apollodori Bibliotheca excerpto postpositus est.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ. (Π. 7, 5.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ^α.

Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δημί-
κειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς
Ἀχελῷον ἀπεικασθέντα ταύρω, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ
τὴν μὲν Δημίκειραν γαμεί, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ
τούτου τὴν Ἀμυλθείαν. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἡ κέρας
εἶχε ταύρου· τούτου δὲ, ὥς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην ὥστε
ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅπερ ἂν εὖξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ
Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοῦς, καὶ πόλιν ἐλὼν Ἐφύραν,
ἣς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ
Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεί,
κοινὸν παῖδας ἀπέκτεινεν Εὐνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα κατὰ χειρῶν
διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος Οἰνέως. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀκου-
σίῳ γενομένου τοῦ συμβεβηκότος συνεγνωμόναι· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν
νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κήῤῥα εἰς Τραχίνα
ἀπέρχαι. ἄγων δὲ Δημίκειραν εἰς ποταμὸν Εὐήνον ἤλθεν, ἐν ᾧ καθεζό-
μενος Νέσσος ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθημεν μισθοῦ, λέγων
παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορθημίαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς
μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη, Δημίκειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς
ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ πορθημύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιά-
ζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος ἐξελθὼντα Νέσσον ἐτόξευσεν

^α ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Quum periissent
quae grammatici veteres de argu-
mento Trachiniarum scripserant,
ἐποθέσεως loco Apollodori narratio
praefixa est. Legitur hoc excerptum
in codice Laurentiano: ex suo
apographo primus edidit Aldus.
De utriusque exemplaris lectioni-

bus, quae locis non paucis ab Apol-
lodori codicum lectionibus discre-
pent, videnda quae in Annotationi-
bus ad Scholia exposui vol. 2.
p. 21-24. quae hic non repetam.
Post Aldum plura aliter scripta
exhibuit Turnebus, Triclinianum
secutus exemplar.

εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φιλίαν ἔχειν, τὸν τε ἰὼν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου καὶ τὸ ρυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας δέδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα ἐφύλαττε παρ' αὐτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύμων λύσας καὶ σφάξας εὐωχεῖτο. ὥς δὲ ἦκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κῆρυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὐθις ἐκείθεν Αἰγυμῖφ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων· Λαπίθαι γάρ περὶ γῆς ὄρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνων στρατηγούντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλίστατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνων μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλεῖα Δρυόπων, ἐν Ἀπολλωνος τεμένει, Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προὔκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας· συστάς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὥς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶσαε μεθ' ὅπλων παρίεναι, κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχοῦντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ καὶ Μηλίων τῶν ἐκ Τραχίνος καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτον, αἰρεῖ τὴν πόλιν, καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἴππασον τὸν Κῆρυκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγῆσας τὴν πόλιν, ἤγεν Ἴδλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίφ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίφ Διδὸς Κηναίου ἱερὸν ἰδρύσατο. μέλλων δὲ ἱεροουργεῖν κήρυκα ἔπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἷσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἴδλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ πάλιν ἐκείνην ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ρυὲν αἷμα Νέσσου, τοῦτ' ὅν τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ὥς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας ἡσθίετο, τὸν μὲν Λίχαν κατέβαλεν, εἰς Τραχῖνα δὲ ἐπὶ νεῶς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα αὐτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντεταλόμενος Ὑλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἴδλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἶτην, ὃ ἐστὶν ὄρος Τραχίνος, πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος Ποίας παριὼν ἐπὶ ζήτησιν

[5]

ποιμνίων ὑφάφας ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς φλογὸς λέγεται νέφος ὑποστάν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας γήμας Ἦβην τὴν Ἥρας θυγατέρα ποιεῖ παῖδας Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίσκτον.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ^b.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
 δεύτερον ἐν Λέρνη πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
 τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ τοῖς Ἑρμάνθιον ἔκτανε κύπρον.
 χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
 πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
 ἔκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστήρα φαεινόν.
 ἑβδομον, Αἰγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθην.

^b ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Versus de laboribus Hercules in fine fabulae habet codex. Quinto Smyrnaeo hos versus tribuit Tzetzes Histor. 2, 490: qui poeta Hercules labores cecinit Posthom. 6, 200 seqq. Sine poetae nomine leguntur in Anthologia Planudea 4, 92. De scripturae diversitate dixi in Annotationibus ad Scholia vol. 2. p. 24. Labores ab Hercule exactos Sophocles sex tantum memoravit, bellum cum Gigantibus (v. 1058.), leonem Nemeaeum interfectum (v. 1091.), hydrae Lernaee occisionem (v. 1094.), pugnam cum Centauris et capro Erymanthio (v. 1095.), Cerberum superatum (v. 1097.) et draconem malorum aureorum custodem (v. 1099.) Reliquos satis habuit in universum significasse verbis (1101.) Hercules, ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγυσάμην. Copiosas de his certaminibus, quae utrum sponte an Eurysthei jussu subierit Hercules in medio reliquit Sophocles, aliorum scriptorum narrationes expo-

suit Wunderus in Prolegomenis editionis suae p. 7-25. Duodecim laborum numerum primi, sed haud dubie antiquiorum scriptorum auctoritate memorant Theocritus 24, 80. et Apollonius Argon. 1, 1317. et hic quidem memorato etiam Eurystheo, Ἀργεῖοι μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθαλίᾳ Εὐρυσθεῖ ἐκπλήσσαι μογέοντα δυνάμει πάντας ἀέθλους. Eundem numerum cognitum habuit Diogenes Melius, philosophus Pindaro et Simonidi aequalis, si vera narravit Clemens Alex. Protr. p. 21 Pott. δ δὲ Διαγόρας Ἡρακλῆα ἐκ ἔθλου λαβὼν κατεσκευασμένον (ἔτυχε δὲ ἔψων τι οἴκοι, οἷα εἰκόσ), εἶα δὴ, ὦ Ἡράκλειε, εἰπεν· νῦν σοι ἤδη καιρὸς, ὅσπερ Εὐρυσθεῖ, ἀτὰρ δὴ καὶ ἡμῖν ὑπουργῆσαι τὸν τρισκαίδεκατον τοῦτον ἄθλον καὶ Διαγόρᾳ τοῦτον παρασκευῆσαι, κατ' αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ ἐνέθηκεν ὡς ἔθλον· ubi τοῦτον vel τὸ ὕψον pro τοῦτον restitui ex Epiphanii Ancorato p. 106 C. idem Diogenes dictum narrantis.

[6]

ὄγδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίππουσιν ἤλασε ταῦρον.
ἐκ Θρήκης, ἕνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρύονου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ἑρυθείης.
ἐνδθάκτον δ', ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Ἰλίδας.
δωδέκατον δ', ἤνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεια μῆλα.
Θεστίω θυγατρῶν τρισκαυδέκατος πέλεν ἄβλος.

SUMMARIUM FABULAE.

Hercules, Jovis ex Alcmena (quae Amphitryoni nupta erat) filius, Thebis partu editus, quum Junonem infensam sibi reddidisset, Eurystheo, Mycenarum regi, ab Jove in servitutem datus erat ad gravissimos quos ille injuncturus ei esset usque ad vitae finem labores exantlandos, fabula jam Homeri (Il. 8, 363. 15, 639. 19, 132. Od. 11, 620.) aliorumque poetarum epicorum narrationibus pervulgata. Quum igitur Herculi aliae alio tempore adeundae terrae essent, etiam Pleuronem pervenerat, quae Aetoliae urbs est, ibique Dejaniram, Oenei regis filiam, in matrimonium expetiverat votique compos factus erat, superato in certamine Acheloo fluvio, qui variis assumtis corporis formis ipse quoque procus Dejanirae extiterat. De rebus post initum cum Dejanira connubium ab Hercule gestis, quae a poetis veteribusque fabularum enarratoribus diversissimis modis exornatae sunt, tantum Sophocles prodidit quantum argumenti, quod tractandum in hac fabula sibi sumserat, ratio requireret, multaque vel indicta vel incerta reliquit quae accurate distincteque exponi inutile judicaverat. Duo tamen ex verbis ejus ratione satis certa colligi possunt: primum, Herculem Tirynthem concessisse cum Dejanira recens nupta, quod apparet ex v. 39. collato cum v. 270. 562. ubi vid. annot. et 1152; deinde nuptias cum Dejanira in prima incidisse tempora laborum Herculi ab Eurystheo impostorum. Nam quum labores illi annorum duodecim tempore comprehensi fuerint (de quo v. annot. ad v. 825.) finisque eorum in eum annum incidat quo tragoedia haec agi fingitur quique fatalis Herculi fuit, et Dejanira in prologo v. 27-42. ita loquatur ut matrimonium statim ab initio curarum et sollicitudinis plenum fuisse significet, non licet fingere pluribus ante laborum initia annis matrimonium illud initum fuisse, licet haec ratio non solum aliorum

scriptorum^a narrationibus, sed etiam computatis Hylli aetatis annis commendari videatur. Qui quum filiorum ab Hercule ex Dejanira susceptorum natu maximus et nubili aetate juvenis esse in hac fabula dicatur, sexto minimum ante laborum Herculis initia anno natus esse debuit : quod parum curavit poeta, cui non metuendum erat ne quis spectatorum istiusmodi annorum computationem institueret.

Hercules igitur Dejanira potitus quum Tiryntem cum ea conferre se vellet, Euenus fluuius transgrediendus erat, quem ipse quidem permeavit, Dejaniram autem Nesso Centauro pacta mercede transvehendam tradidit. Qui quum medio in fluvio Dejaniram contractare coepisset, Hercules clamore ejus revocatus ad oram fluuii Centaurum venenata sagitta transfixit. Is vero, ut vindictam ab Hercule sumendam praepararet, cruorem ex vulnere letali sibi illato profluentem cum veneno, quo infecta sagitta erat, mixtum et in vasculo conditum moriens tradit Dejanirae, ut delinimentum, si quando opus foret, habeat quo Herculem ab aliarum mulierum amoribus avertat. Quod illa, nihil mali suspicata, ab eo accipit et diligenter per annos multos in vasculo illo conditum servat. Hercules vero, etai saepe ei peregrinas in terras abeundum est ad labores Eurystheo praestandos, tamen quotannis fere breve per tempus domum redit nihilque committit quod alienorum amorum suspicionem movere possit Dejanirae, ex qua liberi plures ei nascuntur, quorum natu maximum Hyllum esse supra dicebamus. Extremo demum laborum illorum tempore ab Euryto, Oechaliae rege, vetere ipsius hospite, contumeliis affectus Iphitum, Euryti filium, qui Tiryntem venerat ut equas patri abreptas investigaret, improvisum de colle altissimo praecipitat. Cujus facinoris luendi caussa Hercules Jovis jussu Omphalae Lydae in servitutem per annum integrum subeundam venditur, Dejanira vero liberis partim Tirynthe apud Alcmenam relictis partim secum abductis (ut ex Hylli verbis colligitur v. 1151-1154.) ad Ceycem, Trachinis, quae Thessaliae urbs est, regem, Herculis hospitem, profugit, ut tuta ab inimicorum insidiis vivat. Exacto autem anno illo Hercules Oechaliam adit et ab Euryto rege Iolen filiam petit ut pellicis loco habeat. Quo denegato Hercules levi usus praetextu Oechaliam ingente strage edita

^a V. Pindarum apud schol. Hom. Il. 21, 194. Apollodor. 2, 7, 5. Diodor. 4, 34.

SUMMARIUM FABULAE.

9

evertit, regem occidit, mulieresque captivas, inter quas Iole est, illarum omnium formosissima, Lichae praeconi Trachinem, ubi Dejanira cum liberis commoratur, abducendas tradit. Quod mandatum is ita exsequitur ut mulieres illas coram Dejanira producat Herculemque ipsum mox reditum esse narret, postquam ob reportatam de Euryto victoriam Jovi in promontorio Euboeae Cenaeo sacra fecerit. Quo nuncio laetata Dejanira mulieres captivas domum abduci jubet, Iolae, regis occisi filiae, quam forma vultuque inter ceteras eminere animadvertit, sortem deplorans. Haec dum aguntur, alius accedit nuncius qui, quod Lichas studiose celaverat, Herculem ut Oechaliam everteret regemque occideret non aliam habuisse causam prodit quam ut Iolen in potestatem suam redigeret. Quo teste Lichas mendacii convictus, non ab Hercule jussum, sed sua sponte quae prius narraverat commentum se esse confitetur, ne Dejanirae animum affligeret, sermonibusque suis ab Dejanira impetrat ut Iolen benevole in domum recipiat. Quod etsi illa facit, ne quam de Herculis fide dubitationem coram Licha prodat, tamen tempus nunc advenisse sentit quo philtri olim ab Nesso moriente ipsi traditi delinimento utendum sit, ut imminens sibi ab Iolae amore periculum avertat. Quo consilio splendidam vestem Nessi illo unguento tingit Lichaeque ad Herculem perferendam tradit, qui ea indutus Jovi in promontorio Cenaeo sacra faciat, quae ab Hercule praeparari Lichas antea narraverat. Quod mandatum sine mora exsequitur Lichas, Dejanira vero mox vellus, cui venenum tabificae vis ignara instillaveret ut vestem perungeret, solis calore forte expositum sua vi concremari videns statim intelligit quanto periculo Herculem, si veste illa usus sit, exposuerit, dolumque Nessi sero perspicit. Nam priusquam alterum mittere nuncium potest qui vestem Herculi transmissam repetat, Hyllus, qui patris investigandi causa exierat, redit Herculesque veste illa induti corpus veneni ardore ita esse concrematum narrat ut totius corporis carnes usque ad ossa depastae sint, Lichamque, qui mali esse auctor visus sit, pede prehensum ab Hercule ad prominentem e mari scopulum esse allisum, Herculem vero ipsum navi impositum mox Trachinem allatum iri. Quibus auditis Dejanira necem sua sibi manu consciscit. Tum Hercules in scenam affertur cognitaque ex Hylli sermonibus immensae calamitatis origine oraculorumque olim sibi editorum recordatus in extremis se versari vitae momentis intelligit. Quamobrem rogam in Oeta monte extrui ibique se concremari jubet,

Iolen vero post obitum suum in matrimonium ducendam Hyllō mandat, qui obediturum se esse patri promittit.

Hoc igitur tragoediae hujus argumentum est, quod Sophocles, ut in Oedipodea aliisque fabulis et ipse fecit et alii poetae scenici fecerunt, consilio suo ita accommodavit ut, licet in universum antiquiorum poetarum epicorum et mythographorum narrationes sequeretur, tamen in singulis fabulae partibus multa aliter quam tradita acceperat conformaret: quod diligenter collectis de omni hac fabula narrationibus veterum ostendit Wunderus in commentatione quam editioni suae praemisit p. 3-54. quorum ea quae ad intelligendam Sophoclis tragoediam necessaria esse viderentur nos in annotationibus attulimus. Reliquum est igitur in singularum tragoediae hujus partium conformationem exponamus.

1.-93. (Πρόλογος.) Prodit primo mane ex Ceycis, Trachiniorum regis, aedibus Dejanira cum famula, cui infelicem qua et ante initum cum Hercule matrimonium et postea usa sit exponit, auctam nunc sollicitudine quam ex diuturna concipit Herculis ab domo absentia, quae tempus ab ipso praescriptum (duobus mensibus ut infra dicitur v. 165.) excesserit, et in peiorem partem interpretatur, accedente praesertim ambiguo quodam de morte vel reditu Herculis oraculo, (v. 79.-81.) quod Hercules, quum abiret, in tabula perscriptum reliquerat. Ad quae famula respondet optimum sibi videri ut Hyllus, filiorum natu maximus, patris investigandi causa emittatur. Quocum Hyllus ipse, qui advenit antequam famula orationem finivit, consentit, prius jam exiturum se fuisse addens, si oraculum illud prius cognitum habuisset. Quo exposito et ipse abit et famula scenam relinquit, remanet vero Dejanira.

94.-140. (παρόδος.) Intrat orchestram chorus virginum Trachiniarum, Dejanirae amicarum, quae etsi ipsae quoque de Herculis reditu sollicitae sunt, tamen Dejaniram erigere student rationemque melioris quam alunt spei reddunt carmine ex duabus strophis et antistrophis cum epodo composito.

141.-202. (ἐπεισόδιον α΄.) Quo audito Dejanira quam exiguum ipsa spem alat pluribus verbis exponit, ad quae priusquam respondere chorus potest, nuncium coronatum eoque boni quid portendentem accedere videt, qui primis statim verbis omnem de vita Herculis dubitationem Dejanirae eximit moxque Licham, Herculis praekonem, adventurum esse ait, qui victoriam ab Hercule de Euryto, Oechaliae rege, reportatam pluribus verbis enarraturus sit. Ita

SUMMARIUM FABULAE.

11

tristitia in subitam conversa laetitiam, Dejanira Jovem victoriae largitorem invocat, chorus vero carmine ὀρχηστῆς (205.-224.) Apollinis aliorumque numinum laudes verbis laetitia plenis celebrat.

225.-496. (ἐπισόδιον β'.) Quo carmine finito Lichas praeco advenit mulieres secum ducens captivas, longaue oratione quomodo rem gesserit victorque ex bello discesserit Hercules exponit, Dejanirae quaestionibus omnibus prompte respondens, nisi quod de una quadam quae inter mulieres captivas eminet puella, cujus de parentibus et nomine quaerit Dejanira, quidquam se compertum habere negat. Quam fraudem prior ille, qui ante Licham advenerat, nuncius detegit nomenque et originem] puellae, quae Iole sit, Euryti regis filia, prodit praesente adhuc Licha. Qui in angustias compulsus fraudem quidem ab ipso excogitatam, non ab Hercule ei praescriptam confitetur, sed benevolo erga Dejaniram animo excusat, cujus noluerit de Herculis in Iolen amore suspicionem excitare. Quibus dictis fidem quidem habet Dejanira, sed ab Licha petit ut munera quaedam ab ipsa praeeparata ad Herculem perferat. Quamobrem domum cum eo et priore nuncio ingreditur.

497.-530. (στίσιμον α'.) Quae dum in domo aguntur chorus insuperabilem vim amoris carmine melico celebrat, memorata procorum (Herculis et Acheloi) de Dejanira, quum adhuc innupta esset, contentione.

531.-632. (ἐπισόδιον γ'.) Post hoc carmen in scenam redit Dejanira et choro explicatius narrat quale ab Nesso Centauro moriente medicamentum, quo Herculis amorem integrum sibi conservaret, olim acceperit, quo nunc se usam esse ad illinendam splendidam vestem quam Herculi missura sit, ut ea indutus sacra Jovi propter victoriam reportatam faciat. Neque enim tolerabile sibi videri ut sub eodem post Herculis reditum tecto cum Iole vivat, nisi imminens a pellice periculum arte ab Nesso olim sibi monstrata antea averterit. Quod consilium non improbat chorus, si delinimenti illius vim exploratam habeat Dejanira, quam quum non habere se Dejanira respondeat, non satis caute ab ea agi chorus significat. Quam admonitionem parum curans Dejanira vestem in arca conditam Lichae in scenam redeunti tradit. Qui prompte mandata ejus curaturum se esse affirmans abit, Dejanira vero domum ingreditur.

633.-662. (στίσιμον β'.) Post haec chorus, abjecta quam paullo ante significaverat de vi delinimenti dubitatione, optima quaeque

sperat Herculemque victorem mox salvum et incolumem domum esse rediturum auguratur.

663.-820. (*ἐπεισόδιον δ'*.) Finito chori carmine Dejanira ex domo rursus egressa ex reliquiis velleris, quo ad vestem illinendam usa erat, non igni admotis, sed solo calore solis concrematis pessima quaeque auguratur. Quas cogitationes dum chorus felicioris eventus spe amovere conatur, Hyllus advenit dolique quo Nessus Dejaniram decepit ignarus gravissimis verbis in matrem invehitur, quae Herculi crudelissimae mortis causa exstitura sit, missa veste illa, quam incensam Herculis corpori ita adhaesiase ut exui non potuerit. Quae omnia Hyllus copiose horrendis auditu verbis describit, post quae Dejanira mali quod inscia perpetravit magnitudine oppressa et ne verbo quidem edito abit, filio diris execrationibus eam prosequente.

821.-862. (*στίσιμον γ'*.) Hyllus domum ingresso ut lectum, in quo Hercules morti proximus apportari possit, praeparari jubeat, chorus veteris oraculi memoriam repetit, quo Herculem post annos duodecim ad laborum finem esse perventurum praedictum fuerat: quem non laborum solum, sed etiam vitae finem intelligendum esse nunc pateat, doloso Nessi invento adductum.

863.-946. (*ἐπεισόδιον ε'*, insertis *κομμοῖς* 879.-895.) Finito hoc carmine graves in domo audiuntur ejulationes, quarum causa statim cognoscitur prodeunte in scenam famula, quae mortem nunciat quam Dejanira sua sibi manu consciverit, Hyllumque, qui sero advenerit, juxta exanimatae corpus matris procidisse narrat, gravissimis agitatae doloribus, quod acerbis quae in matrem conjecerit opprobriis, quo tempore nihil dum de doloso Nessi invento compertum habuerit, nonnihil contulerit ut mater manum sibi ipsa inferret.

947.-970. (*στίσιμον δ'*.) Chorus vero Herculis pariter atque Dejanirae sortem deplorat Herculisque semimortui, qui finito hoc carmine ab satellitibus ejus apportatur, aspectum perhorrescit.

971.-1263. (*ἔξοδος*.) Post paucos Hylli et senis, qui Herculem in lecto recubantem comitatur, anapaestos Hercules ipse viribus collectis ampliore oratione infandum quod Dejanira in eum commiserit crimen describit. Quam quum Hyllus exposito qui Herculi ignotus manserat Nessi dolo insontem peccasse ostendat, Hercules veteris recordatur oraculi, quo praedictum ei erat non vivum hominem ullum, sed unum ex iis qui in Orco versarentur mortem

SUMMARIUM FABULAE.

13

olim ei esse allaturum: quo Nessum Centaurum significari nunc intelligit. Ita quum fati necessitate evenisse videantur quae mala perpetitur, Dejanirae nullam amplius mentionem facit, sed in Oetam montem, Jovi patri antiquitus consecratum, se transportari jubet, ut in rogo ibi exstruendo concremetur, ab Hyllo vero postulat ut Iolam in matrimonium ducat: quod ille licet ab initio deneget, quia Iole et Dejanirae et Herculi interitus caussa, etsi insons, fuerit, tamen ad extremum patri morienti concedit. Quo facto Hercules comitante Hyllo effertur fabulaque finitur.

Apparet ex his argumentum fabulae ut tragica plenum est gravitate, ita a poeta per partes singulas peritissime esse tractatum nihilque in eo esse quod reprehensioni obnoxium esse possit praeter Hyllo Iolaeque conjugium ab Hercule praescriptum in exitu fabulae, quae sola Herculis morte aptius finire videatur quam nuptiarum prospectu cum puella, quae licet cara Herculi, tamen in hac fabula, in qua mutae personae partes egit, nihil prodidit quo spectantium animi moveri deque futura ejus sorte solliciti reddi potuerint. Habere tamen hoc inventum aliquid excusationis quibusdam visum est eo quod Hyllo Iolaeque progenies antiquiorum scriptorum narrationibus de reditu Heraclidarum in Peloponnesum celebrata fuerit: quamobrem Sophoclem non videri incertum relinquere voluisse quid de Iola, quam, licet tacentem, in scenam produxerat, futurum esset.

Nomen fabulae Sophocles *Τραχινίαις* esse voluit, licet pari et majore jure Dejanirae nomine inscribi potuerit, quae primaria totius tragoediae persona est, ut Ajacem, Oedipum utrumque, Antigonom et Philoctetam inscripsit. Sed praetulit *Τραχινίαις*, nomine a choro ducto, ut in plurimis poetarum scenicarum fabulis factum est: quod ipsum quoque ratione non caret, quum chori, quibus exornandis sumtum praebebant choregi, splendidissima essent pars tragoediarum.

De tempore quo edita haec fabula est nihil compertum habemus. Quum cantica chori pauciora et breviora sint quam in antiquioribus Sophoclis fabulis rariorque in iis sit metri dactylico-trochaici usus. non improbabile est tragoediam hanc ad mediam referendam esse aetatem poetae.

De tragicorum veterum fabulis, qui idem argumentum tractaverint, nihil traditum invenimus, ut incertum maneat utrum Sophocles aliorum poetarum vestigia sit secutus, ut in aliis fabulis non

paucis Aeschylum praeceuntem habuit, an primus omnium in hoc inciderit argumentum. Nec de poetis qui post Sophoclem in hoc argumento versati sint quidquam proditum est, nisi quod Dio Chrys. vol. 2. p. 431. ignoti cujusdam poetae verba metro soluta apposuit ex hujusmodi fabula excerpta, cujus pars extrema ita fuerat conformata ut rogus, in quo Hercules concremandus esset, in scena conspiceretur, non Hyllo solo, sed pluribus Herculis filiis (de quibus v. annot. ad v. 54.) adstantibus, qui manum rogo incendendo admoveere nollent, acriter propter hanc ignaviam a patre reprehensi. Non magis veteres Tragici Latini, qui tot alias Aeschyli et Sophoclis fabulas in usum suum converterunt, operam in hoc argumento tractando posuisse videntur: superest vero Senecae tragoedia tumida et inani verborum strepitu plena, Herculis Oetaei nomine inscripta, in qua plura sunt ex Sophocle vel adumbrata vel ineptum in modum detorta et ultra modum exaggerata.

Orationis Herculis partem quae est inde a versu hujus fabulae 1046. usque ad 1101., eleganter, etsi liberius, in sermonem Latinum transtulit Cicero Tuscul. 2, 8. "Sed videamus Herculem ipsum, qui tum dolore frangebatur, quum immortalitatem ipsa morte quaerebat. Quas hic voces apud Sophoclem in Trachiniis edit! cui quum Dejanira sanguine Centauri tinctam tunicam induisset, inhaesissetque ea visceribus, ait ille :

O multa dictu gravia, perpessu aspera,
 quae corpore exanclata atque animo pertuli!
 nec mihi Junonis terror implacabilis,
 nec tantum invexit tristis Eurystheus mali,
 quantum una vecors Oenei partu edita.
 Haec me irretivit veste furiali inscium,
 quae lateri inhaerens morsu lacerat viscera,
 urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
 jam decolorem sanguinem omnem exsorbuisti.
 sic corpus clade horribili absumptum extabuit;
 ipse illigatus peste interimor textili.
 Hos non hostilis dextra, non terra edita
 moles Gigantum, non biformato impetu
 Centaurus ictus corpori infixit meo:
 non Graia vis, non barbara ulla immanitas,
 non saeva terris gens relegata ultimis,
 quas peragrans, undique omnem hic feritatem expuli:

SUMMARIUM FABULAE.

15

sed feminea vir, feminea interimor manu.
O nate, vere hoc nomen usurpa patri,
ne me occidentem matris superet caritas.
huc arripe ad me manibus abstractam piis.
Jam cernam mene an illam potiore putes.
Perge, aude, nate; illacrima patris pestibus:
miserere. Gentes nostras flebunt miseras.
Heu, virginali me ore ploratum edere,
quem vidit nemo ulli ingemiscientem malo!
Sic feminata virtus afflicta occidit.
Accede, nate, assiste, miserandum adspice
eviscerati corpus laceratum patris.
Videte cuncti, tuque coelestem sator,
jace, obsecro, in me vim coruscantem fulminis.
Nunc nunc dolorum anxiferi torquent vertices:
nunc serpit ardor. O ante victrices manus,
o pectora, o terga, o lacertorum tori!
Vestroni pressu quondam Nemeaeus leo
frendens efflavit graviter extremum halitum?
Haec dextra Lernam, tetra mactata excetra,
pacavit: haec bicorpore afflixit manum:
Erymanthiam haec vastificam abjecit beluam:
haec e Tartarea tenebrica abstractum plaga
tricipitem eduxit Hydra generatum canem:
haec interemit tortu multiplicabili
draconem, auriferam obtutu observantem arborem.
Multa alia victrix nostra lustravit manus,
nec quisquam e nostris spolia cepit laudibus."

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς
ὥς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἴ τῃ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἀἶδον μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν,

5

1. Λόγος ἐστὶ—*φανείς* dictum ut Antig. 621. σοφία γὰρ ἐκ τοῦ κλεινὸν ἔπος πέφανται, de sententia a multis saepe prolata: qualis παλαιότατος ἐν βροτοῖς γέρον Λόγος dicitur ab Aeschylō Agam. 750.

ἀνθρώπων] ἀνθρώποις in Excerptis grammaticis Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 328, 21. errore librarii.

2. ὥς οὐκ—*κακός*] Recte monet scholiasta obversatam videri poetae sententiam Solonis, omnium Graecorum ore celebratam, de qua videnda Herodoti narratio I, 29-33. quae excerpta est in scholio aliquanto recentiore, quod nunc adjunctum legitur antiquioris grammatici annotationi, ὁ τρόπος ἀναχρονισμός· μεταγενέστερος γὰρ ὁ Σόλων, nimia diligentia, ut Eustathius quoque facit p. 361, 29., anachronismum notantis, qui notandus foret si Dejanira Solonem nominasset, nullus vero est in sententia quae aliis hominibus quibusvis et ante et post Solonem in mentem venire potuit, qua tragici

quoque saepe usi sunt, ut diximus ad Oed. T. 1528.

ἐκμάθοις] ἐκμάθοι in apogr. Lb. aliisque, quemadmodum in sententia similiter conformata Aj. 155. ἀμάρτοι interpolatum pro ἀμάρτοις notavimus. Apud Sto-

baeum Floril. 105, 38. ἐκμάθοι, superscripto s, est in libro optimo. ἐκμάθοις etiam apud Suidam s. v. αἰῶνα, quae vera est scriptura. Nam ἐκμάθοι si scripsisset, ita locutus fuisset quasi mortui ipsi de vita ab se transacta iudicium facerent.

3. θάῃ] In θάνοι corruptum in apogr. pluribus et libris nonnullis Suidae l. c. Recte θάῃ apud Stobaeum.

οὔτ' εἴ τῃ κακός] Pronomen in altera parte sententiae positum etiam ad priorem pertinet, quod saepe fit et plerumque metri causa, ut Antig. 257. οὔτε θηρὸς οὔτε τὸν κυνῶν.

5. ἔχουσα] Praecedenti τὸν ἐμὸν

ἦτις πατὴρς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι νυμφείων δτλον
ἀλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,

LECTIONES CODICIS LAURENTIANI XXXII, 9.

6. δόμοισιν] δόμοισι, in a m. pr. addito. 7. ἔτ' addidit Erfurd-
tius. νυμφείων] νυμφίων δτλον] δκνον cum γρ. δτλον schol.
8. ἔσχον] ἔσχ in litura.

magis convenirent δττα, quod quum
metrum non ferret, ἔχουσα prae-
tulit, quasi non praecesserit τὸν
ἐμὸν.

6. ἦτις πατὴρς μὲν] Oppositio
quam secuturam esse μὲν particula
ostendit, continetur iis quae inde
ab v. 27. narrantur. Similis ratio
Phil. 1. Monuit Wund.

7. ἔτ', quod addidit Erfurd-
tius, quum excidisset in codice, in apo-
graphis interpolatum ναίουσ' ἐνί,
vel ναίουσα δ' ἐν, vel ναίουσά γ'
ἐν.

Πλευρῶν] Urbi Aetoliae. Ca-
lydonem pro ea nominarunt alii:
v. Apollod. 2, 7, 5. Diodor. 4, 34.
Nomen urbis tacet scholiasta Ho-
meri II. 21, 194. qui haec ex Pin-
daro rettulit, Ἡρακλῆς εἰς Αἰδου
κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέ-
τυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέῳ, οὗ καὶ
δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηί-
δειραν ἐπαυελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν
εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, et quae
sequuntur de pugna inter Hercu-
lem et Acheloum.

νυμφείων pro νυμφίων est in
apogr. plerisque. Per νυμφευμέ-
των explicat scholiasta, i. e. nupti-
arum s. conjugii. Ad δκνον, quod
est in codice, annotavit scholiasta,
δκνον δὲ τὸν φόβον. Ὅμηρος (II. 5,
255.) "ὄκνείω δ' ἔππων ἐπιβανέ-
μεν." εἰ δὲ γράφεται δτλον, τὴν
ταλαιπωρίαν, ἢ, ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμο-
ρημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλι-
μαχος "κενὸν πόνον δτλήσαντες."
Quam scripturam praetuli. Nam

δκνον si scripsisset Sophocles, δκνον
vel φόβον δεινότατον potius dixisset
quam ἀλγιστον, quod adiectivum
artissime de aerumnis dicitur.
Nec verisimile est vulgare vocabu-
lum δκνον ab correctore aliquo in
rarum illud δτλον esse mutatum,
cujus unum praeter hoc apud tra-
gicos exemplum est Aeschyli, qui
παιδείας δτλον dixit Sept. 18., cui
alterum addendum ejusdem Pers.
682. τίνα πόλις ποιεῖ πόνον; | στε-
νει κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον,
si recte conjeci ποιοῦσ' δτλον στε-
νει, ut apte nexa procedat oratio.

9. ποταμός, Ἀχελῷον λέγω] De
hac loquendi forma dixi ad Aj.
569. μητρί τ', Ἐρβοίαν λέγω, ubi
Sophocles Ἐρβοίᾳ, quod est in
codice, non magis scripsit quam
hoc loco Ἀχελῷος. De variis for-
mis ab Acheloo assumtis insignis
est locus Strabonis 10. p. 458. ἡ
χοῦς τὰς μὲν ἐξηπείρωκεν αὐτῶν
(τῶν Ἐχινάδων) ἦδη, τὰς δὲ μέλλει,
πολλὴ καταφερομένη. ἥτερ καὶ τὴν
Παραχελωῖτιν καλουμένην χώραν, ἣν
ὁ ποταμός ἐπικλύει, περιμάχτην
ἐποίει τὸ παλαιόν, τοὺς ὕδους συγ-
χεύουσα δει, τοὺς ἀποδεικνυμένους
τοῖς Ἀκαρναῖσι καὶ τοῖς Αἰτωλοῖσι.
ἐκρίνοντο γὰρ τοῖς ὅπλοις, οὐκ ἔχον-
τες διατητὰς ἐνίκων δ' οἱ πλεόν
δυνάμενοι. ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ μῦθος
ἐπλάσθη τις, ὡς Ἡρακλέους καταπο-
λεμήσαντος τὸν Ἀχελῷον, καὶ ἐνεγ-
καμένου τῆς νίκης ἀθλον τὸν Δηί-
δειραν γάμον τῆς Οἰνέως θυγατρὸς,
ἣν πεποίηκε Σοφοκλῆς τοιαῦτα λέ-

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

19

ὅς μ' ἐν τρισὺν μορφαῖσιν ἐξήτει πατὴρς,
φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων ἐλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
βούπρῳρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναῖον ποτοῦ.
τοιούδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένῃ

10

15

12. κύτει βούπρῳρος ex Strabone 10. p. 458. pro τύπῃ βούκρανος.

γούσαν· “μνηστῆρ γὰρ — ἀνδρείῳ
κύτει βούπρῳρος.” προστιθέαςι δ'
ἔναι καὶ τὸ τῆς Ἀμαλθείας τοῦτ'
εἶναι λέγοντες κέρας, ὃ ἀπέκλασεν
Ἡρακλῆς τοῦ Ἀχελφίου, καὶ ἔδωκεν
Οἰνεί τῶν γάμων ἔδνον. οἱ δ' εἰκά-
ζοντες ἐξ αὐτῶν ἀληθῆς, ταύρῳ μὲν
ἐοικότα λέγεσθαι τὸν Ἀχελφίον φασί,
καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς,
ἀπὸ τε τῶν ἡχων καὶ τῶν κατὰ τὰ
βαῖθρα καμπτῶν, ἃς καλοῦσι κέρατα·
δράκοντι δὲ διὰ τὸ μῆκος καὶ τὴν
σεκαλιόγητα· βούπρῳρον δὲ διὰ τὴν
αὐτῆν αἰτίαν, δι' ἣν καὶ ταυρωπόν·
τὸν Ἡρακλῆα δὲ καὶ ἄλλως εὐεργε-
τικὸν ὄντα, καὶ τῷ Οἰνεί κηδεύσαντα,
παραχόμεσσι τε καὶ διοικηταῖσι βιά-
σασθαι τὸν ποταμὸν πλημμυλῶς βέ-
σσειν, καὶ πολλὴν τῆς παραχελωτί-
δος φθείροντα ἀνάψυξιν χαρίζομενον
τῷ Οἰνεί· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ τῆς
Ἀμαλθείας κέρας. Ἡ πρὸς Ἀχελφίον
Ἡρακλείου πάλῃ ἐπ' Ἡρακλῆς ἐπ'
Εὐήνῃ τῷ ποταμῷ Νέσσαν τιμωρού-
μενος (de quo Sophocles infra v.
358.) inter artis opera memorantur
a Pausania 3, 18, 12. 16.

11. ἐναργῆς dicit propter se-
quentia: nunc aperte taurus, i. e.
integra tauri specie, nunc capite
taurino homo. HERM. In priore
sententiae parte ἄλλοτε intelligen-
dum ex altera, ut Electr. 752.
φερούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρα-
νῷ σκέλῃ προφαίνων.

αἰόλος δράκων] Sic αἰόλος ὑψίς
apud Hom. II. 12, 208. ποικίλος
δράκων Pind. Pyth. 8, 46.
SCHNEIDEW.

12. κύτει βούπρῳρος ex Strabone
10. p. 458. repositum, cuius verba
supra attulimus. Codex et scholi-
asta τύπῃ βούκρανος, quod etiam
apud Strabonem libri quidam prae-
bent contra mentem scriptoris, qui
paullo post explicat cur fluvius di-
catur βούπρῳρος. Βούπρῳρος vulgo
sine iota subscripto. V. ad Phi-
loct. 482. Acheloum similiter de-
scripsit Philostratus jun. imag.
c. 4. p. 868. Βούπρῳρα αὐτῷ πρὸς-
ωπα καὶ γενειὰς ἀμφιλαφῆς πηγαί
τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γε-
νείου. ubi videnda quae de artis
operibus quae supersunt dixit
Welckerus apud Jacobseium p.
600.

κύτει] Sic de hippopotamo Dio-
dorus 1, 35. τὸ δ' ὄλον κύτος τοῦ
σώματος οὐκ ἀνόμοιον ἐλέφαντι. Κέ-
τοις, quod proprie est canum eas,
saepe de corpore hominis vel ani-
malium dicitur. Per σῶμα explicat
Hesychius.

13. βούπρῳρος] Per βουπρόσωπος
explicat Hesychius, fortasse ex
hoc loco. βούπρῳρον ἐκατόμβῃν
dixit poeta apud Plutarchum Mo-
ral. p. 668 C. Cum altera scrip-
tura βούκρανος comparatur Em-
pedoclis v. 258. βουγενεὶ ἀνδρό-
πρῳρα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξαντίελλον
ἀνδροφυῇ βούκρανα.

14. διερραίνοντο] Dispergebantur,
diffuebant.

15. προσδεδεγμένη] Naota, i. e.
in domo paterna habena.

δύστηνος ἀεὶ κατθανεῖν ἐπνυχόμην,
 πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλειῶνδς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
 δς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσῶν μάχης 20
 ἐκλύεται με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 οὐκ ἂν διείποιμ'. οὐ γὰρ οἶδ'. ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25

16. ἀεὶ] αἰεὶ ἐπνυχόμην scripsi pro ἐπνυχόμεν. 19. Ἀλκμή-
 νης] ἀλκμήνης sr. 23. θακῶν] θάκων, circumflexo a m. antiquiore
 posito. 24. ἤμην] ἤμην, spiritus asper a m. rec.

17. Notanda constructio verbi
 ἐμπελασθῆναι cum genitivo, cujus
 hoc unum exemplum est (ut προσ-
 πελασθεῖσα cum genitivo Πανός
 constructum est ab interpolatore
 Oed. T. 1101.), quamobrem
 Schneidewino τῆσδε κοίτης corripi-
 gendum videbatur. Versum ab
 interpolatore, ut alios plures in
 hac fabula, additum esse probabilis
 Bergkii conjectura est. Videtur
 autem additus esse ad ἀεὶ particu-
 lam accuratius definiendam, ut
 Ajacis versui 570. ὥς σφιν γένηται
 γηρογροσκόδς εἰσαεὶ adscriptum est
 μέχρις οὗ μυχοὺς κίχῃσι τοῦ κάτω
 θεοῦ.

19. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς] Hercules.

20. ἀγῶνα — μάχης] Sic μάχης
 ἀγῶνα apud Eurip. Andr. 725. et
 ἀμύλλα ἀγῶνων Herc. f. 812.

22. οὐκ ἂν διείποιμ'] Non possum
 distincte enarrare. Nam metus
 impediēbat quominus spectaculo
 interesset. Oed. T. 394. τό γ' αἶ-
 νηγμ' οὐχὶ τοῦπρόντος ἦν ἀνδρὸς
 δειπνέειν.

23. ἀταρβῆς τῆς θέας] Non im-

pletus formidine spectaculi. Ea-
 dem structura Δίκας ἀφόβητος Oed.
 T. 885. et quae sunt similia non
 pauca.

24. ἤμην] Duplex quae in codice
 est scriptura ἤμην et ἤμην etiam in
 apographis reperitur, cognitaque
 fuit scholiastae, qui annotavit, θα-
 σέως, ἵνα συνάδῃ τῷ "ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας." οἱ δὲ
 ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. Pro im-
 perfecto verbi εἶναι qui habuerunt,
 (ut ἤμην Euripidi (Hel. 931.) Choe-
 roboscus in Theodos. p. 882. vitiosa
 scriptura deceptus tribuit et colu-
 mnae cuidam ab Dione Chrys.
 vol. 2. p. 329. memoratae inscrip-
 tum fuit σοφῇ μὲν ἤμην, ἀλλὰ
 πάντ' οὐκ εὐτυχῆς) ignorarunt ἤμην
 pro ἦν ab nemine veterum dictum
 esse. Versus 24. 25. etsi omitti a
 poeta potuisset fatendum est, tamen
 non satia caussae est ut ab inter-
 polatore conficti habeantur, quae
 Dobraei sententia erat.

25. μή μοι — ποτέ] I. e. μή διὰ τὸ
 κάλλος ἀλγῆδόνι περιπέσω τῷ Ἀχε-
 λῳφ γαμηθείσα, ut explicat scho-
 liasta.

τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὲ καλῶς. λέχος γὰρ Ἑρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ' αἰετὶν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα. νύξ γὰρ εἰσάγει
καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεγεμένη πόνον.
κάφυσάμεν δὴ παῖδας, οὗς κείνός ποτε,
γῆτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβῶν,
σπεύρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἀπαξ.

30

28. ξυστᾶσ' αἰε[ξυστᾶσ' αἰετὶν' 30. διαδεγεμένη] διαδεγμένη 31. κά-
φυσάμεν] Sic, non κάφυσά μεν 32. γῆτης] γήτης, non γήτης

26. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος] Scholiasta, ὁ πρῶτα τοῦ ἀγῶνος. τὸ δὲ ἔλεον οὕτως ἔχει· ὁ ἀγώνιος Ζεὺς εὐτυχὲς τῷ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν· ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχῶς· εὐτυχῶς μὲν, ὅτι ἀπῆλλαξέ με τοῦ Ἀχελφῶν· οὐκ εὐτυχῶς δὲ, ὅτι καὶ νῦν οὐχ ἤττον ἀγωνιῶ διὰ τὴν Ἑρακλέους ἀπουσίαν. PAUSAN. 6, 19, 12. Μεγαρεῖς δὲ οἱ πρὸς τῇ Ἀττικῇ θησαυρὸν τε φιλοδομήσαντο καὶ ἀναθήματα ἀνέθεσαν ἐς τὸν θησαυρὸν, κέρου (ῥῶδια χρυσῷ διηρησμένα, τὴν πρὸς Ἀχελφῶν Ἑρακλέους μάχην. Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ Δηϊάνειρα καὶ Ἀχελῶος καὶ Ἑρακλῆς ἐστίν, Ἀρης τε τῷ Ἀχελφῷ βοηθῶν.

27. εἰ δὲ καλῶς] Sic El. 1425. καλῶς Ἀπόλλων, εἰ καλῶς ἰθάσι-
σεν.

28. ξυστᾶσα] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ συνελθοῦσα. Cf. Aj. 490. ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνήλθεν. Eurip. Phoen. 824. ἡ δὲ σύναμυν λέχος ἤλθεν. WUND. Congressu jungitur conubium, quo fit ut συστᾶσα, ut quod notionem verbi συνάψασι in se contineat, eodem modo ut illud verbum construat. Similiter Homerus, ἐμὸν λέχος ἀντίωσαν. Κριτὸν dicit, quod Hercules ipsam prae aliis sibi uxorem legit. HERM.

29. προκηραίνουσα] Scholiasta, ἀγωνιῶσα, μεμιμῶσα κατὰ τὸ κέαρ,

ὃ ἐστίν, ἐν βάθει βουλευομένη. καὶ Εὐριπίδης (Hippol. 225.) “τί ποτ’, ὃ τέκνον, τάδε κηραίνεις;”

νύξ γὰρ εἰσάγει—] Parum apte scholiasta explicat, ἀντὶ τοῦ νυκτὸς ἔρχεται (Hercules) καὶ νυκτὸς ἐξορμάται, ὥς μὴ διαδοχῇ μοι τῶν πόνων γενέσθαι. Recte Brunckius, nox adfert et nox dispellit angorem, alium mutans alio. Quocum apte comparatum est fragm. 400. πόνον πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ’ ἡμέραν.

31. κάφυσάμεν] κάφυσά μεν in apogr. nonnullis.

οὗς—ποτε] Hercules liberos suos semel quotannis vidiase dicitur. Sensus ergo hic est : quos Hercules non saepius vidit quam agricola sata agri longe dissiti videt, in quem tantum sementis et messis tempore venit. WUND.

32. γήτης, i. e. γῆτης, codex, quae recta vocabuli scriptura est, non γήτης, ut est in apographis. Schol. explicat γεωργός, δὲ τὴν γῆν ἐργαζόμενος. Forma trisyllaba, alio sensu dicta, est apud Steph. Byz. s. v. Γῆ, ἀφ’ οὗ καὶ γῆτης δὲ αὐτόχθων καὶ γῆν οἰκῶν, etai hoc quoque vel γῆτης vel γῆτης dici potuit a poetis pro metri necessitate. Dorica forma γαῖται· γεωργός est apud Hesychium.

τοιοῦτος αἰὼν ἐς δόμους τε καὶ δόμων

αἰεὶ τὸν ἀνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.

35

νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελῆς ἔφυ,

ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας' ἔχω.

ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἰφίτου βίαν,

ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῶνι τῇδ' ἀνάστατοι

ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν, κείνος δ' ὅπου

40

βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς

ᾠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.

σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·

χρόνον γὰρ οὐχὶ βαδὼν, ἀλλ' ἥδη δέκα

34. ἐς scripsi pro eis.

35. αἰεὶ] αἰεὶ

τῳ] τ in litura literae

v ut videtur.

38. Post Ἰφίτου litera erasa.

βίαν] β ex μ vel ρ

factum.

42. αὐτοῦ Hermannus pro αὐτοῦ

34. τῳ] Eurystheo, quem Hercules nominat v. 1048. Herculis apud Eurystheum servitutem memorat Homerus II. 8, 303. 15, 639. 19, 132. Od. 11, 622. et pluribus narrat Apollodor. 2, 6, 1. Diodorus 4, 29. 31. 4, 10. Missus autem in servitutem illam ab Jove erat propter Junonem, quam infestam sibi reddiderat Hercules: v. ad v. 1048.

36. ὑπερτελῆς ἔφυ] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν· οἶον τοῦ τέλους τῶν ἔθλων κρείττων ᾤσθη, κατορθώσας αὐτοῦς. ἢ ὑπέρτερος αὐτῶν ἔστιν, ἐγκρατὴς καὶ ὑπερᾶνω.

37. ἔκτα] Aoristi forma epica, cujus etiam prima et secunda persona, ἔκταν ἔκτας, et participio κατακτάς, interdum usi sunt tragici.

Ἰφίτου βίαν] Periphrasis pro Ἰφίτου, quomodo vocabulo βίῃ saepissime usi sunt poetae epici, rarius tragici, velut Ὀδυσσεύς βίᾳ apud Soph. Phil. 314. 321. 592. Fabulam de Iphito pluribus verbis narrat Lichas v. 269-273. ubi vid. annot.

39. ἀνάστατοι] Extorres, ut Oed. C. 429. ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμψθη καὶ ἐκκηρύχθη φυγάς.

40. ξένῳ παρ' ἀνδρὶ] Ceyci, Trachinis regi: vid. Diodor. 4, 36. 57. MUSGR.

ὅπου] ὅπου Bruckius. Sed ὅπου non minus recte dictum quam ἐν ᾧ Oed. C. 52. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ᾧ βεβήκαμεν; quae usitatissima est verbi βεβήκαμεν, quod versandi significationem habet, structura cum praepositione ἐν.

41. πικρὰς ᾠδῖνας — προσβαλὼν] Sic Aj. 973. ἀλλ' ἐμοὶ λιπὼν ἄνίας καὶ γόους διαίχεται. Acerbos autem dolores quos dicat Dejanira ex ampliore narratione perspicitur v. 155-165.

42. αὐτοῦ] I. e. ὑπὲρ αὐτοῦ.

44. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ'] Nam per tredecim tantum menses domo se abfuturum esse dixerat Hercules: v. 164. Quod tempus quum duobus mensibus transgressus sit Hercules, grave aliquod malum ei accidisse non sine ratione colligit Dejanira. Quod etsi jam ex verbis σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν perspicere poterat, tamen post

TPAXINIAI.

23

μήνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει.

45

κῆστιν τι δεινὸν πῆμα τοιαύτην ἐμὸι

δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ

θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποινα Δράνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ

κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα

50

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην

νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν

γνώμασι δούλαις, κάμῃ χρὴ φράσαι τόσον

49. Δράνειρα] δηῖδνειρα, et sic constanter.
pro τὸ σόν.

53. τόσον ex schol.

numerus mensium repeti potuit versibus 46-48. qui nihil causae est cur ab interpolatore conficti habeantur, quae quorundam sententia fuit. Sed fortasse delendus est v. 43.

46. τοιαύτη] Sc. unde mihi mali quid illi accidisse conicere liceat. LINWOOD.

47. δέλτον] Tabellam dicit in qua Hercules testamentum perscripserat, cujus argumentum exponit Dejanira v. 157.

ἔστειχε, τὴν] Probabiliorem scripturam esse ἔστειχεν h̄n ostendi in annot. ad Oed. C. 35.

48. ἀρῶμαι—λαβεῖν] Precor me accepisse. LINWOOD.

49. Δράνειρα] Hoc nomen in versibus generis dactylici quinque syllabis pronunciatur, ut in hac fabula v. 104. Sed in iambicis (49. 180., 405. 665. 874.) non dubitandum quin Sophocles formam quadrisyllabam Δράνειρα, quam ubique restituit Brunckius, alteri praetulerit, ne anapaestum poneret ubi iambo uti in promptu erat, analogiam secutus adjectivi ἄνος.

51. Verbum γοωμένην cum duplici conjunctum est accusativo,

altero πολλὰ ὀδύρματα, altero τὴν ἔξοδον, structura usitatissima, cujus exempla similia collegerunt Porsonus ad Eurip. Phoen. 300. et Seidlerus ad Iphig. T. 1061.

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον] Incertum est utrum sic scripserit Sophocles an Ἡρακλείαν praetulerit, quod conjecit Hermannus, frustra tamen comparans v. 576. φρενὸς τῆς Ἡρακλείας, ὅσπερ—, ubi metrum non ferebat Ἡρακλείου.

52. τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμασι δούλαις] Similes de servis sententias comparavit Nauckius, Euripidis apud Stobaeum Floril. 62, 39. πολλοῖσι δούλοις τοῖνον' αἰσχρὸν, ἢ δὲ φρὴν | τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθερώτερα. Ion. 854. ἐν γάρ τι τοῖς δούλοις αἰσχύνῃν φέρει, | τοῖνον' τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων | οὐδὲν κακίων δούλος ὅστις ἐσθλὸς ᾖ. Similius etiam servi ad herum dictum est apud Plautum Epidici 2, 2, 74. si accuset | me plius sapere quam vos, dederim vobis consilium catum.

53. τόσον] Apographa partim sic, partim τὸ σόν cum codice. Utramque scripturam memorat scholiasta, τὸ σόν· τὸ σοι συμμέφρον.

πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινα,
 μάλιστα δ' ὄνπερ εἰκὸς Ἴλλον, εἰ πατρὸς
 νέμοι τιν' ὦραν τοῦ καλῶς πρᾶσσειν δοκεῖν ;
 ἔγγυς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους,
 ὥστ' εἴ τι σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,

55

58. θρώσκει] θρώσκει

ἢ τόσον, ἀντὶ τοῦ ὀλίγου. quod confirmatur versibus proximis, quibus serva omisiss aliis omnibus quae Dejanirae consolandae causa dici potuissent hoc unum quaerit cur non emittat Hyllum patris investigandi causa. Recte igitur Hermannus "Non hic aptum τὸ σὸν, quia sponte intelligitur non convenire de aliorum rebus dici. Aptum vero τόσον, quod modestiae est et verecundiae. Locutio non rara: vide v. 570. et Lobeckium ad Aj. 747."

54. παισὶ] Quattuor enumerantur Deianirae filii ab scholiasta ex Apollodoro 2, 7, 8. ubi vid. Heyn. Diodorus Sic. 4, 37. tres tantum nominat, Ἴλλον, Γληνέα, Ὀδίτην. quod postremum tamen nomen codd. non uno modo scriptum exhibent. HERM. De Gleneo sive Gleno et Onite (nam Ὀνείτης vera nominis forma videtur) dixi in Stephani Thes. s. v. Γλῆνος.

56. εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὦραν τοῦ καλῶς πρᾶσσειν δοκεῖν] Duplicis genitivi exemplum simile est Alexidis apud Athen. 10. p. 431 e. τῶν δ' ἀνομιμῶν προνοούμενοι τοῦ τὰς κεφαλὰς ὑγίαις ἔχειν. Et apud Demosth. p. 19, 4. τούτων οὐχὶ οὖν ὁρᾷ τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν. et p. 62, 23. τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τοῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν κρῖσιν ἐληφέναι.

57. νέμοι] νέμοι duo apogr. Verba recte interpretatus est Wunderus, si patris aliquam curam gerat, an ille rebus secundis

uti videatur. Apte dictum τοῦ καλῶς πρᾶσσειν δοκεῖν, quum non sit in Hylli potestate positum ut Hercules rebus secundis utatur, sed hoc tantum ei sit agendum ut bonum, si fieri possit, nuncium de eo afferat, quo fit ut Hercules καλῶς πρᾶσσειν δοκῇ. Scholiasta, ὁ δὲ νοῦς, ἵνα μάθῃς εἰ φροτίζει τοῦ πατρὸς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν καλῶς διαπράττεσθαι.

ὦραν] Per φροτίζω explicat scholiasta, allato Hesiodi exemplo Op. 80. Male ὦραν Ald.

δοκεῖν] δοκεῖ duo apographa.

58. ἀρτίπους] Recte scholiasta, ὁ ἐστὶν ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται. Nam usitata significatio ὑγίειους vel ὑγίαις τοὺς πόδας ἔχων, quomodo explicant Hesychius, Suidas alique grammatici, partim ex Homeri Il. 9, 501. Od. 8, 310, non convenit huic loco. θρώσκει autem dicit quia celeri gressu Hyllum advenire videt. Quod verbum cum accusativo constructum est ut ἐρχεσθαι δόμους dicitur. δόμοις conjecit Wakefieldus.

Ceterum similiter Aeschylus de Eteocle opportuno tempore et celeri gressu adveniente Sept. 372. καὶ μὴν ἑναξ' ὅδ' αὐτὸς Οἰδῖπου τόκος | εἰς ἀρτικολλῶν ἀγγέλου λόγον πάρα | σπουδῇ δὲ καὶ τοῦ συγκαταρτίζει πόδα.

59. πρὸς καιρὸν] Sic Phil. 1279. εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ, πέταυμαι.

TPAXINIAI.

25

πάρεστι χρήσθαι τάνδρῃ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

60

ΔΗ.ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κᾶξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἦδε γὰρ γυνή
δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΤΑΛΟΣ.

ποιῶν; διδάξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗ.σὲ πατὴρ οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου

65

τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ὅστιν αἰσχύνῃ φέρειν.

ΤΛ.ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἰ τι πιστεύειω χρεῶν.

ΔΗ.καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;

ΤΛ.τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου

62. ἦδε] ἦδε, ut saepe. 66. ποῦ ὅστιν] πυῖστιν φέρειν Valckenarius pro φέρει 68. ἰδρῦσθαι] ἰδρύσθαι 69. ἄροτον] ἄροτρον

60. τάνδρῃ] Hylio.

τ' male omissum in duobus apogr. Nam hoc dicit famula, Dejaniram consilio modo audito uti posse Hylumque mittere.

61. ὦ τέκνον, ὦ παῖ] Haec saepe conjuncta reperiuntur, ut in exemplis ab Nauckio indicatis, Phil. 260. ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατὴρ ἐξ Ἀχιλλεύως. Eurip. Hec. 171. ὦ τέκνον, ὦ παῖ δυστανότατος ματὴρ (quod παραφθεῖ Aristophanes Nub. 1165.) Tro. 790. ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατὴρ μογεροῦ.

ἀγεννήτων] Per δυσγενῶν explicant scholiasta et Hesychius. Homines dicit humili loco natos, quales sunt servi.

62. καλῶς πίπτουσιν] Metaphora ab talis deprompta. V. Blomf. Gloss. ad Aeschyli Agam. 71. WUND.

63. εἴρηκεν, quod post ἐλεύθερον λόγον poni debebat, praepositum est non propter reconditam aliquam rationem, sed propter solam metri necessitatem. δούλη μὲν autem intellecto ἐστὶ dictum, ut apud Eurip. Cycl. 501. πλέως μὲν οἴνου, γάνυμαι δέ. Et infra v. 122. ἀδεία

μὲν, ἀντία δ' οἶσω, si recte legitur ἀδεία, quod incertum.

64. εἰ διδακτά μοι] I. e. εἰ προσήκει μοι μαθεῖν. ut explicat schol. Sic v. 671. διδάξον, εἰ διδακτὸν ἐξ ὅτου φοβεῖ.

65. σέ] Non opus Valckenarii (ad Eurip. Phoen. 394.) conjectura sol. Recte vero idem v. 66. φέρει in φέρειν mutavit. Nam Hyllus quassiverat quid serva dixerit, cuius sententiam reddit Dejanira, etsi graviore usa vocabulo αἰσχύνῃ, quo non usura esset serva, si suam ipsa sententiam exponeret.

ἐξενωμένου] Scholiasta, ἐν ξένη διατίβοντος.

67. μύθοις] γ' addunt duo apogr., pariterque post θανάων v. 73.

68. νιν, τέκνον] τέκνον νιν duo apogr. Sic νιν collocatum a poeta recenti cuius versus inter Euripideos leguntur Iphig. Aul. 617. ὁμῆς δέ, νεννίδες, νιν ἀγκάλας ἐπὶ | δέξασθε.

ἰδρῦσθαι] I. e. διδάγειν, ut schol. explicat.

69. ἄροτρον] Ἀπηναν, ut δωδέκατος ἄροτρος v. 825. Cuius usus rationem reddit schol. ἀπαξ γὰρ τοῦ ἔτους

Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτρην πονεῖν. 70
 ΔΗ. πᾶν τοῖνον, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
 ΤΛ. ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδέ γ', ὥς ἐγὼ κλύω.
 ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
 ΤΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἣ μέλλειν ἔτι. 75
 ΔΗ. ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὥς ἔλειπέ μοι
 μαρτεῖα πιστὰ τῇσδε τῆς χώρας πέρι;
 ΤΛ. τὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
 ΔΗ. ὥς ἡ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
 ἣ τοῦτον ἄρας ἄθλον — — — 80

74. Εὐβοῖδα] δα in litura unius literae. 79. ὥς ἡ] ὥς οἱ 80. δθ-
 λον] ἄθλον Post ἄθλον delevi eis τὸν ὕστερον, indicata lacuna.

ἀποτριᾶται ἡ γῆ. Codicis vitium ἔρο-
 τρον, ut ἄροτρος v. 825., correctum
 in apographis.

ἐν μήκει χρόνου] Comparant in-
 terpretes Aesch. Agam. 610. ση-
 μαντήριον οὐδὲν διαφείρασαν ἐν μή-
 κει χρόνου. Platon. Leg. 3. p. 683
 A. ἐν χρόνῳ τινὸς μήκεσιν ἀπλέτου.
 Addit autem hoc ut hunc Hercules
 laborem novissimum esse signifi-
 cet post alios quos perpassus sit la-
 bores.

70. Λυδῇ γυναικί] Omphalae. Fa-
 bulam pluribus verbis narrat Lichas
 infra v. 148 seqq. ubi v. annot. De
 tempore servitutis dissentiunt in-
 ter se scriptores: v. ad v. 253.

71. πᾶν τοῖνον — ἔν] Hoc dicit,
 non potuisse Herculem majore af-
 fici dedecore quam servitute hac
 apud mulierem.

72. ἐξαφείται τοῦδε] I. e. ἀπηλ-
 λάγη τοῦ δουλεύειν τῇ 'Ομφάλῃ, ut
 explicat schol.

74. Εὐβοῖδα χώραν] Oechaliam di-
 cit, civitatem Euboicam: v. 354.
 Εὐβοῖδα metri causa pro Εὐβοῖδα
 dictum, quod licuit in casibus tri-
 syllabis, etsi nominativi forma di-
 syllaba nulla est, sed constanter

Εὐβοῖς dicitur, ut in hac ipsa fa-
 bula v. 237. 401. Ceterum Oecha-
 liam ab Homero Thessaliae, a re-
 centioribus Euboeae adscribi obser-
 vant grammatici: de quo v. Heynii
 annotatio ad Il. 2, 596. vol. 4. p.
 335.

77. μαρτεῖα πιστὰ] Vid. v. 157.

78. τὰ — ἀγνοῶ] Isdem fere ver-
 bis Eurip. Phoen. 707. τὰ ποῖα ταῦ-
 τα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

79. ὥς ἡ recte in apogr. omnibus
 pro ὥς οἱ, quod codex non solum in
 textu, sed etiam in lemmate scholii
 habet.

τελευτὴν τοῦ βίου — τελεῖν] Verbi
 τελεῖν sic dicti exempla nulla al-
 lata sunt. Similia tamen compa-
 ravit Schneidew. Oed. C. 1720.
 ἔλυσε τὸ τέλος βίου. Oed. T. 1530.
 πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ.
 Κάμπτειν βίου τέλος Oed. C. 91.

80. eis τὸν ὕστερον | τὸν (τὸ apogr.
 Vaticanum apud Elmsleium ad Eu-
 rip. Med. 1096.) λοιπὸν ἤδη βίον
 εὐαίων' ἔχειν] Inutilis Reiskii con-
 jectura eis τό γ' ὕστερον. Delenda
 verba eis τὸν ὕστερον. quae, etiamsi
 supplere liceat quod interpretes
 sumunt χρόνον, tam inutilis et mo-

TPAXINIAI.

27

τὸν λοιπὸν ἤδη βίωτον εὐάων' ἔχειν.

ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾶδε κειμένῳ, τέκνον,

οὐκ εἰ ξυνέρξων, ἥνικ' ἡ σεσώσμεθα

κείνου βίον σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθ' ἅμα;

85

ΤΛ. ἄλλ' εἰμι, μήτηρ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ

βάξιν κατήδη τῶνδε, κὰν πάλαι παρῇ.

νῦν δ' ὥς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὖ

90

Post 83. sequebatur ἡ πίπτομεν σοῦ πατρός ἐξολωλός.

Post 87. sequebantur νῦν δ' ὁ ξυνήθης πόντος οὐκ ἐὰ πατρός | ἡμᾶς προ-
ταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἔγαν.

86. εἰμι] εἰμι pr. 87. κατήδη Bruncius pro κατήδην παρῇ scripsi
pro παρῇν 90. οὐ addidit Bruncius.

lesta sunt ut dubitari vix possit quin lacunae explendae causa illata sint, Sophocles autem aliud quid scripserit, quod cum praecedentibus verbis ἡ τοῦτον ἔρας ἄθλον conjunctum fuit. Haec scripsi in editione priore. Nunc deleui verba εἰς τὸν ὑστερον, pro quibus Sophocles haud dubie aliquid scripserat in laudem Herculis dictum, velut εὐτόλμου φρενί, ut Aeschylus Agam. 1302. ἀπ' εὐτόλμου φρενός dixit, et quae similia plura cogitari possunt. Ceterum notandum ἔρας ἄθλον forma activa dictum. Nam usitatum in hujusmodi locutionibus est medium αἰρεσθαι.

82. ἐν οὖν ῥοπῇ—] Scholiasta, ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἰσταμένη οὐ πορεύσθ' συλληψόμενος αὐτῇ καὶ συναγωνιούμενος;

84. Versum spurium, ἡ πίπτομεν σοῦ πατρός ἐξολωλός, quem vetus aliquis interpolator versui 85. substitui voluit, delendum esse vidit Bentleius. Apte Dejanira diserte enunciat quod optabat κείνου βίον σώσαντος, tacet vero male ominatum illud σοῦ πατρός ἐξολωλός, quod interpolator intulit.

85. ἡ οἰχόμεσθ'] Notanda synizesis ἡ particulae cum diphthongo οι,

ut in ἡ εἰδέναι et aliis nonnullis rarioribus.

87. κατήδη] Forma Attica, κατήδην scripta in codice, in vulgarem κατήδειν est mutata in apographis. Prima persona apud Atticos veteres est ἦδη, secunda ἦδησθα (v. ad v. 988.), tertia ἦδειν, non ἦδη, quod Sophocli illatum Oed. T. 1526. ubi

codex ἦδη pro ἦδειν, sed τῇ νέῃ Ἀτθίδι tribuit Choeroboscus in Theodos. p. 563, 5.: de quibus formis dictum in Thesaurο vol. 3. p. 202. Non minus contra Atticium peccat παρῇν pro παρῇ scriptum, quod veteribus ubique restituendum esse monuit Elmsleius. Nam ἦν apud Atticos veteres est tertiae personae, non primae, quae constanter ἦ est, etai saepissime ab librariis in ἦν mutata.

κὰν πάλαι] Sic καὶ πάλαι Ant. 289.

Versus 88. 89. νῦν δ' ὁ ξυνήθης—ἔγαν, haud dubie ab eodem scriptos interpolatore cui versum 84. debemus, notavit Hermannus in editione prima, ego eeci. Sophocles si quid hujusmodi addere vellet, saltem ἄλλ' ὁ ξυνήθης πόντος οὐκ εἰς πατρός ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἔγαν scribere debebat, quod

πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗ. χάριεν νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρω τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολῆ.

ΧΟΡΟΣ.

δὴν αἶδλα νῦξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, φλογιζό-
"Ἄλιον, "Ἄλιον αἰτῶ [μενον 94

94.-102. = 103.-111.

92. νυν] νῦν, ut ubique. 93. πύθοιτο ex πύθοιο factum. 94.-102. Versus sic divisi, δν-| τίκτει-| ἄλιον ἄλιον-| τοῦται-| νας πύθοι-| ναι-| ἢ ποντίας-| δισσαιῶν-| εἴτ'-|. pariterque in antistropha, nisi quod ibi v. 106. 107. sic sunt divisi, ὀβρι-| ἀδακρύτων | βλεφάρων-, ubi ultima vocabuli ἀδακρύτων syllaba proximo versui adjici debebat.

fuerunt qui scriptum ab eo esse conjicerent. Sed recte fecit poeta quod nullam istiusmodi excusationem addidit. Neque enim Hercules is erat qui filii auxilio opus haberet. Recte igitur facit Hylus quod nunc demum iter ingreditur postquam oraculum cognovit ita comparatum ut sollicitudinem et ipsi et Dejanirae movere possit.

91. πᾶσαν-ἀλήθειαν] Totam veritatem, i. e. quem eventum habuerit oraculum.

92. Hoc dicit, etiam serius venientis prosperae quidem res, ubi de iis audierit, lucrum afferunt. Τὸ εὖ πράσσειν non ejus intelligitur, qui comperiat, sed illius, de quo comperiat. HERM. καλῶς πράσσειν dixerat v. 57. Κέρδος ἐμπολῶν dictum ut Phil. 303. οὐδ' ἔποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος.

94. αἶδλα νῦξ] Plures interpretationes affert scholiasta, (μέλαινα, ἥς οἱ νεότεροι· ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄσπρα· ἢ ταχεία διὰ τὸ "νυκτὶ θοῇ" παρ' Ὀμήρῳ) quatum una vera haec est, ποικίλη διὰ τὰ ἄσπρα. Hesychius, αἶδλα νῦξ· ἦτοι μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄσπρα. Σ. Τραχινίαις. Quae haud dubie ex Didymi commentario excerpit. Ποικιλεῖμιν νῦξ ex Aeschyli Prometh. 24. comparavit Eustathius p. 814, 23. Ab

Sophocle ipso μέλαινα ἄσπρων ἐφφρόνη dicta est El. 16. et ab Euripide apud Clem. Alex. Strom. 5. p. 717. ὀφθαλμοὶ νῦξ αἰολόχως.

ἐναριζομένα] Schol. recentior, φθειρομένη. Est idem quod τοξενόμενη, i. e. diei spiculis, ἡλίου τόξοις (Eur. Herc. f. 1090.) percussa et confecta. Lucret. 1, 148. "non radii solis neque lucida tela diei discutiant." ERF.

95. τίκτει κατευνάζει] I. e. oriri et occidere facit. Theodectae Phaselitae aenigma comparat Valckenarius, de quo Athenaeus 10. p. 451 F. κἄν τῷ Οἰδίποδι τῇ τραγῳδίᾳ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν εἴπει αἰνιττόμενος, εἰσι κασίγνηται διτταί. τῶν ἢ μ'α τίκτει | τὴν ἑτέραν, αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται. Aeschylus verba comparavit Eustath. p. 22, 30. ex Agam. 265. εὐάγγελος ἔως γένοιτο μητρὸς ἐφφρόνης πάρα. Ib. 279. τῆς νῦν τεκοῦσης φῶς τὸδ' ἐφφρόνης. Φλογιζόμενον recte schol. explicat λέμποντα.

96. "Ἄλιον] Non dissimiliter nuncii partes suscipere Sol jūbetur ab Ajace v. 844 seqq. Idem in Homeric hymno Cereris interrogatur (v. 69.) quis Proserpinam rapuerit. Adde Senecam Herc. Oct. 1516. et Nonnum Dion. 27, 269. WUND.

τοῦτο καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει
ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπῇ φλεγέθων, 99
ἣ ποντίλους αὐλῶνας, ἣ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς, εἴπ', ὦ
κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 102

97. τοῦτο καρύξαι] τοῦτωι καρύξαι 98. πόθι παῖς] πόθι μοι παῖς 99.
λαμπρᾷ στεροπῇ] λαμπρὰ στεροπὰ pr. Utrumque à in à mutatum, sed i
non additum. 100. ποντίλους] ποντίας, ου a m. pr. superscripto. πον-
τίους etiam in lemmate scholii. 101. ἀπείροις] ἀπείροιςιν

97. τοῦτο ex duobus apogr. pro
τοῦτω. Pronomen additum ut in
locis ab Seidlerio comparatis Eurip.
Alc. 37. ἣ τόδ' ὑπέστη, πόσιν ἐκλύ-
σας αὐτῇ προθανεῖν. Hipp. 1112.
εἴθε μοι εὐξαμένη θεῶθεν τάδε μοῖρα
παρόσχοι, τύχων μετ' ἄλβου.

98. τὸν Ἀλκμήνας] Debebat dicere
αὐτ καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας παῖδα πόθι
μοι πόθι ναίει, αὐτ καρύξαι δ' Ἀλκμήνας
πόθι μοι πόθι παῖς ναίει. Quorum neu-
trum quum metro conveniret, ora-
tionem liberius conformavit ita ut
τὸν Ἀλκμήνας priori verbo, καρύξαι,
accommodaret, παῖς autem, quod
omitti poterat, verbo ναίει adderet.
Similis structuræ exempla com-
paravit Schneidew. ex Eurip. Herc.
f. 840. ὡς ἂν — γυνὴ μὲν τὸν Ἥρας
οἶός ἐστ' αὐτῇ χόλος. et in fragm.
apud Stobaeum Floril. 51, 14. ὁρᾷς
τὸν εὐτράπε(ον) ὡς ἡδὺς βλος. Porro
notanda triplex verbi ναίει structu-
ra, primo cum adverbio πόθι, de-
inde cum accusativo αὐλῶνας, de-
nique cum nominativo participii.
πόθι ναίει autem est ubi versatur, ut
Oed. C. 117. τίς ἄρ' ἦν; τοῦ ναίει;
et 137. ὃν ἐγὼ — οὐπω δύναμαι — γινώ-
ραι τοῦ μοι ποτε ναίει.

πόθι μοι πόθι ex aliquot apogr.
pro πόθι μοι πόθι μοι, quod pro-
bati posse delete παῖς observavit
Porsonus. Et sic fortasse legisse
scholiastam, qui ad τὸν Ἀλκμήνας
annotavit λείπει παῖδα. Sophocles
quin praetulit πόθι μοι πόθι παῖς
mihi non videtur dubitari posse.
Nam aptissimum quidem est du-

plex πόθι, molestum vero duplex
μοι. Scholiasta autem nihil aliud
dicere voluit quam grammaticam
rationem postulare ut ad τὸν Ἀλκ-
μήνας accusativus suppletur παῖδα.

100. Verba uno versu ab me
comprehensa ἦ — ὄμμα. sunt sex di-
podiae trochaicae praemiissa ana-
crusi. Similiter in Oedipo Col.
1686. ἣ πόντιον κλύδων' ἀλῶμενα
βλου δύσοιστον ἐξομεν τροφῶν;

ον
ποντίλους] ποντίας codex, ut πον-
τίους in lemmate scholii. ποντίας
vera esse scriptura potest, si vera
tradidit Athenaeus 5. p. 189 d. κα-
λοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας,
ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ (c.
103.) καὶ πάντες οἱ καταλογάδην
συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς.
Κρατῖνος ἐν Ἀχιλλεῖ “βαθεῖαν εἰς αὐ-
λῶνα περὶ ὄρομον στρατοῦ.” καὶ Σο-
φοκλῆς Σκύθαις “κρημονύς τε καὶ σή-
ραγγας ἡδ' ἐπακτίας | αὐλῶνας.” Phi-
lostratus a Neuiο citatus p. 817.
extr. ἐν ἀπλῇ αὐλῶνι καὶ εἰσχοῦσῃ
τοσοῦτον. Recte tamen, ut vide-
tur, Hermannus “vereor ne non
magis in Scythia quam in Trachiniis
homoeoteleuta praetulerit Sopho-
cles.” Ποντίους αὐλῶνας autem di-
cit ratione habita insularum qua-
rum in vallibus latere possit Her-
cules. Scholiasta, ἄντι τοῦ νῆσου·
αὐλῶν γὰρ τὸ στενόμεκρον πέλαγος·
ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους τὸ περιεχόμενον
ὑπ' αὐτοῦ θηλυτῶ, ὃ ἐστὶ τὰς νῆσους.
αὐλῶνα Μαιωτικὸν dixit Aeschylus
Prom. 731.

δισσαῖσιν ἀπείροις] I. e. in alter-

ποθομένην γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι τὰν ἀμφινεικτὴ Διῆϊναι-
οἶά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, [ραν αἰεῖ,
οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ' εὐμνα-
στον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσιν ὁδοῦ

104. τὰν] τῶν

108. τρέφουσιν Casaubonus pro φέρουσαν.

utra continenta. Dnas autem continentes Asiam et Europam dicit, in quas multi veterum omnem terrarum orbem dividerunt: ut τὴ δὲ ἡπείρην dixit Sophocles apud schol. Aeschyl. Pers. 181. et disertius praeter alios Isocrates Paneg. p. 78 C. τῆς γῆς ἀπόσης τῆς ὑπὸ τῇ κόσμῳ κειμένης δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας, τῆς δὲ Εὐρώπης καλουμένης. discaisiu ἀπείροις autem Wunderus recte interpretatur in alterutra continente.

κλυθὲς] Sic Homer. Iliad. 5, 709. λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι. 15, 740. πότῳ κεκλιμένοι. Confer et Eurip. Troad. 798. τὰς ἐπικεκλιμένας ὕχθοις ἱεροῖς. MUSGR.

102. εἴπ', ὃ κρατιστεύων κατ' ὅμα] εἰπὲ propter verba multa interposita repetit ex verbo καρῦξαι, quo illud continetur. Reliqua schol. explicat, ὃ νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν. "Est, o qui oculorum lumine emines. Sol enim, ut qui cuncta videat, optime dicere potest ubi sit Hercules." HERM.

103. ποθομένην] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ποθοῦση. Eustath. p. 806, 56. ποθομένην φρενὶ, τῇ κοινότερον παθούση. Formae mediae exempla nulla afferunt interpretes: ego unum, sed suspectum animadverti Procopii de bello Persico 2, 4. p. 96 b. ἀξυνέτων δὲ καὶ τὰ τοῦ θεοῦ σφίσιιν αὐτοῖς ῥῆστα ποθομένων πολέμια μάχης τε καὶ ταραχῆς ἀφορμὰς οὐδαμῇ οὕσας ἐπιτεχνᾶσθαι. Apud Sophoclem Musgravo scribendum videbatur πονουμένην. Si recte legitur ποθομένην, fortasse non forma media accipiendum, sed, quae Schneidewini sententia est, auda-

cioe passivi usu, ut mentem significet desiderio agitatam. Nam desiderii significatio aptissima huic loco ubi Dejanira cum Procne comparatur.

104. ἀμφινεικτὴ Hesychius, ἀμφινεικτὴς περιμάχτος (codex ἀμφινεικτὴς περιμάχτοι), ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Per περιμάχτος explicat etiam scholiasta, cujus in annotatione quod additur ἐπιρρηματικῶς ad οἶα referendum est. ἀμφινεικτὸν dicit procorum certamine expetitum, quod Dejanira ipsa descripsit v. 28 seqq. ἀμφινεικτὸν ὅμα νύμφας chorus dicit v. 527.

αἰεῖ] Hoc neque cum πυνθάνομαι neque cum ἀμφινεικτὴ conjungendum, sed ad verba οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον referendum, quae notionem verbi κλάειν continent. Non erat tamen Sophocles sic locuturus, nisi verba οἶά τιν' ἄθλιον ὄρνιν interposita essent.

104. οἶά τιν' ἄθλιον ὄρνιν] Respicit ad Procnen in Iusciniam mutatam, cujus comparatione saepe uti sunt tragici, ut infra v. 963. προβήλαον, δέξυφνος ὡς ἀηδών. Hinc Electra in fabula cognomine 148. ἀλλ' ἐμέ γ' ἂ σπονδέσσ' ἔραρεν φρένας, | ἂ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν δλοφύρεται, | ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος. et chorus ibid. 1075. Ἥλέκτρα τὸν ἐδὸν πότμον δειλαία στενάρχουσ' ὅπως ἂ πάνδυρτος ἀήδων.

106. οὔποτ'—πόθον] Schol. τὸν πόθον τῶν δακρύων κοιμίζειν, ἀλλ' ἠττάσθαι καὶ αἰεὶ δακρύνειν. ἀδακρύτων per πολυδακρύτων explicat, frequentem apud grammaticos opinionem de ἂ ἐπιτακτικῇ secutus. Sensum

ἐνθυμίῳ εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν δύστανον
ἐλπίζουσιν αἶσαν.

111

πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἡ νότου ἢ βορέα τις
κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ,

115

112.—121. = 122.—131.

110. κακὰν cum lineola, qua Doricae formae saepe notantur. 112.—
121. Versus sic divisi, πολλὰ—| ἡ νότου—| κύματ'—| βάντ'—| οὕτω—| τρέφει—|
πολύποντον—| κρήσιον—| αἶν—| σφε δέμων—. pariterque in antistrophe.
114. ἐν addidit Erfurditius. 115. ἴδῃ Erfurditius pro ἴδοι.

verborum recte declaravit Hermannus, εὐνάειν τὸν πόθον τῶν
βλεφάρων, ὥστε γίγνεσθαι αὐτὰ ἀδά-
κρυτα, usu adjectivi προληπτικῶ, cu-
jus exempla multa sunt apud tra-
gicos, simillimum in Antig. 881.
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς
φίλων στενάζει. Oed. C. 1200. τῶν
σῶν ἀδάκρυτον ὁμμάτων τητῶμενος.

108. εὐναστον—δδοῦ] εὐναστον
δείμα dictum ut μνάμων μῆνις apud
Aeschylum Ag. 155. Scholiasta, τὸ
δείμα τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αἰεὶ μνημο-
νεύουσιν. Verborum structura haec
est, εὐναστον δείμα δδοῦ ἀνδρὸς
τρέφουσιν. Τρέφουσιν pro φέρουσιν
recte restituit Casaubonus in Ani-
madv. ad Athenaeum p. 549. (vol.
4. p. 355. ed. Schweigh.) Non me-
tum ferre vel afferre dicenda erat
Dejanira, sed in pectore alere, ut
v. 28. dixerat αἰεὶ τιν' ἐκ φόβου φό-
βον τρέφω.

109. ἐνθυμίῳ εὐναῖς ἀνανδρώτοισι]
Scholiasta, ταῖς μεριμνητικαῖς, ταῖς
πολυφροντισταῖς. ἀνανδρώτοισι δὲ
ταῖς ἐρήμοις τοῦ ἀνδρός. ἀνάδρωτος
ex hoc uno loco cognitum. Fre-
quenter vero ἀνανδρος de innuptis
pariter ac viduis tragici dixerunt.
Verba ἐνθυμίῳ εὐναῖς ἀνανδρώτοισι
non multum erat de innuptis
loci an, quod probabilius, datus
causae esse putentur. Similem
Ovidii sententiam comparavit Lin-
woodius Heroid. 1, 1, 7. non ego de-
serto jacuissem frigida lecto, nec
quereret tardus ire relicta dies.

110. κακὰν δύστανον ἐλπίζουσιν
αἶσαν] Sic Aj. 605. κακὰν ἐλπὶς
ἔχων, et ἐλπίζειν κακὰ in versibus
poetae ignoti qui afferuntur ad v.
296. δύστανον aptius ad Dejaniram
refertur quam cum αἶσαν conjungi-
tur.

112. πολλὰ cum κύματα conjun-
gendum. Proxima recte explicat
schol. ὥσπερ γὰρ ἂν τις θεωροῖ κυ-
ματομένην τὴν θάλατταν ἢ νότου
πνέοντος, ἢ βορέου, τῶν δὲ κυμάτων
τὰ μὲν ἐπιόντα, τὰ δὲ ἐπερχόμενα,
οὕτω καὶ τὸν Ἡρακλέα, καθάπερ τι
πέλαγος κακῶν, τὸ μὲν τι παρὸν λυ-
πεῖ. τὸ δ' αὐξόμενον ἀπόκειται. Quod
autem βάντα ἐπιόντα τε dicit, ubi
ἐπιόντα βάντα τε potius exspectes,
id etsi metri causa factum est,
tamen ratione non caret. Nam κύ-
ματα βάντ' ἐπιόντα τε nihil aliud
est quam κύματα ἐπιόντα καὶ βάντα
καὶ αὐτὸς ἐπιόντα.

ὥστ'—tis—[ἴδῃ] Conjunctivus
ab Erfurdio pro ἴδοι restitutus
cum ὥστε constructus est in com-
paratione, quod usitatum est in
poesi epica, velut apud Homerum
Il. 2, 474. ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰ-
γῶν αἰπόλοι ἀνδρες ρεία διακρίνωσιν.
Sed Euripidi, cui haec structura
illata erat Hec. 1026. ἀλλόμενον τις
ὥς εἰς ἄντλον πεσὼν λέχριος ἐκπέσῃ
φίλας καρδίας, vera scriptum ἐκπε-
σεῖ ex duobus codicibus restituta,
in quibus ἐκπεσῇ scriptum.

113. νότου ἢ βορέα—κύματα] Hoc
dictum ut apud Homerum in locis

οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῇ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βίον
 πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. ἀλλὰ τις θεῶν
 αἰὲν ἀναμπλάκhton Ἄϊδα σφε δόμων ἐρύκει. 120
 ὦν ἐπιμεμφομένα σ' ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἶστω. 122

117. αὔξει] au in litura unius literae. Fuit ἄξει. 118. ὥσπερ]
 ὥστε 120. ἀναμπλάκhton ex schol. pro ἀμπλάκhton Ἄϊδα] αἰδα
 122. ἐπιμεμφομένα σ'] ἐπιμεμφομένας

ab interpretibus collatis Il. 2, 396. κύματα παντοίων ἀνέμων. II, 305. νέφεια νόταιο. Od. 13, 99. ἀνέμων θυσσάντων μέγα κύμα, i. e. fluctus ab ventis excitati, quibuscum Herculis comparatur conditio, cui labores alii post alios sunt exantlandi, quemadmodum fluctus fluctibus succedunt.

116. οὕτω δὲ] δὲ in apodosi, ut El. 27. ὥσπερ ἵππος εὐγενής—ὥσαύτως δὲ σὺ etc. et οὕτω δὲ post ὥς δταν Ant. 426. Καδμογενής autem, nomine ab Cadmo ducto, Thebarum conditore, idem est quod Θηβαγενῇ in loco Hesiodi quem scholiasta comparavit, Theog. 530. ὅρρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος ἐστίν, quibus alios addere licet locos poetarum non paucos. Antiquissimus testis Homerus est Il. 19, 99. ὅτ' ἐμῆλλε βῆν' Ἡρακλεΐην | Ἀλκμήνῃ τέτessθαι εὖστεφάνῃ ἐνὶ Θήβῃ, et 14, 323.

117. στρέφει] I. e. τὸ μὲν στρέφει. Τὸ μὲν intelligendum τὸ βίον πολύπονον, quod in altera parte sententiae positum est. Sensus autem verborum est, quemadmodum undae maris alternis vicibus attollantur et subsideant, ita Herculem laboribus modo deprimi modo ex iis emergere. Quod in codice legitur τρέφει non aptum huic loco verbum est. Nam τρέφειν et αὔζειν saepe quidem conjuncta reperiuntur, ut apud Platonem Rep. 8. p. 565. οὐκοῦν ἕνα τινὰ δεῖ δὲ δῆμος εἰσθε διαφερόντως προϊστασθαι ἑαυτοῦ καὶ τούτων τρέφειν τε καὶ αὔζειν μέγα, verum non possunt ut con-

traria sibi opponi, ut hoc loco fit. Grammaticorum veterum interpretandi conamina exposuit scholiasta. ἀντὶ τροφῆς καθημερινῆς καὶ αὔξεσός εἰσιν αὐτῷ οἱ πόνοι. τρέφει: ἀντὶ τοῦ ἔχει. τὸ δὲ αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται. οὕτω, φησί, τὸ μὲν τῶν κακῶν ἔχει αὐτὸν, τὸ δὲ αὔζεται κατ' αὐτοῦ. Ἄλλως. τρέφει: ἀντὶ τοῦ τρέφει, κατ' ἀντίφρασιν. ἔστι γὰρ οὕτω τὸ μὲν αὐτὸν καταπορεῖ παρὼν, τὸ δ' αὔζει καὶ κορυφούται. ἢ ὅτι οἰκίαν τοῦ ἥρωος τὸ τρέφει καὶ αὔζει, ὥστε τρέφεισθαι καὶ αὔξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν πόνων.—βίον δὲ πέλαγος τὸν χειμαζόμενον βίον.

118. ὥσπερ (sic apographa pro ὥστε) πέλαγος Κρήσιον] Recte schol. ὥς πᾶν χειμαζόμενης τῆς περὶ Κρήτην θαλάσσης. Sic Horatius ab Wakef. comparatus Od. 1, 26, 1. Tristitiam et metus tradam protervis in mare Creticum portare ventis.

120. ἀναμπλάκhton Camerarius. Codex ἀμπλάκhton, a quo non differt Hesychii lectio, ἀμπλάκhton, ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Verae tamen lectionis vestigia sunt in annotatione scholiastae, θάρρει, φησὶν, ὃ Δηϊάνειρα θεῶν γὰρ τις αὐτὸν, ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα, κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἄϊδου. ἢ ἀναμπλάκhton (μ α m. sec.), ἐπιτυχῇ (codex ἐπιτύχη), παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν. οἶον, κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ Ἄϊδου. ἀναμπλάκhton in Oed. T. 472. ubi apogr. multa ἀναμπλάκhton.

122. ἐπιμεμφομένα σ' ut in codice ita etiam in apogr. nonnullis in ἐπιμεμφομένας coaluit. Quae scriptura

φαμί γὰρ οὐκ ἀποτρέψω ἐκπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
 χρῆναι σ'· ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
 ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας· ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ

128. ἐπέβαλε] ἐπέβαλλε θνατοῖς] θνατοῖς cum lineola. θανάτοις pr.
 129. πῆμα καὶ χαρὰ] πῆματι καὶ χαρᾷ pr. Sic etiam in lemmate scholii.

fraudi fuit scholiastae, qui interpretatur, *περὶ ὧν μεμφομένης, ὅτι οὐ προσήκοντος ὀδύρῃ· θεοὶ γὰρ αὐτὸν σάζουσιν*, nisi *ἐπιμεμφομένη* se scripsit.

ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω] ἀδεῖα pro ἀδεῖα dictum accepit Brunccius, quod non defenditur Hesiodo (Sc. 348.) ἀδεῖα χρέμυσαν pro δεῖτα dicto, ut Aratus v. 1068. θήλεια pro θήλεια dixit. Femininum sic olim interpretabatur Hermannus, *quorum causa succensens tibi, lubens quidem ego, sed contraria afferam*, i. e. propter illam aerumnosam, sed deorum praesidio tutam Herculis sortem ego, improbens querelas tuas, laeta quidem et lubens, sed tamen contradicam. Digna tamen memoratu Musgravii conjectura est αἰδοῖα, quo adjectivo usus est Aeschylus Suppl. 194. αἰδοῖα καὶ γοεθνὰ καὶ (ἀχρεῖ' ἐπη. 455. πολλῶν ἔκουσιν τέρματ' αἰδοῖαν λόγων, etai his exemplis nihil efficitur. Nam apud Aeschylum modestis et verecundis opus erat verbis, apud Sophoclem vero, ubi consolanda est sollicita de marito Dejanira, grata et jucunda verba potius dicenda erant quam verecunda. Neque argutandum in eo est quod ἀδεῖα μὲν (i. e. ἀδεῖα μὲν εἰμι vel ἔσομαι) ἀντία δ' οἶσω dicere maluit, id quod jucundum est primo loco ponens, quam ἀντία μὲν οἶσω, ἀδεῖα δέ εἰμι. Similiter v. 143. μήτ' ἐκμήθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἰ, ubi vulgaris loquendi ratio postulabat ὅτε πεπειρασταὶ μήτ' ἐκμήθοις παθοῦσα. Ceterum quod syllabae longae, a qua ἀδεῖα incipit, brevis in strophis respondet, nullius est momenti,

quum Sophocles in hoc genere minus diligens quam Aeschylus fuerit.

124. οὐκ ἀποτρέψω] Verbis οὐκ ἀποτρέψωμαι, οὐκ ἀποκρίμναι, οὐκ ἀποβάλλειν, οὐκ ἀποδοκιμάζειν explicat scholiasta. Sententia eadem apud Pindarum Isthm. 8, 32. χρῆ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλει, et apud alios non raro.

126. ἀνάλγητα—] Monet Dejaniram bonorum et malorum, quae in vita hominum eveniant, vicissitudinem aequo animo esse ferendam, quum hic sit rerum humanarum ordo, quem ne Juppiter quidem mutare possit. Dicti Homericus II. 24, 527. admonet scholiasta, *δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείσθαι ἐν Διὶς ὀδῶν, | δάφρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑδῶν*.

128. θνατοῖς Κρονίδας] θνητοῖς Zeus Suidas s. v. ἀποτρέψω.

129. πῆμα καὶ χαρὰ] πῆματι καὶ χαρᾷ, quod codex a m. pr. habet, legit et interpretatus est scholiasta, homo metrorum imperitus, cui fraudem fecit tmesis verbi ἐπικυκλοῦσιν, quod, quum passivum ἐπικυκλοῦνται metro non conveniret, intransitive dixit Sophocles, quod jam unus ex scholiastis animadvertit, qui annotavit, ἀντὶ τοῦ κυκλοῦνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. ἢ τὸ κυκλοῦσιν ἐπὶ τῶν θεῶν. Non animadvertenter alius, qui has excogitavit ineptias, ἐπὶ χαρᾷ δὲ καὶ πῆματι πᾶσι κυκλοῦσιν οἱ θεοί. πῆμα δὲ ἀντὶ τοῦ πῆματι κατ' ἀποκοπήν. Qui πῆμα καὶ χαρᾷ legerat. Rursus alius, qui πῆματι καὶ χαρᾷ legerat, ποτὲ μὲν ἐπὶ πῆματι, ποτὲ δὲ ἐπὶ χαρᾷ.

πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτον στροφάδες κέλευθοι. 131
 μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα 132
 νῦν βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος,
 ἀλλ' ἄφαρ βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρε-
 ᾷ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω [σθαι.
 τὰδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὦδε

132.—140. Versus sic divisi, μένει—| βροτοῖσιν—| τε πλοῦτος—| βέβηκε—|
 χαίρειν—| ᾷ καὶ—| τὰδ'—| τίς ὦδε—| εἶδεν. 135. βέβακε] βέβηκε

130. ἄρκτου] Ursam hic scholiastae utramque intelligunt. Id si voluisset poeta, ἄρκτων scripsisset. Habuit ille in mente Homeri versus Iliad. 18, 487. et Od. 5, 273. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἑμαζαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν, | ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ἠρώνα δοκεῖ· | οἷον δ' ἑμμορός ἐστὶ λοστῶν Ἠκεανοῖο. Eo fine enim ursae similitudine utitur, ut, quemadmodum haec nunquam non supra nos in caelo vertitur, ita super capitibus nostris etiam bona ac mala perpetuo gyro verti dicat. HERM. Herodot. 1, 207. κύκλος τῶν ἀνθρωπῶν ἐστὶ πρηγμάτων, περιφερόμενος δὲ οὐκ ἐφ' αἰεὶ τοὺς αὐτοὺς εὐτυχεῖν. SCHNEIDEW.

132. μένει γὰρ—στέρεσθαι] Recte haec Hermannus interpretatus est ita: nec nox manet mortalibus, neque res adversae, neque opes, sed cito relinquunt, et ad alium accedit gaudere privarique. Poterat idem adiacere pronomē illud, cui oppositum sit τῷ δέ, contineri jam nomine βροτοῖσιν, ita ut ad verba ἀλλ' ἄφαρ βέβακε addi non necesse esset; quae verba accuratius jam sic interpretare: sed cito ab alio procul sunt. WUND.

αἰόλα νῦν] Vid. ad v. 94.

133. Κῆρες] I. e. συμφοραί, ut interpretatur Hesychius.

135. βέβακε] Dorica forma pro βέβηκε est in apographis. Ad verba ἀλλ' ἄφαρ βέβακε intelligitur τῷ μὲν ex opposito τῷ δέ. Similiter

v. 117.

136. στέρεσθαι] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι καὶ στέρεσθαι χαράς. τίνος δὲ στέρεσθαι; δηλονότι τοῦ χαίρειν. Variavit orationem, verbis χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι, idem significans atque iis quae v. 129. posuit, χαρὰ καὶ πῆμα. Similiter dictum El. 265. καὶ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. WUND. Oed. C. 614. τοῖς μὲν γὰρ ἡδὴ, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ | τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καθύς φηλα.

137. ᾷ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν] Scholiasta, ἅπερ καὶ σὲ λέγω χρῆναι φρονεῖν καὶ χρησταῖς ἐλπίσι βόσκεσθαι. ἢ οὕτως· ᾷ καὶ σὲ βούλομαι φροντίζειν, ὅτι τρέπονται καὶ ἐκ κακῶν ἐπὶ ἀγαθὰ τὰ ἀνθρώπινα. Certum est ᾷ cum τὰδε pronomine jungendum esse, ut recte monuit Bernhardy Synt. p. 278., significareque, quod antecedentibus, ad quae spectant pronomina, expositum est, perpetuam malorum et bonorum vicissitudinem esse, i. e. hoc loco, facile fieri posse ut, si malo oppressus Hercules sit, mox tamen incolumis revertatur. WUND. Comparantur exempla Euripidis Androm. 1115. ὦν Κλυταμνήστρας τόκος | εἰς ἣν ἀπάντων τῶνδε μηχανορράφος. et Iph. A. 155. σφραγίδα φύλασ'· ἣν ἐπὶ δέλτῳ τῇνδε κομίζει.

ἐλπῖσιν—ἴσχειν] Comparavit Neuius Oed. C. 1678. πόθῳ λάβοις. et Thucyd. 2, 8. οὕτως ὁργῇ εἶχον οἱ πλείους τοὺς Ἀθηναίους.

τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν ;

140

ΔΗ. πεπυσμένη μὲν, ὥς ἀπεικάσαι, πάρει

πάθημα τούμῳν· ὥς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ

μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται

χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νῦν οὐ θάλλπος θεοῦ,

145

οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,

145. αὐτοῦ] αὐτοῦ cum duplici spiritu.
literae erasae. κλονεῖ] κλονεῖν, eraso ν.

146. Ante οὐδὲν tres

140. Ζῆν' ἄβουλον] Scholiasta, δού-
βουλον καὶ κακῶβουλον, μὴ βουλευ-
όμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον·
δὲ μὴδὲν φαῖλον περὶ Ἡρακλείους
ἐλπίε· οὐ γὰρ περιορᾷ τοῦ αὐτοῦ
παιδὸς ὁ Ζεὺς. ὅδε est adeo, tanto-
pere ; quantum tu scilicet in animo
fingis. Sic recte Musgr. Ἀέγω ju-
bendi significatione, quae satis fre-
quens est, dictum esse monuit
scholiasta, qui χρῆναι explicandi
caussa addidit.

141. ὥς ἀπεικάσαι] Eadem locutio
Oed. C. 16. (ubi codex ὥς ἀφεικά-
σαι, quod correxit διορθωτής) et apud
Eurip. Or. 1298. Ἐλένης τὸ κώκυμ'
ἔστιν, ὥς ἀπεικάσαι. Nisi his locis
omnibus ὥς σάφ' εἰκάσαι, quod in
versu Oed. C. in pluribus apogr. re-
peritur, praefendum est.

143. De ordine sententiarum di-
ctum ad v. 122.

8] τ' in apogr. uno. De respon-
sione particularum μήτε et δέ dice-
tur ad v. 334.

144. τοιοῖσδε dixit quasi seque-
retur ἢ οὐ θάλλπος—, pro quo mu-
tata propter metri necessitatem
orationis forma καὶ νῦν οὐ θάλλπος—
posuit.

βόσκεται] Ajax. 558. τέως δὲ κού-
φους—πνεύμασιν βόσκειν, νέαν | ψυ-
χὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονῇ.

145. χώροισιν αὐτοῦ] αὐτοῦ varia
lectio apud scholiastam, qui sic
scribit : ἡ γὰρ νέα ἡλικία ἐν τοῖς

τόποις τῆς ἀμερμνίας βόσκεται. τὸ
δ' αὐτοῦ τινὲς ψιλοῦσι καὶ νοοῦσιν
αὐτόθι· ἐνιοὶ δὲ δασύνουσιν, ἀντὶ τοῦ
ἐαυτοῦ, τοῖς ἰδίοις ἐαυτοῦ τόποις
ἀμερμνως βόσκεται τὸ νεάζον καὶ
οὔτε καύματι φθείρεται οὔτε δειφῇ
οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. Imitatur
hunc locum Ioannes Diac. Allegor.
in Hesiodi Theogon. p. 448. Gaisf.
φιλόμυθον γὰρ αἰεὶ τὸ τῶν νέων γένος
καὶ τοῖς τοιοῦτοις βουσκομένον χώ-
ροις. nam sic vitiosa scriptura χω-
ρις corrigenda videtur potius quam
cum Scaligero et Gaisfordio χω-
ρῖοις. Sententiam poetae bene de-
claravit Camerarius : " Nam ado-
lescentia intra suam aetatem tuta
munitaque pascitur, hoc est educi-
tur et adolescit, neque tangitur
ullo externo malo. Hoc enim sig-
nificat vitare illam aestum, imbres,
ventos." Adjectivum τοιοῖσδε ex-
plicatur verbis καὶ νῦν οὐ θαλλὸς
θεοῦ—, eodem sensu quo ὅπου νῦν
—dici potuisset, si per metrum
licuisset. Recte Linwoodius vertit
in such places of its own.

146. ὄμβρος] Antiphon in Ap-
pend. ad Stobaei Floril. vol. 4.
p. 38. ἐν νέῳ σώματι ὅταν τις τὴν
παίδευσιν γενναίαν ἐναρόσῃ, (ἢ τοῦτο
καὶ θάλλει διὰ παντὸς τοῦ βίου, καὶ
αὐτὸ οὔτε ὄμβρος οὔτε ἀνομβρία
ἀφαιρεῖται. Comparatio a plantis
ducta, de quibus Homerus Od. 5.
478. τοὺς (θάμνους) μὲν ἔρ' οὐτ'

ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον ·
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνῇ
 κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντῖδων μέρος. 149
 τότε ἂν τις εἰσβῶιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἶον οὐπω πρόσθεν, αὐτὶκ' ἐξερώ.
 ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἀναξ 155
 ὠρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἑρακλῆς, τότε ἐν δόμοις

Post 149. sequebatur ἦτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.

151. αὐτοῦ] αὐτοῦ

ἀνέμων δίδει μένος ὕγρον ἀέτων, |
 οὔτε ποτ' ἥλιος φάθων ἀκτίσιν
 ἔβαλλεν, | οὐτ' ὕμβρας περάσκει
 διαμπερές.

147. ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον] ἐξαίρει βίον apte dictum, ut Wunderus monet, huic loco, in quo quum puellae cum plantis comparentur feliciter accrescentibus, recte eae dici possunt se tollere, i. e. adolescere, sive procreare. Nam βίον ἄμοχθον ἐξαίρειν idem fere est atque ἐν βίῳ ἀμόχθον ἐξαίρειν ἑαυτόν. Contrarium est αὐαίνειν βίον El. 819. Ceterum similis sententia Aj. 554. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι πάρα.

149. ἐν νυκτὶ] Nocte nuptiarum. Sophocles fragm. Terei apud Stobaeum Floril. 68, 19. de dura sorte mulierum, καὶ ταῦτ', ἐπειδὴν εὐφρόνη (εἴη) μία, | χρεῶν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν. Quod in versu Trach. ἐν νυκτὶ omisso μῦθ' vel πρώτῃ dixit, excusationem habet ab verbis praecedentibus ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνῇ κληθῇ, quae nihil dubitationis relinquunt quae nox intelligenda sit. Ceterum de prima nocte similiter Homerus Od. 18, 271. νύξ δ' ἔσται ὅτε δὴ στυγε-

ρὸς γάμος ἀντιβολήσῃ | οὐλομένης ἐμέθεν.

150. Ejeci versum ἦτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη ab interpolatore additum, qui non videtur sensisse quam ridicule virgo vix mulier facta liberos dicatur metuere qui nondum sunt nati et qui incertum est an unquam sint existuri. Nec de metu hic agitur, sed de curis quarum particeps mulier fit inde a prima connubii die.

151. αὐτοῦ] Quum de solis mulieribus hic agatur, exspectes αὐτῆς. Sed potuit etiam masculino uti in sententia generali, ut Clytaemnestra El. 771. δεινὸν τὸ τί κτειν ἔστιν· οὐδὲ γὰρ κακῶς | πᾶσχασι μῖσος ὧν τέκρ' προσγίγνεται, etai hi loci eo differunt quod metrum illic excludit πασχοῦσιν, fert vero αὐτῆς in versu Trachiniarum.

152. πρᾶξιν] Statum s. conditionem, ut v. 294. et Aj. 791.

κακοῖσιν οἷς] Per attractionem dictum pro κακὰ οἷς. Qua uti maluit poeta quam κακοῖς οἷσις scribere versu in tres partes aequales diviso.

155. ὁδὸν—ὠρμᾶτ'] Eadem structura dictum qua ἀγῶνας ἐξίναται v. 159.

λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξίων, οὐπω φράσαι,
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶπε κοῦ θανούμενος. 160
 νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ὦν εἶπε μὲν λέχους δ' τι
 χρεῖή μ' ἐλέσθαι κτήσιν, εἶπε δ' ἦν τέκνοις
 μοῖραν πατρός γῆς διαιρετὴν νέμοι,
 χρόνον προτάξας ὥς τρήμηνον ἡνίκα
 χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς. 165
 [τότ' ἢ θανεῖν χρεῖη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,

158. ἅμοι] ἅμοι 159. οὐπω] οὐπω 161. δ' τι Musgravius
 pro δ' τι. 162. χρεῖη Brunkius] χρεῖ' ἦ, ei in litura ex η facto.
 163. διαιρετὴν] διαιρετὸν 164. ἡνίκα Dawesius pro ἡνίκα δ' 165.
 ἀπείη] ἀπείη, ειη a m. pr. κἀνιαύσιον Brunkius pro κἀνιαύσιος,
 post quod voc. quattuor literae erasae. 166.—168. Versus spurios
 seculum Dobræus. 166. χρεῖη σφε Brunkius] χρεῖ' ἦσφε

157. παλαιὰν δέλτον] De vetero
 oraculo dictum accepit scholiasta.
 Sed quod sequitur ξυνθήματα in-
 dicio est de testamento hic agi,
 etai in eo oraculi quoque illius
 (v. 171.) mentio fieri potuit, quod
 Herculem moverat ut testamen-
 tum perscriberet, cujus argumen-
 tum narrat Dejanira versibus pro-
 ximis.

ἐγγεγραμμένην ξυνθήμαθ'] Hujus
 constructionis exemplum Brunk-
 ius attulit ex Platon. Leg. 9. p.
 854 d. ἐὰν μὲν ᾖ δοῦλος ἢ ξένος, ἐν
 τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφείη
 τὴν συμφωνίαν καὶ μαστιγώθει—. Et Virgil. Ecl. 3, 100. *inacripti
 nomina regum flores.*

159. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξίων] Thu-
 cyd. 1, 15. comparat Linwood. ἐκ-
 θήμους στρατείας πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐαν-
 τὸν οὐκ ἐξῆσαν οἱ Ἕλληνες.

οὐπω illatum post οὐκ—ποτὲ pro-
 pter verba plura interposita.

161. ἔτ' οὐκ metri causa pro οὐκ-
 ἐτι dictum, ut ἔτ' οὐχ Oed. T. 24.

δ] Recte Musgravius δ' τι, quid

me ut *connubio partium accipere
 oporteret.* Si δ' τι legitur, sola di-
 citur dos Dejanirae. Scholiasta,
 εἶπεν προσήκειν ἐμὲ λαβεῖν τὴν
 προῖκα καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ τοῦ λέ-
 χους ἐκτησάμην.

163. διαιρετὴν ex duobus apogr.
 pro διαιρετὸν.

164. χρόνον προτάξας ὥς τρήμηνον
 ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς]
 Legebatur κἀνιαύσιος, quod defendi
 aliquo modo posset, nisi multo pro-
 babilius esset ab librario positum
 esse propter nominativum βεβώς.
 Quamobrem κἀνιαύσιον praetuli
 cum Brunkio. ὥς, quod saepe cum
 numeralibus conjungitur, pro par-
 ticula finali accepit interpolator
 qui versus 166.—168. scripsit.

προτάξας] Similiter verbo προ-
 τείνειν utitur Josephus in Vita c.
 67. ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προτεῖναι
 τοῖς βουλευέσασθαι θέλουσι περὶ τῶν
 ἑαυτοῖς συμφερόντων.

165. ἀπείη—βεβώς] Post disces-
 sum enim abesset. WUND.

166.—168. Oraculum in utram-

ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλνπήτῳ βίῳ.]
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα
 [τῶν Ἡρακλείων ἐκτελενῶσθαι πόνων], 170
 ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνον
 τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελεσθῆναι χρεῶν.
 ὥσθ' ἡδέως εὐδουσαν ἐκπηδῶν ἐμὲ 175
 φόβῳ, φίλῃ, ταρβοῦσαν, εἴ με χροὶ μένειν

170. Versum spurium seclusi.
 173. ναμέρτεια] ναμερτεία

171. αὐδῆσαι ποτε] αὐδήσαι ποτὲ

que partem interpretatur, et recte quidem, Dejanira 76-81. Sed hic, ubi omnia pessima ominatur, inepta sunt ista 166-8. neque audivisse videtur chorus 823-42. Deinde tres versus adeo frigidi, ut eo solo nomine suspectos haberem. Satis sunt τοιαῦτ' etc. ut 46. DOBRAEUS. Recte hos versus eiecit Dobraeus. Versus 168. confictus ad similitudinem v. 82. τὸν λοιπὸν ἡδὴ βίον ἐβάλων' ἔχειν.

169. ἔφραζε] Hercules. τοιαῦτα autem dicit qualia ex iis quae supra dixerat colligi possunt.

170. τῶν Ἡρακλείων ἐκτελενῶσθαι πόνων] Versum inepta verborum structura praecedenti adjunctum interpolatoris esse vidit Wunderus. Explicare conati sunt scholiastae, quorum unus annotavit, ἡ δέλιτος τοιαῦτα ἔλεγε παρὰ θεῶν εἰμαρῆται, ὥστε τοῦτων θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσεσθαι τῶν πόνων. Alius, τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος. πολλὴ δὲ τὸ τοιοῦτο εἶδος παρὰ ποιηταῖς. Confictus autem hic versus videtur ex verbis poetae 1170. 1171. ubi plura de hoc oraculo narrantur.

171. φηγὸν] Quercum nominat v. 1168. ubi vid. annot.

πελειάδων] Hesychius, Πέλειαι· αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντιες. De columbis Dodonaeis, quod sacerdotum quarundam nomen esse conjicit Herodotus 2, 57, copiosius quam ad verba poetae intelligenda opus erat dixit scholiasta. Τὰς θεσπιφιδούς ἑπὶ τὰς Δωδωνίδας dixit Sophocles fragm. 401.

172. Δωδῶνι] De forma poetica Δωδῶν, ὄνος, ὄνι, ὄνα, dixit Steph. Byz. s. v. Δωδώνη p. 248. ed. Mein.

173. ναμέρτεια] Hesychius interpretatur per ἀλήθεια, et ναμερτεία, ἀληθῆ. Aeschilo Pers. 246. ναμερτῆ pro νημερτῆ restituit Porsonus, recte, ut videtur, animadvertens tragicos non alia quam Dorica huius vocabuli forma esse usos, ut fecerunt in Ἀθήνα et κυναγός. Sensus autem verborum est tempus advenisse quo comprobari oraculi veritas debeat.

χρόνου τοῦ νῦν παρόντος] Hoc tempore. Frequens hic usus genitivi, ut νυκτὸς τῆσδε Aj. 21.

175. φόβῳ ταρβοῦσαν] Metu trepidantem, ut in locis ab Seidlerio collatis Eur. Herc. f. 971. οἱ δὲ ταρβοῦντες φόβῳ ἔρουν. Oed. C.

πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῇ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων 180

ὅκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κακῇ μάχῃς
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγγχωρίοις.

ΔΗ. τί ν' εἶπας, ὦ γεραῖε, τόνδε μοι λόγον;

ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιον 185

ἤξω, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓ. ἐν βουθερεὶ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ

177. Est hic ultimus paginae versus primo omissus ab librario, sed postmodum ab eo suppletus. 186. Interpunctio non post ἤξω, sed

post φανέντα posita. σὺν κράτει] συγκράτει 187. τοῦ τῶδ'] τοῦτο δ' pr. τοῦτοδ' (sic) sec. 188. πρὸς πολλοὺς Hermannus pro πρόσωπος.

1625. ὥστε πάντας ὀρθίας στήσαι φόβῳ δέσαντας ἐξαίφνης τρίχας. δὲ στοχάζεται ὅτι μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν. Ante quae verba gl.

εἰ με χρὴ μένειν] El cum ταρ- legitur πρὸς ἠδονήν.

βούντες constructum ut ἀθυμῶ εἰ— 180. πρῶτος ἀγγελος] Repetit v.

dixit v. 666. et quae sunt similia 190. Alter nuncius est Lichas v.

collata ab Elmsleio ad Eurip. Med. 229 seqq.

181. μένειν per ζῆν explicat scho- 186. σὺν κράτει νικηφόρῳ] De-

liasta. core victoriae insignem, ut expli-

178. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'] Bene cat Brunckius. Adsignificatur, ut

ominata loquere. Quasi castigatio Wund. monet, potestas sive po-

est Dejanirae, cujus orationem tentia quam consequitur qui vic-

male ominata verba terminaverant. toriam reportavit. Distincte in

MUSGR. El. 85. ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ'

καταστεφῇ] Coronatum, ut so- ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

lent qui laetos nuncios afferunt. 188. βουθερεὶ] Schol. ὑπὸ βοῶν

De quo diximus ad Oed. T. 82. θεριζομένων τοῖς ὀδοῦσι, τουντίσι

179. χαρὰν] χάριν Lib. quod ex βοῦς τρέφονται, rectius quam He-

conjectura posuerat Brunckius. sychius, βουθερεὶ· ἐν ᾧ βόες θέρουσι

Idem ex scholiastae annotatione ἔρα (ἔρα om. Etym. M. p. 207, 20.)

peti poterat, πρὸς χαρὰν λόγων: νέονται. καὶ βουθόρῳ τὸ αὐτό.

πρὸς χάριν ἀπαγγελοῦντα, λόγων 188. πρὸς πολλοὺς] Conf. 193.

ἠδονήν διδόντα. ἐκ τοῦ στεφάνου 352. 371. 423.

Λίχας ὁ κήρυξ ταῦτα· τοῦ δ' ἐγὼ κλύω
ἀπ' ἧξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε 190
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῆμην χάριν.

ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓ. οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.

κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεῶς
κρίνει παραστὰς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. 195
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκείνος οὐχ ἐκὼν, ἐκοῦσι δὲ
ζύνεστιν· ὅψει δ' αὐτὸν αὐτὶκ' ἐμφανῇ.

189. κήρυξ] κήρυξ
191. κτῆμην] κτῆμην
post α et η serius addito.

τοῦ δ' Hermannus] τὸν δ' pr. τοῦδ' corr.
193. εὐμαρεῖα—πολλῇ] εὐμαρεῖαι—πολλῇ, i

190. τοῖ] σοι Brunckius, frustra.
Sophocl. Electr. 1469. χαλᾶτε πᾶν
κάλυμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως | τὸ
συγγενές τοι κἄπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

191. κερδάναιμι καὶ κτῆμην χάριν]
Nuncii verba Oed. T. 1005. com-
parat Musgr. ὅπως σοῦ πρὸς δέμους
ἐλθόντος εὐ πράξαιμι τι. Κέρδος et
χάρις conjuncta ib. 232. τὸ γὰρ
κέρδος τελῶ 'γὰρ χῆ χάρις προσκεί-
σεται.

192. αὐτὸς] Lichas.
εὐτυχεῖ] Impersonaliter accipi
solet collatis exemplis parum aptis
huic loco ubi ita positum est ut
Lichas ipse bonum nuncium al-
laturus εὐτυχεῖν dici videri de-
beat, aut Hercules, de quo intel-
lexit scholiasta: quod tamen ad-
dito ἐκείνος significandum fuisset.
Quamobrem εὐτυχῇ scribendum vi-
detur cum Hermanno.

193. οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος] I. e.
οὐκ ἔστιν αὐτῷ εὐχερὲς παραγενέ-
σθαι, ut explicat scholiasta.

194. Μηλιεὺς ἅπας λεῶς] Schol.
Μηλιεὺς ἔθνος Θετταλικὸν πλησίον
Τραχίνος. Μηλία δὲ ἡ πόλις καλεῖ-
ται. Urbem Μηλίαν finxit scholi-

asta. De nomine populi Μηλιεὺς
vel Μαλιεῖς v. L. Dindorfium in
Thesaurο vol. 5. p. 992.

195. κρίνει] I. e. ἀνακρίνει, ex-
plorat, ut 314. 388.

παραστὰς] Similiter El. 295. ἐμ-
μανῆς βοᾷ παραστᾶσα.

ἔχει] Intelligendum Λίχας ex
praecedente αὐτόν.

196. τὸ γὰρ ποθοῦν] Pro τὸ πο-
θούμενον dictum accepit scholiasta,
ut τὸ θέλον Oed. Col. 1219., quod
Wund. comparavit, pro τὸ θέλημα
dictum. Habuit igitur pro accu-
sativo, qui regatur ab verbo με-
θεῖτο. Pro nominativo habuit Her-
mannus, ut τὸ ποθοῦν οὐκ ἂν με-
θεῖτο dictum sit pro οἱ γὰρ ποθοῦν-
τες οὐκ ἂν μεθεῖντο, verbis ἕκαστος
ἐκμαθεῖν θέλων explicandi causa
adjectis, pro ἐκάστου ἐκμαθεῖν θέ-
λοντος.

198. οὐχ ἐκὼν, ἐκοῦσι δὲ] Fre-
quens oppositio, ut Ant. 276. πᾶ-
ρειμι δ' ἔκων οὐχ ἐκοῦσιν. Scholi-
asta, τοῖς Μηλιεῦσιν αὐτὸς δ' Λίχας
σύνεστιν οὐχ ἐκὼν. βούλεται γὰρ
αὐτὸς αὐτῶν ἀποστὰς ἐλθεῖν πρὸς
σέ.

TPAXINIAI.

41

ΔΗ.Ω Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον δς λειμῶν' ἔχεις,

200

ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.

φωήσατ', ὦ γυναῖκες, αἱ τ' εἴσω στέγης

αἱ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἀελπτον ὅμμι' ἐμοὶ

φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟ. ἀνολοιυζάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς

205

ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων

ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφარέτρων

200. δς] ὡς pr.

202. Lineola praefixa mutatae personae index.

204. ἀνασχὸν] ἀνασχών, o a m. pr. superscripto. καρπούμεθα] Post
p littera orassa. 205.—208. Versus sic divisi, ἀνολοιζάτε—| ἀλαλαῖς—|
νὸς ἀρσένων—| κλαγγὰ—. 205. ἀνολοιζάτω δόμος scripsi pro ἀνο-
λοιζέτε δόμοις. ἀλαλαγαῖς] ἀλαλαῖς

200. τὸν Οἴτης ἄτομον δς λειμῶν'] Scholiasta, τὸν ἀπόρθητον. συμβα-
λόντες γὰρ οἱ δυσμενεῖς θεοῦσι τὰ
χωρία. ἀμεινον δὲ, τὸν ἀφιερωμένον
θεοῖς καὶ ἀγεργητον, ὃν οὐδὲ βοτὰ
καταβόσκειται τὰ δὲ τοιαῦτα χωρία
ὀργάδας ἐκάλουν. Vera posterior
explicatio est. Cf. Eur. Hipp. 73.:
σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκη-
ράτον | λειμῶνος, ὃ δέσποινα, κοσμή-
σας φέρω, | ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀζιοῖ
φέρειν βοτὰ, | οὐτ' ἡλθέ πω σίδη-
ρος, ἀλλ' ἀκέραιον | μέλισσα λει-
μῶν' ἡρινὸν διέρχεται, | αἰδῶς δὲ πο-
ταμίαισι κηπεύει δρόσοις. ad quem
locum conferri Valcken. potest.
WUND.

202. εἴσω] ἔσω Ammon. p. 50.

203. αὐλῆς] Idem quod praecedens στέγης.

204. ἀνασχὸν] Scholiasta, ἀνα-
φαρὲν, ἀνατεῖλαν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ
ἡλίου. Huic metaphoræ aptum
est ὅμμα φήμης.

205. ἀνολοιζέται δόμος ἐφεστίοις
ἀλαλαγαῖς Elmsleius ad Eurip. He-
raclid. 782. cui assentior, nisi quod
ἀνολοιζάτω scribendum esse puto.
Imperativum haud dubie legit
scholiasta, qui interpretatur ὁ πᾶς

οἶκος Ἡρακλείους θυσίας καὶ εὐχὰς
ποιεῖτω. Versus ex duobus doch-
miis et paeone compositus. δόμοις
in δόμοι mutabat Brunckius, recte,
ut opinor, sentiens parum apte δό-
μοις ἐφεστίοις juxta se collocari,
quum ἐφεστίοις non ad δόμοις, sed
ad ἀλαλαγαῖς referendum sit. Scho-
liastam tamen δόμοι legisse non
potest demonstrari ex verbis ejus
totius loci sensum reddentibus,
quae modo apposuimus.

ἀλαλαγαῖς ex duobus apogr. pro
ἀλαλαῖς.

207. ὁ μελλόνυμφος] Scholiasta,
εἴ τις μελλόνυμφός ἐστιν, εἴτε γεγα-
μηκώς, ἢ κέτω· κοινὴ γὰρ πάντων
ἐστὶν εὐχή· ἢ κέτω δὲ πᾶσα κλαγγὴ
ἀρσένων τε καὶ θηλειῶν, κοινὴν εὐ-
χὴν ποιησάτω. Non animadvertit
scholiasta μελλόνυμφος cum δόμοις
esse conjungendum, quum cor-
rupta uteretur lectione δόμοις.
Verbis autem δόμος ὁ μελλόνυμφος
significantur nubiles puellae quae
in domo versantur, non juvenes,
qui in proximis demum verbis ἀρ-
σένων κλαγγὰ memorantur. Κοινός
metri caussa pro κοινὴ dixit.

Ἀπόλλω προστάταν
 ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶν'
 ἀνάγεται, ὦ παρθένοι,
 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
 θεὰν ἐλαφάβδolon, ἀμφίπυρον,
 γείτονας τε Νύμφας.
 ἀείρωμ' οὐδ' ἀπώσομαι

210

215

209. Ἀπόλλω scripsi pro Ἀπόλλωνα.
 212. Duo versus, βοᾶτε—Ἄρτεμιν—.

210. παιᾶν'] παιᾶνα
 214. Addidi θεᾶν.

208. ἴτω] Sic fragm. 435. ἴτω δὲ
 Πυθιάς βοᾶ θεῶ. Eurip. fragm.
 Phaeth. in cod. Claromontano v.
 52. ἴτω τελεία γάμων δοιδά.
 NAUCK.

209. Ἀπόλλω] Metrum

— — — | — — —

De constructione horum verborum
 dixi ad Antig. 110. De Apolline
 προστάτῃ v. ad Electr. 637.

210. παιᾶν' ἀνάγεται, ὦ παρθένοι]
 Chorus semet ipsum tantum appel-
 lat, ut v. 821. ἴδ', οἶον, ὦ παῖδες,
 προσέμιξεν etc. ubi vid. schol.
 WUND. Cum usu verbi ἀνάγειν
 comparatus est Lasus apud Athen.
 14. p. 624 e. ὕμνων ἀνάγειν βαρύβρο-
 μον ἁμονίαν. Eurip. Phoen. 1350.
 ἀνάγετε κωκυτόν. Paeana non mi-
 nus Dianae quam Apollinis pro-
 prium esse Proclus observat Chre-
 stom. p. 381. ed. Gaisf., ut monet
 Hermannus.

214. βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτε-
 μιν Ὀρτυγίαν, | θεὰν ἐλαφάβδolon,
 ἀμφίπυρον] Addidi θεᾶν, quod non
 solum metro commendatur, sed
 etiam propterea necessarium est,
 ne nimium cumulentur unius no-
 minis epitheta.

Ὀρτυγίαν] Ortygia dea, tanquam
 in insula Ortygia culta, appellatur
 etiam ab Ovidio Metam. 1, 694.
 Cf. Dissem. Expl. Pind. Nem. 1, 1.
 et O. Mueller. Dor. vol. 1. p. 116.

et 376. De altero epitheto ἐλα-
 φηβδolon conferatur. Oed. C. v. 1092.
 πυκνοστίκτων ὁπαδὸν ὠκυπόδων ἐλά-
 φων. WUND. Homer. Hymn. in
 Dian. 2. Ἄρτεμιν—παρθένον αἰδοίην,
 ἐλαφηβδolon. MUSGR.

ἐλαφάβδolon] In apogr. ἐλαφηβδ-
 lon vel ἐλαφοβδolon. Simili Do-
 rismo θαναταφόρα in Oedipo T. 181.
 ubi apogr. θανατηφόρα. Apud Eu-
 ripid. Electr. 862. edd. vett. στε-
 φανοφορίαν, quod Musgravius me-
 tri indicio in στεφανηφορίαν muta-
 vit. Sed vere codices Florentini
 duo στεφαναφορίαν. Eadem libro-
 rum discrepantia in Hero. fur. 781.
 ubi scribendum, Ἰσμήν' ὦ στεφανα-
 φόρει.

ἀμφίπυρον] Scholiasta, παρ' ὅσον
 ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ ἢ
 αὐτὴ οὐσα τῇ Ἑκάτῃ. πυρφόρους Ἄρ-
 τέμιδος αἴγλας dixit Oed. T. 207.
 ubi v. quae annotata sunt.

215. γείτονας] Vicinas Trachini
 nymphas dicit Ὀρεστιάδας, παρ'
 ὅσον ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβει ἢ Ἄρτε-
 μιν, ut monet scholiasta.

216. ἀείρωμ'] Notanda elisio di-
 phthongi: neque enim ἀείρωμαι
 plene scribi potest, ex quo valde
 improbabilis metri forma proditura
 esset. Hesychius, ἀείρωμαι: ἕως αἰ-
 ρομαι. Σ. Τραχινίαις. Hos versus
 ab alia quam quae praecedentia ce-
 cinerat parte chori cani conjicit
 Hermannus.

τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε τὰς ἐμὰς φρενός.

ἰδοὺ ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει,

εὐοὶ εὐοῖ,

ὁ κισσὸς ἔρρι βακχίαν ὑποστρέφων ἄμυλλαν.

220

ἰὼ ἰὼ Παιὼν Παιῶν

Ἰῶ, ὦ φίλα γυναικῶν,

τάδ' ἀντίπρωρα δὴ σοι

βλέπεω πάρεστ' ἐναργῆ.

217. Addidi alterum ἰδοὺ. 219.-224. Versus sic divisi, εἰδὶ-| ὑπο-
στρέφων-| ἰὼ ἰὼ-| Ἰῶ-| γύναι-| πάρεστ'— 219. εὐοὶ εὐοὶ scripsi pro
εἰδὶ μ' βακχίαν Brunckius pro βακχείαν. 221. Addidi alterum
Παιῶν. 222. Ἰῶ, ὦ φίλα γυναικῶν scripsi pro Ἰῶε Ἰῶ' ὦ φίλα γύναι.
223. ἀντίπρωρα] Sic cum iota adscripto ἀντίπρωρα

217. τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε τὰς ἐμὰς φρενός] Recte interpretatur scholiasta, ὦ αὐλὲ, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τύραννε· ἐρεθίζει γὰρ ὁ αὐλὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν· ἀντὶ τοῦ, ὦ κρατῶν τῆς ἐμῆς φρενός. Aristoteles Polit. 8, 6. ab Hermanno citatus, ἐτι δ' οὐκ ἔστιν ὁ αὐλὸς ἡθικόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργιαστικόν. Et ib. c. 7. Vocativus autem post accusativum τὸν αὐλὸν infertur ut v. 96-101. quem locum Wund. comparavit.

218. ἰδοὺ ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει, | εὐοὶ εὐοῖ, | ὁ κισσός—] Legebatur ἰδοὺ μ', ἀναταράσσει | εὐοὶ μ' ὁ κισσός—. Correxī haec ut corrigenda esse dixeram in libro de metris Tragicorum p. 118. Restituto altero ἰδοὺ metrum ex dipodia iambica et trochaica compositum est, ut v. 210. ὁμοῦ δὲ παῖνα παῖν'. Pronomen με non propter ἰδοὺ positum, quod addito eo non opus habebat, sed propter ἀναταράσσει.

220. ὁ κισσός] Videntur sibi virgines prae gaudio exsultantes hederā coronatae esse aemularique Bacchas: unde etiam exclamant εὐοε. HERM. Nam Bacchae hederā coronatae esse solebant, ut apud Euripidem in Bacchabus.

βακχίαν ἄμυλλαν] Certamen quod in honorem Bacchi initur, i. e. saltationem Bacchicam. WUND. ὑποστρέφων est circumagens, cui verbo pronomen με addi debebat, pro quo magis poetice accusativos βακχίαν ἄμυλλαν posuit. Quod non intellexit scholiasta, qui eis supplevit, eis βακχικὴν ἄμυλλαν, τούτοστι χορείαν, παρορμῇ με ὁ κισσός. τὸ δὲ ὑποστρέφων ἀντὶ τοῦ ἀπὸ λύπης εἰς ἡδονὴν μετὰγων ἢ ὑποβάλλων.

221. ἰὼ ἰὼ Παιῶν Παιῶν | Ἰῶ, ὦ φίλα γυναικῶν] Haec quoque, vulgo sic scripta, ἰὼ ἰὼ Παιῶν Ἰῶε, Ἰῶ', ὦ φίλα γύναι, correxi ut metrum postulabat. ἰὼ ἰὼ Παιῶν usitatum paeonum ephymnium est. Nam παῖνα se ἀνάγειν chorus dixerat v. 210. Nomen similiter duplicatum in Aj. 694. ἰὼ ἰὼ Πᾶν Πᾶν.

223. ἀντίπρωρα] In apographis ἀντίπρωρα. V. ad Philoct. 481. Hesy chius, ἀντίπρωρα: ἀντιπρόσωπα· πρῶρα γὰρ τὸ πρόσωπον· καὶ ἀνδρῶν πρῶρον, ἀνδρῶν πρόσωπον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Scholiasta, ἐναντία, ἀντικείμενα τοῖς προτέροις κακοῖς ἀγαθῇ. ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὅψιν ὁρώμενα. ὑποδεικνύουσι δὲ τὸν Λίχαν ἐρχόμενον. Non Licham solum, sed etiam captivas quas secum ducit mulieres.

ΔΗ. ὄρω, φίλοι γυναικες, οὐδέ μ' ὄμματος

225

φρουρὰν παρήλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὔννεπώ, χρόνῳ
πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτήσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσουσ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

230

ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἂ πρῶτα βούλομαι
διδαξόν, εἰ ζῶνθ' Ἑρακλῇ προσδέξομαι.

ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε

καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσφ βαρύν.

235

ΔΗ. ποῦ γῆς; πατρώας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

ΛΙ. ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοῖς, ἐνθ' ὀρίζεται

βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.

226. φρουρὰν Musgtavius pro φρουρά. λεύσσειν] λεύσειν pr. στό-
λον] λ in litura. 233. Ἑρακλῇ scripsi pro Ἑρακλέα. 235. νόσφ] ο
ex ω factum. 237. Εὐβοῖς] εὐβοῖα

226. ὄμματος φρουρὰν] I. e. oculorum attentionem. Cum duplici accusativo με et φρουρὰν Wunderus comparavit locutiones ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων et μέθες με χεῖρα.

228. χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις] Sic El. 1457. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

φέρεις] Sic recte codex et Suidas s. v. χαρτὸν. In apographis φέρει, ab correctore positum qui non intellexerat recte secundam inferri personam post τὸν κήρυκα, quod eodem redit quo σὲ, ὦ κῆρυξ.

230. κατ' ἔργου κτήσιν] Recte scholiasta, κατὰ τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν· τούτῃστιν ἀξίους τῆς Ἑρακλείους ἀρετῆς. Intelligit expugnationem Oechaliae.

233. Ἑρακλῇ] Scribatur Ἑρακλέα. Ἑρακλῇ infra 476. Conf. ad

Aristoph. Theamoph. 26.

234. ἰσχύοντά τε καὶ (ζῶντα] ζῶντα ordine minus logico post ἰσχύοντα positum, quod saepe fit in hoc verbo cum similibus conjuncto.

237. Recta scriptura Εὐβοῖς est in apogr. plerisque.

238. τέλη] Sic etiam scholiasta et Eustathius p. 789, 17. τελεῖ apogr. Par. 2712. et Ald. τέλη ἔγκαρπα lucum dicit, ut apparet ex v. 753. ἐνθα πατρώῳ Διὶ βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα. Nam ut Harpocratio (s. v. ἀπὸ μισθωμάτων) ab Herm. citatus refert, Δίδυμός φησιν ὁ γραμματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσδόνων. ἐκάστῳ γὰρ θεῷ πλῆθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίνοντο δαπάναι. οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν ἔθνον τὰ ἱερῆα, ἀλλὰ μισθοῦμενοι.

Κηναίῳ] Scholiasta, Κήναιον, Εὐ-

TPAXINIAI.

45

ΔΗ. εὐκαῖα φαίνων, ἥ 'πὸ μαντείας τινός;

ΑΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δόρει

240

χώραν γυναικῶν ὧν ὀργῆς ἐν ὄμμασιν.

ΔΗ. αὐται δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;

οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.

ΑΙ. ταύτας ἐκέινος Εὐρύτου πέρσας πόλιν

ἔξελεθ' αὐτῷ κτήμα καὶ θεοὺς κριτόν.

245

ΔΗ. ἡ κατὰ ταύτη τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον

χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνῆριθμον;

ΑΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλείστον ἐν Λυδοῖς χρόνον

240. δόρει ascripti pro dorl.
λεθ'] ἐξήλεθ', ἢ in ἡ mutato.
in i mutato.

243. ξυμφοραὶ] ξυμφοραῖ
αὐτῷ] αὐτῶι

245. ἐξεί-
ληθ'] ἀνῆριθμον] ἀριθμειον, ei

βολας ἀκρωτήριον, ἀπὸ Κηναίου τοῦ
'Ελεφόνου.

239. φαίνων] *Rata faciens*. Oed.
Col. 721. νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα
δεῖ φαίνων ἐπι. HERM.

240. εὐχαῖς] εὐκαῖα apogr. non-
nulla. Vera lectio interpolata pro-
pter antecedens εὐκαῖα φαίνων.
Scholiasta, εὐχαῖς ὅθ' ἤρει: κατευ-
χαῖς (ed. Romana κατ' εὐχὴν) φησιν
αὐτοῦ τελείσθαι τὰς θυσίας· ὅτε γὰρ
ἐκράτησεν Οἰχαλίας, εὐχαριστήριον
τὰς θυσίας προσήγαγεν.

243. οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ
κλέπτουσί με] *Dignae enim sunt mi-
seratione, si de calamitatibus earum
recte iudico*. SCHAEFER. Male
scholiasta δυσγενεῖς interpretatur.
Conf. v. 298-302. Quod in cod.
est ξυμφορῆς, recte ξυμφοραὶ scriptum
in apogr. plerisque.

245. θεοὺς κριτόν] I. e. ut ἱερόδου-
λοι ficerent.

247. ἀνῆριθμον ex paucis apogr.
Αἴα ἀριθμειον. Scholiasta, ἀρ' οὐν
τὸν πολλὸν τοῦτον καὶ ἀνδρίμουν χρό-
νον τῶν ἡμερῶν ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ διέ-
τρεψεν; et infra, ἀντὶ τοῦ ἀναριθμη-
του. ἄσκοπον δὲ πολλὸν, ὃν οὐκ ἂν
τις ἐπιλογίσαιτο καὶ καταμέθοι διὰ
τὸν χρόνον. Erfurdcius ἀνῆριθμος.
V. ad Aja. 601.

248. Haec nunc deinceps argu-
mentum fabulae in difficultates et
facinus deducunt. In comoediis
epitasin vocant. Fit enim res jam
varia, periculosa et progressionem
sua difficilior atque perturbatior.
In hac omnis est fabularum laus
propter casuum et fortunae expli-
cationes. Sed Lichas ad haec viam
sternit mendaciis sedis, quibus cona-
tur celare amores Herculis. Quibus
proditis, quo maxime ille profutu-
rum se hero suo speraverat, eo
gravissime nocet. Augetur enim
auspicio Dejanirae et animus solli-
citur, adque illud consilium ca-
pessendum deducitur, quod ipsi et
marito funestum esset futurum.
CAMER. Narratio de Hercule
Omphalae in servitutem venditae
eadem ex Pherecyde memoratur
ab schol. Homeri Od. 21, 23. λέγε-
ται δὲ ὡς ἀναγκασθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ
ξυνοκτονίᾳ προσέταξεν Ἑρμῇ (hunc
etiam Apollodorus nominat 2, 6, 2.)
λαβόντα τὸν Ἡρακλέα πωλῆσαι δίκην
τοῦ φόνου. τὸν δὲ εἰς Λυδίαν ἀγα-
γόντα τῇ τῶν τόπων βασιλευσούσῃ
Ὀμφάλῃ δοῦναι τριῶν τιμηθέντα τα-
λάντων. Triginta talentorum pre-
tium ab Euryto ejusque filii postu-
latum esse ex Lysimachii Θεβαίωνος

κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
 ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον, 250
 γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς οὐτοὶ πράκτωρ φανῇ.
 κείνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλη τῇ βαρβάρῳ
 ἐναιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὥς αὐτὸς λέγει,
 χοῦτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνευδος λαβὼν
 ὥσθ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, 255
 ἢ μὴν τὸν ἀγχιστήρα τοῦδε τοῦ πάθους
 ξὺν παιδί καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
 κοῦχ ἡλώσε τοῦπος, ἀλλ' ὅθ' ἀγνὸς ἦν,

249. ὥς φησ' αὐτὸς φησ' 253. ἐξέπλησεν] ἐξέπλησεν 254. ἐδήχθη]
 δεῖχθη pr. τοῦνευδος] τ' οὐνευδος 255. αὐτῷ] αὐτῷ 258. κοῦχ]
 X
 κοῦχ, X a m pr.

παράδοξοις narrat schol. Euripidis Hipp. 545. Alludit ad hanc fabulam Aeschylus Agam. 1040. καὶ παῖδα γὰρ τοὶ φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλῆναι δουλίας μάζης τυχεῖν.

249. ὥς φησ' αὐτὸς] Hoc addit ut fidem faciat narrationi per se minus probabili.

250. τοῦ λόγου—φθόνον] Scholiasta, μέμψιν. οὐ χρὴ, φησὶ, μέμψεσθαι οἷς ἂν πράξη ὁ Ζεὺς. ἰδίῳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει ὥς θέλει. ἢ οὕτως: οὐ χρὴ ἀπὸ τοῦ ἀκούειν τὸν λόγον, ὃ ἐστὶν ἐξευτελίζειν καὶ ψέγειν. ἢ οὐ χρὴ παρατεῖσθαι λέγειν τὰ παρὰ τοῦ Διὸς γινόμενα, κἄν ἢ χαλεπὰ. Quarum interpretationum prima vera est habenda.

251. κείνος δὲ—] Redit ad narrationem verbis τοῦ λόγου—φανῇ interruptam. Similiter v. 281. et ἐγὼ δέ Ant. 685. 1196. Aj. 487. quos locos comparavit Schneidew.

253. ἐναιαυτὸν] Sic supra v. 69. Tres annos dixerunt Herodorus ab scholiasta memoratus et Apollodorus 2, 6, 2.

ὥς αὐτὸς λέγει] Repetit quod v.

249. dixerat ὥς φησ' αὐτὸς: quod

saepe fit in verbis dicendi.

255. διώμοσεν] Notandus activae formae usus, cujus exempla aliquot attuli ad Stephani Thesaurum. Usitatio enim media est, qua utitur Aj. 1233. κοῦτε στρατηγὸς οὐτε ναυάρχος μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὐτε σοῦ διωμόσω.

256. ἀγχιστήρα] Affinem, proximum culpa interpretantur P. Burmannus ad Phaedrum 1, 10, 5. et Valckenarius Animadv. ad Ammon. p. 4. Recte videtur Seidlerus active dictum velle qui admonet hoc malum. HERM.

257. παιδί] παῖσι interpolavit Turnebus propter pluralem τῶν ἐν τέκνων v. 266. Sed in formula σὺν παιδί καὶ γυναικὶ non quaeritur de numero liberorum. Homerus Od. 9, 199. ab Schneidew. collatus, εὐνεκά μιν σὺν παιδί περισχόμεθ' ἡδὲ γυναικί. Anglice with wife and child, pariterque in aliis linguis.

ἐτι] l. e. aliquando, sive posthac. Hoc minantis est, ut El. 66. ἄστρον ὡς λάμψεν ἐτι. SCHNEIDEW.

258. κοῦχ ἡλώσε τοῦπος] Per ἐματάλωσε, μάταιον εἶπε τὸ ἔπος explicat scholiasta. Homericum Il. 16,

στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον 260
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
λέγων χερσὶν μὲν ὥς ἀφυκτ' ἔχων βέλη 265
τῶν ὦν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιυν,
φανείς δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου
ραίοιτο· δέιπνοις δ' ἡνίκ' ἦν ὠνωμένος,

260. μεταίτιον] μὲτ' αἰτίαν (sic) pr. 261. βροτῶν] βροτὸν pr. 265.
βέλη serius additum literis tenuioribus, sed ab eadem manu ut videtur.
266. λείποιτο] λίποιτο 267. φανείς Hermannus pro φάνει (ut 347.),
quod est in codice. ἀντ' Wunderus pro ὥς. 268. ὠνωμένος scripsi
pro οἰνωμένος.

737. οὐδ' ἀλίωσε βέλος comparat
Hermannus.

ἄγνός] Scholiasta, ὅτε ἡγνίσθη
ἀπὸ τοῦ φόνου, ὃ ἐστὶν ὅτε ἐπλήρωσε
τὴν ἐπὲρ τοῦ φόνου δουλείαν.

259. στρατὸν ἐπακτὸν, quem dicit
Sophocles, Arcades fuisse et Mali-
enses et Locros Epicnemidios per-
hibet Apollodorus 2, 7, 7. Solos
Arcades nominat Diodorus 4, 37.
HERM.

260. τόνδε] Eurytum dicit. De
re ipsa v. Apollodor. 2, 6, 1, 2. ibi-
que Heynium. Alii haec aliter
narrantur pro diversitate vel aucto-
rum vel consilii. HERM.

262. ὃς αὐτὸν ἐλθόντ'—] Home-
rus Od. 21, 27. ὃς μιν (Hercules
Iphitum) ζεύον ἐόντα κατέκτανε φ
ἐπὶ οἴκῳ.

263, 264. Sensus est, πολλὰ ἐφ-
ύβρισε καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Post
φρενὶ scilicet supprimitur verbum
ex opposito ἐπερρόθησε supplē-
dum. λόγῳ 265-8. ἔργῳ 268-9.
DOBRAEUS.

265. ἀφυκτα—βέλη] ἰὸς ἀφύκτους
καὶ προτέμπερτας φόνον dixit Phi-
loct. 105.

266. τῶν ὦν τέκνων] Schol. Ho-
meri Il. 5, 392. Εὐρυτος ὁ Οἰχαλίας
τῆς ἐν Εὐβοίᾳ βασιλεὺς προέθηκε τὸν
τῆς θυγατρὸς Ἰόλης γάμον τῷ κατὰ
τὴν τοξικὴν αὐτὸν νικῆσαι δυναμένῳ,
ἢ, ὥς τινες, τοὺς παῖδας· παρὰ γὰρ
Ἀπόλλωνος εἰλήφει τὴν τοξικὴν. Ἡ-
ρακλέους δὲ διαγωνισαμένου ἀγανα-
κτῆσας ὁ Εὐρυτος οὐκ ἀπέδιδου τὴν
κόρην. Similia tradunt Apollodorus
2, 5, 12. Diodorus 4, 31. alii que.
Iolae amorem hic consulto tacet
Lichas, sed infra v. 354. prodit
nuncius, ubi vid. scholiastae anno-
tatio. De numero filiorum Euryti
dissensisse veteres annotavit scho-
liasta, aliis, ut Hesiodo, quattuor,
aliis duo vel tres perhibentibus.

λείποιτο] λίποιτο etiam in apogr.
plerisque.

267. ἀντ'] Sic Aj. 1020. δοῦλος
λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. Xe-
noph. Mem. 1, 3, 21. δοῦλος εἶναι
ἀντ' ἐλευθέρου. Vitiosa scriptura ὥς
pro ἀντ' deceptus scholiasta ἐλευ-
θέρου ab ἀπὸ omisso pendere vo-
luit.

268. οἰνωμένος] Hercules. Scripsi
autem ὠνωμένος. Veram εἰρήτα-

ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὦν ἔχων χόλον,
 ὥς ἔκετ' αὖθις Ἰφίτος Τυρυνθίαν 270
 πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θάτέρῳ δὲ νοῦν
 ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακῆς.
 ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἀναξ,
 ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος, 275
 πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
 ὀθοῦνέκ' αὐτὸν μούνον ἀνθρώπων δόλφ
 ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνετο,
 Ζεὺς τὰν συνέγνω ξὺν δίκη χειρουμένῳ.
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. 280
 κεῖνοι δ' ὑπερχλόντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
 αὐτοὶ μὲν Ἄιδου πάντες εἰς οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾶς
 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον

272. θάτέρῳ] θητέραί 277. μούνον] μόνον 279. τὰν] τ' ἂν 281.
 ὑπερχλόντες pr. et lemma scholii. In ὑπερχλιδῶντες mutavit manus
 antiqua.

ram passim servarunt libri antiqui.
 V. Elmslei. ad Eurip. Bacch. 686.
 Διφνωμένος Platoni Leg. 6. p. 775 c.
 ex libris optimis restitutum pro δι-
 οινωμένος.

269. ἐκτὸς αὐτόν] αὐτὸν ἐκτὸς in
 uno apogr.

270. Ἰφίτος] Fons hujus fabulae
 est in Odys. 21, 22. seqq. HERM.
 Pluribus eam enarravit Diodorus
 4, 31.

Τυρυνθίαν κλιτύν] De situ Tiryn-
 this conf. v. 1151.

271. ἵππους] Sic etiam Pherecydes
 apud schol. Hom. Od. 21, 23. et
 Diodorus 4, 31. Alii boves ab-
 reptas esse tradiderunt: v. Apollo-
 dorus 2, 6, 2.

272. θάτέρῳ] Sic duo apogr. Alia
 θητέρα contra morem Atticorum.

Conf. ad Aristoph. Av. 1365. ἡτέρα
 pro ἀτέρα codex male in Oed. Col.
 497. Cum locutione θατέρῳ νοῦν
 ἔχοντα Schneidew. comparat poetae
 versum apud Stob. Floril. 99, 25.
 δπου τις ἀλγεί, κείσε καὶ τὸν νοῦν
 ἔχει.

277. μούνον ἀνθρώπων] I. e. solum
 eorum omnium quos occiderat Her-
 cules.

280. οὐδὲ δαίμονες] Particula οὐδὲ
 significatur non magis quam ho-
 mines.

281. ὑπερχλόντες] Forma magis
 poetica quam ὑπερχλιδῶντες, quod
 substituit antiquus codicis cor-
 rector.

283. τάσδε] Pro αἷδε dictum per
 attractionem.

TPAXINIAI.

49

χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 285

ἔφειτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὦν κείνῳ, τελέω.

αὐτὸν δ' ἐκείνουν, εὖτ' ἂν ἀγνὰ θύματα

ῥέξῃ πατρώῳ Ζητὶ τῆς ἀλώσεως,

φρόνει νιν ὡς ἦξοντα· τοῦτο γὰρ λόγῳ

πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν. 290

ΧΟ. ἀνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,

τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίρομ' ἂν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ

κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;

[πολλή' στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.] 295

ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπούμενοις

289. φρόνει] φρόνειν, accentu super o a m. rec.

292. τὰ δὲ

Scaliger apud Musgr. Exercit. Eurip. p. 1. pro τῶν δὲ
'στ' ἀνάγκη] πολλήστ' ἀνάγκη

295. πολλή

285. τε—δὲ] De harum particu-
larum responsione dictum ad v.
334.

287. ἀγνὰ θύματα] Non cogitan-
dum cum scholiasta de hostiis ka-
tharais. Etenim ante expeditio-
nem susceptam Hercules a caede
Iphiti purus erat; vide v. 258.
Intelligenda igitur sacrificia per-
fecta, quibus nihil ad puritatem
deerat, sive in victimis, sive in igne,
sive in ritibus. Aesch. Pers. 613.
βοῆς τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον
γάλα. Alia sunt Platonis ἀγνὰ θύ-
ματα Leg. 6. p. 782 C. Idem ib. 10.
p. 909 E. ἱερῆσί τε καὶ ἱερείαις
ἐγγχειρῖ(έτω) τὰ θύματα, οἷς ἀγνεία
τεύτων ἐπιμελής. MUSGR.

288. πατρώον] Jovem dicit non
quatenus pater est Hercules, sed
ut deum γενέθλιον.

289. νῦν post αὐτὸν ἐκείνουν illa-
tum propter verba plura interpo-
sita. V. ad Oed. T. 248.

292. τῶν μὲν παρόντων] Praeco-
nem intelligit et quas adduxerat

captivas. WUND. Constructio-
nem disparē verborum τῶν μὲν
παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ
Schneidew. comparavit cum Phil.
170. μή του κηδομένου βροτῶν μηδὲ
σύντροφον ὁμί' ἔχων.

294. χαίρομ' ἂν—πανδίκῳ φρενί] His
verbis nihil amplius significat
Dejanira quam justissimam se ha-
bere causam gaudendi.

295. πολλή' στ'] πολλή τ' duo
apogr. usitato in hac formula
vitio. Totus autem versus tam
inutilis est ut recte judicasse vi-
deatur Wunderus, qui delendum
esse censuit. Est haud dubie ab
interpolatore adjectus, qui verbis
non satis aptis affirmative expres-
sit quod interrogative dixerat De-
janira.

296. ὅμως δ'] καὶ μὴν Suidas a. v.
ταρβεί.

τοῖσιν εὖ σκοπούμενοις] Recte con-
siderantibus. Idem formae mediae
usus Oed. T. 964. Similem poetae
non nominati sententiam corrupe-

ταρβείν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
 ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
 ταύτας ὁρώσῃ δυσπόττους ἐπὶ ξένης
 χώρας δαίκοις ἀπάτοράς τ' ἄλωμένας, 300
 αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
 ἀνδρῶν, ταυῦν δὲ δοῦλον ἰσχουσιν βίον.
 ὦ Ζεῦ τροπαίε, μή ποτ' εἰσιδοιμὶ σε
 πρὸς τοῦμόν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
 μηδ', εἴ τι δράσεις, τῇσδε γε ζώσης ἔτι. 305
 οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.
 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
 ἀναῖδρος, ἣ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
 πάντων ἀπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
 Λίχα, τίνας ποτ' ἔστιν ἡ ξένη βροτῶν; 310

305. [ζώσης] [ζώσις 306. τάσδ'] τὰσδ' 308. τεκνοῦσσα]
 τεκοῦσα, v a m. pr. 309. Post τῶνδε litera v erasa.

ravit scholiasta, καὶ τοῦτο τοῦπὸς
 ἔστιν ἀνδρὸς ἔμφορος, | ὅταν καλῶς
 πράσῃ τις, ἐλπίζειν κακὰ. Nititur
 haec sententia vulgari veterum
 opinione de invidia deorum.

297. ταρβείν τὸν εὖ πράσσοντα
 μὴ σφαλῇ ποτέ] I. e. μὴ σφαλῇ
 ποτε ὃ εὖ πράσων, usitata attrac-
 tione. Quod autem metuere se
 dicit Dejanira in altera parte fabu-
 lae suo ipsius exemplo docetur.

298. ἐμοὶ—εἰσέβη] Eadem verbi
 εἰσελθεῖν structura in locis ab
 Schneidew. collatis Oed. C. 372.
 εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίον ἔρις κακή,
 et Herodoti 3, 14. αὐτῷ τε Καμβύσῃ
 ἐσελθεῖν οἰκτὸν τινα. οἰκτὸν δεινὸν
 autem dicit misericordiam cum
 metu conjunctam.

300. δαίκοις ἀπάτοράς τ' ἄλωμέ-
 νας] Similiter Oed. T. 1506. πτω-
 χὰς ἀνδρῶν ἐκγενεῖς ἄλωμένας.

303. Ζεῦ τροπαίε] Scholiasta,

ἀποτρεπτικὴ, ἀλεξίκακος. ἱκετεύει δὲ
 μὴ παθεῖν παραπλήσια ταῖς αἰχμα-
 λωσίσι τὰ τέκνα αὐτῆς.

304. ποι] Adverbio exprimit
 quod pronomine τινα exprimere
 poterat, πρὸς τοῦμοῦ σπέρματός
 τινα, ut monet Hermannus. Optat
 enim Dejanira ut Juppiter nulli
 non suorum parcat.

305. τῇσδε] I. e. ἐμοῦ. Nolle
 se superstitem esse dicit malorum
 quae liberis fortasse accidant. Eo-
 dem modo νῶν ἐτι ζώσαν dictum
 Antig. 2. Ad μηδὲ autem intelli-
 gendum δράσης ex interposito εἴ τι
 δράσεις.

308. τεκνοῦσσα] Per τέκνα ἔχουσα
 explicat scholiasta, qui Callima-
 cheum παιδοῦσσα comparat. Apo-
 grapha partim τεκνοῦσα partim τε-
 κοῦσα. Recte τεκνοῦσσα Brunckius.
 φύσιν] Externum corporis habi-
 tum.

τίς ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ ;
 ἔξειπ' ἐπεὶ νῦν τῶνδε πλείστον ῥέκτισα
 βλέπουσ', ὄσπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.

ΑΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ ; τί δ' ἂν με καὶ κρίνοις ; ἴσως
 γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

315

ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων ; Εὐρύτου σπορά τις ἦν ;

ΑΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.

ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρὸς του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις ;

ΑΙ. ἥκιστα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἤνυτον.

ΔΗ. εἴπ', ὦ τάλαϊν', ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ

320

καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦτις εἶ.

312. πλείστον] πλείστον

313. φρονεῖν] ρ serius illatum a m. pr.

314. καὶ κρίνοις] κεκρίνοισ

316. Non post τυράννων, sed post εὐρύ-

του inter punctum.

σπορά τις] σπορά τίς

319. ἤνυτον primo

omissum, sed postea literis exilioribus suppletum.

320. ἡμῖν] ἡμῖν

321. μὴ εἰδέναι] μὴδέναι

313. ὄσπερ] Intelligendum πλείστον ex praecedentibus. Sic ὄσπερ post μάλιστα infertur Oed. C. 743.

φρονεῖν] Majore cum dignitate sortem suam ferri ab ea dicit.

314. τί δ' οἶδ' ἐγώ ;] I. e. οὐκ οἶδα.

316. τῶν τυράννων] Ex genere regio. Plurali τύραννοι et βασιλῆς Tragici saepe utuntur de uno rege, ut in exemplis ab Wund. collectis Antig. 60. 1172. Eurip. El. 93. Herc. f. 567.

Εὐρύτου σπορά τις ἦν ;] Eurytus eo quod filium habuit !

317. οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν] Scholiasta, ἐπολυπραγμόνουν, περιεργαζόμεν. μακράν δέ, ἐπὶ πολὺ. καλῶς δέ ὁ Λίχας διὰ τὸ ὑποπτον οὐδὲ τὸ γένος αὐτῆς ὠμολόγησεν εἰδέναι. μακράν dictum ut Oed. T. 120. οὐ γὰρ ἂν μακράν ἔχουσιν αὐτό.

318. τῶν ξυνεμπόρων] I. e. τῶν ξυναιχμαλιτῶν, ut explicat scholiasta. ἔχεις idem explicat per ἔγνω.

320. εἴπ'—ἐκ σαυτῆς] I. e. dic ipse, quum Lichas nomen tuum nesciat.

ἐπεὶ καὶ—τοι] I. e. ἐπεὶ τοι καὶ. Verba propter metrum aliter collocata. Nisi ξυμφορά 'στι scribendum.

ξυμφορά] Scholiasta, συμφορά γὰρ ἐστὶ τὸ μὴ γινώσκεισθαι σε ἦτις τυγχάνεις. τοῦτο δέ φησιν ὡς μέλουσα αὐτῇ δεξιῶς χρῆσασθαι, εἰ γνῶνῃ τὰ κατ' αὐτήν. "Indicat Dejanira se illi bene facere velle, si quatenam sit primum resciverit : quare eleganter dolendum esse ait, quod nondum quae sit cognitum habet. Cf. v. 328." LINWOOD. Satis erat dici, ut monet Nauckius, εἴπ' ὦ τάλαϊν', ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς τίς εἶ. Non est tamen verisimile ex uno hoc versu duos qui nunc leguntur ab interpolatore factos esse. γ' in μ' mutavit Hermannus, qui καὶ ξυμφορ' ἐστὶ μὴ εἰδέναι σέ μ' ἦτις εἰ scripsit. Quod μὴ εἰδέναι μέ σ' ἦτις εἰ potius dicendum erat.

ΑΙ. οὐ τᾶρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
 χρόνῳ διήσει γλώσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
 προὔφηνεν οὔτε μέλζον' οὐτ' ἐλάσσονα,
 ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος
 δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
 διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη

325

322. οὐ τᾶρα] οὐ τ' ἄρα 323. διήσει Wakefieldus pro διόσει. οὐ-
 δαμὰ] οὐδαμᾶ. Correx. Hermannus. 326. δακρυρροεῖ, eraso cir-
 cumflexo.

322. οὐδὲν ἐξ ἴσου] Id est, ἀν-
 σως, secus atque adhuc fecit. Ne-
 que enim οὐδὲν cum διόσει con-
 jungi potest, quae Hermanni sen-
 tentia est, sic haec verba interpre-
 tantis, nihil ergo differet ab se ipsa
 loquendo (i. e. semper eadem erit,
 constanter servando silentio) aequae
 ut antea fecit. Quod si voluisset
 poeta, verba sic potius collocari
 debuissent, τῷ γε πρόσθεν ἐξ ἴσου
 χρόνῳ οὐδὲν διόσει γλώσσαν. Διό-
 σει γλώσσαν scholiasta recte intel-
 ligit de voce emittenda. Similem
 futuri mediū usum annotavit He-
 sychius, qui διόσεται inter alia
 interpretatur διαλέξεται, quod
 διαλέξεται scribendum videtur.
 Haec in editione prima scripsi.
 Nunc διήσει posui ex conjectura
 Wakefieldi, quo verbo Sophocles
 utitur Oed. C. 963. ὅστις φόνους
 μοι καὶ γάμον καὶ συμφορὰς | τοῦ
 σοῦ διήκας στόματος. Usitatus est
 γλώσσαν λένα et ἀφίνα.

οὐδαμὰ] In codice οὐδαμᾶ, in
 apographis οὐδαμῇ vel οὐδαμοῦ.
 Recta scriptura οὐδαμὰ est, de qua
 dixi ad Aristoph. Thesm. 1162.

324. οὔτε μέλζον' οὐτ' ἐλάσσονα]
 Fortior negandi formula, de qua
 dixit Schaeferus ad Dionys. decomp.
 verb. p. 71. ab Hermanno citatus.

325. ὠδίνουσα] Per καταπονου-
 μένη explicant scholiasta.

326. δακρυρροεῖ] Scripturam
 codici ex correctione illatam δα-
 κρυρροεῖ, quae etiam in apographis

excepto Lb. omnibus est, sequitur
 glossator, qui ἐδάκρυεν adscripsit,
 nisi hoc dicere voluit, praesens pro
 imperfecto positum esse. Eodem
 modo φωνεῖ v. 347. in φώνει muta-
 vit manus recentior, scholiasta au-
 tem in interpretatione sua ἐφώνει
 posuit.

327. διήνεμον] Scholiasta, ἔρημον
 (i. e. eversam et dissipatam, quasi
 disiectam ventis, ut intelligit
 Camerarius), ὑψηλόν. Ὅμηρος ἡγε-
 μέσσας φησιν. Recte cum ἡγεμέ-
 σσα comparat, quod aliarum apud
 Homerum urbium epitheton est,
 etsi non Oechaliae: nisi quis cum
 Brunckio conjicere velit scholi-
 astam in versu Homeri Il. 2, 730.
 οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου
 Οἰχαλίης, legisse Εὐρύτου ἡγεμέ-
 σσαν. Sed Οἰχαλίης quum con-
 stans apud Homerum epitheton
 sit Εὐρύτου, probabilius est scholi-
 astam memoriae errore ad Oecha-
 lium transtulisse quod de aliis
 urbibus dictum legerat. ὑψιπυργος
 Οἰχαλία dicitur infra v. 354.

ἡδε τοι τύχη] Scholiasta, αἴτη δὲ
 ἡ τύχη, καθ' ἣν σιωπῇ, ἐπιβλαβὴς
 μὲν αὐτῇ ἐστι, καθ' ὃ οὐ τυγχάνει
 τῆς παρὰ σοῦ δεξιότητος: δῶκε συγ-
 γράμην ἔχει. Vocabulo τύχη non
 tam silentium significatur quam
 potius perpetuus puellae fletus
 summusque dolor, quod impedi-
 batur quominus ullam proferret vo-
 cem. WUND.

329. ἡ δ' οὖν] De particulis δὲ οὖν

TPAXINIAI.

53

κακή μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
ΔΗ. ἡ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς 330
τοῖς οὖσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι·
ἄλις γὰρ ἡ παρούσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἥδη πάντες, ὥς σύ θ' οἱ θέλεις
σπεύδης, ἐγὼ δὲ τᾶνδον ἐξαρκῇ τιθῶ.
ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὼν ἀμμείνας', ὅπως 335
μάθης, ἄνευ τῶνδ', οὕστινὰς τ' ἄγεις ἔσω

329. ἡ δ' οὖν scripsi pro ἡδ' οὖν
πην λάβοι 333. θέλεις] θέλησις

331. νέαν λάβη scripsi pro λό-
336. τ' addidit Erfurditius.

v. ad Aj. 961. Scholiasta ἡδ' οὖν
ἐάσθω· μὴ ἀναγκαζέσθω λέγειν,
ἀλλὰ πρᾶττέτω ὅσπερ αὐτῇ φίλον,
ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

330. οὕτως ὅπως ἥδιστα] Discas
ex hoc exemplo plenae locutionis
quomodo intelligi oporteat ὅπως
similesque particulas junctas su-
perlativis. SCHAEF.

πρὸς κακοῖς] Philoct. 1265. μῶν
τί μοι μέγα | πᾶρεστε πρὸς κακοῖσι
πέμποντες κακόν; Eurip. Heracl.
17. comparavit Schneidew. πρὸς
τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ' Εὐρυσθεὺς
κακοῖς | ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἤξιωσεν
ὀβρισαί.

331. λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην
λάβοι codex. In apographis λοιπὴν
πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην (quam lectionem
Turnebus in margine notavit) λά-
βοι, vel λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπης
λάβοι, vel τοῖς οὖσιν ἑλλήν πρὸς γ'
ἐμοῦ λύπην λάβοι, quae haud dubie
grammatici alicujus, duplici λύπην
offensi, conjectura est, sed ea mi-
nime contemnenda, quamvis pro-
babilius etiam corrigi poterat, τοῖς
οὖσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι,
quod restitui. Simili errore in
Ajace 330. libri omnes et scholi-
asta φίλων γὰρ οἱ τοιοῦτε νικῶνται
φίλοι, ubi ex Stobaeo correximus
νικῶνται λόγοις. Haec in editione
prima scripseram, nec muto sen-

tentiam, nisi quod nunc etiam
πρὸς γ' ἐμοῦ suspectum habeo, pro
quo Wunderus probabiliter con-
jecit ἐξ ἐμοῦ. Nam et γε particula
supervacua est nec verisimile So-
phoclem, quum πρὸς κακοῖς modo
praecesserit, eadem hic praepositi-
one usum esse, quum altera ἐξ in
promptu esset.

333. οἱ] Ad Herculem.

θέλεις] Sic apogr. omnia pro
θέλης.

334. ἐγὼ δὲ] ἐγὼ τε Turnebus
ignarus responsionis particularum
τε et δέ. Supra 285. ταῦτα γὰρ
πόσις τε σὸς | ἐφείτ'. ἐγὼ δὲ πιστὸς
δὲν κέλῃς τελῶ. et 143. μήτ' ἐκμά-
θοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἰ.
Conf. ad Oed. T. 696. Antig. 1096.
Philoct. 1312.

335. αὐτοῦ γε πρῶτον—] Scho-
liasta, δ προεναγγελισμένος κατέχει
αὐτὴν, ἵνα εἴπῃ περὶ δὲν ἤκουσε παρὰ
αὐτοῦ ἐν τῷ προαστέλει λέγοντος.

ἀμμείνας'] Post pluralem χωρῶ-
μεν, quo Dejanira usa erat, illa-
tum, ut ἐνδοθεν λαβῶν in ejusdem
personae sermone post χωρῶμεν
positum est Philoct. 645. In ἐμ-
μείνας' corruptum in apogr. Paris.
2712. et ed. Ald.

336. οὕστινὰς τ'] τ' recte addidit
Erfurditius. In apogr. nonnullis
οὕστινὰς γ'. Masculino utitur quia

ὦν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθης ἂ δει.

τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.

ΔΗ. τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν ;

ΑΓ. σταθεῖς ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος 340

μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὐθις πάλιν

καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδε τ' ἐξαιρεῖν θέλεις ;

ΑΓ. σοὶ ταῖσδε τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.

ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χῶ λόγος σημαίνετω. 345

ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως

φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς,

337. ἐκμάθης Turnebus pro ἐκμάθης θ
factum.

343. ἢ 'μοὶ Grotdeckius pro ἢ μοι.

347. φωνεῖ] φώνει, prior accentus a m. rec.

339. ἐφίστασαι] φ ex π

factum.

346. ἀνὴρ] ἀνὴρ

δίκης] δίκης

generatim loquitur, esti de solis hic agitur mulieribus. Quod non perspexit scholiasta, qui annotavit, ἦσαν δὲ καὶ ἄρσενες μετὰ τῶν αἰχμαλώτων. Qui pariter erravit v. 344.

337. Verbum ἐκμάθης etiam post praecedens μάθης necessario hoc loco poni debebat, quia omisso eo oratio parum commode conformata foret.

338. πάντ' ἐπιστήμην] Antig. 721. φῶνα τὸν ἀνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων.

339. ἐστὶ τοῦ] ἐστὶ ; τοῦ editiones veteres. ἐστὶ, τοῦ Brunckius. Delenda interpunctio et τοῦ pro relativo pronomine οὗ vel δτου accipiendum. V. ad El. 316.

ἐφίστασαι βάσιν] Progredi me prohibes. Atque hunc horum verborum sensum esse vidit etiam scholiasta, qui haec adnotavit : τί-νος ἐνεκα τὴν πορείαν καὶ τὴν εἰσοδὸν ἰστέας καὶ κωλύεις ; Putandus enim homo iste ita obviam obsti- tasse Dejanirae, quam remanere in scena vellet, ut progredi non posset. Apparet hoc quum ex horum

ipsorum verborum significatione, tum e v. 335. αὐτοῦ γε etc. et v. 340. σταθεῖς ἄκουσον, accommodatumque hoc omnino ingenio nuntii est, non nimis verecundo ac modesto. Ita ne interrogatus quidem interpellat Dejanirae cum Licha colloquium v. 402. sqq. et v. 431. WUND.

340. τὸν—μῦθον] τῶν—μύθων in uno apogr.

341. μάτην] I. e. ψευδῶς, ut explicat schol.

342. ἐκείνους] Licham et mulieres captivas, ut τούτους v. 344. Vid. ad v. 326.

343. ταῖσδε] Virginibus chori.

344. οὐδὲν εἴργεται] Nihil vetitum est, i. e. omnia fas est, dicere, ut explicat Linwood.

345. χῶ λόγος σημαίνετω] Frequens apud Platonem formula, cujus exempla collegit Astius in Lexico.

347. φωνεῖ] Quod corrector codicis posuit φώνει est in Lib. Recte in ceteris apographis φωνεῖ. V. ad v. 326.

δίκης ἐς ὀρθόν] δικαίως καὶ μετὰ

ἡ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἀγγελος παρῆν.
 ΔΗ. τί φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
 ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοῖα μ' ἔχει. 350
 ΑΓ. τοῦτου λέγοντος τᾶνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ,
 πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὥς τῆς κόρης
 ταύτης ἑκατὶ κεύως Εὐρυτόν θ' ἔλοι
 τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλῶν, Ἐρωσ δέ νιν
 μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμᾶσαι τάδε, 355
 οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
 λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
 ὃν νῦν παρώσας οὔτος ἐμπαλιν λέγει.

350. ἀγνοῖα Hermannus pro ἀγνοια. 351. λέγοντος τᾶνδρὸς] λέ-
 γοντος τ' ἀνδρὸς 353. Εὐρυτόν] εὐροίτον 356. οὐδ' οὐτ' ἐπ']
 ε ex v factum.

ἀληθείας explicat scholiasta. Oed. T. 853. τὸν φόνον φανεί δίκαιος ὁρθόν.

350. ἀγνοῖα] Intelligendum τοῦ-
 των, ut Aj. 1056. δοκοῦντ' ἐμοί,
 δοκοῦντα δ' ὅς κρῖνει στρατοῦ, i. e.
 ἐκείνῃ δε—. Quamquam ἀγνοῖα μ'
 ἔχει, quod verbi ἀγνοῶ significa-
 tionem habet, etiam cum accusativo
 à construi potest, ut monet Nauc-
 kius, collato Oed. C. 223. θέος
 ἴσχετε μηδὲν δὲ αὐδῶ. et 583. τὰ
 δ' ἐν μάσῃ ἢ λήσιν ἴσχεις ἢ δι' οὐ-
 δερὸς ποιεῖ. ἀγνοῖα mutato accentu
 pro ἀγνοια metri caussa dictum,
 quod in nominibus proparoxyto-
 nis in oia vel eia interdum sibi per-
 miserunt poetae.

353. θ' ἔλοι] Scholiasta, ἐλὼν εἴη·
 εἰ δὲ ὅθ' ἐν, θέλοι ἂν. Alterum
 inerte.

ἔλοι] Notandus hic locus est,
 quod ἐλὼν semel positum ita ut
 ad duo diversa nomina diverso
 sensu referendum sit. Cf. Hom.
 Il. 11, 328. ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε
 καὶ ἀνέρε δῆμον ἀρίστῳ. WUND.
 Ἐρωσ] Amorem dicit Iolae: v.

ad v. 266.

355. αἰχμᾶσαι τάδε] Scholiasta,
 καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, δ' ἐστὶ, διὰ
 πολέμου κατορθῶσαι. Non probò
 hanc interpretationem. Rectius
 Hesychius: αἰχμᾶσαι· πολεμήσαι. αἰ-
 χμᾶσας· πολεμήσας. Ita Eur. Rhes.
 444. σὺ μὲν γὰρ ἦδη δέκατον αἰχμᾶ-
 ζεις ἔτος. Tum τάδε αἰχμᾶζειν eo-
 dem modo accipiendum quo τάδε
 μάρνασθαι et similia. WUND. Est
 igitur hoc bellum suscipere. αἰχμᾶ-
 σαι χεῖρα dixit Aj. 97.

356, 357. οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ'
 Ὀμφάλῃ πόνων | λατρεύματ', οὐδ' ὁ
 ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος] His versibus
 nuncius comprehendit quae Lichas
 supra mentitus erat de Lydis, de
 Omphale et de Iphito v. 248. 252.
 270. ῥιπτὸς μόρος similiter dictum
 ut λιβόλευστος Ἀρης Aj. 254. quod
 comparavit Schneidewinus.

358. δν] Refertur ad Ἐρωσ. Glossa,
 δν, τὸν Ἐρωτα. παρώσας, ἀπωσόμενος.
 Sic etiam acceperit scholiasta. He-
 sychius apposite ad hunc locum,
 παρώσας: ἐλάσας. BRUNCK. Mi-
 rum si δν ad nomen remotius Ἐρωσ

ἀλλ' ἤνικ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὥς ἔχοι λέχος, 360
 ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας
 ἐπιστρατεύει πατρίδα [τὴν ταύτης, ἐν ἣ
 τὸν Εὐρυτον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
 κτείνει τ' ἀνακτα πατέρα] τῆσδε καὶ πόλιν
 ἔπερσε. καὶ νῦν, ὥς ὀρᾷς, ἦκει δόμους 365
 ὥς τοῦσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
 οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τύδε·
 οὐδ' εἰκὸς, εἶπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.

360. ἔχοι] ἔχη, sed η ex ei facto 364. πατέρα] Post πα littera erasa.

παλιν] πάλιν 366. τοῦσδε] τοῦσδε, qui in hoc pronomine frequens accensus est. 367. τῶδε] τῶδε vel τόνδε pr., non τάδε.

referendum scribere maluit Sophocles quam, quod multo aptius erat & ad totam quae praecedit sententiam referendum, quod conjecit Schneidewinus, praeseunte Erfurdio, qui ἡ posuerat.

ἐμπαλιν] Frustra Valckenarius (ad Eurip. Hipp. 388.) ad hunc vel perditum aliquem Sophoclis versum rettulit Phrynichi glossam in Bekk. Anecd. p. 4, 16. αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις : οἶον αὐτὸ τούναντιον λέγεις. εἶποις δ' ἂν καὶ αὐτὸ τούναντιον. τὸ μέντοι αὐτὸ πρόσκειται νῦν σημαίνει τὸ ἀκριβῶς καὶ ἀληθῶς.

360. κρύφιον λέχος] I. e. clam Dejanira, ἵνα ὥς παλλακίδα αὐτὴν λάβοι, ut annotavit scholiasta.

362. 363. Hos versus deleri voluit Dobraeus. Ego probabiliorē secutus sum sententiam Hartungii, qui verba τὴν ταύτης—πατέρα ejicienda esse vidit. Inepte dictum τῶνδε θρόνων ubi vel τῶν θρόνων vel simpliciter θρόνων dicendum erat, totaque sententia supervacua, quum de Euryto ejusque regno nihil falsi dixerit Lichas.

363. τῶνδ' τόνδ' in uno apogr.

364. καὶ πόλιν] Poterat καὶ αὐτὴν

dicere, quum πατρίδα idem fere sit quod πόλιν, sed quum metrum non ferret καὶ αὐτὴν, praetulit nomen repetitum καὶ πόλιν.

365. ἔπερσε] Aoristus cum praesenti ἐπιστρατεύει conjunctus, ut in Aj. 31. φράζει τε κἀδήλωσεν, quem locum comparavit Schneidew. Comparanda cum his ipsius Lichae narratio v. 476.—478.

366. δόμους ὥς τοῦσδε] ὥς, quod cum accusativo rei conjungi solet, cum accusativo loci construxit quia δόμους τοῦσδε significat τοὺς ἐν ταῖσδε τοῖς δόμοις : quod fit interdum, ut Oed. T. 1481. ἔλθετε | ὥς τὰς ἀδελφὰς τᾶσδε τὰς ἐμὰς χέρας, i. e. ὥς ἐμέ. Quam quaestionem tractavit Doederlinus in Symbolis philologicis Helveticis vol. 1. p. 309 seqq. Plura tamen hujusmodi exempla librariis debentur : de quo dixi in Thesaurο s. v. ὥς.

367. μηδὲ προσδόκα τύδε] I. e. τὸ ἐν δούλης μέρει ἔχειν αὐτὴν, ut explicat scholiasta. τῶδε recte in apographis uno excepto, quod τάδε.

368. ἐντεθέρμανται πόθῳ] Adjectivo ἐνθερμος Hippocrates, Plutarchus aliique usi sunt, verbi vero

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

57

ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σέ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
 δέσποινα, ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα. 370
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
 ἀγορᾷ συνεζήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
 ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξέλρηχ' ὅμως.
 ΔΗ. οἴμοι τάλανα, ποῦ ποτ' εἰμι πράγματος; 375
 τίν' ἐσδέδεγμαι πημοιῇν ὑπόστεγον
 λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄρ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;
 ΑΓ. ἦ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν,
 πατὴρ μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ 380
 ἴδωλη 'καλεῖτο, τῆς ἐκείνος οὐδαμὰ
 βλάστας ἐφάνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.
 ΧΟ. ὄλονται μὴ τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ

372. ὡσαύτως] ὡς αὐτως 376. ἐσδέδεγμαι scripsi pro ἐσδέδεγμαι.
 379. κάρτα Canterus pro καὶ τὰ 380. οὔσα γένεσιν] οὔσα ἐνεσίν, literis
 γ et σ a m. recentissima. 381. 'καλεῖτο Brunkius pro καλεῖτο οὐ-
 δαμὰ Hermannus pro οὐδαμᾷ 383. ΧΟ. om.

ἐνθερμαίνει nulla sunt exempla
 praeter hoc Sophoclis, nisi ἐκτεθέρ-
 μωνται scripsit, ut Nicander Alex.
 461. dixit, τρέβε καὶ ἐκτεθέρμωνε πόθω
 ἐφωγμένα γυῖα.

371. πρὸς μέσῃ—ἀγορᾷ] Latino-
 rum apud forum (ut apud Livium
 41, 9.) comparat Erfurdus. ἐν μέ-
 σῃ—ἀγορᾷ dicit v. 423.

373. ὥστ' ἐξελέγχειν] Ab multis
 qui verba facienti adstiterint argui
 eum posse dicit. Male με intelligit
 scholiasta.

375. ποῦ ποτ' εἰμι πράγματος:]
 Sic Aj. 314. κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγμα-
 τος κυροὶ ποτε.

376. πημοιῇν] Perniciem.
 ὑπόστεγον] Electr. 1386. βεβῶσιν
 ἔρτι δαιμόνων ὑπόστεγοι.

377. ἀνώνυμος] Ignota.
 378. οὐπάγων] Lichas v. 314.

379. Hunc versum Deianirae con-
 tinuant, sequentes nuncio tribuunt
 duo apographa: quam rationem,
 etsi manifesto falsam, fortasse se-
 cutus est scholiasta, qui annotavit
 τινὲς τὸ τοῦ ἀγγέλου πρόσωπόν
 φασι.

κάρτα] Vitiosum καὶ τὰ etiam
 Eustathius legit qui p. 792, 22. ex
 Sophocle afferat τὰ λαμπρὰ καὶ κατ'
 ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν. ἦ κάρτα est
 Aj. 1359. El. 312. 1278.

381. ἐκαλεῖτο] Imperfecto signi-
 ficat, dum inter eos versaretur.
 Monuit Schneidew.

οὐδαμὰ] V. ad v. 323.
 382. βλάστας] I. e. τοὺς γονεῖς,
 ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. Sic scholiasta.
 δῆθεν] Scilicet. Ironice dictum.
 Respicit ad Lichae verba v. 314.
 383. μὴ τι πάντες οἱ κακοί] Eximit

- λαβραῖ' ὅς ἀσκέι μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.
 ΔΗ. τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὥς ἐγὼ λόγοις 385
 τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
 ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τὰνδρὸς, ὥς τάχ' ἂν σαφῇ
 λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
 ΔΗ. ἀλλ' εἴμι· καὶ γὰρ οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις.
 ΑΓΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν; 390
 ΔΗ. μίμν', ὥς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
 ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
 ΑΙ. τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἑρακλεῖ λέγειν;
 διδασκων, ὥς ἔρποντος, εἰσορᾶς, ἐμοῦ.
 ΔΗ. ὥς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολῶν 395

385. 390. ποιεῖν] ποεῖν 388. νιν Brunckius pro μιν. 389. ἀπο]
 Sic, non ἀπὸ 390. ΑΓΓ. addidit Hermannus. 391. ΔΗ. Turnebus
 pro ΧΟ. ἀνὴρ] ἀνὴρ 393. ΑΙ.] —, lineola personae index. Ἑρα-
 κλεῖ] ei in litura pro ηι ut videtur. 395. σὺν χρόνῳ] συγχρόνῳ

malos eos, qui facilius ferri possint
 quam qui λαβραῖα ἀσκοῦσιν κακά.

384. πρέποντ' αὐτῷ] πρέπονθ' αὐτῷ
 Stephani editio. Quod scholiastam
 legisse non potest colligi ex ejus
 annotatione, ὅσοι μηχανῶνται λάθρα
 καὶ κακούργους λόγους ἑαυτοῖς συντι-
 θέασιν.

385. 390. ποιεῖν ex apographis
 pro ποεῖν, quae frequens etiam in
 inscriptionibus scriptura est. V. ad
 Aj. 1356.

388. νιν Brunckius recte scripsit
 pro μιν, quod alienum ab usu tra-
 gicorum. V. ad Electr. 528.

πρὸς βίαν] Nam subditus Dejani-
 rae nuncius est, ut vi contra eum
 uti possit.

389. ἀπο γνώμης] Idem quod ἄνευ
 γνώμης Oed. C. 594. Scholiasta,
 οὐκ ἄνευ συνέσεως, ἀλλ' ἀρεστιά· ἡ-
 γουν κάμει ἀρεσκεῖ τοῦτο.

390. Nuncii, non chori, cui Tur-
 nebus tribuit, haec verba esse,
 proximum μίμνε et res ipsa docet.
 Nam nuncius diserte iubendus erat

remanere, ne mirum videretur quod
 expositis robis suis in scena rema-
 net.

391. αὐτόκλητος] Per αὐτόματος
 explicat scholiasta.

394. διδασκων, ὥς—ἐμοῦ] ὥς parti-
 culae genitivis absolutis praepositae
 ea est vis, ut idem fere significet
 atque νομίσας vel εἰδὼς vel οἶσθε
 γινώσκων, ut Oed. T. 111. φράζε-
 ὥς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκύν τῶν.
 145. ὑμεῖς μὲν βάθρων ἴστασθε—ἐς
 τῶν ἐμοῦ δράσαντος. WUND.

εἰσορᾶς] Hoc etai sic interponi
 potuit, tamen non improbabilis est
 Wunderi conjectura ὥς ὁρᾶς, nisi So-
 phocles compositum εἰσορᾶς usitato
 in parenthesi ὁρᾶς praetulit, ne his
 deinceps ὥς particulam poneret.

395. ἐκ ταχείας] I. e. ταχέως, ut
 ἐξ ἐκουσίας v. 727. et δι' ὁρᾶς Ant.
 994.

σὺν χρόνῳ βραδεῖ] I. e. βραδέως,
 ut ταχεῖ ἐν χρόνῳ Oed. C. 1602.
 est ταχέως.

ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.
 ΑΙ. ἀλλ' εἴ τι χρήξεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
 ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;
 ΑΙ. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξειδῶς κυρῶ.
 ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἦκεις ἄγων; 400
 ΑΙ. Εὐβοίης· ὦν δ' ἐβλασταν οὐκ ἔχω λέγειν.
 ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὦδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
 ΑΙ. σὺν δ' ἐς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
 ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορῶ.
 ΑΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως 405
 κόρην, δάμαρτά θ' Ἑρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
 λεύσσω μᾶταια, δεσπότην τε τὴν ἐμήν.

396. κἀννεώσασθαι Hermannus pro καὶ νεώσασθαι 397. 399. ΑΙ.]
 ἐγγ 400. 401. 404. 405. 410. 412. 415. 416. 419. 421. 427. Nullae
 personarum notae, sed solae lineolae. 402.-431. In his versibus nun-
 cio tribuit Brunckius quae in codice vel Deianirae tribuuntur vel sola
 lineola, ut modo indicavi, notata sunt. 402. ΑΓ.] ΔΗΙ 403. ΑΙ.]
 ἐγγ ἐς scripsi pro ἐς. ἐρωτήσας Tyrwhittus pro ἐρωτήσας 404.
 δ σ' δσ 407. λεύσσω] λεύσων, altero σ superscripto.

396. κἀννεώσασθαι] Scholiasta sine
 lemma: ἀνακινῆσθαι καὶ αὐθις
 ἀμυλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέας. ἢ οὕτω
 πρὶν ἡμῶν καινοτέρους ἀνακινῶσθαι
 λόγους. Qui compositum cum ἀνὰ
 legerat. Veram lectionem in libro
 suo fortasse habuit Eustathius, qui
 p. 811, 20. de verbo νεῦν agens ita
 scribit, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀνα-
 νεώσασθαι λόγους τὸ ἀνακινῆσαι, εἰ-
 πεῖν δὲ κυριώτερον ἀναπολῆσαι. Quo
 auctore Canterus ἀνανεώσασθαι pro
 καὶ νεώσασθαι reposuerat. πρὶν καὶ
 dictum ut Antig. 280. παῦσαι πρὶν
 ὁργῆς καὶ με μυστῶσαι λέγων, et
 apud alios non raro.

398. νέμεις] Colis, observas. LIN-
 WOOD. Incertum est utrum νέ-
 μεις an νεμείς dixerit Sophocles.
 Futurum διηγῆσομαι ad proxima
 Lichae verba supplevit scholiasta.
 402.-431. Nuncii verba etiam
 ab scholiasta Dejanirae tribuuntur.

Errorem animadvertit Tyrwhittus
 correxitque feminina ἐρωτήσας et
 ποικίλας, quae in codice et apo-
 graphis leguntur v. 402 et 412.

402. βλέφ' ὦδε] Sic loqui solent
 qui cavere volunt ne alterius men-
 dacii decipiantur. Similiter Oed.
 T. 1121. οὗτος σὺ, πρέσβυ, δεῦρό μοι
 δσ' ἂν σ' ἐρωτῶ.

404. τόλμησον εἰπεῖν] Jubeat quasi
 non ausuro respondere. Sic Cicero
 Phil. 2, 20, 49. ab Wund. compa-
 ratus, unde dicere te prius ad pa-
 rentem tuum venisse quam ad me.

405. πρὸς τὴν κρατοῦσαν—] Re-
 spondet ad verba πρὸς τίν' ἐννέπειν
 δοκεῖς; v. 402.

406. δάμαρτά θ' δάμαρθ in apogr.
 uno.

407. εἰ μὴ κυρῶ λεύσσω μᾶταια]
 Nisi falsa species oculis meis obli-
 citur.

- ΑΓ. τοῦτ' αὐτ' ἐχρηζον τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
 δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
 ΑΓ. τί δῆτα; ποῖαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, 410
 ἣν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὦν;
 ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
 ΑΓ. οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
 ΛΙ. ἄπειμι. μῶρος δ' ἢ πάλαι κλύων σέθεν.
 ΑΓ. οὐ, πρῶν γ' ἂν εἴπης ἰστορούμενος βραχύ. 415
 ΛΙ. λέγ' εἰ τι χρήξεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
 ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἐπεμψας ἐς δόμους,
 κάτοισθα δῆτ'; ΛΙ. οὐ φημι· πρὸς τί δ' ἰστορεῖς;
 ΑΓ. οὐκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὄρῃς,
 Ἰόλην ἐφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; 420
 ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
 σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;
 ΑΓ. πολλοῖσιν ἄστων. ἐν μέσῃ Τραχινίῳ
 ἀγορᾷ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.

408. ΑΓ.] ΔΗΙ αὐτ' αὐτ' 409. ΛΙ.] ἀγγ 411. Post ἦν duae
 literae erasae. 412. ποικίλας Tigrwhittus pro ποικίλας. 413. ΑΓ.]
 ΔΗΙ 414. ΛΙ] ἀγγ ἡ scripsi pro ἦν 417. ΑΓ] ΔΗΙ 418. δῆτ';
 ΛΙ. οὐ φημι Brunckius pro κάτοισθα δῆπον. ΛΙ. φημί. ΛΙ] ἀγγ 419.
 Post ἀγνοίας litera erasa. 423. ΑΓ] ΔΗΙ 424. ταῦτά γ' ταῦτ'

408. τοῦτ' αὐτὸ—τοῦτο] Eadem
 anaphora Oed. T. 1013. τοῦτ' αὐτὸ,
 πρέσβυ, τοῦτὸ μ' εἰς αἰὲ φοβεῖ.
 409. δίκαια γάρ] I. e. convenit me
 hoc dicere. Sic 405. κενὸν γὰρ οὐ
 δικάδι σε χωρεῖν. WUND.
 412. μὴ δίκαιος dicit, non οὐ δί-
 καιος, quia nuncii verba repetit.
 415. οὐ] I. e. οὐκ ἔπει.
 416. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ] Ea-
 dem verba Eurip. Suppl. 566.
 418. Corruptam codicis scriptu-
 ram recte correxit Brunckius, qui
 addit "Prorsus negare debet Li-
 chas sibi cognitam esse puellam
 captivam. Alioquin nuncius non
 objiceret ei continuo, ἦν ὑπ' ἀγνοίας
 ὄρῃς."
 419. ἦν ὑπ' ἀγνοίας ὄρῃς] I. e. scire
 te dissimulas. Miram loquutionem
 scholiasta explicat ἦν ἀγνοεῖς, vel
 ἦν προσποιεῖ ἀγνοεῖν.
 421. τίς πόθεν μολών] Sic Home-
 rus Od. 19, 105. τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν;
 Conf. Phil. 56. τίς τε καὶ πόθεν πά-
 ρει; ubi additur copula, quae in
 hac loquendi formula frequentius
 omittitur. LINWOOD.
 422. παρών] παρά Bothius.
 425. ναί, quod in codice ante
 κλύειν legitur, in hujusmodi locis
 tragicorum saepe incertum est u-

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

61

- ΑΙ. κλέβειν γ' ἔφασκον. ταῦτ' οὐχὶ γίγνεται 425
δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβῶσαι λόγον.
ΑΓ. ποίαν δόκησιν ; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν ;
ΑΙ. ἐγὼ δάμαρτα ; πρὸς θεῶν, φράσον, φῶλη
δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
ΑΓ. ὅς σου παρὼν ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κοῦχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
ΑΙ. ἄνθρωπος, ὦ δέσποινα, ἀποστήτω. τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σῶφρονος. 435
ΔΗ. μὴ, πρὸς σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτουτος, ἐκκλέψῃς λόγον.

425. ΑΙ] ἀγγ κλέβειν scripsi pro val κλέβειν γίγνεται γίγνεται 428.
'Ἡρακλεῖ' ei in litura. 430. τόνδε] ο ex ω factum. 431. ΑΓΓ] ΔΗΙ
δε σου] Sic, non δε σου ἤκουσεν] ἤκουσεν 432. κοῦχ ἡ] κοῦχ] 434.
ἄνθρωπος] ἄνθρωπος 436. πρὸς σε Hermannus] πρὸς σε

trum a poetis scriptum an ab scho-
liastis additum sit. Lichae condi-
tioni simplex κλέβειν γ' ἔφασκον me-
lius convenire videtur, praesertim
quum γε particula addita sit.

426. δόκησιν—λόγον] Aptè com-
paratur Aeschyli dictum Agam.
1369. τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰ-
δέσθαι δίχα.

427. ποίαν δόκησιν ;] Ironica in-
terrogatio. Frequentissimus hic
usus adjectivi ποῖος in comoedia et
vita communi, rarissimus in poesi
sublimiore, sed aptus nuncii per-
sonae.

430. τόνδε per attractionem pro
δε dictum, quod metrum non fe-
rebat.

431. ἤκουσεν] Recte tertia per-
sona utitur, quum pro Dejanira re-
spondeat.

432. κοῦχ] Λυδία codex. Proba-
bilis apographa κοῦχ ἡ Λυδία. Nam
Λυδία sine articulo terram potius

quam mulierem Lydiam significa-
ret. Dicit autem Omphalen, quae
Λυδὴ γυνὴ vocatur v. 70. Et sic
hic quoque κοῦ Λυδὴ γυνὴ scribere
potuisset.

434. ἀποστήτω] Scholiasta, πε-
ρισσὴ ἢ ἀπὸ ἡ γρ. παραστήτω, οἷον ὁ
ἄνθρωπος στήτω παρελθὼν εἰς μέσον
ὁ διελέγχων με. Conjectura inepta,
propter perversam personarum dis-
tinctionem excogitata, de qua dic-
tum ad 402. Triclinius ἐπιστήτω.

435. νοσοῦντι] Male sano.

436. Οἰταῖον νάπος] Οἴτης Ζηρὸς
ἐψίστον πάγον dicit v. 1191. Idem
τὸν Οἴτης ἄτομον λειμῶν ἔχειν dicitur
v. 200. Jovem autem fulmi-
nantem invocatur ut scelus ultor-
em. V. ad Electr. 1063. Πρὸς σε
τοῦ Διὸς dictum pro λίσσομαι σε
πρὸς τοῦ Διὸς, ut in similibus locis
tragicorum, velut Philoct. 468.

437. ἐκκλέψῃς λόγον] I. e. celes
orationem. Decipiendi significa-

οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἑρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἦτις οὐ κάτοιδε τ' ἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί. 440
Ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κάμου γε· πῶς δ' οὐ χ' ἀτέρας οἷας γ' ἐμοῦ;
ὥστ' εἴ τι τῷ μῶ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσφ 445
ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἡ τῇδε τῇ γυναικί, τῇ μεταίτῳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν

440. τοῖς] τοι pr. 441. μὲν νυν] μεν νῦν corr. μεν . . ὦν pr. duabus
post μεν literis erasis, quarum prior τ, non γ, fuisse potest, altera ο.
444. Post οὐ punctum. 445. Versum in textu omissum in margine
addidit S. τ' ἀνδρὶ Seidlerus pro τ' ἀνδρὶ 446. μεμπτός εἰμι] μεμπτός
εἰμι 447. μεταίτῳ] μετ' αἰτία, ω a m. recentissima 449. οὐκ ἔστι]
οὐκέτι, confusis siglis literarum εν et εσ

tionem Aj. 189. κλέπτουσι μύθους.
De callido silentio, quo quid trans-
itur, Plato Rep. 5. p. 449 C. δοκεῖς
εἶδος δλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν
τοῦ λόγου.

438. τοὺς λόγους] Verba quae fa-
cis. Sic cum articulo Oed. T. 526.
δτι δ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέ-
γοι. SCHNEIDEW.

440. πέφυκεν] Cum dativo per-
sonae, ut El. 860. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ
μόρος. Sententia eadem supra v.
129. et El. 916. τοῖς αὐτοῖς τοι | οὐχ
αὐτὸς ἀεὶ δαίμωνον παραστατεῖ.

441. μὲν νυν] Sic Oed. T. 31. θε-
οῖσι μὲν νυν οὐκ ἰσούμενον—. Oed.
C. 96. ἔγνωκα μὲν νυν. Apographa
μὲν νῦν vel μὲν οὖν. μὲν γοῦν Sto-
baeus Floril. 63, 24. vulgo: sed
MSS. μὲν οὖν. Eustathius ubi de
νυν enclitico agit, quod significatio-
nem δὴ particulae habeat, p. 792,
19. μὲν νυν exhibet. Idque Sophocli

recte restituit Stephanus.

442. πύκτης ὅπως] Sic πρὸς Ἔρωτα
πυκταλίω dixit Anacreon apud A-
then. 11. p. 782 a. SCHNEIDEW.
ἐς χεῖρας cum ἀντανίσταται con-
jungendum esse monet Schaeferus,
ut ἐς χεῖρας ἐλθεῖν et alia hujus-
modi dicuntur.

444. οἷας γ' ἐμοῦ] Per attractio-
nem dictum pro οἷα γ' ἐγὼ εἰμι.

445. τ'—ἡ] Respondent sibi τε—
ἡ particulae, ut ἡ—τε apud Home-
rum Il. 2, 289. ὥστε γὰρ ἡ παῖδες
νεαρὸι χῆραί τε γυναῖκες, et alios
nonnullos.

446. μεμπτός εἰμι] I. e. μέμφομαι.
Adjectivum significatione activa
positum: de quo v. Porson. ad
Eurip. Hec. 1125.

448. ἐμοὶ, quod in priore parte
sententiae poni debebat, in altera
positum est propter metri necessi-
tatem.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

63

ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
 θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσῃ κακός.
 ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τάλῃθές· ὥς ἐλευθέρῳ
 ψευδεὶ καλεῖσθαι κῆρ πρόσσεστω οὐ καλή.
 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται·
 πολλοὶ γὰρ οἷς εἴρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.
 κεῖ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
 τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
 τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χιτέρας
 πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγχευε δῆ;
 κοῦπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
 ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ' οὐδ' ἂν εἰ
 κάρτ' ἐντακεῖν τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
 ῥέκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψας, ὅτι

450

455

460

450. ψεύδει] ψεύδῃ 451. αὐτὸν] αὐτὸν 452. ὀφθήσῃ] ὀφθήσῃ
 453. πᾶν τάλῃθές] πάντ' ἀληθές 455. λήσεις] λήσῃσιν (non λήσῃσιν)
 γίγνεται] γίνεται 463. Post ἐντακεῖν literae duae elutae, τὸ ut vi-
 detur. 464. ῥέκτειρα] ῥέκτειραι

451. 452. Si semet ipse ad men-
 tiendum instituit, malus reperire
 ubi volueris bonus esse, i. e. quum
 benevolo animo, ne cui dolorem
 crees, falsa dixeris, eo ipso non eris
 benevolus, et facies potius ut ille
 doleat. HERM. Conf. v. 481. seqq.
 452. ὀφθήσῃ κακός] Sic Ant. 709.
 οὗτοι διαπυτυθέντες ὀφθήσαν κακοί.
 453. ἐλευθέρῳ] Nam praeco est
 Lichas eoque homo liber, non ser-
 vus.

454. κῆρ οὐ καλή] Sic ὄνειδος οὐ
 καλόν Phil. 477.

460. πλείστας ἀνὴρ εἰς] Antithesis
 usitatissima, ut apud Eurip. Heracl.
 8. πόνων πλείστων μετέσχον εἰς ἀνὴρ
 οὐκ Ἡρακλεῖ. Scripturam antiquam
 ANHPEIC grammaticus aliquis pro
 ἀνῆρσι accepit, idque ἀνάνδρους
 παρθέτους interpretatus est, ut ex

scholiastae annotatione cognosci-
 tur, commento perabsurdo, de quo
 dixi in annotatione ad scholia vol. 2.
 p. 71. Nonnullas ex plurimis, qui-
 buscum Hercules rem habuerit,
 memorat scholiasta.

462. ἦδε τ' I. e. ἦδε τ' οὐκ ἂν
 ἐνέγκατο ὄνειδος.

463. ἐντακεῖν] Non de Hercule
 intelligendum, ut vult scholiasta,
 sed de Iole. Lucian. Peregr. c. 22.
 τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐνέτηκεν
 αὐτῷ, et Alciphron. 1, 13. ἔρως ἐν-
 έσκηψε καὶ ἐντακεῖν ἀνίσιν comparat
 Schneidew., θρήνοις ἐντακεῖσα
 ex Lycophr. 498. Wakefieldus. ἐν-
 τακῆναι autem dicitur comparatione
 facta cum rebus quae colliquefactae
 inhaerent.

464. ῥέκτειρα] Hoc jam dixerat
 v. 312.

τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν, 465
καὶ γῆν πατρώαν οὐχ ἔκουσα δύσμορος
ἔπερσε κἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ρεῖτω κατ' οὖρον, σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν δεῖ.

ΧΟ. πιθοῦ λεγούσῃ χρηστὰ, κοῦ μέμψει χρόνῳ 470
γυναικὶ τῇδε, καὶ ἐμοῦ κτήσει χάριν.

ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλῃ δέσποινα, ἐπεὶ σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα,
πάν σοι φράσω τάληθες οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. 475
ταύτης ὁ δεινὸς ἡμερὸς πόθ' Ἑρακλῇ
διήλθε, καὶ τῇσδ' οὐνεχ' ἡ πολυφθοροῦς
καθηρέθη πατρώος Οἰχαλῖα δόρει.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὐτ' εἶπε κρύπτειν οὐτ' ἀπηρυήθη ποτὲ, 480

470. πιθοῦ scripsi pro πείθου λεγούσῃ] λέγουσι, sed correctum a
m. pr. 471. τῇδε] ε in litura, pro ai ut videtur. κτήσει] κτήσῃ
475. οὕτως] οὕτως pr. 476. Ἑρακλῇ] ἥρακλει 478. δόρει scripsi
pro δορί.

468. ρεῖτω κατ' οὖρον] Scholiasta, ὁ περὶ τούτων λόγος ἐρρίφθω, φησιν, εἰς τὸν ἀέρα. Sententia similiter formata Oed. T. 1458. ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὑποίπερ εἰς' ἔτω. "Conf. Aesch. Sept. 690. ἔτω κατ' οὖρον κύμα Κωκυτοῦ λαχόν | Φοῖβῳ στυγῇ θέν πάν τὸ Λαῖου γένος. Pers. 481. κατ' οὖρον οὐκ εὐκοσμον αἰροῦνται φυγῇ. Metaphora notissima a vento secundo desumpta." LINWOOD.

κακὸν] Mendacem intelligit, ut ex opposito ἀψευδεῖν apparet.

473. θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ] Locutio frequens, ut apud Euripidem Alc. 799. δντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών.

κοῦκ ἀγνώμονα femininum potius est cum φρονοῦσαν conjungendum quam neutrum cum θνητὰ. Signi-

ficat autem non immittem, sive, ut Linwoodius expressit, indulgentiae plenam. Similiter Oed. C. 86. Φοῖβῳ τε καὶ μοῖ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

475. οὗτος] Nuncius.

476. Ἑρακλῇ] Sic apographa excepto uno, in quo ἥρακλει ut in codice.

479. δεῖ γὰρ—λέγειν] Respicit ad ea quae Deianira dixerat v. 449.

τὸ πρὸς κείνου] Quod illi faveat, s. quod ei laudi esse possit. Sic Oed. T. 1434. πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

479. Scholiasta, τὸ ἐξῆς καὶ ταῦτα οὐτ' εἶπε κρύπτειν, τὰ περὶ τοῦ ἔρωτος, φησὶ, τῆς Ἰόλης οὐτε κρύπτει μοι ὁ Ἑρακλῆς εἶπεν, οὐτε μὴν δημολογεῖν.

ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
 μὴ στέρνον ἀλγύνουμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
 ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
 ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
 κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485
 καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους
 υἱὸς εἶπας ἐς τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι.
 ὥς τ' ἄλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν
 τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἦσσαν ἔφυ.
 ΔΗ. ἀλλ' ὦδε καὶ φρονούμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν, 490
 καὶ τοὶ νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
 θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἴσω στέγης
 χωρῶμεν, ὥς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,
 ἃ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
 καὶ ταῦτ' ἄγης. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε 495
 χωρεῖν προσελθόνθ' ὦδε σὺν πολλῷ στόλῳ.
 ΧΟ. μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.

497.-506. = 507.-516.

485. χάριν] χάρην pr. 491. γ' om. ἐξαρούμεθα] ἐξαιρούμεθα
 495. κενὸν] κείνον, e super ei scripto a m. recentissima. 497.-500.
 Versus sic divisi, μέγα-] κύπρις-] καὶ τὰ-] παρὶ βα-] κρονίδαν-] λέγω, pari-
 terque in antistropha. 497. μέγα τι σθένος] γρ. μέγα τι σθένουσα
 margo a m. antiqua.

483. τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις] Hoc pro peccato habes.

487. ἐμπέδως] ἐμπέδους Nauckius.

488. 489. Versus inutiles et jejuni, qui merito suspecti fuerunt Bergkio. Iis sublati aptissime Dejanira ad praecedentes Lichae versus respondet, ἀλλ' ὦδε καὶ φρονούμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν. Parum apte vero dictum est τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἦσσαν ἔφυ, ubi μόνης ἦσσαν (vel οὐ κρείσσων) ἔφυ potius dicendum erat quam εἰς ἅπαντα, quod alienum ab Lichae consilio est, qui Iolen Dejanirae benevolentiae commendat.

491. γ' deest etiam in Lb., sed

habent cetera apogr. νόσημ' ἐπακτὸν conjecit Nauckius. ἐξαρούμεθα ex duobus apogr. restitutum pro ἐξαιρούμεθα.

νόσον ἐπακτόν] Scholiasta, τὴν θεομαχίαν. ἐπακτὸν δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετον· τὸ γὰρ πρὸς ἔρωτα φιλονεικεῖν θεομαχεῖν ἐστὶν ἀντικρυσ.

494. ἀντὶ δώρων] Mulieres captivas dicit.

προσαρμόσαι] Verbum aptum pallio quod Herculi missura est Dejanira.

496. σὺν πολλῷ στόλῳ] Captivum gregem dicit.

497. ἐκφέρεται forma media dic-

καὶ τὰ μὲν θεῶν

παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, 500

οὐδὲ τὸν ἐννυχον Ἄϊδαν,

ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·

ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν

τίνας ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων,

τίνας πᾶμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξήλθον ἀεθλ' ἀγώνων. 506

ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραδρου 507

501. Ἄϊδαν] Ἰδαν 502. Ποσειδάωνα] ποσειδῶνα 503.—506.
Versus sic divisi, ἀλλ'—| ἀμφίγυοι—| πᾶμπληκτα—| ἦλθον—. 504. τίνας
ἀμφίγυοι Hermannus. Aberat τίνας. γάμων, τίνας Hermannus pro
γάμων τινές

tum, magnam in vincendo vim suam
exerit Venus. ἐξενέγκωμαι κλέος est
El. 60.

499. παρέβαν] Missa facio, prae-
tereo.

501. ἐννυχον] Schol. τὸν ἐν σκό-
τῃ διατρέβοντα. ἐννυχίων ἀναξ dicitur
Oed. C. 1559.

502. Ποσειδάωνα] Sic apogr. ex-
cepto Lb. in quo ποσειδῶνα, ut in
codice.

τινάκτορα γαίας] Quem uno voca-
bulo ἐννοσίγαιον vel ἐνοσίχθονα di-
cunt poetae.

503. ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν] Ut
hanc scilicet sibi pro conjuge adipi-
scentur. LINWOOD.

504. ἀμφίγυοι] Scholiasta, ἀντί-
παλοι· ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυλοῖς, μα-
χεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν. ἢ ἀμφό-
τεροι τεθεωρημένοι (τεθωρακισμένοι
Lascaris) ἢ ἀμφω παρωξυμμένοι.
Ἀμφίγυοι dicit ex Homericō ἐγγε-
σιν ἀμφιγύοισιν. Id ad pugnautes
ipsos translatum non puto simpli-
citer explicari posse quam ut sit
ancipitibus armis. HERM.

κατέβαν] Descenderunt in certa-
men.

πρὸ γάμων] Ante nuptias, non
pro nuptiis vel de nuptiis, ut acce-
pit schol. τίνας ἠγωνίσαντο περὶ τῶν
γάμων Διῶνείρας.

506. τίνας πᾶμπληκτα—ἀγώνων]
Metrum hoc est,

υ' — | — υ' — υ' υ' — | — υ' υ' — υ' —
505. πᾶμπληκτα] I. e. πληγῶν
μεστέ, schol.

παγκόνιτα] Pulvere plena dicun-
tur propter excitatum campi pul-
verem. HERM. Sic contrario sen-
su saepe ἀκονιστὶ vincere dicitur.

506. ἐξήλθον ἀεθλ' ἀγώνων] Infra
v. 514. ἴσαν ἐς μέσον. Euripides
ab Schneidew. citatus apud Sto-
baeum Floril. 106, 2. λόγων μα-
ταίων εἰς ἀμιλλαν ἐξιών. Idem
ἀγώνων ἀμιλλαν dixit Herc. f. 812.
ἀεθλ' ἀγώνων sunt labores certami-
num, ἀεθλα pro ἀθλοι dicto, ut Phil.
509. δυσόιστων πόνων ἀθλα.

507. ποταμοῦ σθένος eadem peri-
phrasi dictum qua βλα cum geniti-
vis nominum conjungitur, ut Ἰφί-
του βλαν v. 38. Homericum ποτα-
μοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο Il. 18, 607.
comparavit Wakefieldus.

508. τετραδρου] Per τετρασκε-
λοῦς explicat scholiasta. τετραδρον
uno in loco (p. 573, 27.) Eusta-
thius; sed duobus aliis (p. 1313, 6.
1734, 10.) τετραδρου. Acheloi for-
mam descripsit Dejanira in prologo
v. 9-14.

φάσμα ταύρου,
 'Αχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν, ὁ δὲ Βακχίας ἄπο 510
 ἦλθε παλίντονα Θήβας
 τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων,
 παῖς Διός· οἱ τότε ἄλλεῖς
 ἴσαν ἐς μέσον ἰέμενοι λεχέων·
 μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνουῖσα. 515
 τότε ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, 517
 ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων

509. 'Αχελῷος] ἀχελῷος
 χείας ἄπο] Sic, non ἀπὸ
 513. εὐλεκτρος] ῥαβδονόμει—
 514. ἰέμενοι] ἰέμενοι 515. μέ-
 517.—519. Versus sic divisi, τότε ἦν—τόξων—
 518. ταυρείων] ταυρείων, littera post u erasa.

510. Βακχίας Brunnicius pro Βακ-
 513. Versus sic divisi, παῖς—ἐστὶ μέ-
 514. ἰέμενοι] ἰέμενοι 515. μέ-
 517.—519. Versus sic divisi, τότε ἦν—τόξων—
 518. ταυρείων] ταυρείων, littera post u erasa.

509. ἀπ' Οἰνιαδᾶν] Scholiasta, ἀπὸ Αἰτωλίας. ἢ οὕτως· Οἰνίαι, πό-
 λιν Ἀκαρνανίας, δι' ἧς βεῖ δ' Ἀχελῷος·
 πληθυντικῶς δὲ λέγεται. Cf. Thu-
 cyd. 2, 102. WUND.

510. ὁ δὲ] Hercules.
 Βακχίας] Scholiasta, τῆς τὸν Βάκ-
 χον ἐχούσης· καλῶς δὲ τὸ Βακχίας,
 πρὸς ἀντιδιαστολήν. Cf. Ant. 1135
 sqq. Hercules autem Thebis natus
 fuisse jam supra v. 116. dictus est.
 Insolentius inter ἦλθε et Θήβας in-
 terpositum adjectivum παλίντονα.
 WUND. Conf. quae ad Oed. T.
 210. dicta sunt.

511. παλίντονα τόξα—τινάσσων]
 Homerus Il. 8, 266. Τεῦκρος δ' εἴ-
 ρατος ἦλθε παλίντονα τόξα τιταίνων.
 Hesychius, παλίντονα· ὀπισθότονα,
 ἢ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα. I. e. non
 circularis arcus, sed retro vertens
 sub extremitatibus in curvas con-
 trariae flexurae: qualis erat Scy-
 thicus, quo utebatur Hercules tes-
 te Theocrito 13, 56. De eodem
 arcu Herculeo similiter Lycophro
 917. et Apollon. Rhod. 1, 793.
 WAKEF.

512. λόγχας] Scholiasta, ἀφ' ἱστο-
 ρίας φησὶ λόγχην ἔχειν τὸν Ἡρα-
 κλέα. Haastam Herculi tribuit He-

siodus Scut. v. 417. 462. Clavam
 gestasse Hercules primum a Pisan-
 dro Camiraeo dictus videtur esse.
 WUND.

513. ἄλλεῖς] Scholiasta, κατα-
 χρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ἄλλεῖς.
 Similiter Moschus 2, 48. οἱοὶ δ'
 ἴστασαν οὐνοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
 φῶτες ἀολλήδην. Omnino Sophocles
 non alios Dejanirae procos quam
 Acheloum et Herculem memorat.
 Multos commentus est Ovidius Me-
 tam. 9, 10—13. HERM.

514. ἰέμενοι] Scholiasta, ἐπιθυ-
 μούντες.—μόνη δὲ ἡ Κύπρις παρούσα
 ἐβράβευε καὶ διέταττεν. Sensus hic
 est: sola fausti tori largitrix dea
 regerat certamen. Ut in Antig.
 796. νύμφη εὐλεκτρος sponsam sig-
 nificat, cujus torus expetendus est,
 ita quid mirum Venerem ipsam,
 per quam torus expetitur, εὐλεκ-
 τρον dici? Scilicet numen Veneris
 hic dictum, quum cupiditas aman-
 tium intelligatur. HERM.

518. ἀνάμιγδα] Forma adverbii
 non cognita nisi ex hoc loco et
 Nicandri Al. 560. Non minus ra-
 rum ἀνάμιγα, quod Aeschylus Sept.
 240. restitutum pro ἐμίγα, quae
 usitatio tragicis forma est.

ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι

520

κλίμακες, ἦν δὲ μετώπων δλόευτα

πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.

ἀ δ' εὐώπις ἀβρὰ

τηλαυγεί παρ' ὄχθῃ

ἦστο, τὸν δὲν προσμένουσ' ἀκοίταν.

525

ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω·

520. δ'] δὲ

520. ἦν] I. e. ἦσαν. V. exempla ad Stephani Thesaurum allata. Antiquissimum est Hesiodi exemplum Theog. 321. ab scholiasta memoratum, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Grammatici hoc σχῆμα Πινδαρικὸν appellant, cuius constans lex est ut verbum praecedat, nomen sequatur.

κλίμακες] Scholiasta, κλίμακες δὲ αἱ ἐπαναβάσεις, παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοὺς στρέφεισθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἔστι δὲ εἶδος παλαισματος ἢ κλίμαξ. Hesychius κλίμακες: πάλης εἶδος. Idem est κλιμακισμός et verbum κλιμακίζειν, διακλιμακίζειν. Meminit etiam Pollux 3, 155. Nemo tamen quale hoc luctus genus esset exposuit. Positum erat, nisi fallor, in eo, ut quis averteret adversarium atque a tergo complexus, quasi per scalam, dorsum ejus conscenderet. Apud Ovidium Achelous in descriptione hujus ipsius cum Hercule certaminis Metam. 9, 51. quarto exiit amplexus, adductaque brachia solvit: impulsumque manu (certum mihi vera fateri) protinus avertit, tergoque onerosus inhaesit. Si qua fides, (neque enim ficta mihi gloria voce quaeritur) imposito pressus mihi monte videbar. Alia in hanc rem vide apud P. Fabrum Agonist. I. c. 10. et 20. Diversum est ἐκ κλίματος, de quo Etym. M. p. 322, 31. quod non ad luctum, sed ad pugilatum

pertinet. HERM.

521. μετώπων] Acheloi.

522. στόνος] Cicero Tuscul. 2, 23. Pugiles etiam, quum feriunt adversarium, in jactandis cestibus ingemiscunt, non quod doleant animo succumbant, sed quia profundenda voce omne corpus intenditur venitque plaga vehementior. BILLER-BECK.

523. 524. De metro horum versuum

— — — | — — —

dixi ad Eurip. Alcest. 595.

523. ἀ δ'] Dejanira. Nonnus Dionys. 43, 13. ab Schneidew. citatus, de Dejanira, νυμφιδίῳ περιβρομέοντος ἀγῶνος ἤθελεν Ἡρακλῆα, καὶ ἀσταθέος ποταμοῖο ἱστατο δαιμόνουσα βοοκράτους ὑμεναίους.

524. τηλαυγεί παρ' ὄχθῃ] Colli unde longe prospici potest.

526. μάτηρ—οἶα] Eadem comparatio Electr. 234. ἀλλ' οὐκ εἰσὶν γ' αὐδῶ, μάτηρ ὥσει τις πιστὰ, μὴ τικτεῖν σ' ἔταν ἔταις. ubi manifesta est comparationis ratio, quae nulla satis apta in versu Trachiniarum reddi potest. Ex quo sequitur, quae jam Bentleii sententia fuit, aliquid hic turbatum vel corruptum esse. Scholiastae haec utcumque interpretati sint, ἐγὼ, φησιν, ἐνδιαθέτως ὥσει μήτηρ λέγω. ἐγὼ παρεῖσα τὰ πολλὰ τὰ τέλη λέγω τῶν πραγμάτων.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

69

τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
 ἐλεινὸν ἀμμένει,
 καπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα.

530

ΔΗ. ἦμος, φῶλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὥς ἐπ' ἐξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἦλθον ὥς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν φράσσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιυμένη.
 κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην,
 παρεσδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δὴ οὖσαι μύνομεν μῖα ὑπὸ
 χλαῖνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,

535

540

527. τὸ δ' ἀμφινείκητον] τὸ δ' ἀμφινείκητον 528. ἐλεινὸν Porsonus
 pro ἐλεινόν. 529. βέβακεν versui 530. addit. 530. ὥστε]
 ὥσπερ ἐρήμα] ἐρήμα pr. 531. θροεῖ] θρόει pr. 534. φρά-
 σσουσα] φράζουσα 536. Versum in textu omisum in margine ad-
 didit S. 537. παρεσδέδεγμαι scripsi pro παρεσδέδεγμαι 539. ὑπὸ]
 δυο

527. ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας]
 Scholiasta, ἀντὶ τοῦ περιμάχητος
 νύμφης, περιφραστικῶς. ἀπὸ δὲ τοῦ
 καλλιστευόντος αὐτὴν εἶπεν μέρους.
 Pro adjectivo ἐλεινόν substanti-
 vum potius exspectatur quod sit
 objectum verbi ἀμμένει, velut τε-
 λευτὰν ἀμμένει. Animadvertit vi-
 tium H. Lotzius (ab Schneidew.
 memoratus) qui ἐλεγchon non satis
 apte conjecit.

530. ὥστε ex Paris. 2712. et Ald.
 pro ὥσπερ. Recte sensit corrector
 quam improbable sit Sophoclem
 hic ὥσπερ quam ὥστε scribere ma-
 luisse. Contrario errore ὥστε pro
 ὥσπερ scriptum in codice v. 118.

531. θροεῖ] θρόει, ut codex pri-
 mo, etiam in Lb. usitato in hujus-
 modi praesentibus errore, quem
 notavimus ad v. 316. Imperfec-

tum infra est v. 601. ἔως σὺ ταῖς
 ἐσωθεν ἡγορῶ ξέναις.

532. ὥς ἐπ' ἐξόδῳ] I. e. ὥς μέλ-
 λων αὐθις ἐξίεναι πρὸς Ἡρακλέα, ut
 explicat schol.

535. οἷα πάσχω metri caussa ante
 συγκατοικτιυμένη collocatum, cui
 postponi debebat.

538. λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς
 φρενός] Contumeliosam mercedem
 mei animi, i. e. indignum mei in
 Herculem animi fructum. WUND.
 Comparanda quae Dejanira dixerat
 v. 461 seqq.

539. μῖα ὑπὸ χλαῖνης] I. e. μῖα
 κοίτης, ut explicat schol. Compa-
 rant Euripidem apud Stobaeum
 Flor. 74, 26. ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς
 χλαῖναν εὐγενοῦς πέσης. et Theocr.
 18, 19. Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν
 μίαν ἔκετο χλαῖναν (τῇ Μενοιτιάδι).

ὁ πιστὸς ἡμῶν ἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κέλῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ,
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνή 545
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
ὀρώ γὰρ ἤβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάξῃ φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
ταυτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἑρακλῆς 550
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ.
ἄλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσιν· ἢ δ' ἔχω, φίλαι,

541. Post πιστὸς quinque literae oratio 542. ἀντέπεμψε] ἀντέ-
πεμψεν 551. καλῆται] καλεῖται 552. ὀργαίνειν] Sic codex, non
ὀρμαίνειν, quod ei tribuit Elmsleius.

541. ὁ πιστὸς—καλούμενος] Eadem ironia Oed. T. 385. Κρέων δὲ πιστὸς, οὐδ' ἀρχῆς φίλος λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται.

542. οἰκούρι'—μακροῦ χρόνου] Scholiasta, εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας.

544. νοσοῦντι—τῇδε τῇ νόσῳ] Frequentius, praesertim in prosa, νοσεῖν νόσον. Cum dativo Aeschylus Prom. 384. ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν.

547. τὴν μὲν] Iolao. ἤβην ἔρπουσαν dictum ut fragm. 239. Βάκχειος βότρυς ἐν' ἡμῶν ἔρπει.

548. τὴν δὲ φθίνουσαν] Suam dicit. Nam procreta aetate est Dejanira.

ὧν] Negligentius loquitur. Nam τῶν μὲν dici debebat: quo ἤβη ἔρπουσα πρόσω significatur.

549. ὀφθαλμὸς] Facile intellectu est oculum viri dici.

ὑπεκτρέπει] In ὑπεκτρέπειν corruptum in apographis.

551. καλῆται recte in apographis excepto Lb., in quo καλεῖται ut in codice. Nihil plane causae erat cur futurum καλεῖται poneretur ubi praesens καλῆται expectabatur. πόσις autem et ἀνὴρ si opposita sibi esse voluit Sophocles, πόσις maritum significabit nulla habita consuetudinis cum uxore ratione, ἀνὴρ vero maritum cum uxore consuescentem: et sic fere scholiasta. Est tamen hoc subabeurdum nec credibile Sophoclem non sensisse verba καλεῖσθαι et εἶναι potius poni sibi debuisse quam πόσις et ἀνὴρ. Recte, ut opinor, Mehlerus in annot. ad Heraclitum p. 38. τῆς νεωτέρας δ' ἑρ' ᾧ. Quo confirmatur simul conjunctivus καλῆται.

552. ὀργαίνειν] Notandum ὀργαίνειν significatione intransitiva dictum pro ὀργίζεσθαι, ut apud Eurip. Alc. 1106. σοῦ γε μὴ μέλλεντος ὀργαίνειν ἐμολ. Transitive est in Oed. T. 335.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

71

λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ 555
 θηρὸς, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον,
 δ' παῖς ἔτ' οὔσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσου φθλίνοντος ἐκ φονῶν ἀνελόμην,
 δς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὐνηον βροτοὺς
 μισθοῦ ἴορενε χερσίν, οὔτε πομπίμοις 560
 κώπαις ἐρέσσω οὔτε λαίφεισιν νεώς.
 δς κάμῃ, τὸν πατρῶν ἡνίκ' ἀστόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνις ἐσπόμην,
 φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦ μέσφ' ὀρόφῳ,

557. ἔτ' ἔτι, i. eraso. παρὰ πᾶρα 558. Νέσσου] νέσου φονῶν
 Bergkii pro φόνων. 559. Εὐνηον] εὐνηόν, accentus super or a m.
 rec. 560. ἴορενε sine coronide. 561. λαίφεισιν] λαίφαισιν
 564. ἢ scripsi pro ἦν

554. ᾗ—τῇδ' Poterat δ—τόδε
 dicere, sed metrum fecit ut illud
 scriberet. ἦ autem et τῇδε dictum
 ut ὅσπερ—ὅδε Oed. T. 276. ὅσπερ
 μ' ἀρῶν ἐλαβες, ὅδ', ἀναξ, ἐρῶ, et
 quae sunt similia non pauca.

λύπημα Per genitivum τῆς λύ-
 πης explicat scholiasta, pro accu-
 sativo habens ab λυτήριον pen-
 dente. Quod non magis probari
 potest quam quae recentioribus
 interpretibus in mentem venerunt.
 Recte, ut videtur, Hermannus κή-
 λημα correxit. Κηλητήριον dixit v.
 575., φίλτρα 584.

555. παλαιὸν—ἀρχαίου Non mi-
 randum παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου θη-
 ρὸς dici, quum adiectiva παλαιός et
 ἀρχαίος, ut antiquus et vetus, saepe
 conjuncta reperiantur : v. exempla
 in Thesouro collecta.

556. θηρὸς Nessi, quem nominat
 v. 558. et qui infra quoque θῆρ locis
 pluribus dicitur.

558. ἐκ φονῶν] Ex caede, i. e. ex
 sanguine ejus. Numero plurali
 φονῶν, ut Antig. 696. τὸν αὐτῷδε-
 φον ἐν φοναῖς | πεπύττ' ἔδαπτον.

559. τὸν βαθύρρουν ποταμὸν] Ac-
 cusativus loci ex verbo ἐπόρευε
 aptus : quocum comparant Eurip.
 Alc. 442. γυναῖκ' ἀρίστην λίμναν
 Ἀχεροντίαν πορεύσας. De Nesso
 idem narratur ab Apollodoro 2,
 7. 6. Strabone 10. p. 451. Ovidio
 Metam. 9, 101 seqq.

562. 563. Apparet ex his Deja-
 niram statim postquam nupta Her-
 culi esset Pleuronem domumque
 paternam reliquisse fingi, quod
 tribus demum annis post factum
 esse ab Diodoro 4, 36. traditur,
 quam famam Apollodorus quoque
 2, 7. 6. et scholiasta Apollonii 1,
 1213. secuti esse videntur, etsi an-
 norum numerum tacuerunt.

562. τὸν πατρῶν—ἐσπόμην] I. e.
 quum patris missu Herculem pri-
 mum uxor sequeretur, ut explicat
 Schaeferus.

564. ἦ pro ἦν scribendum esse,
 ut aliis in locis non paucis scriben-
 dum fuit, probabilius est quam
 ἦ'ν, quod Cobeto placuit Novar.
 Lect. p. 188., ἐν necessarium judi-
 canti, quod non est : v. ad Electr.

ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἧῡς' ἐγώ, 565
 χῶ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
 ἦκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερροίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε, παῖ γέροντος Οἰνέως,
 τοσούνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πύθῃ, 570
 πορθμῶν, ὀθούνεχ' ὑστάτην σ' ἐπεμψ' ἐγώ·
 ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἶμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἦ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,

567. πλεύμονας] πλεύμονας, v a m. pr.
 570. ὀνήσει] ὀνήσει ἐὰν πύθῃ]

ἐὰν πι, literis reliquis (θη) macula obcuratis.

568. ἐκθνήσκων] ἐκθνή-

σκων ἐὰν πυθῇ, et in marg. γρ.

571. σ' om.

174. Neque ἦν pro tertia persona haberi potest. Nam de se potius loqui debebat quam de Nessō.

565. ματαίαις χερσίν] *Lascivis manibus.*

ἐκ δ' ἧῡς' ἐγώ] Longiore oratione usa erat Dejanira in carmine Archilochi, quod reprehensum a quibusdam esse Dio Chrysa. vol. 2. p. 308. memorat, ἔχεις μοι λύσαι ταύτην τὴν ἀπορίαν, πρότερον δικαίως ἐγκαλοῦσιν οἱ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ, οἱ δὲ τῷ Σοφοκλεῖ περὶ τῶν κατὰ τὸν Νέσσου καὶ τὴν Δηιδνεῖραν ἢ οὐ; φασὶ γὰρ οἱ μὲν τὸν Ἀρχιλόχον ληρεῖν, ποιοῦντα τὴν Δηιδνεῖραν ἐν τῷ βιάζεσθαι ὑπὸ τοῦ Κενταύρου πρὸς τὸν Ἡρακλῆα βράψουσαν, ἀναμνησκουσιν τῆς τοῦ Ἀχιλλέου μνηστειας καὶ τὸν τότε γενομένην, ὥστε πολλὴν σχολὴν εἶναι τῷ Νέσσῳ ὃ τι ἐβούλετο πράξει· οἱ δὲ τὸν Σοφοκλῆα πρὸ τοῦ καιροῦ πεποιηκέναι τὴν τοξείαν, διαβαινόντων αὐτῶν ἔτι τὸν ποταμόν· οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὴν Δηιδνεῖραν ἀπολέσθαι ἀφάντος τοῦ Κενταύρου, etc.

566. ἐπιστρέψας] I. e. ἐπιστρέψας ἑαυτόν, sive ut scholiasta explicat,

eis αὐτὸν στραφείς καὶ βλέψας.

567. κομήτην ἰόν] Homericum πτερόμεντες ὁστοί comparat Wakef.

πλεύμονας] Apographa partim sic partim πνεύμονας. Atticos veteres πλεύμονας dixisse grammaticorum testimoniis constat, ut non dubitandum videatur quin haec forma tragicis constanter sit restituenda: de quo dixi in Thesaurō vol. 6. p. 1261.

568. στέρνων διερροίζησεν] Sic διῆξε πλευρῶν v. 1083.

571. σ' ex paucis apogr. additum.

572. ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον —] Cohaerent haec cum τοσούνδ' ὀνήσει, post quod γὰρ omitti potuisset, nisi propter verba interposita plura necessario addendum fuisset.

ἀμφίθρεπτον] Scholiasta, τὸ πεπηγός.

573. ᾗ] Qua parte enim sagitta venenata erat, ea parte etiam vulneris cruor veneno infectus est. HERM.

574. θρέμμα Λερναίας ὕδρας] Scholiasta, περιφραστικῶς ἡ ὕδρα.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

78

ἔσται φρενός σοι τοῦτο κλητήριον 575
 τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
 στέρξει γυναικα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλαι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα 580
 ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπιστάμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας στυγῶ.
 φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παιδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, 585
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ

579. ἐγκεκλημένον scripsi pro ἐγκεκλειμένον.

577. στέρξει] στέρξει aliquot a. poqr.

ἀντὶ] Sic ἀντὶ post comparativum μέλ(οντα Antig. 182.

579. ἐγκεκλημένον] In apographis ἐγκεκλεισμένον, excepto Lib. quod ἐγκεκλειμένον cum codice. V. ad Aj. 1274.

580. χιτῶνα τόνδ' τόνδε dicit, ut Lichas τόδ' ἄγγος v. 622., quia formula adstat quae vestem manibus tenet.

ὅσα (ὣν κείνος εἶπε) Apollodorus 2, 7, 6. τὸν τε γόνον δὲν ἀφῆκε (Nessus) κατὰ τῆς γῆς καὶ τὸ βυῖν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμῖξαι· ἡ δὲ (Deianira) τοῦτο ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ.

581. πεπείρανται pro Attico πέπρανται loci Homericus Odys. 12, 37. exemplo dictum est, quem Wakef. comparavit, ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται. Scholiasta, κατείργασται, τετελείωται καὶ ἡνυσται. In duobus apogr. πεπείρανται.

582. κακὰς δὲ τόλμας] Scholiasta, μὴ εἰδείην, φησι, κακοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν, ὅλον δολοφονῆσαι αὐτὸν, ἥ τι τοιοῦτον.

584. ἐάν πως] ἐάν που legit Eustathius p. 799, 3. Σοφοκλῆς δὲ τὸ εἴ που εἰς τὸ ἐάν που μεταλαβὼν καθ' ὁμοίαν ἔννοiam φράζει τὸ, φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, μεμηχάνηται τοῦργον, ἦγουν ἐμηχανησάμεθα τότε, ὅπως τότε τι ἀνύσωμεν.

585. Hunc versum ab interpolatore additum esse iudicavit Wunderus. Mihi non hic solum versus, sed quattuor 584-587. valde suspecti sunt, nec dubito quin Sophocles Dejanirae orationem versibus 582. 583. finiverit, qui aptissimi sunt perorationi. Scholiasta annotavit, τοῦτο, φησι, τὸ ἔργον μεμηχάνηται οὐκ ἐπ' ἀνέρον, ἀλλ' ἵνα ταύτην φίλοις ὑπερβαλώμεθα. Qui verba, similiter ut Eustathius, sic videtur construxisse ut plena oratio sit, μεμηχάνηται τοῦργον, ἵνα περῶμαι ἐάν πως — ὑπερβαλώμεθα. Quod non minus perversum ac si quis Sophoclem, qui in Oed. C. 1770. dixit Θήβας δ' ἡμᾶς πέμψον, ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον, quod est πειρασομένης ἐάν —, eodem sensu etiam sic loqui potuisset existimet, ἐάν δὲ πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον, Θήβας ἡμᾶς πέμψον.

- πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι.
 ΧΟ. ἄλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεύσθαι κακῶς.
 ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν 590
 ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμύλησά πω.
 ΧΟ. ἄλλ' εἰδέναι χρή δρῶσαν, ὥς οὐδ' εἰ δοκεῖς
 ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.
 ΔΗ. ἄλλ' αὐτίκ' εἰσόμυσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
 θυραῖον ἦδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595
 μόνον παρ' ὕμῶν εὖ στεγολίμεθ'· ὥς σκότῳ
 κἂν αἰσχυρὰ πράσσης, οὔ ποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.
 ΑΙ. τί χρή ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
 ὥς ἐσμέν ἦδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.
 ΔΗ. ἄλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα, 600

588. εἴ τις] ἦτις 592. οὐδ' εἰ δοκεῖς] οὐδοκεῖς, literis omissis a m. recentissima seculi 15 vel 16. suppletis. 593. ἂν γνῶμα] γρ. ἔγνωμα in margine, addito a m. recentissima τὸ γνῶμα. 597. πράσσης] τις in litura ut videtur. αἰσχύνη πεσεῖ] αἰσχύνη πεσεῖ 598. ποιεῖν] ποεῖν

587. εἰ δὲ μὴ] I. e. si non recte facere videor quae modo exposui. πεπαύσομαι] Apographa partim sic partim πεπαύσεται. Antig. 91. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι. Philoct. 1280. εἰ δὲ μὴ τι πρὸς καιρὸν λέγων | κυρῶ, πέπαυμαι. πεπαύσομαι legit etiam scholiasta, εἰ δὲ μὴ ἐπιτιγχνάνω, παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

589. δοκεῖς παρ' ἡμῖν] Nostra sententia. "Sic Hyperides p. 7, 12. Λυκούργον παρὰ τοῦτοις μέτριον καὶ ἐπιεικὴ δοκοῦντα εἶναι." SCHNEID.

591. πείρα προσωμύλησα] I. e. πεπείραμαι, schol.

592. ἄλλ' εἰδέναι — πειρωμένη] Hoc dicit: at oportet te usu scientiam tibi parare: nam etiam si tibi videris habere scientiam, tamen non habebis, nisi periculum facias. De vocabulo γνῶμα cf. Blomfield. Gloss.

ad Aesch. Agam. 1325. WUND. γνῶμα metri causa usitato γνῶσιν praetulit.

594. τόνδε] Licham.

596. Μῆρε dictum μόνον παρ' ὕμῶν εὖ στεγολίμεθα, quod scholiasta explicat κρυπτολίμεθα, ὅλον σωπῇ γένηται (γένοιτο Lascaris). Idem σκότῳ per λάθρα explicat, nihil vero annotavit ad verba proxima, quorum absurdior est sententia quam quae Sophocli imputari possit. Quamobrem non dubito quin hos quoque versus duo μόνον—πεσεῖ interpolatori debeamus, eidem fortasse qui v. 584-587. scripsit. αἰσχύνη πεσεῖ interpretes pro αἰσχύνη περιπεσεῖ dictum acceperunt.

599. τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς] Recte scholiasta, διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατρῆσαι.

ἔως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις,
 ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταυαῦφῃ πέπλον,
 δώρημ' ἐκείνῳ τὰνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
 διδοὺς δὲ τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
 κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῦ, 605
 μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου
 μήθ' ἔρκος ἱρὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
 πρὶν κείνος αὐτὸν φανερὸν ἐμφανῆς σταθεὶς
 δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῃ.
 οὕτω γὰρ ἦν γμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
 ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,
 στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
 θυτήρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
 καὶ τῶνδ' ἀπολοῖσαι σῆμ', ὃ κείνος εὐθέως
 σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὶ μαθήσεται. 615

601. ταῖς] ὡς in litura. 602. τόνδε ταυαῦφῃ] τόνδε γ' εὐνφῇ, à ab S
 superscripto. Emendavit Wunderus. 607. ἱρὸν scripsi pro ἱερὸν.
 608. φανερὸν ἐμφανῆς Triclinius pro φανερός (φανερῶς pr.) ἐμφανῶς. 613.
 ἴ] 4μ 614. εὐθέως scripsi pro εὐμαθές. 615. σφραγίδος] σφραγί-
 δος ἐπὶν μαθήσεται Billerbeckius pro ἐπ' ὅμα θήσεται.

602. τόνδε ταυαῦφῃ] In apogra-
 phis τόνδε γ' εὐνφῇ. Eustathius p.
 600, 1. εὐαφῇ πέπλον ex hoc loco me-
 moravit, nisi hic typosetiae error
 est pro εὐνφῇ. Certam Wunderi
 emendationem ταυαῦφῃ confirmant
 scholiasta, Hesychius, Photius ac
 Suidas ταυαῦφῃ (ταυοῦφῃ apud He-
 sychium) per λεπτοῦφῃ interpre-
 tati. Rectius per ποδῆρη s. μακρὸν
 explicari monet Schneidew. Ab
 Homero τανύπεπλοι γυναῖκες di-
 cuntur.

607. ἐφέστιον σέλας] τὸ κατ' οἴ-
 κον πῦρ recte interpretatur scho-
 liasta.

608. πρὶν κείνος] Scholiasta, πρὶν
 αὐτὸς ἐνδυσάμενος ἐπὶ τῆς οἰκίας φα-
 νερός καὶ ὑπ' ὕψεως πάντων προσελθὼν,
 καὶ καθ' ἣν ἡμέραν μέλλει ταύρους

θύειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια.

ἐμφανῆς σταθεὶς] Infra 1192. οἷδ',
 ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἔνω.

611. πανδίκως] Per ἀνευδοκίως
 explicat scholiasta.

612. στελεῖν χιτῶνι τῷδε] Scho-
 liasta, σκεπάσειν, ἐνδύσειν, περιβα-
 λειν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι.

613. θυτήρα καινῷ καινὸν ἐν πε-
 πλώματι] Mos erat veteribus ut
 sacris operaturi vestes aut novas
 aut recens lotas induerent. Pollux
 1, 25. ὑπὸ νεουργῇ στολῇ, ὑπὸ νεο-
 πλυνεῖ ἐσθῆτι προσίεναι θεοῖς.
 BRUNCK. καινῷ καινὸν conjun-
 cta ut apud Herodotum 2, 173. ab
 Schaefero citatum, ἐν θρόνῳ σεμνῷ
 σεμνὸν θωκίοντα, et quas reperit-
 tur plurima hujusmodi.

614. 615. καὶ τῶνδ' ἀπολοῖσαι σῆμ',

ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ' πιθυμῆιν πομπὸς ὧν περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κάμου ξυνελθοῦς' ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ.

ΑΙ. ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὥς ἔχει δεῖζαι φέρων,
λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στεῖχοις ἂν ἦδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὥς ἔχοντα τυγχάνει.

ΑΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτήν θ' ὥς ἐδεξάμην φίλως.

621. τι] τοι

622. μὴ οὐ pr. μὴν corr.

ὁ κείνος εὐμαθὲς | σφραγίδος ἔρκει
τῷδ' ἐπ' ὅμμα θήσεται] Quid dici hic
debuerit optime perspexit Brunck-
ius, sed conjectura sua σφραγίδι
θέμενος τῷδ' ἐπ' ὅμμα γινώσεται vo-
rum non est assensurus. Et tamen
ne una quidem litera opus est mu-
tata, sed vocabulis solum recte di-
visis, ὁ κείνος εὐμαθὲς | σφραγίδος
ἔρκει τῷδ' ἐπὶ (i. e. ἐπὶ) μαθήσεται.
Quod jam Billerbeckius animadver-
tit. Similis locus est Electr. 1222.
τῇνδε προσβλέψασά μου | σφραγίδα
πατρὸς ἑκαθ' εἰ σαφὴ λέγω. Haec
scripsi in editione prima nec nunc
muto, nisi quod eὐθέως restitui pro
εὐμαθὲς, quod ex primis verbi μα-
θήσεται literis finxit librarius ocu-
lorum errore. Inutile est εὐμαθὲς,
apertissimum vero eὐθέως. Scriptu-
ram corruptam scholiasta sic inter-
pretatur, εὐγνωστον σημείον κομί-
σεις, ὅπερ ἐκείνος ἐπιγινώσεται, ἐπι-
θεὶς τὸ ὅμμα τῇ σφραγίδι, γινούς θτι
παρ' ἐμοῦ ἐστὶν ἡ σφραγίς. σφραγί-
ς ἔρκει περιφραστικῶς τῇ σφραγίδι.
ἡ βολὰς σφραγισμάτων dixit Eu-
clides Hippol. 864.

616. ἀλλ' ἔρπε καὶ φύλασσε]
liasta, οὗτός ἐστιν ὁ προσήκων
τοῖς διακονοῦσιν, ὥστε μὴδὲν
τέρω δρᾶν τῶν προσταττομένων
φαίνει δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφραγί-
σει περιεργάζεσθαι τί ἔγκειται.

620. πομπεύω τέχνην] I. e.
datis perferendis exerceo :
Mercurii, ut interpretatur
mannus.

621. οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἔ
ποτε] Non potest fieri ut in t
cem, i. e. te decipiam. Apog
partim οὐ τι partim οὐ τοι.

622. ἄγγος] Per κιβάτιον
cat. scholiasta.

623. ἔχεις] λέγεις Wundera
babiliter.

628. προσδέγματ'] προσδέγγ
uno apogr. Scholiasta, ὑπο
λέγει δὲ ὅτι οἶσθα πῶς φιλο
αὐτὴν προσήκῃ. καὶ τοῦτο δ
γωνὸν πρὸς Ἡρακλέα, εἰ γε τῇ
νοουμένην φιλοφρόνως προσεδέ
αὐτὴν θ'] θ' in apogr. non
omissum. αὐτὴν, quod post
μην poni debebat, metri c
praepositum est.

TPAXINIAI.

77

ΑΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμὸν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γάρ

630

μὴ πρὸς λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰκεῖθεν εἰ ποθοῦμεθα.

ΧΟ. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα

θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

Οἴτας παραναιετάοντες, οἳ τε μέσσαν

635

Μηλῖδα πὰρ λίμναν

χρυσалаκάτου τ' ἄκταν κόρας,

633.-639. = 640.-646.

631. πρὸς] πρῶι, littera ω duobus punctis subnotata et superscripto ιν, quo manus recentissima (seculi 15 vel 16.) πρὶν significavit. 632. τὰκεῖ-θεν] τὰ κείθεν 637. πὰρ (sic Triclinius) λίμναν] παραλῖμναν

630. τί δῆτ' Hoc dicit Dejanira: praeter illa vero nihil est, quod de me Herculi referas. Vereor enim ne, si quid de meo in illum desiderio dicere velis, id ante dicas quam sciam num ille mei desiderio teneatur. WUND.

631. μὴ πρὸς λέγοις ἂν] Adverbio πρὸς in apogr. aliquot πρὶν substitutum ab correctore rarioris usus ignaro, cuius exemplum est apud Platon. Parm. p. 135 C. πρὸς—πρὶν γυναισθῆναι—ὀρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς. Est autem πρὸς idem quod πρὸ καιροῦ, ut explicat Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 61, 18. πρῶς δύο σημαίνει, τὸ πρὸ καιροῦ καὶ ἔωθεν. λέγεται καὶ διανυλάβως. Fortasse haec sic distincta fuerunt ut πρῶ ex πρὸ productum idem quod πρὸ καιροῦ, πρῶτ' autem, sive sic sive una syllaba πρὸς pronuntiandum, ἔωθεν significaret. Apud Aeschylum Prom. 696. codex πρῶ γε στενύσεις, superscripto a manu recentissima ο. De optativo cum ἂν post δέδοικα comparatus est Xenophon Anab. 6, 1, 18. ἐκείνο ἄνωγ' μὴ λίαν ἂν ταχὺ σφρονοσθῆιν. ubi v. L. Dindorf.

632. τὰκεῖθεν] Ab Hercule.

634. θερμὰ λουτρὰ] Harum ther-

marum meminere veterum scriptorum non pauci: vid. Herodot. 7, 176. Pisandrum apud schol. Aristoph. Nub. 1047. Catull. 65, 54. MUSGII. Scholiasta, ναύλοχα' παραβαλάττια. φησὶ δὲ τὰ Ἡράκλεια, ἅπερ λέγεται αὐτῷ ἢ Ἡρα ἀνείναι. πετραῖα δὲ διὰ τὸ ἐν ὕρει τῇ Ὀτρῇ κεῖσθαι. ἔνιοι δὲ ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρὰ. Et in alio scholio, δοκεῖ τοῦτο παρ' ἱστορίαν εἶναι. φασὶ γὰρ πρῶτον ἐν Τραχίνι τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδεδῶσθαι. ὦταῦθα δὲ ὡς προὔπαρχόντων αὐτῶν φησὶν. Alia collegit Wesseling. ad Diodor. 4, 23.

πάγους Οἴτας] Intellige juga illa montium, quae ab Herodoto Τρηχίνιαί πέτραι appellantur 7, 198, ubi haec sunt scripta: περὶ δὲ τὸν κόλπον τοῦτόν (sinum Maliacum dicit) ἐστὶ χώρος πεδινός, τῇ μὲν εὐρύς, τῇ δὲ καὶ κάρτα στενός. περὶ δὲ τὸν χώρον τοῦτον οὖρα ὕψηλὰ καὶ ἔββατα περιελθεῖ πᾶσαν τὴν Μηλῖδα γῆν, Τρηχίνια πέτραι καλεῖσθαι. WUND.

635. μέσσαν] Inter θερμὰ λουτρὰ et πάγους.

636. Μηλῖδα πὰρ λίμναν] Sinum Maliacum dicit.

638. χρυσалаκάτου] Scholiasta,

٢٠

[illegible]

... ..

Ceterum
 illius
 locum
 voluerit, quem
 Herodotus 7.

καὶ μεταξὺ Φωκίους ποτα-
μαί, ὁρμηκυμένων πόμῃ τε ἐστὶ,
ἄλκιρα Ἀντήλα καὶτα, παρ' ἣν
ἐκκινουμένων δ' Ἀσπυγὸς ἐς βάλας
οὐκ ἀλλοῖο, καὶ χῶρος περὶ αὐτὴν
ἐν τῷ Δῆμῳ τρεῖς τοῖς Ἀμ-
φικτυνίου Ἰβριταί, καὶ Ἰβριταί εἰσι
Ἀμφικτυοὶ, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφικτυ-
νίου Ἰβριταί. WEND.

639. ἀγορὰ Πυλάτιδες] Concilium
 amphictyonum. V. Herodot. 7. 200.
 MUSEB. Πυλάτιδες quia ad Πύ-
 λας (i. e. Θερμοπύλας) convocabatur.
 celebrantur. De hoc

[illegible]

Musgraves, "Act. tibiana et rever-
entia esse non funebris sonos,
sedit Heronem nostrum, edentem,
sermone et cygnus deorum pae-
nibusque committentes. Est enim
actio ad sacrum, decorem, decorum
placibus plenius, quibus ob victo-
riam cantari solent: *Ahora Erea*
vocat acclamationes sacras Antig.
1134." Item de diversis tibiae offi-
ciis adscripsit Ovid. Fast. 6. 659.
cantabat fides, cantabat tibia ludis,
cantabat iocunda tibia funeribus.

642. ἀχῶν De Dorica verbi ἡχῶν
forma ἀχῶν, saepe in ἰάχῶν cor-
rupta ad librariis, pluribus dixit
Elmsleius ad Eurip. Heracl. 752.

644. Διὸς Ἀλκιμήνας κορὸς] Joris ad Ἀλκιμήνας. Duo genitivi sic iuxta se positi offenderunt veterem librarium, qui te post Ἀλκιμήνας addidit, violato metro, recte delectum ab Triclinio: nisi quia Ἀλκιμήνας te καὶ cum Hartungio scribere malit, quod non est verisimile in κορὸς mutatum ab librario esse. Frequentius nomen alterutrum per

σεύται πάσας ἀρετᾶς
 λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·
 δν ἀπόπτολιν εἰχομεν
 παντᾶ, δυοκαίδεκάμηνον ἀμμένουσαι
 χρόνον, πελάγιον, ὥριες οὐδέν· ἃ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650
 τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
 πάγκλαυτος αἰὲν ὥλλυντο·
 νῦν δ' Ἀρης αὖ στρωθεῖς
 ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν.

647.-654. = 655.-662.

648. Ante ἐπ' erasa litera ο. 649. παντᾶ] πάντα 650.-654. Versus sic divisi, χρόνον-| ἃ δέ-| τάλαινα-| πάγκλαυτος-| νῦν δ'-| ἐξέλυσ'-| pariterque in antistrophe. 650. ἃ] ἃ Post δάμαρ tres literae erasse. 651. τάλαιναν correxi pro τάλαινα 652. πάγκλαυτος] γ ex v. factum 653. αὖ στρωθεῖς Musgravius pro οἰστρηθεῖς. 654. ἐπιπόνων ἀμερᾶν Erfurdtius pro ἐπίπονων ἀμέραν.

adjectivum exprimitur, ut Κρόνιε καὶ Ῥέας Pindarus dixit Ol. 2, 22. et Λατογενὲς κόρα Διὸς Aeschylus Sept. 147. Nam sic poetae verba illa redintegrandam esse alio loco docui.

αἶρος] κούρος Paris. 2712. et Ald.

645. σεύται] Per ὁρᾶται, ἥξει ex-plicat scholiasta. Frustra in σοῦται mutat Blomfieldus in Glossario ad Aeschyli Sept. v. 31.

648. παντᾶ pro πάντα, quod violato metro legebatur, correxi praesente Bothio, qui falso accentu πάντῃ. Metrum idem quod v. 635. Est autem παντᾶ cum ἀπόπτολιν coniungendum. Scholiasta, δν ἐκτὸς εἶχομεν τῆς πόλεως, εἰς δυοκαίδεκάμηνον ἀμμένουσαι. τὸ δὲ ἐξῆς· δν ἀπόπτολιν πελάγιον, ἀντὶ τοῦ ἔπαθεν τῆς πόλεως ἐν τῇ πελάγει.

δυοκαίδεκάμηνον χρόνον] Duodecim qui annum explent mensium numerum ponit ut rotundum. Nam Hercules quindecim menses domo abfuerat, ut v. 164 dictum est.

650. ἃ δέ οἱ] De hiatu dixi ad Electr. 195.

τάλαιναν] Legebatur τάλαινα, quod vitium recentiores editores prava versuum descriptione occultarunt: nam in veteribus editionibus versus recte sunt divisi. Scribendum erat τάλαιναν, quod in τάλαινα corruptum est propter vicinum δυστάλαινα. Eodem plane modo in Philocteta peccatum v. 291. αὐτὸς ἂν τάλας εἰλυόμεν δύστηνος ἐξέλκων πόδα, ubi librarii δύστηνος exararunt propter ἐξέλκων, Sophocles vero δύστηνον πόδα dixit, ut δύστηνος ποδὶ in eadem fabula v. 1377. Contra apud Eurip. Phoen. 1533. γεραῖον πόδα δύστανος δεινίοις λαύων, libri multi male δύστανον.

653. αὖ στρωθεῖς] οἰστρηθεῖς cum codice apographa, nisi quod in uno est οἰστρωθεῖς, memoratum jam ab H. Stephano. Ἀρης στρωθεῖς dicitur Mars compositus s. sedatus, bello finito. Metrum huius versus est Molossicum.

654. ἐξέλυσ'] Quum in antistrophe molossus positus sit συγκραθεῖς, suspectum fit ἐξέλυσ', quod ab interprete positum videri potest pro

ἀφίκοντ' ἀφίκοντο μὴ
 οὔτ' αἶψ' ἀφίκοντο δὲ γὰρ τοὺς αὐτοὺς,
 πρὶν ταῦτα πρὸς πόλιν ἀνίσσει, τασίῳ τινι ἐστίν
 ἀμείψας, εἶτα ἀλγύεται θυτῆρ'
 ὅθεν μῶλοι παρήμερος,
 τὰς πειθοῦς [παγχρίστῳ] συγκαθεῖς

655

660

658. ἀνίσσει' ἀνίσσει, e a m. recentissima. 659. Ante θυτῆρ tres quattuorve literae erasae. 660. παρήμερος Mudgiius pro παρήμερος. 661. παγχρίστῳ ex r. factum. Seclusi hoc vocabulum indicato trium syllabarum defectu in initio versus proximi.

alio verbo, quale est ἐξήρξ', quo utitur Sophocles Phil. 423. αὐτὸς γὰρ τὰ γε κείνα καὶ ἐξήρξ'. Sed quum molossus συγκαθεῖς accurate respondeat verbis ἀφ' οὗθεν ἀφίκοντο, multo probabilius est vitium in versu antistrophico esse querendum, de quo dicetur ad v. 661.

ἐκείνων ἀνέστην (Genitivum fortasse legit scholiasta, qui annotavit, μανίς δ' ἐπὶ τὴν Οἰχάλιαν πόλιν ἐξέλευσε ἡμῖν τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ' ἐκείνης ἡμέρας εἰχόμεν. Et in alio scholio, εὖν δ' Ἄρης δ' πρὸς τὸν Εὐρυπύλῳ ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὖν ἐκείνην ἐκείνην.

655. μὴ σταίη πολέκων] Scholiasta, μηδαμῶς ἡ ναὺς ἀλλὰ καὶ δρῦσαι, ὡς ἐνταῦθα ἀφίκοντο, τὴν Εὐβοίαν νῆσον ὑπερβάς καὶ καταλιπὼν καταστρεφόμενος γὰρ τὴν Οἰχάλιαν ἐκεῖ ἔμεινε θύσαι τῷ πατρί. πολέκων ὅχημα ναὸς' ἀντὶ τοῦ ἡ ναὺς. ἀντὶ τῷ Ἡρακλεῖ.

657. πρὶν] πρὶν Wakefieldus, ut tribrachus tribracho in strophā posito respondeat. De quo non dubitandum foret in carmine chorio Anaclyli: sed apud Sophoclem res certa est.

τασίῳ τινι—θυτῆρ] I. e. insulae ara, ubi sacris operari sibi recte Brunckius. παρήμερος] Scripturam cor-

ruptam παρήμερος utcumque interpretati sunt scholiastae, quorum annotationes ad verba proxima apponentur. Recte Mudgiius παρήμερος, i. e. desiderio ardens: cuiusmodi adiectivum hoc loco scriptum fuisse a poeta et res ipsa docet et verba proxima confirmant. Hoc quum in παρήμερος corruptum esset, in παρήμερος est mutatum, ut formae Doricae passim ab correctoribus veteribus illatae sunt, de quo ad Antig. 110. et alibi diximus.

661. τὰς πειθοῦς παγχρίστῳ | συγκαθεῖς] Scholiasta, πανήμερος: ἀντὶ τοῦ, τὴν σήμερον ἡμέραν εἶλθαι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθεῖς, ἐκ προφάσεως τοῦ Νέσσου κατεσκευασμένη. πειθοῦς δὲ πέπλῳ εἶπεν, ὅτι γέγονεν ἐπὶ τῷ μεταπίθῃν καὶ μεταπίθῃν τὴν Ἡρακλέους γνῶμην ἐπὶ τὴν Δηϊάνειραν.—παγχρίστῳ: λείπει τὸ πέπλῳ, συγκεκραμένους καὶ ἀρμολογῇ τῇ πειθοῖ τοῦ θηρός. Falluntur quidem qui παγχρίστῳ omisso πέπλῳ dici potuisse existimantur grammatici: sed hoc tamen recte animadvertunt substantivo aliquo opus esse, quod in παγχρίστῳ latere potest, quocum olim comparabam miram glossam Hesychii παγχρυσμός: πολυσύγκριτος, quod παγχρυσμός esse videatur, ab grammatico per πολυσύγκριτος, intellecto χρυσμός, expositum. Non est tamen verisimile istiusmodi substantivum existisse,

Λυ — ἐπὶ προφάνσει θηρός.

ΔΗ. γυναῖκες, ὥς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμένῃ ἤ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως ; 665

ΔΗ. οὐκ οἶδ' ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξας ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἑρακλεῖ δωρημάτων ;

ΔΗ. μάλιστα γ' ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν

662. προφάνσει scripsi pro προφάσει.

nec Meinekii conjectura (in Leutschii Philologo vol. 13. p. 548.) παγ-
χύμωτος satis probabilis. In versu
Sophoclis quum verba τὰς πειθούς
συγκραθεῖς accurate respondeant
verbis in strophā v. 653. positīs νῦν
δ' Ἄρης αὐτῶν πειθούς, videndum ne
παγχύμωτος explendae lacunae causa
s. fictum vel ex glossemate ortum
sit παγχύμωτος adscripto verbis poe-
tae, quae fortasse fuerunt τὰς πει-
θούς συγκραθεῖς ἐμώτοις, cujus vo-
cabuli frequens apud medicos usus
est proprie dicti de medicamento
liquido, quod linteolis conserptis
exceptum intra ulcera reconditur.
Id si ad medicamentum quo tunica
Herculi tradenda tincta erat trans-
tulit Sophocles, minor ejus auda-
cia fuit quam Aeschyli, qui Choeph.
471. δώμασιν ἔμωτον τῶνδ' ἄκος
dixit. Hujusmodi autem nomine
Sophoclem hic usum esse probabi-
lius est quam quod quis conjiciat
φαρμάκωτος vel ἰνδυτοῖς.

662. ἐπὶ προφάνσει.] Quod in co-
dice legitur ἐπὶ προφάσει, nihil aliud
significare potest quam sub prae-
sentis sive sub specie, ut exempla in
Thesouro collecta ostendunt. Quam-
obrem correxi προφάνσει. Adjectivo
πρόφαντος bis utitur in hac fabula
v. 1159. 1163. Ceterum etiam alia
hujusmodi derivata verbi φαίνειν in
derivata verbi φημί passim ab li-

brariis corrupta sunt, ut ἐκφάσαι
pro ἐκφάνσαι scriptum est apud
Herodotum 6, 129. In aliis non-
nullis scriptores ipsi has formas
permutarunt, cujusmodi est quod
ἐμφασίς pro ἐμφανσίς dixerunt, non
constiterunt vero sibi in adjectivo
quod modo ἐμφαντικός modo ἐμφα-
τικός scriptum, libris non raro u-
tramque formam uno eodemque in
loco praebentibus.

θηρός.] Nessi Centauri.

663. περαιτέρω] I. e. ὑπὲρ τὴν συμ-
φέρουσαν χρεῖαν καὶ πλεῖω (πλέον
Brunckius) τοῦ δέοντος, ut explicat
scholiasta.

666. ἀθυμῶ δ' εἰ—] Sic ταρβοῦσαν
εἰ— v. 176.

667. ἀπ' ἐλπίδος καλῆς] Ἀ δὴνα
ἐρε προφῆτα. Electr. 1127. ὥς σ'
ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον
εἰσεδεξάμην.

668. Ἑρακλεῖ δωρημάτων] Idem
dativi usus qui apud Eurip. Iph. T.
387. τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐστιάματα,
aliosque non raro. Genitivus au-
tem δωρημάτων pendet ab ἐλπίδος.

669. μάλιστα γ'] Scholiasta, ναί,
φησὶ, περὶ τοῦτου φοβοῦμαι οὕτως
ὥστε μηδέποτε παραινέσαι τινὶ ἀθῆ-
λου πράγματος προθυμίαν λαβεῖν, δ'
ἐστίν, ἀθλῶν πράγματι ἐπιχειρεῖν.
προθυμίαν ἀθλον dicit cujus obscu-
rus s. incertus successus est.

ἄδηναι ἔργου τῷ παραιέσαι λαβεῖν. 670
 ΧΟ.διδάξοι, εἰ διδάκτοι, ἐξ ὅτου φοβεῖ
 ΔΗ.τοιούτων ἐκζέβηκει, οἷον, ἦτ φράσω,
 γυναικες, ἐμῖν θαῖμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
 ᾧ γὰρ τὸν ἐνδιττήρα πέπλον ἀρτίως 675
 ἐχρυσον, ἀργῆτ' οἷος εὐέρου πόκη,
 τοῦτ' ἠφάινυσται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
 τῶν ἑνδον, ἀλλ' ἔδεσθον ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
 καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὥς δ' εἰδῆς ἅπαν,
 ἦ τοῦτ' ἐπραχθη. μείζον' ἔκτερω λόγον.
 ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κέρταυρος, ποιῶν 680
 πλειυρὶν πικρὰ γλωχίνι, προὔιδάφατο

670. τῷ | τῶν 671. φοβεῖ] φοβῆ 672. ἦν Erfurdtius pro ἔν.
 673. μαθεῖν | λαβεῖν, με et θ a m. pr. 675. εὐέρου] εὐέρω (non εὐέρω).
 Corroxit Valckenarius, nisi quod εὐέρου scripsit. 677. αὐτοῦ] αὐτοῦ
 cum scriptu.

671. διδάξοι, εἰ διδάκτοι] Sic v.
 671. διδάξοι, εἰ διδάκτοι.

671. ἦν recte Erfurdtius pro ἔν.
 Aristoph. Plut. v. 340. Βλ. ποῶς
 τῶ (καὶ οὖν), Χρ. οὖν, ἦν μὲν
 καταρτίσσωμεν, εὐ πράττειν δεῖ.

673. μαθεῖν] μαθεῖν propter. non
 nulla, quod legit scholiasta, γυναῖκες
 ὅμην θαύμα. θαύμασθον καὶ οὖν οὐκ
 ἔν τῷ ἐλπίσει μαθεῖν. γρ. δὲ καὶ μα-
 θεῖν. Αὐτεῖν, quod primo scripserat
 librarius in oolico, ex v. 670. il-
 latum.

674. φ] (genere neutro dictum,
 ουl respondet τούτω v. 676.

675. ἀργῆτ' | I. o. ἀργῆτι, rariore
 ellisione, de qua dixi ad Oed. Col.
 1435. ἀργῆτα μάλλιν dixit Aeschyl-
 us.

677. αὐτοῦ] Male εὐέρω in codico.
 Valckenar. ad Eurip. Phoen.
 761. Recte, nisi quod εὐέρου
 eodem erat forma Attica, quam
 praecipit Phrynich. in Bek-
 k. Anecd. p. 39, 18. (εὐερος δὲ
 εὐερον ἰμάτιον: οὐκ εὐέριον.) et

in Ecloga p. 146. εὐέριον μὴ λέγε,
 ἀλλ' εὐερον ἰμάτιον τρισυλλάβως καὶ
 χωρίς τοῦ ι ad quem locum vide
 quae Lobeckius attulit.

677. φθίνει mutata orationis struc-
 tura pro φθίνον intulit, quia minus
 placebat ἔδεσθον φθίνον.

678. ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος] Scho-
 liasta, σπιλάς, ἡ πέτρα. ὥς οὖν ἐπὶ
 λίθου θεμένη αὐτὸ, τοῦτό φησι. κατα-
 τίκεται οὖν καὶ ῥεῖ καὶ διαλύεται, ἀπὸ
 τοῦ λίθου διαρρεῖν. Recte ψῆ in-
 transitive dictum accepit de villo
 lanco propter vim veneni diffuente
 et fatiscente. κατέψηκται χθονί dixit
 v. 698. ψῆ sine iota subscripto apud
 Eustathium p. 751, 52. 1071, 9. tan-
 quam ab forma quadam ψῆμι, ut
 grammatici κῆμι finxerunt ex Ho-
 merico imperfecto κῆ pro praesente
 accepto. Est vero praesens ψῆ con-
 tractum ex ψδεi, ut (ῆ contractum
 est ex (δεi.

681. πικρὰ γλωχίνι] Sic πικρὸν δι-
 στόν dixit Homerus.

παρήκα θεσμῶν σὺδὲν, ἀλλ' ἐσωζόμεν,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν, 683
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ 685
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμέ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί πον.
κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἐχρῖσα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῶ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχυν, 690
κἄθηκα συμπτύξας' ἀλαμπῆς ἡλίου

Post 683. sequebatur καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων.

682. ἐσωζόμεν] ἐσωζόμεν 685. τ' om. 686. θερμῆς] θερμῆς σῶ-
ζειν] σώζειν 689. κρυφῇ] κρυφῇ 691. κἄθηκα] καθῆκα

682. ἐσωζόμεν] *Memoria condita*
servati. BRUNCK.

683. χαλκῆς—δέλτου] Pollux 8,
128. ab Schneidew. comparatus,
δέλτοις χαλκαῖς ἦσαν πάσαι ἐντετυ-
πωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν
καὶ τῶν πατρίων. ἐκ δέλτου dicit
scripturam ex tabula petitam. Mi-
serum qui in codice sequitur ver-
sum καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ
τοιαῦτ' ἔδρων recte ejecit Wunderus.
Additus enim est ab interpolatore
non intelligente infinitivum σῶζειν
ab verbo προῦδιδάξαι pendere.
Legit hunc versum scholiasta, qui
ad πρόρρητα annotavit, πρὸς ἐμέ ὑπὸ
Νέσσοι προειρημένα, προμεμελετη-
μένα μοι ἢ ἀπόρρητα.

685. τ' additum in apographis.

687. ἕως ἂν] Recte Elmsleius ad
Marklandi Suppl. 916. ἕως νῦν cor-
rexit. ἂν post ἕως. ἦλκα (ut v. 164.)
aliasque hujusmodi particulas saepe
cum ἂν et conjunctivo conjunctas,
non raro etiam optativo addide-
runt librarii. Cujusmodi errores
non pauci e libris melioribus nunc
correcti sunt. Adjectivum ἀρτί-
χριστον, recens illiūm, (παρὰ τὰ
χρίσματα schol.) hoc uno loco le-
gitur.

688. νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργαστέον] Faci-

endum fuisse dicit quod verbis ἀρ-
τίχριστον ἀρμόσαιμι significaverat.
Recte scholiasta, νῦν δ' ὅτε ἐνέστη
ὁ καιρὸς τοῦ χρίσαι, ἐχρῖσα μαλλὸν
ἐρλου.

689. Verba κατ' οἶκον ἐν δόμοις etai
non minus recte conjuncta sunt
quam apud Theocritum 17, 17. καὶ
οἱ χρύσειοι δόμοι ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμη-
ται, tamen aliud quid scriptum a
poeta esse verba ἐχρῖσα et συμπτύ-
ξασα arguunt, quas accusativum
aliquem postulant, quem δῶρον esse,
quod sequitur v. 692., credunt in-
terpretes, cujusmodi nomen non in
fine demum sententiae, sed in priore
potius parte poni debebat. Quam-
obrem vereor ne ἐν δόμοις vel di-
versa scriptura sit ad ἐν μυχοῖς v.
686. olim adscripta, vel suppletum
postquam ἐνδυτόν vel simile nomen
post κατ' οἶκον excidisset. Aliam
viam iniit scholiasta, cujus verba
modo apposiui, qui μαλλὸν vel legit
vel ipse substituit pro μαλλῶ: de
quo non cogitandum. Necessarius
enim est dativus, quum hoc dica-
tur, lana illi usam esse Dejaniram
ad vestem illinendam.

690. κτησίου βοτοῦ] Domestici
pecudis.

691. ἀλαμπῆς ἡλίου] Id est ἁπλο-

κυλῶ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.
 εἴσω δ' ἀποστείχουσα δέρομαι φάτιν
 ἀφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 τὸ γὰρ κατάγμα τυγχάνω ῥίψασά πως 695
 [τῆς οἰδς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,]
 ἀκτὺν' ἐς ἡλιῶτιν' ὥς δ' ἐθάλπετο,
 ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
 μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. 700

692. εἶδετε] εἶδεται, e a m. pr. 693. εἴσω] Sic, non εἴσω. 696. Ver-
 sum spurium notavit Dobraeus. προὔχριον] προὔχριον 698. κατέ-
 ψηκται] κατέψηκται 700. ἂν βλέψειας] ἐκβλέψειας

θεν τῆς λαμπηδόνος τοῦ ἡλίου. For-
 ma loquendi haud absimilis illius
 in Oed. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων.
 BRUNCK.

692. (ζυγάστρῳ) ξυλῶν σοφῶ vel
 κισσῶν, ut interpretantur grammati-
 tici. V. scholiastam, Etym. M.
 p. 412, 28. Eustath. p. 956, 6. Da-
 tivus omisso ἐν dictus, ut ἡνίκ' ἡ
 μέσῳ πόρῳ v. 564.

δῶρον] Ut donum Herculi offe-
 rendum.

693. ἀποστείχουσα] Domum in-
 troiens, vobis relictis. Similiter
 ἀπέφας Aj. 305.

φάτιν] Non φάντασμα vel φαντα-
 σίαν, ut explicat scholiasta, sed
 rem de qua dicitur. Quo sensu
 frequentius λόγος dicitur vel ἔπος,
 ut monet Wunderus.

694. ἀξύμβλητον] Quod intelligi
 vel mente comprehendi nequit,
 quemadmodum contrario sensu εὐ-
 ξύμβλητος et εὐξύμβολος dicitur.
 μαθεῖν additum ut ἀνέλπιστον μα-
 θεῖν v. 673.

695. τὸ γὰρ κατάγμα] Scholiasta,
 τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου μετὰ τὸ
 χρῆσαι τὸν πέπλον ἔρριψα ὑπὸ τόπον
 καταλαμπόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· τὴν
 γὰρ αὐτὴν ἀκτὴν ἡλιῶτιν εἶπεν.
 κατάγμα: τὸ αἰγίου μῆρυμα.

πως] I. e. nescio quomodo.

696. Hunc versum, qui notae non
 melioris est quam v. 684., delend-
 um esse vidit Dobraeus. Inepte
 ἐς μέσην φλόγα addidit interpola-
 tor, quum satis sit dici ἀκτὺν ἐς
 ἡλιῶτιν.

698. χθονί] Humi. κατέψηκται
 (nam sic codicis scriptura κατέ-
 ψηκται correctae est in apographis)
 scholiasta explicat ὑπέρρευσεν, ἀφα-
 νῶς λέγεται. Nicandri Ther. 52.
 comparavit Wakef. ἡ πρίονοισι
 τομαίη κέδρος, πολυπόδοισι καταψή-
 χθεισα γενέλοισι. ubi scholiasta, τὸ
 καταψήχθεισα ἀντὶ τοῦ διααιρεθείσά
 ἐστι. ψάχειν γὰρ καὶ ψήχειν ἐστὶ τὸ
 διαίρειν. ἡ κατακνηθείσα, οἶον κατα-
 πρισθείσα.

699. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν]
 Scholiasta, εἰκὸς πρίσματι ξύλου.
 θαυμαστῶς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε
 τὸ πρίσμα· τρόπον γὰρ τινα ἐσθίων
 τὸ ξύλον ὁ πρίων ἐκείνου τὸ λεπτὸν
 ἀποβάλλει.

700. ἂν βλέψειας] Sic recte ali-
 quot apogr. In aliis nonnullis co-
 dicis scriptura ἐκβλέψειας in ἐμβλέ-
 ψειας corrupta. Antiqua scriptura
 ἂν βλέψειας fuit, ut ἔμ ποτ' primum
 in codice scriptum fuit v. 707.

τοιώνδε κείται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
 γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίνους ποτοῦ
 χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω· 705
 ὁμῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ
 ἐμοὶ παρέσχ' εὐνοίαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ ;
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 χρήζων ἔθειλγέ μ'. ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὅτ' οὐκέτ' ἄρκει, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
 μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ·

704. ἐς εscripsi pro eis. Βακχίας] Βακχέιας 707. ἂν] ν ex μ fac-
 tum. 708. ἧς] ἦισ 710. ἔθειλγέ μ'] Sic, non ἔθειλεγεν μεθύστερον]
 μεθ' ὕστερον

701. τοιόνδε κείται προπετές] I. e. tale erat quod humi dejeceram. WUND.

ὅθεν per attractionem (pro οὐ) positum propter ἐκ γῆς. HERM.

702. θρομβώδεις ἀφροί] Spumae graminis similes.

703. γλαυκῆς ὀπώρας] Scholiasta, τοῦ γλεῦκος τοῦ ἀρτίως ἐκπιασθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμὸς ὢν, εἰ πέσοι χαμαί, ἀφρίξει γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε διὰ τὴν λαμπρότητα. Hesychius, ὀπώρα· τὸ θέρος καὶ τὸ μετόπωρον. κυρίως δὲ ἡ σταφυλή. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκροβίων. Itaque hoc dicit: *haud scius ac si pinguis liquor uvae maturae (proprie caerulene, i. e. niten- tis) statim a vite Barchica in terram effusus erit*; id est, cujusmodi spumae agit pinguis liquor uvae maturae, quae modo calcata erit, in terram effusus. Illud facile quisque sua sponte intelliget, non de

una uva intelligendum nomen ὀπώρα esse. Liquor uvae dicitur πίνων eodem modo, quo *παιστα* dicuntur *pinguia* a Latinis scriptoribus. WUND.

704. Βακχίας ex aliquot apogr. pro Βακχέιας.

705. ποῖ γνώμης πέσω] Sic Oed. C. 170. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ ;

707. ἀντὶ τοῦ] His verbis accuratius definit quod dixerat πόθεν.

708. ἧς ἔθνησχ' ὕπερ] Cujus servandae caussa, i. e. ne stuprum mihi ab eo inferretur. WUND.

710. ἔθειλγε] I. e. ἡπάτα, ut explicat Hesychius et apud Homerum Il. 21, 604. scholiasta. WAKEF. In apogr. aliquot ἔθειλεγεν, omisso pronomine.

711. ἄρκει] Prodest. Schol. ὠφελεῖ.

712. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι] I. e. εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω, ut explicat scholiasta.

ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ

Πυλάτιδες κλέονται,

ὁ καλλιβόας τάχ' ὕμιν

αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

ἄχῳ καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας

ἀντίλυρον μούσας.

ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

640

639. κλέονται Musgravius pro καλέονται. 642. ἄχῳ Elmsleius pro
ιδίων 644. κόρος] τε κόρος. τε delevit Triclinius.

ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χρυσότοξος Ἀρτεμῖς. Idem Herodotus 7, 176. et Plutarch. Themist. c. 8. Dianae templum fuisse in litore Artemisio Euboeae exstructum narrant. Nilominus vel ex verbis sequentibus, *ἔνθα* — κλέονται, luce clarius apparere non Euboeae litus, sed Thessaliae sive Malidis oram maritimam poetam nomine *Ἀκτάν* intelligi voluisse. Atque eam oram sacram fuisse Dianae et ex huius fab. v. 213. intelligitur, et ex Apollonio Rhodio, a Musgravio allato, apud quem 1, 571 sq. narratur Orpheus, quum Pagasa solvissent Argonautae, cecinisse Ἀρτεμιν, ἥ κείνας σκοπιὰς ἄλδς ἀμφιέπεσκε ἡνόμενῃ καὶ γαῖαν ἰωλκίδα. Ceterum vix potest dubitari quin orae illius maritimae eum potissimum locum poeta hic intelligi voluerit, quem his verbis descripsit Herodotus 7, 200: ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φοίνικος ποταμοῦ καὶ Θερμοπυλῶν κόμῃ τέ ἐστι, τῇ οὐνομα Ἀνθήλη κεῖται, παρ' ἣν δὴ παρρηρών ὁ Ἀσωπὸς ἐς θάλασσαν ἐκίδοι, καὶ χώρος περὶ αὐτὴν εὐρύς, ἐν τῷ Δήμητρὸς τε ἱερὸν Ἀμφικτυονίδος ἱερῆται, καὶ ἔδραι εἰσι Ἀμφικτύοσι καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος ἱερὸν. WUND.

639. ἀγοραὶ Πυλάτιδες] Concilium Amphictyonum. V. Herodot. 7, 200. MUSGR. Πυλάτιδες quia ad Πύλας (i. e. Θερμοπύλας) convocabatur. κλέονται] *Celebrantur*. De hoc

verbo dixi ad Eurip. Alcest. 447. Frequentius κληΐσθαι sic dicitur, ut mox v. 659. et Oed. T. 1451. *ἔνθα κληΐσται οὐμὸς Κίθαιρῶν*.

641. οὐκ ἀναρσίαν] Scholiasta, *οὐκ ἐχθρὰν, οὐδὲ θρήνων βοήν. θείας μούσας φωνῆς γλυκείας. ἀντίλυρον ἰσόλυρον*. De extremo vocabulo cf. Valcken. ad Eur. Phoen. 1034. Musgravius "Ait tibi iam iis reverentiam esse non funebres sonos, velut Hercule mortuo, edentem, sed laetos et hymnis deorum paenibusque concinentes. Est enim *θεῖα μούσα* carmen sacrum, deorum laudibus plenum, qualia ob victoriam cantari solent; *ἄβροτα ἔπεα* vocat acclamationes sacras Antig. 1134." Idem de diversis tibiae officiis adscripsit Ovid. Fast. 6, 659. : *cantabat fanis, cantabat tibia ludis, cantabat moestis tibia funeribus*. WUND.

642. ἄχῳ] De Dorica verbi *ἡχεῖν* forma *ἄχεῖν*, saepe in *ἰάχεῖν* corrupta ad librariis, pluribus dixit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 752.

644. Διὸς Ἀλκμήνας κόρος] *Joris ex Alcmena filius*. Duo genitivi sic juxta se positi offenderunt veterem librum, qui *τε* post Ἀλκμήνας addidit, violato metro, recte deletum ab Triclinio: nisi quis Ἀλκμήνας *τε* *waïs* cum Hartungio scribere malit, quod non est verisimile in *κόρος* mutatum ab librario esse. Frequentius nomen alterutrum per

σεῦται πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·
δν ἀπόπτολιν εἶχομεν
παντᾷ, δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένονσαι
χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν· ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650
τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
πάγκλαυτος αἰὲν ὦλλυτο·
νῦν δ' Ἀρης αὖ στρωθεῖς
ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν.

647.-654. = 655.-662.

648. Ante ἐπ' erasa litera ο. 649. παντᾷ πάντα 650.-654. Versus sic divisi, χρόνον· ἀ δέ· τάλαινα· πάγκλαυτος· νῦν δ'· ἐξέλυσ'—pariterque in antistrophe. 650. ἀ] ἀ Post δάμαρ tres literae erasae. 651. τάλαιναν correxi pro τάλαινα 652. πάγκλαυτος] γ ex v factum 653. αὖ στρωθεῖς Musgravius pro οίστρηθεῖς. 654. ἐπιπόνων ἀμερᾶν Erfurdtius pro ἐπίπονον ἀμέραν.

adjectivum exprimitur, ut Κρόνιε καὶ Πέας Pindarus dixit Ol. 2, 22. et Λατογενὲς κόρα Διὸς Aeschylus Sept. 147. Nam sic poetae verba illa redintegranda esse alio loco docui.

κόρος] κύρος Paris. 2712. et Ald.

645. σεῦται] Per ὁρᾶται, ἤξει explicat scholiasta. Frustra in σοῦται mutat Blomfieldus in Glossario ad Aeschyli Sept. v. 31.

648. παντᾷ pro πάντα, quod violato metro legebatur, correxi prae-eunte Bothio, qui falso accentu πάντῃ. Metrum idem quod v. 635. Est autem παντᾷ cum ἀπόπτολιν conjungendum. Scholiasta, δν ἐκτὸς εἶχομεν τῆς πόλεως, εἰς δυοκαίδεκάμηνον ἀμμένονσαι. τὸ δὲ ἐξῆς· δν ἀπόπτολιν πελάγιον, ἀντὶ τοῦ ἀπώθεν τῆς πόλεως ἐν τῇ πελάγει.

δυοκαιδεκάμηνον χρόνον] Duodecim qui annum explent mensium numerum ponit ut rotundum. Nam Hercules quindecim menses domo abfuerat, ut v. 164 dictum est.

650. ἀ δέ ol] De hiatu dixi ad Electr. 195.

τάλαιναν] Legebatur τάλαινα, quod vitium recentiores editores prava versuum descriptione occulcarunt: nam in veteribus editionibus versus recte sunt divisi. Scribendum erat τάλαιναν, quod in τάλαινα corruptum est propter vicinum δυστάλαινα. Eodem plane modo in Philocteta peccatum v. 291. αὐτὸς ἂν τάλας εἰλυμένην δύστηνος ἐξέλκων πόδα, ubi librarii δύστηνος exararunt propter ἐξέλκων, Sophocles vero δύστηνον πόδα dixit, ut δύστηνον ποδὶ in eadem fabula v. 1377. Contra apud Eurip. Phoen. 1533. γεραιὸν πόδα δύστανος δερμίοις λαύων, libri multi male δύστανον.

653. αὖ στρωθεῖς] οίστρηθεῖς cum codice apographa, nisi quod in uno est οίστρωθεῖς, memoratum jam ab H. Stephano. Ἀρης στρωθεῖς dicitur Mars compositus s. sedatus, bello finito. Metrum hujus versus est Molossicum.

654. ἐξέλυσ'] Quum in antistrophe molossus positus sit συγκαταθεῖς, suspectum fit ἐξέλυσ', quod ab interprete positum videri potest pro

ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ

655

σταλὴ πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῶ,

πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε, νασιώτιν ἐστλαν

ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ·

ὄθεν μῶλοι πανίμερος,

660

τὰς πειθοῦς [παγχρίστῳ] συγκραθεῖς

658. ἀνύσειε] ἀνύσεισ, ε a m. recentissima. 659. Ante θυτήρ tres quattuorve literae erasae. 660. πανίμερος Mudgius pro πανάμερος. 661. παγχρίστῳ] γ ex ν factum. Seclusi hoc vocabulum indicato trium syllabarum defectu in initio versus proximi.

alio verbo, quale est ἐξήρνε, quo utitur Sophocles Phil. 423. οὗτος γὰρ τὰ γε κείνων καὶ ἐξήρνε. Sed quum molossus συγκραθεῖς accurate respondeat verbis αὐ στρωθεῖς aptissimumque sit verbum ἐξέλυσ' (ut in Oed. T. 35. dixit δς γ' ἐξέλυσας—σκληρὰς αἰδοῦ δασμόν), multo probabilius est vitium in versu antistrophico esse quaerendum, de quo dicebat ad v. 661.

ἐπιπόνων ἀμεραν] Genitivum fortasse legit scholiasta, qui annotavit, μανείσ δ' περὶ τὴν Οἰχαλίαν πόλεμος ἐξέλυσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας εἴχομεν. Et in alio scholio, νῦν δ' Ἄρης δ' πρὸς τὸν Εὐρυτον· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθὺς ἐπανήλθεν.

655. μὴ σταλὴ πολύκωπον] Scholiasta, μηδαμῶ ἡ ναὺς ἀλλαχοῦ ὀρμίσαι, ἕως ἐνταῦθα ἀφίκοιτο, τὴν Εὐβοίαν νῆσον ὑπερβὰς καὶ καταλιπὼν καταστρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν ἐκεῖ ἔμεινε θῦσαι τῷ πατρί. πολύκωπον ὄχημα ναὸς· ἀντὶ τοῦ ἡ ναὺς. αὐτῶ· τῷ Ἡρακλεῖ.

657. πρὸς] πρὸ Wakefieldus, ut tribrachus tribracho in stropha posito respondeat. De quo non dubitandum foret in carmine chorico Aeschylī: sed apud Sophoclem res minus certa est.

658. νασιώτιν—θυτήρ] I. e. insulari relicta ars, ubi sacris operari dicitur. Sic recte Brunnicius.

660. πανίμερος] Scripturam cor-

ruptam πανάμερος utounque interpretati sunt scholiastae, quorum annotationes ad verba proxima apponentur. Recte Mudgius πανίμερος, i. e. desiderio ardens: cuiusmodi adjectivum hoc loco scriptum fuisse a poeta et res ipsa docet et verba proxima confirmant. Hoc quum in πανήμερος corruptum esset, in πανάμερος est mutatum, ut formae Doricae passim ab correctoribus veteribus illatae sunt, de quo ad Antig. 110. et alibi diximus.

661. τὰς πειθοῦς παγχρίστῳ | συγκραθεῖς] Scholiasta, πανάμερος: ἀντὶ τοῦ, τὴν σήμερον ἡμέραν ἔλθοι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθεῖς, ἐκ προφάσεως τοῦ Νέσσου κατεσκευασμένης. πειθοῦς δὲ πέπλῳ εἶπεν, ὅτι γέγονεν ἐπὶ τῷ μεταπελθεῖν καὶ μετατιθέναι τὴν Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Διανείραν.—παγχρίστῳ: λείπει τὸ πέπλῳ, συγκεκράμενος καὶ ἁρμοσθεῖς τῇ πειθοῖ τοῦ θηρός. Falluntur quidem qui παγχρίστῳ omisso πέπλῳ dici potuisse existimarunt grammatici: sed hoc tamen recte animadvertent substantivo aliquo opus esse, quod in παγχρίστῳ latere potest, quocum olim comparabam miram glossam Hesychii παγχρισμός· πολυσύγκριτος, quod παγχρισμός esse videatur, ab grammatico per πολυσύγκριτος, intellecto χρῆσμός, expositum. Non est tamen verisimile istiusmodi substantivum exstitisse,

— ἐπὶ προφάνσει θηρός.

ΔΗ. γυναικες, ὥς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἦ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως ; 665

ΔΗ. οὐκ οἶδ' ἄθθυμῷ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξας' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων ;

ΔΗ. μάλιστά γ' ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν

662. προφάνσει scripsi pro προφάσει.

nec Meinekii conjectura (in Leutschii Philologo vol. 13. p. 548.) παγ-
χύματος satis probabilis. In versu
Sophoclis quum verba τὰς πειθούς
συγκραθεῖς accurate respondeant
verbis in strophā v. 653. positīs νῦν
δ' Ἄρης αὖ στρωθεῖς, videndum ne
παγχύροισι explendae lacunae causā
fictum vel ex glossemate ortum
ait πάγχιρτος adscripto verbis poe-
tae, quae fortasse fuerunt τὰς πει-
θούς συγκραθεῖς ἐμμάτοις, cuius vo-
cabuli frequens apud medicos usus
est proprie dicti de medicamento
liquido, quod linteolis conceptis
exceptum intra ulcera reconditur.
Id si ad medicamentum quo tunica
Herculi tradenda tineta erat trans-
tulit Sophocles, minor ejus auda-
cia fuit quam Aeschyli, qui Choeph.
471. δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἕκος
dixit. Hujusmodi autem nomine
Sophoclem hic usum esse probabili-
us est quam quod quis concipiat
φαρμάκος vel ἐνδυτοῖς.

662. ἐπὶ προφάνσει] Quod in co-
dice legitur ἐπὶ προφάσει, nihil aliud
significare potest quam sub prae-
sentis aive sub specie, ut exempla in
Thesouro collecta ostendunt. Quam-
obrem correxi προφάνσει. Adjectivo
πρόφαντος his utitur in hac fabula
v. 1159. 1163. Ceterum etiam alia
hujusmodi derivata verbi φαίνειν in
derivata verbi φημί passim ab li-

brariis corrupta sunt, ut ἐκφάσις
pro ἐκφάνσις scriptum est apud
Herodotum 6, 129. In aliis non-
nullis scriptores ipsi has formas
permutarunt, cujusmodi est quod
ἐμφασίς pro ἐμφανσίς dixerunt, non
constiterunt vero sibi in adjectivo
quod modo ἐμφαντικός modo ἐμφα-
τικός scriptum, libris non raro u-
tramque formam uno eodemque in
loco praebentibus.

θηρός] Nessi Centauri.

663. περαιτέρω] I. e. ἐπὶ τὴν συμ-
φέρουσαν χρεῖαν καὶ πλείω (πλέον
Brunckius) τοῦ δέοντος, ut explicat
scholiasta.

666. ἄθθυμῷ δ' εἰ—] Sic ταρβοῦσαν
εἰ— v. 176.

667. ἀπ' ἐλπίδος καλῆς] Ἀ δύνα-
μις profecta. Electr. 1127. ὥς σ'
ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥντερ ἐξέμελλον
εἰσεδεξάμεν.

668. Ἡρακλεῖ δωρημάτων] Idem
dativi usus qui apud Eurip. Iph. T.
387. τὰ Ταντάλῳ θεοῖσιν ἐστιάματα,
aliosque non raro. Genitivus au-
tem δωρημάτων pendet ab ἐλπίδος.

669. μάλιστά γ'] Scholiasta, ναι,
φησι, περὶ τούτου φοβοῦμαι ὅπως
ᾧστε μηδέποτε παραινεῖται τιμὴ ἀθ-
λου πράγματος προθυμίαν λαβεῖν, δ'
ἐστίν, ἀδήλω πρόγναμι ἐπιχειρεῖν.
προθυμίαν ἀθλου dicit cuius obscu-
rus s. incertus successus est.

ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν. 670
 ΧΟ. δῖδαξον, εἰ διδασκὸν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.
 ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἣν φράσω,
 γυναικες, ὑμῖν θαῦμα' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
 ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀρτίως
 ἔχριον, ἀργῆτ' οἷος εὐέρου πόκι, 675
 τοῦτ' ἡφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
 τῶν ἐνδον, ἀλλ' ἔδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
 καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὥς δ' εἰδῆς ἄπαν,
 ἣ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἔκτενῶ λόγον.
 ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θήρ με Κένταυρος, πονῶν 680
 πλευρὰν πικρᾷ γλωχίνι, προὔδιδάξατο

670. τῷ τῷ 671. φοβεῖ] φοβῆι 672. ἦν Erfurd. pro ἔν.

673. μαθεῖν] λαβεῖν, μ et θ a m. pr. 675. εὐέρου] εὐείρω (non εὐείρωι).
 Correx. Valckenarius, nisi quod εὐείρου scripsit. 677. αὐτοῦ] αὐτοῦ
 sine spiritu.

671. δῖδαξον, εἰ διδασκὸν] Sic v.
 64. δῖδαξον, — εἰ διδασκὰ μοι.

672. ἦν recte Erfurd. pro ἔν.
 Aristoph. Pluti v. 349. Βλ. ποῖός
 τις (κινδυνός); Χρ. οἷος —, ἦν μὲν
 κατορθώσωμεν, εὐ πράττειν δεῖ.

673. μαθεῖν] παθεῖν apogr. non-
 nulla, quod legit scholiasta, γυναῖκες
 ὑμῖν θαῦμα: θαυμαστὸν καὶ οἷον οὐκ
 ἔν τις ἐλπίζει παθεῖν. γρ. δὲ καὶ μα-
 θεῖν. Λαβεῖν, quod primo scripserat
 librarius in codice, ex v. 670. il-
 latum.

674. ᾧ] Genere neutro dictum,
 cui respondet τοῦτο v. 676.

675. ἀργῆτ'] I. ε. ἀργῆτι, rariore
 elisione, de qua dixi ad Oed. Col.
 1435. ἀργῆτα μαλλὸν dixit Aeschylus
 Eum. 45.

εὐέρου] Male εὐείρω in codice.
 εὐείρου Valckenar. ad Eurip. Phoen.
 994. p. 361. Recte, nisi quod εὐέρου
 scribendum erat forma Attica, quam
 deserte praecipit Phrynich. in Bek-
 kerii Anecd. p. 39, 18. (εὐερος ὅς
 καὶ εὐερον ἰμάτιον: οὐκ εὐείριον.) et

in Ecloga p. 146. εὐείριον μὴ λέγε,
 ἀλλ' εὐερον ἰμάτιον τρισυλλάβως καὶ
 χωρὶς τοῦ i. ad quem locum vide
 quae Lobeckius attulit.

677. φθίνει: mutata orationis struc-
 tura pro φθίνον intulit, quia minus
 placebat ἔδεστὸν φθίνον.

678. ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος] Scho-
 liasta, σπιλάς, ἡ πέτρα. ὥς οὖν ἐπὶ
 λίθου θεμένη αὐτὸ, τοῦτό φησι. κατα-
 τήκεται οὖν καὶ βεῖ καὶ διαλύεται, ἀπὸ
 τοῦ λίθου διαρρέων. Recte ψῆ in-
 transitive dictum accepit de villo
 laneo propter vim veneni diffuente
 et fatiascente. κατέφηκεται χροῖ δι-
 xit v. 698. ψῆ sine iota subscripto apud
 Eustathium p. 751, 52. 1071, 9. tan-
 quam ab forma quadam ψῆμι, ut
 grammatici κνῆμι ἔνuxerunt ex Ho-
 merico imperfecto κνῆ pro praesente
 accepto. Est vero praesens ψῆ con-
 tractum ex ψάει, ut ζῆ contractum
 est ex ζάει.

681. πικρᾷ γλωχίνι] Sic πικρὸν δι-
 στόν dixit Homerus.

TPAXINIAI.

83

παρήκα θεσμών οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμεν,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν, 683
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' αἶε 685
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμὲ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι πον.
κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῶ, σπάσασα κτησίῳ βοτοῦ λάχυνν, 690
κἄθηκα συμπτύξας ἀλαμπῆς ἡλίου

Post 683. sequebatur καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων.

682. ἐσωζόμεν] ἐσωζόμεν 685. τ' om. 686. θερμῆς] θερμῆς σῶ-
[ειν] σῶζειν 689. κρυφῇ] κρυφῇ 691. κἄθηκα] κἄθηκα

682. ἐσωζόμεν] *Memoria conditu*
seuasi. BRUNCK.

683. χαλκῆς—δέλτου] Pollux 8,
128. ab Schneidew. comparatus,
δέλτοις χαλκαῖς ἦσαν πάλαι ἐντετυ-
πωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν
καὶ τῶν πατρίων. ἐκ δέλτου dicit
scripturam ex tabula petitam. Mi-
serum qui in codice sequitur ver-
sum καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ
τοιαῦτ' ἔδρων recte eiecit Wunderus.
Additus enim est ab interpolatore
non intelligente infinitivum σῶζειν
ab verbo προῦδιδάτο pendere.
Legit hunc versum scholiasta, qui
ad πρόρρητα annotavit, πρὸς ἐμὲ ὑπὸ
Νέσσου προειρημένα, προμεμελετη-
μένα μοι ἢ ἀπόρρητα.

685. τ' additum in apographis.

687. ἕως ἂν] Recte Elmsleius ad
Marklandi Suppl. 916. ἕως νιν cor-
rexerit. ἂν post ἕως. ἡνίκα (ut v. 164.)
aliasque huiusmodi particulas saepe
cum ἂν et conjunctivo conjunctas,
non raro etiam optativo addide-
runt librarii. Cujusmodi errores
non pauci e libris melioribus nunc
correcti sunt. Adjectivum ἀρτί-
χριστον, recens illitum, (παρὰ τὰ
χρίματα schol.) hoc uno loco le-
gitur.

688. νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργαστέον] Faci-

endum fuisse dicit quod verbis ἀρ-
τίχριστον ἀρμόσαιμι significaverat.
Recte scholiasta, νῦν δ' ὅτε ἐνέστη
ὁ καιρὸς τοῦ χρίσαι, ἔχρισα μαλλὸν
ἐρίῳ.

689. Verba κατ' οἶκον ἐν δόμοις etai
non minus recte conjuncta sunt
quam apud Theocritum 17, 17. καὶ
οἱ χρύσεος δόμοι ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμη-
ται, tamen aliud quid scriptum a
poeta esse verba ἔχρισα et συμπτύ-
ξασα arguunt, quae accusativum
aliquem postulant, quem δῶρον esse,
quod sequitur v. 692., credunt in-
terpretes, cujusmodi nomen non in
fine demum sententiae, sed in priore
potius parte poni debebat. Quam-
obrem vereor ne ἐν δόμοις vel di-
versa scriptura sit ad ἐν μυχοῖς v.
686. olim adscripta, vel suppletum
postquam ἐνδύτόν vel simile nomen
post κατ' οἶκον excidisset. Aliam
viam iniiit scholiasta, cujus verba
modo apposui, qui μαλλὸν vel legit
vel ipse substituit pro μαλλῶ: de
quo non cogitandum. Necessarius
enim est dativus, quum hoc dica-
tur, lana illita usam esse Dejaniram
ad vestem illinendam.

690. κτησίῳ βοτοῦ] Domestici
pecudis.

691. ἀλαμπῆς ἡλίου] Id est ἑκα-

κοίλῃ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.

εἶσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν

ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.

τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως

695

[τῆς οἴδς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,]

ἀκτὶν' ἐς ἡλιώτιν' ὥς δ' ἐθάλπτο,

ρεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,

μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος

ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.

700

692. εἶδετε] εἶδεται, ε a m. pr. 693. εἶσω] Sic, non εἶσω. 696. Ver-
sum spurium notavit Dobraeus. προὔχριον] προὔχρειον 698. κατέ-
ψηκται] κατέψικται 700. ἂν βλέψειας] ἐκβλέψειας

θεν τῆς λαμπηδόνος τοῦ ἡλίου. Forma loquendi haud absimilis illius in Oed. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων. BRUNCK.

692. [ζυγάστρῳ] ξυλίῃ σορῶ vel κισσῶ, ut interpretantur grammatici. V. scholiastam, Etym. M. p. 412, 28. Eustath. p. 956, 6. Dativus omissio ἐν dictus, ut ἡνίκ' ἡ μέσῃ πόρῳ v. 564.

δῶρον] Ut donum Herculi offerendum.

693. ἀποστείχουσα] Domum introiens, vobis relictis. Similiter ἀπέξας Aj. 305.

φάτιν] Non φάντασμα vel φαντασίαν, ut explicat scholiasta, sed rem de qua dicitur. Quo sensu frequentius λόγος dicitur vel ἔπος, ut monet Wunderus.

694. ἀξύμβλητον] Quod intelligi vel mente comprehendi nequit, quemadmodum contrario sensu εὐξύμβλητος et εὐξύβολος dicitur. μαθεῖν additum ut ἀνέλπιστον μαθεῖν v. 673.

695. τὸ γὰρ κάταγμα] Scholiasta, τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου μετὰ τὸ χρίσται τὸν πέπλον ἔριψα ὑπὸ τόπον καταλαμπόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· τὴν γὰρ αἰγὴν ἀκτῖνα ἡλιώτιν εἶπεν. κάταγμα: τὸ αἰγεῖον μῆρυμα.

πως] I. e. nescio quomodo.

696. Hunc versum, qui notae non melioris est quam v. 684., delendum esse vidit Dobraeus. Inepte ἐς μέσην φλόγα addidit interpolator, quum satis sit dici ἀκτὶν' ἐς ἡλιώτιν.

698. χθονί] Humi. κατέψηκται (nam sic codicis scriptura κατέψικται correctae est in apographia) scholiasta explicat ὑπέρρευσεν, ἀφανὼς ἀλύεται. Nicandri Ther. 52. comparavit Wakef. ἡ πρίονεσσι τομαῖη κέδρος, πουλυδόουσι καταψηχθεῖσα γενελοῖς. ubi scholiasta, τὸ καταψηχθεῖσα ἀντὶ τοῦ διαιρεθείσά ἐστι. ψάχειν γὰρ καὶ ψήχειν ἐστὶ τὸ διαίρειν. ἢ κατακνηθεῖσα, οἷον καταπρισθεῖσα.

699. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν] Scholiasta, ὁμοῖος πρίσματι ξύλου. θαυμαστῶς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε τὸ πρίσμα· τρόπον γὰρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίον ἐκείνου τὸ λεπτόν ἀποβάλλει.

700. ἂν βλέψειας] Sic recte aliquot apogr. In aliis nonnullis codicibus scriptura ἐκβλέψειας in ἐμβλέψειας corrupta. Antiqua scriptura ἂμ βλέψειας fuit, ut ἂμ ποτ' primum in codice scriptum fuit v. 707.

τοιόνδε κείται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προῦκειτ', ἀναξέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
 γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίνους ποτοῦ
 χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω· 705
 ὁμῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξεργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ
 ἐμοὶ παρέσχ' εὐνοίαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ ;
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 χρήζων ἔθελγέ μ'. ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὄτ' οὐκέτ' ἄρκει, τὴν μάθησιν ἄρνημαι.
 μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ·

704. ἐς scripsi pro eis. Βακχίας] Βακχέλας 707. ἂν] v ex μ fac-
 tum. 708. ἧς] ἧς 710. ἔθελγέ μ'] Sic, non ἔθελγεν μεθύστερον]
 μεθ' ὅστερον

701. τοιόνδε κείται προπετές] I. e. tale erat quod humi dejeceram. WUND.

ὅθεν per attractionem (pro οὐ) positum propter ἐκ γῆς. HERM.

702. θρομβώδεις ἀφροί] Spumae grumis similes.

703. γλαυκῆς ὀπώρας] Scholiasta, τοῦ γλεῦκος τοῦ ἀρτίως ἐκπιασθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμὸς ἂν. εἰ πῶσοι χαμαὶ, ἀφρίζει γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε διὰ τὴν λαμπρότητα. Hesychius, ὀπώρα· τὸ θέρος καὶ τὸ μετόπωρον. κυρίως δὲ ἡ σταφυλή. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρόνων. Itaque hoc dicit: *haud secus ac si pinguis liquor uvae maturae* (proprie caeruleae, i. e. niten-
 tiae) *statim a vite Bacchica in terram effusus erit*; id est, cujusmodi spumae agit pinguis liquor uvae maturae, quae modo calcata erit, in terram effusus. Illud facile quisque sua sponte intelliget, non de

una uva intelligendum nomen ὀπώρα esse. Liquor uvae dicitur πῶς eodem modo, quo *musta* dicuntur *pinguia* a Latinis scriptoribus. WUND.

704. Βακχίας ex aliquot apogr. pro Βακχέλας.

705. ποῖ γνώμης πέσω] Sic Oed. C. 170. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ ;

707. ἀντὶ τοῦ] His verbis accuratius definit quod dixerat πόθεν.

708. ἧς ἔθνησχ' ὕπερ] Cujus servandae causae, i. e. ne stuprum mihi ab eo inferretur. WUND.

710. ἔθελγε] I. e. ἡπάτα, ut explicat Hesychius et apud Homerum II. 21, 604. scholiasta. WAKEF. In apogr. aliquot ἔθελγεν, omisso pronomine.

711. ἄρκει] Prodest. Schol. ὠφέλει.

712. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι] I. e. εἰ μὴ διαμάρτομαι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω, ut explicat scholiasta.

τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἂν θίγῃ,
 φθείρει τὰ πάντα κυνῶδάλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὄδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε ; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλήσεται,
 ταύτῃ σὺν ὀρμῇ καμὲ συνθανεῖν ἅμα.
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχετὸν,
 ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

715

720

715. χῶνπερ Wakefieldus pro χ' ὥσπερ
 γοῦν (sic)

720. ὀρμῇ] ὀρμηί, γ α m. pr.

718. δόξῃ γοῦν] δοξή-

714. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον] Objectum verbi βαλόντα est τὸν Νέσσον. Nam sagittam dicit qua Nessus ictus est.

715. Χείρωνα] Apollodorus 2, 5, 4. in narratione de Centauris ab Hercule in fugam versis, πρὸς Χείρωνα συνέφυγον, ὃς ἐξελαθεὶς ὑπὸ Λαπιθῶν ὕρου Πηλίου παρὰ Μαλῶν κατέφησε. τοῦτ' περιπεπωκός τις τοὺς Κενταύρους τοξεύων ('Ηρακλῆς) ἦσι βέλος, τὸ δὲ ἐνεχθὲν Ἐλάτου διὰ τοῦ βραχίονος ἐς τὸ γόνυ τὸ Χείρωνος ἐμπήγνυται. ἀνιθεὶς δὲ Ἡρακλῆς προσδραμὼν τό τε βέλος ἐξείλκυσε καὶ δόντος Χείρωνος φάρμακον ἐπέθηκεν. ἀνίατον δὲ ἔχων τὸ ἔλκος εἰς τὸ στήλαιον ἀπαλλάσσεται. et quae sequuntur: ubi aliorum de eadem re narrationes nonnihil inter se discrepantes comparavit Heynius, velut Ovidii Metam. 5, 387 seqq.

χῶνπερ ἂν θίγῃ] Scripturam codicis χ' ὥσπερ (duo apogr. χ' ὥσπερ) ἂν θίγῃ suo quoque in libro habuisse videtur scholiasta, ex χῶσασπερ corruptam esse iudicans, ut ex annotatione eius colligi potest, καὶ ὅσα ἂν θίγῃ τοῦ Ἡρακλείου βέλους, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε θηρίον, ἀπόλλυται.

716. ἐκ δὲ τοῦδ'] Male scholi-

asta, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ Νέσσου. τοῦδε est τοῦ ἄτρακτου, ὃδε vero cum ἰὸς αἵματος μέλας cohaeret, i. e. ex illa sagitta atrum sanguinis virus per vulnus transfusum quomodo non Herculem quoque perdet? Sic recte Hermannus. Genitivus σφαγῶν ab verbo διελθὼν regitur, quod cum hoc casu pariter atque accusativo construitur.

718. δόξῃ γοῦν ἐμῇ] In apogr. nonnullis δόξει γοῦν ἐμοί.

719. κείνος εἰ σφαλήσεται, ταύτῃ (ταύτῃ Brunckius, quo non opus) σὺν ὀρμῇ—] Similiter Aj. 496. ὃ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς, ταύτῃ νόμιζε καμὲ τῇ τόδ' ἡμέρᾳ—δουλίαν ἔξειν τροφήν. ὀρμῇν impetum dicit vel plagam Herculi inflictam, ut μιᾷ ὀρμῇ, ἀπὸ μιᾶς ὀρμῆς et similia dicuntur. Scholiasta, τοῦτ' τῷ τρόπῳ, τοῦτόστι· διὰ τοῦ πέπλου. Quod in codice est ὀρμῇ superscripto γ fecit ut in apographis aliis, inter quae Lb., ὀρμῇ servaretur, in aliis ὀργῇ poneretur. Sententia eadem aliter expressa v. 84. ἦνίκα ἢ σεσάσμεθα | κείνου βίον σώσαςτος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα.

721. (ζῆν — πεφυκέναι] Sententia frequens, velut Aj. 479. ἀλλ' ἢ καλῶς (ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι | τὸν εὐγενῆ χρῆ).

- ΧΟ.ταρβείν μὲν ἔργα δειν' ἀναγκαίως ἔχει,
τὴν δ' ἐλπιδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
ΔΗ.οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμασιν 725
οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
ΧΟ.ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἔκουσίας
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρόπει.
ΔΗ.τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἔστ' οἴκοι βαρύ. 730
ΧΟ.σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς δς πρὶν ᾤχετο.
ΥΛ.ὦ μήτηρ, ὥς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
ἣ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἣ σεσωσμένην 735

723. δειν' δειν' 730. ἔστ' ἔστιν οἴκοι Wakefieldus pro
οἴκοις. 731. λόγον] χρόνον, superscripto literis exilioribus a m.
ant. γρ. λόγον. 733. μαστὴρ supra versum a m. pr. 735. σε-
σωσμένην] Sic, non σεσωσμένην.

723. ταρβείν—] Scholiasta, ἀνδρ-
κὴ μὲν εὐλαβεῖσθαι τὰ δεινὰ ἔργα·
οὐ χρὴ δὲ πρὸ τῆς ἐκβάσεως καὶ τῶν
συμβησομένων αἰρεῖσθαι τὰ δεινὰ.
Quae non omnino vera interpre-
tatio est. Rectius Brunckius :
*necesse quidem est atrocia facta
formidare, sed ante exitum spes
abjicienda non est.* Significat au-
tem κρίνειν τὴν ἐλπίδα judicare de
spe, sive decernere, falsane an
vera sit spes, id est hoc loco abji-
cere spem. WUND. ἔργον δεινὸν
ἐξεργασμένην Dejanira se dixerat
v. 706.

726. προξενεῖ] I. e. παρέχει, ut
schol.

729. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι]
Scholiasta, τοῖς ἀκουσίως σφαλεῖσιν
ἢ ἐπαγομένη ὀργὴ πεπεμμένη ἐστὶ
καὶ πρᾶξι καὶ συγγνωστῇ, ἥτις σε
δίκαιον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλέ-
ους· ἀκουσα γὰρ ἡμαρτες. Hoc est
quod Thucydides 3, 40. dixit ἐν-
γυμνὸν ἐστὶ τὸ ἀκούσιον, alii que

non pauci aliis verbis dixerunt.
ἐξ ἔκουσίας dictum ut ἐκ ταχείας
v. 395. Male in lemmate scholii
ἐξ ἔκουσίλου.

729. ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός] Par-
ticeps mali.

730. οἴκοι] Frequens hic meta-
phoricus adverbii usus de eo quod
quis sibi proprium habet, pro quo
cur οἴκοις poneret poeta, quod est
in codice, nulla ratio erat.

731. ἀρμόζοι] I. e. πρόπει, ut ex-
plicat schol.

λόγον] χρόνον etiam in apogra-
phis.

733. μαστὴρ] I. e. ματεύσων.

734. σ'] Pronomen quum ad
tres quae sequuntur sententiae
partes pertineat, recte praeposi-
tum est, etsi hoc metri caussa
factum est. Non perspexit cor-
rector, qui v. 736. μητέρα σ' scrip-
sit, ubi apogr. pleraque recte
μητέρ'.

- ἄλλου κεκληῖσθαι μητέρ', ἣ λῶους φρένας
 τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.
 ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον ;
 ΤΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. 740
 ΔΗ. οἴμοι, τίς ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον ;
 ΤΛ. ὅν οὐχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
 φανθὲν τίς ἂν δύναται ἂν ἀγέννητον ποιεῖν ;
 ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 ἄλγῃ οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῆς ; 745
 ΤΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὕμῃσιν
 πατρὸς δεδορκῶς κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

736. μητέρ'] μητέρα σ'
 οἴμοι. ποιεῖν] ποιεῖν
 tissima seculi 15. vel 16.

743. Alterum ἂν additum ex Suida s. v.
 747. κοῦ] καί, κοῦ in marg. a m. recen-

737. ποθεν] Licet intelligere ἐκ
 θεοῦ τινος, ut schol.

738. τί—στυγούμενον] I. e. quid
 est factum ab me quod odio di-
 gnum vel abominandum sit? Sic
 hoc explicandum erit, si incorrupta
 sit versus scriptura, de quo dubi-
 tari potest.

743. τὸ γὰρ φανθὲν] Schol. τὸ ἀπαξ
 πραχθὲν καὶ ἐπὶ πέρας ἔλθον πῶς ἂν
 τις μὴ γενέσθαι ποιήσκειν ; Πίνδαρος
 (Ol. 2, 29.) "τῶν δὲ πεπραγμένων
 ἀπολήτων οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων
 πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος."
 τὸ φανθὲν dicit quod in lucem edi-
 tum est : quod eodem redit quo τὸ
 πραχθὲν, quod scholiasta posuit.

743. Alterum ἂν ex Suida ac-
 cessit s. v. οἴμοι. Eo omisso in Lb.
 aliisque apographis ἀγέννητον in
 ἀγέννητον mutatum est. Agatho a
 Porsono citatus apud Aristot. Eth.
 Nicom. 6, 2. μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ
 θεὸς στερίσκεται, | ἀγέννητα ποιεῖν
 ἄσ' ἂν ᾗ πεπραγμένα.

ποιεῖν] ποιεῖν etiam Lb. et Sui-
 dae codex Paris. Vid. ad Ajac.

1356. Vulgo apud Suidam ποιεῖ-
 σαι.

744. τοῦ παρ'] Sic τοῦ πρὸς pro
 πρὸς τοῦ Oed. T. 525. ubi vide
 annot.

747. πατρὸς non cum ὕμῃσιν,
 sed cum βαρεῖαν ξυμφορὰν conjun-
 gendum esse sensus verborum do-
 cet, nisi quis πατρὸς βαρεῖαν—αὐτὸς
 δεδορκῶς transponere malit, quod
 Nauckius proposuit. Sed videtur
 poeta αὐτὸς consulto in initio sen-
 tentiae posuisse, quia oppositum
 est praecedentibus τοῦ παρ' ἀνθρώ-
 πων μαθόν. Ad collocationem ver-
 borum quod attinet, ambiguitas
 non major est quam v. 1087.
 ἐγκατάσκηψον βέλος, πάτερ, κεραυ-
 νοῦ, ubi non πάτερ κεραυνοῦ, sed
 βέλος κεραυνοῦ coherent.

κοῦ] Sic Lb. Cetera apographa,
 uno excepto, καί. Eodem vitio
 apud Euripidem Iphig. T. 901.
 libri omnes τὰδ' εἶδον αὐτὴ καὶ κλύ-
 ουσ' ἀπαγγεῶ. ubi L. Dindorfius
 κοῦ restituit.

κατὰ γλῶσσαν] I. e. ex ore ali-

ΔΗ.ποῦ δ' ἐμπελάξεις τὰνδρὶ καὶ παρίστασαι;

ΤΛ.εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.

δθ' εἶρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν, 750

νίκης ἄγων τροπαῖα κάκροθλινια,

ἀκτὴ τις ἀμφίκλυτος Εὐβολίας ἄκρον

Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρώφ Διὶ

βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·

οὐ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθφ. 755

μέλλουσι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς

κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκείος Λίχας,

τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·

748. ἐμπελά[εις] ei ex hi factum a m. pr. 751. τροπαῖα] τρόπαια
753. Κήναιόν] κηναῖον 757. κῆρυξ] Sic hoc loco, non κήρυξ ἵκετ'
οἰκείος] οἰκοῖος pr.

orum. Similes locos comparant interpretes, velut Aesch. Pers. 266. καὶ μὴν παρὼν γε κοῦ λόγους ἄλλων κλέων, | Πέρσαι, φράσαιμ' ἂν οἱ ἱεροσύνῃ κακί. Eurip. Heracl. 848. τὰπρὸ τοῦδ' ἦθη κλέων | λέγοιμ' ἂν ἄλλων, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδῶν.

748. ἐμπελά[εις] Quod in codice librarius primo scripserat, sed ipse in ἐμπελά[εις] mutavit, ἐμπελά[εις], servatum in Lb, ad secundam formae mediae personam ducere videatur ἐμπελά[εις], quam posuit Bergk. Verum quum satis usitatum sit ἐμπελά[εις] intransitive dictum et ἐμπελά[εις] calami lapsu scriptum esse possit pro ἐμπελά[εις], ut θέλεις v. 333. pro θέλεις, hoc servavi.

749. εἰ χρὴ μαθεῖν σε] Dignane sit Dejanira cui rem exponat, iratus Hyllus dubitat. WUND.

750. δθ' εἶρπε—ἀκτὴ τις—ἐστιν] Frequens haec orationis forma in narrationibus, quacum Schneidew. comparavit Eur. Hippol. 1198. ἐπεὶ δ' ἔρημον χώρον εἰσεβάλλομεν, ἀκτὴ τις ἐστι, . . . ἐνθεν τις ἡχώ βρόμον μεθήκεν. Iph. Taur. 261. ἐπεὶ βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, ἦν

τις διαρρῶξ . . . ἀγμός· ἐνταῦθα δι-
σοὺς εἶδε τις νεανίας. 1449. ὅταν
Ἀθήνας μόλῃς, χώρὸς τις ἐστιν . . .
ἐνταῦθα ἴδρυσαι βρέτας.

752. Εὐβολίας ἄκρον Κήναιον] Conf. v. 238.

754. βωμοὺς ὀρίζει] Hic activo utitur, ut βωμοὺς ὀρίζει Philostratus p. 257. alique dixerunt, sed ὀρίζεται βωμοὺς dixit v. 237., non alio discrimine quam quod illic media, hic activa forma metro commoda erat.

τεμενίαν τε φυλλάδα] τὸν ἀπὸ τῶν τεμενῶν στέφανον, ἢ τέμενος πολύφυλλον explicat scholiasta..

755. ἄσμενος πόθφ] Laetus ob desiderium tandem aliquando expletum. SCHNEIDEW.

756. πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς] I. e. multas mactare pecudes sacrificandas. Euripideum πολύθυτος τιμά Heracl. 777. comparat Wund.

757. ἀπ' οἴκων] Ab Trachine. οἰκείος] Scholiasta, ἐλεγγετο ὁ Λίχας σύντροφος εἶναι Ἰλλίου. Παυδαγωγὸς Hylli dicitur ab schol. Apoll. Rh. 1, 1212.

ὃν κείνος ἐνδὺς, ὥς σὺ προὔξεφλεσο,
 ταυροκτονεῖ μὲν δῶδεκ' ἐντελεῖς ἔχων 760
 λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
 ἑκατὸν προσήγε συμμιγῇ βοσκήματα.
 καὶ πρῶτα μὲν δέλαιος ἕλεφ φρενὶ
 κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
 ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἔδαίετο 765
 φλόξ αἵματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
 ἰδρὼς ἀνῆι χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται
 πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
 χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων

759. προὔξεφλεσο] προὔξεφλεσο 761. ἀπαρχὴν] Post χ littera
 erasa, θ ut videtur. 767. ἰδρὼς ἀνῆι] ἰδρῶς ἂν ἦι προσ-
 πτύσσεται Musgravius pro προσπτύσσεται

760-762. Splendidi sacrificii de-
 scriptio, ut apud Homerum ab
 Wakef. comparatum Il. 1, 315.
 τελεήσας ἐκατόμβας ταύρων ἡδ'
 αἰγῶν, et Senecam Herc. Oet. 874.
Stetit ad aras omne votivum pecus,
| totumque tauris gemit auratis
pectus.

761. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν] ὁμοῦ
 vel ὁμοῦ τι saepe cum numeralibus
 conjunctum: de quo dictum in
 Thesaurο vol. 5. p. 1993.

762. προσήγε] Ad aram.

763. πρῶτα μὲν—] Respondet
 δπως δὲ— v. 765.

764. κόσμῳ τε—καὶ στολῇ] Eo-
 dem reddit quo κόσμῳ στολῆς.
 κατηύχετο] I. e. preces fundebat
 ad deos.

765. ὀργίων—φλόξ] Non opus
 ut ἀπὸ ex altera parte sententiae
 suppleatur. αἵματηρὰ dicitur, δτι ἐκ
 τοῦ αἵματος τῶν λερέων συνίσταται,
 ut annotavit schol.

766. κἀπὸ πιείρας δρυὸς] Scholi-
 asta, ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρὺν γὰρ
 λέγει πᾶν δένδρον. Nam proprie
 πεύκη intelligenda. HERM.

767. Recte Musgravius et Por-
 sonus ad Eurip. Med. 1138. προσ-
 πτύσσεται restituerunt pro προσ-
 πτύσσετο. Nihil enim causae erat
 cur augmentum omittere mallet
 quam praesenti uti, etsi illud in-
 terdum fit in nunciorum narrati-
 onibus, plerumque metri causa.
 Idem dicendum de v. 796.

767 seqq. Imaginem Herculis
 τοῦ καταπονουμένου τῷ τῆς Διὸς ἀνελ-
 ρας χιτῶνι Corinthi olim exstitisse
 ex Polybii historiis narrat Strabo
 8. p. 381.

768. ὥστε τέκτονος] *Ut statuarii,*
 i. e. ut vestis quam statuarius ex-
 primit cum corpore ipso cohae-
 rentem. Ita τέκτονος dicit etiam
 Euripides in Alceste. 349. HERM.
 Scholiasta, ὥς ὑπὸ τέκτονος καλῶς
 συγκεκολλημένος. τὸ δὲ ἐξῆς, καὶ
 προσκολλητὸς ὁ χιτῶν κατὰ πᾶν μέ-
 ρος, ὥς ἂν ξύλῳ νεαρὰ κόλλα (κόλλα
 Brunckius) ὑπὸ τέκτονος προσεῖη
 χρυσεῖσα. Quod dicit νεαρὰ κόλ-
 λα sumsit ex adjectivo ἀρτίκολ-
 λος.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

91

ἄδαγμός ἀντίσπαστος· εἴτα φοινίλας 770
 ἐχθρῶς ἐχίδνης ὡς ὡς ἐδαίνυτο.
 ἐνταῦθα δὴ ᾽βόησε τὸν δυσδαίμονα
 Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
 ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
 ὃ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης 775
 δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
 κάκείως ὡς ἤκουσε καὶ διώδυνος
 σπαραγμός αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
 μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
 ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780

770. ἄδαγμός ex Photio pro δαγμός. 771. ὡς Wakefieldus pro ὡς.
 772. βόησε sine coronide, quam addidit Brunckius. 777. ἤκουσε] ἤκου-
 σεν, ex a facto ut videtur. 778. πλευμόνων] πνευμόνων

770. ἄδαγμός] Photii glossa est
 p. 7, 21. ἄδαγμός : ὀδαγμός· ὅπερ
 ἐστὶ κνησμός· οὕτως Σοφοκλῆς. Ea-
 dem leguntur in Bekkeri Anecd.
 p. 342, 22.

ἀντίσπαστος] Schol. ἴσος σπασμῶ,
 ἢ μετὰ σπασμοῦ.

φοινίλας] φοινίος Brunckius.

771. ὡς] Scribatur ὡς et post
 ἐδαίνυτο commate interpungebatur.
 Correxerit Wakefieldus. Recte : nam
 Hyllum nescire hydræ Lernææ
 veneno tinctam fuisse vestem illam
 apparet ex v. 934. ἐδαίνυτο per κα-
 τήθειεν αὐτὸν explicat scholiasta.

774. ἐνέγκοι] Apographorum
 vitia sunt ἐνέγκαι, ἐνέγκαις, ἐνέγκας,
 ἐνέγκοις.

ποίαις—μηχαναῖς] Qua fraude a.
 dolo usus.

776. ἔλεξεν] Intelligendum ἐνεγ-
 κῆν, ut interpretatione sua signi-
 ficavit scholiasta.

778. πλευμόνων] apogr. nonnulla
 recte pro πνευμόνων. Vid. ad 567.
 Imitatur hunc locum Aristophanes
 a Coræ indicatus (ad Xenocr.
 p. 185.) Ran. 473. Ἐχίδν' ὅ' ἐκα-
 τεγκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχνα σου |

διασπαρξέει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται.
 Hic quoque libri nonnulli recte
 πλευμόνων.

779. μάρψας ποδὸς νιν] Scholiasta,
 δραξάμενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ'
 ἐκείνο τὸ μέρος ἐνθα δεσμεῖται τὸ
 ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν ἀσπρά-
 γαλον μέρος, οὗ εἰσθαμεν δεσμεῖν τὸ
 ὑπόδημα, ἢ τι τοιοῦτον. λυγίζεται
 ἀρμόζεται, κάμπτεται, συστρέφεται.
 ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμός τῶν νευρῶν, ἐνθα
 ὑποδεσμούμεθα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν
 λόγων. εἰέλκτον γὰρ τὸ φυτὸν, νέον
 ἐν. Ὅμηρος (Il. 11, 105.) "δίδῃ μό-
 σχοισι λυγοῖσιν."

780. ῥίπτει] ῥίπτει Elmsleius. V.
 ad Aj. 239. Participio ῥίπτοντα
 utitur Athenæus 2. p. 65 F. ubi
 hanc rem ex Sophocle narrat.

πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν]
 Ovidius Met. 9, 226. Nunc quoque
 in Euboico scopulis brevis emicat
 alte gurgite et humanæ servat vesti-
 gia formæ, quem quasi sensurum
 nautæ calcare verentur appellantque
 Lichan. Tumulum Lichæ memorat
 Aeschylus apud Strabon. 10. 447.,
 Εὐβοῖδα κάμπτων ἀμφὶ Κηναῖου Διὸς
 ἀκτῆν, κατ' αὐτὸν τύμβον δαδίου Λι-

κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράνει, μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος αἱματός θ' ὁμοῦ.
 ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεῶς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου
 κοῦδεῖς ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
 βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
 Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.

785

783. ἀνευφήμησεν (quod ἀνηυφήμησεν scripsi) ex schol. Eurip. Troad. 573. et Hesychio s. v. ἀνευφημήσει restitutum pro ἀνευφώνησεν, quod ἀνευφώνησεν ἐν scriptum in codice.

χα. Poeta in Etym. M. p. 417, 12. hanc oram significat verbis ἄχι λίχα μέγα σάμα. Tres parvae insulae αἱ καλούμεναι Λιχάδες memorantur ab Strabone I. p. 60. et. 9. p. 426. SCHNEIDEW.

781. 782. κόμης—δμοῦ] Dicere volebat, elisum esse cerebrum ex vertice crinito, rupto disjectoque medio capite, qua capitis dissectione etiam sanguinem dispersum esse. Haec in pauca contrahens dicit, ex vertice comato elisit cerebrum, medio capite disiecto, simulque sanguine. HERM. Versibus 781. 782. utitur Athenaeus 2. p. 65 F. memorata Apollodori observatione Sophoclem μυελὸν dixisse, quia ἐγκέφαλον dici ab usu veterum alienum sit. Quem ejus errorem refutavit Casaubonus in annotatione. Ceterum similis crudelitatis exemplum ex Euripidis Troad. 1173. de Astyanacte cum Sophocles descriptione comparavit Athenaeus.

781. κόμης] κόρης Bothius. μυελὸν ἐκράνει] Sic Euripides in fragmento Thesei apud schol. Aristoph. Ran. 476. ῥάνας πέδος' ἐγκέφαλον.

782. κρατὸς διασπαρέντος] Aptius foret διαπραγμέντος: sed praetulit διασπαρέντος propter αἱματος, quod sequitur.

783. ἀνηυφήμησεν] ἔνευ φωνῆς ἐν,

quod legitur in codice, est ἀνευφώνησεν, ut scriptum in apogr. plerisque. Alia ἀνεφώνησεν. Rectam scripturam fortasse legit scholiasta, qui annotavit, κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναν. Schol. Eurip. Troad. 573. παιᾶνα δὲ φησι κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς τὸ "ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεῶς." Hesychius, ἀνευφημήσει: ἀνοιμῶξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχυλῆις. Scribendum ἀνευφήμησεν: ἀνέμωξεν. Lex. in Bekk. Anecd. p. 399, 14. ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. Eurip. Or. 1335. ἀνευφημῆ δόμος.

784. τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου] Scholiasta, τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λίχα ἡδὴ ἀνυσθέντος, ὃ ἐστὶ πεφορευμένου.

787. βοῶν] δάκνων Diogenes L. 10, 137. memoriae errore: ἴτε καὶ ὁ Ἡρακλῆς καταβιβασκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος βοᾷ (sic Wakefieldus: libri βοῇ), δάκνων, ἰύζων. ἀμφὶ δ' ἐστενον (hoc quoque memoriae errore pro ἐκτύπουν) πέτραι, | Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκρα (ἄκρα Sam-bucus.)

βοῶν, ἰύζων] Sic Philoct. 11. βοῶν, στενάζων. ubi librarius in apogr. Flor. Γ. βοῶν ἰύζων scripsit hujus loci recordatus.

788. Λοκρῶν] Λοκρῶν τ' Diogenes. Homericum II. 2, 535. Λοκρῶν, et

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

93

ἐπει δ' ἀπέειπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ρίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν, 790
τὸ δυνσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον
οἶον κατακτῆσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδε μ' ἐν πολλῷ στρατῷ 795
δακρυρροοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ,
ὦ παῖ, πρόσσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμόν κακόν,
μηδ' εἰ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θές
ἐνταῦθ' ὅπου με μὴ τις ὄψεται βροτῶν· 800
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἐκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὥς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
τοσαῦτ' ἐπισκῆψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει

795. ἄρας] ἄρας 796. καλεῖ H. Stephanus pro κάλει. 799. ἄρον] ἄρον μὲν με θές Wakefieldus pro μὲν μέθες. Similiter erratum ab li-
brario v. 1254.

παύσαι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης compa-
ravit scholiasta.

789. ἐπει δ' ἀπέειπε] Scholiasta,
ἐπέκαμεν, ἀπηγόρευσεν ἑαυτὸν, ὑπερ-
εἰκαμῆκεν, ἀπέειρε πρὸς τὰς ὀδύνας,
ἐπὶ γῆς κυλιόμενος.

791. ἐνδατούμενος] Scholiasta,
τὴν σφῆδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν,
ἐνταῦθ' ἐμφορῶν, ἐπαρῶμενος.
Vide de hoc verbo Blomf. Glossa. ad
Aesch. Sept. 575. (Eurip. Hero. f.
218. λόγους ὑπεριστήρας ἐνδατού-
μενος.) Substantivo λέκτρον con-
jugium significari patet. Dicitur
id δυνσπάρευνον eodem modo quo
νεοαὶ δύνσποννοι et similia dicuntur.
WUND. Addit schol. ἐνιοὶ δὲ γρ.
ἐμφορῶμενος ἀπὸ τοῦ μασώμενος.
Absurde.

τὸν Οἰνέως γάμον] I. e. κῆδος, af-
finitatem. V. Elmaleius ad Eur.
Med. 581.

794. προσέδρου λιγνύος] I. e. τῆς
παρακειμένης ἀναθυμιάσεως καὶ καπ-
νοῦ, ut explicat scholiasta.

800. μὴ τις ὄψεται] μὴ cum futuro
in sententia relativa, ut Oed. T.
1412. ἐνθα μήποτ' εἰσὺψεσθ' ἔτι. Dif-
ferunt haec sic ut ὅπου με μὴ τις
ὄψεται sit ubi nemo me videat, ὅπου
με οὐ τις ὄψεται, ubi nemo me vide-
bit.

802. μηδ' αὐτοῦ θάνω] Ne hic mo-
riar, i. e. ne sinas me hic mori. Sic
Oed. Colon. 174. μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ.
Eurip. Heracl. 559. μὴ τρέσῃς μ-
δασματος | τοῦμου μετασχεῖν, ἀλλ'
ἐλευθέρως θάνω. SCHNEIDEW.

803. τοσαῦτ' ἐπισκῆψαντος—θέν-
τες σφε] Quum metrum non fer-
ret ἐπισκῆψαντα, alteram praelulit
structuram, quae ipsa quoque non
infrequens est, praesertim apud
scriptores inferiorum temporum.

- θέυτες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
 βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα 805
 ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλευσας' ἐμῷ
 καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὦν σε ποίνιμος Δίκη
 τίσαιτ' Ἑρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες, 810
 πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
 κτείνας', ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.
 ΧΟ. τί σίγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὀθούνεκα
 ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγορῷ;
 ΤΛ. ἔατ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν 815
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλός.

808. Δίκη] δίκη
 schol. pro καλός.

810. προύβαλες] προύλαβεσ

816. καλός ex

807. βουλευσας'—δρῶσα] Conf. Antig. 267. μήτε τῃ ξυνειδέναι | τὸ πρᾶγμα βουλευσάντι μήτ' εἰργασμένῳ. SCHNEIDEW.

809. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι] Molestia est δέ particula, omissa in uno apographo, neque apparet cur ἐπεύχομαι dicere quam graviore uti verbo maluerit κατεύχομαι post di-
 gram quae praecedit execrationem. Quamobrem scribendum videtur, εἰ θέμις, κατεύχομαι, ut Oed. T. 246. κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα—κακὸν κακῶς νιν ἔμπορον ἐκτρίψαι βίον.

εἰ θέμις—θέμις δ'] Similiter in locis ab Hermanno et Nauckio comparatis, Sophoclis (vel Euripidis) apud Stobaeum Floril. 63, 6, 14. εἰ μοι θέμις, θέμις δὲ τάλῃθ' ἔλεγεν. Persii 1, 8. si fas dicere, sed fas. Eurip. Herc. f. 141. εἰ χρὴ μ', ἔρω τῷ· χρὴ δ', ἐπεὶ γε δεσπότης | ὑμῶν καθίστηκα.

810. προύβαλες] Vitiose codex προύλαβεσ. Rectam scripturam habent apographa, suppeditatam ab

scholiasta, θέμις δὲ ἐστιν ἡμᾶς κατα-
 ρᾶσθαι σοι, ἐπεὶ σὺ προτέρα τὴν θέ-
 μιν ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες· ἐὰν δὲ
 προύλαβεσ, ἀντὶ τοῦ, φθάσασα τὴν
 θέμιν καὶ οὐκ ἐξεδέξω, ὥς τι κατὰ τὸ
 δίκαιον πράξης.

811. πάντων ἄριστον—ποτέ] Similiter de Ajace in fabula cognomine 1415. τῷ δ' ἀνδρὶ ποτὶ τῷ πάντ' ἀγαθῷ κοῦδενί πω λήσονται θνητῶν.

813. τί σίγ' ἀφέρπεις;] Similiter Iocastae subitus discessus diri facinoris metum injicit choro in Oed. T. 1013. ubi vide annot. Ab Dejanira quid expectandum esset chorus ex ipsius verbis cognoverat v. 719.

814. ξυνηγορεῖς σιγῶσα] Sic Eurip. Or. 1592. φησιν σιωπῶν. Iph. A. 1142. αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν ὁμολογούντός ἐστι σου. NAUCK.

816. καλός] Scholiasta, εἴθε οὖρος καλὸς ἐπιπνεύσαι αὐτῇ ἀπιούσῃ, ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι. Homericum κάλλιμος οὖρος Od. 11, 640. compa-
 ravit Wund.

ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῶν, ἥτις μηδὲν ὥς τεκοῦσα θρᾶ ;
ἀλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
τῷμῳ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

820

ΧΟ. ὦ οἶον, ὦ παῖδες, προσέμειξεν ἄφαρ

τοῦτος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν

τᾶς παλαιφάτου προνοίας,

ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέρει

δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων

825

821.-830. = 831.-840.

825. ἄροτος] ἄροτρον (non ἄροτρον). Idem vitium v. 69. ἀναδοχὰν] in litura.

817. ὄγκον γὰρ ἄλλως] Scholiasta, τί γὰρ μάτην ἐπαιρούμεθα τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι, οὐδὲν ἔξιον αὐτῆς διαπραξαμένης ὣν ἡ φύσις καὶ ὁ θεσμός ἐστίν. ὄγκον ὀνόματος μητρῶν pro ὄγκον ὀνόματος μητρώου, ut πατρῶν ἰστίαις βάθρον Aj. 860. pro πατρῶας ἰστίαις β. et alia multa hujusmodi a poetis saepe propter solam metri necessitatem dicta.

819. χαίρουσα] Frequens hic verbi usus de hominibus quos procul ab nobis abesse volumus. Idem verbum quum laetitiae significationem habeat, Hyllus acerba cum ironia pergit τὴν δὲ τέρψιν ἦν etc.

821. ὦ] Chorus se ipsum compellat, ut saepe fit; velut supra v. 210. Recte scholiasta, ὁ χορὸς πρὸς ἀλλήλους διαλέγεται περὶ τοῦ δεδομένου μαντείου τῷ Ἡρακλεῖ ἐν τῇ Δωδώνῃ, ὅτι νῦν ἀπέβη. τὸ δὲ οἶον ἀντὶ τοῦ οἴως. οἶον, Ὁράτε, ὦ φίλοι, οἴως ἡμῖν ἄθρόως συνέπεσε καὶ εἰς οἶον κακὸν ἀπέβη τὸ ἔπος ἐκ τῆς μαντείας πάλαι χρησθέν. προσέμειξε δὲ ἀντὶ τοῦ προσερράγη ὀξέως.

προσέμειξεν] Advenit. Sic Hesychius, προσμίξας: προσελθὼν. Euphr. Orest. 1290. τάχα τις Ἀργείων — ποῦ βηθρόμῳ μέλαθρα προσμίξει. WAKEF. Idem comparat Ho-

mer. Odyss. 9, 507. ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαιφάτα θέσφαθ' ἰκάνει. Conf. ad Electr. 498.

823. παλαιφάτου] Scholiasta, γρ. παλαιφοῖβον, ἢ τῆς πάλαι μαντευσαμένης. φοιβᾶσθαι γὰρ τὸ μαντεύεσθαι. Hoc qui scripserunt, πάλαι φοίβου potius voluisse videri monuit Hermannus. Est haec grammatici conjectura propterea, ut videtur, excogitata, ut ἔλακεν haberet ad quod referretur. Neque enim animadvertenter ex adjectivo θεοπρόπον nomen dei esse repetendum: nisi quis δ τε pro nominativo habere malit ad ἔπος referendo, ut Wunderus fecit, collato Eurip. Bacch. 1331. χρησμός ὡς λέγει Διός, et Herodoteo ὁ χρησμός λέγει τάδε. Eodem redit quod Hermannus conjecit ἄρ' (i. e. ἤτε) ἔλακεν. Quae conjectura aliquid commendationis habet ab syllaba longa in initio versus antistrophici posita: quanquam Sophoclis in hoc genere minor est quam Aeschylī diligentia.

824. ἐκφέροι] Intransitive dictum pro ἐξέλθοι. Per παρέλθοι explicat scholiasta.

825. δωδέκατος—αὐτόπαιδι] Sensum, in quo haeserunt interpretes, cogitantes de praedictione, συζων v.

τῷ Διὸς αὐτόπαιδι·

καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει.

827. Verba καὶ τὰδ' ὀρθῶς versui praecedenti addit eodemque modo verba antistrophica dividit.

164. seqq. et alibi mentio fit, recte explicuit Grodeckius, illud monens oraculum intelligendum esse, de quo Apollodorus 2, 4, 12. κατοικεῖν αὐτὸν ἐν Τίρυνθι Εὐρυσθεὶ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἄλλους δώδεκα ἐπιτελεῖν, καὶ οὕτω τῶν ἄλλων συντελεσθέντων ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι. Nihil tamen impedit quin quae Apollodorus Delphico oraculo tribuit, ea Sophoclem v. 171. ad Dodonaeum oraculum rettulisse statuamus. Diversum est enim oraculum a praedictione Herculis. Oraculum exacto duodecimi anni labore liberationem ab aërumnis vaticinatum erat: Hercules, quum Trachinem relinqueret, annum et tres menses, usque dum spatium illud duodecim annorum impleretur reliquum esse sciens, hunc Dejanirae laborum suorum terminum fore praedixerat. Vocabulum ἀναδοχὰν male scholiastes ἀνάπανσιν, ἀνακωχὴν, interpretatur. Recte viderunt alii, susceptionem intelligendam esse, i. e. finem impositum iri necessitati labores suscipiendi. HERM. De numero duodecim laborum Herculis diximus supra ad versum *Αθλοὶ Ἡρακλέους inscriptos p. 5. Verba δωδέκατος ἄροτος, objectum ἀναδοχὰν, quod pro ἀνάλυσιν illatum videtur, cui explicando ἀνοχὴν adscriptum fuerat, ex quo ἀναδοχὴν factum. Nam quod recentiores interpretes excogitarunt duodecimum annum finire dici susceptionem laborum, inepte expressum foret verbis ἀναδοχὰν τελεῖν (i. e. τελείειν), quae contrarium potius significare

viderentur, effectum iri ut Hercules labores suscipiat. Quid dici debuerit locus simillimus docet v. 1169. ubi Hercules de quercu fatidica, ἦ μοι, inquit, χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν | ἔφασκε μάχθαι τῶν ἐφιστάτων ἐμοὶ | λύσιν τελείσθαι, et bene perspexit scholiasta, qui ἀνέπανσιν, ἀνακωχὴν, ἀνοχὴν (nam sic corrigendum pro ἀναδοχὴν) interpretatus est, etsi haec non conveniunt ei quod nunc legitur ἀναδοχὰν. ἀνάλυσιν κακῶν dixit Sophocles Electr. 143.

825. ἄροτος] ἀρότου, ἐνιαυτούς ex Sophoclis Trachiniis Hesychius, αὐτόπαιδα· αὐτὸν τῷ τινὶ παιδὶ ὅτω. Eadem gl. in Bekkeri Anecd. p. 467, 15. addito οὕτω Σοφοκλῆς. Quae significatione nec Sophocles dixit neque, ut opinor, alius quisquam. Recte scholiasta γηγισφ παιδί.

826. αὐτόπαιδι.] Hesychius, αὐτόπαιδα· αὐτὸν τῷ τινὶ παιδὶ ὅτω. Eadem gl. in Bekkeri Anecd. p. 467, 15. addito οὕτω Σοφοκλῆς. Quae significatione nec Sophocles dixit neque, ut opinor, alius quisquam. Recte scholiasta γηγισφ παιδί.

τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τὰδ' ὀρθῶς] Dipodiam trochaicam καὶ τὰδ' ὀρθῶς ab hoc versu esse separandam antistrophici versus mensura ostendit, δεινοτάτῳ μὲν ὄρας προστετακώς. Itaque vel singularem versum constituit vel cum proximo versu est coniungenda καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει. Sic creticus eidem metri generi praemissus v. 654. ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἡμερῶν.

827. καὶ τὰδ' ὀρθῶς] Scholiasta, ταῦτα δὲ τὰ χρησθέντα ἀσφαλῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὴν ἀνύομενα. κατουρίζει· προσπνέει. Subjectum verbi est ὁ ἄροτος. Eodem fere sensu El. 503. εἰ μὴ | τὸδε φάσμα νυκτὸς εὐ κατασχῆσει.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

97

πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
 ποτ' ἐτ' ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρεῖαν; 830
 εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ
 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκᾳ
 πλευρὰ προστακέντος λοῦ,
 ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 πῶς ὁδ' ἂν ἄελιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι, 835
 δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας
 προστετακὼς φάσματι; μελαγχαίτα τ'
 ἄμμιγ' ἀνὴρ αἰκίζει
 θηρὸς ὀλόοντα κέντρ' ἐπιζέσσαντα. 840

829. λεύσσω] Alterum σ supra versum. 830. ποτ' ἐτ' ἐπίπονον cor-
 raxi pro ἐτι ποτέ ἐτ' ἐπίπονον, quod est in codice, relicto post ποτέ septem
 fere litterarum spatium. θανὼν λατρεῖαν separato versu, ut in antistropha
 v. 840. ἐπιζέσσαντα. 831. φονίᾳ νεφέλᾳ] φοινίᾳ νεφέλᾳ 832. ἀνάγκᾳ]
 ἀνάγκᾳ, quattuor inter α et ν litteris erasis. 833. πλευρὰ] πλευρᾷ. Cor-
 rexist Erfurdtius. 834. ἔτρεφε Lobeckius pro ἔτεκε. 835. ἄελιον]
 ἄλιον τανῦν] τὰ νῦν 836. δεινοτάτῳ] ο ex α factum. 840. θηρὸς

829. ὁ μὴ λεύσσω] I. e. ὁ μηκέτι
 ἴδων τὸ πῶς, ut explicat scholiasta.

830. ποτ' ἐτ' ἐπίπονον] Codex ἐτι
 ποτέ ἐτ' errore librarii, quem ποτε
 in initio versus potitum offendisse
 videtur, quod in carmine melico
 minus mirum quam δῆτα in initio
 separii positum Aj. 986. Sed ποτε
 in initio versus positum Oed. T.
 1086. correctoris veteris errori de-
 betur, ut in annot. ad locum illum
 ostendimus.

θανὼν] Recte hoc additum post
 ὁ μὴ λεύσσω. Nam significat, post
 mortem, quod etiam jam illis verbis
 ὁ μὴ λεύσσω continetur, tamen
 non inutile erat disertius enun-
 ciari.

831. σφε] Herculem. Cui accu-
 satio alter additus est πλευρᾷ, ut
 pars corporis significetur.

φονίᾳ νεφέλᾳ] Sic scribendum in
 tertio casu. Gl. in Par. 2712. τῷ
 αἵματι. Perperam impressi has
 voces exhibent in recto casu.

BRUNCK. Edd. veteres non φο-
 νία, sed φοινία νεφέλα, et sic duo
 apographa. In duobus aliis κεν-
 ταύρου φοινίαν νεφέλαν. Nominati-
 vum legit scholiasta, qui τὸ αἷμα τὸ
 θανάσιμον interpretatur. Dativus
 τῷ αἵματι est in scholio proximo
 ad verba χρίει δολοποιὸς adscripto,
 χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἢ
 ἀνάγκῃ τῆς Διανείρας, ἢ μετὰ δόλου
 τεχνησαμένη. Homeri Il. 17, 350.
 Od. 4, 180. θανάτου μέλαν νέφος ἄμ-
 φεκάλυψεν comparavit Hermannus.

833. πλευρὰ] Sic supra v. 768.
 προσπίπτσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολ-
 λος—χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον.
 προστακέντος] Intelligendum αὐ-
 τῷ.

835. ἂν ἄελιον] Sic recte apogra-
 pha. ἄελιον correpto α dixit: qua
 mensura interdum utuntur tragici.
 ἄελιον ἕτερον idem quod ἡμέραν ἐτί-
 ραν.

840. Codicis verba Νέσσω δ' ὑπο
 φοινία δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσσαντα ex

ἡ που ἀδινῶν χλωρὰν
 τέγγει δακρύων ἄχραν.
 ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλην ἄταν.
 ἔρρωγεν παγὰ δακρύων, [851
 κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρσίων
 οὖπῳ Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν
 ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι. 855
 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,

851. Tres versus, ἀ δ'— μοῖρα— καὶ μεγάλην—. 852.—862. Versus
 sic divisi, ἔρρωγεν— νόσος— οὖπῳ— ἡρακλείους ἐπέμολεν— ἰὼ— ἀ τότε—
 ἔρρωγεν— τάνδ'— ἀ δ'— κύπρις— τῶνδ'—. 854. Addidi Ζηνὸς κέλωρ',
 delieto 'Ηρακλείους, quod post ἀγακλειτὸν legebatur. 855. ἐπέμολεν]
 ἐπέμολε (ἐπέμολε Triclinius).

qui per δῶτος δὴ interpretatur. Sic
 Aj. 382. ἡ που πολλὴν γέλωθ' ὀφ'
 ἔδωκεν ἔγεις. et alibi saepe.

849. ἀδινῶν— ἄχραν] Verbum
 τέγγει proprie humectare, minus
 proprie effundere significare recte
 monuit allatis exemplis similibus
 Lobeckius ad Aj. 376. p. 242 sq.
 Ita Pindar. Nem. o, 141. τέγγει δά-
 κρυα dixit. Simile est τέκειν οἰμω-
 γῶν El. 121. De nomine χλωρός
 Eustathius p. 217, 1. haec scripsit:
 ἰστέον ὅτι, ἐπεὶ τὰ κυρίως θάλλοντα
 καὶ ἀπαλὰ εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν
 δάκρυον που λέγεται τὸ ἀπαλόν. ἐπεὶ
 δὲ καὶ χλωρὰ εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ
 θγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ
 θγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν δ' Εὐριπί-
 δης (v. Elmsl. ad Med. 876.) φησί.
 Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν
 ἄχρην δακρύων ἔφη.

850. ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα] Hoc
 dicit: sed evenit quod in fati erat,
 praefactaque est fraus pernicioσα
 Moesi. HERM.

852. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων] Scho-
 lasta, ἀντὶ τοῦ, παρέστιν ἡμῖν δα-
 κρυόν, ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν.
 ἀνέταται γὰρ τὸ κακόν, καὶ παντα-
 ῖα διαβήσεται ἡ κατὰ τὸν 'Ηρακλέα
 συμφορὰ. Sic Eurip. Alc. 1070.

ἐκ δ' ὁμμάτων πηγὰ κατερρέγουσι.
 Infra v. 919. δακρύων ῥήξασα θερμὰ
 νύματα.

853. κέχυται νόσος] Diffusus est
 morbus, sc. per Herculis membra.
 LINWOOD.

854. οἷον ἀναρσίων | οὖπῳ Ζηνὸς
 κέλωρ' ἀγακλειτὸν | ἐπέμολεν πάθος
 οἰκτίσαι] Legebatur οὖπῳ ἀγακλει-
 τὸν 'Ηρακλείους ἐπέμολε—. 'Ηρακλέ-
 ος ab interprete adjectum esse,
 post οὖπῳ autem quattuor excidisse
 syllabas (—υ—) in Annot. edit.
 primae ostendi. Has supplēvi in-
 serto Ζηνὸς κέλωρ', ut in libro de
 metris Tragicorum p. 122. facien-
 dum esse dixeram. Genitivo 'Η-
 ρακλείους scholiasta in interpreta-
 tione sua dativum substituit 'Ηρα-
 κλεῖ. Verba sic construenda esse
 monet Nauckius, οἷον ἀναρσίων
 πάθος οἰκτίσαι οὖπῳ ἀγακλειτὸν 'Η-
 ρακλείους ἐπέμολε, i. e. οἷον πάθος
 ὅπ' ἐχθρῶν παθεῖν οὐ πάποτε τῷ 'Η-
 ρακλεῖ συνέβη.

856. ἰὼ κελαινὰ λόγχα] Scholi-
 asta, κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην διὰ
 τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον·
 μέλας δὲ ὁ θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ
 τῇ αἰχμάλωτον εἰληφθεῖν τὴν 'Ιδλὴν·
 διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ. λόγχα

ἂ τότε θοὰν νύμφαν
 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινῆς
 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῆ· [πράκτωρ.
 ἂ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερά τῶνδ' ἐφάνη

HMIXORION.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς 863
 οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένον;
 τί φημι; 865

HM. ἤχει τις οὐκ ἔσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ
 κωκυτὸν εἶσω, καὶ τι καυλίζει στέγη.

HM. ξύνες δὲ

τήνδ' ὥς ἀηδὴς καὶ συνωφρυωμένη

863. HMIXORION] X
 Wunderus pro ἀήθης

866. 868. HM. om.

869. ἀηδὴς

δὲ δορὸς περιφραστικῶς ἢ λόγῃ.
 Κελαινὰ ξίφη dixit Aj. 231.

προμάχου] Primoris, i. e. qualem
 primores gestant. Scholiasta, τὸ
 προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους λη-
 πτέον, οἶον, τοῦ πρὸ πάντων μαχο-
 μένου. τὸ νύμφαν δὲ συναπτέον τῷ
 τάνδε. θοὰν ἀντὶ τοῦ θοῶς. "Sic
 Homerus Od. 2, 257. λῦσεν δ' ἄγο-
 ρην αἰψηρὴν. Aj. 1266. ὥς ταχεῖά
 τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ." NAUCK.
 θοῆ, cum αἰχμῇ conjungendum,
 conjecit Linwoodius.

859. αἰχμῆ] I. e. νόμφ πολέμου,
 ut explicat schol.

860. ἀμφίπολος] I. e. ἡ ὑπηρετη-
 σαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα.
 Sic scholiasta.

861. ἄναυδος] Clandestinum
 Herculis amorem respicit. LIN-
 WOOD.

862. πρᾶκτωρ] Cum nomine fe-
 minino conjunctum ut τῇχῃ σωτήρ
 et alia hujusmodi dicuntur.

863-870. In codice choro tribu-
 untur. Recte inter hemichoria dis-
 tribuit Brunnkhus. Schol. ad 868.

ἀλλήλαις παρακελεύονται αἱ ἀπὸ τοῦ
 χοροῦ.

863. πότερον ἐγὼ μάταιος] Scho-
 liasta, ὁ χορὸς τῆς τροφῆς ἀκούων
 θρηνησῆς ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῆς Δη-
 ἀνείρας φησὶ τοῦτο. Cf. Ant. 1217.
 εἰ τὸν Αἰμονος φθόγγον ξυνέημι, ἢ
 θεοῖσι κλέπτουμαι. Eurip. El. 747.
 φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκᾷ κενῇ
 ὑπῆλθέ μ'; Nota sunt Horat. Od.
 3, 4, 5. auditis an me ludit ama-
 bilis insania? et Ovid. Fast. 5,
 549. fallor, an arma sonant?
 WUND.

865. τί φημι] Extra versum posi-
 tum ut Oed. T. 1471. et λέγω τι;
 ibidem v. 1475.

866. οὐκ ἔσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ]
 Scholiasta, οὐ μικρὸν, ἀλλὰ μέγα
 καὶ ἐξάκουστον· τοῦτο δὲ λέγει ὡς
 ἡσθημένη μελῆρος βοῆς.

867. καὶ τι καυλίζει στέγη] Schol.
 εἰσὶ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. και-
 νοποιηθὲν dicitur v. 873.

869. ἀηδὴς — χωρεῖ] Pollux. 2,
 50. καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγικοῖς τὸ
 συνωφρυῶσθαι ἐπὶ τῶν λυπομένων.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

101

χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανούσά τι.

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
ῥρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραῖα, καινοποιηθὲν λέγεις ;

ΤΡ. βέβηκε Δηῶναιρα τὴν πανυστάτην

δδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανούσα ; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα ; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς ;

ΤΡ. σχετλιάτατα πρὸς γε πρᾶξω. ΧΟ. εἰπὲ τῷ μόρφ,

γύναι, ξυντρέχει.

880

ΤΡ. αὐτὴν διήστωσε. ΧΟ. τίς θυμὸς, ἡ τίνες

870. σημανούσα Brunckius pro σημαίνουσα 871. ἡμῖν] ἡμῶν
879. εἰπὲ τῷ μόρφ proximo versui addit. 881. διήστωσε] διήστω-
σεν Versus sic divisi, αὐτὴν— τίς— τάνδ'— ξυνεῖλε— πρὸς— ἀνύσσασα—
εὐαδάντοσ—

Ita Eur. Alc. 777. σὺ δ' ἄνδρ' ἐταί-
ρον δεσπότου παρόνθ' ὄρων στυγνῷ
προσέπῳ καὶ συνωφρυνμένῳ δέχει.
Adjectivum ἀηδῆς dictum de hor-
rido vel tetrico habitu, qualis tri-
stium vel lugentium esse solet.
Hesychius : ἀηδῆς· στυγνὸν, λυπη-
ρὸν. WUND. ἀηδῆς legit scholi-
asta, qui explicat παρὰ τὸ ἔθος
κατεστύγνακ' αὐτῷ πρόσσειν.

870. σημανούσα] De codicis vitio
σημαίνουσα vid. ad Antig. 242.

872. Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον] I. e.
τὸ πεμφθὲν Ἡρακλεῖ.

875. βέβηκε—ἐξ ἀκινήτου ποδός]
Scholiasta, βέβηκε, φησὶν, ἡ Δηῶναι-
ρα εἰς Αἰδοῦ, οὐ τοῖς ποσὶ βεβη-
κῆς τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἕπεισιν εἰς
Αἰδοῦ.

876. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανούσα ;]
Attonitus sic quaerit chorus et hic
et v. 877. Nam ex vita excessisse
Dejaniram satis clare verbis prae-
cedentibus dictum erat.

πάντ' ἀκήκοας] Sic Ant. 402.
πάντ' ἐπίστασαι.

878. τάλαιν' ὀλεθρία] Ad Deja-
niram referendum monet Lin-
woodius. Similiter Oed. T. 1236.
δ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας
(τέθνηκεν Ἰοκάστη) ;

879. σχετλιάτατα πρὸς γε πρᾶξω]
Versus interpolatus, ut metri vi-
tium docet. Quod non animadver-
tit scholiasta, qui explicuit, σχε-
λιάτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν·
τουτέστιν ὡς ἂν τις ἰδὼν ἡ ἀκούσας
σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν.

τῷ μόρφ—ξυντρέχει] Scholiasta,
τίνι θανάτῳ συνέπεσεν ; ἀντὶ τοῦ,
τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν ; Inusitate
dictum ξυντρέχει. Oed. T. 1113.
τῷδε συμπίπτει φόνῳ comparat Lin-
woodius : ubi pariter praesens pro
praeterito positum est.

881.—886. In his versibus plura
interpolata, ut partim verba ipsa
et metrorum formae parum pro-

νόσοι τάνδ' αἰχμᾶν

βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε ; πῶς ἐμήσατο

πρὸς θανάτῳ θάνατον

885

ἀνύσασα μόνα ; TP. στονόεντος ἐν τομῇ σιδάρου.

XO. ἐπεῖδες, ὦ ματαῖα, τάνδ' ὕβριν ;

TP. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.

XO. τίς ἦν ; πῶς ; φέρ' εἰπέ.

890

TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.

XO. τί φωνεῖς ; TP. σαφηνῇ.

XO. ἔτεκεν ἔτεκεν μεγάλην

ἀ νέορτος ἄδε νύμφα

δόμοισι τοῖσδ' Ἑρινύν.

895

TP. ἄγαν γέ· μᾶλλον δ' εἰ παρούσα πλησία

886. τομῇ] στομάι, τ a m. seculi 15. vel 16. superscripto. σιδάρου Erfurdii pro σιδάρου. 888. ματαῖα] ματαῖα 891. αὐτῇ] αὐτῇ 893. μεγάλαν] μεγάλαν, syllaba λᾶν proximo versui adjecta. 894. ἀ νέορτος scholiasta] ἀν ἑορτοσ (sic) ἄδε] ἄδε, ut solet. 895. Ἑρινύν] ἑρινύν 896. δ' a m. pr. insertum. εἰ in litura pro η

babiles docent. Suspectum τίς θυμὸς, ubi simpliciter potius θυμός dicoendum fuisset : unde τίς delevit Hermannus. Legit scholiasta, qui explicat, τίνι θυμῷ χρησαμένη ἐαυτὴν ἀνείλεν ; ἢ τίς θυμὸς, φησιν, ἀνείλε τὴν Δηάνειραν ; Et alius, ἀντὶ τοῦ τίνα θυμὸν εἶχε τότε ; τίνες νόσοι, quae dementia, ut explicat Linwoodius.

883. αἰχμᾶν] αἰχμὰ libri Tricliniani, in quibus verba τάνδ'—ξυνεῖλε nutrici tribuuntur. αἰχμᾶν βέλεος κακοῦ mire dictum scholiasta explicat, περιφραστικῶς τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηάνειραν, ὅτε τρόπον βέλου ἀνείλεν ἐαυτήν· ἢ ἦτις ὡς βέλος ἰοβόλον μέγα κακὸν προσετρίψατο τῷ Ἡρακλεῖ.

885. πρὸς θανάτῳ θάνατον—μόνα] I. e. διπλοῦν θάνατον (Herculis et Dejanirae) μίαν. SCHNEIDEW.

888. ἐπεῖδες, ὦ ματαῖα, τάνδ' ὕβριν ;] Verba ex trimetro corrupta, ut versus proximus docet. Fortasse igitur scribendum cum Wundero, ἐπεῖδες, ὦ μάταιε, τήνδε τὴν ὕβριν ; ματαῖα legit scholiasta, τεθέσθαι τὴν ἐκείνης τόλμαν ; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ὁμότητα ; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν ὕβριν. καὶ νῦν δὲ τὸ ματαῖα κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὦ μελέα.

890. τίς ἦν ;] Intelligitur ἡ ὕβρις.

893. Suspecta metri forma.

894. ἀ νέορτος primum editum in Juntina prima. In Ald. ut in codice et apographis ἀνέορτος. Scholiasta, ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁμήσασα Ἰόλη. ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀρεπῆς.

895. δόμοισι τοῖσδ' ἑρινύν] Sic v. 842. μεγάλαν δόμοισι βλάβαν.

ἔλευσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.

[ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεῖα κτίσαι ;

ΤΡ. δεινῶς γε πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.]

ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμάτων εἴσω μόνη, 900

καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια

στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῆν πατρὶ,

κρήψας' ἑαυτὴν ἐνθα μὴ τις εἰσίδοι,

βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι

γένοιτ' ἔρημοι, κλᾶε δ' ὀργάνων ὅτου 905

ψαύσειεν οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος'

897. ἔλευσες] ἔλευσεσ ἔδρασε] ἔδρασαν, eraso ν 898. Post κτίσαι litera erasa. 898. 899. Versus spurios notavit Hermannus. 899. πεύσει] πεύσει 900. γὰρ ἦλθε Schaeferus pro παρήλθε. 902. ἀντῆν Triclinius] ἀντοῖη 905. γένοιτ' ἔρημοι Nauckius pro γένοιτ' ἑρήμη. κλᾶε scripsi pro κλαῖε. Nam hoc est in codice, non κλασε 906. δειλαία] δειλαῖα

898. 899. Hos versus, qui etiam Hermannō offensioni fuerunt, non puto ab Sophocle scriptos esse. Iis seclis, v. 900. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε scripsi cum Schaefero, qui locum similem comparat Oedip. T. 1241. Interpretatur hos versus scholiasta. In priore pronomen τις, quod omisit Triclinius, metri explendi causa additum. Alterius sententiam sic explicat scholiasta, ὅπως ἀκριβῶς διηγήσομαι σοι τὸ πρῶγμα ὥς πεισθῆναι σε ὅτι ἀληθὴ λέγω. Cum narratione quae sequitur similis comparanda de extremis vitae Alcestidis momentis narratio apud Euripidem v. 157 seqq.

901. ἐν αὐλαῖς] In domo. εἴσω στήνης et ἐκτὸς αὐλῆς opposita v. 203.

κοῖλα δέμνια] Scholiasta, γρ. πῶς ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Utrumque nomen non videt ineptum esse. Εἰς δέμνια lectos esse civos, culta funibus laxioribus imposita,

quo mollius recubet aegrotus, quam Pollux 10, 41. στρωμνὴν βαθεῖαν dicit, eamque sterni ab Hyllo statim redituro ad excoipiendum patrem, qua re monita Dejanira festinat necem suam, quivis cui recta mens stat intelliget. HERM.

902. ὅπως ἄψορρον ἀντῆν] Ut obviam iret patri, quem statim adventurum esse Hyllos dixerat v. 805., eumque in lecto commode praeparato collocandum curaret. ἀντῆν recte Triclinius pro ἀντοῖη. Contrario vitio librarii non raro γνῆν, ἀλῆν, βιῆν (ut ἀναβιῆν apud Aristoph. Ran. 177.) scripserunt pro—οῖην.

903. ἐνθα μὴ τις εἰσίδοι] I. e. in interiorē domus partem.

904. βωμοῖσι] Aris deorum ἐφεστῶν, ut apud Eurip. Alc. 168. πάντας δὲ βωμούς, οἱ κατ' Ἀδμήτου δόμους.

905. ὀργάνων] Scholiasta, ἥτις τὸ τυγὸς ἐργαλείου, ὃν εἶπε μεταχειρίζεσθαι, συνόριον αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους, οἷον ἰστού, ἢ τυγὸς τοιαύτου,

ἄλλη δὲ κἄλλη δωμάτων στρωφωμένη,
 εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀγκαλουμένη
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορωμένην.
 καὶ γὰρ λαθραῖον δμῖ' ἐπεσκιασμένη

910

909. ἔκλαεν scripsi pro ἔκλαιεν
 pro ἀνακαλουμένη.

910. ἀγκαλουμένη Heermannus

ώδύρετο, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα
 αὐτὰ. Ἰσοῦ δὲ ἴσως ἐφῆπτετο διὰ
 τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ
 συμφοραῖς.

907. δωμάτων] Genitivus regitur
 ab ἄλλη κἄλλη, quod scholiasta
 per τῆδε κἀκεῖσε explicat.

908. φίλων — οἰκετῶν δέμας] Si-
 militer de Alceste Euripides v.
 192. πάντες δ' ἔκλαον οἰκέται κατὰ
 στέγας | δίσκουαν οἰκτείναντες· ἡ
 δὲ δεξιὰν | προῦτειν' ἐκάστω, κοῦτις
 ἦν οὕτω κακὸς | ὃν οὐ προσεῖπε καὶ
 προσερρήθη πάλιν. Apud Sopho-
 clem οἰκετῶν de iis qui ad familiam
 pertinent, i. e. de liberis, intelli-
 gere maluit Wunderus, ut Hero-
 dotus 8, 106. οἰκετῶν nomine τὰ
 τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα compre-
 hendit. De liberis solis si sermo
 esset, nihil causae erat cur am-
 biguo οἰκετῶν nomine, quod nemo
 non de famulis erat intellecturus,
 uteretur, quum ἐγγύνων dicere
 posset. Praeterea verba ipsa εἴ
 του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας
 ita sunt comparata ut plures quam
 liberi fuerunt personae intelligen-
 dae sint.

911. καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν
 οὐσίας] Mira est interpretatio scho-
 liaetae δτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται
 συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παι-
 δοποιάν. Neque enim οὐσία, quod

pro συνουσία dictum ex duobus
 Syntipae locis memoravit Duncan-
 gius, hoc sensu ab Sophocle dici
 potuit, ne quid de sententiae ipsius
 absurditate dicam. Non magis de
 re familiari aut hereditate paterna
 hic agi potest, quod valde alienum
 ab hujus loci πάθει foret, offendit-
 que etiam pluralis numerus οὐσίας,
 merito notatus ab Wundero. Non
 potuerunt igitur haec sic scribi ab
 Sophocle, qui si quid huiusmodi
 addere praecedentibus Dejanirae
 lamentis vellet, liberorum potius
 in posterum patre orbatorum
 sortem memorare debebat, ut recte
 ab Wundero observatum est. Non
 dubitandum igitur quin versus hic
 ab interpolatore, ut alii non pauci
 in hac fabula, confictus sit, haud
 dubie lacunae explendae causa.
 Nam Sophocles, nisi fallor, verum
 scripserat quo verba τὸν αὐτῆς δαι-
 μονα accuratius definirentur.

914. καὶ γὰρ — φροῦρον] Accu-
 sativus λαθραῖον δμμα aptus est ex
 participio ἐπεσκιασμένη. Occulta-
 batur autem oculus nutriciae custo-
 dientis janua, cujus per rimam
 aliquam speculabatur quid in tha-
 lamo Hercules Dejanira faceret.
 Adjectivo λαθραῖον idem fere at-
 que adverbio λάθρα significatur.
 WUND.

TPAXINIAI.

105

φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσιν φάρη.
ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
ἔλεξεν, ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ· ἐμὰ, 920
τὸ λοιπὸν ἦδη χαίρεθ', ὥς ἐμ' οὐποτε
δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ
λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἥ χρυσήλατος
προὔκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
κὰγὼ ὁρομαία βᾶσ', ὅσωνπερ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κὰν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ 930
πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.

918. εὐνατηρίοις scripsi pro εὐναστηρίοις.
non εὐνατηρίαν, ut Elmsl.

924. αὐτῆς] αὐτῆς

922. εὐνήτριαν] Sic,
Wakefieldus

915. δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις] Scholiasta, ἐνθα συνεκάθευεν· ἄλλο γὰρ ἦν, ὅπερ ἰστόρεσεν ὁ Ἄλλος. βάλλειν pro ἐπιβάλλειν dictum, ut apud Eurip. Med. 1283. χέρα βαλεῖν τέκνοις, aliosque.

918. εὐναστηρίοις] Probabilius ut εὐνατηρίοις, de quo dixi in annot. ad Aeschyli Pers. 160. Hoc igitur restitui.

919. ῥήξασα] Sic v. 852. ἔρρωγεν παρὰ δακρύων.

920. νυμφεῖα] Thalamus conjugalis.

925. προὔκειτο μαστῶν περονίς] Scholiasta, πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἐπερῶντο αἱ γυναῖκες.

ἐκ δ' ἐλώπισεν] Scholiasta, ἐγὼ κωσεν, ἐξέδυσεν· ἄλπος γὰρ τὸ

ἱμάτιον. Hesychius, ἐξελώπισεν· ἐξεσκέλευσεν, ἐξέδυσεν.

926. εὐώνυμον] Sinistram, ut eor feriret.

927. τῷ παιδί] Scholiasta, τῷ Ἄλλῳ, τῷ παιδί τῆς τοιαῦτα τολμώσης.

927. κὰν φ—] Scholiasta, καὶ ἐν ὅσῳ διετρέχομεν πρὸς τὸν Ἄλλον, εἴτα πάλιν πρὸς τὴν Δηϊάνειραν, ἐφθασεν αὐτὴν ἀνελοῦσα.

931. πλευρὰν] πλευρὰς apud scholiastam Homeri Il. I, 103. εἰσι δὲ τῶν ἐντοσθιδίων αἱ φρένες. “πλευρὰς ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας.”

ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας] Scholiasta, περὶ τὸ ἥπαρ γὰρ φρένες εἰσι παχεῖαι. Ὅμηρος (Od. 9, 301.) “ὄθι τε φρένες ἥπαρ ἔχουσιν.”

ὦν δδ' ἃ τλάμων ἄοκνος
 μέγαν προσορώσα δόμοισι βλάβαν νέων
 ἄισούντων γάμων τὰ μὲν οὔτι
 προσέβαλεν, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 γνώμας μολόντ' οὐλίσαισι συναλλαγαῖς
 ἧ που ὀλοὰ στένει,

845

841.-851. = 858.-862.

δλόντα κέντρ' correxi pro νέσου θ' ὑπο φολία δολόμυθα κέντρ', quod est in codice, verbis νέσου θ' ὑπο separamus versu positis.

841. ἄοκνος Musgravius pro ἄοκνον. 842. δόμοισι Turnebus pro δόμοις. Versus in ood. sic divisi, μέγαν-| νέων-| τὰ μὲν-| γνώμας-| 844. προσέβαλεν]

προσέβαλε corr. προσέβαλλε pr.
 ἀλλόθρου Erfurditius pro ἀλλοθρόου.
 daerus pro ὀλεθρία ξυναλλαγαῖς.

ἀπ' ἐπ', cum gl. ἀπὸ τοῦ νέσου
 845. οὐλίσαισι συναλλαγαῖς Wun-

senario catalectico depravata esse ad verum strophicum diximus. Νέσου nomen interpretamenti speciem habere pridem ab aliis est animadversum. Eo tamen ejecto alio quopiam opus est nomine Centauri, qui simplici μελαγχολία appellatione vix potuit designari. Id igitur in literis θυνο latere putandum est, quas ex θηρὸς corruptas esse arbitror: quo nomine in septem aliis hujus fabulae locis Centaurus appellatur, v. 556. ἦν μοι παλαῖν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ | θηρὸς. 568. ἐκθνήσκων δ' ὁ θηρ | τοσοῦτον εἶπε. 662. ἐπὶ προφάνσει θηρὸς. 707. 935. et ὁ θηρ Κένταυρος 680. 1162. Proxima verba φολία δολόμυθα ab interpolatore illata sunt pro uno adjectivo, quod haud dubie δλόντα fuit, quo nullum aptius inveniri posse puto. Hoc igitur restitui. Scripturam interpolatam explicat scholiasta.

841. δν] Pendet ab τὰ μὲν v. 844. Quam dolosam Nessi orationem mihi illa, non cunctanter magnam aedibus imminere perniciem videns, novo instanti connubio, partim non intellexit, partim aliunde cognitam funesta conciliatione aut multum, opinor, gemit, aut uberes lacrimas

effundit. Nesso enim fidem habens non intellexit dolum ejus: ab Hylo autem quum acceperit, quomodo quod amoris Herculis retinendo fore putaverat in perniciem ejus verterit, gemere eam conjicit chorus et flere, quod perdidit Herculem, quem se sibi reconciliaturam speraverat. HERM. Sic haec interpretanda erunt si codicis scriptura ἄοκνον retineatur. Sed recte haud dubie Musgravius δν δδ' ἃ τλάμων ἄοκνος, quorum—accusa. Accusativum interpretatur scholiasta, τὴν ὀξείαν καὶ ἀμέλλητον, addito alio commento, ἡ πολυόκνον, ὅ ἐστι πολυόφονον κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ ἄ. Quo sensu nemo unquam ἄοκνον dixit.

843. γάμων] κακῶν in interpretatione sua posuit scholiasta.

844. προσέβαλεν] προσέβαλε etiam apographa. Scripsi προσέβαλεν, pariterque v. 855. ἐπέμολεν pro ἐπέμολε, ut apta prodiret metri forma. Per συνείδεν explicat scholiasta.

ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας] I. e. ἀπὸ τοῦ Νέσου.

846. 847. ἧ που utrobique recto accentu scriptum legit scholiasta,

ἡ που ἀδινῶν χλωρὰν
 τέγγει δακρύων ἄχραν.
 ἃ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλην ἔταν.
 ἔρρωγεν παγὰ δακρύων, [851
 κέχυται νόσος, ὧ πόποι, οἶον ἀναρσίων
 οὕτω Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν
 ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι. 855
 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,

851. Tres versus, ἃ δ'—μοῖρα—καὶ μεγάλην—. 852.—862. Versus
 sic divisi, ἔρρωγεν— νόσος— οὕτω— ἡρακλείους ἐπέμολεν— ἰὼ— ἃ τότε—
 ἀγαρσ— τάνδ'— ἃ δ'— κύπρις— τῶνδ'—. 854. Addidi Ζηνὸς κέλωρ',
 deleto 'Ηρακλείους, quod post ἀγακλειτὸν legebatur. 855. ἐπέμολεν]
 ἀπέμολε (ἐπέμολε Triclinius).

qui per ὅτως δὴ interpretatur. Sic
 Aj. 382. ἡ που πολλὴν γέλωθ' ὀφ'
 ἡδονῆς ἔγεις. et alibi saepe.

849. ἀδινῶν— ἄχραν] Verbum
 τέγγει proprie humectare, minus
 proprie effundere significare recte
 monuit allatis exemplis similibus
 Lobeckius ad Aj. 376. p. 242 sq.
 Ita Pindar. Nem. ο. 141. τέγγει δά-
 κρυα dixit. Simile est τήκειν οἰμω-
 γήν El. 121. De nomine χλωρός
 Eustathius p. 217, 1. haec scripsit:
 ἰστέον ὅτι, ἐπεὶ τὰ κυρίως θάλλοντα
 καὶ ἀπαλὰ εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν
 δάκρυόν που λέγεται τὸ ἀπαλόν. ἐπεὶ
 δὲ καὶ χλωρὰ εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ
 ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ
 ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν δ' Εὐριπί-
 δης (v. Elmsl. ad Med. 876.) φησί.
 Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν
 ἄχρην δακρύων ἔφη.

850. ἃ δ' ἐρχομένα μοῖρα] Hoc
 dicit: sed evenit quod in fatis erat,
 patefactaque est fraus perniciosa
 Nessi. HERM.

852. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων] Scholi-
 astae, ἀντὶ τοῦ, πάρεστιν ἡμῖν δα-
 κρύειν, ὥς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν.
 ἐκτέταται γὰρ τὸ κακόν, καὶ παντα-
 χού διαθήσεται ἡ κατὰ τὸν 'Ηρακλέα
 συμφορὰ. Sic Eurip. Alc. 1070.

ἐκ δ' ὀμμάτων πηγαὶ κατερρώγασι.
 Infra v. 919. δακρύων ῥήξασα θερμὰ
 νάματα.

853. κέχυται νόσος] Diffusus est
 morbus, sc. per Herculis membra.
 LINWOOD.

854. οἶον ἀναρσίων | οὕτω Ζηνὸς
 κέλωρ' ἀγακλειτὸν | ἐπέμολεν πάθος
 οἰκτίσαι] Legebatur οὕτω ἀγακλει-
 τὸν 'Ηρακλείους ἐπέμολε—. 'Ηρακλέ-
 ους ab interprete adjectum esse,
 post οὕτω autem quattuor excidisse
 syllabas (—υ—) in Annot. edit.
 primae ostendi. Has supplavi in-
 serto Ζηνὸς κέλωρ', ut in libro de
 metris Tragicorum p. 122. facien-
 dum esse dixeram. Genitivo 'Η-
 ρακλείους scholiasta in interpreta-
 tione sua dativum substituit 'Ηρα-
 κλεῖ. Verba sic construenda esse
 monet Nauckius, οἶον ἀναρσίων
 πάθος οἰκτίσαι οὕτω ἀγακλειτὸν 'Η-
 ρακλείους ἐπέμολε, i. e. οἶον πάθος
 ὑπ' ἐχθρῶν παθεῖν οὐ πάποτε τῷ 'Η-
 ρακλεῖ συνέβη.

856. ἰὼ κελαινὰ λόγχα] Scholi-
 astae, κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην διὰ
 τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον
 μέλας δὲ ὁ θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ
 τῇ αἰχμάλωτον εἰληφθαί τὴν 'Ιόλην
 διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ. λόγχα

ἀ τότε θοὰν νύμφαν
 ἀγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῆ· [πράκτωρ.
 ἀ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἀναυδος φανερά τῶνδ' ἐφάνη

HMIKOPION.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς 863
 οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένου ;
 τί φημι ; 865

HM. ἤχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχή
 κωκυτὸν εἶσω, καί τι καυνίζει στέγη.

HM. ξύνες δὲ

τήνδ' ὥς ἀηδὴς καὶ συνωφρυωμένη

863. HMIKOPION] X
 Wunderus pro ἀήθης

866. 868. HM. om.

869. ἀηδὴς

δὲ δορὺς περιφραστικῶς ἡ λόγχη.
 Κελαυνά ξίφη dixit Aj. 231.

προμάχου] *Primoris*, i. e. qualem
 primores gestant. Scholiasta, τὸ
 προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους λε-
 γνόντος, οἷον, τοῦ πρὸ πάντων μαχο-
 μένου. τὸ νύμφαν δὲ συναπτέον τῷ
 τάνδε. θοὰν ἀπὸ τοῦ θοῶς. "Sic
 Homerus Od. 2, 257. λῦσεν δ' ἀγο-
 ρὴν αἰψηρὴν. Aj. 1266. ὥς ταχεῖά
 τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ." NAUCK.
 θοῆ, cum αἰχμῇ conjungendum,
 conjecit Linwoodius.

859. αἰχμῇ] I. e. νόμφη πολέμου,
 ut explicat schol.

860. ἀμφίπολος] I. e. ἡ ἀπηρετη-
 σαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα.
 Sic scholiasta.

861. ἀναυδος] *Clandestinum*
Herculis amorem respicit. LIN-
 WOOD.

862. πρᾶκτωρ] Cum nomine fe-
 minino conjunctum ut τύχη σωτήρ
 et alia hujusmodi dicuntur.

863-870. In codice choro tribu-
 untur. Recte inter hemichoria dis-
 tribuit Brunnicius. Schol. ad 868.

ἀλλήλαις παρακελεύονται αἱ ἀπὸ τοῦ
 χοροῦ.

863. πότερον ἐγὼ μάταιος] Scho-
 liasta, ὁ χορὸς τῆς τροφοῦ ἀκούων
 θρηνηούσης ἐπὶ τῇ ἀναίρεσει τῆς Δη-
 ανείρας φησὶ τοῦτο. Cf. Ant. 1217.
 εἰ τὸν Αἰμόνος φθόγγον ξυνήμ', ἢ
 θεοῖσι κλέπτομαι. Eurip. El. 747.
 φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκῶ κενὴ
 ἐπὶ λθέ μ' ; Nota sunt Horat. Od.
 3, 4, 5. *auditis an me ludit ama-
 bilis insania!* et Ovid. Fast. 5,
 549. *fallor, an arma sonant!*
 WUND.

865. τί φημι] *Extra versum posi-
 tum ut Oed. T. 1471. et λέγω τι ;*
ibidem v. 1475.

866. οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ]
 Scholiasta, οὐ μικρὸν, ἀλλὰ μέγα
 καὶ ἐξάκουστον· τοῦτο δὲ λέγει ὡς
 ἡσθημένη μέλινος βοῆς.

867. καί τι καυνίζει στέγη] Schol.
 ἔοικε τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. καυ-
 νοποιήθην dicitur v. 873.

869. ἀηδὴς — χωρεῖ] Pollux. 2,
 50. καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγικοῖς τὸ
 συνωφρυῶσθαι ἐπὶ τῶν λυπουμένων.

χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανούσα τι.

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν

ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραῖα, καινοποιηθὲν λέγεις ;

ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν παυνστάτην

δδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανούσα ; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα ; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς ;

ΤΡ. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξω. ΧΟ. εἶπε τῷ μόρφ,

γύναι, ξυντρέχει.

880

ΤΡ. αὐτὴν διεπίστωσε. ΧΟ. τίς θυμὸς, ἦ τίνες

870. σημανούσα Brunckius pro σημαίνουσα 871. ἡμῖν] ἡμῖν
879. εἶπε τῷ μόρφ proximo versui addit. 881. διεπίστωσε] διεπίστω-
σεν Versus sic divisi, αὐτὴν-| τίς-| τάνδ'-| ξυνεῖλε-| πρὸς-| ἀνύσασα-|
στονόνετος—

Ita Eur. Alc. 777. σὺ δ' ἄνδρ' ἐταῖ-
ρον δεσπότην παρόνθ' ὁρῶν στυγνῷ
προσώπῳ καὶ συνωφρυνμένῳ δέχει.
Adjectivum ἀηδής dictum de hor-
rido vel tetrico habitu, qualis tri-
stium vel lugentium esse solet.
Hesychius : ἀηδής· στυγνόν, λυπη-
ρόν. WUND. ἀήθης legit scholi-
asta, qui explicat παρὰ τὸ ἔθος
κατεστυγνακῦα πρόσσεισιν.

870. σημανούσα] De codicis vitio
σημαίνουσα vid. ad Antig. 242.

872. Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον] I. e.
τὸ πεμφθὲν Ἡρακλεῖ.

875. βέβηκε—ἐξ ἀκινήτου ποδός]
Scholiasta, βέβηκε, φησὶν, ἡ Δηά-
νεια εἰς Ἄιδου, οὐ τοῖς ποσὶ βεβη-
κυῖα· τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἄπεισιν εἰς
Ἄιδου.

876. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανούσα ;]
Attonitus sic quaerit chorus et hic
et v. 877. Nam ex vita excessisse
Dejaniram satis clare verbis prae-
cedentibus dictum erat.

πάντ' ἀκήκοας] Sic Ant. 402.
πάντ' ἐπίστασαι.

878. τάλαιν' ὀλεθρία] Ad Deja-
niram referendum monet Lin-
woodius. Similiter Oed. T. 1236.
ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας
(τέθνηκεν Ἰοκάστη) ;

879. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξω]
Versus interpolatus, ut metri vi-
tium docet. Quod non animadver-
tit scholiasta, qui explicuit, σχε-
λιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν·
τουτέστιν ὡς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας
σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν.

τῷ μόρφ—ξυντρέχει] Scholiasta,
τίνι θανάτῳ συνέπεσεν ; ἀντὶ τοῦ,
τίνι τρόπῳ τελεούτησεν ; Inusitate
dictum ξυντρέχει. Oed. T. 113.
τῶδε συμπίπτει φόνῳ comparat Lin-
woodius : ubi pariter praesens pro
praeterito positum est.

881.—886. In his versibus plura
interpolata, ut partim verba ipsa
et metrorum formae parum pro-

νόσοι τάνδ' αἰχμὰν
 βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε ; πῶς ἐμήσατο
 πρὸς θανάτῳ θάνατον 885
 ἀνύσασα μόνα ; TP. στονόεντος ἐν τομῇ σιδάρου.
 XO. ἐπειδες, ὦ ματαῖα, τάνδ' ὕβριν ;
 TP. ἐπειδον, ὥς δὴ πλησία παραστάτις. ,
 XO. τίς ἦν ; πῶς ; φέρ' εἰπέ. 890
 TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 XO. τί φωνεῖς ; TP. σαφηνή.
 XO. ἔτεκεν ἔτεκεν μεγάλην
 ἃ νέορτος ἄδε νύμφα
 δόμοισι τοῖσδ' Ἑρινύν. 895
 TP. ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παρούσα πλησία

886. τομῇ] στομαί, τ a m. seculi 15. vel 16. superscripto. σιδάρου Erfurdii pro σιδάρου. 888. ματαῖα] ματαῖα 891. αὐτῇ] αὐτῇ 893. μεγάλαν] μεγάλαν, syllaba λαν proximo versui adjecta. 894. ἃ νέορτος scholiasta] ἃν ἔορτος (sic) ἄδε] ἄδε, ut solet. 895. Ἑρινύν] ἐρινύν 896. δ' a m. pr. insertum. εἰ in litura pro η

babiles docent. Suspectum τίς θυμὸς, ubi simpliciter potius θυμός dicendum fuisset : unde τίς delevit Hermannus. Legit scholiasta, qui explicat, τίς θυμὸς χρησαμένη ἐαυτὴν ἀνείλεν ; ἢ τίς θυμὸς, φησὶν, ἀνείλε τὴν Δηϊάνειραν ; Et alius, ἀντὶ τοῦ τίνα θυμὸν εἶχε τότε ; τίνας νόσοι, quia dementia, ut explicat Linwoodius.

883. αἰχμὰν] αἰχμὰ libri Trioliani, in quibus verba τάνδ'—ξυνεῖλε nutricia tribuuntur. αἰχμὰν βέλεος κακοῦ mire dictum scholiasta explicat, περιφραστικῶς τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηϊάνειραν, ὅτε τρόπον βέλους ἀνείλεν ἐαυτὴν· ἢ ἥτις ὡς βέλος ἰσθόλον μέγα κακὸν προσετρίψατο τῇ Ἑρακλεῖ.

885. πρὸς θανάτῳ θάνατον—μόνα] I. e. διολοῦν θάνατον (Herculis et Dejanirae) μέλα. SCHNEIDEW.

888. ἐπειδες, ὦ ματαῖα, τάνδ' ὕβριν ;] Verba ex trimetro corrupta, ut versus proximus docet. Fortasse igitur scribendum cum Wundero, ἐπειδες, ὦ μάταιε, τήνδε τὴν ὕβριν ; ματαῖα legit scholiasta, τεθέσσαι τὴν ἐκείνης τόλμαν ; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ὁμότητα ; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν ὕβριν. καὶ νῦν δὲ τὸ ματαῖα κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὦ μελέα.

890. τίς ἦν ;] Intelligitur ἡ ὕβρις.

893. Suspecta metri forma.

894. ἃ νέορτος primum editum in Juntina prima. In Ald. ut in codice et apographis ἀνέορτος. Scholiasta, ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁρμήσασα ἰδὼν. ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀπερεχίτης.

895. δόμοισι τοῖσδ' ἐρινύν] Sic v. 842. μεγάλαν δόμοισι βλάβαν.

ἔλευσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.

[ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι ;

ΤΡ. δεινῶς γε πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.]

ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμάτων εἴσω μόνη,

900

καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια

στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντὶ πατρὶ,

κρύψας' ἑαυτὴν ξυθα μή τις εἰσίδοι,

βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι

γένοιωτ' ἔρημοι, κλαῖε δ' ὀργάνων ὄτου

905

ψαύσειεν οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος·

897. ἔλευσες] ἔλευσεσ ἔδρασε] ἔδρασεν, eraso v 898. Post κτίσαι litera erasa. 898. 899. Versus spurios notavit Hermannus. 899. πεύσει] πεύσει 900. γὰρ ἦλθε Schaeferus pro παρῆλθε. 902. ἀντὶ Triclinius] ἀντοῖη 905. γένοιωτ' ἔρημοι Nauckius pro γένοιωτ' ἔρημη. κλαῖε scripsi pro κλαίε. Nam hoc est in codice, non κλαυε 906. δειλαία] δειλαία

898. 899. Hos versus, qui etiam Hermannō offensioni fuerunt, non puto ab Sophocle scriptos esse. Iis seclusis, v. 900. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε scripi cum Schaefero, qui locum similem comparat Oedip. T. 1241. Interpretatur hos versus scholiasta. In priore pronomen τις, quod omisit Triclinius, metri explendi causā additum. Alterius sententiam sic explicat scholiasta, ὅπως ἄκριβως διηγήσομαι σοι τὸ πρῶγμα ὥς πεισθῆναι σε ὅτι ἀληθὴ λέγω. Cum narratione quae sequitur similis comparanda de extremis vitae Alcestidis momentis narratio apud Euripidem v. 157 seqq.

901. ἐν αὐλαῖς] In domo. εἴσω στέγης et ἐκτὸς αὐλῆς opposita v. 203.

κοῖλα δέμνια] Scholiasta, γρ. κοῖα· ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Utrumque nemo non videt ineptum esse. Κοῖλα δέμνια lectos esse civos, culcita funibus laxioribus imposita,

quo mollius recubet aegrotus, quam Pollux 10, 41. στρωμνὴν βαθεῖαν dicit, eamque sterni ab Hyllō statim redituro ad excoipiendum patrem, qua re monita Dejanira festinat necem suam, quivis cui recta mens stat intelliget. HERM.

902. ὅπως ἄψορρον ἀντὶ] Ut obviam iret patri, quem statim adventurum esse Hyllus dixerat v. 805., eumque in lecto commode praeparato collocandum curaret. ἀντὶ recte Triclinius pro ἀντοῖη. Contrario vitio librarii non raro γνῶην, ἀλφὴν, βιφὴν (ut ἀναβιφὴν apud Aristoph. Ran. 177.) scripserunt pro—οἶην.

903. ξυθα μή τις εἰσίδοι] I. e. in interiorē domus partem.

904. βωμοῖσι] Aris deorum ἐφεστίων, ut apud Eurip. Alc. 168. πάντας δὲ βωμοὺς, οἱ κατ' Ἀδμήττου δόμους.

905. ὀργάνων] Scholiasta, ἥπτετό τις ἐργαλείου, ὃν εἶπε μεταχειρίζεσθαι, συνόνοτος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους, οἷον ἰστού, ἢ τις τοιαύτου,

ἄλλη δὲ κἄλλη δωμάτων στρωφωμένη,
 εἰ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀγκαλουμένη
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορωμένην.
 καγὼ λαβραῖον ὄμμα' ἐπεσκιασμένη

910

909. ἔκλαεν scripsi pro ἔκλαεν
 pro ἀνακαλουμένην.

910. ἀγκαλουμένη Hermannus

ώδύρετο, ὥς λοιπὸν καταλιμπάνουσα
 αὐτά. Ἰσοῦ δὲ ἴσως ἐφήπτετο διὰ
 τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ
 συμφοραῖς.

907. δωμάτων] Genitivus regitur
 ab ἄλλῃ κἄλλῃ, quod scholiasta
 per τῇδε κἀκείσε explicat.

908. φίλων — οἰκετῶν δέμας] Si-
 militer de Alceste Euripides v.
 192. πάντες δ' ἔκλαον οἰκέται κατὰ
 στέγας | δέσποιναν οἰκτεῖραντες· ἡ
 δὲ δεξιὰν | προὔτειν' ἐκδοσφ, κοῦτις
 ἦν οὖτω κακὸς | ὃν οὐ προσεῖπε καὶ
 προσερρήθη πάλιν. Apud Sopho-
 clem οἰκετῶν de iis qui ad familiam
 pertinent, i. e. de liberis, intelli-
 gere maluit Wunderus, ut Hero-
 dotus 8, 106. οἰκετῶν nomine τὰ
 τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα compre-
 hendit. De liberis solis si sermo
 esset, nihil causae erat cur am-
 biguo οἰκετῶν nomine, quod nemo
 non de famulis erat intellecturus,
 uteretur, quum ἐκγόνων dicere
 posset. Praeterea verba ipsa εἰ
 του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας
 ita sunt comparata ut plures quam
 liberi fuerunt personae intelligen-
 dae sint.

911. καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν
 οὐσίας] Mira est interpretatio scho-
 liaetae δτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται
 συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παι-
 δοποιίαν. Neque enim οὐσία, quod

pro συνουσία dictum ex duobus
 Syntipae locis memoravit Duncan-
 gius, hoc sensu ab Sophocle dici
 potuit, ne quid de sententiae ipsius
 absurditate dicam. Non magis de
 re familiari aut hereditate paterna,
 hic agi potest, quod valde alienum
 ab huius loci πάθει foret, offendit-
 que etiam pluralis numerus οὐσίας,
 merito notatus ab Wundero. Non
 potuerunt igitur haec sic scribi ab
 Sophocle, qui si quid huiusmodi
 addere praecedentibus Dejanirae
 lamentis vellet, liberorum potius
 in posterum patre orbatorum
 sortem memorare debebat, ut recte
 ab Wundero observatum est. Non
 dubitandum igitur quin versus hic
 ab interpolatore, ut alii non pauci
 in hac fabula, confictus sit, haud
 dubie lacunae explendae causa.
 Nam Sophocles, nisi fallor, versum
 scripserat quo verba τὸν αὐτῆς δαι-
 μονα accuratius definirentur.

914. καγὼ — φροῦρον] Accusa-
 tivus λαβραῖον ὄμμα aptus est ex
 participio ἐπεσκιασμένη. Occulta-
 batur autem oculus nutriciae custo-
 dientis janua, cujus per rimam
 aliquam speculabatur quid in tha-
 lamo Herculis Dejanira faceret.
 Adjectivo λαβραῖον idem fere at-
 que adverbio λάθρα significatur.
 WUND.

φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἑρακλείοις στρωτὰ βάλλουσιν φάρη.
 ὕπῳ δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπευθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα 920
 ἔλεξεν, ὧ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ,
 τὸ λοιπὸν ἦδη χαίρεθ', ὥς ἐμ' οὐποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾗ χρυσήλατος 925
 προὔκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' ἐώνυμον.
 καὶ γὰρ ὁρομαία βᾶσ', ὅσον περ ἔσθενον,
 τῷ παιδί φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 κὰν ὦ τὸ κείσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὁρώμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ 930
 πλευρὰν ὕφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.

918. εὐνατηρίοις scripsi pro εὐναστηρίοις. 922. εὐνήτριαν] Sic,
 non εὐνήτριαν, ut Elmsl. 924. αὐτῆς] αὐτῆς ᾗ Wakefieldus
 pro ὧ.

915. δεμνίοις τοῖς Ἑρακλείοις] Scholiasta, ἐνθα συνεκάθεν· ἄλλο
 γὰρ ἦν, ὅπερ ἐστόρεσεν ὁ ἄλλος. 926. ἐώνυμον] Sinistram, ut cor
 feriret.

927. τῷ παιδί] Scholiasta, τῷ
 ἄλλῳ, τῷ παιδί τῆς τοιαύτης τολ-
 μώσεως.

927. κὰν ὦ—] Scholiasta, καὶ ἐν
 ὕπῳ διετρήχοντο πρὸς τὸν ἄλλον,
 εἶτα πάλιν πρὸς τὴν Δηάνειραν,
 ἐφθασεν αὐτὴν ἀνελούσα.

931. πλευρὰν] πλευρὰς apud scho-
 liastam Homeri Il. I, 103. εἰσὶ δὲ
 τῶν ἐντοσθιδίων αἱ φρένες. "πλευρὰς
 ὕφ' ἥπαρ καὶ φρένας."

ὕφ' ἥπαρ καὶ φρένας] Scholiasta,
 περὶ τὸ ἥπαρ γὰρ φρένες εἰσὶ παχείαι.

ὁμῶς (Od. 9, 301.) "ὅθι τε φρένες
 ἥπαρ ἐχουσιν."

ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας

τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,

ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οὐνεκα

ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.

935

κάνταυθ' ὁ παῖς δύστηνος οὐτ' ὀδυρμάτων

ἐλείπειτ' οὐδὲν, ἀμφὶ νιν γοώμενος,

οὐτ' ἀμφιπύπων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν

πλευρὰν παρὲς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,

ὥς νιν ματαίως αἰτῖα βάλοι κακῇ,

940

κλάων ὀθοῦνεκ' ἐκ θυοῦν ἔσοιθ' ἄμα,

πατρός τ' ἐκέλευς τ', ὠρφανισμένος βίον.

τοιαῦτα τάνθ' ἔστιν. ὥστ' εἰ τις δύο

ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,

932. ὁ παῖς om.
scripsi pro κλαίων
Wakefieldus pro βίον
ous τις

Post ἔγνω duae litterae erasae.

942. ὠρφανισμένος] ω ex o factum.

944. ἢ καὶ τι πλείους scripsi pro ἢ καὶ πλεί-

941. κλάων

βίον

932. ἔγνω — ὡς ἐφάψειεν τόδε] *Vidit iracundia sua se hoc facinus accendisse.* I. e. vidit Hyllus opprobriis et maledictis, quibus in Dejaniram invecus esset (v. 734–820.) perfecisse se ut illa caedem sibi inferret. WUND.

933. ἐφάψειεν] Euripides Bacch. 777. ab Neuo comparatus, ἥδη τὸδ' ἔγγυς, ὥστε πῦρ, ἐφάπτεται ὕβρισμα Βακχῶν.

934. ἐκδιδαχθεὶς τῶν —] I. e. ὑπὸ τῶν—. Quae frequens est participiorum structura, velut φωτὸς ἡπατημένη Aj. 807.

935. πρὸς τοῦ θηρὸς] Breviter dictum pro πρὸς τοῦ θηρὸς ἡπατημένη.

937. ὀδυρμάτων ἐλείπειτ' οὐδὲν] *Nihil sibi reliqui faciebat lamentans, i. e. non desinebat lamentari,* ut explicat Schneidew. Verbum ἐλείπετο dupliciter constructum, cum genitivo ὀδυρμάτων et cum participio ἀμφιπύπων.

938. ἀμφιπύπων στόμασιν] Eurip. Alc. 404. ἄκουσον, ὦ μάτερ, ἀντιῶ σ' ἐγὼ — ὁ σὺς ποτὶ σοῖσι πίτνων στόμασιν νεοσσός. WUND.

πλευρόθεν πλευρὰν παρὲς] I. e. πλευρῇ πλευρὰν. Eurip. Alc. 373. πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας πλευροῖσι τοῖς σοῖς.

940. αἰτῖα βάλοι κακῇ] ἐν αἰτῖα βαλεῖν dixit Oed. T. 656. Omisssae praepositione βάλλειν ψόγῃ apud Eurip. El. 902. Aristoph. Thesm. 895. et quae sunt similia allata in Thesauro vol. 2. p. 85.

943. τοιαῦτα τάνθ' ἔστιν] Sio perorare nuncii solent, velut Electr. 696. 761. Conf. ad Oed. T. 1280.

944. ὥστ' εἰ τις δύο | ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται] Codex et Eustathius p. 801, 1. ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λ., unde in apographis plerisque interpolatum πλείους, Hicet haec ipsa forma ostendere potuisset vitii sedem non in πλείους,

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

107

μάταιός ἐστιν· οὐ γάρ ἐσθ' ἢ γ' αἶριον, 945
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,

πότερα μέλεα περαιτέρω,

δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνφ.

τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, 950

τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·

κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

εἴθ' ἀνεμόεσσά τις

γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα,

947.-949. = 950.-952.

953.-961. = 962.-970.

945. γάρ ἐσθ'] γάρ ἐσθ' 947. πότερα πρότερον scripti pro πότερ'
ἀν πρότερα 948. μέλεα Musgravius pro τέλεα. 951. μένομεν
Erfurdtius pro μέλλομεν. 954. αἶρα] αἶρα

sed in altero *tis* quaerendam ver-
baque sic esse corrigenda quem-
admodum ego correxi. Similiter
Plato Leg. 5. p. 740 B. ταύτας
(τάς ἐστίας) δεῖν δαί τοσαύτας εἶναι
καὶ μήτε τι πλείους γίγνεσθαι μήτε
τί ποτε ἐλάττους. Sophocles fragm.
185. (apud schol. Arist. Eq. 84.)
καὶ μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφη-
μίας· ubi libri *μή γε* (unus *μήτε*)
πλείω.

945. οὐ γάρ ἐσθ'] I. e. non pot-
est in numero haberi. Scholiasta,
τῶν ἀνθρώπων ἀδελφῶν ὄντων, ἀνό-
ητοί εἰσιν οἱ λογίζομενοι δύο ἢ καὶ
πλείους ἡμέρας καὶ οὐ προσδοκῶντες
καθ' ἐκάστην ὥραν τὸν θάνατον·
πολλὰκις γὰρ λύπη τιμὴ ἢ δυστυχία
περιπεσόντες ἑαυτοὺς υπεξάγουσι τοῦ
βίου παραχρῆμα, καὶ οὐκ ἀναμένουσι
τὴν ἐκείνουσαν ἡμέραν, ὥς καὶ Δημό-
κειρα.

947. πότερα πρότερον] Ut hic in
codice scriptum πότερ' ἀν πρότερα,
ita πότερα in πότερ' ἀν corruptum
in codicibus Ravennate et Veneto
Aristoph. Nub. 845. πότερα παρα-
ποίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἔλω. ubi alii
πότερον.

ἐπιστένω] Est modi subjunctivi.

948. μέλεα] Per χαλεπώτερα καὶ
περαιτέρω δεινότητος explicat scho-
liasta.950. τάδε μὲν ἔχομεν] Quae ad
Dejaniram pertineant ante oculos
posita esse dicit, quae ad Hercu-
lem, impendere. Nam ἐλπίσιν in
malam partem accipiendum, ut
κακὴ ἐλπίς dicitur Aj. 605.951. μένομεν] Erfurdtii hanc
emendationem confirmat scholi-
astae interpretatio ἐκδεχόμεθα.952. κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλ-
μειν] Scholiasta, κοινὰ δὲ ἐστι τὰ
ἀμφοτέρων κακὰ. καὶ τὰ μὲν ἔχομεν,
τὰ δὲ μέλλομεν (ἔξιν addit Laesca-
ris). ἴσον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχειν κακὰ καὶ
τὸ προσδοκᾶν.953. εἴθ' ἀνεμόεσσα—] Scholi-
asta, ὁ νοῦς· εἴθε, ὥς ἔσθηκα, πνεύ-
σειεν ἄνεμος οὐριος ἐπὶ τῆς οἰκίας,
ἵνα με λαβὼν ταύτης ἀπαγάγῃ τῆς
ἐστίας καὶ ἀποχωρίξοι, ὥπως μὴ πα-
ραχρῆμα ἀποθάνω, θεασαμένη τὸν
Ἡρακλέα κακῶς διακείμενον. τοῦτο
δὲ λέγει ὥς μὴ καρτεροῦσα ἰδεῖν τὰς
συμφορὰς.

ἦτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως

955

τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον

μὴ ταρβαλέα θάνοιμι

μοῦνον εἰσιδοῦς' ἄφαρ·

ἐπεὶ ἐν δυσασπαστάτοις δδύναις

χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα.

961

ἀγχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν

προὔκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν.

ξένων γὰρ ἐξόμλος ἦδε τις βάσις.

956. Ζηνὸς Triclinius pro Διός.

960. δυσασπαστάτοις] ἀλλ in li-

tura duarum literarum. Videtur αλ (simplici λ) fuisse.

961. ἄσπε-

τόν τι θαῦμα separato versu.

963. προὔκλαον scripsi pro 'προ-

κλαων ξένου post ἀηδῶν lectum delevit Triclinius.

955. ἐκ τόπων] Hoc est quod ἐκ-τόπιον ἀπάγειν dixit Sophocles Oed. T. 1340. ἀπάγει' ἐκτόπιον ὅτι τά-χιστά με, cui versui quum in anti-stropha v. 1360. verba respondeant νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμ', ἀνοσίῳ δὲ παῖς, vix dubitari potest quin illic quoque ἐκ τόπων scripserit poeta.

956. Ζηνὸς recte ab Triclinio re-stitutum pro Διός: quae etiam aliis in locis tragicorum saepe sunt per-mutata ab librariis.

957. μὴ ταρβαλέα θάνοιμι] I. e. ne prae metu moriar, μὴ ἐνεγκοῦσα τὴν θέαν, ut scholiasta interpre-tandi caussa addit. Sic φόβῳ ἀπόλλυσθαι, δέει τεθνᾶναι et similia dicuntur.

958. μοῦνον] Solum, i. e. Deja-nirae praesidio privatum, quae si adhuc in vivis et praesens esset, minor chori virginibus metuendi caussa foret. Quod in scholiastae annotatione, quam ad v. 953. ap-positimus, legitur τὸν Ἡρακλέα κα-κῶς διακείμενον, ab ipso est substi-tutum sive explicandi caussa sive quod non intelligeret quo sensu μοῦνον dictum esset.

960. πρὸ δόμων] Scholiasta, λέ-γονσι τι παμμέγεθες κακὸν πλῆσιον

που τῆς οἰκίας χωρεῖν, δυσίατους δδύναις ἡμῖν ἐφελκόμενον. Subjec-tum verbi χωρεῖν non est θαῦμα, sed αὐτὸν (i. e. Herculem), illa vero ἄσπετόν τι θαῦμα per apposi-tionem dicta sunt. Verba πρὸ δό-μων recte explicuit scholiasta. Si-militer δόμων πάρος ἔπεσθαι ab Eu-ripide Bacch. 1217. dicuntur non qui ex domo prodeunt, sed qui do-mum redeunt. Quem locum com-paravit Nauckius.

961. ἀγχοῦ—ἀηδῶν] Breviter dicit ἀγχοῦ κοῦ μακρὰν pro ἀγχοῦ δντα. Αἰεὶ προπρινῶν, nec τε-ποτα flebam. Videns enim appro-pinquantem Herculem, quae modo quæsta esset, jam prope adesse di-cit. HERM.

963. προὔκλαον dicit quia lamen-tari coepit antequam Hercules ap-portatus esset. Sic Euripides Alc. 526. ἂ, μὴ πρόκλα' ἄκοιτιν, ἐς τόδ' ἀμβалоῦ.

ἀηδῶν] V. ad v. 104.

964. ξένων—βάσις] Scholiasta, ἐκ τῆς βαδίσσεως συνήκε τὸ φαινόμε-νον ἄθροισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι. ολον, βάσις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλου πλῆθους συνέστηκε.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

109

πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν ; ὥς φίλου 965

προκηδομένα βαρεῖαν

ἄψοφον φέρει βάσιν.

αἰαῖ, δδ' ἀναύδατος φέρεται.

τί χρῆ, θάνατόν νιν, ἥ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι ; 970

ΤΛ. οἷμοι ἐγὼ σοῦ,

πάτερ, οἷμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.

τί πάθω ; τί δὲ μήσομαι ; οἷμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς

966. προκηδομένα] προκηδομένα 969. αἰαῖ, δδ' ἀναύδατος Erfurdtius (nisi quod al al al scripsit) pro al al al al, δδ' ἀναύδατος. 970. θάνατον Bothius pro θανόντα. 971.-973. Versus sic divisi, ὧμοι ἐγὼ—ὧμοι—τί πάθω—οἷμοι. 971. ἐγὼ σοῦ Brunkius pro ἐγὼ σου utrobique.

965. πᾶ] I. e. πᾶς, ut explicat scholiasta. Subjectum verbi φορεῖ est ἡ τῶν ξένων βάσις, i. e. ὁ τῶν ξένων δμῖλος.

966. προκηδομένα ex aliquot apogr. restitutum pro προκηδομένων, quod legit scholiasta, ὥς γὰρ ὑπὲρ φίλου κηδομένην ἄψοφον φέρει τὴν βάσιν. Idque fortasse praestat.

967. ἄψοφον—βάσιν] Ut decet eos qui graviter aegrotantem portant et cavent ne forte dormientem expergefacciant. Sic Electra Orestī aegrotanti adstans apud Eurip. Or. 140. chorū cohortatur, σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἶχνος ἀρβύλης | τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μὴ ὅστω ἐπὶ πόντος. βαρεῖαν βάσιν dicit gravem, i. e. tardum, incessum. Cui contraria sunt κοῦφον βῆμα, citus incessus, κοῦφον ἄλμα, κοῦφος πούς, et quae sunt similia.

968. ἀναύδατος] I. e. μηδὲ φωνῇ προϊσθαι δυνάμενος, ut explicat scholiasta.

969. θανόντα—ἦ] I. e. πότερον θανόντα—ἦ etc. Plene Electr. 766. ὁ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῇ λεί-

γω, | ἥ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ ;

θανόντα] Correxī θάνατον cum Bothio. Quo simul convellitur Reiskii conjectura καθ' ὕπνον in κἀθ' ὕπνον mutantis ad Constant. Porphyrog. vol. 2. p. 528. Locutio κατὰ θάνατον εἶναι, quae alibi non reperitur, alteri, in qua nihil inusitati, καθ' ὕπνον εἶναι assimilata est, idque tanto aptius quum non de Hercule mortuo, sed de moribundo agatur. Mortuum si dicere voluisset, φθίμενον dicere potuisset, quod ipsum coniecit Hermannus.

971. 972. οἷμοι—οἷμοι] Scholiasta, ὅτ' ἄλλος ἀπαντήσας τῷ πατρί. Quum in codice ὧμοι sit, οἷμοι, quod legitur v. 973., scribere malui quam ὧμοι. Ceterum haec interpolata esse metri vitium docet. Fortasse uno versu scribendum οἷμοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὦ μέλεος.

973. πάθω—μήσομαι] Similiter aoristum et futurum conjunxit Aj. 404. ποῖ τις οὖν φύγῃ ; ποῖ μολῶν μενῶ ; WUND.

974. ΠΡΕΣΒΥΣ] Scholiasta, γέροντων ἀκολουθῶν τῷ Ἑρακλεῖ ὁπῶς

ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.

975

ζῆ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακῶν

στόμα σόν. ΤΛ. πῶς φῆς, γέρον; ἢ ζῆ;

ΠΡ. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον

κάκκωήσεις κἀναστήσεις

φοιτάδα δεινὴν

980

νόσον, ὦ τέκνον. ΤΛ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέφ

βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,

ποῖ γὰς ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν

κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκοις

985

977. γέρον Brunckius pro γέρων

978. μὴ 'ξεγερεῖς Dawesius pro

μη'ξεγίρεισ (ηι a m. pr.)

980.—982. Versus sic divisi, φοιτάδα—

ἀλλ' |—βάρος—

982. ἐμμέμονεν Erfurdcius pro ἐμμέμονε

983.—

986. Versus sic divisi, ὦ ζεῦ—σι βροτῶν—| λήκοις—| τλάμων

Εὐβοίας πρὸς τὸν ἄλλον φησὶ, μὴ ἀνεγείρῃς αὐτόν· τοῦτο γὰρ αἴτιον ὀδύνης τοῖς κέμονουσιν. Compara locum Euripidis ad v. 967. allatum.

975. ὠμόφρονος] I. e. ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἡγρωμένον, ut explicat scholiasta.

976. [ζῆ γὰρ προπετής] Scholiasta, προπετής, eis τὸν θάνατον προνευκῶς, ἢ παρειμένος, eis τὴν γῆν πεσόν· ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος. Quarum interpretationum prima probabilior ceteris est.

Ἰσχε δακῶν στόμα σόν] Colide ποτὶς οὐκ οὐκ.

981. ἐπὶ μοι μελέφ—] Scholiasta, ἀλλ' ἐνθουσιᾷ μοι (codex me) τῷ μελέφ ἢ φρήν διὰ τὸ ἄπλετον βάρος. ἐν ἐπιθυμίᾳ, φησὶν, ἔχω τὸ βάρος, καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι. Non dubium mihi videtur quin, quemadmodum Sophocles Aj. 208. βάρος τι ἐναλ-

λάσσεσθαι dixit ita ut esset βαρεῖάν τινα ἐναλλαγὴν ἐναλλάσσεσθαι, ita idem hoc loco βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν ἢ φρήν hoc sensu posuerit: βαρὺ καὶ ἄπλετον μένος (ὀρμήν) ἐμμέμονεν ἢ φρήν. Itaque hoc dicit Hyllus: at gravi et intolerando cum impetu adversus me miserum animus aestuat. Quibus verbis hoc significat, tantum esse animi affectum, ut ipse eum continere et non effari, quae sentiat, non possit. Luctatur enim quasi animus cum lingua. WUND. Homerus Il. 16, 435. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὀρμαίνοντι. Eur. Iph. T. 656. διδυμα μέμονε φρήν. Verba ἐπὶ μοι μελέφ redeunt v. 994.

984. ποῖ γὰς—] Scholiasta, Ἡρακλῆς, ὡς ἐξαναστὰς καὶ ἀγροῦν ποῦ μετετήνεκται.

παρὰ τοῖσι βροτῶν] Notandum τοῖσι, quod metri causa pro τίσσι dixit, ut Iones τέοισι dixerunt.

ὀδύναις ; οἶμοι ἐγὼ τλάμων
ἡ δ' αὖτ' μιὰρὰ βρύκει. φεῦ.

ΠΡ. ἄρ' ἐξήδησ' ὅσον ἦν κέρδος

σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι

τῷδ' ἀπὸ κρατὸς

990

βλεφάρων θ' ὕπνου ; ὙΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν

στέρξαιμι κακὸν τότε λεύσσω.

ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,

ἱερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι

μελέφ' χάριν ἡνύσω, ὦ Ζεῦ.

996

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἶαν

987. ἡ δ' ἡδ'

990.-993. Versus sic divisi, τῷδ'—| οὐ—| στέρξαιμι

994.-996. Versus sic divisi, ὦ—| ἱερῶν—| θυμάτων ἐπὶ μοι—| ἡνύσω ὦ Ζεῦ.

995. οἶαν οἶων ἐπὶ μοι Martinus pro οἶαν ἀνθ' οἶων (ω ex o factum) θυμάτων

ἐπὶ μοι. 996. ἡνύσω, ὦ Ζεῦ] ἡνύσω(ζεῦ, ὦ a m. pr.

986. ὀδύναις ; οἶμοι ἐγὼ τλάμων] Versus catalecticus parum probabiliter illatus. ὀδύναις ὦδ' Bergkiius.

987. ἡ δ' Intelligitur ἡ νόσος. Quae quum oculis cerni possit in corpore Herculis, recte solo pronomine indicatur, ut ἦδε v. 1010.

βρύκει] Scholiasta, ἐσθλεί με ἡ νόσος καὶ ἀναλίσκει.

988. ἄρ' ἐξήδησ' Scholiasta, πρὸς τὸν Ὑλλων λέγει· ἄρα, φησὶν, ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπᾶν ἔγνωσ καὶ μὴ διασκεδάσαι τὸν ὕπνον ; Secunda plusquamperfecti βῆθι persona quum non βῆθι apud Atticos veteres sit, recte ἐξήδησθ' restituere videtur Cobetus Nov. Lect. p. 215. Cui emendationi non repugnat qui reprobare videtur Antigonae versus 447. βῆθις τὰ κερυχθέντα μὴ πρόσσω τάδε ; Nam hic quoque Cobetus recte corrigit βῆθισθα κερυχθέντα—, plurali κερυχθέντα pro κερυχθέν posito, ut δεδογμένα v. 576. δεδογμέν', ὡς εἰκοι, τήνδε καταθανεῖν.

992. οὐ γὰρ ἔχω—] I. e. frustra mihi silentium praecipis : neque

enim—. LINWOOD. Scholiasta, ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῃ κακῷ.

993. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν] Scholiasta, κρηπὶς, τὸ ἑταίρος. περιφραστικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ Κήναιον. μέμφεται δὲ τῷ τόπῳ ὅτι οὐκ ἐπὶ αἰσίοις αὐτῷ γέγονε τὰ ἐκεῖ θύματα. οἶαν οὖν, φησὶ, χάριν ἀπὸ τῶν θυμάτων διεπράξω.

994. ἱερῶν—οἶων] Est genitivus pretii, quem glossator addito ἀνθ' explicuit, quod textui illatum est in codice.

995. ὦ Ζεῦ] Jovem invocat ut injuriae sibi factae testem. Conf. exempla ad Philoct. v. 1138. alata.

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν] Haec non ad ὦ Ζεῦ, sed ad Κηναία κρηπὶς βωμῶν referuntur. θέσθαι λώβαν quum idem sit quod λωβᾶσθαι, cum accusativo με constructum est.

996. ἡνύσω] Notandus formae mediae usus, ubi ἡνύσας potius expectari poterat, quod ipsum ex conjectura intulit Brunckius secun-

ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας

ῥοφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον

μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.

1000

τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης

ιατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην

χωρὶς Ζηνὸς κατακλήσει;

θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.

ἐε,

ἐὰτέ μ', ἐὰτέ με δύσμορον εὐνάσαι,

1005 a

1005. a. b. = 1015. - 1017.

1004. ἰδοίμην] ἰδοίμ' ἂν, η a m. ant. 1005 a. δύσμορον εὐνάσαι (sic) separato versu. δύσμορον] γρ. ὕστατον (nescio a qua manu).

dum ea quae ad Eurip. Bacch. 131. dixerat. Sed formam mediam explicuit Ellendtius in Lexico vol. 1. p. 176. *quam in me misero gratiam consecuta es*, i. e. quam nacta tibi es remunerationem mea calamitate.

998. ἦν—] Refertur ad Κηναία κρηπίς βωμῶν. Sic οὖν in Philoct. 1456. non ad nomen proxime praecedens πόντον refertur, sed ad remotius μέλαθρον. Quem locum comparavit Linwoodius.

999. μανίας ἄνθος] Sic τὰς μανίας ἀνθῆρον μένος dixit Antig. 960.

1000. καταδερχθῆναι] Quum dixisset ἦν λάβαν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ῥοφελον, non satis habens aerumnam suam tam lenibus verbis declarasse, et indignitatem rei augens, quasi explicandi causa addit τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι. Ad quae nemo offendisset, si additum esset καὶ τόδ' etc. Sed post generalem rei expositionem ea, quibus res accuratius declaratur, sine copula subiiciunt Graeci. Vid. ad Eurip. Hec. 777. p. 88. MATTHIAE. Recte infinitivum defendere videtur Matthiae contra Erfurdii conjecturam καταδερχθῆναι: sed quum paroemiaco versu opus sit, ne systema longius quam pro

hujus loci ratione evadat, fortasse scribendum καταδερχθῆν, qua infinitivi forma utitur Aeschyl. Suppl. 790. πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν ἄδῃ χρυσοφθῆν χρῶν.

1001. τίς ὁ χειροτέχνης] Quum articulus nomini primo ἀοιδός addi per metrum non posset, alteri adjunxit, etsi etiam omisso eo recte habitura esset oratio. Sed addere maluit quia non simplex κατακλήσει sequitur, sed ὃς—κατακλήσει. χειροτέχνης est chirurgus, oppositus ἀοιδῷ (s. ἐπηδῷ), qui incantatione sola utitur.

1003. χωρὶς Ζηνός] *Præter Jovem.*

1004. θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην] Intelligendum εἰ τοῦτο ἰδοίμην, ut monuit Neuius.

ἰδοίμην] ἰδοίμ' ἂν codex, quod est ἰδοίμην, ut Triclinius scripsit. Formarum Doricarum in toto hoc carmine ratio haec est, ut Hyllus et senex iis abstineant, Hercules vero iis utatur in anapaestis spondiacis, ut πῶτ' γὰρ v. 984., λάβαν v. 997., πᾶ v. 1006. Unde fortasse v. 987. ἂ δ' αὖδ' scribendum pro ἡ δ' αὖδ'.

ἐε codex hoc loco, et ἐε v. 1014. In apographis ἐ ε. Recta scriptura ἐη ἐη, vel αἰαὶ αἰαὶ esse videtur.

1005 a. Ad δύσμορον in cod. ad-

ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσαι.

1005 b

πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;

ἀπολείς μ', ἀπολείς.

ἀνατέτροφας ὃ τι καὶ μύσῃ.

ἦπταί μου, τοτοτοῖ, ἦδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ὦ 1009

πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἄνδρες, οὗς δὴ

1006.—1014. = 1027.—1040.

1005 b. ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσαι Hermannus pro ἐᾶτέ με δύσανον εὐνᾶσαι
1006. πᾶ πᾶ 1007. Post alterum ἀπολείς duas literas erasse vel una.
1008. ἀνατέτροφας Erfurditius pro ἀντέτροφας. 1009.—1042. Versus
sic divisi, ἦπται—ἦδ'—πάντων—ἀδικώτατοι—πολλὰ—κατὰ—ἐλεγκόμεν—
καὶ τῶν—οὐ πῦρ—τις—ἐξ—οὐδ'—βίον—τοῦ—ὦ—τοῦργον—ἦ κατ'—οὐ δὲ—
ἐμπλεον—σάειν—λαβίπουν—οὐτ'—θύρας—ἦν—ἐστὶ—βίον—ὦ παῖ—
τάδε—πρόσλαβε—ἐξ—ἰδὼ—θρώσκει—δειλαία—ἀποτίβατος—νόσος—τόδε
μ' αὖ—τὸν φύσαν—ἀνετίφθονον—παῖσον—κληῖ—δοσ.—σὰ—ἀν—αὐτως
ἦδ'—ὦ δίδω—ὦ γλυκύν—εὐναςόν μ'—ἔκυνέτα μόρην—τὸν μέλεον φθίσας.
1009. τοτοτοῖ] τὸ τὸ τοῖ

scriptum γρ. ὕστατον : quam lectionem ad δύσανον probabiliter refert Hermannus, cuius recepi emendationem ex editione prima ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσαι. Homeri Hymn. in Merc. 289. comparavit Schneidew. μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον ἰαύσας. εὐνᾶσαι intransitive dictum pro εὐνᾶσθαι.

ἐᾶτέ μ' ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνᾶσαι] Primum ἐᾶτε disyllabum est ἀτε. εὐνᾶσαι non dactyli, sed cretici mensuram habet. Eodem metro est v. 1015. οὐδ' ἀπαρξάει κῶτα βίον θέλει. 1025. τῷδ' ἐ με τῷδ' ἐ με πρόσλαβε κούφισας. 1041. εὐναςον εὐπασον ἐκυνέτα μόρην. Philoct. 827. Τῶν' ὀδύνας ἀδαῖς, Τῶν' ἐ δ' ἀλγέων. = 843. ἀλλὰ τέκνον τάδε μὲν θεὸς ὀφεται.

1006. πᾶ μου ψαύεις] Scholiasta, ἐς ὀραπτομένου αὐτοῦ τοῦ παιδὸς ἐπὶ τῇ γυνάμει πῶς ἔχει τῇ σώματι. ποῖ ψαύεις, ἀντὶ τοῦ, παῖς ψηλαφῶν καὶ μεταφέρων τῇδε κἀκεῖσε τὸ σῶμά μου. [Eis τὸ αὐτό.] ποῦ προσάγει τὰς χεῖρας;

πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;] Quum in eodem versuum complexu infra

1027. integrum dimetrum posuerit, θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία, non improbabilia Wakefieldi conjectura est unam ex superiore versu syllabam excidisse. πᾶ duplicavit Seidlerus.

1008. ἀνατέτροφας ὃ τι καὶ μύσῃ] Scholiasta, ὃ τι ἂν ἡσυχάζῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀντρέψας. οἶον, ὅτι ἂν τῶν ὀδυνῶν παύσῃ, τούτου διήγειρας. μύσαι Linwoodius.

1010. ἦδ'] Intelligitur νόσος. V. ad v. 987. Sic Ph. 758. ἦκει γὰρ αὐτῇ. et ib. 807.

πόθεν ἔστ'—] Unde estis, i. e. ex qua terra huc venistis? Appellat autem Hercules eos, a quibus delatus Trachinem erat : v. 964. WUND. Male pro τοῦ dictum accepit scholiasta, quum verba haec ad universum genus humanum referret.

1011. Ἑλλάνων] ἀνθρώπων Wunderus, quod ἄνων scriptum facile in Ἑλλάνων abire potuit.

οὗς—καθαίρων] Conf. v. 1060. δσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἰκόμεν. A quo loco non differt hic locus, quamvis καθαίρων ἀνθρώπους hic dictum sit,

πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε δρῖα πάντα καθαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας, καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
ἐξέ,

οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει 1015
μολὼν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει 1018
ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοὶ τε γὰρ ὅμμα
ἐμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν. ΤΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε, 1020

1012. ἐν πόντῳ] ἐνιπόντῳ 1013. ἐπιτρέψει] ἀποτρέψει 1014. ἐξέ] ἐξ

1018. ἀνήκει] ἀνείκει, η α m. seculi 15. 1020. σώζειν] σωίζειν

siquidem in nomine hominis significatio loci continetur. WUND. Nisi ols scribendum cum Wakefieldo. Totius loci sententiam sic explanavit scholiasta, ὃ πάντων Ἑλλήνων ἀδικήτατοι, τουτέστιν ἀχαριστότατοι, οὐς ἐγὼ πῇ μὲν κατὰ θάλατταν, πῇ δὲ ἐν γῇ ἔσωσον, πάντα τόπον καθαίρων, ὑπὲρ σωτηρίας ἐκείνων ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην. Quas interpretatio verbi ὠλεκόμαν in alio scholio repetitur, praemisso ἔκαμνον.

1012. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ] Tiresias apud Pind. Nem. 1, 62. ὅσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν, ὅσους δὲ πόντῳ θήρας ἀϊδροδικας. Eur. Hero. Fur. 399. ποντίλας θ' ἄλδς μυχοὺς εἰσέβαινε, θνατοῖς γαλανέλας τιθεῖς ἔρετμοῖς. 225. ποντίων καθαυμάτων χέρσου τ' ἁμοιβάς. Haec et alia de laboribus Herouliis attulit Wakef.

κατὰ τε δρῖα πάντα mutata orationis forma illatum pro πάντα δὲ κατὰ δρῖα. Cujus ratio quum non appareat, κατὰ δὲ δρῖα scribendum videtur cum Wakefieldo.

1013. ἐπὶ τῷδε] I. e. ἐπ' ἐμοί.

ἐπιτρέψει ex uno apogr. restitutum pro ἀποτρέψει. Tertium οὐκ repetitum post duo praecedentia, ut ὅπως pro simpliciter post praecedens οὐκ v. 159.

1015. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει] ἀπαράξαι praesunte Homero dixit Il. 14, 497. ἀπῆραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πῆλῃ κάρη. ἀπαράξαι βίου autem dictum ut ἀπαλλάξαι βίου non raro dictum est, velut apud Eurip. Hel. 302. συμκρὸς θ' ὁ καιρὸς κάρη' (sic recte correctum pro ἔστ') ἀπαλλάξαι βίου. Nicandri Ther. 705. comparat Musgr. κεφαλῆς ἀπο θυμὸν ἀράξαις et Synesii p. 81. τὴν κοπίδα σπασόμενος ὡς ἀπαράξων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. Totum locum recte interpretatus est scholiasta, οὐδεὶς ἐκείνων, φησί, βούλεται ἐλθεῖν τὴν κεφαλὴν μου ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερώσαι με τοῦ μοχθηροῦ βίου.

1018. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς] Scholiasta, εἰς τῶν γερόντων, ἀκολουθῶν ἐξ Εὐβοίας τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν Τηλεον φησί. τὸ βοηθῆσαι ἢ βαστάζειν τὸν Ἡρακλέα μεῖζον ἐστὶν ἢ κατ' ἐμέ.

1019. σοὶ τε γὰρ ὅμμα ἐμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν] Verba defecta et interpolata utcunque explicat scholiasta, σὺ γὰρ νέος εἰ καὶ δεύτερόν (sic ἐμπλεον etiam in gl. explicatur) σοὶ τὸ ὅμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν πατέρα, μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ. σοὶ τε γὰρ etsi in hexametro epicorum more pro καὶ γὰρ σοὶ dici potuit, ut ἀθά-

TPAXINIAI.

115

λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὐτ' ἐνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοντον· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς.

HP. ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;

τῷδ' με τῷδ' με πρόσλαβε κουφίσας.

1024

αἰαῖ, ἰὼ δαῖμον.

θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία

διολοῦσ' ἡμᾶς

ἀποτίβματος ἀγρία νόσος.

1030

ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,

1023.—1026.—1041.—1043.

1021. ὀδυνᾶν ex scholiastae annotatione pro ὀδύναν.

θύραθεν] θύ-

ραζ' ἐν, θ a m. pr. 1022. [ἐστὶ] ἐστὶ βίοντον Musgravius pro βιδόντου.
1023. καὶ Seidlerus pro καὶ καὶ 1025. αἰαῖ, ἰὼ δαῖμον] ἐξ ἰὼ ἰὼ δαῖμον
1026. θρώσκει] θρώσκει utrobique. 1031. ὦ Seidlerus pro ἰῶ. Ego
alterum Παλλὰς addidi.

καὶ τε γὰρ εἰσι pro καὶ γὰρ ἀθάνα-
τοι εἰσι dictum est ab Homero II.
13, 277., de quo v. L. Dindorfius
in Thesaurο vol. 7. p. 1912., tamen
reliqua sensu et structura ita labo-
rant ut non dubitandum videatur
quin post verba σοὶ τε γὰρ ἕμμα in-
teger hexameter et ante ἢ δι' ἑμοῦ
σάξιν dactylus exciderint, literae
autem ΕΜΠΑΕΟΝ reliquiae sint
vocabulorum quae exciderunt, in
quibus et πλέον esse potuit et for-
tasse genitivus πατρός fuit ad ἕμμα
referendus. Nam ἕμμα, nisi cor-
ruptum sit, probabilius est patris
quam filii dici: ἕμπελον in duobus
apogr. ἕμπελον, adscripto in altero
ὡ Triclinio συν(ησις).

1021. ὀδυνᾶν Musgravius ex an-
notatione scholiastae, qui genitivo
utitur ὀδυνῶν, ei τὸ κατασχέιν αὐτὸν
ἵσται, ἰβὼ ἐφάπτομαι αὐτοῦ. ἰσθὶ δὲ,
φησὶν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν
ὀδυνῶν οὔτε διὰ στόματος (δὲ ἑμαυτοῦ
corrigit Hermannus) οὔτε ἐξωθεν
προσάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γὰρ.
τοιαῦτα γὰρ ἀλγύματα δίδωσιν ὁ Ζεὺς.
Legebatur ὀδύναν. Et sic in alio

scholio, τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ
τὴν λαθίπονον ἐξανύσαι οὐ δύναμαι.
οὐτ' ἐνδοθεν οὔτε θύραζε] Similiter
Eurip. Or. 604. τὰ τ' ἐνδον εἰσι τὰ τε
θύραζε δυστυχεῖς. WAKEF.

1023. ὦ καὶ] Scholiasta, αἰσθάνε-
ται τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς.
Hermannus, servato altero καὶ, ὦ
delevit.

1025. Codicis scriptura ἐξ ἰὼ ἰὼ
δαῖμον aut in αἰαῖ, ἰὼ δαῖμον, ut feci,
aut in ἐξ ἰὼ δαῖμον mutanda erat.
Alterum ἰὼ omissum in apogr. uno,
δαῖμον ab Seidlerō restitutum est.

1026. θρώσκει] Per ἀναζωπυρεῖται
ἡ νόσος explicat scholiasta. Eurip.
Hipp. 1351. comparat Schneidew.
διὰ μου κεφαλῆς ἥσσονος ὀδύνα, κατὰ
δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.

1030. ἀποτίβματος] I. e. ἀπροσπέ-
λαστος, ut explicat schol.

1031. ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ'
αὖ λωβᾶται. ἰὼ καὶ | τὸν φύτορ' οἰ-
κτεῖρας—] Codex ex apographa, ἰὼ
παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ καὶ |
τὸν φύσαντ' οἰκτεῖρας—, omissente
in τὸν φύσαντα scholiasta. Correxī
haec ut metrum postula-

τὸν φύτορ' οἰκτεῖρας ἀνεπίφθορον εἴρυσον ἔγχος,
 παῖσον ἡμᾶς ὑπὸ κλῆδος· ἀκού δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν 1035
 σὰ μάτηρ ἄθεος, τὰν ὦδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
 αὐτως, ὦδ' αὐτως, ὥς μ' ὤλεσεν. ὦ γλυκὺς Αἰδᾶς, 1040
 ὦ Διὸς αὐθαίμων,

1034. φύτορ' scripsi, pro φύσαντ'. 1035. ἡμᾶς] ἡμῶς κλῆδος] κλη-
 ῖδος sine accentu ἀκού—φ] ἀκου—δ, erasa post δ littera, e ut videtur.
 ἐχόλωσεν] γρ. ἐχόλησεν ab S. 1038. σὰ] σὰ τὰν Erfurdinus pro
 ἀν. 1041. Verba δ διὸς αὐθαίμων in marg. a m. pr. ante δ γλυκὺς
 αἰδᾶς inserenda. Post haec verba posuit Seidlerus.

bat, duplicato Παλλὰς restitutoque
 substantivo φύτορα, quod ab Hesychio annotatum est φύτορες pro γεννήτορες interpretato. Cui emendationi quod Meinekius in Delectu poetarum Anthol. Graecae p. 101. objecit, φύτορα v longo dici debere, ut ἀμπελοφύτορα Leonidas Tarent. in Anthol. Palat. 6, 44. et πτεροφύτορα Plato in Phaedro p. 252 B. in hexametris dixerint, frustra objecit. Nam φύτωρ quod a praesenti φύειν derivatum est, v natura breve habet, produci vero debuit in compositis ἀμπελοφύτορα et πτεροφύτορα, quae metro dactylico adaptari aliter plane nequeunt: quae similium productionum plurimarum causa epicis fuit in vocabulis polysyllabis. Ceterum quum Nicander alique recentiores poetae φύειν etiam producto v dixerint, non negem ab his φύτωρ quoque producta syllaba prima dici potuisse, quod Archiae in Anthol. Palat. 7, 140. restituendum esse coniecit Meinekius, φύτωρ μὲν Πρίαμος, γὰ δ' Ἰλίων, ὄνομα δ' Ἐκτωρ, ubi codex πατήρ: ex quo tamen non sequitur Sophoclem eadem mensura uti potuisse aut debuisse adeo. Neque certa illa emendatio est, quum Archias φύτws scripsisse possit, quo vocabulo Lycophro alique usi sunt, de quo dixi in Thesaurο vol. 8. p. 920.

1032. ἀνεπίφθορον] Recte interpretatur scholiasta, ἀνεμίστητον, ἐφ'

ᾧ οὐδέis σε μέμψεται ὡς πατροκτόνον.

ἔγχος] Gladium, ut Aj. 658. et alibi.

1035. ἡμᾶς recte in apographis pro ἡμῶς.

κλῆδος] Sic Homerus Il. 5, 579. ἔγχεϊ νύξ, κατὰ κληῖδα τυγχάνει. Quum in codice κληῖδος sine accentu scriptum sit, incertum est utrum properispomenon esse voluerit librarius κλῆδος, an oxytonum κληδός, ut κλειδός. In apographis est κληῖδος, qui accentus convenit formae trisyllabae.

ᾧ μ' ἐχόλωσεν] Χολοῦν cum accusativo personae constructum apud Homerum aliosque significat bilem alicui movere vel iram accendere. Id Sophocles addito dativo instrumenti dixit de veste veneno infecta qua Herculem induit Dejanira. Scholiasta per ἐπίσσωσεν explicuit, addita conjectura inducta, γρ. ἐχόλησεν, οἶον χολῇ ἐχρίσε τὸν χιτῶνα.

1038. σὰ] Sic apographa. Lineola in codice superscripta (σὰ) syllabam longam indicat, ut saepe in formis Doricis. Proximum ἀν recte in τὰν mutavit Erfurdinus. Nihil enim causae erat cur ἄθεος producta sub ictu syllaba ultima dicere quam τὰν scribere poeta mallet.

τὰν ὦδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν] Idem fere matri imprecatus erat Hyllus v. 819.

1041. ὦ Διὸς αὐθαίμων] Scholiasta, ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφεῖ Αἰδασεῦ.

εὐνασον εὐνασον ὠκυπέτῃ μόρῃ
τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
ἄνακτος, οἷαίς οἶος ὦν ἐλαύνεται.

1045

ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγων πέρα
καὶ χερσὶ καὶ νώτοις μοχθήσας ἐγώ·
κοῦπῳ τοιοῦτον οὗτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς
προῦθηκεν οὗθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοί

1042. εὐνασον εὐνασον Turnebus pro εὐνασόν μ' εὐνασον. 1044. τάσδε
συμφορὰς] τάσδε συμφορὰς 1045. οἷαίς] οἷας 1046. λόγων πέρα
Wunderus pro λόγῳ κακῇ.

1044. τάσδε συμφορὰς recte in
apographis. Quod in codice est
τάσδε συμφορὰς errori librarii de-
betur, qui συμφορὰς pro συμφορὰς
posuit, quum non intelligeret τάσδε
antiquam esse orthographiam ac-
curatiori τάσδε, de qua dixi ad An-
tig. 578.

1045. οἷας ex duobus apogr. re-
stitutum pro olas. Nam etei accu-
sativus quoque defendi potest, ta-
men probabilior est dativus, usitata
verbi structura, ut Aj. 275. λόγῳ
τάς ἐλάλει. Eur. Andr. 31. κα-
κοῖς ἐλαύνεμαι. Ion. 1620. ἐλαύνε-
ται συμφορὰς οἶκος, et quae sunt
alia huiusmodi in Thesaurο allata.
οἷας οἶος autem dictum ut ἱερῶν
οἷας οἶαν v. 994.

1046. Herculis hanc orationem
in sermonem Latinum transtulit
Cicero Tusc. 2, 8., multis liberius
ad suum sensum conformatis. Ci-
ceronis versus apposuimus in fine
Summarii fabulae.

καὶ λόγων πέρα] Post πολλὰ δὴ
καὶ θερμὰ gravius quid inferri debe-
bat quam quod in codice legitur
καὶ λόγῳ κακῇ, vel, quod Bothius
conjecit, κοῦ λόγῳ κακῇ. Quamob-
rem remoto glossemate κακῇ scripsi
καὶ λόγων πέρα cum Wundero, qui
haec annotavit "Et libere nec satis
commode hos versus Cicero ita
transtulit: o nulla dictu graviora,

perpressu aspera, quae corpore ex-
antlavi atque animo pertuli. Alie-
num enim ab hoc loco est Hercu-
lem de animi sollicitudine aut do-
lore conqueri, qui malis, quae su-
peraverit, excitatus sit.—Hoc enim
dicit Hercules: o qui multa et au-
dacis et incredibilia et manibus et
humeris exantlavi mala. De locu-
tione τὰ λόγων πέρα cf. Eurip.
Iphig. T. 900. ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι
καὶ μύθων πέρα τὰς εἶδον αὐτῇ καὶ
κλύουσ' ἀπαγγεῖλαι. ibid. 839 θαυ-
μάτων πέρα καὶ λόγῳ πρόσῳ τὰς
ἀπέβα. Hec. 714. ἄρρητ', ἀνενό-
μαστα, θαυμάτων πέρα, οὐχ ὁσιὰ τ',
οὐδ' ἀνεκτά. Hesychius, πέρα λό-
γον ὑπὲρ λόγον. Humēris autem
quum se mala pertulisse Hercules
ait et hic et v. 1090., illuc respi-
cere videri potest, quod aliquando
Atlantis onus subisse ferebatur:
v. Apollodor. 2, 5, 11."

1047. χερσὶ] In χερσὶ mutatum
in aliquot apogr.

1048. ἄκοιτις ἢ Διὸς] Juno. de
qua Euripides ab Nauckio citatus
Herc. f. 1303. χορευέτω δὴ Ζηνὸς ἢ
κλεινὴ δάμαρ' | ἔπραξε γὰρ βούλησιν
ἦν ἐβούλετο, | ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν
πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροισι | ἔνω κάτω
στρέψασα.

1049. στυγνὸς] Scholiaστα, ὁ στυ-
γνοῦς, διὰ τὰς τῶν ἄλλων προσ-
τάξεις.

ὅσον τόδ' ἢ ὁμοιωτοῖς Οὐρέως κίον

1050

καθήψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἑρινύων

ὑφαντὸν ἀμφίβλητρον, ᾧ διόλλυμαι.

πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας

βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας

ροφεῖ ξυνοικοῦν' ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου

1055

πέτωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας

τὸ πᾶν, ἀφράστῃ τῇδε χειρωθεὶς πέδη.

κοῦ ταῦτα λόγῃ πεδιάς, οὐδ' ὁ γηγενῆς

στρατὸς Γυγάντων, οὔτε θήρειος βία,

1051. ἐμοῖς] ἐμοί, σ a m. sec. 15. addito.

1052. διόλλυμαι] διόλλαν-

μαι pr.

1054. πλεύμονες] πλεύμονος, v a m. pr., ut v. 567.

1059.

θήρειος βία] θήριος βία

1051. Ἑρινύων] *Ἑρινύων* apographa, ut solent. Ἑρυντοῖς ἐν πέτραις Ἑρινύων ex Aeschyli Agam. 1580. οὐ Ἑρινύων πετρὰν πάγην ex Lycophr. 405. comparavit Wakefieldus.

1053. προσμαχθὲν] I. e. προσκολληθὲν, ut schol.

ἐσχάτας] *Intimas*.

1054. πλεύμονες] Apographa nonnulla πλεύμονας (sic), alia πνεύμονος. Vid. ad v. 567. Notandum autem πλεύμονες numero singulari dictum. Nam multo usitatior est pluralis πλεύμονες.

ἀρτηρίας] Intelligit arteriam asperam, quam etiam ab Hippocrate numero plurali aliquando vocatam esse observatum est. HERM. Ovid. Metam. 9, 201. *pulmonibus errat ignis edax imis perque omnis pascitur artus*. SCHNEIDEW.

1055. ξυνοικοῦν] Frequens hic usus verbi de malis quibusvis, velut Oed. C. 1238. *ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ*.

χλωρὸν αἷμα] *Decolorem* vertit Cicero. Malim intelligere viridem, vegetum, vitalem. WAKEF. Scholiasta, νέον, ἢ νεκρόν. Vera prior

interpretatio. Eurip. Hec. 127. *τίμβρον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ*.

1056. διέφθαρμαι δέμας] Huc videtur respexisse Lucianus Dial. Deor. 13. ubi Aesculapius irridet Herculem: *ὅτε πρόην ἀνέλαθες ἀμφλεκτός, ὅτ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τὸ σώματι, τοῦ χιτῶνος καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός*. WAKEF.

1057. ἀφράστῃ] Scholiasta, ἀπροδοκῆτῃ, ἀνεγνωτῃ, ἢ ἀλέκτῃ· ἢ περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς εἴη τῇ φύσει.

1058. λόγῃ πεδιάς] *Hasta campestris*: recte capit scholiastes de hastis ab exercitu in acie campetris praelii instructo vibratis, et comprehendit phrasis omnes Hercules cum communibus hominibus concertationes. WAKEF. *Hostilem dextram* vertit Cicero. Scholiasta, ἢ ἐν πεζομαχίᾳ. θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὔτε παραταττόμενος, οὔτε πρὸς Λαομέδοντα, οὔτε πρὸς Αἰγέαν, ἢ Κενταύρους. Alius, ἢ ἐν τῇ πεδίῳ βαλλομένη. ἢ ἐπεὶ ἐν τῇ Θεσσαλικῇ πεδίῳ ἐμαχέσατο πρὸς Κενταύρους.

1059. θήρειος βία] Sic recte apographa pro θήριος βία. Scholiasta, λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν

οὐθ' Ἑλλὰς, οὐτ' ἄγλωσσος, οὐθ' ὄσσην ἐγὼ 1060
γαῖαν καθαίρων ἰκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δέ, θῆλυς οὔσα κούκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον. 1065
δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
ἐς χεῖρα τὴν τεκούσαν, ὥς εἰδῶ σάφα
εἰ τοῦμόν ἀλγείς μᾶλλον ἢ κείνης ὀρών
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτειρόν τέ με 1070
πολλοῖσιω οἴκτρον, ὅστις ὥστε παρθένος

1067. ἐς] Sic, non eis. εἰδῶ] εἶδω pr. 1068. κείνης] Sic, non
ῥένης. 1071. ὅστις] ὅστις in textu et in lemmate scholii.

λατῶν. Rectius de Centauro intellexit Cicero, qui vertit *biformato impari Centaurus*.

1060. Ἑλλὰς] I. e. Ἑλλὰς ἀνὴρ, metri causa pro Ἑλλην dictum, quod ex alia quoque poetae fabula (fragm. 17.) annotavit Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 97, 4. Ἑλλὰς δ' ἀνὴρ. Σοφοκλῆς Αἰάντι Δοκρῶ. Sic τὴς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος apud Euripidem Phoen. 1509.

ἄγλωσσος] Scholiasta, κακόγλωσσοι, βάρβαρος, ἢ ἀλλόγλωσσος. Polux 1, 109. ἄγλωσσον Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπεν. Recte per βάρβαρος explicat, quod ipsum Euripides posuit loco modo allato.

1062. θῆλυς οὔσα] Probabilis Steinharti conjectura est θῆλυ φύσα. κούκ ἀνδρὸς φύσιν] Scholiasta, λέγει ἔχουσα. Intelligendum ex principio praecedente aliud participium, quale est Aj. 472. φύσιν γ' ἄσπελγχεος γεγώς, et ib. 760. ὅστις ἀσπιδόφον φύσιν βλαστάν.

1063. μόνη—φασγάνου δίχα] Comparant Homeri Il. 21, 50. γυμνὸν ἔτερ πόρρῳός τε καὶ ἔγχεος.

1064. ὦ παῖ—] Scholiasta, ὦ ἄλλε, δείξον τοῖς ἔργοις ὅτι ἀληθῶς ἐξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος, καὶ μὴ μου προκρίνης τὴν Δηϊάνειραν, ἀλλὰ ταῖς σαῖς χερσὶ τῆς οἰκίας αὐτὴν ἔλαγε καὶ παράδος μοι. ταῦτα δὲ λέγει ἀγνοῶν ὅτι τέθηκεν.

1068. τοῦμόν—ἢ κείνης] I. e. ἢ τὸ κείνης, articulo ex prioris sententiae parte repetendo.

ἀλγείς—ἐν δίκῃ κακούμενον] I. e. ὡς ἐν δίκῃ κακούμενον. Scholiasta, ἵνα μάθω πότερον ὑπὲρ ἐμοῦ νοσοῦντος λυγῆ, ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμα τῆς Δηϊάνειρας παρ' ἐμοῦ βλαπτόμενον καὶ δικαίως καταπονούμενον. Versum 1069. ab interpolatore adjectum esse probabiliter conjicit Nauckius.

1070. οἴκτειρον—πολλοῖσιω οἴκτρον] Conf. Eurip. Electr. 672. οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς· οἴκτρα γὰρ πεπνύσθμεν. πολλοῖσιω genere masculino dictum, ut πᾶσι in locis similibus Aj. 559. Oed. C. 1446. ab Nauckio comparatis.

1071. ὅστε παρθένος] Eadem comparatione Homerus Il. 16, 7.

βέβρυχα κλάων, καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτε
 τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
 ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμεν κακοῖς.
 νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ἤρηνμαι τάλας. 1075
 καὶ νῦν προσελθὼν στήθι πλησίον πατρός,
 σκέψαι δ' ὅποίας ταῦτα συμφορὰς ἔπο
 πέπουθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
 ἰδοῦ, θεῶσθε πάντες ὄβλιον δέμας,
 ὀρᾶτε τὸν δύστηνον, ὥς οἰκτρῶς ἔχω. 1080
 αἰαὶ τάλας,
 ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως, ὃ δ' αὖ
 διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστον μ' ἔαν
 ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.
 ὦναξ Ἀτῆ, δέξαι μ', 1085
 ὦ Διὸς ἀκτῖς, παῖσον.

1072. κλάων scripsi pro κλαίων. 1074. εἰπόμεν ex schol. Aj. 317.
 pro ἐσπόμεν. 1075. ἤρηνμαι scripsi pro εὔρημαι. 1080. δὲ-
 στηνον] δὺστανον, η a m. ant. 1081. αἰαὶ τάλας] αἶ αἶ δὲ τάλας αἶ αἶ
 (utrumque e a m. rec.) 1082. δ δ' Turnebus pro δδ'. 1085. ὦναξ]
 ὦναξ μ'] με

ab scholiasta memoratus, ἥσπερ κού-
 ρη νηπίη, ἥθ' ἄμα μητρὶ θέουσ' ἀνε-
 λίσθαι ἀνάγει. Similia de Ajace
 dicentem Tecmessam in Aj. 317-
 322. comparat Wunderus.

1074. εἰπόμεν] Imperfectum
 fortasse legit scholiasta, qui expli-
 cat, ὑπέφερον πᾶν κακόν.

1075. ἐκ τοιούτου—] Scholiasta,
 ἐξ ἰσχυροῦ γέγονα ἀσθενής.

1077. σκέψαι δ'] Probabilius σκέ-
 ψαι θ', quod coniecit Nauckius.

1078. ἐκ καλυμμάτων] I. e. exu-
 tis tegumentis.

1079. ἰδοῦ, θεῶσθε] Scholiasta, ὃ
 λόγος πρὸς τοὺς περιεστώτας.

1081. αἰαὶ τάλας] Restitui diplo-
 diam iambicam, multo probabilio-
 rem quam dochmius foret αἰαὶ δ

τάλας. Interjectiones post τάλας
 in codice additae in apographis & ε
 scriptae sunt.

1082. ἔθαλψεν] Scholiasta, πάλιν
 ἐξεπύρωσέν με ὃ τῆς νόσου σπασμὸς.
 Qui aut ἔθαλψέ μ' legit aut prom-
 omen de suo addidit. Idem fere
 verbi θάλλειν usus apud Aeschyl-
 um Prom. 879. ὑπὸ μ' αὖ σφάκελος
 καὶ φρενοπληγέις μανίαι θάλλουσι.

1084. διάβορος] Active dictum
 ut Phil. 7. νόσῳ καταστάζοντα δια-
 βόρῳ πόδα.

1085, 1086. Anapaestici dimetri
 bacchycatalecti. Conf. El. 1161.
 Triclinius in unum versum hexa-
 metrum conjunxit.

1086. παῖσον] Intelligitur με ex
 praecedente δέξαι με. Scholiasta,

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

121

ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
 πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυνται γὰρ αὖ πάλιν,
 ἦνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες χέρες,
 ὦ νῦτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, 1090
 ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἳ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
 λέοντ', ἄπλατον θρέμμα ἀπροσήμερον,
 βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
 διφυή τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν 1095
 θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,

1087. ἀναξ] ἀναξ
στὰς] κατεστάς

1091. ὑμεῖς ἐκεῖνοι] ὑμεῖς δὲ κεῖνοι καθε-
1096. ὑπέροχον Benteleius pro ὑπερόχον

ἃ κεραυνῷ, εἴθε με λάβοις. et (ad ἐγκατάσκηψον), τόξευσον κατ' ἐμοῦ τὸν κεραυνόν.

1088. δαίνυνται] Similiter hoc verbo usus est v. 771.

1089. ἦνθηκεν] Aptè comparatur Phil. 259. ἡ δ' ἐμὴ νόσος | ἀεὶ τέθλη καὶ μεῖζον ἔρχεται.

1090. ὦ νῦτα καὶ στέρν'] Verbis ὦ στέρν'—ὕμεῖς utitur Apsines art. rhet. p. 104. post verba ad Oed. T. 1391. apposita, ubi miserationis movendae rationes exponit. Scholiaeta, ἀφορῶν εἰς τὴν ἑκαστον μέρος δυσφορεῖ, ὅτι ἀφ' οἷον οἷον γέγονεν αὐτοῦ τὸ σῶμα.

1091. ἐκεῖνοι] Sic apographa recte pro δὲ κεῖνοι. ὑμεῖς ἐκεῖνοι etiam codex in lemmate scholii.

1092. Νεμέας ἔνοικον.—] Narrationes de laboribus Herculis, quorum aliquot tanquam exempli causae hic memorantur, poetae et mythographi inde ab Homero usque ad inferiorum temporum fabulatores alii aliter exornarunt et novis usque inventis auxerunt. Occisus ab Hercule leonem Nemeaeum plerique primum illorum laborum fecerunt, ut Pindarus

Isthm. 6, 70. (5, 48. Boeckh.) δέρμα με νῦν περιπλανᾶται θηρὸς, ὃν πᾶμπατον ἄθλων κτεῖνὰ ποτ' ἐν Νεμέᾳ.

1093. ἄπλατον] Usitata tragicis adjectivi forma pro ἀπέλαστον, ab librariis alibi plerumque in ἀπλυστος corrupta vel ἀπληστος, ad quod hic alludit unius apogr. scriptura ἀπλειστον.

ἀπροσήμερον] Grammat. in Bekk. Anecd. p. 440, 17. ἀπροσήμερον ὃν οὐχ οἶδον τε προσαγορεύσαι διὰ τρόπου τραχύτητος. Πατρὸς ἀπροσήμερον στόμα est Oed. C. 1277.

1094. Λερναίαν θ' ὕδραν] Occisio hydrae Lernaee ipsa quoque inter primos Herculis labores etiam ab aliis numeratur, velut ab Hesiodo Theog. 313.

1096. θηρῶν] Centauros dicit ab Hercule pugna superatos: quam fabulam praeter alios non paucos enarravit Diodorus 4, 69 sq. Hi διφυεῖς dicuntur quia corpus haberunt ex humano et equino compositum: unde ἱπποκένταυροι appellati sunt.

βίαν] βίᾳ vel βία aliquot apographa.

Ἐρυμάνθιον τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
 Ἄιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
 δεινῆς Ἐχιδνῆς θρέμμα, τόν τε χρυσέων
 δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
 ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
 κοῦδεῖς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
 νῦν δ' ὧδ' ἀναρβρος καὶ κατερρακωμένος
 τυφλῆς ὑπ' αὐτῆς ἐκπεπόρθημαι τάλας,
 ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,

1100

1105

1097. Ἐρυμάνθιον τε θῆρα] Hic labor in eo positus erat ut aprum Erymanthium vivum ad Eurystheum adduceret. Quem laborem Diodorus 4, 12. tertio, Apollodorus 2, 5, 4. quarto loco ponit.

τόν θ'] Sic codex, non τόν δ', quod est in apographis, uno fortasse excepto, omnibus.

1098. Ἄιδου τρίκρανον σκύλακ'] Cerberum tricipitem dicit, quem ut ex inferis adduceret ab Eurystheo jussus erat. Quam fabulam primus narravit Homerus Od. 11, 623., post Homerum alii multi.

ἀπρόσμαχον τέρας] Gravius hic expectes epitheton, quod sensit Nauckius, qui σκύλακα, μαιμακον τέρας conjecit collata glossa Photii p. 241, 14. μαιμακον· τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον· τραγικὴ ἢ λείξις. Μαιμακος inter adjectiva in akos est apud Arcadium p. 51, 12.

1099. δεινῆς Ἐχιδνῆς θρέμμα] Hesiodum hic sequitur, qui Cerberum ex Echidna et Typhone natum exhibet. At in Oed. Col. 1574. alios ei parentes tribuit. BRUNCK.

1100. δράκοντα μήλων φύλακ'] Undecimus hic secundum Apollodorum 2, 5, 11., duodecimus secundum Diodorum 4, 26. labor fuit Herculis, cui imperatum erat

ut mala aurea Hesperidum, ab dracone custodita, ad Eurystheum perferret.

ἐπ' ἐσχάτοις τόποις] In Libya. Recte fortasse Nauckius ἐπ' ἐσχάτοις χθονός, ut saepe ἐσχατα cum genitivis γῆς, χθονός aliaque dicuntur.

1101. ἐγευσάμην] Per ἐπειρώσθην explicat scholiasta. Sic Hercules apud Eurip. Hero. f. 1353. ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην.

1102. τροπαῖ'] τρόπαι' in apographis.

1103. ἀναρβρος] Scholiasta, οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τὸ σεσῆσθαι αὐτὰ. κατερρακωμένος δὲ, τὰς σάρκας σαπείας, καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς βάκη. κατερρικνωμένος conjecit Bergkiius, verbum ex scriptoribus recentioribus cognitum, sed ab veterum quoque usu non alienum, ut ex grammaticorum glossis colligi potest, Hesychii, qui κατερρικνωσε per κατέρρηξεν explicat, et Suidae, κατερρικνωμένον· συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐρρυτιδωμένον.

1104. τυφλῆς ὑπ' αὐτῆς] Scholiasta, ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκαταλήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

ἐκπεπόρθημαι] Sic διαπεπόρθημαι est in Aj. 896.

- ὁ τοῦ κατ' ὄστρα Ζηνὸς αὐθηθεὶς γόνος.
 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κὰν τὸ μηδὲν ὦ
 κὰν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
 χειρώσομαι κὰκ τῶνδε. προσμύλοι μόνον,
 ὦ' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι 1110
 καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.
 ΧΟ. ὦ τλήμον' Ἑλλὰς, πένθος οἶον εἰσορῶ
 ἔξουσιν, ἀνδρὸς τοῦδ' ὅς γ' εἰ σφαλῆσεται.
 ΤΛ. ἐπεὶ παρέσχεσ' ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
 σιγὴν παρασχὼν κλυθί μου νοσῶν ὁμῶς. 1115
 αἰτήσομαι γάρ σ' ὦν δίκαια τυγχάνειν.
 δὸς μοι σεαυτὸν, μὴ τοσοῦτον ὥς δάκνει
 θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνολῆς ἐν οἷς
 χαίρειν προθυμεῖ κὰν ὅτοις ἀλγείς μάτην.
 ΗΡ. εἰπὼν δ' χρήσεις λήξον' ὥς ἐγὼ νοσῶν 1120
 οὐδὲν ξυνήμ' ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
 ΤΛ. τῆς μητρὸς ἦκω τῆς ἐμῆς φράσεων ἐν οἷς

1106. αὐθηθεὶς] Post αὐ duae literae erasae. 1109. μόνον] Sic, non μόνον. 1117. δάκνει] δάκνει 1119. προθυμεῖ] προθυμῇ

1121. ξυνήμ' ξυνήμ', i a m. rec.

1108. κὰν μηδὲν ἔρπω] I. e. κὰν μηδὲν ἂν ἔρπω.

1109. κὰκ τῶνδε] I. e. καὶ οὕτως ἔχουσιν καὶ οὕτως διακείμενος, ut explicat scholiasta.

1111. κακοὺς γε] κακούργους conjectat Cobetus Nov. Lect. p. 211.

1113. τοῦδ' ὅς γ' εἰ σφαλῆσεται] I. e. εἰ ἀποτεύξεται τούτου, ut explicat scholiasta.

1117. Constructio verborum est μὴ τοσοῦτον δύσοργος ὥς δάκνει θυμῷ, i. e. da te mihi mitiorem quam pro ira qua exaestuas, ut interpretatur Schneidewinus, collato Eurip. Hel. 481. εὐνοῦς γὰρ εἰμ' Ἑλ- λασιν οὐχ ὅσον πικροῦς | λόγους

ἔδοκα. τοσοῦτον Brunkius in τοι- οῦτον mutabat.

1118. οὐ γὰρ ἂν γνολῆς] Recte scholiasta, τούτέστιν, ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ πάσῃ, πρότερον οὐ δύνησιν γινώσκειν ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτούμενος ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελείψω βούλει, ὅπερ σοὶ ὅστις μεγίστη χαρὰ, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγείς τὴν ψυχὴν, νεμε- σῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσασαν. μάτην igitur non solum ad ἀλγείς, sed etiam ad προθυμῇ pertinet.

1120. εἰπὼν δ' χρήσεις λήξον'] *Præcide*. Indignatur Hercules verbosam Hylli excusare matrem volentis προπαρὰσκευήν. SCHARF.

1122. τῆς μητρὸς ἦκω τῆς ἐμῆς

- νῦν ἐστὶν οἷς θ' ἡμαρτεν οὐχ ἔκουσ' α.
 ΗΡ. & παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
 τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὡς κλύειν ἐμέ; 1125
 ΤΛ. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.
 ΗΡ. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
 ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἔρεῖς.
 ΗΡ. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.
 ΤΛ. λέγω. τέθηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς. 1130
 ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
 ΤΛ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.
 ΗΡ. οἷμοι· πρὶν ὡς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς;
 ΤΛ. κὰν σοῦ στραφεῖη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
 ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατήρξας· εἰπέ δ' ἥ νοεῖς. 1135
 ΤΛ. ἄπαν τὸ χροῆμ', ἡμαρτε χρηστὰ μωμένη.

1132. αὐτῆς] αὐτῆς
 μένη Heathius pro μωμένη.

1135. κατήρξας] κατήρξας

1136. μω-

φράσων] I. e. περὶ τῆς μητρὸς: de quo usu genitivi dictum ad Oed. Col. 355.

1123. οἷς] ἐν οἷς in uno apogr. ex glossemate. Probabiliter Nauckius ὡς θ' ἡμαρτεν.

1125. τῆς πατροφόντου] Quae patrem tuum occidit. Masculinum πατροφόντου cum μητρὸς conjunctum nihil offensionis habet in terminatione quae utrique generi communis est: ex quo non sequitur etiam πατροφόντης μήτηρ dici posse. Πατροφόντου μητρὸς Eustathius p. 1428, 21. ex Euripide memorat, qui non hoc, sed πατροφόνου μητρὸς dixit Or. 190.

ὡς κλύειν ἐμέ] Similiter ὡς ἰδεῖν ἐμέ Oed. T. 1045. SCHNEIDEW.

1126. ἔχει γὰρ οὕτως—] Scholiasta, τὸ γὰρ κατ' αὐτὴν, φησὶ, πρᾶγμα ἐκτὸς ἐστὶν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1127. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις] Sensus est, immo

maxime tacendum de ea, propter illa quae ante in me peccavit. HERM. Ad οὐ δῆτα igitur intelligendum σιγᾶν πρέπει.

1128. τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν] Propter ea quae hodie fecit.

1129. μὴ φανῆς κακὸς γεγώς] Repetit quod v. 1064. 1065. dixerat.

1130. Eadem fere verba Aj. 878. Αἴας δδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς κείται.

1131. πρὸς τοῦ; τέρας τοι—] Scholiasta, πρὸς τίνος; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημιῶν ὥσπερ ἐμαντεύσω. τουτῆστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι ἐσπῆν ἀνέλεειν, εἰ μὴ ἄρα μαρτυκῆς μετέχων τοῦτο ἔγνω, ὡς μόντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαρτεύονται οἱ θεοί. Eurip. Hel. 316. comparat Erfurdtius, πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.

1132. πρὸς ἐκτόπου] I. e. ὅπ' ἄλλου, ξένου, schol.

1136. μωμένη] Gl. ζητοῦσα, unde

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

125

ΗΡ.χρήστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρῶ ;

ΤΛ.στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡ.καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων ; 1140

ΤΛ.Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡ.ἰὸν ἰὸν δύστηνος, οἴχομαι τάλας.

ὀλωλ' ὀλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.

οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἴν' ἔσταμεν. 1145

Ἰθ', ὦ τέκνον' πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·

κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,

κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς

μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταῖαν ἐμοῦ

φήμην πύθησθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ. 1150

ΤΛ.ἄλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἄλλ' ἐπακτίῳ

Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,

1137. χρήστ'] χρῆστ' 1139. ἀπήμπλαχ', χ a m. pr. 1141.
Νέσσοι] νέσσοι 1147. ἔσταμεν] ἐστάμεν pr. 1150. ὅσ' ὅσσ'

orta suspicio scripsisse poetam μωμήνη. Hesych. μέμεθα, ζητούμεν. Aeschyli schol. ad Choeph. 43. μωμένα exponit ζητούσα. Vide Oed. Col. 836. BRUNCK.

1138. στέργημα—σέθεν] *Amorem tuum beneficiis conciliare tibi cogitans*, ut interpretatur Brunckius. Supra v. 575. dixit, ἔσται φρενός σοι ταῦτο κλητήριον τῆς Ἑρακλείας. Ad προσβαλεῖν probabilis est σοι intelligendum esse quam ταυτῇ. σέθεν in ἔθεν mutandum videbatur Hermannō.

1139. τοὺς ἔνδον γάμους] Iolae. νέους γάμους dixerat chorus v. 843.

1142. τὸν σὸν—πόθον] *Tuum in se desiderium*.

1143. Scholiasta, ἀναμνησκόμενοι τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας

ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον. ἔστι ἔγνωσεν οὐκ εἰς ἔσχατον ἤλθοις συμφορᾶς.

1147. σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων] *Fratres tuos*.

1149. Διὸς μάτην ἄκοιτιν] Scholiasta, τὴν Ἀλκμήνην. τοῦτο δὲ φησιν ὡς ἀνάξια πάσχων. Eurip. Herc. f. 339. ὦ Ζεῦ, μάτην ἔρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην. Ovid. Amor. 3, 9, 21. *quid pater Iomario, quid mater profuit Orpheo?* WAKEF.

τελευταῖαν ἐμοῦ φήμην] I. e. τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην, ut explicat scholiasta.

1152. Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν] I. e. ἐν Τίρυνθι τυγχάνει κατοικοῦσα, ut interpretatur Schaeferus. Rom narrat Diodorus 4, 33, 34.

παιδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦς' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστνυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ, πᾶτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

1155

HP. σὺ δ' οὐν ἄκουε τοῦργον· ἐξήκεις δ' ἴσα

φανεῖς ὅποῖος ὦν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
ἀνδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
ἀλλ' ὅστις Ἄιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὥς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανάων.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντά σοι

1160

1156. πράσσειν Brunckius pro πράττειν 1158. φανεῖς] φα-
νήσις καλεῖ] καλεῖ 1159. πρόφαντον] πρόσφατον 1160. ἀν-
δρῶν scripsi pro πρὸς τῶν 1161. Ἄιδου inter versus habet a
m. pr. πέλοι] πέλει, οἱ a m. pr. 1164. συμβαίνοντά σοι
Wunderus pro συμβαίνοντ' ἴσα.

1158. φανεῖς ex uno apographo pro φανῆς. Idem vitium in scholio, eis ἡλικίαν ἦκειν ἴσα φανῆς ἄξια πράττων παῖς ἐμὸς εἶναι. Sed hic quoque haud dubie φανεῖς scripserat.

1159. πρόσφατον] πρόσφατον codex in textu, sed πρόσφαντον in lemmate scholii, ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόσφαντον: προσμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διὸς. οὕτω δὲ διὰ τὸ (τοῦ) σ ἐν τῇ τραγικῇ λήξει. Postrema verba Brunckius recte videtur ad v. 1167. referre, ubi de Scllorum sive Hellorum nomine agitur.

1160. ἀνδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, | ἀλλ' ὅστις Ἄιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι] Legebatur πρὸς τῶν πνεόντων, inapte duplicata praepositione. Removi priorem restituto ἀνδρῶν. Philoct. 334. τέθνηκεν ἄνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο, | τοξευτὸς, ὥς λέγουσιν, ἐκ φοίβου

δαμείς. Πνεόντων de viventibus dictum ut apud Homerum. Tragici saepe ἐμπνέοντας dixerunt. Unde hoc loco τῶν ἐμπνέοντων scripsit Erfurdcius.

1163. ζῶντά μ' ἔκτεινεν (ἐκτασεν Triclinius) θανάων] Similiter Aj. 1027. ἐμελλέ σ' ἔκτωρ καὶ θανάων ἀποφθίσειν. Eur. Hel. 94. Αἴας μ' ἀδελφὸς ὤλεσ' ἐν Τροίᾳ θανάων.

1164. συμβαίνοντά σοι ab Wundero restitutum pro συμβαίνοντ' ἴσα legit fortasse scholiasta, qui annotavit ἐρῶ σοι ἄλλην μαρτίαν νεωτέρων συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. Inutile est ἴσα quum sequatur ζυγήγορα, σοι vero cum φανῶ conjugendum, ut in locis ab Wundero comparatis Oed. T. 710. φανῶ δὲ σοι σημεῖα τῶνδε, et Ant. 325. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρόντας. συμβαίνειν de oraculo quod eventu comprobatur dictum ut v. 173. et mox 1174. ταῦτ' οὖν

TPAXINIAI.

127

μαντεία καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,

1165

ἃ τῶν δρεῖων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ

Σελλῶν ἐσελθὼν ἕλσος εἰσεγραψάμην

πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυὸς,

ἣ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν

ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστῶτων ἐμοὶ

1170

λύσω τελείσθαι· κἀδόκουν πρᾶξειν καλῶς.

τὸ δ' ἦν ἔρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.

1167. ἐσελθὼν] εἰσελθὼν

1172. τὸ δ' Wyttenbachius pro τὸδ'

ἐν τῇ λαμπρᾷ συμβαίνει, εἰ apud Aristoph. Eq. 220. χρησμοὶ τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν. Antiquius oraculum illud dicit quod ab Ioue sibi datum significaverat v. 1159.—1163. de quo nihil ab aliis scriptoribus traditum reperitur, ut fictum ab Sophocle videri possit. Alterum oraculum est Dodonaeum, quo praedictum erat quo tempore finem laborum concepturus esset, ex quo olim laetam spem conceperat, nunc laborum sine nihil aliud quam mortem significatum esse intelligit, mortui Centaurei veneno sibi allatam, quo prioris oraculi praedictio confirmatur, ἀνδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ἔπε. Dodonaei autem illius oraculi praedictio jam ab Dejanira exposita erat supra v. 76.—81. 157.—172. et memorata ab choro v. 823 seqq.

1167. Σελλῶν] Scholiasta, ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν Ἑλλοὺς ἐπεδοχόμενοι καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. Quod allato exemplo Hesiodi Ἠοιῶν fragmento confirmat. Conf. ad v. 1159. Antiquissima Scllorum mentio apud Homerum II. 16, 233. Ζεὺ ἔνα Δωδωναίῃ, Πελασγικῇ, τηλόθι ναίων, | Δωδωνῆς μεδίον δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ | σοὶ ναλοῦσ' ὑποφῆ- ται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.

ἐσελθὼν ex aliquot apogr. pro εἰσελθὼν. Duo alia προσελθὼν.

εἰσεγραψάμην] ἐξεγραψάμην Elmsleius in Museo Cantabrig. 6. p. 290. conjectura valde probabili. Arist. Av. 982. οὐδὲν ἔρ' ὁμοίως ἐστ' ὁ χρῆσμός τουτοφ, | ὅν ἐγὼ παρὰ τὰ πόλλωνος ἐξεγραψάμην. εἰσεγραψάμην ex praecedente εἰσελθὼν ortum videtur. Scriptura vulgata non defenditur v. 157. λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, ubi ἐκγεγραμμένην ne dici quidem poterat.

1168. πολυγλώσσου δρυὸς] Eadem arbor significatur v. 171. ὅς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε | Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειδῶν ἔφη. ubi videnda docta annotatio scholiastae. Nomine δρυς, ut monet Wunderus, universum genus arborum, quas Latini quercus dixerunt, vocabulo autem φηγὸς species, quercus caeculus, significatur v. Theophr. Hist. Plant. 3, 9, 16.

1169. χρόνῳ τῷ ζῶντι] Scholiasta, τῷ ὑφ' ἐφεστῶτι (ἐφεστῶτι Triclinius, ἐνεστῶτι Bruncius). ὁ γὰρ παρελθὼν οἶον ἐδέχθαι καὶ τέθηκεν· ὁ δὲ μέλλον ἀδηλοῦ. Similia verbi ζῆν de rebus praesentibus figurate dicti exempla collegit Eilendius in Lexico p. 740.

1171. τελείσθαι] Infinitivus futuri.

τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίνεται.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῃ σύμμαχον, 1175
 καὶ μὴ ᾗμιέναι τοῦμὸν δέυναι στόμα,
 ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
 κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρὶ.
 ΤΛ. ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν ἐς λόγου στάσιω
 τοιάνδ' ἐπελθῶν, πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ. 1180
 ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρῶτιστά μοι.
 ΤΛ. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

1173. προσγίνεται Brunnicius pro προσγίνεται 1175. τῷδε τάν-
 δρῃ] τῷδε τ' ἀνδρὶ 1176. μὴ ᾗμιέναι] μὴ παμῆναι pr., quod, de-
 leto an, in μὴ ᾗμιέναι mutatum est. δέυναι] δέυναι 1177. εἰ-
 καθόντα scripsi pro εἰκάθοντα. 1179. ἐς scripsi pro eis. 1181.
 ἔμβαλλε] ἔμβαλε

1173. τοῖς γὰρ θανοῦσι] Cf. El.
 1170. τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὀρῶ
 λυπουμένους. Oed. Col. 955. θανόν-
 των δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται.
 WUND.

1174. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ]
 Scholiasta, φανερά, σαφῆ, πρόδηλα.
 ἐπεὶ οὖν, φησὶν, ὁ χρησμὸς ἀπέβη,
 δεῖ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί.

1175. σ' αὖ] σου schol. Townl.
 Iliad. 18, 100. apud Heyn. vol. 7.
 p. 798.

τῷδε τάνδρῃ apographa. τῷδε τ'
 ἀνδρὶ codex. τῷ δέ γ' ἀνδρὶ scholi-
 astas Homeri.

σύμμαχον] Sic codex et apogr.
 nonnulla et scholiasta Homeri. In
 aliis ἔμμαχον.

1176. καὶ μὴ—στόμα] De verbo
 ἐπιμένειν cum infinitivo conjuncto
 cf. Aj. 641. οἶαν σε μένει πνέσθαι
 παῖδς δόσφορον ἔταν. Aesch. Eum.
 677. μενὼ δ' ἀκούσαι, πῶς ἄγαν
 κριθήσεται. WUND.

τοῦμὸν δέυναι στόμα] Ut θηλύνειν
 στόμα Aj. 651. significat os mollire,
 i. e. asperitatem linguae lenire, ita
 δέυνειν τοῦμὸν στόμα est asperere os

meum, i. e. facere ut aspera sit ora-
 tio mea. WUND.

1178. ἐξευρόντα] Simillimus usus
 est verbi εὕρισκεν, quando cum
 participio jungitur, nihil signifi-
 cans nisi intelligere, ut apud Hero-
 dot. 7, 194. ἀνακρεμασθέντος ὦν
 αὐτοῦ, λογιζόμενος ὁ Δαρείος εὐρέει
 οἱ πλέω ἀγαθὰ τῶν ἁμαρτημάτων πε-
 ποιημένα ἐς οἶκον τὸν βασιλῆϊον.
 WUND. Aptius videtur inter-
 pretari legem pulcherrimam ἐν τῷ
 ἐπιεικῇ, i. e. exemplo tuo alius prae-
 euntem: quo sensu saepe κατα-
 δεῖξαι dicitur.

1179. ταρβῶ μὲν ἐς λόγου] Scho-
 liasta, εὐλαβοῦμαι μὲν εἰς τοιαύτην
 ὁμιλίαν ἐλθὼν μὴ οὐχ αἰρετὰ μο-
 κροτέρως, πράξω δὲ ὅμως, κἀν δεινὰ
 ᾧ. εἰς λόγου στάσιω] περιφραστικῶς
 εἰς λόγους. Cf. Oed. T. 634. τί
 τὴν ἄβουλον, ὃ ταλαίπωροι, στάσιω
 | γλώσσης ἐπήρασθε;

1181. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν] Sic
 Phil. 813. ἔμβαλλε χεῖρὸς πίστιν.

1182. ἐπιστρέφεις] Scholiasta,
 ζητεῖς, ἐπάγεις μοι ἀκριβῆ πίστιν.

- HP. οὐ θᾶσσον οὔσεις μῆδ' ἀπιστήσεις ἐμοί ;
 ΤΛ. ἰδοὺ προτείνω, κοῦδ' ἐν ἀντειρήσεται.
 HP. ὅμνυ Διὸς νυν τοῦ με φύσαντος κᾶρα. 1185
 ΤΛ. ἦ μὴν τί δράσεις ; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται ;
 HP. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
 ΤΛ. ὅμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
 HP. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὖχου λαβεῖν.
 ΤΛ. σὺ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὖχομαι δ' ὅμως. 1190
 HP. οἷσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πάγον ;
 ΤΛ. οἷδ', ὥς θυτὴρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
 HP. ἐνταυθὰ νυν χρὴ τοῦμὸν ἐξάραντά σε
 σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρήξεις φίλων,
 πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου ὀρυθῶς 1195

1183. ἀπιστήσεις] ἀπιστήσης, εἰ a m. pr. γρ. προσθήκησις ἐμοὶ ab S.
 1193. ἐνταυθὰ νυν Bruckius pro ἐνταῦθα νυν. ἐξάραντά σε] ἐξαί-
 ρητά σε

1183. οὐ—μῆδ'] Sic Aj. 75. οὐ
 σὺν' ἀνέξει μῆδ' δεῖλιαν ἀρεῖς ;
 μῆδ' ἀπιστήσεις] Inepte scholi-
 asta γρ. προσθήκης (προστήσεις ed.
 Romana) ἐμοί, ἐναντιωθήσῃ, ἀπὸ
 μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν
 προσίσταμένων.

1186. ἦ μὴν τί δράσεις, καὶ τόδ'
 ἐξειρήσεται ;] Sic Hermannus inter-
 punctionem mutavit vulgatam, ἦ
 μὴν τί δράσεις ; καὶ τόδ' (τότ' margo
 Turnebi) ἐξειρήσεται. Cui assen-
 tior, nisi quod post δράσεις signum
 interrogandi servavi. Recte enim
 Hyllus quaerit καὶ τόδ' ἐξειρήσεται,
 quum Hercules in versibus prae-
 cedentibus 1181. 1183. ita esset
 locutus ut non videretur clare
 enunciaturus esse quid vellet :
 qualibus ambagibus etiam in ver-
 sibus proximis utitur.

1187. ἐκτελεῖν] Infinitivus futuri.
 1188. ἐπώμοτον] Per ὄρκιον ex-
 plicat scholiasta.

1189. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις] I. e. εἰ

παραβαίης τοὺς ὄρκους (schol.), si
 iusjurandum violaveris.

1191. τὸν Οἴτης—πάγον] Οἴτης
 λειμῶνα et Οἰταῖον τόπος memoran-
 tur v. 200. 436. Cum duplici ge-
 nitivo Οἴτης et Ζηνὸς apte compa-
 ratur Phil. 489. τὰ Χαλκιδόντος
 Εὐβοίας σταθμά. Itaque non opus
 Musgravii conjectura Οἴτη, etsi hoc
 quoque scribi potuit.

1192. σταθεὶς] Comparanda De-
 janirae narratio v. 608.

1193. ἐξάραντά] Sic recte in apo-
 graphis.

1194. αὐτόχειρα—φίλων] Scholi-
 asta, ταῖς σαντοῦ χειρὶ μεθ' ὧν θε-
 λεις φίλων· οὐ γὰρ μόνος εὐδυνάτο
 φέρειν αὐτόν.

1195. Jovis filium, heroum om-
 nium principem, non decebat pro-
 ximo quovis ligno comburi. Quare
 accurate de ea re praecipitur, ut
 in Philocteta de arcu v. 1426 seqq.
 Credibile est dixisse de his cyclicos,
 HERM.

κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
 ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν,
 καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
 πρήσαι. γόου δὲ μὴδὲν εἰσὶτω δάκρυ,
 ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
 τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ
 καὶ νέρθεν ὧν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύν.

1200

ΤΛ.οἶμοι, πάτερ, τί εἶπας; οἶά μ' εἴργασαι.

ΗΡ.ὁποῖα δραστὲ' ἐστίν· εἰ δὲ μὴ, πατρὸς
 ἄλλου γενοῦ τοῦ μῆδ' ἐμός κληθῆς ἐτι.

1205

ΤΛ.οἶμοι μάλ' αὖθις, οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
 φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.

ΗΡ.οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὧν ἔχω παιῶνιον
 καὶ μοῦνον ἱατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΤΛ.καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰψήμην τὸ σόν;

1210

1197. ἔλαιον] ἔλαιον 1200. εἴπερ] εἴπερ 1205. τοῦ] τοῦ 1206. ἐκκαλεῖ]
 ἐκκαλεῖ 1210. ὑπαίθων] ὑπαῖθων, circumflexo et o a m. antiqua addito.

1196. πολλὸν δ' ἄρσεν'—ἄγριον
 ἔλαιον] πολλὴν δ' ἄρσεν'—ἀγρίαν
 ἐλαίαν Elmsleius ad Eurip. Bacch.
 §27. Quo non opus. Grammaticus
 in Bekkeri Anecd. p. 339, 28.
 ἄγριος ἔλαιος: ἦν οἱ πολλοὶ ἀγρί-
 λαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ
 ἐν ὕμνοις. Eustath. p. 1944, 7. ἔοικε
 δὲ καὶ ἡμερὸς εἶναι ἢ τοιαύτη ἐλαία
 ἐντὸς οὔσα οἴκου· καὶ ἦν καὶ αὐτὸ
 σύμβολον τῆς κατὰ τὸν βίον εὐνοίας.
 ἐνθα σημειωτέον καὶ ὅτι ἡ μὲν τοι-
 αύτη θηλυκὴς ἐλαία ἐλέγετο, ἡ μὲν-
 τοι ἀγρία ἔλαιος κατὰ Αἰλίων Διονύ-
 σιον καὶ οὐκ ἀγρίελαιος. Scholiasta,
 ἀκαρπον ἀγρίελαιον.

1199. γόου—δάκρυ] Recte addi-
 tum γόου, quum lacrimae etiam
 laetantium sint.

1200. εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρός] Conf.
 1064. 1205.

1201. μενῶ σ' ἐγὼ] Expectabo te.

1202. ἀραῖος] Scholiasta, ἐπάρα-

τος, τιμωρὸς δαίμων.

1203. τί] Apographorum inter-
 polationes sunt τίς, τί μ', τοί. Hi-
 atus τί εἶπας, ut Phil. 917., ne apud
 tragicos quidem quicquam offensi-
 nis habet in hac formula.

1204. εἰ δὲ μὴ] Intelligitur δρᾶ-
 σεις ἃ εἶπον.

1206. ἐκκαλεῖ] Protoclas. Per
 ἀναγκά(εις) explicat scholiasta.

1207. παλαμναῖον] Scholiasta, ἀλά-
 στορα, μαιφόνον, αὐτόχειρα.

1208. ἀλλ' ὧν ἔχω—κακῶν] In-
 audita foret abundantia, si hoc or-
 dine verba collocata essent: τῶν
 ἐμῶν κακῶν, ὧν ἔχω. Atqui quum
 praecedant verba ὧν ἔχω, minus
 molesta sunt quae sequuntur, aliis
 interjectis verbis, τῶν ἐμῶν κακῶν.
 Nunc enim repetita tantum, quae
 maxime urgenda est, notio intelli-
 gitur. WUND.

HP. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' ἔργασαι.

ΥΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

HP. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς ἐξημένης ;

ΥΛ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χερῶν

τὰ δ' ἄλλα πράξω κού καμεί τοῦμὸν μέρος.

121

HP. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειαται δέ μοι

χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.

HP. τὴν Εὐρυτεῖαν οἶσθα δῆτα παρθένον ;

ΥΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ.

122

HP. ἔγνων. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον·

ταύτην, ἔμοῦ θανόντος, εἴπερ εὖσεβεῖν

βούλει, πατρώων ὀρκίων μεμνημένος,

προσθεῖ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·

μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἔμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ

123

κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτὲ,

1211. φοβεῖ] φοβῆι γ' μ'

1215. καμεί] καμῆι

1216. πρὸς

νειμαί] πρόνειμαι, accentu supra o et litera σ a m. ant. additis.

1217

κάρτ' ex κρατ' factum.

1219. παρθένον] παρνον

1220. ὥς γ' Schae

ferus pro ὥστ'

1224. προσθεῖ scripsi pro πρόσθου.

1225. ἔμοῖ

πλευροῖς] ἔμοι πλευροῖς, σ post οἱ a m. seculi 15. addito. Saepe sic

omissum, quod uno ductu cum proximo π expressum erat.

1226

λάβῃ Elmaleius pro λάβοι.

1211. φοβεῖ πρὸς] Simili structura Oed. T. 980. εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα. Oed. Col. 1119. μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές. SCHNEIDEW.

1214. ὅσον μὴ, nisi quod non, vel ὅσα μὴ, cum participio construitur, ut Oed. T. 347. et apud alios plurimos, quorum exempla videre licet in Thesouro.

μὴ ποτιψαύων. In apogr. aliquot μῆποτε ψαύων. Notandum ποτὶ, qua forma praepositionis in carminibus melicis saepius, in diverbiis rarissime, ut videtur, usi sunt tragici.

1215. τοῦμὸν μέρος] Sic τὸ σὸν μέρος Antig. 1062.

1220. ἐπεικάζειν] ἀπεικάζειν in un apogr.

1221. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω Eadem huius verbi structura cui duplici accusativo apud Eurip. Iph T. 701. πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκῆπτω τάδε.

1223. πατρώων ὀρκίων] Jurisjurandi quo patri obstrictus es.

1225. ἄλλος—ἀντὶ σοῦ] Sic Oed Col. 488. αὐτὸς καὶ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ.

1226. λάβῃ] Coniunctivum rec

ἀλλ' αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.

πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.

ΤΛ. οἴμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακὸν,
τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;

1230

HP. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω θροεῖς.

ΤΛ. τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοὶ δ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
ἔλοιτο; κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναλεῖν ὁμοῦ.

1235

HP. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ

φθίνοντι μοῖραν· ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρὰ

1228. πιθοῦ Brunckius pro πεῖθου.

1230. τὸ] τῷ

1232. οὐδὲν

bis scriptum.

1234. σοὶ δ' Schaeferus pro σοὶ τ'.

1237. ἐχθίστοισι]

ἐχθίστοιςιν

1238. ἀνὴρ] ἀνὴρ νεμεῖν Brunckius pro νέμειν.

restituit Elmsleius ad Oed. T. 903. pro λάβοι. Neque enim optat Hercules, sed graviter vetat.

1227. κήδευσον] Per οικεῖνσαι explicat scholiasta.

1229. σμικροῖς] In rebus minoris momenti.

συγχεῖ] Evertit, tollit.

1230. τὸ ex apographis pro τῷ, in quo consentit cum codice Suidas s. v. οἴμοι. Verba sic interpretatur scholiasta, τὸ θυμοῦσθαι, εἰ μὴ πεισθῇν αὐτῷ καὶ τὸ πείθεσθαι ὧδε φρονοῦντι δυσχερές. Malum quidem esse dicit Hyllus patri irasci aegrotanti, sed tamen fatendum sibi esse intolerabile esse talia ex viro mentis compote audire qualia modo ab patre iussus sit.

1233. ἥ μοι μητρὶ] In pronomine μοι aliqua est amoris erga matrem significatio, ut in locis ab Nauckio comparatis Homeri Od. 2, 50. μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐβελούσῃ. et supra v. 650. ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ.

1235. τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων] Scholiasta, τίς ἂν ταῦτα πράττειν ἔλοιτο, ἐκτὸς ἂν μάλας καὶ θεηλασίας; ἀπὲρ τοῦ, οὐκ ἂν ἐλοίμην, εἰ μὴ μαινοίμην.

ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ] Nisi qui scelerum poenis agitur, nisi quem scelera suscitant. ἀλαστορες sunt Erinyes sive qui alii daemones scelerum vindices. Euripidis schol. ad Phoen. 1597. ἀλαστορ, ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιημένων καὶ τιμωρός. BRUNCK.

1237. τοῖσιν ἐχθίστοιςι] Univerae loquitur etai de sola Iole cogitans.

1238. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν] Structura verborum ex duabus, ut vulgo creditur, mixta, altera ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ, altera ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔοικε νεμεῖν. Quae ratio exemplis quibusdam defenditur partim corruptis, partim huic non satis similibus. Quamobrem vereor ne scriptura interpolata sit.

1239. θεῶν ἀρὰ quum dicit, execrationem deorum invocatione fa-

μενεί σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

1240

ΤΛ.οἱμοι, τάχ', ὡς ξοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.

ΗΡ.σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς*κακοῦ.

ΤΛ.δεῖλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τὰπορεῖν ἔχω.

ΗΡ.οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.

ΤΛ.ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

1245

ΗΡ.σὺ δυσσέβεια, τοῦμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.

ΤΛ.πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;

ΗΡ.ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.

ΤΛ.τοιγὰρ ποιήσω, κοῦκ ἀπώσομαι, τὸ σὺν

θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε

1250

κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡ.καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν

ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθε· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν

σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον ἐς πυρὰν με θῆς.

1240. ἀπιστήσαντα] ἀπιστήσαντι, a a m. pr. 1241. οἱμοι] ὅμοι 1242. ἀπ' εὐνασθέντος] Sic, non ἀπενασθέντος. 1246. δυσσέβεια] Prius σ in ter versus. 1250. δεικνὺς] υσ in litura trium literarum, quarum haec supersunt vestigia δ. σ 1254. με θῆς] μεθείς (hoc accentū), sed in με-θῆς mutatum a m. pr. Eodem errore v. 800. μέθες scriptum pro με θές.

etiam ac deinde, quae hanc consequitur, iram deorum vindictamque intelligit. HERM. Conf. Oed. Col. 1776. ὁ πάντ' ἄνωγας Διὸς ὄρκος. SCHNEIDEW.

1241. οἱμοι] Sic apogr. omnia. ὡς νοσεῖς φράσεις] Sic λέγεις δοκεῖς juxta se collocata sunt Antig. 682. Scholiasta, ὡς φανερὸς εἰ νοσῶν χαλεπῶς, οὕτω καὶ χαλεπῶς διαλεγόμενος. Sensus verborum est, mox, ut videtur, dices mentis te non esse compotem, i. e. tuis ipse verbis prodes. Hoc tamen aptius verbo φανεῖς exprimi poterat, quod Axtius in Schneidewini Philologo vol. 4. p. 547. pro φράσεις restituit.

1242. ἀπ' εὐνασθέντος] ἀπενασθέντος in apographia. Scholiasta,

σὺ, φησὶν, ἀναπαράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραυνθέντος κακοῦ, μὴ πειθόμενος.

1243. ὡς ἐς πολλὰ τὰπορεῖν ἔχω] Scholiasta, ἄτοπον γὰρ ἐναντιοῦσθαι καὶ πείθεσθαι, δι' ὃ ἀπορώ.

1247. πανδίκως] Omnino, serio.

1250. θεοῖσι δεικνὺς ἔργον] Scholiasta, διαμαρτυρούμενος τοῖς θεοῖς γαμήσω τὴν ἰδίην. I. e. deos obtestans me hoc a te facere coactum esse, ut explicat Linwoodius.

1252. καλῶς τελευτᾷς] Scholiasta, ἀπὲρ τοῦ καλῶς τὸν λόγον ἐπεραιώσας.

1254. τιν'] Pronomen quod etiam ad σπαραγμὸν pertinet metri causa post ἢ collocatum.

με θῆς recte in annotatione scholiastae et in apographia.

ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἵρεσθε. παῦλὰ τοι κακῶν

1255

αὔτη, τελευτῇ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.

ΤΛ. ἄλλ' οὐδὲν εἶργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,

ἐπεὶ κελεύεις κἄξαναγκάζεις, πάτερ.

ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι

νόσον, ὃ ψυχῇ σκληρὰ, χάλυβος

1260

λιθοκόλλητον στόμον παρέχουσ',

ἀνάπανε βοήν, ὥς ἐπύχαρτον

τελέουσ' ἀκούσιον ἔργον.

1256. τελευτῇ τοῦδε τάνδρὸς] τελευτῇ τοῦδ' ἄνδρὸς

1259. νυν]

νῦν 1261. Syllabam χουσ' proximo versui addit.

1263. τελέουσ'

Billerbeckius pro τελέως.

1255. παῦλα—ὑστάτη] Scholiasta, μόνη γὰρ ἀνάπαυσις τὸ παραθεῖναι μετὰ πυρὶ καὶ τοιαύτῃ τελευτῇ χρῆσασθαι.

τελευτῇ (sic recte apographa pro τελευτῇ)—ὑστάτη] Sic Latine *eu-premius finis, extrema mors et similia* dicuntur. SCHNEIDEW.

1259. ἄγε νυν] Scholiasta, ἑαυτὸν παραδαρρύνει ὥστε μὴ βοᾶν κοιζόμενον εἰς τὴν πυρὰν.

πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι νόσον] ἀνακινήσαι intransitive dictum accipit Schneidewinus. Recte fortasse.

1260. ὃ ψυχῇ σκληρὰ, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμον παρέχουσ'] χάλυβος male cum ψυχῇ σκληρὰ conjunxit nec reliqua recte interpretatus est scholiasta, ἄγε, ὃ σκληρὰ ψυχῇ, ὥς ἀπὸ χαλυβικοῦ σιδήρου πεποιημένη, πρὶν τήνδε ἀνακινήσαι νόσον, ἐνδοῦσα τὸ σεαυτῆς (σεαυτοῦ codex) στόμα ἐμψραγῆναι, ὥσπερ στόμα φρέστος λίθῳ κεκολλημένον, πρὸς τὸ μηκέτι ὄδω ἀνιμᾶσθαι, ἀνάπανε τὴν βοήν. λείπει δὲ τὸ ὥς, ὡ' ἦ, ὥς ἀπὸ χάλυβος γενομένη. Rectius in alio scholio, λίθινον καὶ σκληρὸν χαλυβὸν σεαυτῇ ἐπιβαλοῦσα. Qua sola ratione λιθοκόλλητον explicari potest, si recte scriptum est: de quo dubitat Welckerus, qui in Museo Rhenoano vol. 2. (a. 1834.)

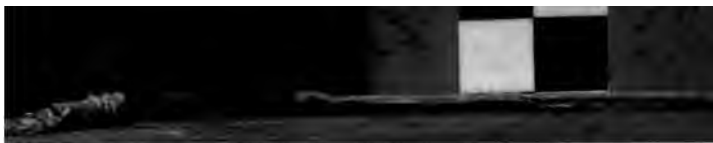
p. 206. λιθοκόλλητον conjecit, collata glossa Hesychii, qui λόκων inter alia interpretatur τὸν ἐν τοῖς χαλινοῖς σιδήρον, et loco Plutarchi Mor. p. 641 F. Ἰππους λυκοσπῆδας ἀπὸ τῶν χαλινῶν τῶν λόκων ἔφασαν ὀνομάσθαι διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ δυσκάθεκτον οὕτω σωφρονιζομένους.

1262. Scholiasta, ἀνάπασσον τὴν βοήν, ὥς εἰς (eis addidit Laescaris) ἐπύχαρτον ἄμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα, τὴν πυρὰν. πῶς δὲ ἐπύχαρτον καὶ ἀκούσιον; ἐπύχαρτον μὲν, ὅτι ἀπαλλάττεται τῆς νόσου· ἀκούσιον δὲ, ὅτι λυπεῖ πάντοτε ἢ ἀποστέρησις τοῦ βίου. παρὰ τὸ, (Il. 4, 43.) “ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.”

1263. τελέουσ'] Est participium futuri. Aut sic scribendum aut, quod L. Dindorfius in Thesouro vol. 7. p. 1962. maluit, τελεούσ', qua forma pro τελειοῦν in ἀναρραεστis usus est Electr. 1510. τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. Participium etiam scholiasta legit, ut ex verbis ejus modo appositis colligi potest.

ἀκόντων] Forma soluta usus est pedem trisyllabum spondeo praefereus. Eadem de causa Aeschylus Suppl. 40. τήνδ' ἀκόντων ἐπιβῆναι scribere maluit quam τήνδ' ἀκόντων ἐπιβῆναι.

Versu 1263. haec tragoedia fini-

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

135

ΤΛ. αἶρετ', ὁπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ

τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην,

1265

μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην

εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων,

οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι

πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθῃ.

τὰ μὲν οὖν μέλλουσιν οὐδεὶς ἐφορᾷ,

1270

τὰ δὲ νῦν ἐστὼτ' οἴκτρᾳ μὲν ἡμῖν,

1265. συγγνωμοσύνην] συγγνωμοσύνην, v a m. pr.
τε θεῶν

1266. δὲ θεοῖς]

ta fuit ab Sophocle, ut videtur, addito, ut in sex reliquis hujus poetae et plerisque duorum ceterorum tragicorum fabulis, brevi systemate anapaestico coryphaei, cui vetus interpolator verbosam substituit Hylli orationem v. 1264.-1278. ita compositam ut originem suam indicis prodat satis manifestis. Eadem fere Bergkii sententia esse videtur, qui ad v. 1264. annotavit *extremam partem fabulae non ab ipsius Sophoclis manu profectam neque ad artis consummatae leges revocandam esse.*

1264. αἶρετ', ὁπαδοί] Scholiasta, οὐκ οἰκείαις, ἀλλὰ τοῖς ἀκολουθοῦσιν ἐντῷ (i. e. Herculi) ἐξ Εὐβοίας φησί. Hylli nomen his versibus praefixum in editione Turnebi, quae Triclinianum exemplum sequitur, omisum in ed. Aldina, apographis et, ut opinor, in codice. Scholiastae quid placuerit ex verbis modo appositis non perspicitur: sed Hyllō hos versus ab eo tributos esse clarissime patet ex annotatione ad v. 1265. et ad v. 1268. afferenda, in qua non αὐτῶν, sed ἐμὲ dicendum fuisset, si Herculis hi versus essent.

μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην] Mira haec locutio, etsi minus stulta quam quae sequitur μεγάλην δὲ θεοῖς (nam δὲ pro

τε recte in omnibus, θεοῖς pro θεῶν in Triclinianis apographis correctum) ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων, notata ab L. Dindorfio in Thesouro vol. 5. p. 654. qui malum nonnihil minuire volebat delendis verbis εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων. Ad priorem sententiae partem (v. 1265.) scholiasta annotavit, συγγνωμοσύνην· ἀπὸ τοῦ συγγνώμην, ὅτι κατὰ γνώμην πατρίαν τοῦτο ποίω.

1268. οἱ φύσαντες] Scholiasta, εἰς τὸν Δία ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου. ἐκείνους, φησὶν, ἀγνώμονας ἡγείσθε, οἵτινες γεννήσαντες αὐτὸν περιορῶσι τοιαῦτα πάσχοντα. Recte hic usus est verbo περιορῶσι, pro quo interpolator posuit ἐφορῶσι, cui verbo hic locus non erat nisi addito participio aliquo aut adjectivo, quali Sophocles usus est in Electra v. 824. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἡ ποῦ φαέθων Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκηλοι; Ceterum interpolator versu pleno usus est ubi Sophocles catalectico potius usus erat.

1270. ἐφορᾷ] Iterum inepte hoc verbo utitur interpolator ubi οἶδεν, quod Nauckius ex conjectura posuit, vel simile quid dicendum fuisset. Sensit perversitatem scholiasta, qui annotavit περιττὴ ἡ πρόθεσις, qui ἄλογος potius dicere debebat.

αἰσχροὶ δ' ἐκείνοισι,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.
λείπου μὴδὲ σὺ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ,
κούδεν τούτων ὅ τι μὴ Ζεὺς.

1273. πάντων] ἀπάντων 1275. ἐπ' ex scholiasta pro ἀπ'.
ἰδοῦσα] l ex ei factum. νέους θανάτους proximo versui addit.
καὶ addidit Bentleius.

1272. ἐκείνοισι] I. e. τοῖς γενήσασιν, ut monet scholiasta.

1273. πάντων ex paucis apographis pro ἀπάντων.

1275. Persona in Par. 2712. praefixa χορὸς ἢ ὅλλος, ut in Aldina editione: in aliis solummodo χορὸς. BRUNCK. In codice χορὸς, τινὲς ὅλλος. Scholiasta, εἰκεν "Ὅλλος ἀποστραφὲς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ λέγειν τοῦ μὴ ἀπολιμπάνεσθαι τῶν οἴκων, ἕως ἂν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ τῆς πυρᾶς.

ἐπ' οἴκων] Scholiasta, τινὲς δὲ γράφουσιν ἐπ' οἴκων, τούτεστι μὴδὲ ὁμῆς περιλείπεσθαι ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀκολουθήσατε. Recepi ἐπ', quod recte interpretatur scholiasta. Verba λείπου μὴδὲ σὺ, παρθένε et quae sequuntur non dubitandum quod scriptor horum versuum Hylli esse

voluerit, non chori. Nam diversum est δ παρθένος et δ in carminibus chori v. 210. 8

1277. καινοπαθῆ] Varia le codd. apposita καινοπαγῆ, cur sa νεοκατασκευαστα. BRU

Glossema hoc, sed sine len est in codice. καινοπαγῆ in habet apographum Harleiani tera καινοπαθῆ, ut est in codi

1276. θανάτους] Mortem Dejanirae.

1278. κούδεν τούτων] Scholae λείπει τὸ ἐποίησεν. Δία δὲ μαρμένην, ἥτις κακῶν (κακῶν Brunckius) καὶ ἀγαθῶν ἐστίν. Et in alio scholio, οὐδὲν οὐδὲς ἔπραξεν, εἰ μὴ μόνος Lucani verba 9, 150. comp Wakefieldus, Jupiter est qui que vides, quodcumque mover

ADDENDUM.

Pag. 104. v. 1027. ἀποφθίσειν] De forma contracta ἀποφθιῖν primus cogitavit Hermannus in editione secunda. Futurum φθίσω (a φθίω)—producta ut epici solent syllaba priore—est apud Homerum; Atticorum exempla futuri rarissima esse videntur, quum nullum praeter Sophocleum ἀποφθίσειν allatum sit, quod utrum Sophocles sic an ἀποφθιῖν scripserit disceptari potest. Quum in universum haec regula observetur ut verborum tantum plus quam dissyllaborum (velut γνωρίζω κομίζω νοσφίζω φροντίζω μακαρίζω πωτερίζω al.) futura in ίσω exeuntia in ιῶ contrahantur, Atticos φθίσω dixisse verisimilius est quam φθιῶ (quod simile foret futuro κτιῶ pro κτίσω apud Oenomaum Eusebii Praep. Ev. 6. p. 256 A.): sed compositorum alia esse ratio potuit, si quid tribuendum futuro καθιῖν, quod ex καθίσειν contractum legitur apud Xenophontem Anab. 2, 1, 4. εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλεῖον καθιῖν αὐτὸν, et Demosthenem p. 998, 23. δικαστήριον ἡμῖν ἡ πόλις καθιῖ, et apud hunc quidem libris consentientibus, sed apud Xenophontem in deterioribus tantum libris: nam optimi καθίσειν (in uno in καθήσειν corruptum), quod si Xenophonti restituendum sit, etiam apud Demosthenem καθίσει scribendum erit. καθίσω pro καθεδοῦμαι dictum ex Apollodoro comico attulit Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 101, 1. qui non formam verbi, sed significationem notare voluit. Certius est et poetarum exemplis extra dubitationem positum ἀμφιέσω, quod Homerus dixit, Atticos, etsi simplici ἔσω contractio adhiberi nequit, tamen in ἀμφιῶ contraxisse, analogiam secutos verborum καλέσω et τελέσω, quae in καλῶ et τελῶ contrahi solent, sed quorum ratio longe alia est. Illud vero non videtur fieri posse ut COO, quod in inscriptione aetatis Pericleae legitur, pro futuro contracto σῶω habeatur cum Boeckhio Inscr. vol. 1. p. 107. Id enim haud dubie lapidariae errore pro COCO, i. e. σώσω, scriptum est, ut librarius codicis Laur. ap. Soph. Phil. 1391. σώουσι' scriptis pro σώσουσι': ubi litteram σ inseruit διορθωτής.

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SUPERSTITES
ET
PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN VII.

PHILOCTETES.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

S O P H O C L I S

PHILOCTETES

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

— . . —
EDITIO TERTIA.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

11

11

VII.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑ'

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ἔ

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

^a Quinque dramatis personas ma- στη
nifestum est inter tres histriones Νει
sic fuisse distributas ut πρωταγωνι- qua

ΥΠΟΘΕΣΙΣ^b.

Ἀπαγωγή Φιλοκλήτου ἐκ Δήμου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσεύς καθ' Ἑλένου μαντεῖαν, ὃς κατὰ μαντεῖαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμούς συντελοῦντας πρὸς τὴν Τροίας ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύς σὺν τῷ ἐνδρευβεί, δέσμος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Δήμῳ. ὁ δὲ χορὸς ἐκ γερόντων τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κείται καὶ παρ' Ἀλσχύλῳ^c ἡ μυθοποιία. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου^d. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ^e.

Χρύσης Ἀθηνᾶς^f βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὐπὲρ Ἀχαιοὶς χρησθέν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ἦδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών.
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτη δειῖξαι στάλῳ,
πληγῆς ὑπ' ἔχως, εἰπέτ' ἐν Δήμῳ νοσῶν.
Ἐλενος δ' Ἀχαιοὶς εἶπ' ἁλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκλήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

^b ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Perierunt quae antiquiores grammatici de argumento huius fabulae scripserant, ex quibus pauca tantum verba illa de Aeschylō et de tempore fabulae Sophocleae sunt servata.

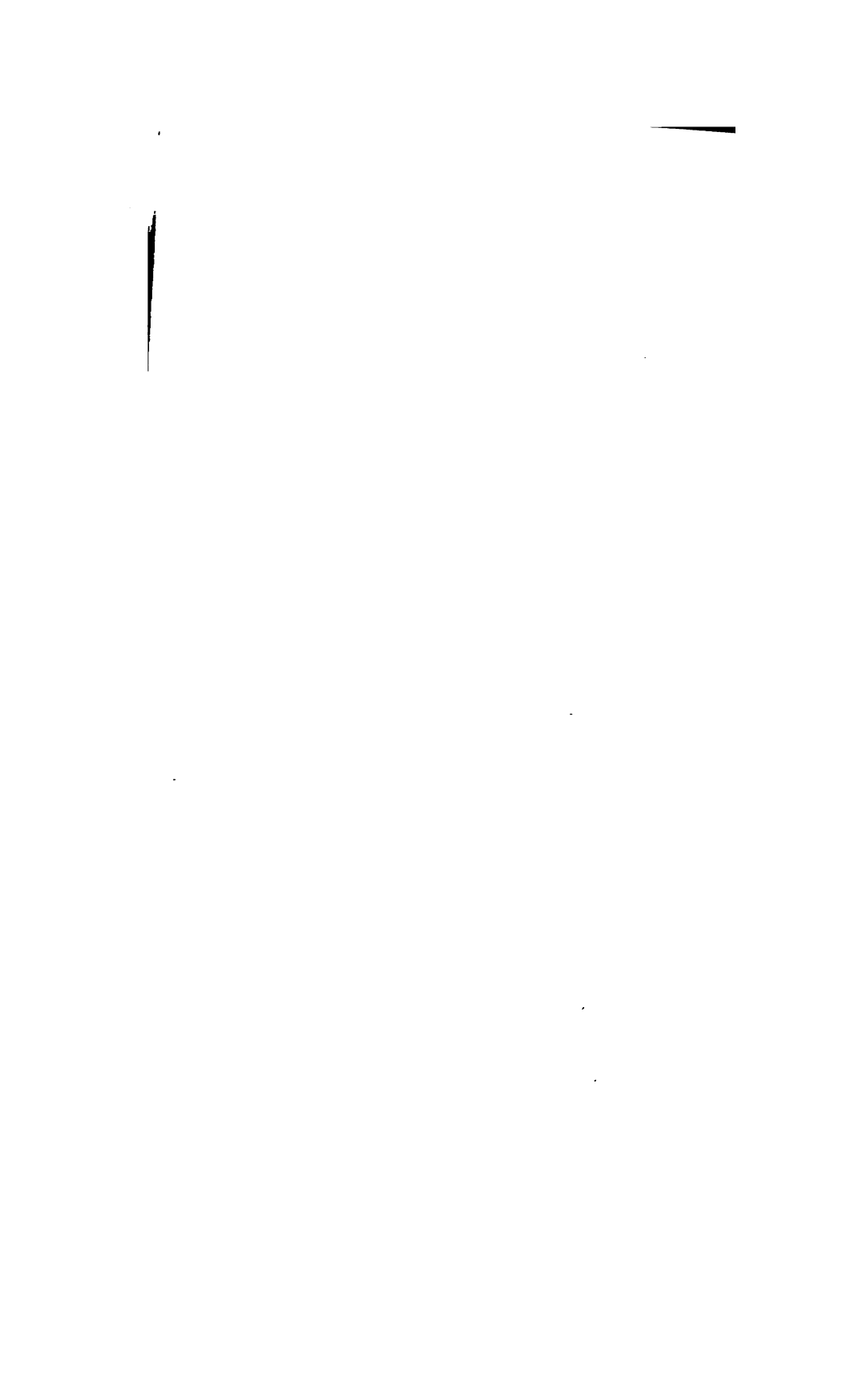
^c Ἀλσχύλῳ] Addere poterat καὶ Εὐριπίδῃ, quae verba fortasse exciderunt. Neque enim hoc fugere poterat veterem grammaticum.

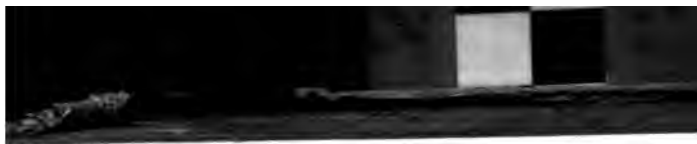
^d ἐπὶ Γλαυκίππῳ] Qui archon eponymus fuit olymp. 92, 3.

^e Legitur haec ὑπόθεσις in codice Laurentiano legitque Triclinius. Est grammatici non Alexandrini,

sed multo inferioris. Non melioris poetae versus sunt quos in fine fabulae exhibet Flor. Γ.: Βουλᾶς ἔπεισεν Ἡρακλῆς Φιλοκλήτην | εἰς Τροίαν ἐλθεῖν, καὶ τὰ τόξα δὴ μόνα | πορθεῖν τὸ Τροίας πύργαμον, καὶ τὴν νόσον | Ἀσκληπιοῦ φανέντος, ἰᾶσθαι τότε. | ἡ πρὶν δὲ βουλὴ τῆς Ὀδυσσεύς βίης | ἔμεινεν ἂν πράξασα μηδὲν ἂν πάρος | ἐμυθοπλάσσει κλεπτικοῖς ἄγειν λόγους, | εἰ μὴ φανείας ἤγειρεν Ἡρακλῆς λέγων.

^f Χρύσης Ἀθηνᾶς] ἐν χρυσοῖ ἀθηνᾶι codex. Correxuit Triclinius.

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SUPERSTITES
ET
PERDITARUM FRAGMENTA
EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS
G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN VII.
PHILOCTETES.

OXONII,
E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

•

S O P H O C L I S

PHILOCTETES

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

11

VII.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ ^α

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

^α Quinque dramatis personas manifestum est inter tres histriones sic fuisse distributas ut *πρωταγωνισ-*

στής Philoctetam, *δευτεραγωνιστή* Neoptolemum, *τριταγωνιστή* reli-
quas personas tres ageret.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ^b.

Ἀπαγωγή Φιλοκτῆτου ἐκ Δήμου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ
 Ὀδυσσεύος καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὅς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς
 ἰδὼς χρησμούς συντελοῦντας πρὸς τὴν Τροίαν ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύος
 ὑπὸ τῶν ἐνεδρευθεῖς, δέσμος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Δήμῳ.
 δὲ χορὸς ἐκ γερόντων τῶ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται καὶ παρ'
 Αἰσχύλῳ^c ἡ μυθοποιία. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου^d. πρῶτος ἦν Σο-
 φῶκλῃς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ^e.

Χρύσης Ἀθηνᾶς^f βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
 ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοὶ χρησθὲν ἦν θύσαι, μόνος
 Ποίαντος ἦδαι παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών.
 ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτη δέξαι στόλῳ,
 πληγῆς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Δήμῳ νοσῶν.
 Ἐλεως δ' Ἀχαιοὶς εἶψ' ἀλώσεσθ' Ἰλιον
 τοῖς Ἡρακλείους τόξοισι παιδί τ' Ἀχιλλέως.
 τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτῆτη μόνῳ^g
 πεμφθεῖς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

^b ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Perierunt quae antiquiores grammatici de argumento huius fabulae scripserant, ex quibus pauca tantum verba illa de Aeschilo et de tempore fabulae Sophocleae sunt servata.

^c Αἰσχύλῳ] Addere poterat καὶ Ἐπικλῆν, quae verba fortasse exciderunt. Neque enim hoc fugere poterat veterem grammaticum.

^d ἐπὶ Γλαυκίππου] Qui archon eponymus fuit olymp. 92, 3.

^e Legitur haec ὑπόθεσις in codice Laurentiano legitque Triclinius. Est grammatici non Alexandrini,

sed multo inferioris. Non melioris poetae versus sunt quos in fine fabulae exhibet Flor. Γ.: Βουλᾷς ἔπεισαν Ἡρακλῆς Φιλοκτῆτην | εἰς Τροίαν ἐλθεῖν, καὶ τὰ τόξα δὴ μόνα | πορθεῖν τὸ Τροίας πύργαμον, καὶ τὴν νόσον | Ἀσκληπιοῦ φανέντος, ἰασθαι τότε. | ἡ πρὶν δὲ βουλὴ τῆς Ὀδυσσεύος βίας | ἔμεινεν ἀνὰ πρόξασα μηδὲν ὦν πάρος | ἐμυθοπλάσσει κλεπτικοῖς ἔγειν λόγους, | εἰ μὴ φανεῖς ἔγειρεν Ἡρακλῆς λέγων.

^f Χρύσης Ἀθηνᾶς] ἐν χρυσῇ ἀθηναίῳ codex. Correx. Triclinius.

DE FABULA PHILOCTETAE.

De fabula Philoctetae etsi poetarum veterum et mythographorum narrationes nonnihil inter se discrepant, tamen minor eorum quam in aliis fabulis multis est dissensio. Antiquissima fabulae memoria apud Homerum est, qui paucis versibus eam descripsit Il. 2, 716.

οἱ δ' ἄρα Μηθῶνῃν καὶ Θαυμακίῃν ἐνέμοντο
καὶ Μελίβοϊαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεΐαν
τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
ἐπτα νέων· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα
ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
Λήμῳ ἐν ἡγαθήῃ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν,
ἔλκει μοχθίζοντα κακῷ ὁλοόφρονος ὕδρου·
ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἄνακτος.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
ἀλλὰ Μένδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆι πτολιπόρθῳ.

Explicatius tractarunt poetae cyclici, ut ex Procli Excerptis colligi potest quas scholiorum in Iliadem codici Marciano praefixa sunt, repetita ab Gaisfordio in Appendice ad Hephaestionem vol. 1. P. 459. ἐξῆς δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρὰς βιβλίας τέσσαρα Δέσχεω Μυτιληναίου, περιέχοντα τὰδε· ἡ τῶν ὕπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηναῖς λαμβάνει, Ἄλκις δὲ ἐμμανὲς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἐαυτὸν ἀναιρεῖ. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχίστας Ἐλεον λαμβάνει καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτῆτην ἀνάγει. λαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχίστας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες. μετὰ δὲ ταῦτα Δηίφοβος Ἐλένην γαμεί, καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ

τραγικῶν τῶν μὴ ποιητῶν

Aliam viam tragicæ poetæ
tionum simpliciter, ut in a.
variarunt inventis, ut fabulas in
redderent. In quo certatim
Sophoclem, ex Dionis Chrys
trium principum tragicorum de
Harum simplicissima haud du
Philoctetes non ab Diomede,
supra vidimus, sed ab Ulixē
ex incolis Lemniis compositus.
goedia conformata fuit, edita
ipse quoque ex incolis Lemniis
rebus multis ab Aeschylī exem
Philoctetam non ab solo Ulixē ab
illi adjunxit, et Actorem quenda
μον τῷ Φιλοκτήτῃ προσίοντα καὶ
Chrys. ait, non alio consilio quar
tot per annos inter Lemnios ver
conversaretur. Nihil horum plac
simo ingenio hominibus, Ulixē et
Philoctetam ejusque sagittas Tro
bus repraesentandis praesentibus

Λοπερηὴ ποιήσιν τραγικώτατα καὶ εὐπέσιστα ἔχουσιν, ὥστε πλείστην ἡδονὴν μετὰ ὕψους καὶ σεμνότητος ἐνδείκνυσθαι, τῇ τε διασκευῇ τῶν πραγμάτων ἀρίστη καὶ πιθανωτάτῃ κέχρηται, ποιήσας τὸν Ὀδυσσεά μετὰ Νεοπτολέμου παραγιγνόμενον, ἐπειδὴ εἴμαρτο ἀλῶναι τὴν Τροίαν ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τοῦ Φιλοκτῆτου χρωμένου τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις, καὶ αὐτὸν μὲν ἀποκρυπτόμενον, τὸν δὲ Νεοπτολέμον πέμποντα πρὸς τὸν Φιλοκτῆτην, ὑποτιθέμενον αὐτῷ ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ τὸν χορὸν οὐχ ὥσπερ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν ἐπιχωρίων πεποιήκεν, ἀλλὰ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμπλεόντων τῷ Ὀδυσσεὶ καὶ τῷ Νεοπτολέμῳ. τὰ τε ἤθη θαυμαστῶς σεμνὰ καὶ ἐλευθέρια, τό τε τοῦ Ὀδυσσεώς πολὺν πρῶτον καὶ ἀπλούστερον ἢ πεποιήκεν ὁ Εὐριπίδης, τό τε τοῦ Νεοπτολέμου ὑπερβάλλον ἀπλότητι καὶ εὐγενείᾳ, πρῶτον μὲν μὴ βουλομένου δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι τοῦ Φιλοκτῆτου, ἀλλὰ ἰσχυρὶ καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ. ἔπειτα πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεώς καὶ ἐξαπατήσας αὐτὸν καὶ τῶν τόξων ἐγκρατὴς γενόμενος, αἰσθομένου ἐκείνου καὶ ὡς ἐξηπατημένου σχετλιάζοντος καὶ ἀπαιτούντος τὰ ὄπλα, οὐ κατέχει, ἀλλ' οἷός τέ ἐστιν ἀποδιδόναι αὐτὰ, καίτοι τοῦ Ὀδυσσεώς ἐπιφανέντος καὶ διακλώματος, καὶ τέλος δίδωσιν αὐτὰ· δούς δὲ τῷ λόγῳ πευράται πείθειν ἐκόντα ἀκολουθῆσαι εἰς τὴν Τροίαν. τοῦ δὲ Φιλοκτῆτου μηδένα τρόπον εἰκοντος μὴδὲ πειδομένου, ἀλλὰ δεομένου τοῦ Νεοπτολέμου, ὥσπερ ὑπέσχετο, ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπισχνίται καὶ ἐτοιμός ἐστι ποιεῖν τοῦτο, μέχρι ἐπιφανεὶς Ἡρακλῆς πείθει τὸν Φιλοκτῆτην ἐκόντα εἰς τὴν Τροίαν πλεῦσαι. τὰ τε μέλη οὐκ ἔχει πολὺ τὸ γνωμικόν, οὐδὲ τὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Εὐριπίδου, ἡδονὴν δὲ θαυμαστὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Primordia fabulae Sophocles ab Hercule repetit, qui quum Dejanirae uxoris culpa in crudelissimos incidisset cruciatus mortique proximus esset—quod argumentum in Trachiniis tractavit Sophocles—in Oetam montem delatus, ut ibi combureretur, ab Philocteta hoc impetraverat ut rogum accenderet, eique officii hujus praemium sagittas suas reliquerat: quo ipsius in hac fabula verba Philoctetae spectant v. 670. *εὐεργετῶν γὰρ καὶ τὸς αὐτ' ἐκτησάμην (τὰ τόξα).* et *βοῖ.* *ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγὼ τοί ποτε | τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὄπλων, | ἃ νῦν σὺ σώσεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.* Quocum consentiunt Diodorus 4, 38. alique scriptores: ut nullius momenti sit quod Apollodorus 2, 7, 7. et Zenobius Proverb. 1, 33. rogum a Poecante, Philoctetae patre incensum eique sagittas ab Hercule traditas esse referunt, quem dissensum Tzetzes in annot. ad Lycophronis v. 50. sive ipse sive aliis praeceuntibus ita componere studuit ut

nusse finxit.

Acceptis ab Hercule sag.
Graecarum duobus adversus
verso casu retentis et in Lem
narrationem supra apposuimus
verbis memoravit Homerus, tra
phocles hoc factum tribus lo
θαυμαστὸν ἐμοί· θεῖα γὰρ, εἴπε
κείνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος
κηδεμόνων οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν·
κείνος—Φιλοκτήτης, ὃν οἱ διῶσι
ἔρριψαν αἰσχροῦς ὧδ' ἔρημον, ἀγρί
ρου πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίφ' χαράγι
ἐνθάδε ἄχοντ' ἔρημον, ἥνικ' ἐκ τῆ
ναυβάτη στόλῳ. et 1326. σὺ γὰρ
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν
οἰκουρῶν ὄφεις. ex quibus hoc soli
ad aram Chrysaee accessisset vene
ictu laesum esse. Quo consilio
quit Sophocles, ut nesciamus uti
pide sententiam sit secutus, cujus
ab Dione Chrysostomo LIX. (vol
ripidis composita οὐκ ἔστιν

οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται, ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ κείται, διαβόρῳ νόσῳ, φησὶ Σοφοκλῆς, καταστάζων τὸν πόδα. Non minus obscurum est quale Chrysam illam numen fuisse Euripides et Sophocles cogitaverint: nam Aeschylus, si quid scriptorum silentio tribuendum est, nullam ejus mentionem fecit. Quod scholiasta Sophoclis v. 194. Eustathius ad Homer. p. 330. et Tzetzes ad Lycophr. 911. nympham eam fuisse opinantur, in sola conjectura positum est, quae ut incerta sit, tamen probabilior est quam aliorum quorundam scriptorum opinio^b, qui Χρύσην vel Χρυσήν Minervam finxerunt.

Certior de Chrysa insula res est, ex qua Philoctetam post mortuum serpentis Lemnum^c esse delatum clavis verbis dixit Sophocles v. 270. ἦνικ' ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ, eandemque insulam in Lemniis fabula memoravit, ex qua Stephanus Byzantius s. h. v. versum attulit, ὃ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι, quo Pausaniae de situ insulae testimonium confirmatur 8, 33. 4. Λήμνον πλοῦν ἀπείχεν οὐ πολὺν Χρῦση νῆσος, ἐν ᾗ καὶ τῷ φιλοκτήτῃ γενέσθαι συμφορὰν ἐκ τοῦ ὕδρου φασί· ταύτην κατέλαβεν ὁ εὐρύδης πᾶσαν, καὶ κατέδυ τε ἡ Χρῦση καὶ ἡφάνισται κατὰ τοῦ βυθοῦ. Quo tempore mari absorpta sit non dixit Pausanias. Itaque nihil impedit quominus deserta quaedam insula, quam Appianus in narratione rerum duobus ante Pausaniam saeculis gestarum memorat, eadem illa Chrysa esse putetur, etsi nomen tacuit Appianus, Mithrid. c. 77. vol. I. p. 755. Δούκουλλος Οὐάριον καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Διοσύσιον περὶ Λήμνον ἐν ἐρήμῃ νήσῳ καταλαβὼν—ἐνθα δέικνται βω-

^b Hujus opinionis auctor quis fuerit nec scholiasta Sophoclis ad v. 194, 1326. prodidit nec scholiasta Homeri ad Il. 2, 225. sic scribens: ἰσθόρηται ὅτι φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ καθάριον τὸν βωμὸν τῆς Χρύσης καλουμένης Ἀθηνᾶς ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου καὶ ἀνίδτω τραύματι περιπεσὼν κατελείφθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἴδμεν γὰρ τοὺς Ἡφαιστοῦ ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοθήκτους. Quae repetivit Eustathius p. 330.

^c Lemnum cur delatus sit rationem quidam reddere studuerunt ab scholiasta Homeri Il. 2, 725. memoratam, ἴδμεν γὰρ (οἱ Ἑλληνες) τοὺς Ἡφαιστοῦ ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοθήκτους, de qua ni-

hil compertum habuisse videtur Sophocles, alludit vero ad eam Philostratus Heroic. p. 703. καταλείφθηναι ἐν Λήμνῳ τὸν φιλοκτήτην (Πρωτεσίλειός φησιν), οὐ μὴν ἔρημον τῶν θεραπευσόντων, οὐδὲ ἀπεριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ· πολλοὺς τε γὰρ τῶν Μελίσβοιαν οἰκούντων ξυγκαταμείναι (στρατηγὸς δὲ τούτων ἦν), τοῖς τε Ἀχαιοῖς δάκρυα ἐπελθεῖν, ὅτι ἀπέλιπε σφᾶς ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ πολλῶν ἀντάξιός· ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βώλου τῆς Λημνίας, ἐς ἣν λέγεται πεσεῖν ὁ Ἡφαιστος. ἡ δὲ ἐλαύνει μὲν τὰς μανικὰς νόσους, ἐκπραγνὲ δὲ αἷμα ἴσχει, ὕδρου δὲ ἰάται δῆγμα μόνου ἑρπετῶν.

αὐτὸν ὁ ἀντιφάνης αὐτῶν ἐν
 ἀκτὶνι φέλλῃ ἐν πύλῃ κείνῃ ἐ-
 λπίσας ἔπειτα Πηλεΐδην ἀπὸ τοῦ
 κλέβου τοῦτον αἰθῆς, λαβῆραι δὲ ἐπὶ
 lostratus alter Imag. p. 889. cuius
 scholiasta Sophoclis ad v. 270., qui
 memorat, λέγεται ὡς ἐν Δήμῳ, δου-
 παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἐπὶ ὄψεως ἐπλήρη,
 usus quam mythographi recentio-
 traditam ab antiquis auctoribus fa-
 Servii narrationibus intelligi potest
 bit, " Philoctetes, Poeantis et Derr.
 Lemno esset, coluber ejus pedem p-
 miserat, irata ei ob id, quia solus pra-
 pyram construere, quum humanum
 mortalitatem traditum. Ob id ben-
 divinas ei donavit. Sed quum Acl-
 ferre non possent, jussu Agamemn-
 est cum sagittis divinis; quem exp-
 mine Phimachus, Dolophionis filiu
 Virg. Aen. 3, 402. " Philoctetes aut-
 comes; quem Hercules, quum igne-
 ret, petiit, ne alicui sui cornu-

percusserat tumulum. Ergo quum putorem insanabilis vulneris Graeci ferre non possent, diu quidem eum pro oraculi necessitate ductum tandem apud Lemnum sublati reliquerunt sagittis. Hic postea horrore sui vulneris ad patriam redire neglexit; sed sibi parvam Petiliam in Calabriae partibus fecit." Apparet ex his Sophoclem et scriptores plerosque in eo consentire ut Philoctetam Lemni esse relictum fingant, sagittis quidem instructum quas ab Hercule accepisset, sed quem illae usum olim essent habiturae non magis quam ceteri Graecorum duces scientem. Nam extremo demum belli Trojani tempore per Helenum, vatem Trojanum ab Ulixē captum, patefactum erat non expugnari posse urbem nisi adducto cum Herculis sagittis Philocteta: ex quo sequebatur—quod Homerus verbis τάχα δὲ μῆσεσθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήτηα ἀνακτες subindicasse videtur—Lemnum mittendos esse qui Philoctetam sive volentem sive nolentem cum sagittis Trojam deducerent. Quo consilio in fabula Sophoclea Ulixes et Neoptolemus Lemnum se confarunt Philoctetamque, quem nec dolo capere nec precibus movere possunt, tandem insperato Herculis auxilio voti compotes facti Trojam deducunt, quam, postquam morbo liberatus fuerit, expugnaturum eum esse ab Hercule praedicitur. Quod argumentum quomodo per partes singulas tractaverit Sophocles ex Summario fabulae cognoscetur.

Scena fabulae est in ora i
antrum, ad quod duplex pate
Philoctetes. Prologum (1-134)
lis filius, qui cum nautis, ex qu
appulerunt Philoctetae Troja
Neoptolemus, rei adhuc ignari
qui Neoptolemem videre jubet
Quod ita esse Neoptolemus ind
cognito Ulixes Neoptolemo exp
ab Hercule moriente acceperit
locteta. Neque enim Trojam ex
hoc consequantur ab Philocteta
exoso ut nunquam sponte illuc
Quod Ulixes aegre persuadet N
ad vim Philoctetae, si opus sit,
modi fraudem propenso. Vin
Neoptolemo pollicetur speculat
esse missurum, fraudis, quae I
cujus ex sermonibus ab Ulix
turum esse quid dicendum
Trojan

SUMMARIUM FABULAE.

13

219.-675. (*ἡμετέριον α'.*) Remanente igitur in scena Neoptolemo prodit Philoctetes et instituto cum Achillis, veteris amici, filio —nam hunc se esse Neoptolemus statim ab initio patefacit— colloquio injurias ab Atridis et Ulixæ, a quibus adversus Trojam navigantibus propter vulnus ab serpente ipsi inflictum ante decem fere annos in Lemno insula relictus omneque malorum genus perpessus sit, ita exponit ut non solum commiserationem moveat Neoptolemi, sed etiam odium ejus augeat adversus Atridas, a quibus se quoque iniquissimo laesum esse judicio Neoptolemus Philoctetæ, rerum ad Trojam gestarum adhuc ignaro, narrat, quum arma Achillis patris mortui non ipsi, cui debebantur, sed Ulixi tradiderint. In eandem sententiam concedit chorus interposito brevi carmine (391-402.), quo hoc efficitur ut Philoctetes magis etiam quam antea fidat Neoptolemo, qui continuatis cum Philoctetæ sermonibus alia plura profert odii sui erga Atridas et Ulixem documenta, seque ipsum, procul habitis Troja et Atridis, Scyrum, quæ ipsi patria est, rediturum esse significat, discessumque ex Lemno parans Philoctetæ valedicit. Quo Philoctetæ animus, ut praevideri ab Neoptolemo poterat, tantopere commovetur ut enixis ab eo precibus petat ne ipsum Lemni relinquat, sed in navem suam receptum domum ad patrem senem Poeantem reducat, exiguo temporis viaeque dispendio. Quibus precibus suas chorus adjungit, movetque Neoptolemum ut consentiat. Quo audito Philoctetes antro in quo adhuc vixerit nunc valedicturum se esse ait Neoptolemumque invitat ut se illuc comitetur. Quod priusquam faciunt, personatus ille, quem Ulixes ab se missum iri Neoptolemo prædixerat, nauclerus advenit callideque composita oratione, et nulla ab initio facta Philoctetæ mentione, non alio consilio se huc appulisse ait quam ut Neoptolemo, quem nunc hic versari casu compererit, proderet Phœnicem Theseique filios, Acamantem et Demophontem, mox esse adventuros ut Neoptolemum, qui in patriam redire decreverit, Trojam reducant. Quod Atridarum jussu illos facere statim perspicit Neoptolemus miratusque quod non Ulixem potius miserint, ab nauclero audit hunc quoque cum Diomede ab Atridis esse emissum, ut Philoctetam Trojam reducerent. Quem ubi eum ipsum esse audit apud quem nunc versentur, Neoptolemo nescienti quo consilio Philoctetam, quem olim ipsi ab expeditione adversus Trojam excluserint, nunc tanto studio repetant Atridæ et Ulixes, Heleni, vatis Trojani ab Ulixæ capti, vaticinium enarrat, ex quo cognitum sit Trojam non posse ex-

676.-729. (στράσιμον χοροῦ α'.
optolemus et Philoctetes, chori.
est affectu, mala quae Philocteta
bit, nullaue fraudis, quae pra
fore sortem Philoctetae augurati
eandem ex qua Hercules olim ad

730.-826. (ἐπεισόδιον β'.) Veri
prodeunte ex antro Neoptolemo
impetum ab initio quantum fieri
mos erumpit ejulatus commissoq
in Ulixis manus incidat, arcu, mox
in somnum profundum incidit.

827.-864. (στράσιμον χοροῦ β'.) U
ab Ulixē dati recordatus auctor il
consopitus jacet, opportunitate uter
tet, relicto Philocteta. Quo nihil
ex Heleni vaticinio intellectum sit
opus esse Philocteta ad Trojam exi

865.-1080. (ἐπεισόδιον γ'.) Ex
adstantemque sibi adhuc videns Ne
compellat, nihil dubitat quin is nu
loctetae in patriam reducendi spe
oratione Ne...

non solum Neoptolemi nomini, sed etiam Achillis patris memoriae infictum expiari posse videatur. Ad quae quum Neoptolemus ita respondeat ut metuendum sit ne dolum ab Ulixē magna arte excogitatum irritum sit redditurus, Ulixes ipse, qui in vicinia occultatus sermones hos audiverat, prorumpit statimque ab Philocteta agnoscitur, qui etsi nunc omni ex parte circumventum se esse videt, tamen neque oraculi auctoritati, quam Ulixes praetendit, nec ceteris quibus ille utitur argumentis ullo modo cedit. Quamobrem Ulixes solum se arcum Herculis, quo Neoptolemum potitum esse novit, asportaturum, Philoctetam vero Lemni, omni destitutum ope, relicturum esse minatur. Ita Philoctetes nihil sibi reliquum esse videt quam ut ad Neoptolemum se convertat, qui ne novas moras afferat, ad navem abire ab Ulixē jubetur portum mox relicturam. Cui obtemperat Neoptolemus, non sine aliqua spe fore ut, dum ipse et Ulixes ad navem regressi absint, Philoctetes in mitiorem sententiam convertatur.

1081.-1217. (*κομποί.*) Solus igitur in scena relictus Philoctetes injuriarum sibi factarum memoriam repetit, sed etiam nova quae ei immineant in insula relicto et arcus ope destituto omnis generis mala describit, adhortationibus vero chori, qui, ut antea Neoptolemus et Ulixes fecerunt, ipse quoque reditum ad Trojam commendat, tanta adversatur obstinatione ut facilius manum sibi ipsi se illaturum quam illuc abiturum esse declaret.

1218.-1471. (*ἐξόδος.*) Choro jam ad navem abituro Neoptolemus et Ulixes redeunt, acriter inter se contententes. Nam Ulixes in ea perstat sententia ut arcum Philoctetae dolose ereptum retinendum Trojamque perferendum esse censeat, Neoptolemus vero quo diutius dolum Ulixis jussu commissum considerat, tanto acrius improbi facti conscientia pungitur, qua non aliter liberari posse sibi videtur quam arcu Philoctetae reddendo. Hoc igitur facturum se esse dicit nihilque curat convicia Ulixis, qui totius exercitus vindictam adversus Neoptolemum invocaturus abit. Quo facto arcum Philoctetae reddit Neoptolemus eumque, restituta libere agendi potestate, denuo adhortatur ut Trojam se deduci sponte consentiat, ubi non solum peritorum medicorum curam sit experturus, sed etiam deorum satisfactorum voluntati, suaeque ipsius gloriae consulturus, sine laboribus belli per decem annos producti imponendo. Ad quae argumenta Philoctetes, cujus in pectore inexpugnabile adversus Atridas et Ulixem, a quibus nova mala metuit, odium residet, ita respondet

ut dignius utroque fore contendat, si in suam uterque patriam redeant, Philoctetes Oetam, Neoptolemus Scyrum. Ita Neoptolemus, omni adempta Philoctetae ab sententia sua dimovendi spe, tandem consentit ut Philoctetam domum reducat, quod is grato animo accipit, Neoptolemoque Achivorum metuenti vindictam telis ab Hercule acceptis, si quid illi contra Scyrum moliantur, adfuturum se esse pollicetur. Verum hoc ipso temporis momento Herculis persona in *θεολογία*, quod est in superiore scenae parte, ostenditur, qui ab Jove jussus iisdem fere quae jam antea ab Ulixes et postremo ab Neoptolemo expositae erant rationibus Philoctetam movet ut relicta Lemno cum Neoptolemo adversus Trojam naviget, ubi et Aesculapii ope sanitatem sit recuperaturus et occiso sagittis Herculis Paride, belli auctore, Trojaque in Graecorum potestatem redacta immortalem gloriam adepturus.

Ita in fine fabulae deorum voluntate perficitur quod improbis quae in initio fabulae meditatus erat Ulixes artibus effici non potuerat..

Argumentum in hac fabula tractatum Sophocles alia continuavit tragoedia, quae *Φιλοκτήτης ἐν Τροίᾳ* inscripta fuit, ex paucis tantum quae supersunt fragmentis cognita. Cujus partes singulae quomodo conformatae fuerint ex Herculis praedictione, qua prior tragoedia finitur, conjici potest. Videtur igitur in initio fabulae Philoctetes, postquam Trojam pervenerat, eodem fere habitu quo in fabula superstitae iisdemque ex tetro vulnere doloribus cruciatus prodiisse, sed mox Machaonis arte sanatus ratum fecisse quod Hercules praedixerat, occiso per Herculis sagittas Paride Trojaque ab Graecis expugnata.

Eandem fabulae Philoctetae partem Achaeum, Sophoclis exemplum secutum, tractasse probabilis Urlichsii conjectura est in Dissertatione de Achaeo Bonnae edita a. 1834. p. 37. Nam Agamemnonis ad Achivos orationis fragmentum, quod ex Achaei Philocteta servavit Suidas s. v. *ἐλελεῦ*, aptissimum est fabulae in qua Graecos Philocteta, ut oraculum jusserat, ad Trojam reducto urbem diu frustra obsessam certa melioris successus spe aggredientes produxisse videtur poeta.

Obscurior est Antiphontis, Philoclis et Theodectae tragicorum memoria, qui ipsi quoque Philoctetam tragoediarum argumentum

fecerunt, de quibus nihil praeter nomen compertum habemus, nisi quod Theodectes ab antiquioribus tragicis eo discessit quod non pedem, sed manum Philoctetae morsu serpentis laesam esse finxit : quod ad verba Aristotelis Eth. Nic. 7, 8. *ὅσπερ ὁ Θεοδέκτου Φιλοκίτης ὑπὸ τοῦ ἔχουσ πεπληγμένος*, annotavit scholiasta ab Cramero editus in Anecd. Paris. vol. 1. p. 243, 15. *Θεοδέκτης τραγικὸς ἦν καὶ παράγει τὴν χεῖρα δεδηγμένον τὸν Φιλοκίτην ὑπὸ ὄφεως. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἀντίτεινε πρὸς τὰς λύπας καὶ τοὺς πόνους, ὕστερον δὲ ἠτήθη καὶ ἔβδα “κόνεψε τὴν ἐμὴν χεῖρα.”*

Epicharmus et Strattis comici, quorum fabulae *Φιλοκίτης* inscriptae ex paucis tantum cognitae sunt fragmentis, qualem produxerint Philoctetam nescimus.

Tragicorum Latinorum qui Philoctetae fabulam tractaverit unus memoratur C. Attius, cujus quae supersunt viginti circiter fragmenta, collecta ab O. Ribbeckio in Tragicorum Latinorum reliquiis p. 173.-179. ita sunt comparata ut prorsus incertum maneat quid ex quoque trium principum tragicorum Graecorum sumserit, quid ipse aliter instituerit, etsi una alteraque sententia quam ex Attii tragoedia excerpterunt grammatici, aliquam cum Sophoclis versibus similitudinem habet : de quo dixit Ribbeckius p. 310. 311. Prologum fabulae Attianae neque ab Ulixē et Neoptolemo, ut apud Sophoclem, neque ab solo Ulixē, ut apud Euripidem, actum esse versus ostendunt anapaestici, quos ex initio fabulae servavit Appulejus de deo Socratis c. 24 : in quibus Ulixes splendide laudatur, ab comitibus, ut Ribbeckius probabiliter conjecit, felicem in insula adventum gratulantibus.

De tempore quo Sophoclis fabula edita est didascaliarum, qua scriptor Argumenti utitur, auctoritate constat, qua olympiadi 92, 3. (anno aetatis poetae octogesimo quinto) adscripta fuit. Quam notationem non solum numeri versuum metrorumque delectus confirmant, sed etiam carminum choricorum compositio, valde diversa ab sublimiore antiquiorum fabularum poesi similiorque Euripidi, cujus cum fabulis plurimis hoc quoque haec Sophoclis tragoedia commune habet, quod introducto ex machina deo ad finem perducitur : quo artificio Euripides alique posteriorum temporum tragici multo esse frequentius usi videntur quam Aeschylus et Sophocles.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἌΚΤΗ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
 Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη,
 ἐνθ' ὧ κρατίστου πατὸς Ἑλλήνων τραφεῖς

1. Ἀκτῇ] Jam scholiasta observavit oram Lemni desertam intelligi. Neque enim totam insulam inoolis vacuum dicere potuit Sophocles. Quin Aeschylus et Euripides, teste Dione Chrysostomo p. 549 d., eorum fabulae ex Lemniis composuerant, et Euripides etiam Lemnium quandam introduxerat, Actorem nomine, quicum aliqua Philoctetae notitia intercederet. Homerus, qui Iliad. 2, 721. ita dicit, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνῳ ἐν ἡγαθέῃ, θεῖ μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν, ἔλκει μοχθίζοντα κακῇ δλοόφρονος ἔδρου· ἐνθ' ὄγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσσεσθαι ἐμελλον Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἄνακτος· nihil videtur de ista immanitate Graecorum, quam Cypriorum scriptor, et inde alii cecinerunt, cogitasse, sed relictum ibi judicasse, quod vulnere retineretur. Ac fuerunt, ut scholiastae ex iisque Eustathius referunt, qui sperasse Graecos dicerent curatum eum iri a sacerdotibus Vulcani, qui sanare viperarum morsus scivissent. Cypriorum scriptor, ut ex Procli excer-

ptis discimus, ob foetorem ulceris expositum tradidit. Alii, ut rei atrocitatem augerent, in quadam deserta insula relictum dixere. Nam in scholio Ven. ad Iliad. 2, 722. scribendum ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ pro ἐν τῇ σιδήρῳ ἐρήμῳ. HERM.

2. ἄστιπτος] Apographa, uno excepto Flor. Γ, ἄστοιπτος. V. ad v. 33. Similiter χάρος ἄδικτος οὐδ' οἰκητός Oed. C. 39.

3. πατὸς — τραφεῖς] Genitivus cum participio constructus, ut γεγώς, φύς, βλαστάν construantur et illud ipsum verbum apud Aeschylum Sept. 792. παῖδες μητέρων τετραμμέναι, aliosque, quia participium substantivo cognatum est: unde haec structura interdum etiam verbis adhibetur quorum modos ceteros vix cum genitivo constructos reperias. Ad τραφεῖς quod attinet, substantivo cognato τροφή Sophocles usus est Oed. T. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή. Ceterum verba simillima sunt Sophoclis fragm. 497. ἀρίστου πατὸς Ἑλλήνων τραφεῖς, ubi Ἑλλήνων pariter cum πατὸς conjunctum est, quod ἀνδρὸς notionem continet.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

21

παρῆν ἐκήλοισ προσθιγείν, ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, 10
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμῇ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
μὴ καὶ μάθη μ' ἤκοντα κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, 15
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
τοιᾶδ', ὧ' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῇ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
δὲ ἀμφιτρῆτος αὐλλοῦ πέμπει πνοή.

9. προσθιγείν] Sic, non προσθίγειν 10. κατεῖχ' κατείχεν' 14.

ἐστὶν] χ in litura pro κ 15. λοίφ' λοίπ', φ a m. pr. 16. θ
insertum ab S ut videtur. 16. θ δπου 'στ' δπουδστ'

dicat et suffitus, quae saepe con-
juncta memorantur inde ab Ho-
mero II. 9, 500. λοιβῇ τε κνίσῃ τε
παρετραπῶν' ἀνθρώποι θεοῖς.

9. ἐκήλοισ] Tranquillis, quietis,
i. e. non turbatis a verbis male omi-
natis (δυσφημίαις), qualia a sacrifici-
is abesse oportebat. SCHULTZ.

10. κατεῖχ' ex paucis apogr. re-
stitutum pro κατείχεν', quod est in
codice.

11. στενάζων] ἡύζων (sic) in
apogr. Flor. Γ. In quo mani-
festum est latere λύζων, quod li-
brario obversabatur ex loco simili
Trach. 787. ἐσπῶτο γὰρ πέδονδε
καὶ μετάρσιος, | βοῶν, λύζων. ubi
λύζων apud Diogen. L. 10, 137. in
codice Hieronymi Maii similiter in
πύζων est depravatum.

12. ἀκμῇ] Tempus opportunum,
ut εὐχ ἔσρας ἀκμῇ Aj. 822.

13. κἀκχέω — σόφισμα] Effun-
dam, i. e. perdam, consilium sol-
lert et callide excogitatum. Sic
saepae Graeci (velut Eurip. apud
Stob. Flor. 29, 16. ἀκῶ δὲ μόχθων
— ὦν πρὶν ἐκχέαι χάρυν), pariter-

que Latini, ut Virgil. Georg. 4,
191. "idē omnis effusus labor."

SCHULTZ.

15. τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν] Reliqua
administrare, ut v. 1024. οἷς σὺ
ταῦθ' ὑπηρετεῖς.

16. θ est in apogr. omnibus.
δίστομος πέτρα] Saepe a tragicis
πέτρα pro ἄντρον dici monuit
Elmaleius ad Eurip. Med. 1326.
οἶκον ἀμφίθυρον περὶ νῆς κοίτης di-
cit v. 159. σχῆμα πέτρας διπυλόν
v. 952.

17. διπλῇ] Spelunca illa pervia
erat, patens et orienti soli et occi-
denti, ut, ubi frigus esset, in ante-
meridiano et pomeridiano sole se-
dere posset Philoctetes, quae est
ἡλίου διπλῇ ἐνθάκησις, in aestivo
autem calore perfians aura ad
somnum invitaret. HERM. Com-
paranda cum his ipsis Philoctetæ
descriptio v. 1082. 1456.

18. ἐνθάκησις] Substantivum ex
hoc uno loco cognitum, ut θάκησις,
quod Sophocli Oed. Col. 9. restitui-
tum pro θάκοισιν.

19. ἀμφιτρῆτος] Schol. τοῦ ἀμ-

φοτέρωθεν τετρημένον. Suidas. ἀμφιτρήτων, τὸ ἐξ ἑκατέρων των μερῶν τετρημένον ἄντρον. De forma adjectivi v. Porson. et Schaefer. ad Eur. Med. 1363. WUND.

αὐλίου] αὐλίον etsi plerumque de stabulo usurpatur, significat omnino locum quemcunque in agris et sub dio quieti capiendae opportunum, quod monuit Spanheim. ad Callim. H. in Dian. 87. p. 228. ed. Ern. SCHULTZ. Pro δὲ ἀμφιτρήτος αὐλίου proprie debet δὲ ἀμφοτέρου στόματος dici, quum verba πέτρα τοιδε, ἵνα praecedant. Excusatur autem repetita antri mentio eo, quod verba ἐν ψύχει — ἐνθάκῃσι interjecta sunt. WUND.

20. βαῖον δ' ἐνερθεν] Sc. τοῦ ἄντρον, paullo infra antrum. WUND. βαῖον adverbialiter dictum cum ἐνερθεν, non cum ποτόν conjungendum. Sic Dioscorides Anthol. Palat. 6, 220. a Bonitzio citatus, eis δὲ πάντες ἄντρον ἐκ...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις.

δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔ. ἀνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕ. τόδ' ἐξέπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.

ΟΔ. δὲ καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ.

30

ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἰκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. οὐδ' ἐνδον οἰκοποιός ἐστί τις τρυφή;

29. γ'] τ'

32. τρυφή Welckerus pro τροφή.

scriptum, εἴη: ποιοῖτο, διανοῖτο. αἱ κομμοὶ δὲ τῇ οἱ διφθόγγῃ ἀντὶ βραχέας χρώνται. et rectius fortasse, ut hoc dicat grammaticus, et hoc corripi, ut αἱ apud comicos (velut in v. ποιῶ), quanquam non propria horum est haec correptio.

26. τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις] Sensus, id quod a me quaerendum dicis non longe abest. Aeschyli Agam. 1650. τοῦργον οὐχ ἐκὰς τόδε comparat Hermannus.

28. οὐ γὰρ ἐννοῶ] Non intelligo, inquit, utrum supra an infra. Eadem verba in Oed. T. 559. HERM.

29. καὶ στίβου γ' (sic Triclinius pro τ') οὐδὲς κτύπος] Neoptolemus quum nullum incessus strepitum esse vel nullum incedentis strepitum audiri ait, hoc significat, Ulixem, qui veritus adhuc ne in antro inesset Philoctetes procul afuerat ideoque ne satis quidem cognoscere illud potuerat, propius jam accedere posse, quod Philoctetes non inesse nunc in antro videatur. Nam qui ante antrum stabat si nullum incedentis strepitum audiebat, in alterutra versari sententia debebat, ut putaret aut non inesse Philoctetam, aut, si inesset, recubuisse. Prius crediderat Neoptolemus, posterior cautior Ulixes

reputandum statim monet. Στίβου de incessu dictum ut v. 206. WUND. In apogr. nonnullis τῶπος, annotato tamen in Flor. Γ. γρ. καὶ κτύπος.

30. καθ' ὕπνον] Dormiens. Trach. 970. τί χρῆ, θάνατόν νιν ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι;

καταυλισθεὶς] In apogr. nonnullis in κατακλιθεὶς mutatum. Illius verbi unum praeter hoc apud tragicos exemplum est apud Eurip. Rhes. 518. νῦν μὲν καταυλισθητέ· καὶ γὰρ εὐφρόνη. Frequentius est apud prosae orationis scriptores, quorum exempla collecta sunt in Thesaurο.

31. κενὴν — δίχα] Similiter γυνὴς — ἄτερ dicitur. V. ad Ajac. 464.

32. τροφή omnem victum apparatusque, quo ad vitam sustentandam opus est, notat, οἰκοποιός autem active dictum videtur, ut comprehendat utensilia, quibus locus aliquis in modum domus instruitur. HERM. Non apparet quomodo utensilia vel suppellectilem τροφήν dicere potuerit. Quamobrem Welckeri recepti emendationem τρυφή. Similiter, ut monet Wunderus, in versibus proximis poculum nulla arte factum τεχνήματα et igniaria θησαύρισμα Philoctetae appellantur.

ΝΕ.στιπτή γε φυλλὰς ὥς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔ.τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοῦδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;

ΝΕ.αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαουρουροῦ τινὸς

35

τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε.

ΟΔ.κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

33. ἐναυλίζοντι] Post ἐν litera erasa.

notae.

34. 35. Nullae personarum notae.

34. ἄλλ'] Ex ἁελ, ut videtur, factum a m. pr.

35. φλαουρουροῦ] φλαουρουροῦ, accentu priore deleto ab eadem manu quae circumflexum scripsit.

33. στιπτή γε φυλλὰς] Scholiasta, χαμαιστροφία ἐκ φύλλων. ἠπλωμένη καὶ πατουμένη, ὥς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινος. Sensus hic est: folia calcata sic, ut ab eo, qui stratum facit. WUND.

στιπτή, ut ex apogr. quibusdam scribebatur, apud Eustath. scriptum p. 778, 54. Sed in aliis, ut in codice et apud Suidam στιπτή s. v. στιπτοί, quemadmodum ἔστιπτος v. 2. ex libris melioribus restituendum pro vulgato ἔστιπτος, quod etiam apud Suidam legitur s. v. ἔστιπτος. Ducitur enim hoc adjectivum a praeterito ἐστίβημαι. στιπτοί consentientibus libris apud Aristoph. Acharn. 180. Hesychius, στιπτῆς ἑδρας: ὀδονομένης ὀδοῦ. et, στιπτός: πυκνός, ἢ στερεὸς καὶ πεπλημένος, ἀπὸ τοῦ στίβειν τὸ πατεῖν. Male vero κατέστιπτας pro κατέστιπτας codex in Oed. Col. 467.

34. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα] Reliquusne locus speluncae vacuus? ut explicatur Wund.

35. αὐτόξυλόν Hesych. explicat αὐτοδημοῦρρηγον ξύλον. Recte schol. ποτήριον μονόξυλον, τέχνημα ἀνδρὸς φαύλους ἐργαζομένου, ὃ ἐστὶν ἰδιώτου καὶ οὐ τεχνίτου. Eustath. p. 1332, 17. ὁμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχάνων τὸ αὐτοκάβαλον, καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον ἔκπωμα· καὶ ὅλας ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται. Addit Musgr. ad Oed.

Col. 188. αὐτόπυρος ἔρτος ex Athenaeo p. 114. C. Eadem significatione αὐτόξυλος dicitur Pan in Apollonidis epigr. Anth. Plan. 4, 235. Quae comparavit Schultzsius.

φλαουρουροῦ] Duplex codicis accentus fecit ut in apographis aliis φλαουρούργου aliis φλαουρουροῦ scriberetur. Rectus accentus φλαουρουροῦ servatus apud Suidam s. v. φλαυρότατον et Moschopulum Dict. Att. s. v. φαῦλον. Composita enim cum ἔργον oxytona sunt: vid. Arcad. p. 88, 16.

36. τεχνήματ'] De usu numeri pluralis v. Porson. ad Eurip. Orest. 1051. Sic artes apud Virgil. Aen. 5, 359. et clipeum efferri jussit, Didymaeonis artes.

πυρεῖ ὁμοῦ τάδε] πυρεῖα igniaria sunt, quae hic non lignea videntur intelligenda esse, de quibus dixere Salmas. in Exerc. Plin. p. 126., Casaub. Lectt. Theocr. c. 20., Wesseling. ad Diod. Sic. 5, 67., sed silices, ex quibus ignis eliciebatur (vid. v. 296.), nec solum hi, sed etiam quae accensi ignis reliquiae prodebant, quem illi silices usum haberent, ut carbonem, cineres: ut perridicula sit dubitatio, quae a quibusdam excitata est de repugnantia quae sit inter hunc locum et v. 296. HERM.

37. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνει (σημαίνει apud Suidam s. v. πυρεῖα) τόδε] Ixneus has dicit dicit.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

25

ΝΕ. *ἰὸν ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται*

ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.

ΟΔ. *ἄνῃρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,*

40

κάστ' οὐχ ἐκάς πον. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἄνῃρ

κῶλον παλαιῇ κηρὶ προσβαλὴ μακράν ;

ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,

ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδ' ἐπ' οὖν.

τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπὴν,

45

μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσῶν· ὥς μᾶλλον ἂν

ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

40. *ἄνῃρ*] *ἄνῃρ*
rum = ex e factum.

45. *ἐς* scripsi pro *eis*.

47. *ἔλοιτο*] *Alte-*

σίας, i. e. ipse est quem quaerimus Philoctetes, ut ex hac ejus supellectile intelligo. Mox, ubi de pannis accepit, idem etiam confidentius dicit, ut omni dubitatione exempta. HERM.

38. *ἰὸν ἰού* exclamatio exultantis quod reperit quae investigaverat, ut apud Platonem Rep. 4. p. 432 D., vel propter laetum nuncium, ut apud Aeschylum Ag. 25. et interdum apud comicos. Id *ἰού* *ἰού* scripserunt grammatici nonnulli, ut ab *ἰὸν ἰού*, quod gementis est, distinguerent. Et sic est apud Arist. Pac. 317. ubi scholiasta, *ἡδονῶν ἐστὶ τούτο· διὰ περισπᾶται*. Arcadius p. 183, 25. aliique Herodiani sectatores solum ponunt oxytonum *ἰού*.

ἄλλα—ῥάκη] *ἄλλα* adverbii praeterea sensum habet. Nam hoc dicit, praeter poculum et ignarium etiam pannos in antro conspici. Similiter Aj. 516. post *σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἥστωνας δόρει* infertur *καὶ μητέρ' ἑλλη μοῖρα—καθεῖλεν*. Nec dissimile est *ἄλλος* pro usitatore ad positum, de quo dixi ad El. 601.

39. *βαρείας—νοσηλείας*] *τὴν ἐκ*

νόσου ἀκαθαρσίαν dicit, ut explicat scholiasta, i. e. saniem ex vulnere profluentem, quae *βαρεία* dicitur, quia foetida est. Sic *βαρεία δαμῆ* et *βαρύσμος* dicitur.

42. *προσβαλὴ μακράν*] *Ad locum remotum accesserit*. Eodem modo dictum Oed. Col. 122. *προσδέρκου πανταχῇ* comparat Wund.

43. *ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν*] *In viam, qua victum quaereret, se contulit*, i. e. breviter, ad victum quaerendum exiit. *Νόστος* pro via et itinere simpliciter saepius apud tragicos positum, ut in Eur. Iphig. A. 966. 1261. Rhes. 427., et sic etiam *νοστεῖν* in Helen. v. 481. 897. HERM.

45. *τὸν—παρόντα*] *Pedissequum aliquem dicit, eundem qui v. 125. σκοπὸς vocatur*.

47. *ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν*] *Exspectes ἔλοιτ' ἐμ'—*, quo prima codicis scriptura ducere videatur. Sed pronomen encliticum non minus recte positum est quam in Homericis *ἢ μ' ἀνδρείρ'*, *ἢ ἐγὼ σέ*, aliisque sententiis minus distincte quam per *οὐκ* et *ἀλλά* sibi oppositis. Eodem modo saepe in comparatione, ut

... αἰματιώγας; (ΟΔ. 7.
 ψυχὴν ὅπως λόγουται ἐκκλέ
 ὅταν σ' ἐπὶ στατὶς τε καὶ πόδι
 λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τὸδ
 πλεῖς δ' ὥς πρὸς οἶκον, ἐκλιπ
 στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἔχθ

55. ἐκκλέψεις] ἐκκλέψησις 57.
 ἐχθήρας] ἐχθήρας

monet Wund., pronomen ejus, de quo potissimum sermo est, forma enclitica offertur, ut infra v. 524. 1051. Oed. T. 1478.

λαβεῖν] μολεῖν in progr. nonnullis.

48. ἔρχεται] I. e. ἀπέρχεται ὁ θεράπων εἰς κατασκοπὴν, ut explicat schol. Sic v. 1181. μὴ, πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθης.

49. Neoptolemus doli quem Ulixes parabat ignarus, pedissacrum suum ire ad observandum significavit, Ulixem jubet, si quid amplius velit, nunc proferre. Is est δεύτερος λόγος. HERM.

51. σάκεα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

27

οἷ σ' ἐν λιταῖς στεῖλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,

60

μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,

οὐκ ἤξιωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων

ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῃ,

ἀλλ' αὖτ' Ὀδυσσεὶ παρέδωσαν λέγων ὅσ' ἂν

θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.

65

τούτων γὰρ οὐδὲν ἀλγυνεὶ μ'· εἰ δ' ἐργάσει

61. μόνην] μόνην δ'

64. αὖτ' αὖτ'

66. οὐδὲν ἀλγυνεὶ μ' scripsi

pro οὐδέμ' (ν ab S) ἀλγυνεῖς.

ἐργάσει] ἐργάσει

60. ἐν λιταῖς] Hoc etiam omisso
ἐν dici poterat. Sed addita prae-
positione hoc dicitur, qui te Trojam
adduxerint ita ut vis adducendi in
precibus sita esset, ut v. 102. τί δ'
ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
est, cur abductio ejus debet in dolo
consistere! Sic recte Wund.

61. δ' recte omissum in aliquot
apogr. ἔχοντες ἄλωσιν est habentes
expugnandi facultatem. τήνδε est,
τὸ σὲ ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον, ut explicat
schol. Idem dicit Neoptolemus v.
347. Praeiverat Lesches in Iliade
parva ex qua Proclus p. 459., post-
quam de Philocteta oraculi jussu
Trojam abducto dixit, pergit, καὶ
Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου
ἐγαγὼν τὰ πᾶσα διδώσι τὰ τοῦ πατρός·
καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. ut
hoc quoque oraculi jussu factum
esse dicere videatur, quod disertius
dixit Philostratus jun. Imag. p. 865.
Λογίου ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκπεσόντος
ὅς οὐκ ἄλλῃ τῇ ἁλωτὸς ἔσοιτο ἢ
Τροία πληρ τοῖς Ἀλακίδαις, στέλλεται
δ' Φοῖβις ἐς τὴν Σκύρον ἀνάξων τὸν
παῖδα, καὶ καθορυσάμενος ἐντυγχάνει
οἷ οὐκ εἰδότε οὐκ εἰδώς.

62. οὐκ ἤξιωσαν—δοῦναι] Conflata
oratio ex duabus locutionibus, una
οὐκ ἤξιωσαν σε τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων,
ἐκ ἄλλῃ, οὐκ ἤξιωσαν σοι δοῦναι τὰ
πᾶσα. HERM. Est mutatio struo-

turae, substantivo, quod cum infi-
nitivo jungendum erat, relato ad
verbum finitum, ex quo infinitivus
aptus est. Simillime Ant. 480. καὶ
γὰρ οὐν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε
βουλεύσαι τάφου, quum deberet dici
ἐπαιτιῶμαι βουλεύσαι τόνδε τὸν τά-
φον. WUND.

64. λέγων] Participium referen-
dum ad ea omnia quae praecedunt
inde ab infinitivo λέγειν (v. 57.) pro
imperativo λέγε posito, ut αὐδῶν
ἀνόσι' οὐδὲ ρητά μοι in Oed. T. 1289.
refertur ad βοῶ v. 1287., etsi ibi non
tot quot in Philoctetae versibus
verba interposita sunt.

65. ἔσχατ' ἐσχάτων] I. e. αἰσχρο-
τάτα, ut explicat schol. Sic ἄρρητ'
ἄρρητων idem est quod ἄρρητότατα
Oed. T. 464.

66. οὐδὲν ἀλγυνεὶ μ'] Sic correxi
scripturam codicis οὐδέμ' ἀλγυνεῖς
(apographa οὐδὲν μ' ἀλγυνεῖς). Si-
mili errore apud Aristoph. Av.
1506. ἀπὸ γὰρ ὀλεῖ μ', εἰ μ' ἐνθάδ' ὁ
Ζεὺς ὤφεται, libri plures ὀλέσει.
ἀλγυνεῖς si verum esset, τούτων in
τούτῳ mutandum foret cum Butt-
manno.

εἰ δ' ἐργάσει μὴ] μὴ metri causa
postpositum pro εἰ δὲ μὴ ἐργάσει, ut
El. 992. εἰ φρενῶν ἐτόγχαν' αὐτῇ μὴ
κακῶν pro εἰ μὴ φρενῶν—.

οὐτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ π,
 ἐμοὶ δὲ τοῦτο οὐδέ' ἐστ' ἔ
 ἔστ' εἰ με τρέφωτ' ἐγκρατὴς ἰ
 ὄλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερε
 ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆ
 ὅπως γενήσεται τῶν ἀνικῆτων

67. Ἀργείοις] ἀργείοισι, sed i eraso.
 factum ex γενησι . τῶν

67. λίπην—Ἀργείοις βαλεῖς] Si- n
 milis verbi usus, etsi alia structura, m
 Aj. 1244. ἡμῶς—κακοῖς βαλεῖτε που. ex
 et Eurip. Ion. 751. οὐκ εἰς ἀπίστους re
 δεσπότας βαλεῖς χαράν. Similius ca
 quod Buttm. comparat Phoen. 1530. du
 σκότον ὕμασι βαλὼν, pro ἐμβαλὼν. H]

68. τὰ τοῦδε τόξα] Conf. v. 114.
 115. Ἀπτε monet schol. προτρεπτι- ὦμ
 κῶς εἰς τὴν συμμαχίαν οὐ τὸν ἄνδρα, "Ελ
 ἀλλὰ ψιλῶς τὰ τόξα ὠνόμασεν· εἰς δὲ 'Ελ
 τὴν πόρθησιν τὸν Νεοπτόλεμον. νά

69. τὸ Δαρδάνου πέδον] Dardanus, qu
 Jovis et Electrae filius, auctor ge- ma
 neris regum Trojanorum, quem sub gei
 Ida monte Dardaniā condidisse jan
 Homerus tradit. CAMER. est

72. Τρία Ὀλῖκου ἄεθλα

ἐξοῖδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφνκότα
τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανοῦμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δὸς μοι σεαυτὸν, κῆτα τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

80

85

NE. ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ·
ἐφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὐτ' αὐτὸς οὐθ', ὥς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν

90

79. παῖ Erfurdcius pro καὶ

81. τοι] τι

82. δ'] θ'

79. παῖ Erfurdcius recte pro καὶ. Particula si uti voluisset poeta, non *καὶ*, sed μὲν dicendum fuisset.

φύσει—πεφνκότε] Sic Bato ap. Athen. 4. p. 163 C. ab Erf. citatus, τιμωρότερον σεαυτοῦ τίθεικας ἢ πέφνκε τῇ φύσει, aliique.

81. τοι, quod ex paucis apogr. restitutum, aptius quam τι, quod est in codice.

λαβεῖν, pro quo etiam λαχεῖν dici potuisset, eodem fere modo additum quo δοῦναι v. 63. post verba οὐκ ἤξιωσαν τῶν δπλων, mutata structura verborum. Nam aut ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τὴν νίκην λαβεῖν dicendum erat, aut ἡδὺ γάρ τοι τὸ κτῆμα τῆς νίκης, omisso λαβεῖν.

83. εἰς ἀναιδὲς] I. e. εἰς ἀναλίδειαν, ut τάναιδης pro ἡ ἀναλίδεια apud Eurip. Iph. A. 379.

84. δὸς μοι σεαυτὸν] Sic Terentius Ad. 5. 3, 53. da te hodie mihi. BRUNCK.

87. Λαερτίου] Fallitur scholiasta, quum ait Λαέρτιος possessivum esse pro primitivo. Duplex forma est huius nominis, utraque primitiva. Eustath. ad Hom. p. 13. διφορεῖται γὰρ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον Λαέρτης

λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Hanc formam adhibitam videmus solum, ubi alteram metri lex non admittit. BRUNCK. V. ad v. 366.

τούσδε] Nihil offensionis in hoc pronomine esse, (quod τοὺς δὲ scribi volebat Buttm.) vel ex his exemplis apparebit: El. 441. τάσδε δυσμενεῖς χροᾶς οὐκ ἂν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφεν. Ant. 463. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς ᾔη, πῶς δδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; ibid. 645. ὅστις δ' ἀνωφέλτητα φειτύει τέκνα, τί τόνδ' ἂν εἴποις etc. Trach. 23. ἀλλ' ὅστις ἦν θακῶν ἀπαρβῆς τῆς θεᾶς, δδ' ἂν λέγοι. ibid. 820. τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τῷμῳ δίδωσι πατρί, τὴνδ' αὐτὴ λάβοι. WUND.

89. οὐτ' αὐτὸς—οὐτ'] Sic Oed. T. 587. οὐτ' αὐτὸς—οὐτ' ἄλλος. Plato Protag. p. 313 D. οὗτοι ὅν ἐγούσιν ἀγωγίμων οὐτε αὐτοὶ ἴσασιν δ τι χρηστόν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα, οὐτε οἱ ἀνούμενοι παρ' αὐτῶν. p. 324 B. κολάζομεν τὸν ἀδικούντα, ἵνα μὴ αἰθεὶς ἀδικήσῃ μῆτε αὐτὸς οὗτος μῆτε ἄλλος ὁ ταῦτον ἰδὼν κολασθέμεν. NEUIUS.

καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς
 ἡμᾶς τοσοῦσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
 πεμφθεῖς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὀκνῶ
 προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἀναξ, καλῶς
 δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.

95

ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὧν νέος ποτὲ
 γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν
 νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξίῳν ὀρῶ βροτοῖς
 τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τάργα, πάνθ' ἡγουμένην.

ΝΕ. τί οὖν μ' ἀνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῇ λέγειν;

100

ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτῆτην λαβεῖν.

ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔ. οὐ μὴ πύθεται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

92. τοσοῦσδε] τοσουσδε pr., priore v in i mutato radendo. 96. καὶ-
 τὸς] καὐτὸς, σ ab S addito. 100. οὖν] οὐ pr. 103. πύθεται] πείθη-
 ται pr.

91. ἐξ ἐνὸς ποδός] Sic ἐξ ἀκνήτου ποδός Trach. 877. Est autem ἐξ ἐνὸς ποδός nihil amplius quam μόνος, ut apparet ex opposito τοσοῦσδε. Nam quod Philoctetes uno tantum pede integro utitur, altero autem graviter laborat, nullius hic momenti est, quia, etiam si duobus pedibus integris uteretur, impar foret vincenda τοσοῦσδε quos Neoptolemus dicit, nautas intelligens secum advectos.

95. νικᾶν κακῶς] Turpiter vincere. Recte schol. καλῶς δρῶν· ἀντὶ τοῦ ἀληθεύων. νικᾶν κακῶς· ἀντὶ τοῦ, μετὰ ψευδολογίας. θέλω, φησὶν, εἰπὼν τὸ ἀληθές ἀποτυχεῖν μᾶλλον ἢ ἐξαπατᾶν τὸν ἄνδρα καὶ ἐπιτυχεῖν. εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τοῦ πατρὸς λόγον λέγοντα (II. 9, 312.) "ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἴδαο πύλῃσιν, | δὲ χ' ἕτερον μὲν κείθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βᾶ(ρ)." 97. ἀργὸν] ἀργὴν apogr. pauca et Eustathius p. 486, 26. 779, 17. sed ἀργὸν apud Suidam s. v. γλῶσσαν.

98. εἰς ἔλεγχον ἐξίῳν] Schol. εἰς πείραν τῶν πραγμάτων· usu rerum et experientia edoctus, ut μολῶν εἰς ἔλεγχον Oed. C. 1297. et ib. 834. τάχ' εἰς βάσανον εἰ χερῶν. SCHULTZ. Eurip. Alc. 656. ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν addit Wund.

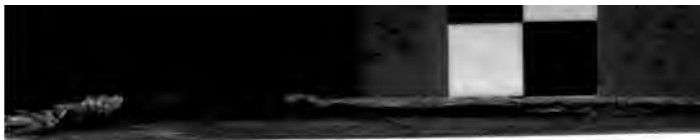
99. τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τῆργα] Schol. κρείσσονα τῶν ἔργων οὖσαν τὴν γλῶσσαν. τὴν ἀπάτην προσηγορεύμενην, καὶ ἀνύουσιν ἅπαντα. διαβδάλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς ὡς διὰ γλῶσσης πάντα κατορθοῦντας.

100. τί οὖν] Hiatus pronominis τί frequens in comoedia neque alienus ab tragoedia, ut docent exempla jam ab aliis collata, Aeschyli Eum. 902. τί οὖν μ' ἀνωγας τῇδ' ἐφυμνησαι χθονί; et ipaius Sophoclis τί ἔστιν in hac fabula 733-753. et τί εἶπας 917. Trach. 1203.

101. λέγω] Jubeo, ut apparet ex praecedente ἀνωγας.

102. ἐν δόλῳ] V. ad v. 60.

103. πύθεται] πείθεται etiam Flor. Γ: sed πύθεται in apogr. ceteris.

- NE. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος ;
 ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. 105
 NE. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ ;
 ΟΔ. σὺ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὥς ἐγὼ λέγω.
 NE. οὐκ αἰσχροὺν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῇ λέγειν ;
 ΟΔ. σὺκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
 NE. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν ; 110
 ΟΔ. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
 NE. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν ;
 ΟΔ. αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνῃ.
 NE. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὥς ἐφάσκετ', εἰμ' ἐγώ ;
 ΟΔ. οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὐτ' ἐκεῖνα σοῦ. 115
 NE. θηρατέ' οὖν γίγνεται ἂν, εἴπερ ὦδ' ἔχει.

106. οὐδὲ] οὐτι ^{δι} προσμῖξαι] Sic, non προσμῖξαι. 108. ἡγεῖ] ἡγή-
 ῃτα τὰ] τάδε 110. λακεῖν] κ in λ mutatum in litura. 111. ἐς]
 εἰς 112. δ' ἐμοὶ] Sic, non δέ μοι Τροίαν] τροίαν, sed τροίαν v. 113.
 116. θηρατέ' οὖν Triclinius pro θηρατέα

πρὸς βίαν] Ut dixerat Neoptole-
 mus v. 90.
 104. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος
 θράσος ;] Aristoph. Av. 63. οὕτως
 τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν ;
 ἰσχύος θράσος] Fiduciam quam
 praebent vires, ut exp. Wund.
 105. ἰοὺς ἀφύκτους] Sic ἀφύκτα
 βέλη Trach. 265.
 106. οὐδὲ] Sic apogr. omnia.
 προσμῖξαι θρασύ] Sic Pindar.
 Nem. 7, 74. θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν.
 Xenoph. Hist. Gr. 6, 5, 32. καὶ τὸ
 μὲν μὴ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλεῖν
 ἂν ἦτι αὐτοὺς ἤδη τι ἐδόκει θαρρα-
 λώτερον εἶναι. Quos locos compa-
 ravit L. Dindorfius.
 108. δῆτα τὰ recte in apographia,
 excepto Lb. in quo δὴ τὰ. τὸ ψευδῇ
 Vauvillersius, recte fortasse. ψευδῇ
 sunt falsa, τὰ ψευδῇ ea quae falsa
 sunt.
 110. πῶς—βλέπων] Quo vultu s.
 quae fronte.
 λακεῖν] λαλεῖν apogr. omnia.
 111. ἐς ed. Aldina. πρὸς tria
 apogr.
 κέρδος] Sententia eadem El. 61.
 δοκῶ μὲν οὐδὲν βῆμα σὺν κέρδει κα-
 κόν. Contrarium praecipit Hesio-
 dus Op. 352. μὴ κακὰ κερδαίνειν
 κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄηρσιν. Ab tragicis
 multa morum praecepta formantur
 ad mores personarum quae loquen-
 tes introducuntur.
 112. δ' ἐμοὶ] δέ μοι apogr. plura.
 113. αἰρεῖ] Pro futuro positum
 de re non dubia. Sic Aesch. Ag.
 120. χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν
 ἄδε κέλευθος.
 114. πέρσων] γ' additum in apogr.
 nonnullis ab librario recordato for-
 tasse verborum v. 106. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ
 γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ ;
 115. οὐτ' ἂν σὺ] Intelligitur εἴης
 ὁ πέρσων ex v. 114.
 116. In Aldina et B. [Par. 2787.]
 θηρατέα. Sic etiam in A. [Par.

μένων τὸν κείνον εἶν
 ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτρευθεῖ
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ταῦν ἀπ
 καὶ δεῦρ', εἴν μοι τοῦ χρόνου
 κατασχολάζειν, αὐθις ἐκπέμψι
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκ.

117. φέρε] φέρη 118. ποίω] ποίω
 ab S. 119. αὐτὸς] αὐτὸς κεκλή' a m. sec.
 τura literae super σ. κεκλή' a m. sec.
 νυν] νῦν 126. χρόνου] Post ou litera ei
 δοκῇ' ἐτι, η ex ei facto. 127. αὐθις] i
 perscripto a m. pr. ψω.

2712.] scriptum, appictis prosodiae scrip
 signis, indicantibus utrumque a ἀντὶ
 produci. Nempe θηρατῆς librarius 12
 ad Trojam referebat, glossa, quam Med
 excipit, satis inepta deceptus, δυ- mon
 νατὴ ληφθῆναι. ἡγουν ἡ Τροία. Recte qui
 in T [libro Tricliniano] θηρατῆ' οὖν. aut
 BRUNCK. In duobus apogr. θη- WU
 ρατῆς γοῦν. 12

117. δύο—δωρήματα] Duplicem cit e
 fructum s. honorem. Per τιμήματα tum
 exp. schol. nave

119. σοφός—καγαθός] Sin. v. 11

μορφὴν δολώσας, ὥς ἂν ἀγνοία προσῇ·
 οὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου
 δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἴμι, σοὶ παρεῖς τάδε·
 Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιο νῶν
 Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἥ σώζει μ' ἀεὶ.

130

ΧΟΡΟΣ.

τί χρὴ τί χρὴ με, δέσποτ', ἐν ξένῳ ξένον

135

135.-143. = 150.-158.

130. αὐδωμένου] αὐδὴν μένον pr. Eraso ἦν et, ut videtur, ον (nam quae ante ν posita fuit litera prorsus obscurata est) αὐδωμένου restitutum. 134. Ἀθάνα ex Eustathio p. 758, 44. pro Ἀθηνᾶ. 135. με δέσποτ' Triclinius pro δέσποτα μ' (accentu caret codex).

4, 4. 41. Facio ut venias ornatus hic ornatu nauclerico. Causiam habens ferrugineam, culcitam ob oculos lanceam: Palliolum habens ferrugineum: nam is colos thalassioest: Id connexum in humero laevo, exoripillato brachio: Praecinctus alicui: assimulato quasi gubernator nias. BRUNCK. Asinar. 1, 1, 54. Nauclerico ipse ornatu per fallaciam. Libri Tricliniani τρέπον. Exquisitius est τρόποις. Aeschylus Agam. 918. μὴ γυναικὶς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε. Choeph. 479. πᾶτερ τρέποισιν οὐ τυραννικοῖς θανάων. Eumen. 441. σεμνὸς προσκίτωρ ἐν τρόποις Ἰξίανος. HERM. Prodit hic nauclerus v. 542. alium secum adducens nautam de comitatu Neoptolemi.

129. ὥς ἂν ἀγνοία προσῇ] I. e. ἵνα μὴ γνωσθῇ, ut exp. scholiasta. ἀγνοία metri causa pro ἀγνοία, quod est in apogr. quibusdam.

130. οὐ — ποικίλως αὐδωμένου] Schol. τοῦ ναυκλήρου δόλιός σοι διαλεγόμενον καὶ ἀσυμφανῆ. Ceterum medium αὐδᾶσθαι pro activo et hic usurpavit Sophocles et in Aj. 773. Debebat autem falsus iste nauclerus narrationem aliquam de causis sui ad Lemnum appulsus fingere.

Praecipit itaque Neoptolemo Ulixes ut ex omni ejus sermone ea potissimum arripiat, quibus consilium ipsorum adjuvari senserit. WUND. αὐδῶμαι forma media etiam v. 852.

133. ὁ πέμπων] Οὐκυν ductu hic venimus. HERM. δόλιος] Cognomen Mercurii, de quo vid. interpr. ad Aristoph. Plut. 1158.

134. Νίκη] Scholiasta, οὕτως ἡ πολιούχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν Ἀττικῇ. Eur. Ion. 1528. μὰ τὴν παρασπίζουσιν ἄρμασιν ποτε | Νικην Ἀθάναν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι. Victoriæ nomine cultae Minervæ templum erat in arce; idcirco mulieres, quae arcem occupaverant, in Aristoph. Lysistr. 317. ejus implorant opem. Vide Meursii Att. Lectt. 20. BRUNCK.

Πολιάς] Non Athenis solum, sed et alibi, e. g. Spartae et in Creta, colebatur Minerva Πολιάς sive Πολιούχος. Commune ei erat hoc cognomen cum Jove, qui Πολιεὺς dicebatur. Phurnutus: Ἑρυστιώλις αὐτῇ καὶ Πολιάς ὀνομάσθη, ὅπερ δὴ καὶ ὁ Ζεὺς Πολιεὺς ἐτίσκοι γὰρ ἀμφότεροι τῶν πόλεων. WUND.

ω τέκνον, τόδ' ἔλ-
 πῆν κράτος ὠγύγιον· τό

137. 138. Versus sic divisi, φρά-
 139. γνώμα] γνώμας 140.
 ν et σ erasa, quae non fuit a) pr.
 fortasse ν.

136. ἄνδρ' ὑπόπταν] Suspiciacem
 dicit Philoctetam, i. e. insidias me-
 tuentem. Recte hoc explicatur in
 scholiis, πρὸς τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς
 ἄνδρα τί δεῖ λέγειν ἢ σιωπᾶν; prae-
 missis duabus aliis quae non pos-
 sunt probari interpretationibus, al-
 tera, ἀντὶ τοῦ ἐμὲ φανερόν γεγονότα
 καὶ ἐλθόντα eis ὕψιν, altera, τὸν
 φιλοκτήτην τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκο-
 πούμενον. ὑπόπτας ἴππους dixerunt
 Xenophon De re eq. 6, 60. et schol. λ
 Thucyd. 6, 60.

137. Correxī pravam metrorum in
 descriptionem, φράζε μοι. τέχνα et
 γὰρ | τέχνας—. Similis locus est ve
 Oed. T. 380. τέχνη τέχνης | ὑπερ- sin
 φέρουσα τῷ πολυήλῳ βίῳ. Scho- qui
 liaeta, τέχνα γὰρ τέχνας· τοῦτο ἐν Οἰ-
 τῷ καθόλου· ἡ γὰρ τέχνη, φησί, καὶ ἐργ
 ἡ γνώμη τῶν βασιλέων —

τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

NE. νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς

προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κείται,

145

δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ

δεινὸς ὀδίτης, τῶνδ' ἐκ μελάρων

πρὸς ἐμὴν ἀεὶ χεῖρα προχωρῶν

πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

XO. μέλον πάλα μέλημά μοι λέγεις, ἀναξ,

150

φρουρεῖν ὅμμι' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·

νῦν δέ μοι

λέγ' αὐλὰς πόας ἔνεδρος ναίει

καὶ χώρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι

144. τόπον] Alterum o ex ω factum.

148. del scripsi pro αἰεί.

150. ἀναξ Triclinius pro ἀναξ τὸ σὸν

151. φρουρεῖν] υ ab S insertum.

153. αὐλὰς] αὐλᾶς pr.

144. μὲν ἴσως γὰρ] μὲν γὰρ ἴσως Flor. Γ. Post μὲν commate distinxit Brunckius, non recte, quum eadem hujus constructionis ratio sit quae particularum ἀλλὰ γάρ: quod monuit Hermannus.

ἐσχατιαῖς] In ἐσχατιαῖς mutatum in apogr. nonnullis. Dativus omiſsa praepositione dictus ut ἀγροῖσι et ὄφραω El. 174. 313. ἐπ' ἐσχατιῇ dixit Homerus ab Schneidew. comparatus Od. 9, 182. ἐπ' ἐσχατιῇ σπῆος εἶδομεν ἄγχι θαλάσσης.

145. τόπον—ὄντινα κείται] κείται cum accusativo loci constructum quia habendi vel tenendi notio inest. Similiter πηδῶν πεδία Aj. 30. et alia non pauca hujusmodi dicta sunt.

147. δεινὸς] Qui infra v. 226. ἀπηγριωμένος dicitur.

τῶνδ' ἐκ μελάρων] Haec verba non cum μόλῃ coniungenda sunt, sed cum προχωρῶν: quod animadvertit scholiasta, qui haec sic explicat, νῦν μὲν, φησιν, εἰσελθὼν δρα

τὸν τόπον· ἐπὶ δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ τῶν μελάρων ἀποστὰς ἀπηρέτει μοι πρὸς τὴν παρούσαν χρεῖαν.

148. πρὸς ἐμὴν—χεῖρα] Ad manum, i. e. ut statim uti te possim. HERM. Similiter scholiasta, ὡς ἂν ἐγὼ προστάσω, τοῦτον τὸν τρόπον ποιῶν.

150. Quod post ἀναξ in codice legitur τὸ σὸν recte delevit Triclinius. Est additamentum interpretis, qui ne recte quidem est interpretatus. Ὅμμα enim non Neoptolemi, sed chori est intelligendum. Trachin. 914. καγὼ λαβραῖον ὅμμι' ἐπεσκιασμένη | φρούρου. In eundem errorem incidit scholiasta, ipse quoque, ut videtur, verbis ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ deceptus.

152. αὐλὰς et ἔδραν ad habitationem sollemnem Philoctetae, χώρον et τόπον ad locum, in quo quum maxime versatur, referenda sunt; quare αὐλὰς ναίει etiam adjectum habet ἔνεδρος, ut incola, inhabitans. SCHULTZ.

μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μή προσπεσών με λάθῃ ποθὲν,
τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα, τίν' ἔχει στίβον,
ἔναυλον, ἢ θυραῖον.

155

NE.οἶκον μὲν ὀρᾶς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης.

160

XO.ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

NE.δῆλον ἐμοιγ' ὥς φορβῆς χρεῖα
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας πον.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς λοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς,

165

156. μὴ προσπεσών με λάθῃ Hermannus pro μὴ με λάθῃ προσπεσών
161. ἄπεστιν] ἄπεστι 166. σμυγερὸν σμυγερῶς Brunckius pro στυ-
γερὸν στυγερῶς

155. μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον] I. e. εὐκαιρὸν ἐστὶ τὸ τοῦτο μαθεῖν, ut exp. scholiasta.

157. τίν' ἔχει στίβον] Qua semita incedit.

ἔναυλον ἢ θυραῖον] Schol. ἐντὸς ἢ ἐκτὸς; ἔγγυς ἢ μακρὰν; Adjectiva ad στίβον relata quae proprie casu nominativo posita de Philocteta dicenda erant.

159. οἶκον μὲν—] Opposita sententia αὐτὸς δὲ φιλοκτήτης—continetur proximis chori et Neoptolemi sermonibus. οἶκον ἀμφίθυρον dicit quam διστομον πέτρην dixerat v. 15. πετρίνην κοίτην cubile dicit quod est in domicilio saxeo.

161. ἄπεστιν] Sic, non ἔστιν, dicit quia inspecta spelunca Philoctetam abesse videt.

162. φορβῆς χρεῖα] Hoc jam Ulixes v. 43. suspicatus erat verbis ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν.

163. στίβον ὀγμεύει] Scholiasta, ὄγμος ἢ ἐπὶ στίχον φυτεία· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφεξῆς πορεύεται. Photius p. 315, 4. ὄγμος· ἢ κατὰ στοίχον

(sic Porsonus recte pro στίχον: quod scholiastae quoque restitutum) ἔφοδος τῶν θεριστῶν καὶ ὄγμοι σταχύνων. Quibus grammaticis in Montef. Bibl. Coisl. p. 237. addit, καὶ Σοφοκλῆς ὁστιβογμεύς (corruptum ex στίβον ὀγμεύει) φησιν. καὶ ἐπὶ ὄγμος Δημήτηρ, ἔφορος τοῦ θέρου. Est igitur στίβον ὀγμεύειν, ut monet Hermannus, viam deinceps prosequi, similitudine a metentibus repetita.

πέλας] Neque enim longe processisse Philoctetam putat pede laborantem.

164. βιοτῆς—φύσιν] Vitae consuetudinem.

166. Recte Brunckius σμυγερὸν σμυγερῶς pro στυγερὸν στυγερῶς correxit, collatis Hesychii glossis, σμυγερὸν: ἐπίπορον, οἰκτρὸν, μοχθηρὸν. σμυγερῶς: ἐπιπόνως. et Eustathio p. 1463. ἔστι δὲ σμυγερῶς τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν καυστικῶς, ἀπὸ τοῦ σμύχων τὸ καίει· ὅθεν τὸ σμύζει πυρὶ νῆας. (Iliad. 2, 649.) τοῦ δὲ σμύχου δεύτερος ἄλλος

οὐδέ τιν' αὐτῷ

παιῶνα κακῶν ἐπινωμῶν.

ΧΟ. οἰκτεῖράω νιν ἔγωγ', ὅπως,

μή του κηδομένου βροτῶν

μηδὲ σύντροφον ὅμμ' ἔχων,

δύστανος, μόνος ἀεὶ,

νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,

ἀλύει δ' ἐπὶ παντὶ τῷ

χρείας ἰσταμένῳ. πῶς ποτε πῶς δύσμορος ἀντέχει; 175

ὦ παλάμαι θεῶν,

169.-179. = 180.-190.

170. *μή του κηδομένου*] *μή τοὺς κηδομένους* pr. 171. *μηδὲ*] *μή* 172. *ἀεὶ*] Sic, non *aiéi*. 173. *νόσον*] *Alterum o ex eo factum*. 175. *Duo ventus χρείας—δύσμορος*—*pariterque in antistrophe*. 176. *θεῶν* *Lachmannus pro θνητῶν*.

στος ἱσχυγόν, ὅθεν τὸ συμγενόν. Etiam ab scholiasta, sed sine lemma, annotatum *ἐπιπόνως*, ut hic quoque *συμγενῶς* legisse videatur.

167. *αὐτῷ* (*αὐτῷ apographa*)—*ἐπινωμῶν*] Schol. *ἀντὶ τοῦ αὐτῷ*. *ἐπινωμῶν* δὲ *ἐξευρίσκειν*. Immo intransitive *accedere*, ut *προσενῶμα* v. 717.

αὐτῷ] Sic *apographa pro αὐτῷ*. *αὐτῷ ἐπινωμῶν, εἰδὶ attribueret*, i. e. invenire, *ἐξευρίσκειν*, ut scholiasta explicat. Linwoodius *τινα* et *παιῶνα* ad diversos spectare putat, *neque quicquam esse, qui medicum ei malorum admoveat*.

169. Schol. *ἐλαῖω, φησὶν, αὐτὸν, πῶς δύναται διαγείν, μήτε συνοικῶν τινι, μήτε κηδομένον τινα ἔχων*. Minus recte in alio scholio *μηδὲ ἄρῳ εἰς ἀνθρώπον σύνοικον. σύνηθες ὅμμα* dixit El. 902. Hic vero *σύντροφον ὅμμ' ἔχων* idem fere est quod *infra* v. 693. *chorus dicit οὐδέ τιν' ἐγγύχρον κακογέστονα* (*ἔχων*).

κηδομένου—ἔχων] De conjunctis participiis, quorum alterum casu obliquo, alterum recto elatum est, confer Trach. 291. *νῦν σοι τέρψις*

ἐμφανῆς κυρεῖ, τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ, et quem ibi Neuius adscripsit locum Thucyd. 1, 2. *τῆς ἐμπορίας οὐκ οὐσης, οὐδ' ἐπιμυγνύντες ἀλλήλοις*. WUND.

174. *παντὶ τῷ*] Male *τῷ* apud Aristidem vol. 1. p. 34, 12. *τί δ' ἂν εἶποις τὴν περιβόητον κλῆσιν ἐν τε δὴ κωμῳδαῖς καὶ τραγῳδαῖς καὶ πᾶσι λόγοις* ἐτι καὶ νῦν *παντὸς, ὡς εἰπεῖν, ὃ Ἡρόκλειος βοῶντος ἐπὶ δ-παντὶ τῷ χρείας ἰσταμένῳ*; *τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Σοφοκλέους*. Hesychius et Photius p. 379, 12. fortasse ex hoc loco, *παντὶ τῷ* interpretantur *παντὶ τινι*. Scholiasta, *ἐπὶ παντὶ ἐν χρεῖα γινόμενῳ ἀπορεῖ*. Est *quantis necessitate incidente*, ut interpretatur Martinus.

176. *ὦ παλάμαι θνητῶν*] Scholiasta, *ὃ τέχνας καὶ γνῶμαι*. *τοῦτο θαυμάζων τὸν φιλοκτῆτην φησὶ, πῶς μόνος ὢν ἐξευρίσκει τὰ πρὸς τὴν ζωὴν αὐτῷ*. Rectius Erfurdtius, *quam parum valent artes mortaliū ad pellendas miseras et morbos*: nisi *θνητῶν* ex *θεῶν* corruptum, quae Lachmanni conjectura est, quam metrum versus antistro-

κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλω.
 πτικτῶν ἢ λασίων μετὰ
 θηρῶν. ἐν τ' οὐραϊς ὅμοι.
 λιμῶ τ' οἰκτρὸς ἀνήκεστο
 ἅ δ' ἀθυρόστομος

184. μετὰ] μέτα 187. βαρ
 γ. 323. pro βαρεία δ'.

phici commendat, collato Pind.
 Pyth. 1, 48. εὐρίσκοντο θεῶν παλά-
 μαις τιμάν. θεῶν μελέτη est v. 196.
 Si tamen θνητῶν recte legitur,
 Dorica potius forma θνατῶν resti-
 tuenda erit, ut δύστανος et δύστανα
 legitur v. 170. 177. quorum alte-
 rum δύστηνα scriptum apud Suidam
 s. v. παλάμαι.

178. οἷς μὴ μέτριος αἰών] Scho-
 liasta, οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν
 μέτρον. Μὴ μέτριος αἰών dicitur hic
 vita malis modum excedens, alibi
 rebus secundis nimia. HERM.

180. πρωτογόνων] Scholiastae in-
 terpretatio εὐγενῶν in Flor. Γ. post
 ἴσως in textum illata. Verba οὐ-
 δεινός (i. e. οὐδενὸς ἀνδρός) ὕστερος
 πρωτογόνων οἰκων

ἄχῳ τηλεφανῆς πικρᾶς

οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται.

190

NE. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἔμοι·

θεῖα γὰρ, εἶπερ κἀγὼ τι φρονῶ,

καὶ τὰ παθήματα κείνα πρὸς αὐτὸν

τῆς ὁμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,

195

καὶ νῦν ἂ πονεῖ δόξα κηδεμόνων,

οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν του μελέτη

τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ

τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

190. ὕπ' ὀχεῖται Hermannus pro ὑπόκειται (ὅτ' κεῖται, sine accentu, pr.).
 193. παθήματα κείνα Bruckius pro παθήματ' ἐκεῖνα 194. Χρύσης]
 χρύσης, eraso circumflexo, sed nullo addito accentu super u. 196.
 ἔς Porsonus pro ἔως.

dum sibi respondent apud Euripidem, et apud Sophoclem ipsum infra v. 1128. et 1151. φίλων et ἀλλῶν. Si quid tamen mutandum sit, probabilior Lachmanni conjectura est θνητῶν in θεῶν mutantis in versu strophico.

189. τηλεφανῆς] Scholiasta, μή ποθεν φαινομένη διὰ τῆς φωτῆς. ἀντὶ τοῦ, οἰμῶζει καὶ τὴν ἡχὴν πόρρωθεν ἀνεγείρει. τηλεφανῆς de eo quod non oculis conspicitur, sed auribus percipitur, dictum, ut προῦφάνη κτύπος v. 202. et τηλεπὸς ἰσὺς v. 216. quae comparavit Buttmanus.

192. θεῖα] Ab diis immissa, ut θεῖα νόσος A. j. 186.

εἶπερ κἀγὼ τι φρονῶ] κἀγὼ dicit suum iudicium aliorum sententia modeste addens: qui frequens est καὶ particulae cum pronomine usus, ut in Oed. T. 1110. εἰ χρὴ τι καὶ μὴ συναλλάξαντά πο—σταθμῆσθαι. et Oed. Col. 53. ὅς' οἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστῆσαι κλύων. Quae comparavit Schneidew.

193. παθήματα—Χρύσης] Mala ab Chrysa illata dicit, ut τὰ κείνων κακά, mala ab illis orta, v. 423. et τὰ κείνων κακῶν v. 511., πότμος δαι-

μόνων v. 1116. Quae comparavit Wunderus.

194. Χρύσης] Chrysam dicit nympham, cujus in insula cognomine ara fuit, in qua sacra facere oportebat Graecos Trojam navigantes, si urbem expugnare velent. Eam aram quum investigasset Philocteta, a serpente, qui custodiebat, vulneratus ob eamque causam Lemni est relictus, quae non procul a Chrysa dissita insula est. Hanc famam secutus est Sophocles: alii alia tradiderunt. ὁμόφρονος recte explicat scholiasta, Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Δήμου, ἐνθα διέτριβε Χρύση τις νύμφη, ἣ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλοκτήτου καὶ μὴ πέσασα κατηρώσατο αὐτῷ· διὰ καὶ ὁμόφροντα αὐτὴν ἐκάλεσεν.

196. ἔς οὐ] Intellige πονεῖ.

197. τοῦ μὴ—] Genitivus pendet ab μελέτῃ.

ἐπὶ Τροίᾳ] ἐπὶ Τροίαν apogr. nonnulla. Recte habet dativus, ut apud Aeschylum Ag. 364. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον.

198. τεῖναι—βέλη] Abusive dicitur, nam proprie solus arcus tenditur. Ita etiam Virg. Aen. 9,

199. ὃ λέγεται] ὥλεται 19. 200. χρῆναι] Duo versus, εἴστομ'— 202. πῖ του addidit Porsonus. 204. Hunc versu choro tribuit. Correxerit Hermannus. ἥ 205. ἐτύμα] ἐτοίμα 206. φθογγὰ praecedenti Sic, non λάθη.

590. intendisse sagittas, et pleniori phrasi Hor. Od. 1, 29, 9. Doctus sagittas tendere sericas arcu paterno. WAKEF.

θεῶν ad Apollinem spectat, a quo arcum et sagittas accepisse ferebatur Hercules; vid. Diod. Sic. 4, 14. Apollod. 2, 4, 11. HERM.

199. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος] ἐξήκοι hic non de tempore exacto, sed de adveniente dictum, ut Trach. 1157. ἐξήκεισιν ἵνα φανείη θεῶσι δὲν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ. Recte igitur scholiasta, πρὶν ἐλθεῖν χρόνον ἐν ᾧ εἴμαρται αὐτὴν πορθηθῆναι.

200. χρῆναι] Sic apogr. pleraque.

201. εἴστομ' ἔχε] Hoc comparatur cum σῖγα ἔχειν 258. El. 1238. Dubitatum a quibusdam utrum εἴστομα an divitiū.

νοστος καὶ γος. Fo κείσθω σε quorum sauro. I polidi, ni Suida rei εὐφημεῖν. i jus vernu penthemii tum.

πρὸς φάσ ctum quoc Sensus est: tus est sti prius est.

205. ἐτ alia ἐτοίμα 206. —

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

41

βαρεία τηλόθεν αὐδὰ

τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θρηνεῖ.

ΧΟ. ἄλλ' ἔχε, τέκνον. ΝΕ. λέγ' ὃ τι ΧΟ. φροντίδας νέας·

ὥς οὐκ ἔξεδρος, ἄλλ' ἔντοπος ἀνὴρ, 211

οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,

ὥς ποιμὴν ἀγροβότας,

ἄλλ' ἣ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας 215

βοῇ τηλωπὸν ἰῶαν,

ἣ ναὸς ἄξενον αὐγά-

ζων ὄρμον· προβοῇ τι γὰρ δειῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι,

τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ 220

209. θρηνεῖ scripsi pro θροεῖ 212. ἀνὴρ] ἀνὴρ 214. ἀγροβότας] ἀγροβότας 215. ἄλλ' ἣ versui 214. addit. 216. τηλωπὸν] Sic, non τηλωπὸν 217. Versus sic divisi, ἣ- [ζων ὄρμον—δειῶν. 217. αὐγά- [ζων] Sic pr.: αὐγάζων οογγ. 218. τι γὰρ Wunderus pro γὰρ τι. 220. ναυτίλῳ πλάτῃ] καὶ ποίας πάτρας. Sic etiam apogr. Lb., sed superscripto ναυτίλῳ, κόπη τῇ πλάτῃ προσορμίσατε

209. τρυσάνωρ] I. e. ἐπίπνοος, ἡ καταπνοῦσα τὸν ἄνδρα, ut explicat scholiasta.

γὰρ θρηνεῖ] Sic emendavi codicis scripturam γὰρ θροεῖ. Triclinius θροεῖ γάρ. Quae verba saepe permutata. Conf. ad Electr. 853.

210. φροντίδας νέας] Scholiasta, τὸ ἐξῆς, ἔχε φροντίδας νέας· ὅλον καὶ ὑπερὸν τι βούλευσαι τί πρὸς αὐτὸν ἐρεῖς.

213. οὐ μολπὰν—ἀγροβότας] Nam pastorum laeti esse cantus solent.

215. πταίων ὑπ' ἀνάγκας βοῇ] Scholiasta, ἀλλὰ τάχα προσκόπτων ὑπὸ τῶν βασάνων βοῇ. ὑπ' ἀνάγκας est prae dolore. V. ad v. 206.

217. ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὄρμον] Navis inhospitalem stationem dicit quae est in portu inhospitali, atque ob id ipsum insolita. HERM.

Conf. v. 302.

218. τι γὰρ] Legebatur γὰρ τι. Correxerit Wunderus, collato Eurip. Iphig. T. 1036. τίς αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποστέλλω τι γάρ.

219. ἰὼ ξένοι] Solum Ulixem alloquitur Philoctetes in cognomine Attii fabula his verbis, quae citavit Varro p. 67. [et Festus v. Tesca:] Quis tu es mortalis, qui in deserta Lemnia Et tesca te apportas loca! ERF.

220. ναυτίλῳ πλάτῃ] καὶ ποίας πάτρας codex, verbis ποίας πάτρας ex v. 222. illatis. Animadvertit errorem corrector qui ναυτίλῳ πλάτῃ substituit, quod legitur in apographis, conjectura non mala, comparanda cum οὐρά πλάτῃ v. 355. Poterat tamen etiam ναυτικῷ στόλῳ conjici, quod legitur v. 561.

... ἐκπαλιγγι ἀπὸ,
 ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα ἐν
 ἔρημον ὥς κε κάβιλον καλο

222. ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ

222. *ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτέ*] Quum in codice et apographis melioribus, inter quae Lb. et Flor. Γ., scriptum sit *ποίας πατράς ἂν ὑμᾶς ἢ γένους ποτέ*, satis quibusdam esse visum est mutato accentu *ὑμᾶς* scribere, inaudita tragicis forma omninoque nullo comprobata exemplo praeter unum Homeri Od. 16, 372. *Τηλεμάχῳ, μηδ' ἧμας ὑπεκφύγοι' οὐ γὰρ δῖω*, quae haud dubie antiqui correctoris interpolatio est pro *ἄμμε ὑπεκφύγοι*, hiatus removendi caussa facta. In versu Sophoclis eandem quae in codice est scripturam Triclinius quoque suo in exemplari invenisse videtur: unde factum ut transposito *ὑμᾶς* scriberet, *ποίας πατράς ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτέ*. Verum haec quoque parum subtilis correctio est. Nam et *ὑμᾶς* longius quam opus erat ab initio sententiae remotum est.

φωνήσατ', εἴπερ ὥς φίλοι προσήκετε.
 ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὐτ' ἐμὲ
 ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ' οὐθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

230

NE. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὐνεκα

Ἑλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
 πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
 τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
 χρεῖα; τίς ὀρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
 γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

235

NE. ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου

Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς

240

Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.

229. προσήκετε] Sic, non προσήκατε 234. καὶ] καὶ cum duobus
 punctis, ad quas refertur annotatio ab alia m. antiqua in margine posita
 καὶ τὸ λαβεῖν 237. ὀρμή] ὀρμή τίς ἀνέμων] τίς δ' ἀνέμων 241.
 οἶσθα δὴ] οἶσθ' ἥδη

fieldus ad Aeschyli Agam. 1244.
 (1273. Por.) καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς
 ἀγέρτριά | πτωχὸς τάλαινα λιμόθυτος
 ἡρεσέμεν. ubi καλουμένη aptius est
 quam in versu Philoctetae καλού-
 μενον. καλούμενον in καλούμενον
 corruptum in apogr. quibusdam
 Oed. Col. 261.

231. ἀμαρτεῖν] Per ἀποτυχεῖν ex
 hoc loco explicat Hesychius.

τοῦτό γε] Glossa codicis est εἰς
 τοῦτο. Aliud glossema est τῆς
 προσσηγορίας, ex quo non potest col-
 ligi τοῦτό γε, quod coniecit Schultz-
 ius, lectum fuisse. Nam geniti-
 vum substituit glossator, quia haec
 usitata verbi ἀμαρτεῖν structura
 est.

234. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν] I. e. heu
 quam dulce est accipere —. Mo-
 nuit Buttmannus. Scholiasta, θαν-
 μαστικὸν μετ' ἐκπλήξεως τὸ φεῦ ἐν-
 ταῦθα.

236. τίς σ'] τίς non est quis homo,
 sed conjungi debet cum χρεῖα. Ver-
 bum προσέσχε recte scholiasta in-
 terpretatur προσορμίσαι ἐποίησεν.
 Similiter Eurip. Alcest. 479. χρεῖα
 τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα πέμπει;
 WUNDER.

237. τίς ἀνέμων] τίς δ' ἀνέμων, ut
 codex, etiam apogr. plura et Suidas
 s. v. προσέσχευ et Eustath. p. 1717,
 58. δ' om. Lb. et Suidas codex
 Paris.

239. γένος] Est accusativus, ut
 apud Homerum Od. 15, 225. ἀτὰρ
 γενεὴν γε Μολάμποδος ἔκγονος ἦεν.
 Pariter Latini, ut monet Wunde-
 rus, velut Virgil. Aen. 1, 380. sum-
 pius Aeneas—et genus ab Iove sum-
 mo. 8, 114. qui genus?

241. Quod in codice est οἶσθ' ἥδη
 recte in οἶσθα δὴ mutatum in Par.
 2712.

ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός, ὦ φίλης χθοῦς,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;

ΝΕ. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ.

245

ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
ἡμῶν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.

ΝΕ. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὄντιν' εἰσορᾷς;

ΝΕ. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὃν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;

250

ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ἦσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

ΝΕ. ὥς μὴδὲν εἰδὸτ' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.

ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
οὐ μὴδὲ κληδῶν ὧδ' ἐχουτος οἴκαδε

255

245. δὴ τανῦν Buttmannus pro δῆτα νῦν. ναυστολῶ] ναυστολῶν, εἰ-
δή.

mo 4, quod servatum in Lb.

246. οὐ γὰρ δὴ σύ γ'] οὐ .. γὰρ σὺ γ', εἴπω

δὴ post οὐ, et δὴ super γὰρ posito ab S.

251. ἄρ' addidit Erfurditius.

252. ποτ'] πότ'

253. ἀνιστορεῖς] ἀν' ἱστορεῖσ'

254. ὁ—ὁ] ὁ—ὁ (sic)

255. κληδῶν] Sic, non κληιδῶν

243. θρέμμα Λυκομήδους] In Scy-
ro, insula maris Aegaei (vid. Eur.
Troad. 90.), Deidamia, Lycomedis,
qui insulae illi imperabat, filia
Achilli inter virgines latenti Ne-
optoleum pepererat. Vid. Apol-
lodor. 3, 3, 8. cum annot. Heynii.
SCHULTZ.

244. προσέσχες τήνδε γῆν] Ver-
bum προσέχειν sive προσίσχειν, sub-
audito accusativo ναῦν neutraliter
vulgo usurpatum, dativum adsci-
scit loci, quo quis appellit. Hunc
poeta in accusativum hic mutavit,
qui verbis eundi, veniendi addi so-
let; vid. infra 355. κατηγομένη Σί-
γειον. BUTTM.

245. τοι] γὰρ Burgesius.

246. πῶς εἶπας] Schol. θαυμάζων
φησιν, ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς
στρατεύσαστον.

247. κατ' ἀρχὴν—στόλου] Eodem
sensu dictum, quo supra v. 73. τοῦ
πρώτου στόλου. WUND.

250. πῶς γὰρ κάτοιδα] Sic El. 923.
πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἶδον ἐμ-
φανῶς; WUND.

254. ὁ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς] No-
tanda locutio est, πολλὰ μοχθηρὸς,
significans multum, id est valde
miser. Sic πολλὰ δεινὸς Ant. 1045.
πίπτουσι—βροτῶν χαί' πολλὰ δεινὰ
πτόματ' αἰσχυρά. Electr. 1326. ὁ
πλεῖστα μῦθοι. Oed. Col. 720. ὁ
πλεῖστ' ἐκαίνοις εὐλογοῦμενον πέδον.
WUND.

255. οὐ μὴδὲ κληδῶν—] Recte
dictum μὴδέ, non οὐδέ. Neque
enim simpliciter negat, sed ratio-
nem reddit, quippe cuius ne fama
quidem domum pervenerit, ut vertit.
Linwoodius.

μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διηλθέ που.

ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ

γελῶσι σίγ' ἔχοντες, ἡ δ' ἐμὴ νύσος

ἀεὶ τέθηλε κατὰ μέζον ἔρχεται.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός ἐξ' Ἀχιλλέως,

260

ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως

τῶν Ἡρακλείων δντα δεσπότην ὄπλων,

ὁ τοῦ Πολάντος παῖς Φιλοκτῆτης, δν οἱ

δισσοὶ στρατηγοὶ χῶ Κεφαλλήνων ἀναξ

ἔρρυσαν αἰσχροῦς ὦδ' ἔρημον, ἀγρία

265

259. τέθηλε] Post θ littera erasa.
 260. ὦδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 261. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 262. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 263. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 264. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 265. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως

259. τέθηλε] Post θ littera erasa. 262. 'Ἡρακλείων δντα] Literae r
 260. ὦδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 261. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 262. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 263. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 264. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως
 265. ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, δν κλύεις ἴσως

257. οἱ μὲν] Atridae. Infra v.
 1023. γαλέμενος πρὸς σοῦ τε καὶ
 τῶν Ἀτρείδων δειπλῶν στρατηγῶν.

259. τέθηλε] Auctus est πορθεῖν.
 Sic El. 250. πῆματα—θάλλοντα μᾶλ-
 λον ἢ καταφθίνονθ' ὄρω. Eadem me-
 taphora ἀνθεῖν Trach. 1089. ad mor-
 bum transfertur. SCHULTZ. I-
 dem fere est κατὰ μέζον ἔρχεται:
 quocum Wund. comparavit Eurip.
 Hec. 377. κατὰ μέζον ἔρχεται τῆς
 εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀέλοισ.

261. κλύεις] Praeteriti audisti
 significationem habet, ut saepe.

263. Πολάντος] Correpta syllaba
 prima, ut v. 329. 1261. Quod fre-
 quens in verbo ποιεῖν, saepe ποιεῖν
 scripto in codicibus, ejusque deri-
 vatis, rarius in aliis, ut in casibus
 adjectivi τοῖος paroxytonis, et in
 εἰσωνότος apud Sophoclem El. 1058.
 in versu Ionico a minore.

264. ἐ] Notandus articulus in fine
 versus positus, de quo dictum ad
 Antig. 404.

265. Κεφαλήνων] Tirones admo-
 nendi sunt locorum Homeri, inprimis
 Il. 2, 631., unde apparet, Cephal-
 lenes nomen fuisse omnium, qui

insulas Ionii maris e regione Aca-
 raniae et Elidis incolebant; qua-
 rum maxima, Samos vel Same, se-
 quioribus demum temporibus no-
 men Cephaleniae sibi vindicavit.
 Erant autem hi populi omnes mer-
 caturae maxime dediti, quae anti-
 quis temporibus cum piratica sem-
 per conjuncta erat. Atque ii, qui
 heroica aetate illo vitae genere
 prae aliis infames erant, Taphii
 sive Teleboae, tanquam earundem
 insularum omnium incolae nomi-
 nantur in historia Amphitryonis et
 Cephalii; quorum hic populi Cephal-
 lenum conditor fuisse et insulas
 illas debellatis Telebois insedissee
 dicitur. Quin Strabo 10. p. 456.
 memorat qui Taphios et Teleboas
 a Cephalenibus nihil diversos esse
 tradiderint; quales auctores secu-
 tus Stephanus Byz. Taphum urbem
 Cephaleniae esse refert. Haec
 omnia hic composui, ut appareret,
 non sine convicio Ulixem Cephal-
 lenum regem hic audire Philocte-
 tae, et infra 791. magis etiam ama-
 rulente ita compellari, δ ἔνευ Κε-
 φαλήν. BUTTM.

τότ' ἄσμερόν μ' ὥς εἶδον ἐκ
 εὖδοντ' ἐπ' ἄκτῃς ἐν κατηρεφ
 λιπότες ὥχονθ', οἷα φωτὶ δν
 ῥάκη προθέυτες βαιὰ καί τι κε

266. τῆς Auratus pro τῆσδ' 2
 272. κατηρεφεῖ] κατηρεφεῖ, i post η eras

266. τῆς ἀνδροφθόρου] Bene se schc
 habet articulus. Non enim aliqua stas
 vipera Philoctetam momorderat, confi
 sed δι τὸν ἀκαλυφῇ σηκὸν φυλάσσει Χρῦς
 κρύβιος οἰκουρῶν ὕφης, quae Neopto- 27.
 lemi verba sunt v. 1327. HERM. addit

267. ἀγρίῳ] φοινίῳ apud Eusta- quod
 thium Opusc. p. 324, 49. scriptura teta
 fortasse memoriae errore posita, quiet
 sed meliore quam ἀγρίῳ, quum mo- σάλου
 do praecesserit ἀγρία νόσω. νου e:

χαράγματι] Scholasta, δῆγματι in O
 τὸ γὰρ δῆγμα τοῦ ὅψεως μόνον χα- πόλις
 ράσσει. κῆρα

268. ξὺν ᾧ] Pronomen refertur σάλου
 non ad praecedens ἐχίδνης, sed ad dubit
 nomen remotius νόσω, cui συνείναι ulcer
 dicitur Philocteta ut in Oed. T. 201
 dictum est οἷον ἔλ-

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

47

ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἳ' αὐτοῖς τύχοι. 275
 σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
 αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στήναι τότε ;
 ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά ;
 ὀρώντα μὲν ναῦς, ἄς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, 280
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνουσι συλλάβοιτο, πάντα δὲ σκοπῶν
 ἠύρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρὸν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι, 285
 κἄδει τι βαιῇ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
 διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα

280. οὐδέν' οὐδὲν pr. 281. νόσου] Sic, non νόσον 282. συ-
 λάβοιτο. 283. ἠύρισκον scripsi pro εὔρισκον 285. δὴ]

οὐκ προὔβαινε] πρόβαινε, v ab S inserto. 286. βαιῇ Turnebus pro
 βαιῇ τῇδ' τίδ' pr. ut videtur, sed correctum ab eadem manu.

275. οἳ' αὐτοῖς τύχοι] Scholiasta, καταρᾶται. Conf. v. 315.

276. ἀνάστασιν] Scholiasta, νῦν

τὴν ἐξ ὕπνου ἐγερσιν. Hoc signifi-
 catur verbis ἐξ ὕπνου, non vocabulo
 ἀνάστασιν, quod surrectionem ex
 cubili significat, sive quis dormive-
 rit, sive non dormiverit: ut Hip-
 pocratis aliorumque exempla do-
 cent collecta in Thesaurο.

278. ποῖ'] Intellige δάκρυα.

279. ἄς ἔχων ἐναυστόλουν] Septem
 navibus ad Trojam profectum esse
 Philoctetam ab Homero narratum
 est Il. 2, 719.

281. οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν—συλλά-

βοιτο] Neque qui opem ferret (ad
 victum potissimum quaerendum),
 neque qui laboranti in morbo cu-
 rando succurreret. Sic recte ex-
 plicat Schultz. Structura verbi
 συλλάβανειν cum dativo personae
 et genitivo rei apud Aristoph. Vesp.

733. νῦν δ' αὖ παρὼν τις ἐμφανὴς σοι
 τῶν θεῶν συλλαμβάνει τοῦ πράγμα-
 τος, aliosque.

283. πλὴν ἀνιᾶσθαι μόνον] Simili-
 ter Horatius Serm. 2, 5, 69. ab
 Musgr. comparatus, *Invenietque nil
 tibi legatum praeter plorare suique.*

285. δὴ ex apogr. aliquot resti-
 tutum pro οὐκ, quod non ex νῦν
 corruptum videtur, sed illatum post-
 quam δὴ ante διὰ exciderat. Sen-
 sus verborum est, tempus post tem-
 pus elapsum esse, ut παρ' ἡμῶν ἡμέρα
 dicitur Aj. 475.

286. βαιῇ Turnebus recte pro
 βαιῇ. Communis forma βαιά est
 apud Aeschylum Pers. 448. et So-
 phoclem ipsum apud Suidam s. v.
 βαιαί (fr. 49.), *ἔσπεισα βαιᾶς κύλικας
 ὥστε δεύτερα.*

287. διακονεῖσθαι] Schol. καὶ θῆ-
 με ἐμαυτῷ ἐνπηρεῖσθαι. διακονεῖ-
 σθαι non raro de mensa apparanda

ξύλον τι θραύσαι, ταῦτ'
 ἐμηχαιώμην· εἴτα πῦρ ἂ
 ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ κα
 οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη
 πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μ

288. ἐξηύρισκε] εὗρισκε 290.
 nus addidit manus prima. 21

296. ἐκτρίβων] ἐκθλίβων, ^{τρι}τρι ab S.

dicitur. Hinc Aristophanes Acharn.
 1017. ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς κομ-
 ψῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὐτῷ διακο-
 νεῖται:

τὰ σύμφορα] τὰ ἀναγκαῖα exp.
 schol.

288. ἐξηύρισκε] ἐξεύρισκε apogra-
 pha, quod in ἐξηύρισκε mutavi.

290. νευροσπαῆς ἄτρακτος] Schol.
 ὁ ἐπισπόμενος τὴν νευρὰν (corr. τῇ
 νευρῇ ex Suida s. v. νευροσπαῆς).
 διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἔρχεται. Sig-
 nificat sagittam cum nervo retrac-
 tam, ex quo consequitur a nervo
 eam propelli, simulatque manu mit-
 tatur. In iis quae sequuntur, αὐτὸς
 dicit, quia non, ut venatores, canem
 habebat, qui praedam amant-
 ην

φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης.

300

ταύτη πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἐκῶν

οὐ γάρ τις ὁρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων

ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.

οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σάφροσιν βροτῶν.

τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε' πολλὰ γὰρ τάδε

305

ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.

οὔτοι μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις

ἐλεοῦσι μὲν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος

προσέδωσαν οἰκτεῖραντες, ἢ τινα στολήν'

ἐκείνο δ' οὐδεὶς, ἥνικ' ἂν μνησθῶ, θέλει,

310

σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας

ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ

κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.

τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαι μ' ἦ τ' Ὀδυσσέως βία,

302. ὁρμος ἐστίν] ὁρμος ἐστίν
τίς 306. ἂν insertum ab S.

304. σάφροσιν] σάφροσι 305. τις]
308. καὶ του] κἄπου

fert: quocum comparari quodammodo potest locus ab Schneidew. citatus Trach. 1228. τὸ γάρ τοι μεγάλη πιστεύσαντ' ἐμοὶ | μικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πέρος συγχέει χέριν.

300. φέρε—μάθης] Secunda conjunctivi persona ab φέρε regitur, quod saepissime fit in prima, rarius in secunda.

τὸ] τὰ Linwoodius.

302. πλέων] Intelligitur τις vel ναυβάτης ex v. 299.

303. ἐξεμπολήσει κέρδος] Negotiando lucrum faciet, ut κέρδος ἐμπολῶν Trach. 93.

ξενώσεται] Schol. καταχθήσεται ὡς ξένος.

305. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε] I. e. fortasse igitur, inquit, aliquis inivitus appropiavit. Ex mente enim Neoptolemi haec dicuntur, quem paullo post v. 307. compellat Philocteta. ἔσχε dictum ut apud Homerum Od. 3. 182. αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον.

τάδε] Quae contra hominum voluntatem accidunt. SCHULTZ.

306. ἐν τῷ μακρῷ—ἀνθρώπων χρόνῳ] In longa hominum aetate s. vita. Sic Herodot. 5, 9. ab Wund. cit. γίνονται δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. et Plautus Rud. 4, 7, 10. in aetate hominum plurimae fiunt transennae, ubi decipiuntur dolis.

307. οὔτοι] Refertur ad τις, ut οὔτοι post ὅστις illatum Antig. 707.

311. ἀπόλλυμαι—ἔτος—δέκατον] Expressit Attius in Philocteta (fragm. 15.) contempla hanc sedem, in qua ego novem hiemes saeco stratus pertuli.

313. βόσκων] Idem est atque τρέφων (v. 795.), ut alere morbum ap. Latinos, velut Corn. Nep. Vit. Att. c. 21, 6. — ἀδηφάγον] βρωτική, schol., i. e. edacem, insatiabilem; aptum epith. in genere morborum φαγεδαϊκῶν, qui etiam νομαὶ appelluntur. SCHULTZ.

ΦΙ. ἡ γὰρ τι καὶ σὺ τοῖς παρωλέθροι
 ἔγκλημ' Ἀτρεΐδαις, ὥστε θυμοί
 ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί·
 ἔν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη
 χῆ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μῆτι
 ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον· τίως γὰρ ὧδε
 χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλι

315. οἱ Porsonus pro οἱς 316. ἀντίποι
 λόγους, αἱ a m. pr. 320. ἀληθεῖς] εἰ ex
 'Ατρεΐδαις] αἰς in litura duarum literarum.
 ius pro θυμῷ—χείρα 328. κατ' αὐτῶν] κα
 cum litura super versum. Fuit igitur καυτέ

315. οἱ' pro οἱς Porsonus emen- sive cu
 datione certissima. Sic supra v. gans k
 275. οἱ' αὐτοῖς τύχοι. Eur. H
 316. ἀντίποι' ex paucis apogr. ὥστε γ
 pro ἀντάποι'. Eandem scripturam μόν. S
 ex Eurip. Herc. fur. 755. indicat δ' ἔχον
 Hermannus, recte judicans libra- vidend
 riorum esse errore illatam. ἀντι- ὅμματ'
 πονα codex et apographa apud Plin
 Soph. El. 502

- NE. ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερώ, μόλις δ' ἐρώ,
 ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών. 330
 ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
 ΦΙ. αἰμοὶ φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
 πρῶτον τόδ', ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
 NE. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο,
 τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοῖβου δαμείς. 335
 ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε χῶ θανών.
 ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
 πάθῃμ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
 NE. οἶμαι μὲν ἄρκειν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
 ἀλγίμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340
 ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσσον

329. ἐξερώ] Alterum e ex ai factum.

ut *πῆκος ἀγκαλεῖν* Oed. T. 702. est *convellere, quae movit iram, accusare.*
 HERM.

329. μόλις δ' ἐρώ] Hoc addit tam indigno modo secum actum esse fingens ut prae ira vix eloqui possit.

333. ἦ] ei in apographis plerisque. Tam inexpectatus et tristis ei accidit nuncius de morte Achilles ut primis de ea verbis Neoptolemi vix fidem habeat et quaerat ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος; Quae non infrequens forma loquendi est. Sic Oed. T. 943. morte Polybi verbis non ambiguis nunciata Iocasta quaerit, πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον;

334. Verba ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο pendunt ab τέθνηκε, non ab τοξευτὸς, quod cum δαμείς conjunctum idem est quod τόξοις δαμείς.

335. ἐκ Φοῖβου] Consentit Aeschylus fragm. 281. (apud Platon. Rep. 2. p. 383 A.) ubi Thetis, Achilles mater, Φοῖβος, inquit, ἐστὶν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν. Ef.

fecerat autem hoc Apollo per Parin: unde Virgilius Aen. 6, 56. *Phoebe Dardana qui Parisidis dixerit tela manusque corpus in Aeacidæ.* Præiit Homerus Il. 22, 359. *ἤματι τῷ δτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαίῃσι πύλῃσι.* Solum Apollinem Achilles ipse nominat 21, 278. *μήτηρ—ἦ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θαρηκτῶν λαυφηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.*

337. τὸ σὸν πάθῃμα] Quod passus es ab Atridis.

338. ἐλέγχω] Per κρίνω, ἐρωτῶ explicat scholiasta. Quem usum verbi Suidas s. v. ἡλεγχον annotavit e Xenoph. Anab. 3, 5, 14. *ἡλεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν τίς ἐκάστη εἶη.*

339. οἶμαι μὲν] Sic saepe δοκῶ μὲν, ut El. 551. SCHNEIDEW.

σ'] I. e. σά, qua elisione Sophocles aliquoties usus est, velut Oed. T. 329.

341. τὸ σὸν—πρᾶγμα] Hoc est quod modo dixerat τὸ σὸν πάθῃμα.

.αι . . ω ξει', οὕτως ἐντέπει
 χρόνον μ' ἐπέσχοι' μή με γὰ
 μάλα στα μὲν ὅη τοῦ θαυότα
 ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ
 ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλῶ

343. ποικιλοστόλῳ] Alterum λεχ μ βα

343. ἤλθον με—μέτα] Per tmesin Π
 dictum pro μετῆλθον με. τί
 νηϊ ποικιλοστόλῳ] Eustathius p. μὲ
 310, 41. ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ποικιλό- τὰ
 στολος ναὺς δαίδαλόν τι χρῆμά ἐστιν, οὐ
 ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον. ροι
 Ulixi νῆες ἔποντο δωδέκα μιλτο- ροι
 τάρησι secundum Homerum Il. 2, sic
 637.

344. δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χῶ τροφεὺς eor
 τοῦ μοῦ πατρός] δῖος hoc loco non citi
 laudis, sed dignitatis regiae epi- pri
 theton est: Ὀδυσσεὺς enim se fingit ut
 Neoptolemus Ulixem, quem v. 384. :
 κακίστον καὶ κακῶν dicit. τροφεὺς dui
 Achilles est Phoenix, qui ipse in put
 Il. 9, 481-490. suam in nutriendo sta
 puero Achille curam describit. I- jan
 dem in Neorum inissus ad Neopto- :
 leum ἀλλὰ...

εἰ τὰπὶ Τροίᾳ πέραμα' αἰρήσοιμ' ἰών.
 ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
 κὰγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ 335
 κατηγόμην· καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
 ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
 τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 κείνος μὲν οὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
 ἐπεὶ ᾠδάκρυσα κείνον οὐ μακρῷ χρόνῳ, 360
 ἐλθὼν Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ὥς εἰκὸς ἦν,
 τὰ θ' ὅπλ' ἀπῆτουν τοῦ πατρὸς τὰ τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
 οἱ δ' εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον· λόγον,
 ᾧ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τᾶλλα μὲν πάρεστί σοι
 πατρὶ ἑλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ 365
 ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
 κὰγὼ δακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι

360. ᾠδάκρυσα] δάκρυσα

363. οἴμοι] οἱ μοι pr.

355. πικρὸν Σίγειον] *Acerbum propter mortem Achillis, ut monet scholiasta.*

357. ὀμνύντες βλέπειν] *Egregie et naturae vulgi convenienter pingit desiderium Achillis, conspecto filio, patris simillimo, in militibus excitatum. Huc spectat versus a Plutarcho servatus Mor. p. 51 C. et V. Alcib. p. 203 D: οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς εἰ.* Talem fere et Philostratus Neoptolemum depingit (Heroic. c. 19. p. 865. ed. Ol.) καλὸν καὶ προσεικότα πατρί. Vid. etiam Philostr. Jun. Imag. 1. p. 865. et Tryphiod. v. 53. Nemo tamen saepius hanc Neoptolemi cum patre similitudinem commemorat quam Quintus Smyrnaeus, maxime 7, 176. GEDIK.

359. ἔκειτ'] Jacebat paratus ad sepulturam.

360. οὐ μακρῷ χρόνῳ] Non longo tempore post.

363. τλημονέστατον] *λυπηρότατον* explicat scholiasta. Poterat etiam per *τολμηρότατον* vel *ἀναιδέστατον* interpretari, quo sensu tragici saepe hoc adjectivo usi sunt. De armorum judicio diximus in Prolegomenis ad Ajacem.

366. Λαέρτου] *Λαέρτιου* Turnebus. Sophocles apud scholiastam Theocriti 15, 48. τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος. Pariterque Aj. 1393. σὺ δ' ᾧ γεραίου σπέρμα Λαέρτου γόνος dicere maluit quam Λαέρτιον, qua forma metro postulante usus est in versu primo Ajacis et in hac fabula v. 400. 1286. Tertia forma *Λαέρτιου* 417. 628. 1357. Aj. 101. Scholiasta ad v. 417. τὸ χ, ὅτι πάλιν Λαέρτιον κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτιου. Qui πάλιν dicit respiciens ad v. 401.

367. ἐξανίσταμαι] Surrexisse se dicit, ut solent qui verba in concione facere volunt.

ὀργῇ βαρεῖα, καὶ καταλήσας λέγω,
 ὦ σχέτλι', ἣ' τολμήσας' ἀντ' ἐμοῦ τινα
 δοῦναι τὰ τεύχη τάμᾳ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
 ὁ δ' εἴπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν,
 ναῖ, παῖ, δεδώκας' ἐνδίκως οὔτοι τάδε.
 ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κἀκείνων παρών.
 κἀγὼ χολωθείς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
 τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
 εἰ τὰμᾳ κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
 ὁ δ' ἐνθάδ' ἤκων, καίπερ οὐ δύσσοργος ὦν,
 δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὦδ' ἡμεῖψατο,

369. 'τολμήσας' cum coronide Vauvillersius pro τολμήσας'. 371.
 δ' ὅ' 38' ἦν κυρῶν Brunckius pro ὦν κύρει. 376. ἀφαιρήσοιτο] Littera
 post φ erasa.

369. ὦ σχέτλι'] Singulari numero
 utitur, eum in mente habens a quo
 verba illa audiverat, sive Agamem-
 nonem cogitans, quod scholiastae
 videtur, sive alium.

370. πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ] Recte scho-
 liasta, ἀντὶ τοῦ πρὶν ἐμοῦ τυθίσθαι.
 Nam quum Achilles mortui arma
 Neoptolemo filio haereditatis jure
 deberentur, iniquum erat alii ea
 tribui non impetrata Neoptolemi
 venia.

371. ἦν κυρῶν recte restitutum
 pro ὦν κύρει. Absurdum est enim
 κύρει omisso augmento dici, quum
 ἦν κυρῶν dicere in promptu esset.
 Alio modo erravit scholiasta By-
 zantinus qui ὦν κυρεῖ legit: qui
 usus praesentis pro imperfecto ali-
 enus est ab hac narratione, in qua
 reliqua verba omnia temporis sunt
 praeteriti.

373. ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κἀκείνων
 παρών] Hoc est quod Ovidius ab
 Gedikio citatus Ulixem dicentem
 fecit, *his humeris ego corpus Achilles
 et simul arma tuli*. Quo caverat ne
 Trojani et corpore Achilles poti-
 rentur et armis, non sine periculo

suo, ut narrat apud Homerum Od.
 5, 309. ἤματι τῷ ὅτε μοι πλεῖστοι
 χαλκήρεα δοῦρα | Τρῶες ἐπὶ ῥριφῶν
 περὶ Πηλείωνι θάοντι.

374. ἤρασσον κακοῖς] Per ἔβαλ-
 λον, κατηρώμην, ἔβριον explicat
 scholiasta, ut ἀνείδεσιν ἤρασσον ἐν-
 θεον κἀνθεον dictum est in Aj. 724.
 κατὰ hic et v. 382. sunt *convicia*,
 quo sensu etiam ab Latinis *malis*
 dici monet Wunderus, ut apud Te-
 rentium Andr. 4, 1, 16. *ingeram
 mala multa*.

375. οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος]
 Schol. οὐδὲν ἔβρεως καταλιμπνῶν.

377. ὁ δ' ἐνθάδ' ἤκων] H. e. in
 hoc statu, vel in his quibus se cir-
 cumventum videbat, angustius. Eo-
 dem fore sensu Oed. T. 1158. εἰς
 τόδ' ἤξει. et Aj. 1365. καὶ γὰρ αὐ-
 τὸς ἐνθάδ' ἔχομαι. GEDIK.

377. δύσσοργος] I. e. ὀργίλος, ut
 Aj. 1017.

378. πρὸς non cum δηχθεὶς, sed
 cum ἡμεῖψατο construendum. δηχ-
 θεὶς autem, quod per λυπηθεὶς ex-
 plicat scholiasta, dictum ut Trach.
 253. οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνεῖδες
 λαβάν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

55

οὐκ ἦσθ' ἴν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπήσθ' ἴν' οὐ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσης ἔχων.
τοιαῦτ' ἀκούσας κἄξονειδισθεὶς κακὰ
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητῶμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κακ κακῶν Ὀδυσσέως.
κούκ αἰτιῶμαι κείνον ὥς τοὺς ἐν τέλει. 385
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς· ὁ δ' Ἀτρεΐδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος. 390

ΧΟ.δρεστέρα παμβῶτι Γῆ, μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς,

391.-402. = 507.-518.

385. αἰτιῶμαι κείνον] αἰτιῶμ' ἐκεῖνον 391.-402. Versus sic divisi,
δρεστέρα-| μᾶτερ-| ἃ τὸν-| σὲ-| πότνι-| δτ' ἐσ-| βρισ-| δτε τὰ πάτρια τεύ-|
χα-| ἰδὲ μάκαιρα ταυρο-|κτόνων λεόντων ἔφε-|δρε τῷ λαερτίου | σέβας ὑπέρ-
τατων.

380. καὶ ταῦτα (i. e. τὰ πλεα) cum
ἔχων conjungendum.

382. κἄξονειδισθεὶς κακὰ] Sic El.

288. φωνοῦσα τοιᾷδ' ἐξονειδ(ί)ζει κακὰ.

384. τοῦ κακίστου κακ κακῶν] Sic

Eurip. Andr. 590. de Menelao, ὃ

πέποισσε κακ κακῶν. ἐκ κακῶν autem

Ulixes dicitur, quia Sisyphum pa-

trem habuit, saepe ei exprobratum :

v. infra v. 417. 625.

386. ἐστι] I. e. in potestate est,
pendet ab iis.

387. ἀκοσμοῦντες] Per ἄτακτα ἐρ-

γαζόμενοι explicat schol. Annota-

vit grammaticus in Bekkeri Anecd.

p. 369, 5. ἀκοσμεῖν· τὸ μηδὲν ἐν κόσ-

μῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταί-

ναι Σοφοκλῆς. Legitur etiam Ant.

730.

388. λόγοισι] Nicolaus, scriptor

recentissimus, in Walzii Rhet. vol.

i. p. 294. τὸν Σοφοκλῆα θαυμάζεσθαι

δεῖ πάλιν ἄσασαν τῶν ἡγουμένων εἰ-

πόντα, τοὺς δ' ἀκοσμοῦντας ἀνθρώπους

διδασκάλων τρόποις πονηροῦς γίνε-

σθαι. Qui τρόποις suo arbitrio vel

memoriae errore pro λόγοισι scri-

psit.

391.-402. Chorus quum Rheam

se invocasse etiam tum ait, quum,

quae modo exposita est, injuria

Neoptolemo ab Atridis inferretur,

idque nunc quoque facere se ad-

significat, facile intelligitur id effi-

cere hoc carmine studere ut et

Neoptolemi verba fidem apud Phil-

loctetam inveniant, et ipse Atridas

magno persequi odio videatur

WÜND.

391. δρεστέρα] Scholiasta, δρεῖα·

ἢ αὐτὴ δὲ ἐστι τῇ γῇ· ἐν δὲ τοῖς

δρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς γίνονται.

παμβῶτι· πάντας τρέφουσα· παρὰ τὸ

Ὁμηρικὸν "ζείδωρος ἄρουρα." διὰ δὲ

τὸ ταύτην τὴν θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ

Φρυγί πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιεῖται.

ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,

σὲ κάκει, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδάμαν,

395

δὲτ' ἐς τόνδ' Ἀτρεΐδαν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,

ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδσαν,

ὣν μάκαιπα ταυροκτόνων

400

λεόντων ἐφεδρε, τῷ Λαρτίου σέβας ὑπέρτατον.

399. παρεδίδσαν] παραδίδσαν

401. Λαρτίου] λαρτίου

—Adjectivum ὁρεστέρα epitheton est non terrae istius, quam pedibus calcamus, sed deae Cybelae vel Rheae, quam hic Γᾶς nomine significat. De matre ὁρεῖα vid. ad Eur. Hel. 1321. MUSGR. Strabo 10. p. 469. οἱ Φρύγες καὶ τῶν Τρώων οἱ περὶ τὴν Ἰδὴν κατοικοῦντες Ῥέαν τιμῶσι — μητέρα καλοῦντες θεῶν. Adde quod culta fuit etiam in ipsa Lemno, cujus rei testis Steph. Byz. in Ἀἴμνος, qui nomen insulae factum dicit ἀπὸ τῆς μεγάλης θεοῦ, ἣν Ἀἴμνόν φασι· ταύτη δὲ καὶ παρθένους ἔθουν. Hinc chorus invocat deam, quae in Phrygia Neoptolemmum armis spoliatum viderit, et in Lemno nunc precantibus adsit. GEDIK.

391. μᾶτερ αἰτοῦ Διός] Schol. ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶ Ῥέα καὶ Γῆ. Γᾶς παῖ Ζεὺς apud Aeschylum Suppl. 892.

394. Πακτωλὸν] Schol. ποταμὸς Λυδίας, ἐνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται· χρυσᾷ δὲ ψήγματα ἀπὸ τοῦ Τμήλου τοῦ ὄρους διὰ τοῦ Πακτωλοῦ καταφέρεται. In Lydia cultam esse Cybelen interpretes ostendunt ex Eurip. Bacch. 55. et Herodoto 5, 102. Τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον cum articulo ante duo epitheta dictum, ut Oed. T. 1199. τὰν γαμψόνυχον παρθένον χρησμοδόν. Oed. Col. 675. τὰν ἄβαντον θεοῦ φυλλάδα μυριάκρων, et quae sunt alia hujusmodi a Bonitsio comparata. Pactolum χρυσότοπον dixit Nonnus Dion. 10, 145., χρυσοδίνην Constantinus Man. Chron. 6258.

νέμεις] Tenes, possides.

395. κάκει] Scholiasta, καὶ τότε σε ἐπεκαλεσάμην τιμωρήσασθαι τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα, ὅτε παρεδίδσαν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλεύς· καὶ νῦν δὲ καλῶ, ἵνα τοῦτους τιμωρῇ. κάκει in Phrygia, ubi praecipue colebatur; hinc Φρυγίας σάτειρα in Hymno Orphico. Cf. Virgil. Aen. 6, 786. SCHULTZ. Male per καὶ τότε explicat scholiasta. Immo ad Trojam dicit, ubi res gestae fuerant, de quibus modo dixerat Neoptolemus. LINWOOD.

396. τόνδ'] Neoptolemmum.

398. ὅτε] Non est anaphora praecedentis ὅτε, sed verbi ἐχώρει tempus definit.

399. πάτρια metri causa dictum pro usitatore πατρώα, quo utitur v. 365.

παρεδίδσαν, quod est in apographis, probabilius quam codicis scriptura παραδίδσαν. Cum hoc autem verbo cohaeret τῷ Λαρτίου, interposita deae invocatione, ut injuriae Neoptolemo factae testis sit.

401. λεόντων ἐφεδρε] Schol. ἐπὶ ἄρματος γὰρ λεόντων ὀχεῖται ἡ Ῥέα. Orph. H. 5, 26. ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων. Cf. Lucrēt. 2, 602. Virgil. Aen. 3, 111. Ovid. Met. 10, 703 sq. Fast. 4, 215 sqq. ἐφεδρος λεόντων, insidens leonibus, pro currui, cui innectuntur leones, ut observat Wakef., collato Virgil. Aen. 6, 587. quatuor innectus equis. et 12, 735. junctos conscendebat equos. ταυρο-

ΦΙ. ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφές
 λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξέτοι, πεπλεύκατε,
 καὶ μοι προσάθεθ' ὥστε γινώσκειν ὅτι 405
 ταῦτ' ἐξ' Ἀτρεϊδῶν ἔργα κἄξ' Ὀδυσσέως.
 ἔξοιδα γάρ νυν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
 γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
 μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλοι ποιεῖν.
 ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαυμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὼν 410
 Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὄρων ἠνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'. οὐ γὰρ ἂν ποτε
 ζώντος γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χοῦτος οἴχεται θανών;

ΝΕ. ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει. 415

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,

405. γινώσκειν] γινώσκειν 409. δίκαιον] δὲ βαιον pr. 414. ἀλλ' om.

κτόνος, ταυροφόνος, ταυροσφάγος, ταυροβόρος solennia leonis epitheta. SCHULTZ.

401. Λαερτίου ex Flor. Γ. restitui pro Λαερτίου. V. ad v. 366.

402. σέβας ὑπέρτατον] Scholiasta, ὁ ῥέα· ἡ νοητόν ἐπὶ τῶν ὅλων. Vera posterior interpretatio est.

403. σύμβολον σαφές λύπης] Graecis σύμβολον est tessera, qua amicos peregre euntes ξένους commendare solebant; vide Eurip. Med. 618. ibique scholiastam. Hic Philoctetes injuriam, quam ab Atridis perpeusus erat, symboli vicem praestare ait. Aristides vol. I. p. 416. ἰκανόν ἐστι πρὸς αὐτὴν, ὥσπερ ἄλλο τι σύμβολον, αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς ἀτυχίας. MUSGE. Verba πρὸς ἡμᾶς cum verbis σύμβολον ἔχοντες coniungenda, non cum πεπλεύκατε.

404. καὶ μοι] καὶ μοι Linwoodius.

405. καὶ μοι προσάθετε] Schol. συμφωνεῖτε. Et mecum concinitis, qui non secus atque ego de injuria accepta conqueramini. WUND.

Platon. Phaedon. p. 86 E. ἐάν τι δοκῶσι προσάδειν comparavit Bonitzius. Frequentius συναφῆειν de consentientibus dicitur.

409. ἐς τέλος] Postremo. Eurip. Ion. 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἄσθενῃ. HERM. μέλλοι] Apogr. omnia μέλλει.

411. Αἴας ὁ μείζων] Hoc epitheto Ajax Telamonius distinguitur ab Ajace Oilei filio. De quo monuit Eustathius p. 275, 36. ad versum Homeri μείων, οὐτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας.

412. 413. Meminisse oportet ficta narrare Neoptolemum. Non enim veri simile est pugnaturum fuisse nisi armis illis sibi restitutis. Et ita Proclus ex Lesche, καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Ἰκάρου ἀγαγὼν τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρὸς. HERM.

416. ὁ Τυδέως γόνος] Scholiasta, σὺν Ὀδυσσεὶ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης.

οὐδ' οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτιά, 420
οὐ μὴ θάνωσι. τοῦσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
NE. οὐ δῆτ' ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.
ΦΙ. τί δ' ὁ παλαιὸς κάγαθός φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλευὼν σοφά.
NE. κείνός γε πρᾶσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὃς παρῆν, γόνος. 425

417. Huic versui praescriptum τὸ χ Λαερτιά] Λαερτίου 420.

Ἀργείων] ἀργεῖαι 421. ὃ] ὦ, ὁ α m. pr., spiritu leni super ὦ in
asperum mutato. 422. Πύλιος ἔστιν] πύλιός ἐστιν 423. κάκ'
ἐξήρυκε] γρ. κάκεκέρυξε ab S inter scholia. 425. ὃς παρῆν Musgra-
vius pro ὅσπερ ἦν

417. Λαερτίου] Recte Brunckius
Λαερτιά restituit, quod in Par.
2712. superscriptum est, aliud
apogr. in textu habet. Genitivo
etiam ipsi quoque locus est, tamen
non probabile videtur post alterum
genitivum Σισύφου eodem quam
diverso casu uti maluisse poetam.
Ἐμπολητὸν Λαερτιά dicit, quia ex
furtivo Sisyphi compressu gravi-
dam Anticleam duxerat Laertes.
" Ignota Homero fabula a tragicis
saepius in Ulixis opprobrium ver-
sa: v. schol. ad Aj. 190." HERM.

418. οὐ μὴ θάνωσι] Non erunt
mortui.

419. οὐ δῆτ'] Intelligitur ἔθανον.

420. Ἀργείων ex apographis pro
Ἀργεῖα.

421. τί δ' ὃ] In apographis plu-
ribus τί δ' ὃ positum est. Peri-
tius Badhamus in annot. ad Eurip.
Iph. T. 517. τί γὰρ ὃ conjecit, quod
verum haberi posset, nisi verba
reliqua παλαιός· κάγαθός· φίλος τ'
ἐμός, vetus et bonus amicusque meus,
infantiam scriptoris proderent.
Quamobrem mihi non dubitandum
videtur quin verba post τί δέ il-

lata grammatico debeantur versum
defectum utcunque explenti, So-
phocles autem longe aliud quid
scripserit, nisi quis totum versum
ab interpolatore confictum, Sopho-
clem autem Νέστωρ δ' ὁ Πύλιος
ἔστιν; scripsisse credere malit, aut
simplex τί δέ; extra versum collo-
catum praemisisse, ut τί φῆς; et
alia nonnulla interdum extra ver-
sus posita sunt.

423. κείνων κακὰ] Mala ab illis
orta. V. ad v. 193.

σοφά] In apographis partim in-
terpolatum σοφῶς.

425. Ἀντίλοχος] Antilochus au-
ctore Homero Od. 4, 188. 3, 111.
a Memnone interfectus est, patri
pugnanti suppetias forens. Cf. Pind.
Pyth. 6, 28 sqq. SCHULTZ.

ὃς παρῆν γόνος recte Musgravius
pro ὅσπερ ἦν γόνος. Scripturam
corruptam secutus vetus corrector
γόνος in μόνος mutavit, de quo
schol. οἱ μὲν γρ. μόνος παρ' Ἰστορίαν
φησὶν (φασὶν ed. Rom.)· εἶχε γὰρ
καὶ ἄλλους· οἱ δὲ γόνος, τῷ ποιητῇ
ἀκολουθοῦντες λέγουσιν. Septem
Nestoris filios enumerat Homerus

- ΦΙ. ὦμοι, δὴ' αὖ τῷδ' ἐξέδειξας, οἶν ἐγὼ
 ἦμιστ' ἂν ἡθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
 φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, δθ' οἴδε μὲν
 τεθνήσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ' ἵνα
 χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν; 430
 ΝΕ. σοφὸς παλαιστής κείνος, ἀλλὰ χαί σοφαί
 γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.
 ΦΙ. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
 Πάτροκλος, δς σοῦ πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα;
 ΝΕ. χούτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ 435
 τοῦτ' ἐκιδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
 αἰρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

226. δὴ' αὖ τῷδ' ἐξέδειξας] δὴ' αὖτως (αὖτως corr., αὖτως cum duplici scriptu Lib.) δειν' (δειν. . cum duarum literarum litura, quasi δεινὰν fuerit) εἰξας. γρ. δθ' αὐτὰ δ' ἐξέδειξας ab S inter scholia. Unde Porsonus veram scripturam restituit. 430. χρῆν] χρῆν 434. δς σοῦ Hemsterhousius ad Lucian. vol. i. p. 147. pro δς σοι. 435. τεθνηκὼς] σ ab S additum. σ' ἐν βραχεῖ Erfurdcius pro σε βραχεῖ. 437. αἰρεῖ] αἰρεῖ

Od. 3, 413. quorum duo, Antilochus et Thrasymedes, cum patre adversus Trojam profecti erant: de quo Homerus II. 9, 81. 15, 317-321. Nihilominus non inutiliter additum δς παρὴν γόνος. Nam Antilochus patrem contra Memnonem defendens occiderat: quod ob factum celebratur ab Homero et Pindaro locis supra indicatis.

428. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν] Eur. Suppl. 301. ἐγὼ δέ σ', ὦ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν | σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῆς ἐπιμέσας. Ex his verbis non solum quid sit σκοπεῖν apparet, sed etiam quid velit haec interrogatio, τί δεῖ σκοπεῖν; quo respicere debemus? Retinet enim adhuc id, quod postea 446 sqq. clare eloquitur, a diis justitiam nullam expectandam esse. BUTTM.

429. αὖ κἀνταῦθα] αὖ refertur ad κἀνταῦθα, hoc sensu: si hi perie-

runt, Ulixes autem, ut alias, sic rursum hic quoque superstes est, ubi illorum loco eum mortuum dici oportebat. HERM.

431. κείνος, ἀλλὰ χαί] οὐ κείνος, ἀλλ' οὐχ αἱ Suidas s. v. παλαιστής.

432. ἐμποδίζονται] Respici ad dolum Ulixis, irritum futurum in extrema parte fabulae, intellexit Camerarius.

433. ἐνταῦθα] Non loci, sed conditionis rerum et temporis significationem habet.

436. πόλεμος—τοὺς χρηστοὺς ἀεί] Sententia saepius repetita a poetis, ab Sophocle ipso (fragm. 649.) apud Stobaeum Floril. 8, 5. τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ | Ἀρης ἐναῖρει· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς, | φεύγοντες ἔτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν | Ἀρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λωπύεται.

437. αἰρεῖ pro αἰρεῖ οορτοστυμ ex

ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε

ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,

γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.

440

ΝΕ. πολὺν δὲ τοῦτον πλήν γ' Ὀδυσσεώς ἐρεῖς ;

ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,

ὃς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, σπου

μῆδεις ἐφ' ἑαυτοῦ οἷσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ ;

ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἥσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.

445

ΦΙ. ἔμελλ' ἐπεὶ οὐδὲν πω κακὸν γ' ἀπώλετο,

ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,

438. κατ' αὐτὸ] *Litterae κατ' αὐ in litura spatii angustioris.* 441. δὲ
Florens Christianus pro τε 444. ἐφ' ἑ] *ἐὼν cum γρ. ἐφ' a m. sec. 13*
vel 14. 445. δ' ἔτ'] *δέ τ'* 446. οὐδὲν πω] *οὐδέπω*

apogr. uno et Suida, apud quem
αἰρεῖ scriptum cum spiritu leni s.
h. v.

440. τί νῦν κυρεῖ] Similiter E-
lectr. 1424. Ὀρέστα, πῶς κυρεῖτε ;

443. ὃς οὐκ ἂν εἴλετ'] Scholiasta,
ἀπὸ τοῦ ὃ οὐκ ἤθελὲν τις ἀπαξ ἀκού-
σαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγεν. Ther-
sitae indolem describit Hom. II. 2,
212, ad quem locum Eustath. haec
Sophoclis verba afferens sic expli-
cat: οὗτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κω-
λυόμενός τι λέγειν, ὥς μὴ δέον ἐν
λέγεσθαι, ὅτε τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλά-
λει. BRUNCK. Sensus est: qui
nollet aliquid semel dicere, ubi
omnes prohiberent. Quod more
Graecorum sic elocutus est: ubi
nemo perpeti vellet, scilicet sae-
pius aliquid repeti. Sic in Aj. 1185.
HERM.

445. ἥσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν]
Scholiasta, τοῦτο κατ' ἱστορίαν. λέ-
γεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλεύς ἀνερῆσθαι
καθ' ἐν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν
ἀνέλε. φονευθείσης γὰρ τῆς Πενθε-
σίλειας ὑπὸ Ἀχιλλεύς ὁ Θερσίτης
δύρατι ἐπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς·
διὸ ὀργισθεὶς δ' Ἀχιλλεύς κορυδαλοῖς
αὐτὸν ἀνέλε. De hac historia con-
sulendus Tzetzes ad Lycophr. 999.

Plura dabit Baehetus ad Ovid.
Epist. p. 320. = 289. ELMSL.
Fabula ex Arctino sumta. Vide
Jacobe. ad Tzetzae Posthom. 194.
Prudenter Sophocles ea dicere fe-
cit Neoptolemum, quae et a patre
ejus ignobile facinus declinarent,
et egregie declararent obscurita-
tem Thersitae. HERM.

446. ἔμελλεν] Schol. *ἔοικεν*. Con-
sentaneum erat, facile praevideri
poterat hunc quidem superstitem
esse. Vide Ant. 458. Oed. Col.
1635. Eur. Ion. 999. BUTTM.

οὐδὲν πω ex uno apogr. pro οὐδέ-
πω. Apud Suidam s. v. *καλιντριβῆ*
scriptum πῶς οὐδὲν κακὸν ἀπώλετο.
Sententia proverbialis est, aliunde
annotata a Phrynico in Bekk.
Anecd. p. 53, 21. οὐδὲν κακὸν βα-
δύως ἀπόλλυται· ἐπὶ τῶν εὖ πραττόν-
των ποιηρῶν.

447. εὖ περιστέλλουσιν] Bene,
diligenter protegent s. curant.
Schol. *περικαλύπτουσιν*. Hesych.
*περιστέλλει· σκέπει, φυλάττει, περι-
βάλλει*. Similem usum habet in
Theocr. 15, 75. 17, 97. Herodot.
6, 30, ad quem locum v. Valcken.
SCHULTZ. εὖ περιστέλει Eur.
Med. 579.

καὶ πῶς τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιωτριβῇ
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἑλίου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' αἰεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῶν ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὖρω κακοὺς ;

450

ΝΕ. ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάσσομαι,
ἔπου θ' ὁ χέριων τὰγαθοῦ μεῖζον σθένει
κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ χῶ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέργω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκύρος ἐφαρκούσά μοι

455

448. καὶ πῶς] καὶ πῶς pr. παλιωτριβῇ] Post ἡ litera erasa, σ ut videtur. 450. χρήστ'] χρηστ' 451. χρῇ] χρῇ 456. θ'] γ' 457. δειλὸς Brunckius pro δεινός

448. παλιωτριβῇ] Per κακωτρεχῇ explicit Hesychius. Schol. τετρίμ-
μύνα τοῖς κακοῖς· σώζουσιν ἐξ Ἑλίου
τοὺς ἐπιτρίπτους καὶ δολερούς. Recte
vidit Gedikius respici Sisyphum,
qui ex Orco in vitam per dolum
reversus est: de quo id ipsum
etiam v. 624. commemoratur. Ita-
que si Ulixem πανοῦργον, Thersita-
tam propter ejus in dicendo con-
tumaciam παλιωτριβῇ dicere putan-
dus est. HERM.

451. ποῦ—τίθεσθαι—ποῦ δ' αἰνεῖν]
Quo loco habere—quo nomine lau-
dare.

452. τὰ θεῶν ἐπαινῶν] I. e. quum
volo laudare quae dii faciunt, ut
exp. Herm.

454. τηλόθεν] E loquinguo cernens,
i. e. minime cernens. MUSGR.

456. ἔπου—τούτους] ἔπου quum
idem significet quod ἐν οἷς, recte
ei respondet τούτους, ut in locis ab
Wundero comparatis, Herodoti 9,
1. δεον δὲ ἐκάστοτε γίνετο, τούτους

παρελάμβανε, et Sophoclis Aj. 1081.
ἔπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἀβούλεται
πάρα, | ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν
χρόνῳ ποτὲ | ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς
βυθὸν πεσεῖν.

θ'] γ' etiam in apogr. nonnullis.
Per τε particulam haec praecedentibus
annectuntur. Neque enim
cum καὶ (in κἀποφθίνει) cohaeret.

457. χῶ δεινὸς κρατεῖ] Scholia-
sta, ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. καὶ
Ἡσίοδος (Op. 193.) “βλάπτει δ' ὁ
κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα.” Ὀμηρος
(Il. 1, 576.) “ἔπει τὰ χερεῖονα νικᾷ.”
κρατεῖ· πλέον ἰσχύει.

459. Σκύρος] Proverbium ap.
Suidam, Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐ-
τελῶν καὶ μηδὲν λυσίτελὲς ἐχόντων,
παρ' ὅσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ
διὰ τοῦτο περιχρὰ ἡ Σκύρος, οὐδὲν
φύρουσα λόγου ἔξιοι. unde inter-
dum cum contemptu quodam me-
moratur, ut apud Demosth. p. 1338.
ὁ μέτοικος ἄνθρωπος καὶ ἐν Σκύρῃ κα-
τοικῶν καὶ οὐδενὸς ἔξιος.

- ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460
 νῦν δ' εἴμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺν, Ποίαντος τέκνον,
 χαῖρ' ὥς μέγιστα, χαίρε' καὶ σε δαίμονες
 νόσον μεταστήσειαν, ὥς αὐτὸς θέλεις.
 ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὥς ὀπηνὶκ' ἂν θεὸς
 πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. 465
- ΦΙ. ἦδη, τέκνον, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
 πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν.
- ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
 πρὸς τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἱκέτης ἰκνοῦμαι, μὴ λήπης μ' οὕτω μόνον, 470
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἴοις ὀρᾶς
 ὅσοισι τ' ἐξήκουσας ἐνναλόντά με·
 ἀλλ' ἐν παρέργῳ θεοῦ με. δυσχέρεια μὲν,

465. εἴκη] ἤκη, scripto super ἡ signo ξ (male pro ι accepto ab Elmsleio), ad quod refertur scholion in margine positum ξ διδῶ συγχωρήση
 466. στέλλεσθε] Alterum λ inter versus additum.

nebus pro νῦν. 470. λήπης] λείπησι, i a m. pr. 472. ἐνναλόντα] αἱ ἐννάοντα, ai ab S.

460. δόμῳ] μόνῳ Suidas s. v. στέρξω.

463. μεταστήσειαν] I. e. ἀπαλλάξειαν, ut exp. schol.

465. εἴκη] Sic apographa pleraque.

466. καιρὸς γὰρ καλεῖ] Similiter Eurip. Hec. 1042. ὥς ἀκμὴ καλεῖ | Ἐκάβη παρῆναι Τρωάδων τε συμμάχους. unde Hesychius, ἀκμὴ καλεῖ· καιρὸς καλεῖ.

467. πλοῦν ἐξ ἀπόπτου] Schol. μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, μὴ ἐξ ἀπόπτου τὸν πλοῦν περιμένειν. Sic Oed. T. 762. ἀγρούς σφε πέμψαι—ὥς πλείστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄσπεως. Sensus est: propius ad litus accedamus necesse est, ventum secundum expectaturi. GEDIK. Hesychius, ἐξ ἀπόπτου· ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ

τόπου, ὅθεν ἔστιν περισκοπεῖν τὰ ὑποκείμενα. ubi Wakef. ἀπὸ τοῦ—. Breviter Suidas, ἐξ ἀπόπτου· ἐξ ὕψους τόπου. πλοῦν σκοπεῖν Buttm. comparat cum Eur. Hec. 901. μένειν ἀνάγκη πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.

468. πρὸς νῦν σε πατρός—] Sic saepe in obsecrandi formulis πρὸς ab nomine suo sejungitur interposito pronomine, ut Oed. Col. 250. πρὸς σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἂν τομαί.

πατρός—μητρός] μητρός—πατρός apud Suidam s. v. πρὸς νῦν.

471. τοῖσδ' οἴοις ὀρᾶς] τοῖσδέ γ' οἱς ὀρᾶς Suidas l. c., ubi alii libri τοῖσδέ γ' εἰσορᾶς. Potuit etiam τοῖσιδ' οἱς ὀρᾶς scribi.

473. ἐν παρέργῳ] Schol. οἶον οὐκ ἐν τιμωμένῳ μέρει τῆς νεῆς, ἀλλ'

ἔξοιδα, πολλῇ τοῦδε τοῦ φορήματος
 ὅμως δὲ τλήθι. τοῖσι γενναίοισι τοι
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.

475

σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλὸν,
 δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλείστον εὐκλείας γέρας,
 ἔαν μὲν γὰρ ζῶν πρὸς Οἰτάαν χθόνα.

ἴθ' ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μᾶς.

480

τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμνην, ὅποι
 ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.

481. ἐμβαλοῦ] ἐκβαλοῦ
 εἰς πρῶραν] πρῶραν
 προ πρύμνων.

ὅπη] ὅπη
 πρύμνην Elmsleius ad Eurip. Heracl. 19.

482. ἐς—ἐς] εἰς—

ὅπη βούλει' δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς
 ἔξῃς. Conf. Lucian. Herodoto 8.
 ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον
 τιθέμενοι. Idem Zeux. 7. ἐν παρέργῳ
 τίθεσθαι τὴν ἀπρίβειαν. BUTTM.

475. Schol. ὅμως δὲ σώσον με,
 γυγνώσκων ὅτι τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰ-
 σχρὸν ἐχθρὸν ἐστὶ, καὶ τὸ καλὸν ἐν-
 δεξον. Apparet ex sequentibus σοὶ
 δὲ—γέρας hoc eum dicere voluisse,
 honestis viris uti quod turpe factu
 est abominandum est ignominiam-
 que affert, ita quod honestum est
 gloriam parat. WUND.

477. ὄνειδος οὐ καλόν] Sic Eurip.
 Iph. A. 193. ΜΕ. λίαν δεσπόμεναι
 πιστὸς εἶ. ΠΡ. καλὸν γέ μοι τοῦνει-
 δος ἐξωνείδισας. Phoen. 820. δρᾶ-
 κεινὸς γένναν ὀδοντοφυῆ, θήβας
 κάλλιστον ὄνειδος. Versus apud
 Diogenian. Prov. 3, 85. γαστέρα μοι
 προσφέρει, κάλλιστον ὄνειδος ἀπάν-
 των. Ironicum autem est Eurip.
 Med. 511. καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεω-
 στὶ συμφίλῳ, πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας,
 ἧ τ' ἰσασά σε. Conf. Matthiae ad
 Eurip. Or. 4. NEUIUS.

480. ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις] Schol.
 τὸ ἐν παρέργῳ (v. 473.) νῦν ἐνεφά-
 νισεν.

482. Codex et apogr. meliora ter
 eis, alia ter ἐς. Apparet utrosque
 ignorasse eis ante vocalem dici, ἐς
 ante consonantem, nisi quod tragici
 ἐς, ubi metrum postulare, etiam
 ante vocalem dixerunt.

πρῶραν] Vulgo πρῶραν sine iota
 subscripto, quod additum ex co-
 dice, in quo πρῶραν legitur, (et in-
 fra 639. πρῶρας), secundum gram-
 maticorum praeceptum, quod ex-
 ponit Etym. M. p. 692, 25. 823, 10.
 Itaque etiam βούτρωρος et ἀντίτρο-
 ρος scribendum, quod restitui Tra-
 chin. 12. 223.

πρύμνην] Codex πρύμναν, quod
 in Lb. aliisque apographis nonnul-
 lis metro accommodatum addita
 particula, πρύμναν θ'. Sed recte
 Elmsleius ad Eurip. Heracl. 19.
 πρύμνην Sophocli restituit et Ari-
 stophani Vesp. 399. ἦν πως πρύ-
 μνην ἀνακρούσεται πηγῇσι ταῖς εἰ-
 ρεσιώνας. Conf. Lobeck. ad Phry-
 nich. p. 331.

ὅποι] I. e. δεῖσιν ὅπου, per at-
 tractionem dictum propter verbum
 ἐμβαλοῦ. Sed recte fortasse Flor. Γ.
 ὅπου.

νεύσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίλου, τέκνον,
 πέλοσθητι. προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὦν 485
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χολός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου,
 ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων,
 ἢ πρὸς τὰ Χαλκῶδοντος Εὐβοίας σταθμὰ·
 κἀκεῖθεν οὐ μοι μακρὸς εἰς Οἶτην στόλος 490
 Τραχινίαν τε δερὰδα καὶ τὸν εὐροον
 Σπερχεῖον ἔσται, πατρί μ' ὥς δειξῆς φίλῳ,
 δὴ δὴ παλαιὸν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκη. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις

485. προσπίτνω] προσπίτνω 491. δερὰδα Tourpius pro δειρὰδα
 493. παλαιὸν Triclinius pro παλαιῶν, cui in marg. adscriptum non ab S,
 sed ab alia m. antiqua, sine γρ., πάλαι ἂν · unde πάλαι' ἂν Lb. 494.
 βεβήκη] βεβήκει ἱγμένοις] ἱκμένοις

486. ἀκράτωρ] Schol. ἀσθενής, κρατεῖν ἑμαυτοῦ μὴ δυνάμενος. Male. Hoc dicit: etsi non possum propter pedis morbum ad genua tua accidere. Id est ἀκράτωρ τοῦ προσπίτνειν. HERM.

487. ἀνθρώπων στίβου] Similiter Antig. 773. ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἂν ᾗ βροτῶν στίβος.

489. Χαλκῶδοντος Εὐβοίας σταθμὰ] Hom. Il. 2, 536. οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον — τῶν αὐθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφάντωρ δὲος Ἄρης Χαλκιδοντιῶδης. Eur. Ion. 59. τοῖς τε Χαλκιδοντιῶδαις, οἱ γῆν ἔχουσ' Εὐβοῖδα. Monumentum huius antiqui regis in Euboea suo tempore superstes memorat Paus. 9, 19. Erat autem Euboea, ut Strabonis 10. p. 682. verbis utar, ἀντίπορθμος τοῖς Μαλιεῦσιν. GEDIK. Genitivus Εὐβοίας nihil habet offensionis; nam Εὐβοίας σταθμὰ dictum pro Εὐβοικὰ σταθμὰ, ut Trach. 1197. Οἶτης πάγος, pro Οἶταιος πάγος, et huius fab. 1430. πάγρος Οἶτης πλάκα, pro Οἰταῖαν πλάκα πάγρος. WUND.

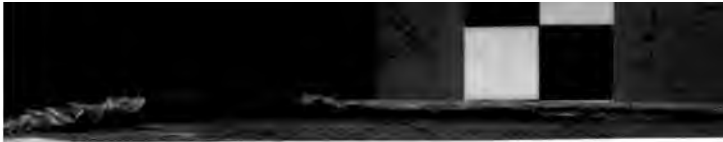
491. δερὰδα Tourpius, forma vo-

cabuli aliunde non cognita. Codex δειρὰδα: quo servato Heathius δειρὰδα τε transponebat, numeris minus elegantibus, sed recte fortasse. Non apte Pierson. apud Musgrav. Exercit. Eurip. p. 1. Τραχινίαν τε δειρὰδ' ἢ τὸν εὐροον — τὸν εὐροον Σπερχεῖον] Spercheus, fluvius in sinu Maliaeo, memoratus ab Hom. Il. 16, 716. Aesch. Pers. 486., dicitur εὐροος, i. e. ἰσχυρῶς ῥέων, ut interpretatur Hesychius; nam, ut Lucan. 16, 366., ferit amne citato Maliacus Sperchios aquas. SCHULTZ.

492. πατρί μ' ὥς δειξῆς φίλῳ] Haec coherent verbis ἐκσωσόν μ' ἄγων v. 488.

493. παλαιὸν recte Turnebus. Codicis scriptura παλαιῶν in apogr. plerisque in πάλαι ἂν vel παλαί' ἂν mutata, quod intellecto εἴη explicant, licet nihil caussae erat cur poeta sic loqueretur, quum aptius esset παλαιὸν intellecto ἔστιν, ut in Ajace v. 600. dixit, ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος μίμνω etc.

494. βεβήκη] Mortuus sit, qui

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

65

ἔσπελλον αὐτὸν ἱεσλούς πέμπων λιτὰς,
αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκώσσαι δόμοις.

495

ἀλλ' ἢ τέθηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκός, οἶμαι, τοῦμόν ἐν σμικρῷ μέρος
ποιούμενοι τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στολόν.

νῦν δ', ἐς σὲ γὰρ πομπὸν τε καὶ τὸν ἄγγελον

500

ἦκω, σὺ σῶσον, σὺ μ' ἐλέησον, εἰσορών

ὡς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς

κεῖται παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.

χρὴ δ' ἐκτὸς οὐτα πημάτων τὰ δεῦ' ὄρᾶν,

χῶταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βλον

505

σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.

500. ἐς scripsi pro eis
quo in strophe 391-402.

507.-518. Versus eodem modo divisi

frequens verbi usus est. Plene
κατάσμιον βεβήκατα Oed. T. 950.
Conjunctivus βεβήκει est ex apogr.
aliquot. Alia βεβήκει cum codice
vel βεβήκει.

ἱγμένοις ex tribus apogr. pro
ἱκμένοις, raro dictum pro usitato
ἀφ' ἱγμένοις: unde factum ut vetus
librarius, Homericus ἱκμενος recor-
datus, ad ἱκμένοις aberraret. Scho-
liasta, τοῖς ἱκμένοις ἀντὶ τοῦ διὰ
τῶν ἱκμένων καὶ πεπορευμένων.

495. ἔσπελλον αὐτὸν] Similiter
ac supra v. 60. et Ant. 165. ἔσπειλα
ἱεσθαι τινά τινι dictum vidimus,
ita ut significaret aliquem per ali-
quem advenire jubere, hoc loco
ἔσπελλον αὐτὸν τοῖς ἱγμένοις πέμ-
ψαντά μ' ἐκώσσαι δόμοις dictum,
ita ut in verbo ἔσπελλον duntaxat
jubendi vel adhortandi notio res-
piceretur. WUND.

αὐτόστολον] Navem non alie-
nam, sed ipsius Poeantis mitti vult,
quae eum domum deducat, quod
dicit ἐκώσσαι δόμοις. Ad πέμψαντα
intelligitur νῆα.

498. μέρος] μέρεϊ Par. 2712. a

pr. m. et Suidas s. v. διάκονος.
μέρος Suidas s. v. στολός.

499. ποιούμενοι] Refertur ad διά-
κονοι, pro quo dixit τὰ τῶν διακό-
νων.

500. πομπὸν τε καὶ τὸν ἄγγελον]
Similiter Herodotus de Cyro 1, 79.
ἐλάσας τὸν στρατὸν ἐς τὴν Λυδίην
αὐτὸς ἄγγελος Κροίσῳ ἦλθε. Cur-
tius 3, 17, 7. Parmenio occurrat
itinere idem et auctor et nunciū
venit. SCHNEIDEW.

ἐς σὲ—ἦκω] Supplico tibi. Sic
Demosth. p. 1127, 8. ἐγὼ δὲ τοῦτω
μὲν χαίρειν λέγω, οὗς δ' ὁ πατήρ μοι
παρέδωκε βοηθούς καὶ φίλους, ἐς τοῦ-
τους ἦκω. WUND.

501. εἰσορών] I. e. considerans,
cogitans.

502. ὡς] Est ὅτι, non quam.
δεινὰ sunt quae metum s. sollici-
tudinem afferunt, ut Ant. 243. τὰ
δεινὰ γάρ τοι προστίθῃς ὅκνον
πολύν.

503. θάτερα] I. e. κακὰ vel κα-
κίως.

504. ὄρᾶν] I. e. εὐλαβεῖσθαι, ut
exp. schol.

ΧΟ. οἴκτειρ', ἀναξ' πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων

ἄθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

εἰ δὲ πικροὺς, ἀναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας, 510

ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος

μετατιθέμενος, εὐθαπερ ἐπιμέμονεν, 515

ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς

πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους, τὰν θεῶν νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕ. δρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερῆς παρής,

ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, 520

507. ἔλεξε] ἔλεξε 509. οἷα Porsonus pro ὅσα 515. μετα-
τιθέμενος ex schol. pro μέγα τιθέμενος ἐπιμέμονεν Turnebus pro
ἐπεὶ μέμονεν 517. τὰν θεῶν Hermannus pro τὰν ἐκ θεῶν

509. οἷα] Codicis scriptura ὅσα in apogr. nonnullis in ὅσα mutata. ὅσα autem ab librario vetere illatum est propter πολλῶν, non animadvertente οἷα, quod scripserat Sophocles, ad δυσοίστων referri. Nam gravitas malorum potius urgenda erat quam numerus. Imprecandi autem formula eadem fere v. 275. οἱ αὐτοῖς τύχοι.

510. εἰ δὲ πικροὺς, ἀναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας] Notandae formae dochmiorum diversae ab strophicis v. 395. σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ, πότνι' ἐπηνδύμαν. Nam Sophocles, ut saepe monuimus, minus diligens in hoc genere est quam Aeschylus. Hic tamen aequalitas quaedam in eo est posita quod uterque versus easdem continet duorum dochmiorum formas, etsi ordine diverso collocatas. Quamobrem codicis scriptura in versu antistrophico multo probabilior est quam Hermannii conjectura εἰ δὲ πικροὺς, ἀναξ, Ἀτρεΐδας ἔχθεις, qua inaequalitas augetur potius quam tollitur.

514. Schol. τὸ ἐκείρους λυποῦν τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. ἢ τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρεΐδων μετατιθέμενος τῷ Φιλοκτήτῃ,

οἷαν, εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν καὶ μεταβάλλων καὶ ἐπανορθῶν. λέγει γὰρ ὅτι βοηθήσω αὐτῷ, ἵνα ἐκείρους λυπήσω, ἐπανορθῶν αὐτῷ συμφερὲς τὴν ὑπὸ τῶν Ἀτρεΐδων γυγνούσαν. Verba τὸ κείνων κακὸν recte interpretatur Hermannus, injuriam tibi Philoctetaeque ab iis factam.

515. ἐπιμέμονεν] Intellige περυσσάμενος. Similiter EL. 1435. ᾧ νοεῖς ἐπειγε. SCHNEIDEW.

516. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς] Sic θεῶν ὠκυπόλων νεῶν Aj. 710.

517. τὰν θεῶν] Scriptura interpolata τὰν ἐκ θεῶν propter Λαερτίου illata erat, quod in versu strophico v. 401. pro Λαρτίου legebatur.

519. παρής] Pro praesenti verbi παρίημι perperam habetur. Aoristus potius verbi παρίημι est, admittere, concedere. DOEDERLIN. Interpretatio parum probabilis. Nam hoc si voluisset, non τις εὐχερῆς videtur dicturus fuisse, cui aptissimum est παρής, i. e. adsis, sed adverbio usurus εὐχερῶς vel βεβῆως.

520. Genitivum τῆς νόσου non ab ξυνουσίᾳ pendere monet Wunderus, sed ab verbo πλησθῆς, hoc sensu, ubi vero taedio morbi affectus eris societate.

τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

ΧΟ. ἤκιστα. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοῦννεϊδος ἕξεις ἐνδίκως δνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχροὶ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.

525

ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
χῆ ναῦς γὰρ ἄξει κοῦκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
ἔργῳ γενολίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφυλῆ.
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαυτε τὴν ἔσω

530

δοικον εἰσολήσιν, ὥς με καὶ μάθης

521. οὐκέθ' αὐτὸς] οὐκέθ' αὐτὸς

522. Post τοῦτ' interpunctum.

523. ἕξεις] ἕξεις, ηἰ a m. pr.

528. σώζοιεν] σώζοιεν ἔκ τε

Gernhardus pro ἔκ δὲ, γ a m. pr.

533. προσκύσαυτε] προσκύσαντες

521. οὐκέθ' αὐτὸς] οὐκ ἔθ' αὐτὸς
apographa, nisi quod in duobus
ἀκέρ' αὐτὸς.

νον παρ' ὑμῶν ἐδ στεγόμεθα. 1109.
προσμύλοι μόνον.

τοῖς λόγοις τούτοις] Res pro per-
sona posita, σοὶ ταῦτα λέγοντι.

ἔκ τε] In apographis ἔκ γε vel
ἐκ δέ.

524. αἰσχροὶ] Metri caussa pro
αἰσχροὶν positum, ut σχέτλια Aj.
887. Schol. ἀλλ' αἰσχροὶν ἐστὶν ἐν-
δεέστερόν σου εἶναι με ἐν τῷ βοηθεῖν
τοῖς φίλοις. ἢ οὕτως· αἰσχροὶν ἐστὶν,
εἰ ἐνδεέστερόν σου διατεθήσομαι περὶ
τῆς εἰς τοὺς ξένους εὐεργεσίαν· οὐ
παρατήσομαι οὖν. Recte Herman-
nus explicat, turpe est segniorem
me quam te esse labore hospitis
caussa ad id, quod fieri tempesti-
vum est, suscipiendo. Nam con-
structio verborum est, αἰσχροὶ σοῦ
γέ μ' ἐνδεέστερον φανῆναι πονεῖν
πρὸς τὸ καίριον.

528. βουλοίμεσθα] Poterat βου-
λόμεσθα dicere, sed illud praetulit
propter optativum praecedentem
σώζοιεν, ut alibi non raro. ὅποι
Neoptolemus de Troja dicit, Phi-
loctetes, doli ignarus, de domo sua
intelligit.

532. ὥς μ' ἔθεσθε προσφυλῆ]
Amicum, gratum, beneficiis oli-
strictum.

526. ὁρμάσθω (Philocteta) ταχύς]
Sic 1080. ὁρμάσθω ταχεύς.

533. προσκύσαυτε] Schol. ἀσπασά-
μενοι τὴν ἐστίαν. προσκύσαντες ἀρ-
ographa, neglectis codicis punctis
super σ.

528. μόνον] Sic Trach. 596. μό-

534. εἰσολήσιν] Vocabulum ex
hoc uno loco cognitum. δοικον
schol. exp. δύσοικον, ὥσπερ ἀτυχῆς
δ' δυστυχῆς.

χωρειτοι, ὧν μαθόντες αὐθι

ΕΜΠΟ

Ἀχιλλέως παῖ, τότδ' ἐπὶ τῶν ξυ
ὅς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλ
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποτὶ κυρῶν ε
ἐπεῖπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μ
τύχη δέ πως πρὸς ταυτὸν ὄρμι

538. κακά] τὰδε, cum γρ. κακά ab S.
νέως] π ab S insertum. 541. αὐτὸ
non ξὺν 546. πρὸς ταυτὸν] πρὸς αὐτ
mutatum.

537. τὰδε] I. e. τὴν θέαν ταύτων τὰ ἐ
τῶν κακῶν.

539. ἐπίτρετον, μάθωμεν] Con-
junctivus regitur ab imperativo
ἐπίσχετον. Comparant interpretes
Eurip. Hippol. 567. ἐπίσχετ', αβ-
δὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Homer.
Il. 6, 340. ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τούχ' α
δύω. 23, 71. θάπτε με ὅττι τάχιστα,
κύλας Ἀἰῶνα περήσω.

542. Is, qui inter personas col-
loquentes hic indicatur vocabulo
Ἑμπερος, ut αὐτὸν

ὡς ο
γματ
causa
qui
litus
ad l
duci
quod
πορο
Neop

πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ
ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν

Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι

σοὶ πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες, 55

ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,

τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν Ἰσων.

οὐδὲν σύ που κάτοιισθα τῶν σαντοῦ πέρι,

ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα

βουλεύματ' ἐστὶ, κοῦ μόνον βουλεύματα, 55

ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.

NE. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, ξένε,

548. ἀπ' Sic, non ἐξ
αὶ νενναυστοληκότες.

550. ποιεῖσθαι] ποιεῖσθαι τῶν Ἰσων] τὸ Ἰσων pr.

552. σὺ] v ex oi factum.

550. συννεναυστοληκότες Dobræus pr

552. ποιεῖσθαι] ποιεῖσθαι τῶν Ἰσων] τὸ Ἰσων pr.

552. σὺ] v ex oi factum.

554. σοῦ νέα Auratu

pro σ' οὐνεκα

555. ἐστὶ] ἐστὶ

548. ἀπ' Sic etiam duo apograp-
pha : cetera ἐξ.

549. εὐβοτρυν Πεπάρηθον] Insula
maris Aegaei, ante Magnetas haud
procul ab Scyro sita. vino nobili-
tata (v. Plin. H. N. 14, 7, 9.)
quam inde antiquitus Euoenum
appellabant teste Plin. 4, 12, 23.
Conf. Aristophanem ap. Athen.
p. 29 A, Hermipp. ib. F. Hera-
clidem Ponticum Rep. c. 13. αὐτὴ
ἡ νῆσος εὐεινὴ ἐστὶ καὶ εὐδενδρὸς
καὶ ὅσον φέρει. Demosthen. adv.
Lacrit. p. 935, 7. Adde interpretes
Thucyd. 3, 89. SCHULTZ.

552. προστυχόντι τῶν Ἰσων] In-
certo scholiasta, ἀντὶ τοῦ εὐρόντι
τοὺς σοὺς ναύτας τοὺς ἐμοὶ Ἰσους,
τοὺς τὴν αὐτὴν μοι τέχνην μετερχο-
μένους. [Eis τὸ αὐτό.] παραλεί-
πται ἡ ἐξ. βούλεται γὰρ λέγειν, ἐκ
τῶν Ἰσων. Recte Brunnkius per-
spexit sensum verborum esse : vi-
sum mihi est non tacito vela dare,
priusquam te convenissem, conse-
cutus quod aequum est : i. e. prae-
mio aliquo propter ea quae nunti-

assem affectus. Ἰσα enim sun
τὰ δίκαια, quae sic dicuntur, qui
praemium. quod justum sit, pa-
esse debet accepto beneficio. Eui
morem fuisse, ut hoc genus homi-
num mercedem aliquam nuntii pe-
terent, notum est ; apteque con-
ferri jubet Brunnkius Oed. T. 1005
et Trach. 190. Confirmat han-
interpretationem responsum Neo-
ptolemi v. 553. Illud vero noi
opus est, ut, quod ipsi placet, scri-
batur, προστυχόν τι τῶν Ἰσων
Construendum est προστυχόντι cum
ἔδοξέ μοι. HERM.

554. ἀμφὶ σοῦ νέα] Inepta scri-
ptura codicis ἀμφὶ σ' οὐνεκα ulte-
rius depravata in Flor. Γ. ἀμφί-
εινεκα, addito γρ. ἀμφὶς ὅν, ἀντὶ
τοῦ περὶ σοῦ. νεώτερον βούλευμα
dicit Neoptolemus v. 560.

556. ἐξαργούμενα] ἀναβολὴν ἔ-
χοντα exp. schol.

557. χάρις hic beneficium signi-
ficat. Pro gratia et praemio scho-
liasta videtur accepisse, qui scri-
bat : ἔσται σοι χάρις τῆς προμη-

ΕΜ. οὐκ αἶδ'. ἀκούσας δ' ἄ

ΝΕ. ἢ ταῦτα δὴ φοῖνιξ τε

οὔτω καθ' ὁρμήν ὀρώσται

ΕΜ. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμει

ΝΕ. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς

πλεῖν ἦν ἔτοιμος; ἢ φό

ΕΜ. κείνός γ' ἐπ' ἄλλον αἰδῶ

ἔστελλον, ἥνίκ' ἐξαυηγό

559. γ' om. 562. φοῖνιξ] φο
είργε 571. ἐγώ] ἔσω

θείας ὅστερον. HERM. προμηθείας
quod est in codice, προμηθείας scri-
ptum in apographis errore non in-
frequenti. Nam etsi haec forma
per se non est reprehendenda, ta-
men tragici sola altera usi sunt
προμηθία, quam metrum ubique vel
fert vel postulat.

559. γ' est in apogr. plerisque.

560. αὐτάγγελος] Ἰραε. ultro ope-
ram suam pollicitus. BRUNCK.

562. φοῖνιξ δ] Apogr. pleraque
φοῖνιξ θ' δ.

Θησέως κόροι] Scholiasta, Ἀκεί-
μας καὶ Δηνυσσίου Σ...

NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει ;

EM. ἦν δὴ τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσου

τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ μὴ φώνει μέγα.

NE. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.

575

EM. μή νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος

ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβῶν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΦΙ. τί φησιν, ὦ παῖ ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ

διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης ;

NE. οὐκ οἶδ' αὖ πῶς τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν

580

ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ καμὲ τούσδε γε.

EM. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλης στρατῷ

λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο

572. αὖ Dobraeus pro ἂν οὐδυσσεὺς] ὀδυσσεὺς, v a m. pr. vel S superscripto. 574. ἂν] ἂν (sic) 576. μή νῦν] μή νῦν 579. πρὸς] πρὸ, s ab S addito. 582. διαβάλης ex scholiasta pro διαβάλλῃς

dum Philoctetam profectos fecit Euripides. Diomedem solum nominavit Leaches in Iliade parva. HERM.

ἐγὼ ex uno apographo pro ἔσω.

572. ἂν] οὖν Dissen. in disquisit. philol. p. 12. ἂν particulam sic explicant interpretes ut Neoptolemus hoc dicat, πρὸς ποῖον ἂν ὄντα τόνδε ἔπλει vel ποῖος ἂν εἴη πρὸς ὃν ἔπλει, quasi quaerere velit quis ille esse possit ad quem navigaverit Ulixes. Quod neque hoc modo dici potuit neque apparet cur his ambagibus utatur. Recte, ut opinor, Dobraeus αὖ correxit.

574. ἂν] Sic Brunckius pro ἂν, quod est in apographis.

577. σεαυτὸν] σεαυτῷ Flor. Γ. Inusitatum dictum σεαυτὸν ξυλλαβῶν, quocum non potest comparari Oed. T. 1200. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων σεαυτὸν. Similius est quod Latini de celeriter abeuntibus dixerunt corrigere se : quod Brunckius comparavit. Aptissimum foret τὰ σεαυτοῦ ξυλλαβῶν. Sic enim facere solent

abituri qui non sunt redituri. Similiter Neoptolemus infra v. 645. χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβῶν ὅτου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

579. διεμπολᾷ] Schol. λάθρα ἀπατᾷ. Rectius *prodit*, verbo alludente ad artem mercatoris. GEDIK. Conf. *πέπραμαι* infra 978. et Ant. 1036. *ἐξημπολόημαι*. Nomen λόγοισι autem eodem modo verbo διεμπολᾷ additum, quo supra 55. λόγοισιν ἐκκλέψεις dictum. WUND.

581. ἐς φῶς] Hoc apte respondet verbis κατὰ σκότον. Similiter Oed. T. 1229. τὰ δ' αὐτὶκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ. Herodot. 2, 132, 10. ἐκφέρειν ἐς τὸ φῶς. Soph. El. 939. ἀναπτύξαι πρὸς φῶς. Matthaei Evang. 10, 27. ὃ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἴπατε ἐν τῷ φωτί. SCHULTZ.

582. διαβάλης] In *invidiani me adducas*. Scholiasta, μή διαβάλης με, φησι, τῷ τῶν Ἑλλήνων στρατῷ· εὐεργετήθην ὑπ' αὐτῶν πολλὰ. διαβάλης recte in apographis.

583. πόλλ'—πένη] Schol. ὅπ' ἐκείνων εὐεργετούμενος ἀνευεργετῶ

δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ' ἀνὴρ πένης.
 ΝΕ. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
 φίλος μέγιστος, οὐνεκ' Ἀτρεΐδας στυγεῖ.
 δεῖ δὴ σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλεῖ λόγων
 κρύνθαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν ὧν ἀκήκοας.
 ΕΜ. δρα τί ποιεῖς, παῖ. ΝΕ. σκοπῶ καγὼ πάλαι.
 ΕΜ. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἰτίων. ΝΕ. ποιοῦ λέγων. 590
 ΕΜ. λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τῶδ' ὥπερ κλύεις,
 ὁ Τυδέως παῖς ἦ τ' Ὀδυσσεώς βία,
 διώμοτοι πλέουσιν ἦ μὴν ἦ λόγῳ
 πείσαντες ἄξειν, ἦ πρὸς ἰσχύος κράτος.
 καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς 595
 Ὀδυσσεώς λέγοντος, οὗτος γὰρ πλέων

584. θ' Dobraeus pro γ'. 585. ἐγὼ εἰμ' In ἐγὼ' μ' radendo muta-
 tum. 586. Ἀτρεΐδας] ἀτρεΐδαις 587. λέγων scripsi pro λόγον.
 588. Post ἡμᾶς duas litteras erasae, δέ ut videtur. 593. ἦ ἢ 594.
 πείσαντες] Sic, non πείσαντέ γ'

αὐτοὺς, ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν, δηλονότι ὑπηρετών.

584. πόλλ'—χρηστά γ'] χρηστά θ' recte Dobraeus. Sic Aeschylus Sept. 338. πολλὰ γὰρ, εὐτε πτόλις δαμασθῆ, | ἐῖ, δυστυχῇ τε πράσσει. Nisi χρήσθ' ἀποῖ' ἀνὴρ πένης scribendum cum Linwoodio.

585. ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ' μ' Triclinius. Poterat ἐγὼ μ' scribere, ut ἐγὼ cum οἶδα et οἶμαι in ἐγῶδα et ἐγῶμαι contrahitur.

587. προσφιλεῖ λόγον] προσφιλεῖ cum σε, λόγον autem cum μηδένα esse conjungendum vidit Stephanus, sed non animadvertit accusativos illos inepte juxta se collocari. Itaque corrigendum fuit λόγων | κρύνθαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν ὧν ἀκήκοας. Quod probat Linwoodius, sed ita ut μηδέν scribat pro μηδέν', ut in Trach. 682. ἐστ παρῴκα θεσμῶν οὐδέν. Utrumque dici potuit, ut incertum sit in Trachiniarum versu

utrum οὐδέναν οὐδέν' scribendum sit.

589. Schol. δρα, τί ποιεῖς, παῖ. ταῦτα πλαγίως νοητέον.

590. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἰτίων] Schol. αἰτίον σε ποιήσω τῶν πρα- τομένων. Eodem sensu quo θήσο- μαι in responsione Neoptolemi po- situm est ποιοῦ, coll. Ant. 188—190., ita ut ποιῶ λέγων idem sit atque ποιῶ με αἰτίον, μόνον λέγε. Simil- lime Ant. 1061. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρβειν λέγων. WUND.

591. λέγω. 'πὶ] Notanda aphae- resis post interpunctionem, ut apud Aristoph. Nub. 1353. ἐγὼ φράσω. 'πειδὴ γὰρ etc.

592. ὁ Τυδέως παῖς] Diomedes.

594. πείσαντες] πείσαντέ γ' in apogr. uno.

πρὸς ἰσχύος κράτος] Virium ro- bore, ut saepissime πρὸς βίαν dici- tur. Sic πρὸς ὀργήν (i. q. ὀργίλως) et πρὸς εὐσέβειαν (i. q. εὐσεβῶς) Electr. 369. 464.

τὸ θάρσος εἶχε θάτερον, δράσειν τάδε.

NE. τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ

τοσῶδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,

ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες ;

600

τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἔκειτ', ἢ θεῶν βία

καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά ;

EM. ἐγὼ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,

πάν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενῆς,

Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο

605

"Ελενος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,

ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχροὶ καὶ λωβήτ' ἔπη

δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμὸν τ' ἄγων

ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·

ὅς δὴ τὰ τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν

610

καὶ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς οὐ μὴ ποτε

598. οὕτω] οὕτως, i eraso 599. τοσῶδ'] e ex ω factum. 600. γ' Erfurditius pro τ' 601. βία] φθόνοσ superscr., sed literis capitalibus, ex quo apparet non diversam lectionem esse, sed annotationem scholiastae. 607. λωβήτ'] λωβήτ', quomodo accentus etiam alibi in hujusmodi adjectivis supra consonantem positus est. Sic 670. ἀντ' 610. ἐθέσπισεν] ἐθέσπισε

597. θάτερον] Diomedis. δράσειν] Infinitivo futuri utitur, confidens effecturum se esse quod vellet.

598. Verba propter metri necessitatem trajecta. Nam τίνος cum πράγματος χάριν cohaeret, τοῦδε autem de Philocteta intelligendum. Similiter τοῦτων et τυχόν sex vocabulis interpositis se juncta v. 618. Sententiam recte explicat scholiasta, τίνος πράγματος χάριν διὰ τοσούτου χρόνου ἐπεστρέψαν καὶ φροντίδα ἐποιήσαντο τοῦ φιλοκτήτου εἰ Ἀτρεΐδαι, τοῦ πάλα ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντος ;

604. μάντις ἦν—] In narratione quae sequitur vera fictis mixta.

Vera narrat Neoptolemus v. 1337 seqq.

607. ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχροὶ] I. e. ὁ ὑπὸ πάντων ὀβριζόμενος. Similiter v. 382.

608. τ'] δ' in apogr. nonnullis.

609. θήραν καλήν] Scholiasta, οὐχ ἀπλῶς εἶπε τὴν θήραν καλήν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόρθησιν τῆς Ἰλίου. αὐτὸς γὰρ ὁ "Ελενος ἐρμηνεύει τὸν τρόπον τῆς πόρθησεως.

611. οὐ μὴ ποτε — πέρσειεν] In oratione recta οὐ μὴ ποτε πέρσειεν potius dicturus erat quam πέρσουσι : de quo conf. annotatio ad Antig. 1042. Ex quo tamen non sequitur eum in oratione obliqua πέρσειαν (ad quod alludit unius apographi

πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
 ἄγουτο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει ταυῖν.
 καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
 τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο 615
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων
 οἶοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβὼν,
 εἰ μὴ θέλοι δ' ἄκοντα· καὶ τούτων κἄρα
 τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών.
 ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι 620
 καὶ τῷ παραυνῶ κεῖ τιнос κήδει πέρι.

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἡ κείνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὥμοσεν πείσας στελεῖν·
 πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἄξ' Αἰδου θανῶν
 πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ. 625

613. ταυῖν] τὰ νῦν 614. ἤκουσ'] ἤκουσεν 615. εἰπόντ'] Ex εἰπόντ'
 factum 621. κήδει] κήδηι 622. ἡ] ἡ

scriptura *πέρσειεν*) dicere maluisse
 quam *πέρσοιεν*. Similiter infiniti-
 vum non aoristi, sed futuri in ora-
 tione obliqua cum *οὐ μὴ* construxit
 Euripides Phoen. 1590. post ver-
 bum *ἐθέσπισεν*, plane ut Sophocles,
σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας οὐ μὴ ποτε
| σοῦ τήνδε γῆν οἰκούντος εὐ πράξειν
πόλιν.

613. *ἄγουτο νήσου*] Genitivum,
 qui cum *ἀπάγειν* et *ἐξάγειν* con-
 jungi solet, cum verbo simplici con-
 struxit, ut El. 724. *ὥς δόμων ὁρῶ*
τὴν σὴν δραιμον — ἐντάφια χερσὶν
φέρουσαν. Pariter *βάθρων ἴσταςθαι*
 Oed. T. 142. et *πέτρας πεσῶν* infra
 v. 1002. Haec et alia Wund.

616. *δηλώσειν*] Per *δείξειν* exp.
 schol., ut v. 609. dictum erat *εἰδειξ'*
Ἀχαιοῖς ἐς μέσον.

617. *οἶοιτο*] *Putare* sc. Frequens
 hic usus optativi. Lyrius p. 130,
 31. *οἶοιτο δὲ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν πα-*
ρὰ Λακεδαιμονίων τῇ πόλει εὐρήσε-

σθαι. Sic *εἴροι* apud Aeschylum
 Ag. 606.

618. *τούτων — τυχών*] De colloca-
 tione verborum dictum ad v. 598.
κἄρα τέμνειν] Homerum respicit
 Il. 2, 259. *μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ κἄρη*
ῥομοῖσιν ἐκείη — εἰ μὴ ἐγὼ σε —.
 WAKEF.

622. *ἡ πᾶσα βλάβη*] Merum sce-
 lus. Eodem modo El. 301. *ὁ πᾶντ'*
ἀναλκις οὔτος, ἡ πᾶσα βλάβη. ubi
 schol. *ὁ πανταχόθεν βλαβερός*. GE-
 DIK.

624. 625. Sisyphi, qui κέρδιστος
γένετ' ἀνδρῶν, vaferrimum commen-
 tum, quo post mortem ad superos
 reditum impetraret, e Pherecyde,
 quem laudat Homeri interpres ad
 Il. 6, 153. hic in scholiis traditur.
οὐκείνου πατήρ ὁ Σίσυφος· μέλλων
 γὰρ τελευτᾶν παρήγγειλε τῇ γυναικὶ
 αὐτὸν ἔθαπτον καταλιπεῖν· καὶ κα-
 τελθὼν εἰς Αἶδου, τῶν γε νεομισμέ-
 νων μὴ τυχών, κατηγόρησε τῆς γυ-

ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἴμ' ἐπὶ
ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙ. οὐκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινὰ, τὸν Λαερτίου
ἐμ' ἐλπῖσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγουν' ἐν Ἀργείοις μέσοις ;
οὐ θάσσον ἂν τῆς πλείστον ἐχθλοῦς ἐμοὶ
κλούμ' ἐχθροῦς, ἢ μ' ἔθηκεν ὦδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκέλευε πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
τολμητὰ. καὶ νῦν οἶδ' ὁδοῦνεχ' ἵζεται.

630

630. ἄγουν'] ἄγονθ', τ α m. pr.

631. οὐ θάσσον Welokerus in

Museo Rhenano vol. I. p. 448. pro οὐ θάσσον

634. οὐνεχ'] οὐνεκ',
χ α m. pr.

καὶ τὰ παρὰ τῷ Ἀιδωνεῖ, ἡξίου τε
ἀνελθεῖν καὶ τὴν γυναῖκα τιμωρῆσα-
σθαι· ἀνελθὼν δὲ οὐκέτι ὑπέστρεψεν,
ὥς μετ' ἀνάγκης κατήλθεν· ἐκ πα-
τρὸς οὖν πανούργου Ὀδυσσεύς. Ve-
rustissimae fabulae testis est The-
ognis v. 523 (702). BRUNCK.

624. δὲ non ad ὥσπερ referen-
dum, sed ad ea quae nuncius nar-
raverat : ut Ulixes me ad revisen-
dum Graecorum exercitum addu-
cet, ita credam me post mortem
ab inferis rediturum, sicut patrem
illius : i. e. non magis illuc ibo
quam mortuus in vitam revertar.
HERM.

627. συμφέροι] Brunckius Latine
vertit vobis optima conferat deus.
Atqui formula ὅπως ἄριστα aliter
quam sensu adverbii poetam uti
potuisse non puto. Suspicio ita-
que συμφέροι personaliter hic dic-
tum esse eadem ratione, qua
alias impersonale verbum συμφέ-
ροι. Certe ut ex Demosth. p. 294,
15. affertur οἱ καιροὶ ξυνηνέχασιν
τοῖς ἐχθροῖς, et ut mox noster 659.
ἐποῖόν ἂν σοὶ συμφέρον, sic poeta
videtur dicere potuisse ὁ θεὸς συμ-
φέρει ὑμῖν, conducit vobis, utilis,
beneficius est. BUTTM. Simili-

ter, sed de re, Aristoph. Eccl. 475.
λόγος γὰρ τοὶ τίς ἐστι τῶν γερατει-
ων, | δὲ ἂν ἀνόγη' ἢ μῶρα βουλευ-
σάμεθα, | ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῶν
συμφέροι. Hermannus explicat :
quam optime vobiscum conspiret
deus, afferens Eur. Med. 13. πάντα
συμφέρονσ' Ἰδσόνι, in rebus omni-
bus consentiens et se accommo-
dans illi, et Soph. El. 1464. συμ-
φέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Similem
locum Aesch. Choeph. 781. com-
paravit Wund. ἀλλ' εἰμι καὶ σοῖς
ταῦτα πέσσομαι λόγοις. | γένοιτο δ'
ὥς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.

630. δεῖξαι] Conf. v. 616.
νεὼς ἄγουν'] I. e. ἀπὸ νεὼς ἄγον-
τα, de quo usu genitivi dictum ad
v. 613. Hoc autem dicit Philo-
cteta, sperare Ulixem se blandis
dictis effecturum ut Philoctetam
ab navi, postquam ad Trojam ap-
pulerit, in media castra Graecorum
adducat. Sic recte Hermannus.
Neque enim νεὼς ἄγοντα pro ἐπὶ
νεὼς vel ἐν νηὶ ἄγοντα dictum accipi
potest.

632. ἄπουν] Sine pede, pro in-
utili pede, ut ἄκοικος εἰσολέκῃσι pro
δόσοικος v. 534. WAKEF. In
Flor. Γ. ἄπουν cum. γρ. ἄπουν.

ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὥς ἡμᾶς πολὺν 635
πέλαγος ὀρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
ἴωμεν. ἦ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
λήξαντος ὕπνον ἀνάπαυλαν ἤγαγεν.

ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦκ πρόφρας ἀνῆ, 640
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντισστατεῖ.

ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.

ΝΕ. οἶδ'· ἀλλὰ κακέinoisι ταῦτ' ἐναντία.

ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπάσαι βίβ.

ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβὼν 645

στον σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὦν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.

636. ὀρίζῃ Brunckius pro ὀρίζει. 639. τοῦκ] τοῦ ἀνῆ Pier-
sonus pro ἀνῆ (cum gl. παρῇ), ut est in codice. 642. οἶδ' Doeder-
linus pro οὐκ 644. κλέψαι τε] αἱ τε in litura.

636. νεώς] βίας, lectio ab H. Stephano memorata, est in apogr. uno. Error librarii, Ὀδυσσέως βίας ex aliis hujus fabulae locis recordati.

639. τοῦκ] Sic apographa pro τοῦ.

πρόφρας] In Flor. Γ. γρ. πρόφρας, quae grammatici conjectura est propter ἀν, lectionem vitiosam, excogitata.

ἀνῆ Piersonus. Aldus edidit ἀγῆ, ut in Par. 2712. scriptum est, proclivi librarii errore. Aliorum codd. lectiones longe sunt absurdissimae, ῥάπ, ἀπ, quarum haec, quae in Triclinii recensione est, plane contrarium ejus quod sententia et res ipsa postulant, praebet. πνεῦμα τὸ ἐκ πρόφρας, ventus qui a protra fiat, contrarius est. Expectandum itaque erat, non donec flaret ἀπ, sed donec remitteret, ἀνῆ. Sic infra 764. BRUNCK.

641. ἀεὶ καλὸς πλοῦς—] Sententiam Homericam II. 14, 80. com-

parat Schneidew. οὐ γὰρ τις νέμεις φυγέειν κακὸν οὐδ' ἀνὰ νύκτα· βέλτερον δὲ φεύγων προφύγῃ κακὸν ἢ ἐλῶν.

642. οἶδ'· ἀλλὰ—] Scholima, μὴ εὐλαβηθῆς, φησί· κακέinois γὰρ ἐναντία τὰ πνεύματα· ἀπὸ τοῦ τὰ ἡμᾶς ἐπύχοντα κακέinois ἐπύχει.

643. οὐκ ἔστι λησταῖς—] Schol. τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἀναισθητός ἄνθρωπος· ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσιν. Non hoc cogitavit Sophocles, sed lucri cupiditate metum periculi vinci. HERM.

645. χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβὼν] Similia quaedam exempla contulit Elmaleius ad Eurip. Med. 552. Digna tamen memoratu conjectura Dobraei est λαβόνθ', cui comparandum μολόνθ' in fine trimetri positum Oed. Col. v. 1164.

647. ἀλλ' ἔστιν ὦν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο] Est, inquit, quibus opus sit, sed non ex multis opibus, i. e. ut illa de magna rerum varietate deligere debeam. HERM.

ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεὼς γε τῆς ἐμῆς ἐνι ;

ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' αἶε
κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πραῦναι πάνν.

650

ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρῆς λαβεῖν ;

ΦΙ. εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρήκεν, ὥς λίπω μὴ τῷ λαβεῖν.

ΝΕ. ἤ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἂ νῦν ἔχεις ;

ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἂ βαστάζω χεροῖν.

655

ΝΕ. ἄρ' ἔστιν ὥστε καγγύθεν θέαν λαβεῖν,
καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν ;

ΦΙ. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν
δοπίων ἂν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται.

ΝΕ. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἐρωθ' οὕτως ἔχω·

660

εἴ μοι θέμις, θέλομ' ἂν· εἰ δὲ μὴ, πάρες.

ΦΙ. ὁσιά τε φωνεῖς ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,

655. ἄλλα γ' ἔσθ' ἄλλ' (sic) ἔσθ'

656. ἄρ' ἔρ'

648. νεὼς—ἐνι] *In navem re-*
ceptum sū. Similiter ἐγκλείειν et
ἀσπιδέχασθαι cum genitivo constru-
untur: v. ad *Ajac.* 1274. *Scho-*
liasta, τί ἔχεις ὅπερ ἐμῇ ναῦς οὐκ
ἔχει; ἀπὶ τοῦ οὐδὲν ἡμῶν λείπει.
Wakefield ἐπὶ scribendum vide-
batur. Quae praepositio hic minus
apta quam v. 516. ἐπ' εὐστόλου
ταχείας νεὼς πορεύσασιν· ἔν, aut
Eurip. *Iph. T.* 102. νεὼς ἐπὶ φεύ-
γμεν.

650. κοιμῶ τόδ' ἔλκος] *Dolorem*
vulneris dicit, ut *κοιμήσων δ' ὀδύνας*
Homer. *Il.* 15, 524. *πραῦναι* in-
transitive dictum mitescendi signi-
ficatione. Quocum *Musgravius*
comparavit *θάρσυναι* intransitive dic-
tum ab *Sophocle* *El.* 916. ἀλλ',
δὲ φίλη, θάρσυναι.

652. τόξων] τόξα hic non de solo
arcu, sed etiam de sagittis et quid-
quid ad arcum pertinet, dici apertum
est. Apte *Buttmannus* attulit
Il. 21, 502. seq. et *Eurip.* *Ion.*

524. HERM.

653. εἴ μοι τι—παρερρήκεν] In-
telligendum τοῦτο ἐρῶ λαβεῖν.

655. ἄλλα γ' apogr. pleraque
pro ἄλλ'. In *Flor.* Γ. est ἄλλ' ἔσθ'
ἀλλ' ἂ—.

657. βαστάσαι] *Suidas*, βαστάσαι
οὐ τὸ ἄραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς,
ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι. Non tamen
de simplici cōtrectatione intelli-
gendum, sed est in manum su-
mere, tractare; ne quis de gesta-
tione armorum cogitet. Conf. *El.*
905. et 1470. *BUTTM.*

ὥσπερ θεόν] Qualia putabant ar-
ma sua viri ferociore. Cfr. *Apoll.*
Rhod. 1, 466 seqq. *Aesch.* *Sept.*
529. *ὁμνυσι δ' αἰχμήν ἣν ἔχει μάλλον*
θεοῦ σέβειν πεποιθότες. *Clem. Alex.*
Protrept. p. 42. *Ammianus Mar-*
cell. 17, 12. *eductisque micronibus*,
quos pro numinibus colunt, juravere
se permansuros in fide. *Virg.*
Aen. 10, 773. *Stat. Theb.* 9, 546.
WAKEF.

ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
 μόνος δέδωκας, δς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
 δς πατέρα πρέσβυν, δς φίλους, δς τῶν ἐμῶν 665
 ἐχθρῶν μ' ἐνερθεν δντ' ἀνέστησας πέρα.
 θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι κἄξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
 εὐεργετῶν γὰρ καὶ τὸς αὐτ' ἐκτησάμην. 670
 ΝΕ.χωροῖς ἂν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 675

Post 670. sequebantur

οὐκ ἔχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον. 670
 ὅστις γὰρ εἰδὼν εἰδὼν παθὼν ἐπίσταται,
 πάντος γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσω φίλος.

663. τῶδ' τόν'

666. πέρα] πέρα

670. αὐτ' ἂν'

663. τῶδ' apographa pro τόν'.
 665. δς τῶν ἐμῶν] Scholiasta, δς
 ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν,
 ὅντα αὐτῶν ἐλάττωσα. Pronomine
 δς saepius repetito beneficiorum in
 se collatorum magnitudinem signi-
 ficat.

666. πέρα] I. e. πέρα ἐχθρῶν,
 supra inimicos.

667. Verbum θιγγάνειν non so-
 lum contrectare, sed comprehen-
 dere, in manum sumere valet;
 quod patet vel ex eo, quod sequi-
 tur, καὶ δόντι δοῦναι, et ex aliis ex-
 emplis, quae ad v. 1398. appone-
 mus. BUTTM.

668. καὶ δόντι δοῦναι] Scholiasta,
 ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι μοι τῷ δόντι σοι.
 Cfr. infra v. 774. οὐ δοθήσεται πλὴν
 σοὶ τε κἀμοί. De hoc usu verbi
 simpliciter δίδωμι pro composito ἀπο-
 δίδωμι v. Heyn. ad Apollod. 2, 4, 2.
 p. 199. ed. prior. Philoctetes hoc
 voluit: licet tibi haec arma con-
 tractare, sic tamen ut ea mihi red-
 das. Id humanius et amicius hac
 elocutionis figura expressit: licet

tibi haec arma contrectare, mihi-
 que qui dedi reddere. Eodem
 urbanitatis tanquam schemate in
 communi vita οἱ χαριέστεροι,
 permittentes aliquid sub condi-
 tione, hanc conditionem facere
 solemus partem ipsius permissio-
 nis. SCHAEF.

670. εὐεργετῶν] Scholiasta, αὐ-
 τὸς γὰρ ὑφῆψε τῷ Ἡρακλεῖ τὴν πυ-
 ράν.

671-673. οὐκ ἔχθομαι σ' ἰδὼν τε
 καὶ λαβὼν φίλον· | ὅστις γὰρ εἰδὼν
 εἰδὼν παθὼν ἐπίσταται, | πάντος γένοιτ'
 ἂν κτήματος κρείσσω φίλος.] Ver-
 sus manifesto spurii, qui nec cum
 praecedentibus apte sunt connexi
 et sententiam praebent ineptam.
 Neque enim quidquam beneficii a
 Philocteta acceperat Neoptolemus,
 ut εἰδὼν dici possit. Quod qui
 scripsit, Herculem in mente ha-
 buit, sententiamque ultimi versus
 εὐεργετῶν γὰρ καὶ τὸς αὐτ' ἐκτησά-
 μην amplificare voluit.

675. τὸ—νοσοῦν] Sic τὸ νοσοῦν
 Trach. 196.

ΧΟ. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα,
 τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς [νου παῖς·
 'Ιξίον' ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς ἐβαλ' ὁ παγκρατῆς Κρό-
 ἄλλον δ' οὐτιν' ἐγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδὼν μοῖρα 681
 τοῦδ' ἐχθλοῖσι συντυχόντα θνατῶν,
 δς οὐτ' ἐρξας τιν' οὔτε νοσφίσας,
 ἀλλ' ἴσος ὦν ἴσοις ἀνήρ, 685

676.-690. = 691.-705.

677.-681. Verpus sic divisi, τὸν ποτὲ δρομάδ' ἐλαβ' ἄλλον-
 γ' οἶδα—μοῖραι 676. ἐξήκουσ' ἐξήκουσ' 677. τὸν addidit
 Porsonus. 678. 'Ιξίον' ἀν' ἄμπυκα scripsi pro 'Ιξίονα κατ' ἄμπυκα
 679. δρομάδ' ὡς scripsi pro δρομάδα δέσμον ὡς ἔβαλ' Wakefieldus
 pro ἐλαβ' 681. ἐσιδὼν] ἐσιδων (sic) pr. μοῖρα] μοῖραι pr. 685.
 ὦν Schultzius pro ἐν

676. Scholiasta, λόγῳ μὲν ἀκούω
 τὸ τοῦ 'Ιξίονος πάθος, ὅτι τροχά-
 ζεται. πελάταν δὲ αὐτὸν λέκτρων
 Διὸς εἶπεν, τὸν πειράσαι βουλευθέντα
 τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα, ὃν ἐθῆσεν ὁ
 Ζεὺς, μὴ μέντοι ἑωρακέναι μείζονα
 τῆς φιλοκτῆτου νόσου. Notissima
 poena est, qua affectus Ixion pu-
 tabatur, quum illicitos Junonis
 amplexus petivisset: de qua Schul-
 tzius et Wunderus citant Pindar.
 Pyth. 2, 39. Eurip. ap. Plutarch.
 Mor. p. 17 E. Eurip. Herc. f.
 1297 sq. τὸν ἀρματηλάτην 'Ιξίον' ἐν
 δεσμοῖσιν. schol. ad Eurip. Phoen.
 1185. ed. Matth. Tibull. 1, 3, 73
 sq. Hygin. fab. 62. Welcker. Tri-
 log. Aeschyl. p. 547.

677. τὸν πελάταν λέκτρων] Scho-
 liasta, τὸν βουλευθέντα ἐπιβῆναι τῇ
 ἐνὲρ τοῦ Διὸς.

678. ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς]
 Interpolatam quam correxi scri-
 pturam codicis κατ' ἄμπυκα δὴ δρο-
 μάδα δέσμον ὡς legit scholiasta, qui
 annotavit, κατὰ τὸν τροχὸν δεδεμέ-
 νον. et (ad δρομάδα) τὸν περιφερό-
 μενον ἐν τῷ δρόμῳ. Ex hoc loco
 Hesychius, ἄμπυκες τροχοί. οὕτως
 Σαφοκλῆς ἐν Φιλοκτῆτῃ. διὰ τὸ
 κυκλωτέρες. δρομάδα cum ἄμπυκα

jungendum esse monet Wunderus
 collato Pind. Pyth. 2, 40. 'Ιξίονα
 φαντὶ ταῦτα βροτοῖς λέγειν ἐν πε-
 ρέοντι τροχῷ παντῇ κυλινδόμενον.
 et Tibullo 1, 3, 74. versantur celerē
 noxia membra rota. Manifestum
 vero quod rejeci glossema est δέ-
 σμιον, ut vel metri vitium osten-
 dit.

682. ἐσιδὼν] Apogr. pleraque
 ἐσιδον. In uno ἐσιδον. Sic ἰδὼν
 in ἰδον vel εἰδον corruptum Ant.
 404.

683. τοῦδ'] I. e. ἡ τόνδε, usitata
 in comparationibus brachylogia.

684. οὐτ' ἐρξας] οὔτε τι ῥέξας ex
 hoc loco affert Eustath. p. 763, 2.
 errore memoriae. ἐρξας in malam
 partem esse accipiendum ut idem
 sit quod ἐρξας κακόν τι ex altero
 verbo νοσφίσας intelligitur. Ho-
 mer. Od. 4, 680. comparat Schnei-
 dew. οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξάσιον οὔτε
 τι εἰπών.

685. ὦν cum Schultzio scribere
 malui quam ἐν in eiv mutare cum
 Bothio. Similem Euripidis sen-
 tentiam ex Sylei fragm. 6. compa-
 ravit Schneidew. τοῖς μὲν δίκαισις
 ἐνδίκος, τοῖς δ' αὖ κακοῖς πάντων
 μέγιστος πολέμιος κατὰ χεῖρα. Εἰ

686. 687. Versus interpolati
 per B. et c. propter quod in
 antiquis codicibus Elect. 1212
 αὐτὸς ἐχέει μὲν πρὸ τοῦ θεοῦ
 αὐτοῦ παλαίον, quod est in aq

sic apud Sophoclem quoque
 per *dikaiois* explicat scholiasta
 v. 552. dictum est *προστυχόντι*
ἴσων.

686. 687. Versus interpol
 quorum prior, *ῥαυθὲ δὲ ἀναξί*
 supplementum librarii est : n.
 Sophocles versum posuerat resp
 dentem verbis antistrophicis *εἰρ*
γὰρ ἄλλοι ἄλλῃ. 'Αναξίως E.
 furditius, in reliquis ab vero abe
 rans, in *ἀτίμως* mutabat, schol
 astae cujusdam annotationem s
 Electr. 1212 comparans, in qu
ἀτίμως per *ἀναξία* explicatur : unc
ὠλέκεθ' ὥδ' ἀτίμως scripsi in ed
 tione prima, etsi non contenda
 haec ipsa Sophoclis verba esse
ὠλεκόμαν dixit Sophocles Trac
 1015. et *ὀλεκεῖς* Ant. 1286. I
 altero versu, *τόδε θαῦμ' ἔχει μ*
 Erfurditius scripsit, *τόδε δὲ θαῦμ*
μ' ἔχει, recte fortasse
 malim.

παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἵμα-
 δς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἐλκέων [τηρόν·
 ἐνθήρου ποδὸς ἡπίοισι φύλλοις
 κατευνάσειεν, εἴ τι ἐμπέσοι
 φορβάδος ἐκ γάλας ἐλεῖν· 700
 εἶρπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα τότ' ἂν εἰλνόμενος,
 παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
 χοι πόρου, ἀνέκ' ἐξανείη δακέθυμος ἅτα· 705

692.-698. Versus sic divisi, οὐδέ-| κακογείτονα-| βαρυβρῶτ'-| σειεν αἵ-
 ματηρόν-| τὰν θερμοτάταν-| αἱμάδα-| ἐνθήρου-| 696. δς τὰν Her-
 mannus pro οὐδ' δς τὰν 698. φύλλοις] φύλλοις 699. τι
 scripsi pro τις 700. ἐκ γάλας scripsi pro ἐκ τε γὰς 701. Versus
 sic divisi, ἔρπει-| τότ' ἂν-| παῖς-| ὅθεν-| πόρον-| δακέθυμος-|. 701.
 εἶρπε Bothius pro ἔρπει ἄλλοτ' ἄλλα] ἄλλου τ' ἄλλαι 702.
 ὅς] ὅς 705. πόρου Wakefieldus pro πόρον ἐξανείη Her-
 mannus pro ἐξανήσι (ἐξανεί.ησι pr., littera ante η erasa, quae λ fuisse
 potest.

tisque ultra modum epithetis, κα-
 κογείτονα—ἀντίτυπον—βαρυβρῶτα
 —αἱματηρόν. Ceterum conf. v. 280.
 ἔρπει δ' οὐδέν' ὥτοπον (δρῶντα), |
 ὅς δς τις ἀρκέσειεν οὐδ' ὅς τις νόσον
 | κέκοντι συλλάβοιτο.

695. Epitheta βαρυβρῶτα αἵμα-
 τηρόν ab vulnere ad gemitum trans-
 tulit quem vulnus ei exprimit.
 Sic v. 209. αἰδὰ τρυδάτωρ.

696. δς refertur ad nomen re-
 motius κακογείτονα. αἱμάδα scholi-
 asta recte interpretatur τὴν τοῦ
 αἵματος ῥύσιν.

698. ἐνθήρου scholiasta inter-
 pretatur θηροθήκτον. Recte vero
 Battmannus ἄγριον, efferatum, si-
 gnificari putat, ut Aeschylus ἐνθη-
 ρον τριχὰ dixit Agam. 571. Foed-
 um enim pedis sanie delibuti
 adaspectum intelligi poeta voluit.
 HERM.

699. κατευνάσειεν] Non a κατευ-
 νάω, sed a forma κατευνάω, qua
 rarius utuntur tragici. Euripides
 Hippol. 1377. διὰ τ' εἰνᾶσαι τὸν ἐμὸν
 βίετον. ubi aliquot libri εἰνῆσαι.

699. 700. εἴ τις ἐμπέσοι, | φορ-
 βάδος ἐκ τε (γὰρ Turnebus) γὰς
 ἐλεῖν.] Commate post ἐμπέσοι
 carent edit. veteres. Pronomen
 τις ad αἱμάδα rettulerunt interpre-
 tes et de proximis, quae construc-
 tione sunt soluta, verbis φορβάδος
 ἐκ τε γὰς ἐλεῖν ea excogitarunt
 quae non credibile est Graecis fu-
 isse placitura lectoribus. Mihi τε
 γὰς ex γέας corruptum corrigen-
 dumque videtur, εἴ τι ἐμπέσοι |
 φορβάδος ἐκ γάλας ἐλεῖν. Recte
 autem hoc addit, ut supra v. 44.
 Ulixes, φύλλον εἴ τι νόσυνον ἀτοίθε
 που. Neque enim quibusvis herbis
 vis inest medica.

701. εἶρπε] ἔρπει etiam scholiasta
 et apographa, nisi quod in uno
 ἔρποι. Cum hoc verbo construenda
 est quae sequitur ἂν particula.

ἄλλοτ' ἄλλα] Sic recte apo-
 grapha.

704. ὑπάρχοι] Apogr. pleraque
 ὑπάρχει.

705. πόρου] Legebatur πόρον.
 πόρον codex et scholiasta, quā π-

οὐ φορβάν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων 706
 αἶρων τῶν νεμόμεσθ' ἄνδρες ἀλφηштаί,
 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἰ ποτε τόξων 710
 πτανοῖς τοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
 ὦ μελέα ψυχὰ,
 δεσ μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἦσθη δεκέτει χρόνῳ, 715

706.—717. = 718.—719.

706.—709. Versus sic divisi, οὐ φορβάν— γᾶς— αἶρων— ἄνδρες —
 711. πτανοῖς τοῖς ἀνύσειε Erfurdcius pro πτανῶν ἀνύσειε πτανοῖς 715.

Duo versus δεσ— σθη δεκέτει— πώματος] πώματος, u a m. pr. δεκέ-
 τεi] δεκέτει cum duplici accentu, quorum alter antiquior.

ρον cum ἔρπει conjunxit, τὸ δὲ ἐξῆς·
 τότε γὰρ ἦν ἡλικία ἐξανίσει δακέθυμος
 ἔτα, ἔρπει πόρον ἄλλοτ' ἄλλον, εἰ-
 λυόμενος, ὥσπερ παῖς ἔνευ φίλης τι-
 θήνης ὑπάρχων. Quam non dubito
 absurdam dicere verborum trajec-
 tionem. Scribendum δὲ ἐν εὐμάρει
 ὑπάρχοι πόρου, deleto quod post
 ὑπάρχοι positum est commate, quo
 recte carent editiones veteres. Et
 πόρου restituendum esse vidit Wake-
 fieldus.

ἐξανείη] Apographa pleraque ἐξα-
 νίσει, pauca ἐξανίη, ἐξανίης, ἐξανίη.

706. γᾶς σπόρον] Scholiasta,
 σίτον, ἐν νεμόμεσθα· ἀπ' ὧν νεμό-
 μεθα, τουτέστι τρεφόμεθα. αἶρων·
 λαμβάνων. Sensus est: non nutri-
 mentum capiens terrae fruges, nec
 de aliis rebus, quibus vescimur.
 Genitivus ἄλλων pendet ab αἶρων,
 quod verbum non minus recte
 quam λαμβάνειν, πίνειν et sim. cum
 accusativo simul jungitur et cum
 genitivo, quum et aliquid et de
 aliqua re aliquid sumere significat.
 WUND.

707. ἄνδρες ἀλφησταί ex Homero
 derivatum esse patet. Vide schol.
 ad Hom. Od. 6, 8. et Blomf. ad
 Aesch. Sept. 768. WUND.

711. πτανοῖς τοῖς ἀνύσειε Erfur-
 dius praesente Brunckio, qui τοῖς

πτανοῖς ἀνύσειε conjecit. Legeba-
 tur πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε. Alio
 verborum ordine πτανῶν ἀνύσειε
 πτανοῖς codex et apogr. pleraque.
 τοῖς quin recte addiderit Brunckius
 vix potest dubitari confirmaturque
 v. 105. θηροβολοῦντα πτηνοῖς τοῖς:
 sed quod scholiastam, qui βέλεσιν
 explicandi causa supplevit, τοῖς in
 libro suo invenisse opinatur, mihi
 valde incerta conjectura videtur.
 Nam quum grammaticus non so-
 lum πτανοῖς, sed etiam ejectionem a
 Brunckio πτανῶν agnoscat, ali-
 quanto probabilius est non alia
 eum usum esse quam quae etiam
 num in codice exstat lectione. Est
 autem scholiastae annotatio haec,
 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων: πλὴν εἰ ποὺ τοῖς
 πτηνοῖς βέλεσιν ἐξ ὠκυβόλων τόξων
 ἀνύσει φορβὴν πτηνῶν, τουτέστιν
 ὀρνέων· λείπει δὲ ἡ ἀπό· ἀπὸ πτη-
 νῶν. Ceterum comparanda cum
 his quae Philocteta ipse narravit
 v. 287 seqq.

715. δεσ—] Refertur ad μελέα
 ψυχὰ, quo Philoctetes significatur.
 Sic ὥσπερ apud Homerum ad βίη
 Ἡρακλεῖη (i. e. Ἡρακλῆς) et similes
 nominum periphrases refertur.

μηδ'] μηδὲ, non οὐδέ, dicit, quia
 non simpliciter narrat quid factum
 sit, sed rationem reddit cur sortem

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

83

λεύσσω δ' εἴ που γνολή στατὸν εἰς ὕδωρ,
ἀεὶ προσενώμα.

νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων·

720

ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
πολλῶν μνηῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλάν

716. λεύσσω] λεύσσειν εἴ που Brunckius pro ὅπου 717. ἀεὶ]
Sic, non aei 718.-729. Versus sic divisi, νῦν-] παιδὸς-] εὐδαίμων-]
καὶ μέγας-] ὅς νιν-] πολλῶν-] μνηῶν-] σπερχειού-] κασπίσ-] πλάθει-]
εἴτας— 723. πατρίαν Porsonus pro πατρίαν.

dolent Philoctetae. Similiter v. 255. ὁ πικρὸς θεοῖς, οὐ μὴδὲ κληδὼν—
διελθὲν ποταμὸν. et alibi non raro in hu-
jusmodi sententiis relativis. V. ad
Antig. 697.

ἐνδεχέτου πάματος ἦσθη] Schol.
οἷον περιφραστικῶς. ἦσθη ἅντι τοῦ
ἐπεπλήσθη, οὐδὲ οἷον μετείληπεν.
ἦσθη cum genitivo constructum
quia verbi ἀπολαύειν significatio-
nem habet.

716. λεύσσω] Apographa par-
tim sic, partim λεύσσειν vel λεύ-
σειν, ad quod γρ. λεύσων annota-
tum in Flor. Γ. ὅπου Brunckius
recte in εἴ που mutavit, quod ver-
sus antistrophicus postulat. Et est
fortasse λεύσσειν illud inde ortum
quod ad ὅπου adscriptum esset ei,
postmodum ad λεύσσω male rela-
tum. Similiter aberratum fuit An-
tig. 725. Quod autem chorus mi-
seram describens Philoctetae vitam
στατὸν ὕδωρ dicit, repugnat versi-
bus 21. et 1461. ubi fontana aqua
memoratur. In quo tamen eo mi-
nus est argutandum, quum stag-
nanti aquae hic non fontana, sed
vinum opponatur.

718. προσενώμα ea est significa-
tione dictum quam Wakefieldus
conjectura sua declaravit πῶς ἐνώ-
μα. Et sic fere scholiasta, qui ex-
plicat ταυτὸν δίνειν, ἅντι τοῦ ἐπο-
ρεύετο. Conf. ad v. 168.

719. ὑπαντήσας] Schol. τυχὼν
Νεοπτολέμου. Verbum ὑπαντᾶν cum
tertio casu jungi solet; hic autem
casum simplicis adsciscit, vacante
praepositione. BRUNCK.

730. εὐδαίμων ἀνύσει] Scholiasta,
εὐδαιμονήσει. τὸ ἐξῆς εὐδαίμων καὶ
μέγας ἀνύσει· ἐκ κείνων δὲ λέγει
τῶν κακῶν. ἀνύσει paullo plus est
quam γενήσεται. Nam significat
consequetur ut fiat.

722. πλήθει πολλῶν μνηῶν] Idem
quod supra v. 598. χρόνῳ τωσφδε,
post tot menses quos in solitudine
vixit. BUTTM.

724. πατρίαν] Hoc si recte scri-
ptum legitur, syllaba media cor-
rupta pronunciandum erit, cuius
mensurae exempla plura sunt apud
Euripidem, sed nihilo certiora quam
Sophocleum, quum multo probabi-
lius sit locis illis omnibus alterum
adjectivum πατριος esse restituen-
dum: de quo recte iudicavit Elms-
leius ad Eurip. Bacch. 1365., prae-
eunte Porsono qui ad Hecub. 79.
annotaverat "Cum Attici πατριος
et πατριος promiscue usurpent, cur
ad licentiam poeticam, nulla neces-
sitate cogente, provocemus!" Cui
sententiae non obstat quod gram-
matici haec adjectiva sic distin-
guunt ut πατρία sint τὰ ἐκ πατέ-
ρων εἰς υἱὸς χωροῦντα, πατρία δὲ
τὰ τῆς πόλεως, quum uero nihil

Μηλιάδων νυμφᾶν,

725

Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἔν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς

πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαῆς,

Οἶτας ὑπὲρ ὄχθων.

728. πᾶσιν] πᾶσι

referat utrum quis paterna (πατρῴα) an patria (πάτρια) dicat, ut in verbis Sophoclis, ubi αὐτὴ πατρῴα etiam πατρία est Philoctetæ. Eadem aliorum locorum ratio est, velut in hac ipsa fabula v. 398. τὰ πάτρια τεύχεα, et Oed. T. 1394. τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δόματα. Huc accedit quod libri Euripidis aliorumque scriptorum sæpe inter utrumque adiectivum variant. Quo minus dubitavi πατρίαν Sophocli restituere.

725. Μηλιάδων νυμφᾶν] Schol. ἔστιν ἀντὶ Τραχυλίων. περὶ τὴν Τραχίνα γὰρ οἱ Μηλῆϊς. Hinc apud Soph. Trach. 194. Trachiniorum populus appellatur Μηλῆϊς λέξις. Vide supra ad v. 4. et de Spercheo ad v. 491. SCHULTZ.

726. παρ' ὄχθαις] Expectes παρ' ὄχθας, quum præcedat ἔγει πρὸς αἰλάν. Nam quod Schneidewino placuit, dativum propter ἵνα quod sequitur positum esse, non probatur attractionis exemplis quæ attulit ex Oed. Col. 1226. ubi βῆναι κείθεν ὅθεν περ pro ἐκείσε ὅθεν περ, et Trach. 701, ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προέκ' ἄνα(τ)οῦσι, ubi ὅθεν pro οὐ dictum est.

727. ἔν' ὁ χάλκασπις] Schol. ὅπου δ' ἐκείσεθεν ἀνὴρ πελάσσεται πᾶσι. λέγει δὲ τὸν Ἡρακλέα. Mirabatur Wakefieldius Herculem aereo scuto potius quam clava et pelle leonina ornatum. Buttmannus contra miratur non recordatos esse interpretes nobilissimi Hesiodico carmine scuti. Mihi non videtur Sophocles ad Hesiodum respexisse, sed nomine illo nihil nisi bellicosum significasse. Herculem enim dici non

epitheton illud, sed ascensio ad deos ex monte Oeta declarat. HERM. De armis quæ postea tribuerunt Herculi Heinrichium in Proleg. in Scutum Hesiodicum p. lxx. seqq. dixisse memorat Jacobus.

728. πᾶσιν lemma scholii. Apographa cum codice πᾶσι. Honorum auget quod Hercules dicitur inter deos versari omnes, i. e. in coetu deorum. Similiter Agamemno Electr. v. 841. celebratur ὑπὸ γαίης τέμψυχος ἀνέσσω, ut Homerus dixit ἢ πᾶσιν νεκέσσει καταφθιμένοισιν ἀνέσσειν.

θείῳ πυρὶ παμφαῆς] Apollodorus 2, 7, 7. quum dixisset rogam accendi jussisse Herculem, ita pergit : μηδεὺς δὲ τοῦτο πρόττειν ἐθέλωντος, Πόλις παρὶν κατὰ ζήτησιν ποινῶν ὑφῆψε. τότε καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. κασιμένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑπεστὰν βρετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. Ea sic narrat Diod. Sic. 4, 38. οὐδενὸς δὲ τολμῶντος ὑπακοῦσαι, μόνος φιλοκτῆτης ἐπέισθη, λαβὼν δὲ τῆς ὑπουργίας χάριν τὴν τῶν τόξων δωρεὰν ἤψε τὴν πυρᾶν. εὐθὺς δὲ καὶ κεραυνῶν ἐκ τοῦ περιέχοντος πεσόντων ἡ πυρὰ πᾶσα κατεφλέχθη. HERM. Verba θείῳ πυρὶ παμφαῆς non recte schol. interpretatur, qui adscripsit λέγειν τὸ ὤς. Respicitur ad flammam rogi, qua combustus Hercules immortalitatem consecutus traditur. WUND.

729. ὄχθων] ὄχθας Flor. Γ. Quod pro ὄχθαις, quod v. 726. legitur, aptius inferre potuisset librarius.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

85

NE. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δὴ ποθ' ὦδ' ἐξ οὐδενὸς 730

λόγου σιωπῆς κάποπληκτος ὦδ' ἔχει;

ΦΙ. ἁἶ, ἁἶ.

NE. τί ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ὦ τέκνον.

NE. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου;

ΦΙ. σὺ δὴτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίξειν δοκῶ. 735

ὦ θεοί. NE. τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτήρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.

ἁἶ, ἁἶ.

NE. τί ποτε πέπονθας; σὺκ ἑρεῖς, ἀλλ' ὦδ' ἔσει 740

σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῃ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοῦ δυνήσομαι κακὸν

κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἀτταταῖ· διέρχεται

731. ἔχει] ἔχη 732. ἁἶ, ἁἶ] ἁἶ ἁἶ pr. ἁἶ ἁἶ corr. 736. ὦ
θεοί anonymous in diario classico Londinensi vol. I. p. 337. pro ὦ θεοί
extia versum posito. 739. ἁἶ, ἁἶ] ἁἶ, ἁἶ. pr. ἁἶ ἁἶ corr. 740.
ἔσει] ἔση 741. δέ τῃ φαίνει] δέ τῷ φαίνει 742. ἀπόλωλα]
o ex ω factum. 743. Ante διέρχεται litera vel interpunctio erasa.

730. τί δὴ ποθ' ὦδε] Scholiasta, τοῦτέ φησιν ὁρῶν τῇ νόσῃ πληττόμενον καὶ σιωπῶντα.

ἐξ οὐδενὸς λόγου] Nulla de causa. Addit hoc quia inexpectatum ei accidit post ea quae supra cum Philocteta collocutus erat.

731. κάποπληκτος] κάποπλήκτως in aliquot apogr.

732. Εἰαὶ dissimulare morbum, qui vehementissimo impetu ingravescit, omni modo Philoctetes studet, tanta tamē ejus vis est, ut invitū ingemiscere cogatur. WUND.

οὐδὲν δεινόν] Dissimulat morbum, metuens ne, si verum fateatur, ab Neoptolemo relinquatur. Idem ad verba οὐ δὴτ' ἔγωγε v. 735. observavit scholiasta, ἐνοχλεῖ τῷ Φιλοκτήτῃ ἢ συνήθως νόσος. θέλει δὲ κρατῆσαι ἑαυτοῦ, διὰ προσποιεῖται, ὅταν λέγῃ, ἀλλ' ἄρτι κουφίξειν δοκῶ.

735. κουφίξειν] Frequens hic usus verbi de morbo remittente apud Hippocratem.

736. Cum scriptura codicis ὦ θεοί. | τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς consentiunt duo apogr. meliora. In ceteris post θεοὺς additum est οὕτως: unde vir doctus in diario classico Londinensi vol. I. p. 337. conjecit ὦ θεοί. τί τοὺς θεοὺς ὦδ' ἀναστένων καλεῖς; ut in loco simili Euripidis Iphig. T. 780. Πυλ. ὦ θεοί. Ἰφίγ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἑμοῖς: Ad quem versum (762.) Seidlerus eandem conjecturam proposuit.

καλεῖς] βοᾷ Flor. Γ., in quo tamen annotatum γρ. καλεῖς.

743. διέρχεται] Supplendum, quod modo praecessit, κακόν, id est morbus, sive morbi impetus. Similiter infra v. 758. ἔκει γὰρ αἰὲν etc., et v. 761.

διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.

ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ, 745

ἀπαππαπαῖ, παπαππαπαππαπαππαπαῖ.

πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἰ τί σοι, τέκνον, πάρα

ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·

ἀπάμνησον ὥς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίον.

ἴθ', ὦ παῖ. 750

NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτον

τοσὴνδ' ἰνὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; [σοί;

ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον; NE. τί ἔστιν; ΦΙ. οἶσθ', ὦ παῖ; NE. τί

οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαππαπαῖ.

745. βρύκομαι] βρύχομαι 746. Interjectiones sic scriptae et interpunctae ἀπα. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶπαπαῖ. Correx. Hermannus. 751. ὅτον] του in litura paullo ampliore. 752. ποιεῖς] ποιεῖς 754. οὐκ οἶδα Philoctetæ, τῶς οὐκ οἶσθα Neoptolemo, reliqua Philoctetæ tribuuntur. Correx. Bothius. παππαπαππαπαῖ Brunc. (nisi quod ὀνόνον scripsit) pro πᾶς(π)πᾶς(π)παῖ, quod est in codice, duobus π, quae inclusi, serius additis a m. pr.

προσέρπει, προσέρχεται τὸδ' ἐγγύς. Adde Trachin. 987. ἥδ' αὖ μισρὰ βρύκει. et 1010. ἥδ' αὖθ' ἔρπει. WUND.

745. βρύκομαι] Schol. ἐσθίομαι, καταναλίσκομαι. Perperam in libris βρύχομαι. Hesychius, βρύξαι· δακεῖν, καταπιεῖν. ad quam glossam vide interpretes et Valcken. ad Ammon. in βρύκειν p. 32. BRUNCK. βρύκομαι est in apogr. uno. Attii ex Philocteta verba apud Cicero-nem Tusc. 2, 7, 19. comparat Wakefield. jam jam absumor, conficit animam | vis vulneris, ulceris aestus.

746. Aptissime illa crebra repetitio litterae π palpitacionem oris et maxillarum, quae hujusmodi dolorum propria est, exprimit. HERM.

749. ἀπάμνησον] Schol. κόψον, θέρισον. Cupit Philoctetes morbi

doloribus liberari amputatione pedis, etiamsi ea sit cum vitae periculo conjuncta. Hinc μὴ φείσῃ βίον addit. WUND.

751. τί δ' ἔστιν—ποιεῖς;] Quid est, inquit, ita novum subito, quod tantum de te ejulatum et gemitum edis? HERM.

753. Post οἶσθ', ὦ τέκνον et post οἶσθ', ὦ παῖ Turnebus recte posuit signum interrogandi. Locum bene explicuit Doederlin. ad Oed. Col. 75. p. 246. "Quippe Philoctetes a Neoptolemo hoc petiturus, ut quamvis tantam viderit ab aegrotante imminere molestiam, nihilo minus ipse salutem afferat, verocundatur quodammodo tantum laboris illi injungere, et quid velit, ab illo potius conjectando intelligi quam a se ipso proferri mavult."

τί ἔστιν] τί δ' ἔστιν Flor. Γ, ex v. 751. ut videtur.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

87

NE. δεινὸν γε τοῦτίσασμα τοῦ νοσήματος.

755

ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.

NE. τί δῆτα δράσω ; ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῶς·

ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως

ὥς ἐξεπλήσθη. NE. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σὺ,

δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.

760

βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου ;

ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἔλων

τάδ', ὥσπερ ἦτον μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ

τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,

765

σῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν

755. τοῦτίσασμα] τοῦκείσασμα, sed ex τοῦτίσασμα factum quod libra-
rius scribere coeperat. 759. ὥς] ὦ, σ ab S inserto. ἰὼ ἰὼ

habet codex, non omittit ut Elmaleius ait.

Hoc δῆτα, non illud quod v. 761. legitur, addidit S.

σῶξ' λαμβάνει] Post ei litera erasa, v ut videtur.

755. τοῦτίσασμα duo apographa
pro τοῦκείσασμα. Scholiasta, ἡ
ἐπεισοδος, ἡ προσθήκη.

757. μή με ταρβήσας προδῶς]
Noli me aversatus morbum meum
deserere. Frequens hic usus verbi
προδιδόναι. Sic v. 911. WUND.

758. αὐτῇ] Refertur ad νόσος,
quod est in voce νόσημα v. 755.
Idem schema inter voces νέφος et
νεφέλη notavit schol. Homeri Od.
12, 75. BUTTM.

πλάνοις] πλάνης duo apogr. Scho-
liasta, ὁδοιπορίας· ἥκει ἡ νόσος ἴσως
ἐπε ἐκορήσθη πλανωμένη· ὥς ἐπὶ θη-
ρὸς δὲ ποιεῖται τὸν λόγον. Loquitur
de morbo tanquam de persona, ut
Hesiodus ab Schneidew. citatus
Op. 102. νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ'
ἡμέρῃ ἡδ' ἐπὶ νυκτὶ | αὐτῆματοι φοι-
τῶσι, κατὰ θνητοῖσι φέρουσαι. Conf.
etiam huius fabulae v. 734. 766.
767. 808.

ἴσως] Non fortasse, sed pariter sig-
nificat: nisi ἴσως scribendum cum
Bothio, quod multo probabilius.

759. ἐξεπλήσθη. ἰὼ ἰὼ] Hiatus
vitiosus. Si recte legitur ἰὼ ἰὼ δύσ-
τηνε σὺ, dubitari nequit quin
ἐξεπλήσθη in ἐξέπλησ' mutandum
sit cum Elmaleio, nisi Sophocles
alio verbo usus est. Similiter de
morbo suo Philoctetes v. 807. ὥς
ἦδε μοι—ὄξεια φοιτᾷ καὶ ταχεῖ· ἀπέρ-
χεται.

760. δύστηνε—φανείς] Per at-
tractionem dictum pro δύστηνος
φανείς propter vocativum qui prae-
cedit. De quo diximus ad Aj. 695.
Eurip. Troad. 798. χωρεῖν ἐλέθρου
διὰ παντός comparavit Schneidew.,
Herodoti 1, 25. θέης ἄξιον διὰ πάν-
των τῶν ἀναθημάτων Linwoodius,
qui interpretatur, cuius labores om-
nium aliorum labores superant.

765. πῆμα—τῆς νόσου] Hoc Ae-
schylo Agam. 580. restituit Por-
sonus πῆμα' ἀποστρέψαι νόσου, ubi
codex inepte πήματος τρέψαι νόσον.

766. αὐτὰ post τὰ τόξα redun-
danter illatum perspicuitatis gra-
tia ob verba interjecta. Sic Xen.

ὑπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·
 κοῦκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ' ἔαν χρεῶν
 ἔκηλον εὐδειν. ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
 μόλωσ' ἐκείνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
 ἐκόντα μῆδ' ἄκουτα, μῆδὲ τῷ τέχνῃ
 κέλνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτὸν θ' ἅμα
 κάμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένη.

770

ΝΕ. θάρσει προνοίας οὐνεκ'. οὐ δοθήσεται

πλὴν σοί τε κάμοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.

775

ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,

μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ, μῆδ' ὅπως

771. μῆδ'—μῆδὲ τῷ] μῆτ'—μῆ (μή corr.) τέττοι 772. μεθεῖναι] με-
 θεῖναι ταῦτα om. 777. ὅπως] Gl. ὁμοίως superscr. a m. ant.

Anab. 2, 4, 7. ἐγὰ μὲν οὖν βασιλεῖα,
 ᾧ πολλὰ οὕτως ἐστὶ τὰ σύμμαχα,
 εἴπερ προθυμείται ἡμᾶς ἀπολέσαι, οὐκ
 οἶδα ὅ τι δεῖ εὐδὸν ὑμῶσαι. Cyprip.
 1, 3, 15. πειράσσομαι τῷ πάπῳ ἀγα-
 θῶν ἱππέων κράτιστος ἱππεὺς, συμμα-
 χεῖν αὐτῷ. Vid. et Heind. ad Plat.
 Phædr. 16. Gorg. 84. BUTTM.

767. ἐξίῃ] In apographis cor-
 ruptum in ἐξήκῃ, ἐξίκεῃ, ἐξήκεῃ. ἐξήκεῃ
 probabat Buttmannus, interpreta-
 tus, simulac præstitutum sibi ter-
 minum attigerit, ut ὁ χρόνος ἐξήκει
 dicitur, tempus destinatum elapsum
 est.

768. λῆξαι πρότερον] Scholiasta,
 τῆς ὁδῶντος παύσασθαι πρότερον, πρὶν
 κοιμηθῆναι.

771. ἐκόντα μῆτ' ἄκουτα] Apud
 poetam et in Ionum prosa de duo-
 bus vel tribus, quæ neganda sunt,
 primum particula negativa interdum
 destituitur, e sequentibus re-
 trahenda. Arist. Av. 694. γῆ δ'
 οὐδ' ἄρ' οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Herodot.
 4. 28. ἡμίονοι δὲ οὐδὲ βουὶ ἀνέχονται
 τὴν ἀρχήν. Pythag. aur. carm. 26.
 πρῆξαι μῆτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτε-
 ρόν ἐστιν. Cf. Schaef. ad L. Bos.
 Ellips. p. 777. et Elmsl. ad Oed. T.

817. BUTTM. μῆτ' in μῆδ' mu-
 tavi et μῆδὲ τῷ ex apogr. pluribus
 scripsi pro μῆτε τῷ.

772. ταῦτα est in apographis tan-
 tum non omnibus.

773. κτείνας γένη] Sic σημήνας
 γενοῦ Oed. T. 957. ubi v. annot.

774. θάρσει—] Sententia hæc
 est: quod ad providentiam quidem
 meam attinet, bono animo es: ne-
 mo hunc arcum præter te et me
 habebit. Sunt hæc consuetæ tra-
 gicis ambiguitate dicta, quum Phi-
 loctetes hæc dici putet tanquam
 ab amico, qui ei arcum religiosis-
 sime custodire velit: spectatores
 autem gaudere Neoptolemum vi-
 deant, quod potiatu arcu, nec se
 temere arma, quibus sit Trojam
 capturus, alii permisurum dicere.
 HERM.

775. τύχῃ] Bona fortuna.

776. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον]
 Scholiasta, ἰδὼσκον τὸν φθόνον, ὥστε
 αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύστονα,
 πικρὰ καὶ αἴτια κακῶν. Invidiam
 venerare. Est autem invidia deo-
 rum, de qua apud Eur. Iph. A.
 1096. chorus exemplo Iphigeniæ
 ad eum diem ab omni parte bea-

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

89

ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.

NE. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῶν· γένοιτο δὲ

πλοῦς οὐρύς τε κεύσταλῃς ὕποι ποτὲ

780

θεὸς δίκαιοι χῶ στόλος πορσύνεται.

ΦΙ. ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχῇ

στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ

κηκίων αἷμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.

παπαῖ, φεῦ.

785

παπαῖ μάλ', ὦ πούς, οἶά μ' ἐργάσει κακά.

προσέρπει,

προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἶμοι μοι τάλας.

ἔχετε τὸ πῶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ.

778. τῶι ex τὸ factum a m. pr. 788. κεύσταλῃς] καὶ εὐσταλῃς 782.

ἄλλα sine accentu. 783. φοίνιον] φόνιον 784. προσδοκῶ] προσδοκεῖ, a m. pr. 786. ἐργάσει] ἐργάσῃ 789. φύγητε] φύγοιτε

tissimae motus ait: κοινὸς ἀγὼν
βορραῖς, μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.
BUTTM. Invidiam placare sua-
det Philoctetes adolescenti, sagit-
tas ei traditurus, rem maximi pre-
tium et divina quadam vi instructam,
cujus possessio facile deorum in-
vidiam excitaverit. F. JACOBS.

778. τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ]
Herculi.

779. ὦ θεοί —] Facit Neoptole-
mus quod monuerat Philoctetes:
veneratur deos, ut dent gestare
sine damno hunc arcum. In reli-
quis eadem, de qua saepius dictum
est, ambiguitas, aliud dicente Ne-
optolemo quam dici Philoctetes pu-
tat. HERM.

780. Crasis κεύσταλῃς in uno ex-
pressum est apogr. In ceteris καὶ
εὐσταλῃς, ut in codice.

782. ἀλλὰ δέδοικ'. ὦ παῖ. μή μ'
ἀτελὴς εὐχῇ] Duodecim hae syl-
labae ab interpolatore positae sunt,
sententiam, quae ex verbis proxi-
mis componi poterat, supplente,
quum trimeter ab Sophocle scriptus

excidisset.

783. φοίνιον] φόνιον etiam in duo-
bus apogr.

784. κηκίων αἷμα] Supra 679. αἰ-
μὰς κηκιομένα ἐλκέων. Verbum est
neutrum cujus utraque forma pro-
miscue adhibetur. BRUNCK.

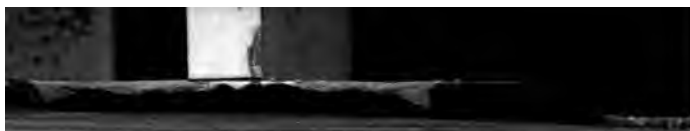
786. ἐργάσει] Futuro utitur quia
metuit ne relicturus eum sit Ne-
optolemus. Monuit Schneidew.

788. προσέρχεται τόδ' ἐγγύς] τόδε
non ita dicit ut sensus sit, hoc ma-
lum prope accedit, sed, malum jam
prope accedit. Praesentiam enim
indicat pronomen demonstrativum,
ut τόδ' ἐξίππευθε v. 29. HERM.

οἶμοι μοι] Hanc interjectionem
Apollonius de adverb. p. 588, 25.
οἶμοιμοῖ uno vocabulo scribit. In
Flor. Γ. est ὦμοι τάλας.

789. ἔχετε τὸ πῶγμα] Rem om-
nem tenetis, i. e. videtis quas vobis
molestias morbus meus paraturus
sit. WUND.

φύγητε] φύγοιτε Flor. Γ., cetera
apogr. φύγητε.

ἀτταταῖ.

790

ὦ ξένη Κεφαλλήν, εἶθε σου διαμπερὲς

στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦδε. φεῦ, παπαῖ.

παπαῖ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,

'Αγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ

τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 795

ὦμοι μοι.

ὦ θάνατε θάνατε, πῶς αἰεὶ καλούμενος

οὕτω κατ' ἡμᾶρ οὐ δύναμ' ὀλοεῖν ποτε;

ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβῶν

τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800

ἐμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγὼ τοι ποτὲ

τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν δπλων,

790. ἀτταταῖ, ut παπαῖ, cum circumflexo, non ἀξυτόνωσ. 792. ἄλγη-
σις] λ in litura. 798. δύναμ' Porsonus pro δύνη

792. ἄλγη-

791. ξένη] ξένη Eustath. p. 1396, 7. Κεφαλλήν] V. ad v. 264.

792. στέρνων ἔχοιτ'] Pectori in-
haereret.

795. τὸν ἴσον χρόνον] Notandus
anapaestus ex duobus vocabulis
compositus, quod nusquam factum
in antiquioribus tragoediis. τρέφοι-
τε pro ἔχοιτε dictum, ut non raro
apud Sophoclem.

797. ὦ θάνατε—] Similiter Phi-
loctetes apud Aeschylum, cujus
versus servavit Stobaeus Floril. 120,
12. ὦ θάνατε Παιᾶν, μή μ' ἀτιμάσῃς
μολεῖν. | μόνος γὰρ εἰ σὺ τῶν ἀνηκέ-
στων κακῶν | ἱατρὸς, ἄλγος δ' οὐδὲν
ἔπτεται νεκροῦ.

798. δύναμ'] Sic Attici veteres, non
δύνη, quod recte correxit Porsonus.
De quo dixi ad Eurip. Hec. 253.

800. τῷ Λημνίῳ—πυρὶ] Scholi-
asta, ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὸ ἐργαστή-
ριον τοῦ Ἡφαίστου, ἐνθα καὶ κρατῆ-
ρές εἰσιν. Hinc infra 986. ὦ Λημνία
χρῶν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας ἤφαι-

στότευκτον. Indicatur his verbis
Lemni mons ignivomus Mosychlus,
de quo egi in dissertatione inserta
Museo stud. antiq. German. vol. 1.
part. 2. p. 296. BUTTMANN.

ἀνακαλουμένῳ] Inepte per παρα-
καλοῦντι explicatur in gl. codicis.
Nam nihil aliud significare potest
quam invocato, quod ferri posset si
αἰεὶ vel πολλά vel simile quid addi-
tum esset, ut v. 799. θάνατος αἰεὶ
καλούμενος dicitur. Quanquam ne
sic quidem aptum esset. Nihil
enim, ut vere monet Hermannus,
ad rem facit invocatum esse ignem,
sed vivum esse flammantemque,
quum in eum se praecipitari cupit.
Recte igitur Toupius Emend. vol.
3. p. 130. ἀνακυκλουμένῳ correxisse
videtur, quod aptissime dictum de
igne per intervalla provoluto ex
monte ignivomo.

801. κἀγὼ τοι ποτὲ] Schol. ὅτε τὴν
πυρὰν Ἡρακλέους ἀνῆψεν.

ἀ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.

τί φῆς, παῖ;

τί φῆς; τί σιγᾶς; ποῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κυρεῖς; 8

NE. ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπλ σοι στένων κακά.

ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὥς ἦδε μοι

ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.

ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπης μόνον.

NE. θάρσει, μενούμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; NE. σαφῶς φρόν.

ΦΙ. οὐ μὴν σ' ἐνορκόν γ' ἄξιω θέσθαι, τέκνον. 8

NE. ὡς οὐ θέμεις γ' ἐμούσι σοῦ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙ. ἐμβαλλε χεῖρὸς πίστιν. NE. ἐμβάλλω μενεῖν.

ΦΙ. ἐκέισε νῦν μ', ἐκέισε NE. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω

803. σώζεις] σώζεις

807. Versus inter lineas a m. pr. inserti

809. καταλίπης] καταλείπησι, i ab S.
ἐμείσσι

813. μενεῖν] μένειν

812. ἐμούσι Hermannus i

814. μ' in littera.

803. τοῦτ'] I. e. τὸ κατακαῦσαι, ut schol.

805. τί σιγᾶς] Schol. λαβὼν τὰ τέλῃ δὲ Πύρρος ἐπειπρήσεν, ἀπορῶν τί ἔρα ποιήσειεν. Pyrrhum scholiasta dicit Neoptolemum: v. ad v. 927.

τοῦ—ὦν κυρεῖς:] Non ubi sit, sed quid cogitet quaerit. Quocum Wund. comparat Electr. 922. οὐκ εἰσὶν ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνῶμης κυρεῖς.

807. καὶ θάρσος ἴσχε'] Etiam fiduciam habet, non metum tantum.

808. ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται] Sensus hic est: nam vehemens est quum venit, et ob id ipsum celeriter discedit. Etenim, "si summus dolor est, necesse est brevem esse." Epicurus ap. Cic. Tuscul. 2, 18. dicit. WUND.

811. οὐ μὴν σ' ἐνορκόν] Similiter Oed. Col. 650. οὐτοι σ' ὅφ' ὀρκον γ' ὥς κακὸν πιστώσομαι. SCHNEIDEW.

812. Notanda etiam hic ambiguitas. Neoptolemus enim oraculum in mente habet, sed Philoctetes eum de officio viri boni loqui ex-

istimat. HERM.

813. ἐμβαλλε χεῖρὸς πίστιν] i Oed. Col. 1632. δὸς μοι χεῖρὸς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοισι. Trach. 111 ἐμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μ Eur. Med. 21. ἀνακαλεῖ δὲ δεξί πῖστιν μεγίστην.

814. ἐκέισε νῦν μ'] Intelligit ἔγε vel κόμισε.

ἐκέισε νῦν μ', ἐκέισε—οὐκ ἐν' ἐθέσθαι μ' ἐξ] Simulatque data de tra Neoptolemus Philoctetæ p miserat mansurum se esse, di ille somno sopitus jaceret (cf. 76 773), videmus Philoctetam sub tanto morbi cruciatu affligi, qui insaniam homines abriperò sole In summo isto dolore cruciatuq non mirum est adeo abrupto bre que eum sermone uti ut ab ij Neoptolemio non intelligatur in nireque existimetur. Non en intellexisse verba ejus, ἐκέισε μ' ἐκέισε et quod deinde addit & apparet ex interrogationibus Neoptolemi, τοῖ λέγεις et τί παραφ

NE. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 815

ΦΙ. μέθες μέθες με. NE. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες ποτέ.

NE. οὐ φημ' ἐάσειν. ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἦν προσθήγῃς.

NE. καὶ δὴ μεθήμ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.

ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω·

τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐῴ. 820

NE. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου

ἔξειν· κἄρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε,

ιδρώς γέ τοι νῦν πᾶν καταστάζει δέμας,

μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς

αἱμορραγῆς φλέψ· ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι, 825

ἐκηλον αὐτὸν, ὥς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

XO. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαῖς, Ὕπνε δ' ἀλγέων,

827.-838. = 843.-854.

815. λεύσσεις] λεύσσει pr. ut videtur.
mannus pro μεθήμῃ (μεθείμῃ pr.) τί δὴ

818. μεθήμ', εἴ τι δὴ Her-
827.-838. Versus sic divisi,

νεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; Quodsi conjecturae locus, nihil profecto probabilius quam in antrum, quod in edito loco situm erat (cf. v. 19.), duci se Philoctetam a Neoptolemo voluisse, ut somnum ibi, quo se mox correptum iri videbat, capteret, summis autem doloribus fractum ita et locutum esse et corpus jactasse, ut, quid vellet, Neoptolemus divinare vix posset. Rursus autem, quum apprehendisset Neoptolemus Philoctetam ducturus eum quo vellet, adeo crescit morbi vis cruciatusque, ut ne pedem quidem Philoctetes movere amplius tactionemve Neoptolemi ferre possit. Itaque rursus dimitti se jubet, ibi ubi erat in terram se projecturus. Neoptolemus tamen, id quod consentaneum erat, metuens, ne dimissus a se Philoctetes pro eo, in quo erat statu, subito in terram prosterneretur gravioreque malo afficeretur, jussui ejus tum

denique obtemperat, quum tactionem omnem summo sibi malo nunc esse addidit. Tum dimissus humum se abjicit, ita saevientibus morbi doloribus, ut illico mortem sibi contingere optet. WUND.

815. τὸν ἄνω—κύκλον] Convexa coeli. Eur. Ion. 1147. οὐρανὸς ἀθροΐζων ἄστρ' ἐν αἰθέριος κύκλῳ. WUND.

819. ὅπως ἔχω] Ut nunc sum, i. e. statim, illico. HERM.

821. οὐ μακροῦ χρόνου] Intra breve tempus.

822. ιδρώς γέ τοι νῦν πᾶν καταστάζει δέμας] Scriptura interpolata. Absurde enim haec verba praecedentibus κἄρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε per γέ τοι particulas adiunguntur, ubi τε particula potius opus erat, quam ipsam pro γε restitui voluit Buttmannus, vel δέ. Verum τοι quoque ineptum est. Scribendum videtur ιδρῶς ῥέον τε πᾶν καταστάζει δέμας.

827. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαῖς] Eusta-

εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις,
 εὐαίων εὐαίων, ὦναξ·
 ὅμμασι δ' ἀντίσχοις
 τάνδ' αἶγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
 ἴθ' ἴθι μοι παιήων.
 ὦ τέκνον, ὅρα ποῦ στάσει,
 ποῖ δὲ βάσει, πῶς δέ μοι τάντεῦθεν

83

ἐν-| ἡμῖν-| εὐαίων-| ὅμμασιν-| τάνδ'-| ἴθι ἴθι-| δ τέκνον-| ποῖ δὲ-| τάντεῦ-
 θεν-| ἥδη-| πρόσσειν-| γνώμας-| πολὺ-|. pariterque in antistropha. 828
 εὐαῆς Hermannus pro εὐαῆς. 829. Alterum εὐαίων addidit Turne-
 bus. 830. ὅμμασιν] ὅμμασι ἀντίσχοις Brunnicius pro ἀντέχοι
 831. τανῦν] τὰ νῦν 832. ἴθ' ἴθι μοι παιήων scripsi pro ἴθι ἴθι μοι παιῶ
 833. στάσει] στάση 834. βάσει] βάλση

thius p. 974, 25. ubi de Homericis
 ἀπὸ μὲν ὅππῃ ἀγῶνι, ἐντεῦθεν δὲ λα-
 βὼν Ἰφίτου ἀγῶνι καὶ ἀλγῶνι
 ἀπὸ τῶν ὅππῃ προσφώνει.

ἡ ἀλγῶν] ἀλγῶν Flor. Γ. De me-
 tro dictum ad Trach. 1005.

828. εὐαῆς ex Hermannii emenda-
 tione, quamvis ab ipso postmodum
 improbata, dedi. Codex et apo-
 grapha εὐαῆς, nisi quod in Γ. εὐμε-
 νῆς legitur. Quamobrem scholi-
 astae verba εὐπνοῦς. εὐμενῆς, καλῶς
 ἔγωγε ἡμῖν τὸν αἶψα. fortasse sic
 potius sunt digerenda, ut εὐμενῆς
 non ad εὐαίων. quod placuit editori
 Romano et Elmaleio, sed ad εὐαῆς
 referatur, cuius vocabuli diversam
 scripturam εὐαῆς in aliis libris fu-
 isse inventam Schneiderus collegit
 probabiliter ex glossis Hesychii, εὐ-
 αῆς, εὐπνοῦς. εὐαῆς (scr. εὐαῆς),
 εὐηνεμος. οἱ δὲ εὐαῆς (scr. εὐαῆς, ut
 paullo post legitur εὐαῆς. εὐηνεμος).
 Quod ipsum εὐαῆς nunc restituend-
 um puto, non tamen ab ἡ, sed
 ab ἀνδάνω derivandum. Constructio
 vocativi eadem est quae in verbis
 Aeschyl. Suppl. 535. γυνὸν πολυ-
 μῆστον ἱφαιπτόν 'Ιου, aut Theocriti
 ἐλβὶ κῶρι γύναιο similibusque ex-
 emplis pluribus poetarum: v. ad
 Aj. 695. Cum forma autem vo-
 cativi comparandum ἀντιπρὸς φάτι

Oed. T. 151. ex codice pro ἀντιπρὸς
 restitutum. Metrum denique es
 choriambicum cum molosso

— / — — — / —

ut in Electra v. 129. δ γενέθλα γεν
 ναιων.

829. εὐαίων εὐαίων] Sic Eur. Ion
 126. εὐαίων εὐαίων εἴης, δ Λατοῦ
 παῖ.

830. ἀντίσχοις] Præsentem teneas
 Genitivo junxit hoc verbum in Oed
 Col. 1650. ἀνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτωι
 ἐπισκίον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς
 HERM. Metrum choriambicum.

831. τάνδ' αἶγλαν] Caliginem offu-
 sam oculis Philoctetæ dormientis
 quæ ipsi lux esse videtur. Nan
 indicatur, ut Linwoodius monet
 lux illa seu falsa potius lucis ima-
 go, quæ consopitos in somniis ha-
 bet et facit ut dum lumine sib
 perfusi videntur, re vera tamen in
 tenebris sint, nec eorum quæ cir-
 cum se gerunt aspiciant quid
 quæm.

834. ποῖ (ποῦ Flor. Γ.) δὲ βάσει
 delet Hermannus. Incerta hujus
 loci emendatio est propter inter-
 polatam versus antistrofici lectio-
 nem. Schol. ποῖ στήνη τῆς γνώ-
 μης; ποῖας γνώμης κρατῆσεις; Ver-
 ba ποῖ στάσει, ποῖ δὲ βάσει, quæ

φροντιδος. ὁρᾷς ἤδη.

835

πρὸς τί μενούμεν πρᾶσσειν;

καιρός τοι πάντων γνῶμαν ἴσχω

πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

NE. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδὲν, ἐγὼ δ' ὁρῶ σὺνεκα θήραν

τήνδ' ἄλλως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες. 840

τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.

κομπέειν δ' ἐστ' ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.

XO. ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὁψεται·

ὦν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αἰδοίς,

βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,

845

πέμπε λόγων φάμαν·

838. πολὺ τι addit Hermannus.
φάμαν Turnebus] φήμαν

842. σὺν ex σὺμ factum. 846.

Brunck. vertit, ubi consistas, quove te vertas, Buttmannus monet dictionem continere ἡπιοῦν verbalem de re ab omni parte agenda, comparatque Soph. Aj. 1237. ποῖ βάντοι, ἢ τοῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;

τάντεῦθεν] Quomodo mihi quae restant curanda sint, interpretatur Buttmannus. Scholiasta, τὰ μετὰ ταῦτα πῶς ὁρᾷς φροντιδος; ὁρᾷς ἀντὶ τοῦ ἔννοεῖς.

835. ὁρᾷς ἤδη] Vides jam quid faciendum sit, i. e. abeundum esse relicto Philocteta. Sic Wunderus. Vides jam hunc somno sopitum jacere, Linwoodius.

836. πρὸς τί μενούμεν πρᾶσσειν] Metrum idem quod v. 828. Erfurdus μένομεν propter scripturam vulgatam ὄν v. 852. ubi codex ὦν.

837. καιρός τοι πάντων γνῶμαν ἴσχω] Tres molossi. "Opportunitas enim, quae in omnibus rebus optime consulit, egregiam eamque celerem victoriam adipiscitur. Sic Aj. 163. τοῦτων γνῶμας προδιδσκεῖν." LINWOOD. Similes sententias comparat Schneidew. Pin-

dari Pyth. 82. δ καιρός παντὸς ἔχει κορυφάν. et Sophoclis El. 75. καιρός ἀνδράσιν | μέγιστος ἔργων παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

838. Addidi tres quae exciderant syllabas πολὺ τι, ut olim conjecerat Hermannus. Quo non animadverso alii in versu antistrophico v. 854. ejecerunt ἐνιδεῖν, conjectura parum probabilis. Versus est dimeter dochmiacus. Verba recte explicat scholiasta, δ καιρός ἐκεῖνος δ εὐκαίρως ἐπιτελούμενος πολλοῖς εὐδοξίαν σὺνεγγυς παρέχει. παρὰ πόδα· πλησίον. ἄρνυται· ἀποφέρεται. Tendant autem haec omnia eo ut Neoptolemus arcum asportet, relicto in Lemno Philocteta.

842. Jungenda verba ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν hoc sensu: imperfecta et quantum sunt perfecta mendacis parva. WUND.

845. βαιάν—πέμπε λόγων φήμαν] Scholiasta, μικρὰ καὶ ἥρμα μοι, φησὶ, διαλέγου, μὴ ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος. V. 574. ἂν λέγῃς δὲ μὴ φάνει μέγα.

846. φήμαν codex. Sed scriben-

ὥς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς

ὑπνος ἄὑπνος λεύσσειν.

ἀλλ' ὅ τι δύνῃ μάκιστον,

κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα

ἐξιδού ὅπως πράξεις.

οἶσθα γὰρ ὦν αὐδῶμαι,

εἰ ταύταν τούτων γνώμαν ἴσχεις,

850

849. δύνῃ] δύναι 850. λάθρα] λάθραι 851. ἐξιδού] ἐξιδου ὅπως]

δι, cum gl. ὅπως.

852. ὦν^{ον} ab S.

853. ταύταν] ταύταν

τούτων] τούτων ἴσχεις] ἴσχεις cum signo ad quod refertur annotatum in marg. ab S (wine γρ.) ἴσχεις

dum φάμαν ut Brunckius cum Turnebo edidit. φάμα est in El. 1066. Oed. T. 158. 475. et saepius apud Euripidem: φήμα scribitur apud Aeschyl. Suppl. 696. ἀγνῶν τ' ἐκ στοιμάτων περιέσθω φήμα φιλοφύμῃ. apud Eurip. Hippol. 158. φήμαν πέμπων βασιλεῖα. 573. ἐνεκε τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι. Ibid. 774. τάν τ' εὐδοξον ἀνθυμουμένα φάμαν, duo codd. et Laecaris φήμαν. In Hecub. 176. οἶαν οἶαν αἶω φάμαν, codd. Flor. duo φήμαν.

847. πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς | ὑπνος ἄὑπνος λεύσσειν] Errarunt interpretes, qui πάντων interpretati sunt omnium hominum. Est neutrius generis pendetque ab adjectivo εὐδρακῆς, infinitivo λεύσσειν addito ut οὐ φετὸν εἰπεῖν et alia huiusmodi dicuntur.

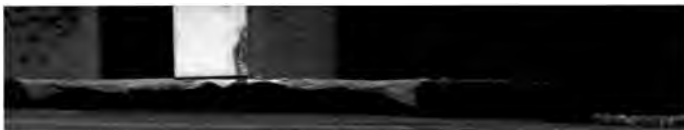
849. δύνῃ] In apographis δύναιο. μάκιστον] Schol. μέγιστον, εὐσέμβελον, σύμφορον. Videtur μάκιστον ἐξιδού hoc sensu dictum esse: longissime dispice, id est diligentissime considera. WUND.

850. κεῖνο λάθρα] λάθρα ab emendatore additum videtur lacunae explendae causa. Triclinius haec sic interpolavit, κεῖνό μοι γὰρ μέγιστον | λάθρ' ἐξιδού ὅ τι πράξεις, imperite elisa altera syllaba voc. λάθρα, quae longa est.

851. ὅ τι] In codice adscriptum ὅπως sive ut interpretatio sive ut varia lectio, quae vera est, ut videtur. δι, apographa.

852. οἶσθα γὰρ ὦν αὐδῶμαι] γὰρ sententiae secundariae additum, quia in principio collocata est. Legitimus enim verborum ordo hic est, εἰ γὰρ ταύταν τούτων (οἶσθα ὦν αὐδῶμαι) γνώμαν ἴσχεις—. “Verte, quod si hanc de his rebus (scis bene quae dico) sententiam habes (sc. ut non statim abeas, sed maneat dum somnus eum reliquerit), mala profecto inextricabilia sapientibus in eo videre licet. Pluribus Neoptolemoni monere non vult chorus, ne a somno expectatus audiat Philoctetes.” LINWOOD. In codice ὦν, superscripto ὦν, quod est in apographis, praeter duo quae ὦν, et in annotatione scholiastae, qui male interpretatur δι' ὦν λέγω ἀντὶ τοῦ τὸν φιλοκτῆτην. διὰ μέσου τοῦ το εἰρηκε. De forma media αὐδῶμαι dictum ad v. 130. Triclinius οἶσθ' οἶσθ' ὦντιν' αὐδῶμαι. |

853. ταύταν Flor. Γ. In reliquis apogr. ταύταν (praeter unum, in quo τὴν αὐτάν), quod legit scholiasta, sic haec interpretatus, εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεὶ γνώμην ἴσχεις, ὥστε αἰρεῖν τὸν φιλοκτῆτην ἐντεῦθεν. Perversum est τοῖς de Ulixe

μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθῃ.
οὐρός τοι, τέκνον, οὔρος· ἀιτῆρ δ' 855
ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἄρωγαν,
ἐκτέταται νύχιος, ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός,
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὐ τιμος ἄρχων, 860
ἀλλ' ὥς τίς τ' Ἀἰδᾷ παρακείμενος
ὀρᾷ. βλέπει καίρια φθέγγει·

854. Post τοι tres quattuorve litterae erasae, punctis, quae supersunt, notatae. πυκινοῖς] πυκινούσιν 855. Versus sic divisi, οὐρός τοι—

δ' ἀνόμματος— ἐκτέταται— ἀλεῆς— οὐ χερὸς— ἀλλ' ὅς— ὀρᾷς— τὸ δ' ἀλ—
σιμον— πόνοσ—. 859. ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός] ἀλεῆς ἐσθλός ὕπνος,

litterae β' α' ab S vel alia m. antiquiore. 861. ὅς τις] ὅστις Ad-

didi τ'

intelligi, cujus nulla in antecedentibus versibus mentio facta erat. Restituto ταύταν sponte intelligitur τούτων in τούτων esse mutandum, quod respondeat genitivo ὧν. Hoc enim dicit, si ita sentis de Philocteta ut abducendum ipsum esse statuas— : quod necessarium sibi videri indicaverat Neoptolemus v. 841.

ἔχεις] Sic apographa praeter Flor. Γ. in quo ἔχεις.

855-859. Magna est metrorum perversitas in his versibus, qui non dubito quin ex quattuor vel quinque tetrametris dactylicis coaluerint, quorum penultimi superest initium ἐκτέταται νύχιος, ultimi autem finis ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός. Sensum verborum hunc esse patet, opportunum nunc esse cum arcu discedere, dum Philoctetes dormiat.

856. ἀνόμματος recte explicat scholiasta ἐστέρηται τοῦ φωτός.

857. ἐκτέταται] Schol. ἐπεὶ κατὰ νύκτα καθύπνουσι, παρὰ τοῦτο εἶπεν τὴν ἡμέραν νύκτα ἄγων, ἀντὶ τοῦ κοιμώμενος. τὸ δὲ ἐξίης· ἐκτέταται νύχιος, οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς ἄρχων,

ἀντὶ τοῦ οὐδὲν τῶν μελῶν δυσάμενος κινεῖν, οὐδὲ βλέπειν.

859. ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός] Scholiasta, ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν ἄλαν τοῦ ἡλίου. ἀλεῆς· θερμός· παρὰ τὴν ἄλαν. "Ὁμηρος (Od. 4, 23.) "ἀλεῆ τε γίγνεται." τοῦτο δὲ καθ' αὐτὸν φησιν. ὕπνος σύμφηρος ἡμῖν ἐστι καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός. Apparet ex his scripturam corruptam ἀλεῆς. quam in ἀδελῆς mutabat Reiskius conjectura non improbabili, jam in grammaticorum Alexandrinorum exemplaribus extitisse.

861. ὅς τις] ὅστις codex : unde in uno apogr. ὅστις, in ceteris ὅς τις. Addidi τ'. ὅς τις τε formula epica. Sic post Homerum Apollon. Rh. 4, 1682. ἀλλ' ὅς τις τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίῃ ὑψόθι πέυκη. Wunderus ἀλλὰ τις ὥς Ἀἰδᾷ praetulit. Ἀἰδᾷ παρακείμενος dictum ut Oed. T. 972. κεῖται παρ' Ἀἰδᾷ Πόλυβοι. unde hic quoque Ἀἰδᾷ πάρα κείμενος scribi potest.

862-864. ὀρᾷ. βλέπει καίρια φθέγγει (φθεγγη superacr. in Par. 2712.) | τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμῇ φρον-

τὸ δ' ἁλώσιμον ἄμᾳ
φροντίδι, παῖ, πόνος
ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

ΝΕ.σιγᾶν κελεύω, μὴδ' ἀφεστάναι φρενῶν. 865
κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα κἀνάγει κἀρα.

ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπιδῶν
ἄπιστον οἰκουργημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχῃσ' ἐγὼ
τληναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τὰμὰ πήματα 870
μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὐκουν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφύρως
οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.

863. τὸ δ' τὸ δ' pr. ἄμᾳ scripsi pro ἑμᾳ 866. ἀνὴρ ἀνὴρ
871. εὐφύρως Brunckius pro εὐφύρως. 873. ἐνεγκεῖν] Sic, non ἐνέ-
γω ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ

τῆς, παῖ, [πόνος ὁ μὴ φοβῶν κρά-
τιστος.] Haec quoque corrupta
sunt et lacunosae quum sensus tum
nostra ostendunt. Et illa quidem
verba ἑμᾳ—ἑμᾳ duorum tetrame-
torum dactylicorum reliquiae esse
videantur, in quibus φθέργει Wun-
derus, reliqua tamen non expedi-
unt, in φεύγει olim mutabat. Pro
ἑμᾳ restitui ἑμᾳ. ut infra v. 1314.
Postrema autem sic sunt dige-
renda, φροντίδι, παῖ, πόνος | ὁ μὴ
φοβῶν κράτιστος. Iisdem numeris
systema dactylicum clauditur Oed.
Col. 235. μὴ τι πέρας χρόος | ἑμᾳ
πάντα προσφύρει. et alibi non raro.
Verba explicat scholiasta, τὸ δὲ
ἀτρεΐσιμον, ὃ ἐστὶ πέρας, ἀνάκειται
τῇ ἑμᾳ φροντίδι. ὁ πόνος ὁ μὴ φόβον
ἔχων κράτιστός ἐστιν· ὁ μὴ πρὸς
κινδύνου δρῶν. ἀντὶ τοῦ, μὴ φοβη-
θῶμαι, πάντα γὰρ ἀνίσταται. Non
recte intellexit prima verba, quae
sic construenda erant, τὸ δ' ἁλώσι-
μον ἑμᾳ φροντίδι τόδε ἐστίν, —.

865. ἀφεστάναι φρενῶν] Pertur-
bati mente, ut ἐκστῆναι φρενῶν Eu-
rip. Or. 1021. Bacch. 357. quod
comparat Wund.

867. ἐλπιδῶν ἄπιστον] I. e. ὑπὸ
τῆς ἐμῆς ἐλπίδος ἀπιστηθέν. HERM.
οἰκουργημα per φυλακὴν, παρουσία ex-
plicat schol.

869. ἐξηύχῃσ'] I. e. ἐνόμισα, ut
schol. ἐξηύχουν est Antig. 390.

871. Ineptum huic loco εὐφύρως
recte in εὐφύρως mutavit Brunck-
ius. εὐφύρως est in apogr. Ib.,
quod adverbium non aliunde co-
gnitum est quam ex scholiasta
Joannis Climaci ad scalam para-
disi p. 39. πόνον πόνει εὐφύρως, ἵνα
δυσχερῆς ἐκφυγεῖν τῶν ματαίων πόνων
τοὺς πόνους. Eldikius εὐλόφως,
collato scholio ad Ajac. 61. ἐλώφη-
σεν] ἐπαύσατο· ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων
ἔθεν καὶ τὸ εὐλόφως φέρειν. Verba
εὐλόφως φέρειν Eustathius p. 824,
32. et 1653, 5. memoriae errore
cum versu Antigoniae 291. con-
iunxit, iterumque in εὐλόφως εἶχον
mutata p. 1536, 48. Verum εὐ-
λόφως, quod de iis dicitur, qui ju-
gum patienter ferunt, minus aptum
huic loco.

873. ἀγαθοὶ στρατηλάται] Ironice
dictum ut τὸν ἀγαθὸν Κρίοντα An-
tig. 31.

συ μ' αὐτὸς ἄρον, σὺ με
ἴη', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπ
ὀρμώμεθ' ἐς ναῦν μῆδ' ἐπ
NE. ἄλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼς
ἀνώδυνον βλέποντα κάμπ
ὥς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ σι
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορ
νῦν δ' αἶρε σαιτόν· εἰ δέ
οἴσουσί σ' οἶδε· τοῦ πόνου
ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐ
ΦΙ. αἰνῶ τὰδ', ὦ παῖ, καί μ' ἐπι
τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυτέ
δοσμήν πρὸ τοῦ δέοντος· οὐκ
ἄλλος πόνος τούτοις συνναίει
NE. ἔσται τὰδ'. ἄλλ' ἴστω τε καὶ
ΦΙ. θάρσει. τό τοι σύνθηες ὀρθῶς

- NE. παπαῦ τί δῆτ' ἂν δρῶμ' ἐγὼ τοῦνθένδε γε ; 895
 ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ ;
 NE. οὐκ οἷδ' ὅποι χρὴ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.
 ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
 NE. ἀλλ' ἐνθάδ' ἦδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
 ΦΙ. οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900
 ἔπεισεν ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι ;
 NE. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὅταν λιπὼν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
 ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δρᾶς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν. 905
 NE. αἰσχροὺς φανούμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 ΦΙ. οὐκ οὖν ἐν οἷς γε δρᾶς· ἐν οἷς δ' αὐθᾶς ὀκνῶ.
 NE. ὦ Ζεῦ, τί δράσω ; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,

895. δῆτ' ἂν Schaeferus pro δῆτα γε] λέγε 901. ἔπεισεν]
 ἔπεισεν 901. αὐτοῦ] αὐτοῦ 906. πάλαι] πάλιν, αἰ a m. pr.,
 ut 913. 966. 907. γε] τε οἷς δ'] οἷς δ' (sic) pr. οἷστ' sec.

895. τοῦνθένδε] I. e. τὸ μετὰ ταῦτα, ut schol. Sic τάνθένδε El. 1307. γε ex aliquot apogr. pro λέγε.

896. ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ ;] I. e. quoniam tendit oratio tua ! Nam ποῖ ἐξέβης ad meditationem refertur, ut v. 805. ποῖ ποτ' ἂν κυρεῖς ; et apud Eurip. Iph. T. 781. ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε. HERM. In apogr. Harleiano λόγων, recte fortasse.

897. οὐκ οἷδ' Schol. ἀθροονεῖ ἑνοῶν ὅτι μέλλει ἐξαπατᾶν τὸν φιλοκτῆτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν ἴλιον, οὐκ ἐπὶ τὴν πατρίδα, καθάπερ ἐπαγγέλλετο.

899. ἀλλ' ἐνθάδ'—] Hoc dicit, et eo jam huius quod dico mali perueni ut reticere non possim. WUND.

901. ἔπεισεν] ἔπεισεν, cum codice, Flor. Γ. Cetera apogr. ἔπεισεν. 904. ἔξω τοῦ φυτεύσαντος] Extra

genitorem, id est alienum a genitoris moribus. Libanius vol. 1. p. 574. τοῦ τῆς πόλεως ἧθους καὶ τῆς ἐμῆς πολιτείας ἔξω τὸ πρᾶγμα εἶναι δοκεῖ. Aristid. vol. 1. p. 386. ἔξω τῶν εἰσθόντων. MUSGR.

906. πάλαι] Conf. 913. 966. 907. γε—δ'] Apographa vel sic, vel τε—τ'.

ὀκνῶ] Intelligit μὴ αἰσχροὺς φαίνω. 908. δεύτερον] Primum sibi visus erat Neoptolemus pravus fuisse,

quum sagittarum Philoctetæ consequendarum causa mendacis benevolentiam ejus sibi conciliaret diceretque velle se eum navi ex insula abducere. Iterum pravus sibi nunc videbatur futurus esse, si deducens Philoctetam in navim reticeret, quod non debebat amplius reticere, non in patriam, quo sperabat Philoctetes, iter suscipi,

- κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἴσχιος' ἐπῶν ;
 ΦΙ. ἀνὴρ ὃδ', εἰ μὴ 'γὰ κακὸς γνώμην ἔφυν, 910
 προδοῦς μ' ἔοικε κάκλιπών τὸν πλοῦν στελεῖν.
 ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μάλλον, τοῦτ' ἀνιώμαι πάλαι.
 ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὥς οὐ μανθάνω.
 ΝΕ. οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
 ΦΙ. οἶμοι, τί εἶπας ; ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.
 ΦΙ. ποῖον μάθημα ; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε ;
 ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών. 920
 ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθὴ δρᾶν νοεῖς ; ΝΕ. πολλὰ κρατεῖ
 τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
 ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένη,
 δέδρακας ; ἀπόδος ὥς τάχος τὰ τόξα μοι.
 ΝΕ. ἄλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
 τό τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.

910. ἀνὴρ] ἀνὴρ 'γὰ] κἀγὼ 911. ἔοικε] ἔοικεν 913.
 πάλαι] πάλιν, αἰ a m. pr. vel alia ant. 916. τὸν] τῶν στέ-
 λον] στόλων pr. 919. σῶσαι] σῶσαι 924. τὰ om. 926.
 ποιεῖ] ποεῖν

ideoque turpissimo eum mendacio falleret, dicens domum se eum reducturum esse, quum tamen Trojam renavigaret. WUNDER. Conf. v. 915. 916.

910. εἰ μὴ 'γὰ κακὸς γνώμην ἔφυν] Schol. εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοήτως βουλευόμην. Similiter El. 472. εἰ μὴ 'γὰ παρόφρων μόντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς. WUND.

912. Schol. οὐχ ὅτι καταλείψω σε, ἀχθομαι, ἀλλ' ὅτι λυπηρῶς καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν· ἐπὶ Τροίαν δὲ φησὶν.

913. πέμπω] πέμπων aliquot apogr. "Ὅτ' ad λιπὼν e praecedentibus intelligitur στελεῶ, ita ad πέμπων intelligendum est στελεῶ." HERM. Recte codex πέμπω.

916. τὸν] Sic apogr. pleraque.

917. τί εἶπας] De hiatus v. ad Trach. 1203.

926. κλύειν—ποιεῖ] Idem fere quod ἀναγκάζει, ut El. 622. ἦ σ' ἐγὼ καὶ τᾶμ' ἔπη καὶ τῆργα τὰμὰ πόλλ' ἔγαν λέγειν ποιεῖ. WUND. ποιεῖ pro ποεῖν apographa, excepto Flor. Γ. in quo ποεῖ.

ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δαῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἶά μ' εἰργάσσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὄρων
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σφέτλιε;
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
 ἀπόδος, ἱκνυμαι σ', ἀπόδος, ἰκετεύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μᾶφ' ἔλῃς.
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἀλλ' ὥς μεθήσων μήποθ', ὦδ' ὄρᾳ πάλιν.
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
 θηρῶν ὀρέων, ὦ καταρρώγες πέτραι,
 ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτφ λέγω,
 ἀνακλάσθαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
 οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὗξ' Ἀχιλλέως·
 ὁμόςας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
 προσθεῖς τε χεῖρα δεξιᾶν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,

927. δαῖμα] δῆμα, ei a m. pr. 929. ἐπαισχύνει] ἐπαισχύνῃ
 933. με μᾶφ' ἔλῃς Elmsleius pro μὴ μ' ἀφ' ἔλῃς 939. ἀνακλάσθαι
 scipiae pro ἀνακλάσθαι 942. προσθεῖς] προσθεῖς pr.

927. ὦ πῦρ σὺ] Videtur ignis
 veteribus audaciae et impudentiae
 symbolum fuisse. Eurip. Hec. 607.
 ναυτικὴ τ' ἀναρχία κρείσσειν πυρός.
 Androm. 271. ἐχθίστης καὶ πυρός
 περαιτέρω. Aristoph. Equit. 381.
 ἦν ἄρα πυρός γ' ἔτερα θερμότερα.
 Lysistr. 1014. οὐδὲ πῦρ οὐδ' ὦδ'
 ἀναδῆς οὐδέμια πάροισι. MUSGR.
 Apparet ex his quam ineptum sit
 commentum scholiastae, παρὰ τὸ
 ὄνομα· καλεῖται γὰρ Πύρρος, quem
 sequitur Eustathius p. 1187, 21.
 1463. 34. Nec Pyrrhum, quo no-
 mine scholiasta ad v. 805. utitur,
 tragici vocant, sed Neoptole-
 mum.

πᾶν δαῖμα] Sic ἡ πᾶσα βλάβη
 v. 622.

931. τὸν βίον] τὰν ἐμὴν τροφὴν
 dicit Philoctetes v. 1126.

933. με μᾶφ' ἔλῃς] Legebatur μὴ
 μου φέλῃς ex apogr. nonnullis.
 In aliis μὴ μ' ἀφ' ἔλῃς ut in codice.
 με μὴ ἀφ' ἔλῃς Elmsleius ad Oedip.
 T. 1522., sed activam formam reti-
 nens ad Eurip. Med. 56.

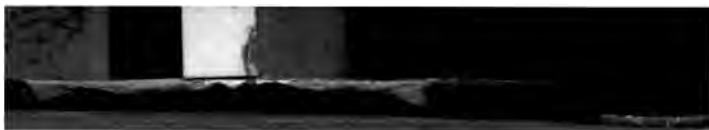
935. ὄρᾳ πάλιν] Avertit cultum.
 BRUNCK.

936. προβλήτες] Intelligitur
 ἀκταί.

939. τοῖς εἰωθόσιν] Schol. λέπει
 τὸ κλέειν ἐμοῦ.

942. προσθεῖς] Sic etiam duo
 apogr. Cetera προσθεῖς.

943. ἱερὰ—Ἡρακλέους] I. e. ἱερὰ
 ὄντα Ἡρακλέους, quum sint Herculis
 sacra. HERM.

καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήρασθαι θέλει.
 ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
 κοῦκ οἷδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἧ καπνοῦ σκιὰν,
 εἰδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἴλεν μ'. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὦδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλφ.
 νῦν δ' ἡπάτημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν ;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαντῷ γενεοῦ. 950
 τί φῆς ; σιωπῆς. οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ χρήμα πέτρας δίπυλον, αὔθις αὐ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σέ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν
 ἀλλ' ἀνανούμαι τῷδ' ἐν αὐλῇ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θήρ' ὀρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισιδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καί μ' οὖς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·

945. ἐλὼν] ἐλὼν μ' 950. ἀλλ' addidit Turnebus. 952.
 σχῆμα] χρῆμα pr., sed corr. ab eadem m. 954. ἀνανούμαι] αὐ θα-
 νοῦμαι, cum γρ. ἀνανούμαι, ἀντὶ τοῦ ξηρανθῆσομαι, ab S inter scholia.
 956. τοισιδ'] τοῖσιν, sed corr. a m. pr. 958. πρόσθε] πρόσθεν

945. ἐλὼν Suidas s. v. *κακοπι-
 νέστατον* et *apogr. unum*. Cetera
 ἐλὼν μ', omisso μ' post βίας. Scri-
 bendum autem fortasse ὡς ἄνδρ'
 ἐλὼν δ' —. Hartungius ὡς ἄνδρ'
 ἐλὼν τ' —.

946. κοῦκ] οὐκ Suidas l. c.: sed
 καὶ οὐκ s. v. *καπνοῦ σκιδ*.

ἐναίρων νεκρὸν] Proverbialis locu-
 tio. Vide Antig. 1029. Diogenes
 Laert. 2, 135. *βίωσις τε ἐπιμελῶς
 κατατρέχοντος τῶν μάντεων νε-
 κροῖς αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε*.
 BRUNCK.

948. δδ' om. Suidas s. v. *κακο-
 πινέστατον*.

950. σαντῷ] σαντοῦ Par. 2712.
 Schol. exp. *φρόνιμος ἔσο*.

953. εἴσειμι] ἔσειμι Suidas s. v.
 αὔθις, quod vet. edd. etiam s. v

ψιλὸς praebent. Schol. *τόξων γυ-
 μνός· τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γινωμέ-
 νην οὐκ ἔχων τροφήν· ἔνευ τροφῆς
 οὖν, ἀντὶ τοῦ τῶν τόξων*.

952. σχῆμα πέτρας δίπυλον] V.
 ad v. 16.

954. ἀνανούμαι] αὐ θανοῦμαι etiam
 Suidas s. v. *ὀρειβάτης*.

957. παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβό-
 μην] I. e. *ἐκείνοις ὑφ' ὧν ἐφερβόμην*.
 Philoctetes autem quum ab feris
 non tanquam ab nutrice nutriatur,
 sed ferarum quas venatur carne
 nutriatur, inepte dictum est ὑφ' ὧν
 ἐφερβόμην, scribendumque cum
 Wundero ὑφ' ὧν ἐφερβόμην, ut
 Plato in Protag. p. 313. (*τῶν ἀγω-
 γιμῶν ὑφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται*) alii que
 τρέφεισθαι ἀπὸ τινος dixerunt.

- φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν. 960
 ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.
 ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἦδη ὅτι καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
 ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἄνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
 ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
 ΝΕ. οἴμοι, τί δράσω; μὴ ποτ' ὠφελον λιπεῖν
 τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παρούσιν ἄχθομαι. 970
 ΦΙ. οὐκ εἰ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 ζοικας ἦκειν αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς
 οἶ' εἰκὸς ἐκπλεῖ, τὰμά μοι μεθεῖς ὄπλα.
 ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 οὐκ εἰ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; 975
 ΦΙ. οἴμοι, τίς ἀνὴρ; ἄρ' Ὀδυσσεύς κλύω;
 ΟΔ. Ὀδυσσεύς, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾶς.
 ΦΙ. οἴμοι· πέπραμαι κάπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα

966. τάλας] πάλιν, ai a m. pr. ut 906. 913.
 970. οὕτω] οὕτω 973. οἶ' scripsi pro οἷς
 978. 88] Ex 88 factum.

967. παρῆς] παρή
 976. ἀνὴρ] ἀνὴρ

959. ῥύσιον τίσω] Schol. ἐνέχου-
 ρον, ἡμοιβὴν ἐκτίσω. "Ὀμηρος (II.
 11, 673.) "ῥύσι' ἐλαυνόμενοι."
 Recte hunc versum Brunck. inter-
 pretatus est ita: caediasque poenas
 caede luam miser mea; id est pro-
 pter occisionem ferarum occidar
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κα-
 κόν, ab eo vel potius per eum, qui
 omnis mali ignarus videbatur.
 WUND.

968. ἐκκλέψας] I. e. ἀπατήσας,
 ut v. 55.

973. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς | οἷς εἰκὸς
 ἐκπλεῖ, τὰμά μοι μεθεῖς ὄπλα] Scho-
 liasta, νῦν δὲ ἄλλοις δοὺς τὰ κακὰ
 οἷς εἰκὸς ἐκπλεῖ, τὰ ἐμὰ ἐμοὶ δοὺς.
 Nihil meliores sunt recentiorum
 interpretum explicationes. Corri-
 gendum videtur νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς
 οἶ' εἰκὸς. Wakefieldo scribendum
 videbatur ἄλλοις σε δοὺς οἷς εἰκὸς,
 alios intelligens oppositos Atridis
 et Ulixi.

975. πάλιν cohaeret cum ei.

- ὁ ξυλλαβῶν με κάποννοσφίσας ὅπλων.
 ΟΔ. ἐγὼ, ἴσθ' οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε. 980
 ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μὲν,
 οὐδ' ἦν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
 στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
 ΦΙ. ξίμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
 οἷδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπης ἐκῶν. 985
 ΦΙ. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
 'Ηφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
 εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
 ΟΔ. Ζεὺς ἔσθ', ἴν' εἰδῆς, Ζεὺς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
 Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990
 ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κἄξανευρίσκεῖς λέγειν
 θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.
 ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἢ δ' ὁδὸς πορευτέα.
 ΦΙ. οὐ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δέ φημι. πειστέον τάδε.
 ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὥς δούλους σαφῶς 995

980. ὁμολογῶ] Post ὁ littera u orasa. 982. καὶ σὲ δεῖ] καὶ σε δὲ, sed correctum a m. pr. 983. ἢ] ἢ pr. 985. μὴ ἔρπης] μὴ ἔρπης 992. τίθης Porsonus pro τιθεῖς 994. ΦΙ. οὐ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δέ φημι Gernhardus pro ΦΙ. οὐ φημ' ἔγωγε. ΟΔ. φημι πειστέον] πειστέον 995. δούλους] δούλους, sed correctum a m. pr.

983. αὐτοῖς] Neoptoleum dicit et pedisequos, quos compellat v. 1003.

984. τολμήστατε] Adscriptum in codice gl. τολμήστατε, quo indicatur τολμήστατε superlativum esse formae ex τολμήεις contractae τολμήης, de quo genere dixit Lobeckius in Pathol. Elem. vol. 1. p. 343. Sed fortasse praefereendum est τολμίστατε cum apographo Paris. 2787. et Triclinio, quod, licet gradus huius formae positivus nullus sit, formari potuit ad similitudinem superlativorum κλεπτίστατος, λαγνίστατος, ψευδίστατος, φαρμακίστατος.

985. μὴ ἔρπης] Notandum μὴ cum ἦ per synizesin coalescens (in editionibus veteribus absurde μὴ ἔρπης scriptum), cui simile foret ἢ ἔσθω (i. e. ἢ ἔσθω) in Oed. Col. 195. nisi hoc propter formam aoristi suspectum esset.

986. τὸ παγκρατὲς σέλας] De hoc igne dictum ad v. 800.

988. τῶν σῶν] κόλπων intelligit scholiasta. Est vero genere neutro dictum.

991. ὦ μῖσος] Idem convicium Antig. 760. ἔχετε τὸ μῖσος.

992. τίθης] τιθεῖς in uno apogr.

πατήρ ἄρ' ἐξέφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.

ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοιςιν, μεθ' ὧν

Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίῃ.

ΦΙ. οὐδέποτε γ' οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακὸν,
ἕως ἂν ᾗ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.

1000

ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρας πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.

ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ πλὶ τῷδ' ἔστω τάδε.

ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετε ἐν χρεῖᾳ φιλῆς
νευρᾶς, ὅπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.

1005

ὦ μηδὲν ὕγιες μὴδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες, ὅς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἄγνωτ' ἐμοί,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,
ὅς οὐδὲν ᾗδew πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν,
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστίν ἀλγεινῶς φέρων

1010

999. χρῆ] χρῆ pr., χρῆ sec. παθεῖν] παθεῖν, μ a m. pr. 1000.
ἔως] ἔως γ', sed γ' etaso. αἰπεινὸν ex ἐπεινὸν factum. 1003.
ξυλλάβετον Bernhardus pro ξυλλάβετ' 1007. οἷ' αὖ Hermannus
pro οἷδ' ὅς Wakefieldus pro ὅς. 1010. ᾗδew scripsi pro
ἔδew. ποιεῖν ποιεῖν 1011. ἐστίν] ἐστίν

997. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους] Schol.
ἀπὶ τοῦ, οὐ δοῦλον, ἀλλ' ἄριστον,
καὶ μετὰ ἀρίστων τὴν Τροίαν δεῖ σε
τορθεῖσαι· τοῦτο δὲ προτροπικόν.

1000. αἰπεινὸν βάθρον] Antrum
pinum dicit, excelso in loco insulae
aëtiū, ut dictum est v. 29.

1001. κρᾶτ' ἐμὸν—] Scholiasta,
πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναίμαξω τὴν κεφαλὴν
μου, ἄνωθεν πεσὼν ἀπὸ πέτρας.

1003. ξυλλάβετον] Pedissequos
alloquitur.

μὴ πλὶ τῷδ' ἔστω τάδε] Scholiasta,
μὴ ἔστω ἐπὶ τῇ φιλοκτήτῃ ἡ ἐξουσία
τοῦ κατακρημνίζεσθαι.

1004. ὦ χεῖρες—] Comprehen-
ditur Philoctetes ab satellitibus ma-
nibus ejus tenentibus.

1007. οἷ' αὖ pro οἷα probabilior
est correctio quam οἷως, quod con-
jecerat Porsonus, interpolata Tur-
nebi scriptura olos usus. Recte
autem αὖ dictum est, quum ad
priorem respiciatur dolum Ulixis,
quem ipse narrat in primis hujus
tabulae versibus. Tum Wake-
fieldus recte ὅς μ'— pro ὅς μ'.
Nam explicatur his verbis quod
dixerat ὑπῆλθες.

1010. ᾗδew] Codicis scriptura
ᾗδew, a Brunckio in ᾗδew mutata,
indicio est Atticam restituendam
esse tertiae personae formam ᾗδew,
de qua dixi ad Trach. 87.

1011. ἀλγεινῶς φέρων οἷς—] Ex-
empla hujus constructionis conges-

οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
 ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
 ψυχὴ νιν ἀφυῇ τ' ὄντα κοῦ θέλονθ' ὅμως
 εὖ προῦδ' ἔβλεπεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
 καὶ νῦν ἐμ', ὦ δύστηνε, συνδῆσας νοεῖς
 ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προῦβάλλον
 ἀφίλον ἔρημον ἄπολιν ἐν ζῶσι νεκρόν.
 φεῦ.

1015

ὄλοιο· καὶ σοι πολλάκις τὸδ' ἠῤῥάμην.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι,
 σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
 τοῦτ' αὖθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
 γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρείως
 διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
 καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς

1020

1025

1014. θέλονθ' θέλον θ' pr. θέλον θ' corr.
 μην, eu a m. pr.

1022. σὺν] Sic, non ξὺν

1019. ἠῤῥάμην] ἠῤῥά-
 1023. τε] γε

siase Wesseling. ad Diodor. 3, 59. annotavit Gaisfordius. Alia vide in Thesauro s. v. φέρω.

1013. ἡ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχὴ] Sic in Ajac. 379. Ulixes δ' πάνθ' ὁρῶν. Philo vol. 2. p. 78. τὸν ἀεὶ βλέποντα καὶ ἐν μυχοῖς τῆς διανοίας. Plato Rep. 7. p. 519 A. ἡ οὐκ ἐν ἐνενόηκας τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δριμύ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξείως διορᾷ πάντα ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς οὐ φαύλην ἔχον τὴν ὕψιν, κακίᾳ δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε ὅσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσούτῳ πλείω κακὰ ἐργαζόμενον; Haec attulit Musgr.

1014. ἀφυῇ] I. e. ἄκακον ἀπὸ φύσεως, ut schol.

1016. συνδῆσας νοεῖς] Philoctetes, ira incensus, graviore verbo utitur, quumque nunc manibus tantum satellitum comprehensus

teneatur, ita loquitur ac si jam sibi etiam vincula sint injecturi. HERM.

1018. ἄπολιν] Exulem. ἐν ζῶσιν νεκρόν] Mortui instar esse sibi videtur quia est ἀφίλος, ἔρημος, ἄπολις.

1023. γελώμενος] Sic v. 257. ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ | γελῶσι σὶγ' ἔχοντες.

1024. διπλῶν] δις αὐτῶν apogr. nonnulla. Supra 793. ὃ διπλοῖ στρατηλάται, | Ἀγήμενον, ὃ Μελέας. Ajac. 960. ξὺν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι.

1025. κλοπῇ] Scholiasta, ἀπάτῃ καὶ Ὀμηρος (Il. 1, 132.) "κλέπτει νόμ," ζυγεῖς δὲ, ὑποταγεῖς. ὃ δὲ νοῦς· καίτοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεῖν· προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαινέσθαι Παλαμίδης ἐξήλεγξεν. Id narratum fuisse in carminibus Cyprii a Proclo acceptum. Κλοπῇ

ἔπλεις ἄμ' αὐτοῖς, ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
 ἐκόντα πλεύσασθ' ἐπτα ναυσὶ ναυβάτην
 ἄτιμον ἔβαλον, ὥς σὺ φῆς, κεῖνοι δὲ σέ.
 καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
 ὅς οὐδὲν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.
 πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
 χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς εὖξεσθ', ἐμοῦ
 πλεύσαντος, αἶθειν ἱρά; πῶς σπένδειν ἔτι;
 αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
 κακῶς ὄλοισθ'. ὀλείσθε δ' ἠδίκηκότες
 τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
 ἐξοῖδα δ' ὥς μέλει γ'. ἐπεὶ οὔ ποτ' ἂν στόλον
 ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὔνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
 εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι,

1030

1035

1040

1028. ἔβαλον] ἔκβαλον δὲ σέ] δέ σε 1033. ἱρά scripsi pro
 ἱερά 1034. αὕτη] αὐτῇ 1035. ὀλείσθε Brunckius pro ὄλοισθε
 1037. δ'] Sic, non γε, quod ait Elmsleius. ἐπεὶ] ἐπ'

fallacia a Palamede inventa intel-
 ligitur. HERM. Rem narrat
 Hygin. 95. Ovid. Met. 13, 34 sqq.
 et tangit Cicero de offic. 3, 26, 97.
 ab Schultzio cit.

1027. ἐπτα ναυσί] Ex Homero
 in catalogo navium (Π. 2, 718.),
 τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἦρχεν, τόξων εὖ
 αἰδῶς, ἐπτα νεῶν. BRUNCK.

1028. ἔβαλον] ἔκβαλον etiam
 duo apogr. ἐξέβαλον Flor. Γ. quod
 legitur in interpretatione scholi-
 astae.

1028. κείνοι δὲ σέ] Scholiasta,
 ὡς σὺ φῆς, οἱ Ἀτρεΐδαι με ἐξέβαλον,
 ὡς δὲ φασιν ἐκεῖνοι, σὺ σὺ μὲν, φη-
 εις, ἐκείνους αἰτιά, ἐκεῖνοι δὲ σέ.

1029. τί μ' ἄγετε, quod compre-
 hensae manus ejus erant, τί μ' ἀπά-
 γεσθε, quid me hinc ad vos abdu-
 citis. WUND.

1032. πῶς θεοῖς] Scholiasta, τοῦ-
 το γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως,
 ὅτι θῦσαι οὐκ ἔστι, τοῦτον ἐπιστενά-
 ζοντος, ἐξέθηκον αὐτόν. Conf. v. 8.
 εὖξεσθ', ἐμοῦ] ἔξεστ' ἐμοῦ Pier-
 son. Veris. p. 163. In Flor. Γ.
 annotatum γρ. ὁμοῦ. εὖξεσθε si
 recte legitur, significat gloriosi-
 tati.

1036. τὸν ἄνδρα τόνδε] I. e. ἐμέ.
 1039. κέντρον θεῖον—ἐμοῦ] Divi-
 nitus immisissimum mei desiderium.
 HERM.

1040. ἀλλ'—ἐπόψιοι] Soph. El.
 67. ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοί τ'
 ἐγγύριοι. Schol. θεοί τ' ἐπόψιοι·
 οἱ ἐφορῶντές με δυστυχοῦντα. Sunt
 potius qui omnia vident, ut monet
 Butt. collato Apollon. 2, 1124.
 ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς ἐποψίου. et
 1181. Ζεὺς ἔτι που τὰ ἕκαστ' ἐπιδέ-

τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
 ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴ τι καὶ οἴκτείρετε.
 ὥς ξῶ μὲν οἴκτρῳς, εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
 τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.

ΧΟ. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045
 τήνδ' εἴπ', Ὀδυσσεῦ, κοῦχ ὑπέικουσαν κακοῖς.

ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
 εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγον.
 οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιούτός εἰμ' ἐγώ· 1050
 χῶπου δικαίων κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
 οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὖσεβῇ.
 νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρήζων ἔφην,
 πλὴν ἐς σέ· νῦν δὲ σοὶ γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.
 ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψεύσῃ' ἔτι.
 ἔατε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχρήζομεν, 1055
 τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ', ἐπεὶ πάρεστι μὲν

1046. ὑπέικουσιν] ei ex η factum.
 scripsi pro eis

1051. μου om.

1053. ἐς

κεται. Soph. El. 175. Ζεὺς, ὃς
 ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει. Hesychius, ἐπόψιος· Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

1044. τῆς νόσου πεφευγέναι] πεφευγέναι, quod significat liberatum esse, cum genitivo construxit, praecedente Homero qui Od. 1, 18. πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων dixit. Similiter ἀλύετον cum genitivo construxit Antig. 484. et νόσου μαλαχθῆναι dixit infra v. 1334.

1048. εἴ μοι παρείκοι] Schol. εἰ καιρὸς ἐπιτρέψει μοι. Verbum personale est παρείκει. Plat. Leg. 5. p. 734. B. τὸν βουλόμενον ἡδέως ζῆν οὐκέτι παρείκει ἑόντα γε ἀκολάστως ζῆν. Symp. p. 187 extr. καθ' ὅσον παρείκει. φυλακτέον ἐκάτερον τὸν ἔρωτα. BUTTM.

νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγου] Schol. νῦν δὲ σιωπῶ· οἶδα γὰρ τοῦτο ποιεῖν,

ἔπον δεῖ. Interpretatio perversa. Verba ἐνὸς κρατῶ λόγου nihil aliud significare possunt quam ἓνα λόγον ἔχω. πολλά et ἐνὸς λόγου opposita ut in Oed. T. 1512. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, | πόλλ' ἂν παρήρουν· νῦν δὲ τοῦτ' ἠέχθω μόνον—.

1049. τοιούτων] Hoc quo sensu dictum sit ex praecedente Philoctetae oratione colligendum est et verbis proximis χέπον δικαίων κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, quae opposita sunt illi τοιούτων, quod callidos et versutos significat, quidvis audientes ut consequantur quae velint.

1051. μου additum ex apographis.

1056. ἐπεὶ πάρεστι μὲν] ἐπειπερ ἔστι μὲν Wunderus probabiliter.

- Τεύκρος παρ' ἡμῶν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν
τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερσί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λήμνον πατῶν. 1060
ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νεύειεν, ἣν σὲ χρῆν ἔχειν.
ΦΙ. οἶμοι· τί δρᾶσω δύσμορος, σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὄπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;
ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὥς στείχοντα δῆ. 1065
ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;
ΟΔ. χῶρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὦν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὦδ' ἔρημος, ὦ ξένοι, 1070
λειφθήσομαι δὴ κοῦκ ἐποικτερεῖτέ με;
ΚΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς. ὅς' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χῆμεις φαμέν.

1062. σὲ χρῆν] σ' ἐχρῆν
πρόσλευσε
θεσπεῖα ἦδη

1064. φανεῖ] φανῆι
1071. λειφθήσομαι δὴ Wakefieldus pro λει-
1073. χῆμεις] χῆμεις, ex γ facto.

1068. πρόσ-
1071. Wakefieldus pro λει-

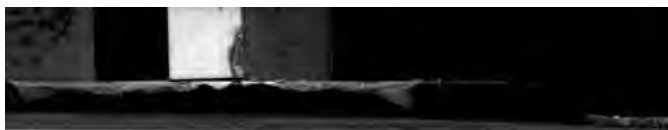
1057. Τεύκρος] Teucri ars sagit-
andi Homero celebratissima;
sare Ajac. 1120. sed cum con-
supta, vocatur ὁ τοξότης. Idem
non Odys. 8, 219. soli Phi-
lotae hac arte se cedere ait.
EDIK.

1058. ἐγώ θ'] Post πάρεστι μὲν
ἴσως sequi debebat πάρεμι
θῆναι, pro quo mutata orationis
ἐγώ τε illatum est, quia hoc
no verbo positum est. Nam si
ἴσως addidisset, necessario ἐγώ
ἐ, non ἐγώ τε, dicendum fuisset.
1136. ὁρῶν μὲν αἰσχροῦς
ἀνδρας, συγγόν τε φῶτ' ἐχθοδοπόν,
probabilis est quod Turnebus re-
linquit συγγόν δέ.
οἶδον—μηδ'] Post verba οἶμαι,

ἡγοῦμαι, δοκῶ aliaque hujusmodi
vel οὐ sequitur ad verbum rela-
tum, vel μή ad infinitivum refe-
rendum. Utraque ratio interdum
in eadem periodo conjuncta repe-
ritur, ut hoc loco, quocum Wund.
comparavit Platon. Protag. p. 319.
B. ἐγὼ γὰρ τοῦτο, ὃ Πρωταγόρα,
οὐκ ἔμην διδασκὼν εἶναι, σοὶ δὲ λί-
γοντι οὐκ ἔχω ὅπως ἂν ἀπιστῶ. ὅθεν
δὲ αὐτὸ ἡγοῦμαι οὐ διδασκὼν εἶναι
μηδ' ὅτι ἀνθρώπων παρασκευαστὸν
ἀνθρώποις, δίκαιός εἰμι εἰπεῖν.

1060. χαῖρε τὴν Λήμνον πατῶν]
I. e. ἤθου τῇ διατριβῇ τῆς Λήμνου,
ut explicat scholiasta.

1062. σὲ χρῆν] Oportebat: ex
oraculo.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὥς ἔφην οἴκτου πλέως

πρὸς τοῦδ'· ὁμως δὲ μέλαιτ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 10

χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς

στελῶσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐζώμεθα.

χοῦτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι

λῶν τιν' ἡμῖν. νῶ μὲν οὖν ὀρμώμεθον,

ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς. 10

ΦΙ. ὦ κώλας πέτρας γύαλον

θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας,

λείψειν οὐδέ ποτ', ἀλλὰ μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσει. 10

ῶ μοι μοι μοι.

ὦ πληρέστατον αὔλιον

λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλας, τί π' αὖ μοι τὸ κατ' ἄμαρ

1081.—1101. = 1102.—1122.

1079. νῶ] νῶ 1082.—1085. Versus sic divisi, θερμὸν—] οὐκ
λείψειν—] καὶ θνήσκοντι—, pariterque in antistrophe. 1082. θ
μὸν καὶ var. lect. apud Turnebum pro θερμὸν τε καὶ 1083. ὦ
λας] 'ὦ' τάλας (sic, sine accentu). 1085. συνοίσει] συνοί
1086. ὦ μοι μοι μοι] ὦ μοι μοι μοι 1087. αὔλιον] αὐλὸν 101
Duo versus, λύπας—] τί ποτ' αὖ—, pariterque in antistrophe. 101
τί π' Bothius pro τί ποτ' ἄμαρ scripsi pro ἡμαρ

1074. Schol. τὸ ἐξῆς· ἀκούσομαι ν. 17—19.
πρὸς τοῦδε ὥς εἰμὶ οἴκτου μεστός· 1085. συνοίσει] Recte interp
οἶον, καταγνοσθήσομαι ὥς ἦσαν tatur scholiasta σὺν ἐμοὶ ἔσθ.]
οἴκτου. igitur idem quod συνοίσει.

1075. τοῦδ'] Ulixis.

τούτῳ] Philoctetae.

1076. τά τ' ἐκ νεῶς] Schol. τὰ ἐπὶ τῆς νεῆς. Non male. Verum proprie est στέλλειν τὰ ἐκ νεῆς parare ea quae e navi in terram asportata nunc rursum ei imponenda sunt. SCHULTZ.

1079. ὀρμώμεθον] ὀρμώμεθα Flor. Γ. Notanda quae rara est prima persona dualis, de qua conf. ad El. 950. ubi λελεῖμμεθον.

1080. ὀρμᾶσθαι] Infinitivus pro imperativo.

1082. θερμὸν καὶ παγετῶδες quomodo intelligendum sit apparet ex

1089. τί ποτ' in τί π' recte n
tavit Bothius, ut postulat ven
antistrophicus. Epico τί πτε 1
tur Aesch. Agam. 975. τί πτε
τὸδ' ἐμπέδως. Pers. 555. τίς

Δαριῶν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβῆς ἐπ
et, ut videtur, ib. 532. ubi restit
δ Ζεῦ βασιλεῦ, τί πτε σὺν Περσῶν
Codex δ ζεῦ βασιλεῦ σὺν Περσῶν.

τί π' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμαρ] Sc
liasta, τί ἄρα τρέφειν μοι καθ' ἡ
ραν ἔσται; Pro ἡμαρ Doricam
stitui formam ἄμαρ, quam pos
lant reliquae hujus carminis f
mae Doricae. Et ἄμαρ apud
phoclem servatum in codice

ἔσται ; τοῦ ποτε τεύξομαι

1090

σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος ;

εἰθ' αἰθέρος ἄνω

πτωκάδες ὀφυντόνου διὰ πνεύματος

ἐλωσί μ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἴσχω.

ΧΟ. σὺ τοι σὺ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ', οὐκ

1095

ἄλλοθεν ἀ τύχα δδ' ἀπὸ μείζονος,

εὔτε γε παρὸν φρονῆσαι

1094. ἴσχω Heathius pro ἰσχύω
σὶ-|σας, ὦ βαρύποτμε, | οὐκ-| τῶιδ'
1096. βαρύποτμ' scripsi pro βαρύποτμα

1095.-1097. Versus sic divisi,

1095. κατηξίωσας cum lineola.

1097. ἀ τύχα δδ' scripsi

pro ἔχει (ηὶ a m. pr.) τύχαι τῶιδ'
λέστος ἀντί scripsi pro ἐλεῖν

1100. πλέονος ex schol. pro

Ant. 1333. Oed. Col. 1079. ubi in
apogr. nonnullis vulgaris forma
substituta est.

1091. Interrogandi signum post
μέλεος recte sustulit Bothius. σι-
τονόμου scholiasta masculino genere
dictum accepit, σίτον νέμοντος,
τροφέως, et πόθεν ἐλπίδος conjunxit,
id ut sit ἀπὸ πόλεως ἐλπίδος. Male :
conjungenda enim σιτονόμου ἐλπί-
δος. Scholiastam duplex interro-
gatio fefellit τοῦ et πόθεν, qua
Graeci utuntur saepissime.

1092. εἰθ' αἰθέρος ἄνω Quum non
credibile sit dochmii unius inter
alios numerosa positi aliam quam in
antistrophe v. 1113. formam, ἰδοί-
μαν δέ νιν, admisisse poetam, verba
εἰθ' αἰθέρος, etiam propter soloecam
particulae εἰθς cum conjunctivo
constructionem vitiosa, lacunae
explendae caussa illata esse suspi-
cor, ut paulo post ἐλεῖν v. 1101,
et Ὀδυσεὺς v. 1139. Sumpta au-
tem fortasse sunt ex glossemate δι'
αἰθέρος. Lectionem vitiosam, ut
alia plurima codicis vitia, agnoscit
scholiasta, cujus ex annotatione
etiam grammaticorum librario-
rumve commenta de vocabulo
πτωκάδες cognosci possunt, de quo

ita scribit, γρ. πτωμάδες, πτωκά-
δες, πτωχάδες, πρωτάδες (πλωάδες
Brunckius, πλωτάδες, Gedikius),
δρομάδες. πτωμάδες, corruptum ex
πτωκάδες, recte delevisse videtur
editor Romanus. πτωκάδες Har-
pyias intelligit scholiasta, aves
Hermannus : uter verius, non di-
cam, quum nesciamus quid versu
praecedente dixerit poeta. Eadem
de caussa in medio relinquimus
utrum ἐλωσί scripserit, an quod
quidam conjecerunt ἐλώσι.

1094. οὐ γὰρ ἔτ' Aut ἔτι delen-
dum aut οὐκέτ' scribendum cum
Dissenio disquisit. philol. p. 29.

ἴσχω ex Heathii conjectura le-
gitur pro ἰσχύω. Rectius fortasse
Wunderus οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ, collata
Suidae gl. ἀρκῶ ἰσχύω, ὑπομείναι
δύναμαι. et ipsius Sophoclis loco
El. 185. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολλὸς ἀπολέ-
λοιπεν ἤδη βίωτος ἀνέλπιστος, οὐδ'
ἔτ' ἀρκῶ.

1095. κατηξίωσας] Decrevisi.
Aeschylus Agam. 572. καὶ πολλὰ
χαλεπὴν ξυμφορὰν καταξίω. HERM.
Schol. σὺ σταντῶ περιπολήσας τὴν
νόσον· σὺ σταντῶ τούτων πρόξενος
γέγονας, ὃ δυστυχέστατε. σὺ σταντῶ
κατηξίωσας, καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς ταύτης

- τοῦ πλέονος δαίμονος εἴλου τὸ κάκιον ἀντί. 1100
- ΦΙ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ 1102
- καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἦδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι, 1105
- αἰαὶ αἰαὶ,
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὕπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν 1110
- ἴσχω· ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
κρυπτά τ' ἔπη δολερῶς ὑπέδν φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μῆσάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. 1115
- ΧΟ. πότμος πότμος σε δαμόνων τὰδ', οὐδὲ σέ γε δόλος

1106. αἰαὶ αἰαὶ] αἰ αἰ αἰ αἰ 1116.—1121. Versus sic divisi, πότμος—] δὲ σέ γε—] χειρὸς—] ἔχε—] ἄρ' ἀνὰ—] καὶ γὰρ—] μὴ φιλότῃ—
1116. Alterum πότμος addidit Erfurdtius.

τῇ τύχῃ ἐνέχῃ ἀπὸ μείζονος σοῦ·
διὸ μὴδένα ἄλλον αἰτιῶ, ἀλλὰ σαυ-
τόν· ἐξῆν γὰρ σοι ἀκολουθήσαντι τὰ
κακὰ διαφυγεῖν. Verbis igitur ἀπὸ
μείζονος explicatur ἄλλοθεν.

1100. τοῦ πλέονος δαίμονος εἴλου
τὸ κάκιον ἀντί.] Legebatur τὸ κάκιον
ἐλεῖν. Delevi ἐλεῖν, quod librarii
supplementum est, restituique ἀντί,
vel casu illud obliteratum vel ejec-
tum quod rarior anastrophe offen-
sioni esset. Ejus exempla sunt in
fragmento parvae Iliadis ap. schol.
Eurip. Troad. 821. et Orest. 1376.
ὃ δὲ Λαομέδοντι πόρεν (Βότρυας) Γα-
νυμήθεος ἀντί. et in epigr. Anthol.
Palat. 7, 715. Λυγρῶν δ' ἀντί μελι-
χρόν ἔχω.

1104. Structura verborum est,
ὃς ἦδη ἐνθάδε ὀλοῦμαι μετ' οὐδενὸς
ὕστερον ἀνδρὸς εἰσοπίσω τάλας ναίων.

1108. προσφέρων.] Intelligendum
ἐμάντῳ, quod forma media προσφε-
ρόμενος exprimit, qua προσφέρων
explicat scholiasta. Similiter φορ-

βὰν αἴρων dictum est v. 708.

1110. μετὰ χερσίν.] In παπίδης.

1111. ἄσκοπα per ἀπροσδόκητα,
δόλια, ἃ οὐκ ἔστι προσκείμενα ex-
plicat scholiasta, inutilem memo-
rans conjecturam ἔψοφα, quod sit
λαθραῖα. Verbum ὑπέδν cum da-
tivo constructum ut ἐσβῆναι in
Trach. 298. ἐμοὶ γὰρ οἴκτος δεινὸς
εἰσέβη, et εἰσέρχεσθαι apud Pla-
ton. Rep. p. 330. εἰσέρχεται αὐτῷ
δῆος καὶ φροντίς, quae comparavit
Wund.

1112. δολερῶς φρενός.] Ulixias.

1116. πότμος σε δαμόνων τὰδ']
Scholiasta, λείπει ἢ ἐξ. ἐκ θεῶν γὰρ
τύχῃ τις τοῦτο κεκλήρωκε, καὶ οὐχ
ὑπ' ἐμοῦ δεδύλωσαι. κατὰ κοινὸν τὸ
ἔσχε. τὸ δὲ ἐξῆς· πότμος σε δαμό-
νων τὰδ' ἔσχε· οὐδὲ σε δόλος ἔσχε·
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. ὃ δὲ νοῦς· παῦσαι
τῶν καταρῶν τούτων, ὧ φιλοκτῆτα,
μὴ διὰ τούτων κτήσῃ ἡμᾶς ἐχθρούς.
θεὸς γὰρ τῆς δυστυχίας ταύτης πα-
ραίτιος, οὐχ ἡμεῖς γεγόναμεν, οὔτε

- 1.2 ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγερὰν ἔχε
 1.3 δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις. 112c
 καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότῃ' ἀπώσῃ.
 112c ΦΙ. οἶμοι μοι, καὶ που πολιᾶς 112c
 πόντου θινὸς ἐφήμενος,
 * γελᾷ μου, χερὶ πάλλων 112c
 112c τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,
 τὰν οὐδεὶς ποτ' ἐβάστασεν.
 ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
 χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
 ἦ που ἐλεινὸν ὄρῃς, φρένας εἴ τινας 113c
 115 ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον

1123.-1145.=1146.-1168.

1120. ἀρὰν] ἀρὰν ἀρὰν 1121. φιλότῃ' φιλότῃ, sed eraso
 1122. οἶμοι μοι] οἶ μοι μοι που insertum, ab S ut videtur. 1125
 χερὶ Turnebus pro χειρὶ 1130. ἦ] εἴ, sed in η mutatum a m. pr.
 inter scribendum ut videtur. ἐλεινὸν Brunnicius pro ἐλεινὸν 1131
 Ante ἔχεις littera erasa. Videtur σ' fuisse ex praecedente τινας repe-
 titum. 1132. σύννομον scripsi pro ἄθλιον, cui S in margine ap-
 posuit γρ. ἄθλιον

ἄλλῃς ὑπείσθοντες, οὐτ' ἄλλῃς τινὶ
 πράγματι. πότμος σε τάδε ἔσχε,
 fatum deorum te tenuit, eadem
 structura dictum qua apud Ae-
 schylum Pers. 747. πῶς τὰδ' οὐ
 τόσσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμὸν. quem
 comparavit Wund.

1120. ἀρὰν semel Flor. Γ, in
 ceteris, ut in codice, duplicatum,
 vitio aperto: nam δύσποτμον ne-
 cessario respondere debet syllabis
 ἐντέ γε v. 1099.

ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις]
 Averte diras tuas in alios. Sic
 recte interpretatur scholiasta.
 Alios autem dicit non certos quos-
 dam, sed alios quosvis.

1123. Nota πολιᾶν πόντου θινὸς,
 quod dici debebat πολιῶ πόντου
 θινὸς, ut apud Homerum Il. 1, 349.
 οὐ' ἐφ' ἄλδς πολιῆς. Ita solent

tragici epitheta nominibus noi
 suis applicare, dummodo notiones
 quibus opus est in tota verborum
 complexione adsint. Vide Eur.
 Herc. f. 396. et Lobeck. ad Aj. 7
 HERM.

1124. πόντου θινὸς ἐφήμενος] Ii
 antistrophe v. 1147. altera re
 spondet glyconeï forma, quae cho-
 riambum in fine habet, ἔθνη θηρώ-
 οὐς δδ' ἔχει.

1125. γελᾷ μου] Ulixes. Per
 rara haec verbi simplicis cum ge-
 nitivo constructio est, de qua dix
 ad Stephani Thes. vol. 2. p. 551.

1132. τὸν Ἡράκλειον σύννομον
 Legebatur τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον
 cui quum διορθώτης in codice ad
 scripsisset γρ. ἄθλιον, in apographi
 partim sic, partim ἄθλιον scriptum
 est, absurde utrumque. Sophoc

σύννομον ᾧδ' ἐσοί
 οὐκέτι χρῆσόμενον τὸ μεθύστερον
 ἔτ', ἀλλ' ἐν μεταλλαγῇ
 πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, 1135
 ὁρῶν μὲν αἰσχροὺς ἀπάτας, στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθυδοπὸν,
 μυρί' ἀπ' αἰσχροῶν ἀνατέλλονθ' ὅς ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ',
 ΧΟ. ἀνδρὸς τοι τὸ μὲν ἐν δίκαιον εἰπεῖν, [ᾧ Ζεῦ.

1133. μεθύστερον] μεθ' ὅστερον 1134. Addidi ἔτ' 1135.
 ἐρέσσει] ἐρίσση 1136.-1139. Versus sic divisi, ὁρῶν-| στυγνόν-|
 μυρί'-| μὴν κάκ'-pariterque in antistrophe. 1137. στυγνὸν δὲ
 Turnebus pro στυγνὸν τε 1138. ἀνατέλλονθ' ἀνατέλλοντα 1139.
 ᾧ Ζεῦ scripsi pro 'Οδυσσεύς 1140. ἐν scripsi pro εἰδ

cles vix potest dubitari quin no-
 men aliquod posuerit quod socium
 ministrumve significaret, conjun-
 gendum cum praecedente adjecti-
 vo τὸν 'Ηράκλειον, quod scholi-
 asta interpretatur ἐμὲ τὸν τοῦ
 'Ηρακλέους διδάσχον. Hoc nomen
 restitui in libro de metris p. 138.
 τὸν 'Ηράκλειον σύννομον. quo voca-
 bulo tribus aliis locis usus est
 Sophocles, El. 600., ubi de con-
 jure, Oedip. Col. 340., ubi de
 sororibus dictum est. λέοντε συν-
 νόμῳ est infra v. 1436. Nec rarum
 apud alios. Sic σύννομος apud
 Nonnum Dion. 16, 189. qui συν-
 ἀεθλος dicitur ib. 168. Scholiasta,
 qui in interpretatione sua διδάσχον
 posuit, fortasse nihil aliud quam
 ἄθλον legerat, cui διδάσχον arbitrio
 suo substituit, nisi hoc ex δικάζον
 corruptum, ut Philoctetam Her-
 culis θεράποντα dixit Philostratus
 Imag. p. 889. θεράπων δὲ γενέσθαι
 τῷ 'Ηρακλεῖ ὁ φιλοκτήτης ἐκ νηπίου,
 ἔτε καὶ φορεὺς εἶναι οἱ τῶν τόξων, ἃ
 δὲ καὶ ὅστερον μισθῷ λαβεῖν παρ'
 αὐτοῦ τῆς εἰς τὴν πυρὰν ὑπουργίας.
 Corrupta scriptura ἄθλον in alio
 scholio legitur, ἢ ἐμὲ τὸν ἐπὶ τῷ
 'Ηρακλεῖ ἄθλον ποιήσαντα τὴν πυ-
 ρὰν καὶ ὑφάψαντα αὐτήν. ubi tamen
 ἄθλον delendum esse monuit G.
 Wolffius.

1134. ἀλλ' ἐν μεταλλαγῇ Non
 respondet versui 1157. ἐμᾶς σαρκὸς
 αἰόλας. Quamobrem scripsi οὐκέτι
 χρῆσόμενον τὸ μεθύστερον | ἔτ', ἀλλ'
 ἐν μεταλλαγῇ—. Sic Pindar. Nem.
 9, 111. οὐκέτ' ἔστι πάρος θανάτῳ
 ἐτι σκοπιάς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.
 Metrum,

υ- - - | υ- - -

μεταλλαγῇ] μεταλλαγῇ apogr.
 nonnulla. ἐν μεταλλαγῇ, in mutata
 possessione. ἐρέσσει, i. e. στρέφει,
 versaris.

1137. στυγνὸν δὲ] V. ad v. 1058.

1138. Legebatur μυρί' ἀπ' αἰ-
 σχροῶν ἀνατέλλονθ' ὅς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
 ἐμήσατ' 'Οδυσσεύς, nomine 'Οδυσ-
 σεύς, ut pridem ab aliis est ani-
 madversum, ab interprete adjecto,
 nulla metri ratione habita. Veram
 scripturam restitui in libro de me-
 tris p. 138. μυρί' ἀπ' αἰσχροῶν ἀνα-
 τέλλονθ' ὅς (sic Bothius pro ὅς) ἐφ'
 ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ', ᾧ Ζεῦ. Sic
 Juppiter injuriae testis invocatur
 Oed. T. v. 1198. ὅστις (Oedipus)
 καθ' ὑπερβολὰν | τοξεύσας ἐκράτησε
 τοῦ | πάντ' εὐδαίμονος ἄλβου, | ᾧ
 Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας | τὰν γαμψά-
 νυχᾳ παρθέον etc. Aristoph. Acharn.
 v. 225. ὅστις, ᾧ Ζεῦ πάτερ
 καὶ θεοί, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπέριζατο.
 1140. ἀνδρὸς τοι τὸ μὲν εἰδ δίκαιον

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

115

εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλώσσας δδύναν.
κείως δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνα
κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν.

1145

ΦΙ. ὦ πτανάλ θήραι χαροπῶν τ'
ἐθνη θηρῶν, οὗς δδ' ἔχει
χῶρος οὐρεσιβάτας,
φυγῆ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων
πελάτ'· οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,

1150

1144. τῶνδ' Thudichum pro τοῦδ'. 1146. πτανάλ] πτηνάλ 1148.
οὐρεσιβάτας] οὐρεσιβάτας 1150. πελάτ'] πελάιτ', i. epaso.

(δικαιον εἰ Flor. Γ.) εἰπεῖν, | εἰπόν-
τος δὲ μὴ φθονερὰν | ἐξῶσαι γλώσσας
δδύναν.] Post exordium tam grave,
ἀνδρὲς τοι, majus quid exspectes
quam sententiam tam exilem rei-
que praesenti ne accommodatam
quidem, quod bonum sit justum esse
dicendum. Itaque corrigendum
videtur, ἀνδρὲς τοι τὸ μὲν ἐν δικαίον
εἰπεῖν, virum decet, unum quid jus-
tum dicere, sed sine invidia dicere
et sine maledictis. Quibus verbis
chorus indicat, licere Philoctetæ
in ea perseverare sententia ut in-
juriam sibi esse factam dicat, sed
abstinendum esse conviciis in Neo-
ptoleum atque Ulixem jactis.
Ἐν δικαίον dicit, opposita cogitans
πολλὰ δίκαια, quæ injustorum esse
volent. Oed. Col. 806. ἄνδρα δ'
οὐδέν' οἷδ' ἐγὼ | δικαίον, ὅστις ἐξ
ἡπαντος εἰ λέγει. ibid. 761. ὦ
πάντα τοιμῶν κατὰ παντὸς ἀν φέ-
ρων | λόγον δικαίου μηχάνημα ποικί-
λον. Scripturam corruptam ut-
cunque explicare studuerunt scho-
liastæ.

1141. εἰπόντος] Poterat εἰπόντα
dicere, sed metri caussa posuit ei-
πόντος, praecedenti genitivo ἀνδρὲς

accommodatum.

1143. κείως] Ulixes.

τῶνδ'] Refertur ad πολλῶν.

1146. πτανάλ] πτηνάλ etiam in
Flor. Γ. Forma Dorica servata in
ceteris apogr.

θήραι] Schol. ἀντὶ τοῦ ὧ ἔγραυ'
ἀγρεύεται γὰρ καὶ πτηνά.

1148. χῶρος οὐρεσιβάτας (nam
sic recte in apographis pro οὐρεσι-
βάτας) est regio montana in qua
feræ pascuntur.

1149. φυγῆ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων
πελάτ'] Interpretantur, praesente
scholiasta, non amplius a lustris
ad me appropinquantibus fugientes,
i. e. non amplius aufugietis, ubi
forte a lustris vestris ad me vene-
ritis. Fatendum tamen est sen-
tentiam subabsurde esse expressam
ubi claris verbis dicendum erat,
feras non amplius fugituras esse ut
antea, quum arou uteretur Phi-
loctetes. Sensit perversitatem
Canterus, qui φυγῆ μηκέτ' ἀπ' αὐ-
λίων ἐλάτ' corrigi volebat, quod
ferri non potest, quum οὐκέτ' hic
dicendum fuerit, non μηκέτι.

1151. ἀλκάν] Huic spondeo in
strophæ v. 1128. iambus respondet

ὦ δύστανος ἐγὼ ταῦν,

ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,

οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.

ἔρπετε, νῦν καλὸν

1155

ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν

ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.

ἀπὸ γὰρ βλόν αὐτίκα λείψω.

πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὦδ' ἐν αὔραις τρέφεται, 1160

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα;

ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,

εὐνοίᾳ πάσα πελάταν·

ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ' ὅτι σὸν

1165

κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.

1152. ταῦν] τὰ νῦν
σέβει] σέβη

1153. ἀνέδην] ἀναιδην, é a m. pr.
1165. σὸν scripsi pro σοί

1163.

φίλων, quod non magnopere mirandum in hoc carmine, in quo diversae adeo glyconeï formæ sibi respondent, quod notavimus ad v. 1124. Spondeus et iambus pariter sibi respondent v. 176. (ὃ παλάμαι θνητῶν) et 188. (ἃ δ' ἄθυρόστομος) nisi ibi θεῶν pro θνητῶν corrigendum.

1153. ἀλλ' ἀνέδην—] Porsonus, ἀλλ' ἀνέδην (ὅδε χῶλος ἐρύκεται, οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν) ἔρπετε—. Hoc si voluisset dicere poeta, aut ἀνέδην alio loco collocandum aut parenthesis illa aliter ordiendâ fuisset. Recte hæc verba interpretatur scholiasta, ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν οὗτος ἀνείται· ἀντὶ τοῦ ἀδεία ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχέθεται.

1155. νῦν καλὸν] Nunc opportunum est. Sic El. 384. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρουεῖν.

1156. ἀντίφονον στόμα] Os quod caedem pro caede reddit. Sic δίκαι ἀντίφονοι El. 248. SCHULTZ.

πρὸς χάριν] *Ut volupe est.*

1157. ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας] αἰόλαν σάρκα dicit carnem ex mortis virulentia maculis interstinctam, ut interpretatur Mudgius.

1160. τίς ὦδ' ἐν αὔραις τρέφεται] Scholiasta, τίς τρέφεται ἐξ ἀνέμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν;

1163. εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον] Scholiasta, ἑαυτὸν δέ φησιν ὁ χορὸς, ὅτι ἐμοὶ τῷ ξένῳ μετ' εὐνοίας πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ φίλος ἡμῖν γενεῷ. Cohærent enim verba εἴ τι δέβει ξένον εὐνοίᾳ πάσα πελάταν.

1165. σοί] Correxι σὸν. Scholiasta, οὕτως τινὲς στίζουσιν· ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθι· οἶον, τὰ θνητά σοι μάθανε, τὰ περὶ τῆς νόσου. Itaque fuisse videntur qui ὅτι pro pronomine haberent, ἀλλὰ γνῶθ' εὖ γνῶθ' ὅ τι σοί. Ἀλλὰ cum imperativo conjunctum instantius precantis est. Fallitur scholiasta qui pro δέ dictum accipit.

οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαις δ'
ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγην' ὑπέμνασας, ὦ 11
λῶσθε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν 11
Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισας ἄξειν.

ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. ἀπό νῦν με λείπετ' ἦδη.

ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι τε πράσσειν.
ἴωμεν ἴωμεν 11
ναὸς ἴν' ἡμῖν τέτακται.

ΦΙ. μὴ πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθης, ἰκετεύω. ΧΟ. μετρίαζε.

1168. φ] δ 1169. 1170. Versus sic divisi, πάλιν πάλιν— μνασ
—ἐντόπων. 1175. γὰν] γὰν μ' ἤλπισας] ἤλπισας μ' 117
ἀπό νῦν] ἀπὸ νῦν με λείπετ'] μ' ἐλείπετ' pr. 1178. 1179. Vi
sus sic divisi, φίλα μοι— λασ—. 1179. ἴωμεν ἴωμεν] ἴωμεν ἴω
1182.—1187. Versus sic divisi, μὴ— διδσ— μετρίαζε— μείνατε— αἰ αἰ
αἰ | δαίμων δαίμων | ἀπόλλω' δ τάλας

1167. Sensus est: hic morbus miserabilis est ad alendum eum, et neecius sustinere infinita mala, quae cum eo conjuncta sunt. Id est: major est hic morbus quam ut qui eo affectus sit tanta mala perferre queat. HERM. Suspectum ἔχειν, pro quo ὀχεῖν legisse videtur scholiasta, qui annotavit, ἀδύνατος ἐνταῦθα, ἢ ἀγνώστος πρὸς τὸ ὀχεῖσθαι. Idem οἰκτρὰ βόσκειν explicat, χαλεπὴ ἡ νόσος τὸ κατεσθῆεν.

1168. φ] δ in uno apogr., cetera φ.

1170. Schol. ad v. 1165. οὗτος δὲ ταῦτα λεγόντων συνήσιν, ὅτι παραινῶσιν αὐτῷ εἰς Ἴλιον ἐλθεῖν πρὸς δ ἀνακράζει, πάλιν πάλιν μοι.

1171. τῶν πρὶν ἐντόπων] I. e.

τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ut i terpretatur scholiasta. Sic Ar 105. τὸ κάλλιστον τῶν προτέρ φάος.

1175. μ' ἤλπισας apogr. pleraqu

1178. φίλα μοι] Scholiasta, ἐμ βουλομένῳ ἡδέως ἀποκλεῖσθαι λείεις. Jucunda, inquit, mihi ha quae praecepisti sunt, et parat sum ea facere. WUND.

1181. ναὸς] Genitivus ab i pendet.

ναὸς ἴν' ἡμῖν τέτακται] Fortas restituenda aptior catalexis, να ἴν' ἡμῖν προτέτακται.

1182. μὴ, πρὸς ἀραίου Διὸς] Scholiasta, ἀρὰ, ἡ εὐχή. ἀραῖος οὖν πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὃν ἐτικ λούμεθα ἀρώμενοι. ὥστερ δὲ ἰκεσί λέγουσι, τοῦ τοὺς κέρας ἐκποτι

ΦΙ. ὦ ξένοι,

μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς ; 1185

ΦΙ. αἰαὶ αἰαὶ, δαίμων δαίμων.

ἀπόλωλ' ὁ τάλας·

ὦ ποὺς ποὺς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ

τεύξω τῷ μετόπιν τάλας ;

ὦ ξένοι, ἔλθει' ἐπήλυδες αὐθις. 1190

ΧΟ. τί ῥέζοντες ἀλλοκότῳ

γνώμῃ τῶν πάρος, ὧν προῦφαινες ;

ΦΙ. οὔτοι νεμεσητὸν,

ἀλύοντα χειμερίῳ

λύπῃ καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. 1195

ΧΟ. βᾶθι νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.

ΦΙ. οὐδέποτ' οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,

οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς

1187. ὁ ex δ factum.

1192. γνώμαι versui praecedenti addit.

1195. λύπῃ versui praecedenti addit

factum.

1193. νεμεσητὸν] νεμεσητὸν

1198. πυρφόρος] v ex o

οντος, οὕτως ἀραίου, τοῦ τοῦ ἀρω-
μένους ἐπισκοποῦντος. ἔλθῃς ἀντὶ τοῦ
ἀπέλθῃς.

μετρία[ς] Per ἡσύχαζε explicat
schol. Spectat hoc ad invocatio-
nem Jovis ἀραίου, qua majorem
animi motum prodiderat Philo-
ctetes.

1190. ἐπήλυδες αὐθις] Reverten-
tes. Jam enim abibant.

1191. τί ῥέζοντες—προῦφαινες]
Scholiasta, τί πράζοντες ἐναντὶ
γνώμῃ, ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον.
Sensus hic est, quid aliud faciemus
quam quod antea fecimus, quod tu
edixeras, sive quam quod antea
jussu tuo fecimus? Id est, nullo
alio consilio revertemus, nisi ut
iterum a te abire jubeamur. Recte
Lobeckius ad Aj. p. 126. ed. sec.
ἀλλόκοτος γνώμῃ τῶν πάρος nihil

aliud significare monet nisi διάφο-
ρον, coll. Coraë ad Heliod. p. 146.
WUND. προῦφαινες recte in duo-
bus apogr. Alia προῦφαινες.

οὔτοι νεμεσητὸν] Sic Hom. II. 9,
523. πρὶν δ' οὔτι νεμεσητὸν κεχο-
λῶσθαι.

1194. χειμερίῳ λύπῃ] Scholiasta,
ταραχάδει πάθει, μεταφορικῶς· οὐκ
ἔστι, φησί, μεμπτὸν τῷ δυστυχούντι
καὶ παραφύγεσθαι. Frequentant
χειμᾶ(ω turbandi vel jactandi sensu
poetae. Oed. T. 101. Eur. Hip-
pol. 317. MUSGR.

1197. ἴσθι τόδ'—] Schol. τοῦτο
γινώσκει, ὅτι οὐκ ἔρχομαι, οὐδ' εἰ
αὐτὸς ὁ Ζεὺς μετέλθοι με ταῖς βρον-
ταῖς, τουτέστιν, οὐδ' εἰ κεραυνοὶ με
ὁ Ζεὺς, ἀν μὴ ἔλθω.

1198. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπη-
τῆς] Similiter Mars apud Home-

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

119

βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἴσι φλογίζων.

ἐρρέτω Ἴλιον, οἱ θ' ὑπ' ἐκείνῳ

1200

πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπώσας.

ἀλλ', ὦ ξένοι, ἐν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε.

ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος ; ΦΙ. ξίφος, εἰ ποθεν,

ἦ γένυν, ἦ βελέων τι, προπέμψατε.

1205

ΧΟ. ὡς τίνα δὴ ρέξης παλάμαν ποτέ ;

ΦΙ. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμνω χερσί·

φονῆ φονῆ νόος ἦδη.

ΧΟ. τί ποτε ; ΦΙ. πατέρα ματεύων.

1210

ΧΟ. ποῖ γᾶς ; ΦΙ. ἐς Ἄιδου.

οὐ γάρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.

ὦ πόλις ὦ πατρία,

πῶς ἂν εἰσιδοίμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ,

1199. βροντᾶς αὐγαῖς ex schol. pro βρονταῖς αὐταῖς 1201. 1202. Versus sic divisi, πάντες—| ἄρθρον—ἀλ—| λ' ὦ ξένοι ἐν γέ μοι | εὖχος—. 1206.—1208. Versus sic divisi, ὡς—| παλάμαν—| χερσί. 1206. δὴ addidit Hermannus. 1207. ἀπὸ πάντα] ἀποπάντα 1209. νόος] Alterum o insertum ab S ut videtur. 1211.—1217. Versus sic divisi, ποῖ—| ἐστ' ἐν—| ὦ πόλις, δ—| πῶς—| ἔθλιος—| λιπὼν—| θανάσις—| εἰμί. 1211. ἐς] εἰς 1213. ὦ πόλις ὦ scripsi pro ὦ πόλις ὦ πόλις 1214. εἰσιδοίμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ scripsi pro πῶς ἂν εἰσιδοίμ' ὦ ἄθλιός γ' ἀνὴρ

rum filii mortem ulturus Π. 15, 117. εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγῇ κεραυνῷ | κείσθαι μοῦ νεκύεσσι. Dido apud Virgil. Aen. 4, 25. vel pater omnipotens redigat me fulmine ad umbras | ante, Pudor, quam te violo. Conf. Aesch. Prom. 1043. SCHNEIDEW.

1207. κρᾶτα—| πάντα] Caput ut praecipuam corporis partem nominat. Mire tamen dictum κρᾶτα πάντα : ut non improbabilis Bergkii conjectura sit κρᾶτα καὶ ἄρθρ' ἀπὸ πάντα. τέμνω conjunctivus pendebat ab ὡς quod praecedat.

1210. ματεύων] Refertur ad φονῆ, quod continetur verbis φονῆ νόος ἦδη.

1211. ποῖ γᾶς] Intelligitur ἐλθών.

1212.—1217. Postremos versus duo quin recte digresserim non dubito, reliquorum vero valde incerta descriptio. Eorum primum, οὐ γάρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι, Hermannus sic mutavit, οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι. Fortasse praestat οὐ γὰρ ἐν φάει, deletis γ' ἔτι.

1213. ὦ πόλις ὦ πόλις πατρία] Alterum πόλις ejeci, ut probabiliorum restituerem metri formam.

1214. πῶς ἂν εἰσιδοίμ' ὦ ἄθλιός γ' ἀνὴρ] Correxī πῶς ἂν εἰσιδοίμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ, insolentiore collocatione pronomina, cujus non desunt exempla similia.

ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ',

1215

ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς

ἄρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.

ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἦδη καὶ πάλοι νεὼς ὁμοῦ

στείχων ἂν ἢ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας

᾽Οδυσσεά στείχοντα τόν τ' Ἀχαιέως

1220

γόνου πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἴοντ' ἐλεύσσομεν.

ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἦντιν' αὖ παλίντροπος

κέλευθον ἔρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;

ΝΕ. λύσων ὅς· ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.

ΟΔ. δεινὸν γε φωνεῖς· ἢ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;

1225

ΝΕ. ἦν σοι πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ

ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοι πρόπον;

ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοισι ἐλών.

ΟΔ. τὸν ποῖον; ὦμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;

1216. Ante λιβάδ' litera erasa, η ut videtur m. sec. ὁμοῦ] ἐγγύς superscr. a m. pr. 1218. νεὼς] νεῶς a
leius pro ἂν ἦν (ἔνῃ pr.). 1221. ἐλεύσσομεν] Alterum σ ab S in-
sertum. 1222. οὐκ ἂν] οὐδ' αὖ superscr. a m. ant. 1223.
σὺν σπουδῇ] Literae ν σ π ab S, illatae. συμποδῇ pr. 1226. πιθό-
μενος] πιθόμενος, 1229. βουλεύει] βουλεύει

1215. ὅς γε σὰν λιπὼν] Scholi-
asta, ὅστις ποτὲ καταλιπὼν σε ἐπὶ
τὸ βοηθεῖν τοῖς Ἑλλησιν οὐκέτι οὐ-
δὲν εἰμί.—λιβάδα· τὴν τοῦ ἐπιχωρίου
ποταμοῦ. Significat Sperchium.

λιβάδ'] Metrum postulare vide-
tur ut λιβάδα plene scribatur.

1218. Quod scholiasta dicit, ἐν-
τεῦθεν διπλοῦν ἐστί τὸ ἐπεισὸδιον,
eo spectat, quod in hac scena non,
ut plerumque una, sed duae per-
sonae adveniunt. Philoctetes in-
terea se in antrum suum recipit, ut
ex v. 1264. intelligitur. HERM.

ὁμοῦ] ἐγγύς Flor. Γ. Sic scho-
liasta interpretatur cum aliis
grammaticis, quorum locos v. in
Thesaurο.

1222. ἦντιν' αὖ παλίντροπος κέ-
λευθον ἔρπεις] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ

εἰς ποῖον τόπον ἀπέρχῃ. τοῦτο δὲ ὁ
Νεοπτόλεμος, ἀποδοῦναι βουλόμενος
τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐπιπλήσεται
ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως.

1224. λύσων] l. e. irrita reddi-
turus. Hoc ἀναλαβεῖν dicit v. 1249.

1226. πιθόμενος] Sic aliquot a-
pogr.

1227. ὧν οὐ σοι πρόπον] Eadem
structura Oed. T. 862. οὐδὲν γὰρ ἂν
πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοι φίλον.

1228. ἐλών] Repetendum mente
ἔπραξα e verbis Ulixis, ut mox ad v.
1232. ev. 1233. δοῦναι νοῶ. HERM.

1229. τὸν ποῖον] τὸ ποῖον Tricli-
nius male. Nam quum Neoptole-
mus ἄνδρα infinite dixisset, tanto
cupidius Ulixes, de Philocteta eum
cogitare sentiens, quis iste vir sit
interrogat. HERM.

- NE. νέον μὲν οὐδὲν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ 1230
 ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
 NE. παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐθις πάλιν
 ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί που δοῦναι νοεῖς;
 NE. αἰσχροῦς γὰρ αὐτὰ κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω.
 ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235
 NE. εἰ κερτόμησίς ἐστι τάληθ' ἔλεγεν.
 ΟΔ. τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἰρηκας λόγον;
 NE. δις ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔφη;
 ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
 NE. εὖ νῦν ἐπίστω· πάντ' ἀκήκοας λόγον. 1240
 ΟΔ. ἔστιν τις ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
 NE. τί φῆς; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
 ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαὸς, ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
 NE. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξανδῆς σοφόν.
 ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖς σοφά. 1245

1231. τί χρῆμα] τί χρῆμα τί ὑπῆλθέ τις] ὑπῆλθ' ἐτι pr., correctum
 ab S. 1235. δὴ om. 1237. Ἀχιλλέως] ἀχιλλέω, σ ab S addito.

1238. ἀναπολεῖν] ἀναπολεῖ, ν ab S. 1240. ἀκήκοας] ἀκηκοῶς 1245.
 σοφά Brunckius pro σοφόν.

1231. τί χρῆμα ex apographis
 praeter Lb. et Flor. Γ., quae in τί
 χρῆμα τί consentiunt.

1235. δὴ omissum in codice et
 Lb. et Flor. Γ., additum in ceteris,
 conjectura incerta. Nam pari jure
 σὺ addi potest, quod conjecit Her-
 mannus. Non minus aptum δέ
 foret.

1238. ταῦτα, a Brunckio restitutum
 pro ταῦτα, quod etiam defendi
 potest, tamen usui convenientius
 videtur ταῦτα. Pindarus Nem. 7,
 152. ταῦτα δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀπο-
 λεῖν ἀπορία τελέθει. HERM. Pro-
 verbii loco habitum esse ostendit
 Wunderus ex Platonis Philebo p.
 59. εἰ δ' ἡ παροιμία δοκεῖ ἔχειν, τὸ
 καὶ δις καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον

ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. Scholi-
 asta, ἀναπολεῖν, τὰ αὐτὰ λέγειν, ἀπὸ
 τῶν δεύτερον ἀναπολούντων τὴν ἡρο-
 τριαμένην γῆν.

1239. ἀρχὴν] Οἰνίνο.

1240. ἀκήκοας] ἀκηκοῶς Triclinius.
 πάντ' ἀκήκοας λόγον usitata est for-
 mula nihil sibi quod dicat reli-
 quum esse significantis: v. Ajac.
 480. Trach. 876. Similis οἶσθα δὴ
 τὸ πᾶν supra v. 231. HERM. ἀκη-
 κοῶς est in codice, quod fugit Elms-
 leium. Recte vero apographa non
 Tricliniana ἀκήκοας.

1242. ἔσται μ' οὐπικωλύσων] Post
 futurum ἔσται satis erat οὐπικωλύων
 dicere, sed praetulit οὐπικωλύσων,
 ut argute responderet praecedenti
 κωλύσει.

ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
 αἰσχρὰν ἁμαρτῶν ἀναλαβεῖν πευρόσομαι.

NE. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.

ΝΕ. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

ΟΔ.οὐ τάρ᾽ α Τρωσὶν, ἀλλὰ σοὶ μαχοῦμεθα.

NE. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὀρᾷς
κώπης ἐπιπαύουσας; NE. ἀλλὰ καὶ μοι 1255
ταυτὸν τὸδ' ὄψει δρωῦντα καὶ μέλλοντ' ἔτι.

ΟΔ.καίτοι σ' ἔάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τὰδ' ἔλθων, ὅς σε τιμωρήσεται.

NE.ἔσωφρόνησας· κὰν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῆς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔγοις πόδα. 1260

1246. κρεῖσσω] Alterum σ ab S. 1248. μεθεῖναι] Post εἰ duae litterae
erasae. 1250. φοβεῖ] φοβῆθι. Post 1251. unius versus defectum in-
dicavit Hermannus. 1252.-1258. Personae in cod. sic distributae
Oδ. ἀλλὰ' Ne. οὐτ' ἄρα—Oδ. ἔσται Ne. γαῖρα—Oδ. ἀλλὰ—τυμωρήσεται.

Recte Turnebus. 1255. καμέ] καὶ ἐμέ pr. 1259. φρονῆς] φρονείσ,^η
η a m. pr.

1247. δ γ' ελαβε] Probabilius videtur ελαβε.

1249. ἀναλαβεῖν] Corrigere, emendare; ut apud Euripidem Ion. 426. τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἀμαρτίας, aliosque indicatos in Thesaurō.

1251. Post hunc versum Ulixis
verba quaedam exciderunt. Quod
quom olim vidisset Hermannus,
postmodum mutata sententia prox-
imum versum, ἀλλ' οὐδὲ τοι σὴ
χεῖρι πελθομαι τὸ δῶν, vulgo Ne-
optolemo continuatum, Ulixi tri-
buit apographi Pa. 2787. exemplo:
quod falsum esse ostendit Bonitzius
in annot. ad h. l. p. 54-57.

τὸν σὸν—φόβον] Terrorem quem tu incutis, i. e. minas tuas. τὸν σὸν cum contemptu dictum, ut in locis ab Schneidew. comparatis, Ant.
573. ἄγας γε λυγροῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος. Eurip. Hipp. 113. τὴν σὴν Κύπριν. Heracl. 285. τὸ σὸν γὰρ Ἀργίους οὐ δέδοικ' ἐγώ. Rhem. 866. οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς οὐκ ἀνέλεως Ὀδυσσεύς.

1256. καὶ μέλλοντ' ἔτι] Per οὐ
βραδύνοντα explicat scholiasta. Sic
v. 567. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ
μέλλοντ' ἔτι.

1260. ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα] Eadem fere verba Eurip. Hecacl. 110. ἔξω κλαυμάτων ἔχειν πόδα.

σὸ δ' ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτῆτην λέγω,
ἐξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.

ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἑντροῖς θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ὦμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;

1265

ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἀκουσον οὗς ἤκω φέρων.

ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.

ΝΕ. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;

1270

ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοιςι χῶτε μου
τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.

ΝΕ. ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκται σοι μένουσι καρτερεῖν,

ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξης πέρα.

1275

μάτην γὰρ ἂν εἴπης γε πάντ' εἰρήσεται.

ΝΕ. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις

1263. Versum in fine paginae omissum librarius ipse postmodum ad-

didit. 1266. κακόν] κακὰ, ὃν a m. pr. 1270. οὔκουν] οὐκοῦν 1275.
παῦε Triclinius pro παῦσαι. 1276. ἂν] ἂν pr. ἄν rec. 1277. 1286.
πέρα] πέραι 1278. μὲν inter versus additum a m. pr.

et apud Aeschylum Prom. 271. πη-
μάτων ἔξω πῶδα ἔχειν, ubi alia hu-
jusmodi collegit Blomfieldus.

1262. ἀμείψας] Per καταλιπὼν
explicat scholiasta. Frequens hic
usus verbi, facile explicandus ex
propria mutandi significatione, vel
ut apud Euripidem El. 755. δέ-
σπων ἑμείπον δώματ' Ἠλέκτρα τά-
δε, aliosque indicatos in Thesauro.

1265. χρῆμα dixit, respiciens ver-
bum κεχρημένοι, proprio significatu:
mala res, qua opus sit vobis. Dicit
autem haec verba conspecto Ne-
optolemo. Nam quae praecedunt
nondum viso dicuntur. HERM.

1261. ἐκ λόγων καλῶν] Blandis
sermonibus inductus.

1271. τοιοῦτος] Refertur ad se-
quentia, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.

1273. μὴν] μὴ apogr. pleraque.
Intelligitur ἔσομαι. Electr. 817.
ἀλλ' οὐτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρὸ-
νῳ | ξύνοικοι.

1277. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω]
Supra quam dico. Quibus verbis
indicat, etiam firmius sibi quam
dicat certum esse manere, adeo ut,
si se vi abstrahere velint, potius
mortem sibi conciscere constitu-
erit. HERM.

ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
 κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην. 1280
 οὐ γὰρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
 ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
 ἀπεστέρηκας· κῆτα νουθετεῖς ἐμὲ
 ἐλθῶν, ἀρίστου πατρὸς αἰσχιστος γεγώς.
 ὀλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ 1285
 ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
 δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
 ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
 ΝΕ. ἀπώμωσ' ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.
 ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290
 ΝΕ. τοῦργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
 πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὄπλων.
 ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὥς θεοὶ ξυνοστορες,

1281. κτήσει] κτήση 1284. αἰσχιστος Piermonus ad Moer. p. 135.

pro ἔχθιστος 1285. μάλιστ'] μάλισθ' 1288. ἄρα Porsonus pro οὐκ
 ἄρα δολούμεθα] δολούμεθα, etaso v. 1289. ἀγνὸν Wakefieldus pro
 ἀγνοῦ σέβας] β in litura, fortasse pro λ 1292. πρότεινε] προί-
 τεινε, literis προῖτ (sic, sine accentu) a m. recenti scriptis pro literis qui-
 busdam vel evanidis vel elutis. πρότεινε est in Lb.

1282. βίον] Arcum, cujus ope vi-
 tam sibi parabat. Sic v. 931. ἀπε-
 στέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλάν.

1289. ἀγνοῦ Ζηνὸς ὑψίστου σέβας]
 Recte ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας
 Wakefieldus ut Oed. T. 830. ὦ θεῶν
 ἀγνὸν σέβας. Aesch. Eumen. 888.
 ἀγνὸν Πειθοῦς σέβας. Eurip. Med.
 750. Ἥλιον ἀγνὸν σέβας. ἀπώμωσα
 usitata dictum aoristi significa-
 tionē, abjunctum volo.

1291. παρέσται] πάρεστι Flor. Γ.
 1292. πρότεινε] Sic apographa.

1293. ὥς θεοὶ ξυνοστορες] Schol.
 μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι ὃ ποιῶ εἰς
 χάριν καὶ σωτηρίαν ποιῶ τῶν Ἀτρε-
 ῖδων. Hic videtur ὥς non cum θεοὶ

ξυνοστορες, sed cum ὑπὲρ Ἀτρεΐδων
 construxisse, quae incommoda et
 difficilis constructio est. Formula
 ista θεοὶ ξυν. fore significat: sciunt
 di. Sic Ant. 542. Eur. Suppl.
 1173. Idem dicitur etiam ἴσασιν
 Eur. Med. 1372 sq. Atque ut in
 eadem fab. 476. scriptum est:
 ἔσωσά σ', ὥς ἴσασιν Ἑλλήνων ἴσοι
 ταῦτ' ἐν συνεσέβησαν Ἀργείων σκά-
 φος, ita ego quidem hic etiam ὥς
 θεοὶ ξυνοστορες dictum puto: ego
 vero veto, uti di sciunt, pro Atri-
 dis universoque exercitu. Pseudo-
 Demosth. Epist. p. 1471, 9. οὐτε
 γὰρ ἡδίκηχ' ὑμῶν οὐδένα, ὥς ἴστωσαν
 οἱ θεοὶ καὶ ἥρωες. HERM.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

125

ἔπερ τ' Ἀτρεΐδων τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.

ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα, μῶν Ὀδυσσέως, 1295

ἐπησθόμην ; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὄρῃς,

ὅς σ' ἐς τὰ Τροίης πεδὶ' ἀποστελῶ βίῃ,

ἔάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἔάν τε μὴ θέλῃ.

ΦΙ. ἄλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τὸδ' ὀρθωθῇ βέλος.

ΝΕ. ἄ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300

ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.

ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμον

ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς ;

ΝΕ. ἄλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.

ΦΙ. ἄλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρῶτους στρατοῦ, 1305

τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς

δυντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

ΝΕ. εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοῦκ ἔσθ' ὅτου

ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.

ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἐδειξας, ὦ τέκνον, 1310

ἐξ ἧς ἐβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,

ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὅς μετὰ ζώντων θ' ὄτ' ἦν

1294. τ' om. 1297. πεδί] πεδία 1300. ἄ Turnebus pro
ἀα corr., ἀα (sine accentu) pr. 1302. τί μ'] τίμ' 1304. κα-
λόν post ἐμοὶ lectum post σοὶ transposuit Wakefieldus. 1308.
ὅθ om. ὅτου Turnebus pro ὅπου 1310. θ' om. 1312. θ' om.

1294. τ' habent apogr. pleraque.

1302. Apparet haec antequam
diceret Philoctetes, Ulixem disces-
sisse. WUND.

1303. ἀφείλου—κτανεῖν] Eadem
structura Eurip. Hipp. 1207. ὥστ'
ἀφῆρθε | Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα
τοῦμὸν εἰσεσθῶν. Troad. 1146. ἀφεί-
λετ' αὐτὴν παῖδα μὴ δοῦναι τέρψιν.
BUTTM.

1304. οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε
σοὶ καλόν] Eadem fere collocatione
verborum in Oed. Col. 1118. καὶ
σοὶ τε τοῖργον τοῦτ' ἐμοὶ τ' ἐσται

βραχύ.

1305. ἄλλ' οὖν τοσοῦτον] Scholi-
asta, ἀλλ' οὐ γενναῖον ἄνδρα φονεύ-
σαι πάντες γὰρ οἱ κήρυκες τῶν Ἑλ-
λήνων ἀσθενεῖς εἰσι, καὶ ἡ ἀνδρεία
αὐτῶν ἄχρι τοῦ λέγειν. Hoc dicit :
at hoc tamen scito, primarios illos
in exercitu viros, Achivorum illos
mendaciorum praecones, ignavos
ad pugnam, lingua vero feroces
esse. Mendacia quae intelligat,
supra v. 1026. significavit. HERM.

1308. δὴ est in apogr. plerisque.
1312. θ' recte additum videtur

ὡσπερ σὺ, τούτοις οὔτε σι
 δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτε
 σὺ δ' ἠγγρίωσαι, κοῦτε σύμμι
 ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοία .
 στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῇ
 ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὄρκ
 καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφ
 σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐι
 Χρύσης πελασθεῖς φύλακος,

1314. ἄμυν Triclinius pro ἐμὸν
 σ in i mutato. 1321. δέχαι] δέ

1327. Χρύσης] χρυσῆς

in apogr. plerisque. De respon- c
 sione particularum τε—δέ dictum o
 ad Trach. 140. it

1313. δέ] τε Turnebus. o

1314. πατέρα τὸν ἄμυν] πατέρα
 τὸν ἄμυν cum codice apographa ei
 plerisque. In paucis πατέρα τε τὸν C
 ἄμυν. Recte Triclinius πατέρα τὸν
 ἄμυν posuit. Electr. 279. πατέρα ju
 τὸν ἄμυν in 215.

σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφεις
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἂν τυχεῖν
νόσου βαρείας, ὥς ἂν αὐτὸς ἥλιος 1330
ταύτη μὲν αἶρη, τῆδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν
νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόχοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇ. 1335
ὥς δ' οἶδα ταῦτα τῆδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.
ἄνῃρ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἐκ Τροίας ἄλους,

1329. ἂν τυχεῖν Porsonus pro ἐντυχεῖν 1330. αὐτὸς Doederlinus
pro αὐτὸς 1331. ταύτη] ταύτη, i ex σ facto ut videtur. 1332.

ἐκὼν αὐτὸς] αὐτὸς ἐκὼν

1335. φανῇ] φανῆσι, a a m. pr.

tivo constructum ut Aj. 710. πε-
λάσαι ὑπὸ νύκτι.

ἀκαλυφῇ σηκὸν] Hesychius ἀκα-
λυφῇ: ἔσπερον ὑπαιθρον. Ita dixit
quoniam non templum ibi, sed ara
tantum sub dio erat. BUTEM.

1328. κρύφιος οἰκουρῶν ὄφεις] Tra-
ductum hoc epitheton, ut Schultze-
ius monet, ab serpente arcis
Cecropiae apud Athenienses, qui
illam arcem servare credebatur:
de quo videnda quae Herodoti 8,
41., Aristophanis Lys. 759. et
Hesychii interpretes collegerunt
s. v. οἰκουρὸς ὄφεις,

1329. ἂν τυχεῖν] Verbum ἐντυ-
χεῖν aptius versui 1333. quam
huic loco est, ubi nihil plane
causae erat cur ἐντυχεῖν minus
apte quam ἂν τυχεῖν diceret poeta.
Hoc igitur cum Porsono restitui.

1330. ὥς] Pro ὥς dictum, de
quo v. ad Aj. 1117.

αὐτὸς ἥλιος] οὗτος ἥλιος Brunck-
ius, collatis locis Plutarchi V. Ari-
stidia c. 10. τοῖς δὲ παρὰ Μαρδονίου
τὸν ἥλιον δείξας, ἔχρισ ἂν οὗτος,
ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν.
Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσας. et
Herodoti 8, 143. νῦν δὲ ἀπάγγελλε
τῷ Μαρδονίῳ, ὥς Ἀθηναῖοι λήγουσι.

ἔς τ' ἂν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἦρ,
τῇ περ καὶ νῦν ἔρχεται, μήποτε δυ-
λοθήσειν ἡμᾶς ἔβρη.

1331. αἶρη] I. e. ἀνίσχρη, surgat.
MUSGR.

1332. ἐκὼν αὐτὸς aliquot apogr.
pro αὐτὸς ἐκὼν. Illud etiam Eurip.
Phoen. 476. ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῆς ἐκὼν
αὐτὸς χθονός.

1333. ἐντυχῶν cum genitivo con-
struxit tanquam verbum simplex
τυχῶν. Eodem modo συντυχεῖν
v. 320. et Oed. Col. 1482.

Ἀσκληπιδῶν] Ἀσκληπιδῶν apogr.
nonnulla. Ἀσκληπιδῶν metri causam
praetulit: de quo Hermannus at-
tulit Etym. M. p. 210, 11. οἱ δὲ
ποιηταὶ πολλὰκις ἀποβάλλουσι τὸ α,
ὡς Ἐριχθονιδῆς Ἐριχθονιδῆς, Τε-
λαμωνιδῆς Τελαμωνιδῆς. Χαλκω-
δοντιδῆς ex Eurip. Ion. 50. addit
Wunderus, pro Χαλκωδοοντιδῆς,
quod est apud Homerum Il. 2,
541.

1334. νόσου μαλαχθῆς] Geniti-
vum posuit πρὸς τὸ σημανόμενον:
nam μαλαχθῆς idem fore est quod
ἀπαλαχθῆς. Similiter τῆς νόσου
πεφευγέται v. 1048.

1337. ἄνῃρ γὰρ ἡμῖν—] Hoc Phi-
loctetes jam ex ἐμπόδῳ ἡγεσθαι

Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
 ὥς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
 ὥς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἢ διδῶσ' ἐκὼν
 κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων.
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοιισθα, συγχῶρει θέλων.
 καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
 κριθέντ' ἀριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας 1345
 ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, εἴτα τὴν πολύστονον
 Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
 βλέποντα κοῦκ ἀφήκας εἰς Αἰδου μολεῖν ;
 οἴμοι, τί δράσω ; πῶς ἀπιστήσω λόγοις 1350
 τοῖς τοῦδ', ὃς εὖνους ὦν ἐμοὶ παρήνευσεν ;
 ἀλλ' εἰκάθω δῆτ' ; εἴτα πῶς ὁ δύσμορος
 ἐς φῶς τὰδ' ἔρξας εἴμι ; τῷ προσήγορος ;

1347. κλέος] κλέουσ, eraso v.
 εἰς scripsi pro eis

1349. ἀφήκας] ἀφήκας 1353.

narratione partim ementita v. 604
 seqq. cognoverat, cujus nulla hic
 ratio habetur ubi ea tantum nar-
 rantur quae revera acciderunt.

γὰρ] παρ' Elmsleius.

ἡμῖν ἔστιν] ἔστιν ἡμῖν apogr.
 unum.

1340. τοῦ παρεστῶτος θέρους] Tro-
 jam aetate captam esse vetus fama
 fuit : unde Aeneas apud Virgilium
 Aen. 3, 8. *vix prima inceperat ae-
 las—Iliota cum patriae lacrimans
 portusque relinquo.* Mense Thar-
 gelione, qui Maio respondet, ὀγδόῃ
 φθίνοντος captam fuisse a chrono-
 logis computatum est : de quo
 dixit Clintonus in Fastis Hellen.
 vol. 1. p. 139.

1341. πᾶσαν] Sic Trach. 432. ὥς
 ταύτης πόθω | πόλιν (Oechalia) δα-
 μείη πᾶσα κοῦχ ἢ Λυδία | πέρσειεν

αὐτήν. SCHNEIDEW.

ἢ] I. e. nisi ratum fiat quod di-
 xerit.

1342. ψευσθῇ λέγων] ψευδῇ λέγῃ
 (γρ. λέγων) Flor. Γ.

1344. ἐπίκτησις lucrum est, quod
 ad alia commoda adjicitur. Id
 continetur eo, quod praeter liber-
 ationem a morbo expugnationem-
 que urbis unus omnium optimus
 vir habebitur. HERM.

1345. τοῦτο μὲν—] Huic opponi
 debebat τοῦτο δέ : quod quum me-
 trum non ferret, εἴτα intulit.

1348. τί με, τί δῆτ' Alterum τί
 omittunt apogr. nonnulla. τί μ' ἔτι
 δῆτ' Toupius.

ἔχεις ἄνω] Retines apud superos.

1350. ἀπιστήσω, ut εἰκάθω v.
 1352., est conjunctivus delibera-
 tivus.

πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἄμφ' ἔμοι κύκλοι,
 ταῦτ' ἐξανασχῆσθε, τοῖσιν Ἀτρέως 1355
 ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἳ μ' ἀπώλεσαν ;
 πῶς τῷ πανώλει παιδί τῷ Λαερτίου ;
 οὐ γάρ με τῆλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
 ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἐτι
 δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν 1360
 μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακοῦς.
 καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
 χρὴν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
 ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἳ γέ σου καθύβρισαν,
 πατὴρς γέρας συλῶντες, εἴτα τοῖσδε σὺ 1365
 εἰ ξυμμαχήσων, κᾶμ' ἀναγκάζεις τάδε ;
 μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ὃ μοι ξυνώμοσας,
 πέμψον πρὸς οἴκους· καὶ τὸς ἐν Σκύρῳ μένων

1364. Post συλῶντες sequebantur οἱ τὸν ἄθλιον | Αἰανθ' ὅπλων σοῦ πατὴρς ὑσπερον δίκη | Ὀδυσσέως ἔκριναν.

1358. με τῆλγος] μ' ἐτ' ἄλγος 1360. κακῶν] κακὸν pr. 1361. κακοῦς Dobræus pro κακῶ. 1364. γε Brunckius pro τε καθύβρισαν] καθ' ὕβρισαν 1366. κᾶμ' Brunckius pro καὶ μ' τάδε] τόδε, ο ex ω facto ut videtur.

1354. κύκλοι] Oculi, ut Oed. T. 1270. ἄρας ἐπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων. ὁμμάτων κύκλοι Ant. 972. Pro ἄμφ' ἔμοι apogr. nonnulla ἄμφ' ἐμοῦ.

1355. Verba τοῖσιν—ἀπώλεσαν ad explicandum ταῦτα sunt adjecta. Sic Thucyd. 3, 18. ab Schneidew. citatus, πυνθανόμενοι ταῦτα, τοὺς Μυτιληναίους τῆς γῆς κρατούντας.

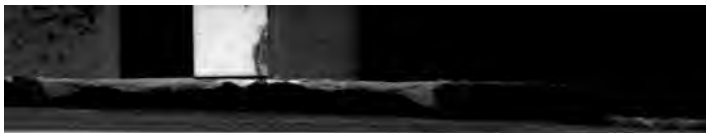
1360. οἷς—ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται] I. e. qui non educatione, sed natura mali sint. Demosth. p. 774, 11. ab Wund. comparatus, ἡ μὲν οὖν φύσις ἐὰν ᾗ ποικιλῆ, πολλὰ μὲν φαῦλα βούλεται.

1361. παιδεύει κακοῦς] Sic Oed. Col. 919. καίτοι, σε Θῆβαι γ' οὐκ

ἐπαίδευσαν κακόν.

1362. τόδε] I. e. τὸ ξυνεῖναι τοῖς Ἀτρεΐδαις. τάδε Triclinius.

1364. οἱ τὸν ἄθλιον | Αἰανθ' ὅπλων σοῦ πατὴρς ὑσπερον δίκη | Ὀδυσσέως ἔκριναν] Recte hæc deleuit Brunckius, qui "Nihil omnino" inquit "eorum, quæ ad Trojam gesta fuerunt, Philoctetes ante illum diem inaudiverat: litem Ulyssis cum Ajace de Achillis armis prorsus ignorabat: quin ipsi supra v. 412. dixerat Neoptolemus Ajacem ante Achillem fato functum fuisse. Præterea color ipse assuti centonis mangonem prodit. Sophoclem ignorat ejusque stylum, si quis eum ista scribere potuisset opinatur."

ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοὺς.

χοῦτω διπλὴν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν, 1370

διπλὴν δὲ πατρός· κού κακοὺς ἐπωφελῶν

δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕ. λέγεις μὲν εἰκότ', ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι

θεοῖς τε πιστεύσασθαι τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις

φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός. 1375

ΦΙ. ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως

ἐχθιστον υἱὸν τῷδε δυστήνῃ ποδί;

ΝΕ. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν

παύσοντας ἄλγους κἀποσώζοντας νόσους.

ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε; 1380

ΝΕ. ἂ σοί τε κάμοι λῶσθ' ὀρώ τελούμενα.

ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ κατασχύνει θεοὺς;

1369. ἀπόλλυσθαι ἀπόλλυσθε, ai a m. pr. 1370. κτήσει] κτήσῃ
1373. σε inter versus addidit m. pr. 1381. λῶσθ' scripsi pro καλῶς
1382. κατασχύνει] κατ' αἰσχύνει

1369. De collocatione verborum κακῶς κακοὺς vel κακοὺς κακῶς vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 787. HERM.

1370. διπλὴν] Duplicem gratiam dicit, ob reductum Philoctetam et derelictos Atridas. BUTTMANN. Frequens hoc χάρις διπλῇ, ut apud Herodotum 3, 42. κάρτα τε εὐ ἐποίησας καὶ χάρις διπλὴ τοῦ τε λόγου καὶ τῶν δώρων. Eurip. Rhes. 163. παντὶ προσκείμενον κέρδος πρὸς ἔργῳ τὴν χάριν τίκτει διπλῇ. aliosque ab Schneidew. indicatos.

1374. θεοῖς] Hoc recte ad Heleni vaticinium, memoratum v. 1337., refert scholiasta.

1376. τὸν Ἀτρέως] Omisso Menelao solum nominat Agamemnonem, ut principem ad Trojam ducem.

1378. σὲ τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν] I. e. τὴν ἔμπυον βάσιν σου. Sic Aj. 1147. σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα. SCHNEIDEW.

1379. κἀποσώζοντας] κἀποσώσον-
τας Heathius probabilius quam Hermannus, qui praesens defendit, "jam nunc enim ex eo qui adhuc fuit morbi statu eripiunt Philoctetam Atridarum jussu Ulixes et Neoptolemus."

1381. λῶσθ'] Legebatur καλ' ex apographis interpolatis. καλῶς, ut in codice, est in Flor. Γ. et apud Triclinium, ex quo facile fuit veram restituere scripturam λῶσθ'. Simili errore κίστην in κακίστην corruptum in libro Ravennate Aristoph. Vesp. 529.

1382. καὶ — κατασχύνει θεοὺς:] Sensus est, et haec dixisse non deorum te pudet? et haec mihi suadere, ut Trojam ad Atridas revertar, non deorum te pudet? Cfr. Xen. Anab. 2, 3, 22: ἐπεὶ μέντοι ἤδη ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐν δεινῷ ὄντα, ἡσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτὸν, ἐν τῷ πρόσθεν χρὲ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

181

- NE. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος ;
 ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἢ π' ἔμοι τόδε ;
 NE. σοί που φίλος γ' ὦν, χῶ λόγος τοιόσδε μου. 1385
 ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις ;
 NE. ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
 ΦΙ. ὁλεῖς με, γινώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
 NE. οὐκουν ἔγωγε· φημί δ' οὐ σε μανθάνειν.
 ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρεΐδας ἐκβαλόντας οἶδά με ; 1390
 NE. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὄρα.
 ΦΙ. οὐδέποθ' ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
 NE. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
 πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὦν λέγω ;
 ὡς ῥᾶσ' ἔμοι μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σέ δὲ 1395
 ζῆν ὥσπερ ἦδη ζῆς ἀνευ σωτηρίας.

1383. αἰσχύνοιτ'] οι ex ei factum.

ἐχθροῖσί μ' Brunnicius pro ἐχθροῖσιν

γους
 γοῖς] λῶσις, deletis a m. pr. literis ισ
 pro ἔγωγ' οὐ κατρεΐδας 1391. σώσουσ'] σώσουσ', littera ω non satis certa
 et littera σ ab S inserta. 1392. ἰδεῖν] ἐλεῖν, superscripto a m. pr. ἰδεῖν.

1395. μὲν om. Habent apographa.

1384. τόδε] Sic, non τόδε 1386.

1387. τᾶν] τὰν pr. 1388. λό-

νη παρέχοντες ἡμᾶς αὐτοὺς εὖ ποιεῖν.
 et 7, 7, 9: καὶ ταῦτα λέγων ὅτε
 θεοὺς αἰσχύνει ὅτε τόνδε τὸν ἄνδρα,
 δε νῦν etc. WUND.

1384. τόδε] τὰδε apographa tan-
 tum non omnia.

1387. μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς]
 Scholiasta, μάνθανε, φησί, μὴ ἐν τοῖς
 κακοῖς ἐπαίρεσθαι. Oed. Col. 592.
 ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφο-
 ρον.

1389. ἔγωγε] Intelligitur σέ ὁλῶ.
 ὅς σε μανθάνειν] Hoc dicit quia
 Philoctetes dixerat γινώσκω σε.

1390. ἐγὼ οὐκ] Cum codice con-
 sentit Flor. Γ. in quo ἐγὼ γ' οὐκ
 Ἀτρεΐδας. Quae scriptura orta est
 ex ἐγ' οὐκ, quomodo saepe scripse-
 runt librarii elisione pro synizesi
 utentes. In apographis ceteris in-
 terpolatum ἔγωγ' Ἀτρεΐδας, sublata

interrogatione.

1392. οὐδέποθ'—] Sensus est, nun-
 quam ita me liberabunt morbo, ut
 sponte Trojam veniam, i. e. nun-
 quam ego sponte Trojam ibo eo
 consilio ut ab Atridis morbo libe-
 rer. WUND.

1394. πείσειν δυνησόμεσθα] No-
 tandus infinitivus futuri cum fu-
 turo verbi conjunctus: qui etsi
 saepe librariorum errore illatus
 est, ut in exemplis pluribus eorum
 quae Schaeferus ad Poesin gnom.
 p. 16. et Lobeckius ad Phryn. p.
 747. collegerunt, tamen interdum
 ab scriptoribus ipsis positus esse
 videtur, ut ab Thucydide 2, 29,
 quem Schneidew. citat, πείσειν γὰρ
 Σιτάλκην πέμψειν. Sed hic quoque
 libri nonnulli πέμπειν.

...εὐεὶ σοκκῆ, στείχωμεν. ΦΙ
 ΝΕ. ἀντέρειθε τῶν βάσιν σήν.
 ΝΕ. αὐτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φει
 ΝΕ. τί γὰρ, ἐὰν πορθῶσι χώραι
 ΝΕ. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις;
 ΝΕ. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω
 κύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛ

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρ

1401. γόοις] λόγοις, adscripto ab S γ
 ξωμαι 1406. προσωφέλησιν] πρόσωφέλ
 κλέους Brunckius pro Ἡρακλείοις
 σῆς πάτρας. ΝΕ. om. Delevi quae
 ex eu factum a m. ant.) δρῶσ ταῦθ' ὥσπε
 κύσας χθόνα separato versu posita sunt.
 videtur.

1399. πέμπειν] Deducere.

1401. τεθρήνηται] τεθρόλληται in πάντ
 uno apogr., in alio τεθρήληται. αἰδέ
 γόοις] Sic apogr. pleraque. δὲ π

1404. Notanda neglecta post pe-
 dem quartum caesura, ut apud χθόνα
 Aeschylum Pers. 164. ταῦθ' ὥσπε
 πλῆθος ὅσων

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

138

ἀΐης μύθων, παῖ Ποίαντος
 φάσκειω δ' αὐδὴν τὴν Ἑρακλέους
 ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν.
 τὴν σὴν δ' ἤκω χάριν οὐρανίας
 ἔδρας προλιπὼν,
 τὰ Διὸς τε φράσων βουλευμάτά σοι,
 1410
 κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει·
 σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
 καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
 ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόρους
 ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὥς πάρεσθ' ὄρῶν.
 1420
 καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
 ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
 ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
 πόλισμα πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
 ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
 1425
 Πάριον μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,

1410. ἀΐης] ἀΐεισ 1412. τ'] τε 1415. τε prima manus statim suo loco scripsit, non postmodum addidit, quod refert Elmsleius. 1416. κατερητύσων] κατηρετύσων στέλλει] στέλλει 1422. τῶνδ'] δ' ab S additum videtur. εὐκλεᾶ] εὐκλέα pr. 1424. παύσει] παύση

1411. φάσκειω] Infinitivus pro imperativo.

1418. Ut hic Hercules ab anapaestis transit ad trimetros iambicos, ita Diana ab Euripide in Hippolyto in scenam producitur primum anapaestos (1283-1295.), deinde trimetros iambicos recitans. Ceterum λέξω τύχας est, meas fortunae te admonere. WUND. Huic sententiae melius conveniret praesens λέγω.

1420. ἀθάνατον ἀρετὴν] ἀρετὴν gloriam significare aiunt Suidas et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 443, 33. appositeque Musgravius affert Platon. Symp. p. 208 d. ἀλλ' οἶμαι ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ το-

σαύτης δόξης εὐκλεοῦς πάντες πάντα ποιοῦσιν. Cui Martinus addit Pindari Ol. 7, 163. ἄνδρα τε πρὸς ἀρετὴν εὐρόντα. Scilicet ἀρετὴ est excellentia. HERM.

ὥς πάρεσθ' ὄρῶν] Ex vultus utique splendore totiusque speciei. Virg. Aen. 2, 589. et Eurip. Ion. 1572. WAKEF.

1422. ἐκ τῶν πόνων—] His verbis explicatur praecedens τοῦτο. Frustra καὶ Wakefieldus.

1423. τῷδ' ἀνδρὶ] Neoptolemo.

1426. Πάριον μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ] Hoc saepe repetunt tragici: v. Aj. 1192. Aesch. Agam. 695. Eurip. Andr. 276. SCHNEIDEW.

τόξοις τοῖς ἑμοῖσι νοσφεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλὰ τ' ἐς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἑμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἑμὴν
 κόμῃς. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρήνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδὶον οὔθ' οὔτος σθέν. 1435
 ἀλλ' ὥς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον
 οὔτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν

1427. νοσφεῖς] νοσφίσσεισ 1428. ἐς] εἰς 1429. ἐκλαβὼν Turnebus pro ἐκβαλὼν 1436. συννόμῳ] συννόμῳ

1247. νοσφεῖς] Formam Atticam hic praebent apographa, in codice in νοσφίσσεισ corruptam. V. ad Aj. 1027.

1429. ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος] Philostratus Her. 5, 1. de Philocteta, τυχεῖν τε ἀριστείων λαμπρῶν ἐπὶ τῇ ἀλώσει τοῦ Ἰλίου. WAKEF.

1430. Οἴτης] V. v. 490.

πλάκα] πλάκας Par. 2712.

1431. Duo sunt, quae dicit, ea quae haec: quae tu spolia virtutis tuae praemia acceperis, ad Poentem mittes; quae vero spolia ab exercitu acceperis, ut sint telorum meorum monumenta, ea ad rogum meum abduc. WUND.

1434. σὺ—] Uni Neoptolemo tribuit quod ille cum aliis ducibus effecturus est. Sic Pindarus Nem. 7, 35. Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος πρᾶθεν. SCHNEIDEW.

1436. ὥς λέοντε συννόμῳ] Comparatione utitur Homericus, ut monet Wakefieldus, Il. 5, 554. ubi de Crethone et Orsilocho, οἷω τῷ γε λέοντι δύο ὄρεος κορυφῇσιν ἐτραφέτην—τοῖω τῷ χεῖρεσσιν ὅπ' Αἰνείας δαμέντε καπνεσέτην. et 10, 297. de

Ulixee et Diomede, βῶν ῥ' ἱμεν ὥστε λέοντε δύο διὰ νύκτα μέλαιναν.

1437. Jacobus in Quaest. Soph. p. 313. hunc locum interpolatum putat, quia mendacii arguatur Helenus, quo auctore supra 1333. ab Aesculapii filiis sanatum iri Philoctetam retulerit Neoptolemus. Recte ad haec respondet Buttmannus, illa non sic relata a Neoptolemo esse, ut si Helenus diserte Aesculapii filios nominasset; sed quum ille sanatum iri a medico Philoctetam dixisset, Neoptolemus id de claris illis, qui in exercitu essent, medicis esse interpretatum; Herculem autem nunc, quo certius illi de restituenda valetudine persuadeat, ipsum ab se Aesculapium misum iri significare; divina enim arte opus esse ad expugnandum virus hydrae Lernaese. Machaonis cura restitutum esse Philoctetam Lesches in Iliade parva narraverat. HERM. Jacobo assensus est Leutschius in Philologo vol. 11. p. 777. qui verba ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν—τόξοις ἀλῶναι ab interpolatore conficta esse conjecit lacunae explendae causa.

παυστήρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.

τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἑμοῖς αὐτὴν χρεῶν

τόφοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν 1440

πορθῇτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.

[ὥς τὰλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ

Ζεύς. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς,

κὰν ζῶσι κὰν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.]

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἑμοὶ πέμψας, 1445

χρόνιός τε φανείς,

οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. κὰγὼ γνώμην ταύτη τίθεμαι.

1440. ἐννοεῖθ' Elmaleius pro ἐννοεῖσθ'. 1441. πορθῇτε] πορθεῖτε, ἡ a m. recentiore. 1442.-1444. Seclusi versus spurios. 1447. ἀπι-
θήσω] i ex ie factum. 1448. γνώμην Toupius pro γνώμη

1440. ἐννοεῖσθ' Elmaleius ad Eurip. Med. 852. Recte. Activa forma septem aliis locis utitur Sophocles.

1441. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς] Scholiasta, αἰνιττεται τοῦτο εἰς Νεοπτόλεμον. ἐν γὰρ τῇ τοῦ Ἰλίου ἀλώσει ἀπέκτεινε τὸν Πρίαμον, προσφυγόντα τῷ βωμῷ τοῦ ἑρκείου Διός. Ejus autem sceleris poenaeque insecutae, Neoptolemo quoque postea ad aram Apollinis obruncato, magna fama inter Graecos erat, et proverbium inde ductum Νεοπτολέμειος τῖσις, i. e. παθεῖν ὁποῖόν τις καὶ ἔπρασε, Pausan. 4, 17, 3. BUTTM.

1442. ὥς τὰλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ | Ζεύς· ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς | κὰν ζῶσι κὰν θάνωσιν οὐκ ἀπόλλυται.] Seclusi hos tres versus, quorum tertius olim ab me ipso, reliqui duo ab L. Dindorfio in Thesuro s. v. Συνθνήσκω sunt notati. Eos qui addidit non animadvertit quantopere vis praecedentium verborum, τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν | πορθῇτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς, quibus Herculis oratio aptissime finitur et gravis-

sime, debilitetur loquaci illa trium versuum accessione, ne quid de mirabili dicam usu verbi συνθνήσκειν, quod de pietate dixit morientes in Orcum comitante, explicandi caussa addito κὰν ζῶσι κὰν θάνωσιν οὐκ ἀπόλλυται, sive sic scripsit ἀσυνδέτως, sive κὰν ζῶσι κὰν θανούσιν οὐκ ἀπόλλυται. Quam sententiam similiter enuntiavit Josephus Antiq. Jud. 20, 2, 5. ὁ καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται ὁ τῆς εὐσεβείας.

1448. γνώμην ταύτη τίθεμαι] Aristoph. Eccles. 658. κὰγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην, (quocum Bergkii comparavit Theog. 717. γνώμην ταύτην καταθέσθαι, ὥς—) hoc quoque fortasse pro κὰγὼ ταύτη γνώμην ἐθέμην. γνώμην τίθεσθαι dictum ut ψῆφον τίθεσθαι. τίθεσθαι, intellecto quod interdum additur ψῆφον, pro συγκατατίθεσθαι non raro dixerunt inferiorum temporum scriptores: de quo dictum in Thesuro vol. 7. p. 2175. ubi quae Brunckius attulit Dionis Chrys. verba ἐθέμην τῷ δόγματι, non hujus sunt, sed Joannis Chrysostomi vol. 11. p. 529 D. ubi duo codices συντίθεμαι apud Field-

ΗΡ.μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.

καιρὸς καὶ πλοῦς

1450

δδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.

χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἔμοι,

Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,

καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,

1455

οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγχθη

κράτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,

1449. μή νυν] μή νῦν πράσσειν Bruncius pro πράττειν 1451.
Punctum post δδ' positum. 1452. νυν] νῦν στείχων χώραν]

στέ^χ χώραν, χ̄ a m. ant. superscripto. 1455. προβολῆς Hermannus
pro προβολῆς 1457. πληγαῖσι] πληγήσι

ium ad Joann. Chrys. in Epist. Paulinas vol. 5. p. 472. 580., qui Aristidis addit exempla vol. 1. p. 193. et vol. 2. p. 247.

τίθεμαι συντίθεμαι Harl. συγκατατίθεμαι interpretatur scholiasta, qui haud dubie dativum legit γνῶμῃ.

1450. καιρὸς καὶ πλοῦς δδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν] Etsi πλοῦς proprie opportunitatem navigandi tantum significat, tamen, quum ea in vento potissimum secundo posita sit, non est mirum saepe ita usurpari, ut venti notio aut praecipue aut sola respicienda sit. Cfr. 465. ὥς, θηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκερ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα. et 466. καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μάλλον ἢ γ' ὕδεν σκοπεῖν. Eodemque modo hic πλοῦν de vento secundo accipiendum esse apparet ex verbis ἐπείγει κατὰ πρύμναν. Cfr. Thucyd. 2, 97. αὐτῇ περίπλους ἐστὶν ἡ γῇ τὰ ἐντομώτατα, ἣν αἰεὶ κατὰ πρύμναν ἰστυῖται τὸ πνεῦμα, νῆϊ στοργγύλῃ τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν. Itaque sensus hic est: Urget enim jam tempus opportunum et ventus

secundum puppim spirans. De positu γὰρ particulae dixerunt Schaefer. Melet. crit. p. 76. et Meinekius ad Men. p. 7. WUND.

1453. ξύμφρουρον ἔμοι] Scholiasta, τὸ φρουρήσαν με καὶ φυλάξαν.

1454. ἔνυδροι λειμωνιάδες] Irrigua prata lenientes.

1455. ἄρσιν] I. e. ισχυρὸς, ἐντονος, schol. ut fragm. 469. ἄρσενας χοῶς Ἀχέροντος δὲν πλῆγας ἠχοῦσας γόους. κτύπος πόντου προβολῆς, sonitus undarum saxi litoralibus alisarum. Conf. v. 689. ἀμφιπλήκτων βολῶν μόνος κλύων. SCHNEID.

1456. οὐ necessario ad regionem, cui valedicit Philoctetes, referendum est, non ad μέλαθρον, quod interjectis verbis Νύμφαι—προβολῆς per linguae leges fieri nequit. Neque refragatur explicationi meae verbum ἐνδόμυχον. Hoc enim dicit Philoctetes: ubi saepe caput meum quum tectum esset antro, i. e. quum in antro essem, verberibus noti, i. e. imbris noti flatu in antrum injectis, madefactum est. WUND.

πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἔμοι
 1460
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῃ.
 νῦν δ' ὦ κῆρναι Λύκιόν τε ποτὸν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἦδη,
 δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφάλον,
 1465
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως,
 ἐνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει,
 γνῶμη τε φίλων, χῶ πανδαμάτωρ

1459. Ἑρμαῖον ex Eustathio ad Hom. p. 1809, 42. pro Ἑρμαῖον 1461.
 Λύκιον] γλύκιον, tria puncta a m. antiqua. 1465. πέμψον] ψ ex π factum.

1458. πολλὰ δὲ] I. e. πολλάκις
 δὲ, respondens praecedenti πολλάκι
 μὲν —

1459. Ἑρμαῖον ὄρος] Scholiasta,
 δύναται πάντα τὰ ὄρη Ἑρμαῖα καλεῖ-
 σθαι, ὅτι νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος ὁ
 Ἑρμῆς. ἔστι δὲ καὶ Ἑρμαῖον οὕτως
 ἐν Λήμνῳ καλούμενον. ἔμοι δὲ, φησί,
 πολλὰ βοῶντι καὶ τὸ Ἑρμαῖον ὄρος
 ἀντεφθέγγατο. De accentu Eusta-
 thius p. 1809, 42. Λόφος δὲ Ἑρμαῖος
 προπερισπωμένως ἢ μάλλον κατὰ τὸν
 φιλόσοπον προπαροξυτόνως Ἑρμαῖος
 κατὰ τι κύριον ὄνομα. Ego antiqui-
 oris grammatici auctoritatem se-
 quor scholiastae Iliad. 3. 791. τὰ διὰ
 τοῦ αἰος τρισύλλαβα, ἔχοντα τὴν
 πρώτην συλλαβὴν εἰς σύμφωνον κα-
 τὰλγυσαν, προπερισπᾶσθαι θέλει,
 χειρσαῖος ὀρφαῖος ἔρσαῖος ἀρχαῖος
 Ἀρναῖος Τρικκαῖος Ἑρμαῖος. ὅθεν τὸ
 Ἑρμαῖον κῆρα (hoc aut aliunde sum-
 tum aut memoriae errore positum
 pro ὄρος) παρὰ Σοφοκλεῖ. τὸ δὲ “ὅθι
 δὲ Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν” (Od. 5, 471.)
 ὡς εἰς ἰδιότητα.

1460. στόνον ἀντίτυπον] Conf. v.
 695.
 χειμαζομένῃ] Morbis impetu agi-
 tato.

1461. Λύκιον] Legebatur γλύκιον.

γλύκιον Flor. Γ. Λύκιον Brunck-
 ius: quam lectionem codex mon-
 strat, in quo litera γ duobus punctis
 est notata, et scholiasta ag-
 noscit, ἢ οὕτω καλουμένη κῆρην ἐν
 Λήμνῳ Λυκίου Ἀπόλλωνος ἢ οἷον ἐν
 ἑρμείᾳ ὑπὸ λύκων πινόμενον. Acce-
 dunt Hesychius, Suidas, Zenobius
 4, 99. et grammaticus in appendice
 proverborum Vaticana 2, 59., pro
 uno tamen omnes teste numerandi,
 qui Λυκεῖον ποτὸν nomen esse fontis
 Lemnii perhibent ab Apolline in-
 vestigati.

1462. λείπομεν ἦδη | δόξης οὐ πο-
 τε τῆσδ' ἐπιβάντες] Probabilis Her-
 mannii conjectura est, λείπομεν, οὐ
 δὴ | δόξης ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 Cui non obstat quod scholiasta Ho-
 meri in Cramerii Anecd. Paris. vol.
 3. p. 241, 14. (et Eustathius p. 774,
 3.) de verbo ἐπιβῆναι agens ver-
 sum alterum δόξης οὐποτε τῆσδ'
 ἐπιβάντες attulit omisso nomine
 poetae.

1467. γνῶμη τε φίλων] Schol. ἢ
 τοῦ Ἡρακλέους, ἢ τοῦ Νεοπτολέμου.
 Neoptoleum ejusque socios intel-
 ligendos puto. WUND.

χῶ πανδαμάτωρ δαίμων] Schol. τι-
 νὲς τὸν Ἡρακλέα, ἔτιναι τὴν τύχην.

δαίμων, δς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

ΧΟ.χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,

Νύμφαις ἀλλαισιν ἐπενξάμενοι

1470

νόστου σωτήρας ἰκέσθαι.

1469. δὴ Hermannus pro ἤδη.

ἀολλεῖς] ἀολλέες

Neque τύχην, quod post mentionem τῆς μοίρας non placet, neque Herculem, cui inter deos vix puto tribui potuisse epitheton πανδαμάτωρ, sed Jovem cum Gedikio intelligendum puto; cfr. Eur. Troad. 49., ubi Minerva Neptunum μέγαν δαίμονα vocat, et Rhes. 241., ubi πόντιος δαίμων est idem. Itaque is δαίμων, cui omnia parent, est δ

πανδαμάτωρ δαίμων, isque recte dicitur πάντα ταῦτα ἐπικράνει. BUT.

1469. δὴ] Quum in codice scriptum esset ἤδη, hoc in apographis aliis, inter quae Flor. Γ., servatum, in aliis, ut Par. 2712., in ἰδοὺ est mutatum. Triclinius νυν, cum gl. δὴ.

ἀολλεῖς] Sic apogr. nonnulla pro ἀολλέες.

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SUPERSTITES
ET
PERDITARUM FRAGMENTA
EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS
G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN VIII.
COMMENTATIO DE VITA SOPHOCLIS.
PERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

SOPHOCLIS
PERDITARUM FABULARUM
FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

PRAEMISSA EST COMMENTATIO
DE VITA SOPHOCLIS.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCCLX.

PRÆFATIO.

ULTIMUM hoc volumen Vitam Sophoclis ab me scriptam et per-
ditarum fabularum fragmenta complectitur locis non paucis auctiora
et emendatiora: in quo labore utilissima mihi fuit Augusti Nauckii
opera, qui Tragicorum Graecorum fragmenta vel ab aliis vel ab se
collecta brevibusque annotationibus instructa Lipsiae edidit anno
1856. Idem nuperrime conjecturam de Inachi fabulae fragmento
(256.) mecum communicavit, quod legitur apud Dionysium Hal.
Antiq. 1, 25. ubi chorus Inachum verbis compellasse dicitur,

Ἰναχε γεννᾶτορ, παῖ τοῦ κρηῶν
πατρὸς Ὀκεανοῦ —,

vicio manifesto, quod quum editores parum probabiliter sublato qui
in codicibus legitur articulo neglectaque caesura, servato vero quod
ab hoc anapaestorum genere alienum est Dorico *γεννᾶτορ*—de quo
vicio dixi p. 206.—corrigere studuissent, ego Sophoclem & *γεννήτορ*,
παῖ τοῦ κρηῶν π. Ὡ. scripsisse, *Ἰναχε* vero ab Dionysio explicandi
caussa adjectum esse conjeceram. Nauckius vero, servato, ut *par*
erat, articulo, *γεννᾶτορ* ex *πᾶτορ*, quod *δέσποτα* significet, corruptum
esse censet, conjectura ingeniosa, quae eo commendari videatur,
quod Inachus ab choro domini potius quam genitoris nomine ap-
pellandus erat, nisi chorus non ex satyris, sed ex nymphis fluvii-
alibus, *Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παῖσιν βιοδώροις*, ut Aeschylus in
Xantriis dixit, compositus fuit. Neque enim constans satyrorum
chori usus fuit in quartis tetralogiis tragicarum fabulis. Voca-
bulum *πάτωρ* ex Plotii glossa cognitum est p. 402, 4. qui *πάτορες*
per *κῆτορες* explicat, et Hesychii *πατέρες* *πλούσιοι ἢ πρόγονοι*, ubi
altera tantum interpretatio ad *πατέρες* vel *προπάτορες* spectat, prior
vero ad *πάτορες*, quod nomen ego in Thesaurο vol. 8. p. 624. Eu-
ripidi restitui in fragmento Rhadamanthi apud Stobaeum Ecl. eth.
vol. 2. p. 342. et Floril. 64, 24. et apud schol. Euripidis Or. 1190.
quibus tribus in locis in *πατήρ* est corruptum, *χρημάτων | πολλῶν*
κεκλησθαι βούλεται πάτωρ δόμοις. eidemque poetae in Phaethontis

fragmento (781, 39.) restituit Nauckius, ὃ πᾶτορ, ἔστρεψ' ἐκ δόμων
ταχὺν πόδα, ubi codex Claromontanus πάτερ, superscripto ab manu
secunda glossemate δέσποτα, parum probabiliter vero Lycophroni
512. οὐς μὴ ποί', ὃ Ζεῦ πᾶτορ, ἐς πάτρην ἐμήν | στεῖλαις ἀρωγούς τῇ
δυσαρπάγῃ κρεκί, ubi antiqui codices omnes in σῶτερ consentiunt,
infimi tantum aevi codices πάτερ, ex quo conjecturam suam duxit
Nauckius, praebent, quod librarii alicujus errori deberi videtur,
quum Ζεῦ πάτερ non minus usitatum sit quam Ζεῦ σῶτερ. Sopho-
cles autem si Ἰναχε πᾶτορ scripsit, exquisitius hoc loco ei placuit
joqui quam in Πιζοτόμων fragmento (480.), quod ipsum quoque ana-
paesticum est, ubi Ἥλιε δέσποτα dixit, quemadmodum Euripides
quoque ὃ δέσποτα scribere potuisset, quod substituit glossator.

In iisdem literis Nauckius duas alias mihi impertivit emenda-
tiones verissimas versuum Oedipi R. 1289. et Antigoniae 1037. quo-
rum locorum in priore quod Oedipum de se ipso dixisse nuncius re-
fert, τὸν παροκτόνον, | τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι, matris
filium potius significare videatur quam quod interpretes intellexerunt
μάστορα vel αἰσχυνηῖρα, estque illud αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι ita
dictum ut non uno aliquo substantivo, sed verbis pluribus Oedi-
pus facinus suum significasse videatur, ut mirum foret non sensisse
Sophoclem quanto aptius sit τὸν μητέρ'—αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
quod restituit Nauckius, comparato quod eadem cum aposiopesi
dixit Aristophanes Vesp. 1178. ubi fabula memoratur, ὥς ὁ Καρδο-
πίων τὴν μητέρα, et loco Philemonis apud Aelian. N. A. 12, 10. μὴς
λευκὸς ὅταν αὐτὴν τις—ἀλλ' αἰσχύνομαι | λέγειν—κέκραγε τηλικούτων
etc.

Non minus certum est quod in Antigoniae versu 1037. ubi codex
τὰ προσάρδειν ἤλεκτρον—ex quo in apographis τὸν πρὸς σάρδειν
factum—Nauckius restituit τὰπὸ Σάρδειν, quod tanto magis pro-
bandum quum ἤλεκτρος genere masculino dicti exempla quae certa
haberi possint nulla innotuerint praeter ὁ ῥηθεὶς ἤλεκτρος et ὁ τοι-
οῦτος ἤλεκτρος in Eustathii annotationibus ad Dionys. Per. 288. et
311. Ceterum eandem emendationem paullo prior Nauckio fecerat
Fridericus Blaydes, qui Sophoclis tragoedias cum annotationibus
Anglice scriptis edere coepit, cujus editionis volumen prius Oedi-
pum utrumque et Antigonom complexum Londini prodiit a. 1859.

De alio ejusdem fabulae loco digna memoratu est Heilandi con-
jectura in commentatione de stichomythia Tragicorum, Stendaliae
edita a. 1855, quae nuperrime demum in manus meas venit. Is

PRAEFATIO.

*v

recte animadvertit Creontis et Haemonis colloquium v. 631-772, ita esse compositum ut poetam symmetriae cuidam partium studuisse appareat. Nam quattuor Creontis versibus 631-634, totidem respondent Haemonis versus 635-638. Porro quattuor leguntur disticha chori et Creontis 681. 682. 724-729, post quae stichomythia sequitur versuum 730-757; tum rursus duo tetrasticha 758-761. et 762-765, duo disticha 766-769, tria monosticha 770-772, post quae octo Creontis versibus haec disceptatio concluditur. In tanta igitur harum partium aequalitate non est admodum verisimile longiores Creontis et Haemonis sermones, qui post v. 638. sequuntur, ita a poeta fuisse compositos ut prior versibus quadraginta duobus, alter quadraginta et uno constaret. Quamobrem Heilandus Creontis sermonem uno versu ab interpolatore vetere auctum esse conjicit in verbis v. 673. αὕτη (ἡ ἀναρχία) πόλεις (codex πόλις θ, τ' ab διορθωτῇ superscripto) ἔλλουσιν, ἥδ' ἀναστάτους | οἶκους τίθησιν, ἥδε σὺν μάχῃ (συμμάχῳ Bothius) δορὸς | τροπὰς καταρρήγγουσιν —, quae sic corrigit,

αὕτη πόλεις τ' ἔλλουσι κἀν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταρρήγγουσιν —,

eublatis verbis ἥδ' ἀναστάτους οἶκους τίθησιν, conjectura parum probabilis, quum aptissimum huic loco sit ἀναρχίαν non civilem tantum, sed etiam domesticam memorari. Quamobrem multo probabilius conjici posse credo unum ex Haemonis sermone versum excidisse, velut ante v. 699. οὐχ ἥδε χρυσὴς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; ubi ab Sophocle dici poterat,

οὐχ ἥδε πασῶν παρθένων ὑπερτέρα;
οὐχ ἥδε χρυσὴς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;

vel simile quid. Litera Θ quae in codice post πόλις, vitiose pro πόλεις scriptum, legitur ex proximo Ο nata esse videtur. Nam quod διορθωτῆς ex ea fecit τ' non potest probari nisi ἥδ' ἀναστάτους in ἥδ' ἀναστάτους mutato, ut in uno factum est apographo ab correctore qui non senserat quantopere iteratum illud ἥδε ipsius conjecturae praestaret.

Non minus suspecta inaequalitas est in extrema hujus fabulae parte v. 1261-1346. ubi quum et melica et diverbia accurate sibi respondeant, mirum est ἐξαγγέλου narrationem v. 1278-1283, quae versibus quinque constat, quibus respondent totidem ejusdem versus 1301-1305, post tertium strophae versum interrumpi Creontis verbis (v. 1281.) τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακὸν ἔτι; versu, si ab Sophocle

scriptus sit, inepte interpolato, ut in annotatione ostendi, ubi Sophoclem *τί δ' ἔστιν αὖ νέεσσαν ἐν δόμοις κακόν*, vel simile quid scribere potuisse monui. Sed recte haud dubie totum versum deleuit Heilandus p. 11. Nam proxima *γυνή τέθνηκε* et quae sequuntur recte praecedentibus nuncii verbis adjunguntur nulla interposita interrogatione Creontis neque adjecta γάρ particula. Aliam hujusmodi fraudem interpolatoris notavi in annotatione ad Ajacis v. 966, ubi sublati qui etiam propter alias causas suspecti sunt versibus 966–968. decem remanent Tecmessae trimetri post antistropham positi totidem ejusdem respondentem versibus post stropham positus 915–924.

Reliquum est ut nonnulla addam de ratione quae codici veteri Laurentiano cum apographis intercedit: quam quaestionem ego in Praefationibus voluminis primi et tertii tractavi, et nuperrime Justus Hermannus Lipsius sibi tractandam sumsit in commentatione *De Sophoclis emendandi praesidiis*, Lipsiae impressa a. 1860. Dixeram ego, quod etiam Cobetus in oratione de arte interpretandi Lugduni Bat. a. 1847. edita p. 103. breviter significaverat, codicem Laurentianum archetypum esse ceterorum omnium qui adhuc innotuerint Sophoclis librorum manuscriptorum, nihilque profici si quis unum vel plures praeter illum exstitisse codices fingat in universum quidem Laurentiano simillimos, sed tamen levioribus illius vitiis passim immunes: unde factum sit ut apographa ex aliis illis codicibus antiquis derivata interdum emendatiora sint quam codex qui hodie solus ex antiquioribus superest Laurentianus. Nam quum inter emendationes illas nihil reperiatur quod librariorum correctorumque quales aliunde satis novimus captum excedat operamque eorum in corrigendis his tragoediis versatam esse ex iis liquido constet quae imperite mutarunt—quod codicis Parisini A. (2712.) exemplis ostendi in Praefatione voluminis tertii p. ix. x.—non apparere ego dixeram quo jure levium illorum vitiorum correctiones antiquis nescio quibus codicibus potius tribuantur quam correctorum recentiorum studiis. De quo ut lectores ipsi judicare possint, correctionum illarum indicem proposui vol. 1, p. vii.–xii. et hoc loco selecta ex iis exempla persequar quibus Lipsius codicem Parisinum A. (2712.) aliosque nonnullos aliunde quam ex Laurentiano vetere derivatos esse probare studuit: de quibus quae scripsit p. 7–9. meis insertis annotationibus apponam.

“Numerus eorum locorum admodum speciosus est quibus quae Lau-

PRAEFATIO.

*vii

rentiani scriba peccavit nec posterior manus emendavit, aliorum demum librorum fide ex communi omnium editorum recentiorum consensu correcta sunt. Velut in uno Oedipo Coloneo centum amplius quadraginta, in Philoctete fere octoginta versus computavi. Sed quoniam eorum longe maxima pars in levioribus erroribus consistit, ut emendatio vel sine antigrapho reperta fuerit facillima, bonis chartis parsurus potiora tantum exempla proferam, de quibus non aequae simplex est judicium."

1. "Aj. v. 28. νέμει 'veteres codices' Brunckii, τρέπει La. Lb. Pal. Δ. Aug. b." [νέμει est in Paris. A. et editione Aldina. Quum non τρέπειν αἰτίαν τινί, sed εἰς τινα dici soleat, aptum dativo verbum idque satis frequens νέμει facile restitui potuit ab correctore: quod non majoris erat acuminis quam correctiones aliae quas ex interpolatis apographis collegit Elmsleius, cujus ea de re annotationem repetivi in Praefat. vol. iii. p. viii.]

2. "Ib. v. 546. που τόνδε 'plerique codices veteres' Brunckii. τοῦ τόνδε La. Lb. pr. τοῦτόν γε Lb. corr. Γ. Pal. decem alii." [που τόνδε, quod legitur in Paris. A. et ed. Ald., haud dubie ab correctore positum est pro τοῦ τόνδε, quod recte in τοῦτόν γε mutatum in apographis aliis plurimis, etsi non magis quam alterum illud ab Sophocle scriptum. Nam totus ille versus νεοσφαγῆ-τοῦτόν γε προσλεύσων φόνον, non Sophoclis est, sed, ut in annotatione monui, interpolatoris, fortasse ejusdem cui duo alii debentur versus eidem Ajacis orationi illati et pridem ab aliis notati, 554. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρπ' Ἀνῶδονον κακόν. et 571. μέχρ' οὐ μυχούς κίχ' οὐ τοῦ κάτω θεοῦ. Non senserat autem interpolator quanto aptius sit Ajacem simpliciter ταρβήσῃ γὰρ οὐ dicere quam facinoris ab se commissi memoriam repetere.]

3. "Electr. v. 516. Pro αὐ στρέφει La. Lb. Pal. Eustath. αὐ τρέφῃ, Suidae codex optimus ἐκτρέφῃ." [Eustathii cum codice consensus in αὐ τρέφῃ, a quo non multum discrepat quod Suidas sive librarius ejus posuit ἐκτρέφῃ, indicio est τρέφῃ antiquum esse scripturae vitium, quod recentior corrector in στρέφῃ, ut sensus verborum postulat, mutavit: unde in apographa plura transiit.]

4. "Ib. v. 1094. ἐν ἐσθλῇ 'codices plerique' Brunckii, tres Johnsoni, Harl. ἐσθλῇ La. Lc. Γ., ἐπ' ἐσθλῇ Lb. Pal. Δ. Tricl." [Ipsa haec apographorum fluctuatio inter ἐν ἐσθλῇ et ἐπ' ἐσθλῇ indicio est scripturam antiquam ἐσθλῇ fuisse, cui correctores alii ἐν, alii ἐπ' addiderunt, quum verbum βεβῶσαν praepositionem requireret.]

5. "*Oed. Reg. v. 166. καὶ om. La. cum septem deterioribus.*" [καὶ codex Laurentianus in margine habet a manu antiqua, sive ex archetypo ductum, sive ex apographo aliquo annotatum ut alia multa in marginibus codicis. Librarii et correctores etsi metrorum imperiti erant, tamen hexametri dactylici mensuram ex Homero novaverant. Itaque non mirandum si quis eorum deficientem versui syllabam inseruit, καὶ, quam etiam sensus verborum monstrabat.]

6. "*Ib. v. 895. La. solus addit πορεύῃ ἢ τοῖς θεοῖς.*" [Verba ἢ πορεύῃ τοῖς θεοῖς glossema sunt ab librario ex margine illatum, ut sententia et metrum docent. Quod animadvertisse non majoris erat acuminis quam quod in loco proximo correctores alii ὁρᾶν alii ἐγὼ ejecerunt metri anapaestici indicio.]

7. "*Oed. Col. v. 138. ἐγὼ A. Ra. ὁρᾶν ἐγὼ La. Lb. F. Rb. B. V. unde ὁρᾶν Triclinius.*"

8. "*Ib. v. 170. ἔλθοι A. Ra. εἰλθοι La. cum reliquis.*" [Hoc tam leve est ut non magis quam alia nonnulla exempla (9. 10. 15. 16. 20. 21. 30. 32. 34.) ullius in hac quaestione momenti esse possit.]

9. "*Ib. v. 327. δύσμοιρ' ὁρᾶν A. δύσμορ' ὁρᾶν La. Lb. F. Ra. Rb., unde δύσμορ' ἰσορᾶν B. T. V. Farn.*"

10. "*Ib. v. 381. καθίζον A. καθίζων La. cum reliquis.*"

11. "*Ib. v. 423. αὐτοῖν A. Ra. Lb. αὐτῶν La. cum reliquis.*" [Quum αὐτοῖν paullo post v. 430. legatur, cujusvis erat illic quoque dualem restituere.]

12. "*Ib. v. 443. ἀλλ' ἔπος μικροῦ A. Ra. Lb. ἀλλά που μικροῦ cum plurimis La. teste Elmsleio. ἀλλέπου μικροῦ teste Nauckio.*" [ἀλλά που non codicis scriptura est, sed manus recentissimae correctio, ex apographo aliquo illata ab correctore veteris orthographiae ignaro. Nam ἀλλέπου μικροῦ nihil aliud est quam ἀλλ' ἔπος μικροῦ, ut in versu proximo φυνάσφιν scriptum pro φυνάς σφιν, ἐνεκροῖς pro ἐν νεκροῖς Antig. 893. ἀνι pro ἀν νιν ib. 952. et quae sunt alia hujusmodi.]

13. "*Ib. v. 786. ἄνατος solus A. ἄναιτος La. B. F. Ra. Rb. T. Suidas.*" [ἄνατος, vocabulum omnibus notum, non mirum est inaudito illi ἄναιτος substituisse correctorem. Quod ex conjectura factum esse tanto probabilius est quum ἄναιτος etiam apud Suidam legatur.]

14. "*Ib. v. 945. κἀναγρον A. Ra. [qui duo libri unius instar sunt habendi] κἀνανδρον La. cum reliquis.*" [Emendatio probabilis, quam sensus postulabat, fortasse ex Oed. T. 823. ducta et haud dubie ab correctore eo facta cui aliae conjecturae, et bonae et malae, de-

bentur libro Parisino propriae. In annotatione mea p. 82. verba "in apographis interpolatis: nam cetera in iisque Paris. 2712. consentiunt" sic corrigantur "in apographis Paris. 2712. et Flor. uno nam cetera consentiunt"]

15. "Ib. v. 1110. *ἔτ' ἂν A. Ra. Lb. ὅταν La. cum reliquis.*"

16. "Ib. v. 1130. *καί μοι χεῖρ' ὠναξ δεξιάν ὄρεξον A. Ra. Lb. καί μοι χεῖρ' ὠναξ δεξιάν τ' ὄρεξον La. F. unde B.T.V. καὶ χεῖρ' μ' ὠναξ δεξιάν τ' ὄρεξον.*"

17. "Ib. v. 1415. *τὸ ποῖον A. Ra. Lb. ποῖον La. F. T. Farn. μοι ποῖον B. V. Ven.*" [Hic quoque apographorum inter se dissensus indicio est syllabam quae exciderat ab aliis aliter esse suppletam.]

18. "Ib. v. 1432. *ἐμοὶ μὲν A. Ra. Lb. ἐμοὶ La. F. ἐμοὶ γ' B. Ven. T. Farn.*" [Hoc exemplo abstinere debebat. Neque enim simpliciter *ἐμοὶ* in codice scriptum est, ut Elmsleius tradidit, sed *ἐμοὶ μὲν*, etsi *μὲν* in litura positum est literae quae δ' fuisse videtur: unde *ἐμοὶ γ'* est factum in apographis interpolatis.]

19. "Ib. v. 1640. *φρενὶ A. Ra. Lb. φέρειν La. cum reliquis.*" [Oedipi verba sunt, *ὦ παῖδε, τλάσας χρεὶ τὸ γενναῖον φέρειν | χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε* —. Verbi *φέρειν*, quod antiquioris correctoris supplementum esse potest, non tam apta emendatio est *φρενὶ* ut extra dubitationem posita haberi possit.]

20. "Ib. v. 1669. *φθόγγοι σφε A. Ra. Lb. φθόγγοις δὲ La. cum reliquis.*" [*φθόγγοις* δὲ satis manifestus error librarii erat ex scriptura vetere ortus *φθόγγοι σφε*, quae *φθόγγοις σφε* significat: de qua orthographia dixi supra ad 12.]

21. "Ib. v. 1725. *ρέξωμεν A. Ra. Lb. ῥέξωμεν La. cum reliquis.*"

22. "Antig. v. 29. *ἄκλαντον ἀταφον omnes ut videtur praeter La. Lb. F. qui ἀταφον ἄκλαντον.*" [Verba *ἀταφον ἄκλαντον* casu, etsi recte, transposita in apographis esse possunt. Nonnihil vero iudicii produnt emendationes proximae 23. 24. 25. 26. 28. etsi ipsae quoque ex genere earum sunt de quibus ad 1. dicebam.]

23-26. "Ib. v. 386. *Pro eis δέον La. F. R. eis μέσον. 575. Pro ἔφυ La. F. ἐμοί. 757. Pro κλύειν La. F. λέγειν. 831. Pro τέγγει θ' La. τάκει θ', unde F. τάθει θ'.*"

27. "Ib. v. 837. *ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν inserunt codices omnes praeter unum A.*" [De hoc versu dixi in Praef. vol. iii. p. vi.]

28. "Ib. v. 1098. *Pro κρέον La. Lb. λακείν ex v. 1094.*"

29. "Ib. v. 1109. *οἶτ' A. ἱτ' La. unde plerique ἱτ', Dresd. a. (Tricl.) ἱτ' ἱτ'.*" [Correctoris errorem qui *οἶτ'* scripsit, quum non videret *ἱτ'*

ἱτ' esse scribendum, notavi in eadem Praefat. p. x. Ceterum ἱτ' potius in codice esse videtur, ut in annotatione dixi, quam ἱτ'.]

30. "Ib. v. 1197. πεδίων ἐπ' ἄκρον A. πεδίων ἐπ' ἄκρων La., unde πεδίων ἀπ' ἄκρων Dresd. a. πεδίων ἐπ' ἄκρων reliqui."

31. "Ib. v. 1238. Pro πνοήν La. Lb. F. Aug. b. Liv. v. ῥοήν." [πνοήν ex scholiastae annotatione restituit corrector.]

32. "Phil. v. 139. γνώμα 'veteres codices' Brunckii, Harl. γνώμας La. Tricl. γνώμα γνώμας B.R.V.Γ."

33. "Ib. v. 220. Pro ναυτίλῳ πλάτῃ La. R. κάκ ποίας πάτρας. Γ. κάτι ποίας πέτρας (γρ. πάτρας) ex v. 222." [Manifesta hic est correctoris fraus, qui quum κάκ ποίας πάτρας scriptum videret, librario ad verba ποίας πάτρας v. 222. aberrante, parum subtiliter substituit ναυτίλῳ πλάτῃ, neglecto κάκ, quod verae continet vestigium scripturae κάκ ποίας τύχης, quam ab Nauckio restitutam memoravi vol. viii. p. 209.]

34. "Ib. v. 241. οἶσθα δὴ A. οἶσθαι δὴ Harl. οἶσθ' ἤδη La. cum reliquis."

35. "Ib. v. 772. ταῦτα om. La. R." [Hoc est ejusmodi ut ab librario quovis suppleri potuerit qui sex trimetri pedes esse nosset.]

"Accedunt loci tres quibus discedens a Laurentiano codicum scriptura aliunde confirmata est,

(36.) "Oed. Reg. v. 62. ἄλγος in La. teste Wolfio omissum tuentur Teles Stob. Flor. 95, 21. Suid. v. γνωρός." [Versus hic in margine codicis a manu prima scriptus est. In eo ἄλγος omissum esse neque Elmsleius neque Duebnerus annotarunt. Si omissum sit, facillime ex conjectura suppleri potuit, quum tam manifesta sit sententia ut vix ab vero aberrari potuerit.]

37. "Oed. Col. v. 71. μολεῖν A. R. Suid. v. καταρτίσων. μόλοι La. cum reliquis." [μολεῖν ex scholiastae annotatione petatum.]

38. "Ib. v. 1474. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις A. R. Lb. Suidas. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις La. F. unde B. T. V. Farn. Ven. πῶς οἶσθα τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις;" [De hoc versu idem dicendum quod de Philoctetae versu 772. paullo ante dicebam. Antiqua scriptura haud dubie πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις fuit, unde factum ut alii τοῦτο post τῷ δέ, alii post οἶσθα insererent. Poterant pari jure τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις τόδε; scribere, vel, quod ego praetuli, τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ; Suidas utrum τοῦτο in exemplari suo repererit an ipse addiderit, incertum, quum in excerptis ex Sophocle verba poetae non raro mutaverit: unde factum ut multae

PRAEFATIO.

*xi

apud eum lectiones reperiantur quae nullo unquam in codice Sophoclis exstiterunt.]

“Has vero lectiones omnes qui non ex libro aliquo hac in parte Laurentiano integriore repetitas, sed felici grammatici alicujus conjectura inventas esse autemet, criticum animo concipiat oportet intellegentissimum et longe diversum ab iis quos alias in tragicorum fabulas grassatos cognovimus. Sed ne hac quidem exceptione uti licebit in loco Antigoniae, qui Creontis est cum Antigona agentis v. 483, 484.

ὕβρις δ' ἐπεὶ δέδρακεν ἦδε δευτέρα
τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.

Hujus enim postremi versus in Laur. prorsus nullum vestigium exstare Elmsleius et Wolffius consentientes testantur: quem tamen versum non esse a Sophocle scriptum neque adhuc quisquam credidit neque credit opinor in posterum.” [Miro casu duo viri docti in eodem consentiunt errore. Falsum est enim versum alterum ab codice Laurentiano abesse, in quo praecedenti versui est praepositus: quem errorem librarius ipse correxit appositis literis β. α. quibus pariter usus est in Oed. Col. 1119. 1120. Notaveram Elmsleii errorem jam in Praefat. ad Aeschyli editionem Oxon. secundam, 1851. p. xv. Non minus falsum est quod Lipsius, aliis praeiunctibus, infra p. 15. Oed. Col. v. 1105. ἐλπισθὲν ἦξει σῶμα βαστάσαι δοῖν in margine codicis ab manu secunda scriptum esse perhibet. Nam scriptus est versus ab manu prima, etsi atramento alio.]

“In alio quidem loco Oed. Reg. v. 800.

καὶ σοί, γύναι, τὰλῆθές ἐξερῶ. τριπλῆς
δὲ ἦν κελεύθου τῆς δ' ὁδοιπορῶν πέλας —.

cum versus prior in Laur. manu recentissima saeculo quarto vel quinto decimo adscriptus sit, ut hinc certe in reliqua exemplaria venire non potuerit, solus quod sciam Nauckius eum ut infimae aetatis additamentum abjiciendum esse censuit. Sed huic iudicio una Laur. auctoritas patrocinari videri poterit. Nam quod ille versum plane supervacaneum esse dixit, id tantum abest ut ego comprobem, ut versum aptissime eo loco interpositum esse affirmem, quo Oedipus ad illud facinus narrandum pervenit, quod cum mazime sibi fatale esse jam ipse animo praesagit.” [De hoc versu ego dixi in annotatione, simili usus exemplo Aeschyli, cujus in Sept. ad Th. post v. 194. grammaticus aliquis Byzantinus manifestum versus unius defectum verbis explevit ineptis per apographa propagatis, τοιαῦτά

τὰν γυναιξὶ συναίῳ ἔχοις, pro quibus si aptam aliquam loco illi sententiam posuisset, qualem ego proposui, τοιγὰρ προφανεῶς πᾶσι ἡσύχως ἔχειν, plerique certissimum hoc habituri essent documentum codicem Laurentianum non esse ceterorum qui supersunt archetypum. Nunc quum felici casu acciderit ut verba loco illi inepta sint illata, versum ab interpolatore fictum esse omnes mihi concedunt. Quidni igitur simile quid acciderit in loco Sophocleo, cujus supplementum καὶ σοι, γύναι, τᾶληθὲς ἐξερῶ. τριπλῆς non tam exquisitum est quin ab grammatico quovis excogitari potuerit. Sophocles haud dubie sententiam posuerat quae versum integrum explebat, ita ut Oedipi narratio non ab sexto pede trimetri, sed versu integro inciperet, omisso τριπλῆς, quo non opus erat, quum via illa satis significata esset verbis κελεύθου τῆσδε.]

Apparet ex his omnem hanc quaestionem ex eo pendere ut decernatur utrum vitiorum codicis Laurentiani correctiones quae in apographis modo pluribus modo paucioribus, saepe uno tantum, repectae sunt cunctae correctoribus probabiliter tribui possint, an inter eas reperiantur quae correctorum veterum captum ita excedant ut ex antiquioribus codicibus, Laurentiano similibus, ductae videri debeant. Quae dubitatio non solis Sophocleis iudicari potest exemplis, de quibus disceptatur, sed comparatis aliis aliorum scriptorum, de quibus non disceptatur, exemplis est iudicanda. Ex quo genere jam in Praefatione voluminis primi Athenaei codicem Marcianum—librum eadem aetate qua Laurentianus Aeschyli et Sophoclis scriptum—memoravi: cujus vitiorum correctiones in apographis seculi quarti quintique decimi factas qui cum Sophocleis comparare volet, facile intelliget nihil in Sophocleis esse quod inferiorum temporum correctoribus probabiliter tribui nequeat, rectissimeque de hoc correctorum genere iudicasse Elmsleium in annotatione ab me repetita in Praefat. vol. iii. p. ix. Ejusmodi autem correctorem etiam codicem Parisinum A. (2712.)—quo potissimum uti solent contrariae sententiae defensores—sive codicem ex quo Parisinus A. transcriptus est, expertum esse Antigoniae exemplo ostendi in Praefatione ad eam fabulam, ubi quod dixi codici illi simillimam esse editionem Aldinam, videri tamen editorem Aldinum etiam alius generis exemplaria inspexisse, id ad tres primas potissimum tragoedias pertinet, Ajacem, Electram et Oedipum Regem, ut Lipsius quoque monuit. Nam in his fabulis editio Aldina saepius quam in reliquis ab codice discrepat, servato versu integro Aj. 836. αἰὶ θ' ὁρώσας πάντα

PRAEFATIO.

*xiii

τὰν βροτοῖς πάθῃ, quo caret codex Parisinus, et servatis passim vocabulis singulis quae pariter exciderunt in A., vel sublati levioribus scripturae ejus vitiis: quod satis erit speciminibus ex Oedipo Rege quae infra posui ostendisse, etsi in his fortasse nonnulla sunt quae non libris scriptis, sed ut alia in aliis fabulis correctori Aldino tribuenda sunt, quem Marcum Musurum fuisse conjicere licet.

Oed. Reg. 3. ἰκτηρίοις Ald.] οἰκτηρίοις A. 13. μὴ οὐ] οὐ om.
54. ὥς εἴπερ] ὥσπερ 55. κρατεῖν] κρατεῖς 70. ἐμαντοῦ] ἐμοῦ
87. δύσφορ'] δύσφρ' (sic) 107. τινάς] τινάσ, cum puncto rubro
aupra σ, praeunte codice Laurentiano: quo indicatur τινά, quod restitui.
132. αὐτ'] αὐτ' 151. ἀδυεπής ita scriptum ut ἀδυοπήs
potius esse videatur. Gl. ἡ δι' αἴρος διαδιδομένη. 159. κεκλομένη]

κεκλόμενός 165. ὑπερ ὀρνυμένας πόλει] ὑπέρορνυμένας πόλεις,
accentu eupre e priore et spiritu super o a m. recenti positus. 181.
θανατηφόρῳ] θαναταφόρῳ 197. κλύδωνα] κλήδονα 200. πυρ-

φόρων] πυρφόρων 201. κράτη] κράτῃ 241. ἡμιν] ἡμῖν 267.
λαβδακείῳ] λαβδάκω 275. ξυνεῖεν] ξείεν (sic) 294. δὴ om.
298. ἐμπίφυκεν] πέφυκεν 315. ἔχοι] ἔχει 323. φάτιν] φάτην
405. λελέχθαι] λελέγχθαι 495. ἐπίδαμον] ἐπὶ δάμον 500. ἀν-
δρῶν] ἀνδρός 516. Consentit in πρὸς τ' cum gl. τι: quam opini-
onem Triclinium quoque secutum esse in annotatione dixi. 517.

εἶτ' ἢ τ' 523. δὴ om. 526. λέγοι] λέγει 527. οἶδα δ' οὐ]
οἶδ' οὐ 537. ἐβουλεύσω] ἐπιβουλεύσω 538. γνωρίσοιμι] γνω-
ρίοιμι (hoc accentu, qui indicio est librarium γνωρίσοιμι scribere vo-
luisse) 549. 551. εἴ τοι] εἴ τι 561. ἀν μετρηθείεν] ἀναμετρη-
θείεν 562. οὗτος om. 571. οἶδά γ' οἶδας [572. In var.
lect. τάς σ' typhotetae errore legitur pro τάσδ'.] 591. ἤρχων]

ἡρχ^{ων} (ων a m. recentiore) 603. μὲν om. 677. ἴσος] ἴσως
681. ἀγνώs] καὶ ἀγνώs 722. Consentit in θανεῖν cum Ald., sed

adscripto γρ. παθεῖν 741. εἶχε] ἔσχε 763. ὧδ' ἀνῆρ] ὧγ' ἀνῆρ
838. τις] τῆs 851. κάκτρέποιτο] καὶ τρέποιτο 852. ἀναξ τόνγε]
ἀναξ τόνγε. [Quod ego edidi σόν γε, Bothii conjectura est, de qua
in annotatione moneri debebat. Sic Oedipus v. 572. dixerat, τάσδ'
ἐμὰς οὐκ ἂν ποτ' εἴπε Λαῖον διαφθοράs. Vulgatum τόν γε frustra de-
fendere videtur Blaydesius. Nam quum hoc potissimum agat Io-
casta ut culpam ab Oedipo amoliat, diserto illo σόν uti debebat,

quod aptissime sequitur post *ὄναξ*.] 855. *νιν οὐ κείνος*] *νιν ἐκεῖνος*

866. *οὐρανίαν*] *οὐρανίαν* (ασ a m. pr.) 867. *αἰθέρα*] *αἰθέρα* (οσ a glossatore) 875. *μὴ 'πίκαιρα*] *μὴ 'πίκηρα* 876. *ἀπότομον*]

ἀπότομον cum gl. *ἀπορρώγα* 896. *τί δεῖ*] *τί σε* 927. *αἶδε*] *ᾤδε* 937. *ἀσχάλλοις*] *ἀσχάλοιο* 957. *σὺ om.* 968. *ᾤδ'*] *ᾤθ'* 970. *θανῶν om.* 986. *καλῶς*] *κακῶς* 989. *καὶ om.* 1006. *πράξαιμί τι*] *πράξαιμι' ἔτι* 1008. *καλῶς*] *καλὸς* 1009. *γεραιέ*] *γεραιέ* 1011. *ταρβῶν*] *ταρβῶ* 1021. *ὠνομάζετο*] *ὠναμάζετο* (sic) 1033. *τί τοῦτ' ἀρχαῖον*] *τί τάρχαϊον* 1036. *τύχης om.* 1108. *ἐλικωνιάδων*] *ἐλικωνιδῶν*, ut nunc ex Porsoni emendatione legitur, sed

a ab glossatore inserto. 1111. *πρέσβεις*] *πρέσβει*^{νν} 1130. *ἡ συναλλύξας*] *ἡ συνήλλαξας*, sed cum gl. *συντυχῶν* 1150. *οὗτος om.* 1165. *μὴ alterum om.* 1231. *αἶν*] Superscr. αἶ *Δν* a m. pr. 1232. *ἤδειμεν*] *ἤδει* 1247. *ἴκετ'* habet ut Ald., sed cum gl. *ὄρμα*, quod ad *ἴετ'* spectat, quod est in cod. Laur. 1267. *ἔκειθ' ὁ*] *ἔκειτο* 1272. *οἱ' ἔπασχεν*] *οἱ ἔπεσχεν* (sic) 1291. *ὥς*

om. 1306. *τοίαν*] *τοίαν* 1347. *ἴσων*] *ἴσως* 1379. *ἱερά*] *ἱρά*, ut ego hic et similibus in locis scripsi, audaci facinore, de quo etiamnum reperiuntur qui inter se disceptent. 1380. *ἐν γε*] *ἐν τε* 1409. *μὴ δὲ δρᾶν*] *μὴ δρᾶν* 1429. *ἐς οἶκον ἐσκομίζετε*] *ἐς οἶκον ἐσκομίζετε*, sed *ἐσκομίζετε* a correctore. Antiqua scriptura *ἐσκομίζετε* fuit, quam codex Laur. servavit et vitiosum *ἐς οἶκον* confirmat. Nam hoc pro *εἰς οἶκον* ab librario aliquo propter *ἐσκομίζετε* positum est. Saepe sic errarunt librarii, quum nescirent *εἰς* veteres ante vocales, *ἐς* ante consonantes dixisse mirarenturque diversas formas juxta se positas ut hic *εἰς οἶκον* et *ἐσκομίζετε*. 1434. *ἐμοῦ*] *ἐμοί* 1455. *μήτε μ'*] *μήτ' ἐμ'* 1464. *ὅσων*] *ὅσον* 1476. *γὰρ εἴμ'*] *γὰρ εἴμ'* 1477. *ἦν εἶχες*] *ἦ σ' εἶχεν* ut Laur.

In reliqua dissertationis parte Lipsius plura de aliis dixit apographis, quae vel ex codice Laurentiano vel aliunde derivata esse putat, velut Laurentiano recentiore (Lb.), de quo dubitationes quasdam movit ab me quoque perpensas quum librum illum ex ipso Laurentiano vetere descriptum, etsi non raro aliunde interpolatum esse dicerem: de quibus exemplaribus aliisque, quae editores nondum excusserunt, ego plurima ipse addere possem, si operae pretium videretur diutius immorari inutilibus his quaeestiunculis, ex quibus nihil unquam utilitatis ad Sophoclis tragoedias emendandas

PRAEFATIO.

*xv

redundabit. Est enim omnis haec quaestio de ratione quae codici Laurentiano veteri cum ceteris intercedit exemplaribus manuscriptis in Sophocle momenti multo minoris quam in Aeschilo. Nam in Aeschyli tragoediis quum multa ita sint deformata ut saepe ex literarum reliquiis vocabulisque mirum in modum corruptis vera eruenda scriptura sit, magni refert ut quis exploratum habeat codicem Laurentianum unicum esse scripturae antiquitus traditae fontem nihilquetribuendum esse apographorum scripturis, in quibus minuta codicis archetypi vitia interdum correcta, multo plura vero ulterius sunt depravata veraeque scripturae vestigia praeposteris obscurata conjecturis: quod haud dubie in Agamemnonis quoque parte fere dimidia factum est, in qua ablatis pluribus codicis Laurentiani foliis nunc sola apographorum, saepe inter se discrepantium, fide utimur valde incerta. Contra in Sophocle vix ullae istiusmodi reperiuntur corruptelae, omnisque de librorum manuscriptorum inter se ratione controversia ad minimorum vitiorum correctiones pertinet quas in Praefat. vol. i. p. vii.-xii.^a ex apographis collegi: quae correctiones si omnes ex conjecturis profectae sint, non minus certae erunt habendae quam si ex antiquioribus nescio quibus codicibus ductae sint. Itaque optandum est ne qui dubiam quae ipsis videatur codicum inter se rationem praetexentes futilem illam diversae scripturae farraginem ex apographis olim collectam, quam ego abjeci, denuo producant, quod non minus inutile est quam quae priorum temporum editores peccarunt memorare et refutare, aut quas quisque editor lectiones vel probaverit vel rejecerit exponere, quasi editorum similis ac veterum membranarum auctoritas sit. In quo genere quod ab me "*systematically*" servari silentium doctus amicus, Fr. Blaydes (*Preface to Sophocles*, vol. i. p. xxv.) nuper dixit, si eadem constantia secutus esset, non solum quae ipse docte et acute annotavit clarius apparitura, sed etiam maiorem ab lectoribus gratiam initurum eum fuisse puto quam exponendis vanis multorum opinionibus, quae nihil prorsus conferunt ad Sophoclis tragoedias intelligendas. Sic, ut

^a Addenda nonnulla ad hunc indicem dedi vol. viii. p. 209. Quibus nunc haec accedant, II. Oed. Col. 786. *ἄναιρος*] *ἀναιρος* III. Antig. dele (p. x.) "467. *ἡσυχόμεν*] *ἡσυχόμεν*." Nam *ἡσυχόμεν* fictum ab interpolatore est, ut ostendi vol.

viii. p. 207. Ib. 837. "Post 837. lectum *ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν* om." post "om." excidit "apogr. Paris. 2712." De quo dixi vol. iii. p. vi. 1197. *ἄκρον*] *ἄκρον* Delendum "1336. *ἄρῳ μὲν*] *μὲν* om." V. *Electra*, 516. *σπρέθη*] *σπρέθη*

exemplo utar, in Oed. R. v. 640. *ῥμαμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις | δρᾶσαι δίκαιοι δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, | ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἡ κτεῖ-
ναι λαβών*, Blaydesius optime perspexit, sublato glossemate *ἀποκρίνας*, usitatum hujusmodi in locis adjectivum esse restituendum, ut pri-
dem ab me factum erat in Praefat. ad Lucianum vol. ii. p. xviii., *δρᾶσαι δίκαιοι, θάτερον δυοῖν κακοῖν*, emendatione certissima, de qua
ego in annotatione brevi vol. i. p. 68. dixeram quae scire lectorum
intererat; Blaydesius vero vol. i. p. 93. triplo longiore annotatione
opus habuit, ut omnes priorum criticorum opiniones exponeret et
refutaret: cujusmodi annotationibus scribendis editores, legendis le-
ctores tempus perdunt quod in tanto antiquarum literarum ambitu,
qui philologis est emetiendus, multo rectius rebus utilibus discendis
impenditur.

VITA SOPHOCLEIS.

DE vita et scriptis trium principum tragicorum, Aeschyli, Sophoclis et Euripidis, quae antiquiores rei scenicae et historiae Graecorum literariae scriptores libris non paucis^a exposuerunt mature neglecta omnia perierunt, quum languescentibus per medii aevi tempora harum literarum studiis vix ulli reperirentur lectores qui ampliores appeterent doctrinae copias, sed plerisque breviora quae grammatici ex antiquorum scriptorum libris composuissent excerpta sufficerent. Ex quo genere sunt quae per trium tragicorum codices propagata accepimus excerpta, Βίος Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου inscripta, admodum brevia de Aeschylō, copiosiora de Sophocle^b et Euripide. Quae commentationes etiam si non tales

^a Horum librorum, quatenus eos ex grammaticorum scriptis novimus, indicem composuit Welckerus in opere egregio de Tragoediis Graecis (*De Griechischen Tragödien mit Rücksicht auf den epischen Cyclus geordnet von F. G. Welcker*, Bonn, 1839.-41. 3 voll.) vol. 1. p. 92 seqq. Inter recentiores de vita Sophoclis scriptores, post immemorabiles Jo. Meursii aliorumque conatus, primo loco nominandus est G. E. Lessingius, qui vitae Sophoclis ab se scriptae folia septem (p. 1-112.) typis a. 1760. impressa moriens a. 1781. reliquerat, quibus proxima (p. 113-168.) ex schedis Lessingii composita addidit totiusque operis fragmentum edidit J. J. Eschenburgius Berolini a. 1790., repetitum in operum Lessingii editionibus (vol. 6. p. 282, seqq. ed. Lachmann.) Post Lessingium de vita et scriptis Sophoclis disseruerunt F. Jacobsius in Supplementis Sulzeri (*Nachträge*

zu Sulzer's *allgemeiner Theorie der schönen Künste*, Leipzig, 1795.) vol. 4. p. 86-147. Ferd. Schultzius (*De vita Sophoclis poetae, Berolini* 1836.) Adolphus Schoellius (*Sophokles. Sein Leben und Wirken. Frankfurt a. M.* 1842.) C. F. Hermannus in censura libri Schoelliani in *Annalibus Berolinensibus (Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik)* a. 1843. vol. 1. p. 544-590. 833-871. Bernhardus in *Historia literaturae Graecae*, vol. 2. part. 2. p. 287.-348. S. A. Naberus in *Miscellaneis Philologici et Paedag.* Amstelodam. a. 1851. fasc. 3. p. 28.-48. Schneidewinus in *Prolegom. ad Sophoclis edit.* vol. 1. p. vii-xl. Bergk in commentatione de vita Sophoclis quam editioni suae praefixit (a. 1858.) p. vii-xlii.

^b Vitam Sophoclis ex codicibus emendatam praemisit Scholiorum in Sophoclem volumini alteri p. 1-8. Didymo adscriptum Fr. Bix-

omni ex parte ad nos pervenerint quales earum auctores reliquerant, tamen, ut ex Sophoclis potissimum Vita manifestum fit, in qua scriptores veteres plures^c memorantur, ea aetate sunt compositae qua satis ampla antiquiorum fontium copia superesset: ut non dubitandum videatur quin ab grammaticis Alexandrinis sint projectae, postmodum ab aliis aliter conformatae et compendifactae, ut diversa quae supersunt Vitae Euripidis exemplaria ostendunt. Cui sententiae non obstat quod falsa et commentitia non pauca continent omninoque ea sunt levitate et credulitate scriptae quae per omnem Graecorum veterum *βιογραφίας* latissime est diffusa. De quo vitio quae nuper scripsi quum de vita Demosthenis agerem^d,

terus et inter hujus opuscula recepit cum Prolegomenis et annotationibus Coloniae edita a. 1845.

^c Aristoxenus Tarentinus, Hieronymus Rhodius, Neanthes Cyzicenus, Ister Cyrenaeus, Aristophanes Byzantius, Carystius Pergamenus (cujus librum *περὶ διδασκαλίας* memorat Athenaeus 6. p. 235 e.), Satyrus peripateticus: quorum de aetate et scriptis dixerunt Ritterus in Prolegomenis ad Didymi opuscula p. 46–54. et Clintonus in Indice auctorum Graecorum qui tertio Fastorum Hellenicorum volumini est adjectus. Horum antiquissimus est Aristoxenus, Aristotelis discipulus: reliqui inter annos ante aeram Christianam vixerunt 250—160. sive olympiades 133—155. Minimam fidem merentur Hieronymus Rhodius et Satyrus peripateticus, ut manifestis eorum de Socrate mendaciis docuit Luzacius in Lectionibus Atticis, quibus similia sunt plura de Sophocle commenta, quae suis locis notabimus. Ionis Chii *Ἐριδημαίης*, ex quo libro nonnulla de Sophocle attulit Athenaeus, non videtur usus esse excerptorum de vita Sophoclis auctor, quantum ex silentio ejus colligi potest.

^d In Chronologia Demosthenica p. lxvii. “De vita et scriptis Demosthenis quae vel ab veteribus tradita acceperimus vel ex ipsius ora-

tionibus colligi possunt—breviter pertractabimus secundum temporum ordinem disposita exclusisque, quas cum rerum fide dignarum memoria permisceri incommodum est, narrationibus fabulosis, quales de Demosthene, ut de aliis oratoribus, philosophis et poetis, plurimas excogitarunt vel ab aliis excogitatas propagarunt biographi Graeci veteres, mendacissimum genus hominum, qui historiam Graecorum literariam commentis suis tam mature contaminarunt ut jam Plutarchi aetate, quamvis amplo omnis generis subsidiorum quibus nos hodie caremus apparatu instructi, vera ab falsis discernere difficile fuerit. Nam quum plurimos easse nosset qui de clarorum hominum vita omnia minima enarrari cuperent, quod genus scribendi hodie quoque a multis expeti videmus, curiositati lectorum, qui quid lectu jucundum esset multo magis quam quid rerum veritatis accommodatum quaererent, certatim satisfacere studuerunt inventis plurimis quae vel per se parum credibilia essent vel inter se ipsa pugnarent vel contra manifestas temporum rationes peccarent. Cujusmodi fabellis qui ita succurrere student ut vel additis vel detractis vel mutatis nonnullis veri quandam speciem iis concilient, verso ne operam plerumque perdam nihilque

VITA SOPHOCLEIS.

v

eadem omnia de tragicorum biographis Graecis dicenda sunt. Qui poetae quum omni tempore lectores et admiratores plurimos haberint, etiam fabulorum veterum studia maiorem in modum videntur excitasse quam alii quorum obscurior memoria erat. Hinc factum ut quae de trium tragicorum vita comperta essent magna omnis generis inventorum varietate augerentur et exornarentur, inter quae non pauca sunt quae vix intelligas quomodo ulli unquam homini in mentem venire potuerint. Sic quum consuetum fabulatoribus esset cavere ne viri in literis clari senio aut morbo, ut vulgus hominum, absumti esse viderentur, inter exquisita mortis genera, quibus Sophoclem, ut Aeschylum et Euripidem, affecerunt, hoc quoque fuit, ab Satyro proditum, Sophoclem τὴν Ἀντιγόνην ἀναγγελλόντα καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ καὶ μέσῳ ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι, quasi in extrema illius tragoediae parte sesquipedali nescio qua periodo usus sit poeta, quae ne ab ipso quidem qui scripsisset, nedum ab aliis, sine pulmonum detrimento recitari potuerit, licet Athenienses veteres plurima quotidie legerent nullis distincta μέσαι et ὑποστιγμαίς. Ceterum pari jure Triptole mum aut Trachinias aut aliam quamcunque tragoediam nominare potuissent, sed praetulerunt Antigonom, quia aequum videbatur non obscuriorem aliquam tragoediam, sed fabulam prae ceteris celebratam mortis causam poetae exstitisse. Similiter laudatissima Oedipodis Colonei tragoedia abusus est qui fabulam excogitavit de γραφῇ παρανοίας, qua Sophocles ab filiis vel, ut aliis placuit, ab uno Iophonte filio, petitus sit, sed quam depulerit recitato carmine ex Oedipo Coloneo: de quo infra suo loco plura dicentur. Nec raro contra temporum rationes turpiter peccarunt istiusmodi fabularum inventores, quorum errorum exempla suis locis memorabimus.

Vident lectores qualibus cum hominibus agendum sit vitam Sophoclis scripturo. Quamobrem nos quae explorata testium fide certo aut probabiliter dici posse videantur ab commentitiis, quantum fieri poterit, segregabimus. Medium inter utrumque genus locum tenent historiologiae non paucae a biographis aliisque scriptoribus traditae, quae quum nec veritatis nec fraudis certas notas gerant, incertum relinquendum est quae verae, quae ex veris detortae,

aliud consequantur quam ut narrationibus quae, quales ab veteribus traditae sunt, peritiori nemini

fraudem facere possint, formam induant fallacem, quae etiam doctioribus lectoribus imponere possint."

quae ex nihilo fictae sint, quemadmodum hodie quoque de viris in literis vel re publica claris omniumque ore celebratis multa narrari solent quorum explorari veritas saepe ne viventibus quidem illis potest, nedum multis post mortem eorum annis. Huc accedit quod commentarii de clarorum inter Graecos veteres virorum vitis pleni et accurati vix ulli ab aequalibus auctoribus * perscripti fuerunt, sed proximis demum post illos seculis ab historiarum scriptoribus et philologis Alexandrinis et Pergamenis componi coeperunt, qui vel ex monumentis publicis, qualia fuerunt *διδασκαλῖαι* fabularum scenicarum, vel ex quorumvis scriptorum narrationibus suorum librorum materiam colligerent et ad conjecturas confugerent ubi certa deessent testimonia: cujusmodi est quod annos scriptorum natales, quorum memoria saepe obscura erat, interdum ratiocinatione indagare studuerunt, quam quum alii aliter instituerent, saepe de annis inter se dissenserunt, quod in quaestione de Sophoclis quoque anno natali accidisse statim videbimus.

Sophoclem archonte Philippo, qui eponymus fuit olymp. 71, 2. (A. C. 49½) natum esse disertis verbis dixit biographus p. 1, 14. ed. *Οxon. γεννηθῆναι δ' αὐτόν φασιν ἐβδομηκοστῇ πρώτῃ ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἀρχοντος Ἀθήνησι Φιλίππου. ἦν δ' Αἰσχύλου νεώτερος ἑτῇ δεκαεπτὰ* (libri plerique ἐπτά vel ζ', omisso numero denario), *Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα*. Quorum postrema de Aeschylō et Euripide, si cum iis comparentur quae de utriusque poetae annis natalibus aliunde comperta habemus—nam Aeschylus olymp. 63, 4., Euripides olymp. 75, 1. natus fuit—non conveniunt anno quem grammaticus dixit natali Sophoclis. Quam perversitatem Boeckhius in libro de tragicis Graecis p. 49. ita sustulit ut denariis numeris transpositis corrigeret, *Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἑτῇ εἴκοσιν ἐπτά, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος δεκατέσσαρα*: qui numeri conjuncti annorum quadraginta et unius intervallum efficiunt ab olymp. 64, 4. usque ad olymp. 75, 1. neque impediunt quominus Sophocles olymp. 71, 2. natus credatur, etsi de Aeschylō, quem olymp. 63, 4. natum esse aliunde satis constare videtur, grammaticus, quum annum natalem significaret olymp. 64, 4., in eodem versatus est errore quo biographus Aeschyli, qui Aeschylum quum

* Ionis Chii, poetae tragici Sophocli aequalis, *Ἐπιδημιῶν* liber, ex quo grammatici nonnulla excerpserunt jocularia magis quum seria,

ea videtur ratione scriptus fuisse qua hodierni quoque itinerum scriptores non raro narrationes suas exornare solent.

VITA SOPHOCLIS.

vii

moretur—quod olymp. 81, 1. evenisse novimus—annum aetatis egisse annotavit sexagesimum quintum, ex quo, si incorruptus sit numerus, sequitur natum fuisse olymp. 64, 4. qui numerus in Aeschyli codice Mediceo in τὴν τεσσαρακοστὴν ὀλυμπιάδα corruptus est, quod τὴν τετάρτην καὶ ἐξηκοστὴν ὀλυμπιάδα scribendum erit. Nam τρίτην καὶ ἐξηκοστὴν si scribatur cum Casaubono, alter ille numerus de anno aetatis sexagesimo quinto falsus erit et in sexagesimum nonum mutandus, nisi biographum falsam de anno mortis non nominato opinionem secutum esse fingere velis. Aliam viam ingressus est Musgravius, qui in verbis biographi numeros sic voluit transponi, ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη κδ', Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος ιζ'. Euripidem enim natum esse constat olymp. 75, 1. Sophoclem olymp. 70, 4. natum esse ex marmore Pario colligitur, inter olymp. vero 64, 4. et 70, 4. anni intersunt 24, inter 70, 4. autem et 75, 1. anni 17. Ex quo sequeretur quod idem grammaticus Sophoclem natum perhibet olymp. 71, 2. archonte Philippo, ex alio esse fonte ductum quam alteram illam de Aeschyli et Euripidis aetate notationem. Nam ab olymp. 71, 2. si quis annos illos numerare velit, Aeschylus natus erit olymp. 65, 2., Euripides olymp. 75, 3. quorum numerorum nullum usquam alibi vestigium deprehenditur. Atque haec quidem horum numerorum ratio esse debet, si recte correxit Musgravius, de quo dubitare licet, quum praecedentia de Philippo archonte verba repugnent, quae non repugnant, si Boeckhii praeferatur conjectura Αἰσχύλου—κζ', Εὐριπίδου—ιδ'. Verum de his quaestionibus utut judicetur, non labefactatur biographi Sophoclei notatio de Sophoclis anno natali olymp. 71, 2. nec dubitandum quin numeri annorum quos biographus infra posuit ubi de praetura Sophoclis agit, sed quos librarii absurdum in modum corruerunt, ita sint corrigendi ut grammaticus illo quoque loco non secum ipse pugnare, sed confirmare potius videatur quod antea posuerat, Sophoclem archonte natum esse Philippo, cujus nominis certior fides est quam numerorum, qui ubique erroribus librariorum obnoxii sunt, vel conjecturarum quae ex anno aetatis capiuntur quem Sophocles attigisse creditus est, de quo alii alia tradiderunt. Diodorus Siculus^f qui Sophoclem archonte Callia nonagenarium obisse narrat, si accurate locutus est, Sophoclem natum esse credi-

^f 13, 103. περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον (i. e. archonte Callia) ἐτελεύτησε Σοφοκλῆς Σοφίλλου, ποιητῆς τραγῳδίων, ἔτη βιώσας ἐνεήκοντα, νίκας δ' ἔχων ὀκτωκαίδεκα.

dit archonte Hipparcho, qui proximus ante Philippum archon fuit olymp. 71, 1. Nam Callias nonagesimus post Hipparchum archon est, nisi quis eundem etiam nonagesimum post Philippum ab Diodoro numerari potuisse credat, ipso annumerato Philippo, quod Kustero in annotatione ad Suidam s. v. Σοφοκλῆς et Clintono placuit in Fastis Hellen. vol. 2. p. 23. ne Diodorus a biographo Sophoclis dissentire videretur. Quanquam neutra ratio satis certa est, quum Diodorus nonaginta annorum numerum ut rotundum posuisse eandemque de anno Sophoclis natali sententiam secutus esse possit quam chronographus marmoris Parii, qui de anno quidem Calliae cum Diodoro consentit, sed de aetate Sophoclis dissentit, quem annos nonaginta et unum vixisse ait 5, ex quo sequitur natum eum fuisse proximo ante Hipparchum archontem anno, cujus archontem eponymum non novimus, i. e. olymp. 70, 4. Cui rationi alia quoque de Sophocle notatio chronographi Parii convenit lin. 72. ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ ἐτῶν ὡν κη'—ἀρχοντας Ἀθήνῃσι Ἀψήφειος. Nam Apsephion archon fuit olymp. 77, 3. i. e. vigesimo octavo post olymp. 70, 4. anno. Apparet ex his inter tres annos, olymp. 70, 4. 71, 1. 71, 2., eligendi potestatem datam esse, nec posse hanc quaestionem ita ad liquidum perducere ut nihil prorsus dubitationis relinquatur. Illud vero non dubium est, inferiores quosdam scriptores, quorum locos infra memorabimus ubi de morte Sophoclis dicitur, quum Sophoclem annum aetatis nonagesimum quintum vel attigisse vel superasse adeo dicerent, non minus errasse quam Suidam s. v. Σοφοκλῆς, qui natum eum esse finxit olympiade septuagesima tertia, septemdecim ante Socratem annis, τεχθεὶς κατὰ τὴν αὐτῆς ὀλυμπιάδα, ὡς πρεσβύτερος εἶναι Σωκράτους ἔτη ιζ', cujus erroris originem Naberus p. 34. recte eo explicat quod grammaticus aliquis vel memoriae vel calami lapsu Socratem pro Euripide nominaverat: unde factum est ut, quum Socratem olymp. 77, 4. natum esse sciret, Sophoclem olympiadi 73. (anno tertio) adscriberet. Epigrammatis cujusdam ab Sophocle anno aetatis quinquagesimo quinto scripti nullum in quaestione de anno natali usum esse ex iis apparebit quae de Sophoclis cum Herodoto consuetudine infra dicemus.

De parentibus Sophoclis, quum matris nomen ab nemine proditum sit, tantum scimus, patrem ei fuisse Sophillum, cujus nomen

5 In Boeckhii Corp. Inscr. vol. ποιητῆς βιώσας ἔτη 4' ἐτελεύτησεν 2. p. 302, 78. ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ καὶ Κῦρος ἀνέβη ἔτη ρμβ'.

• *Σοφίλου* scriptum est apud biographum in ipso Vitae initio, cui *Σοφίλλου* restitui, ut est in marmore Pario p. 297, 72. metrumque postulat in versu Simmiae Anthol. Palat. 7, 21.

τόν σε χοροῖς μέλποντα Σοφοκλέα παῖδα Σοφίλλου.

Duplicatum λ testantur Arcadius p. 54, 14. et Theognostus Canon. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 62, 17. servaruntque codices Aeliani N. A. 7, 39. ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου. Clem. Al. Protr. p. 63, 5. ὁ τοῦ Σοφίλλου Σοφοκλῆς, et in iambis Tzetzae post Historiarum libros v. 350. Contra *Σοφίλου* in Histor. 6, 655. et in *Θεοφίλου* corruptum in libris Diodori 13, 103. Nomen est ab *σοφός* derivatum nihilque commune habet cum simili *Σώφίλος*, cuius frequentia in inscriptionibus et alibi sunt exempla, collecta in Thesaurο vol. 7. p. 1747. Nam id ab *σῶς* est formatum, ut alia non pauca^h. *Sophillus* autem quis fuerit et quo vitae genere usus ex *Aristoxeno*, qui proximo post *Sophoclem* seculō vixit, et *Istro* rettulit biographus primis opusculi sui verbis, *Σοφοκλῆς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλλου,* ὅς οὔτε, ὡς Ἀριστόξενός φησι, τέκτων ἢ χαλκεὺς ἦν, οὔτε, ὡς Ἰστροςⁱ, μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν, τυχὸν δ' ἐκέκτητο δούλους χαλκείας ἢ τέκτονας· οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοῦ τοιοῦτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιοθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμικῶν ἄδικτος ἀφείθῃ τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀπεσχημένων. Plinius, qui H. N. 37, 2, 1. *Sophoclem principe loco natum* dixit, qualem dicere voluerit non liquet. Virum non inopem fuisse infra significat biographus ubi *Sophoclem παιδευθῆναι* dicit ἐν εὐπορίᾳ. Duo vero quibus biographus contra *Aristoxenum* et *Istrum* utitur argumenta valde infirma sunt. Nam nec si opifex fuit *Sophillus*, hoc ullo modo impedire poterat quominus *Sophocles* filius, magnam adeptus nominis claritatem, praetor eligeretur aliisve muneribus publicis fungeretur, etiamsi istiusmodi munera plerumque in viros nobili genere natos et opulentos conferri solerent^k, nec poetae comici, qui *Euripidem* exagitarunt, si *Sophocli* pariter ut

^h ΣΟΦΙΛΟΣ, quod ex inscriptione Attica in *Bullettino Archeol.* a. 1855. p. xvii. affertur incertum est utrum *Σοφίλλου* nomen sit simplici labda scriptum an pro ΣΟΦΙΛΟΣ positum.

ⁱ *Aristoxenum* et *Istrum* infra quoque memorat biographus, haud dubie *Aristoxeni* intelligens opus

περὶ τραγωδοποιῶν, cuius librum primum citat *Ammonius* s. v. *ῥόεσθαι* p. 123., *Istri* autem *Μελοποιου*, cuius libri notitiam uni debemus *Suidae* s. v. *Φρύνις*.

^k Vid. *Xenoph.* De re publ. Athen. 1, 3. *Eupolin* in *Δήμων* fragmento apud *Stobaeum* Florileg. 43, 9.

rent, sed, quod biographus tan-
σθαι δοῦλους χαλκίας ἢ τέκτονας
mosthenis pater μαχαροποιός. I
fuisse dicuntur, licet vix ipsi ma-
usi sint μαχαροποιοῖς et αὐλοποι

Quod biographus verbis sup-
dicit, paullo post accuratius def-
'Αθηναῖος, δῆμον δὲ Κολωνῆθεν, d
schol. Aristidis vol. 3. p. 485, 30.
p. 598 c., chronographus marmo
supra apposuimus, scriptor Argu
s. v. Σοφοκλῆς, Cicero De finibus 5
pagus decem ab urbe stadiis¹ situs
distinguitur Colono ἀγοραίῳ sive /
De utroque dixerunt Rossius in lib
mis scriptores. Colonum equestren
plurium deorum heroumque cultu c
quam scripsit tragoedia, Oedipo Col
talis amoenitates eximio carmine de
popularibus suis gratificaturus. In
est operas pretium incertas excogita
sit ut Sophoclem Phliunte oriundur
Ister, cujus errorem biographus eo
Sophoclis Phliasii fuerintⁿ. Sed so
1 v m

VITA SOPHOCLES.

xi

quoque genere levissimis quibusque conjecturis indulgere; cuiusmodi est quod Aristophanem comicum alii Rhodium, alii Lindium, alii Aeginetam, alii Naucratisam adeo ex Aegypto oriundum fecerunt.

De institutione Sophoclis juvenili et literarum artiumque studiis quum infra simus dicturi ubi de tragoediis Sophoclis agemus, hoc loco reliqua persequamur quae de vita Sophoclis quum privata tum publica usque ad mortem ejus ab veteribus scriptoribus tradita accepimus.

Ad res domesticas quod attinet, Sophoclem Nicostratae legitimo connubio junctum fuisse biographus tradidit p. 4, 8. ἔχων ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυνίας Ἀρίστωνα, τὸν μὲν ἐκ τοῦτου γενόμενον παῖδα Σοφοκλέα τοῦνομα πλέον ἔστεργεν. et Suidas, ubi de Iophonte, Sophoclis filio, agit: Ἰοφῶν, Ἀθηναῖος, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ τραγικοῦ γνήσιος ἀπὸ Νικοστράτης· γέγονε δὲ αὐτῷ καὶ νόθος υἱὸς Ἀρίστων ἀπὸ Θεωρίδος Σικυνίας^ο. tacet vero nomen in iis quae de Sophocle tradidit (s. v. Σοφοκλῆς): παῖδας δ' οὓς ἔσχεν οὗτοι, Ἰοφῶν, Λεωσθένης, Ἀρίστων, Στέφανος, Μενεκλείδης. Apparet ex his legitimum ei filium fuisse Iophontem, illegitimum Aristonem. Reliqui tres utrum ex Nicostrata an Theoride nati fuerint non liquet. Quartus quidam ex neutra natus fuit, sed Callistrati grammatici ingenio originem debet, ab scholiasta Aristoph. Ran. 803. (791.) memorati, ubi ad verba poetae, νυνὶ δ' ἐμελλεν (Σοφοκλῆς), ὡς ἔφη Κλειδημίδης, ἔφεδρος καθεδείσθαι, annotatum est, Καλλίστρατος ὅτι ἴσως Σοφοκλέους υἱὸς οὗτος. Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής. τοῦτο δὲ πόθεν, σκέψασθε. διαβάλλει δὲ καὶ Κλειδημίδην ὡς κακόζενον.

Non magis scimus quo tempore Sophocles Nicostratam in matrimonium duxerit. Aetate tamen non admodum provecta hoc factum esse ex aetate Iophontis et Aristonis quodammodo computari potest. Nam Iophontem olymp. 87, 4. (A. C. 428.) secundum in certamine scenico locum obtinuisse novimus ex fragmento didascalico quod in Argumento Hippolyti Euripidis legitur. Quo tempore si triginta minimum annos natus fuit Iophon—fuit autem haud dubie plures—sequitur olympiade octogesima media natum fuisse,

φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι· εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ἰστρου παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτο ἔστιν εὐρεῖν.

^ο Eadem fere leguntur in scholio codicis Veneti Aristoph. Ran.

71. ab me edito vol. 2. p. 19, 8. Νικοστράτης δὲ υἱὸς ἦν (Ἰοφῶν). φασὶ δὲ ὅτι καὶ Ἀρίστων τοῦ Σοφοκλέους νόθος υἱὸς ἐγγόνει ἐκ τινος Θεωρίδος Σικυνίας.

quo tempore Sophocles quadragesimum quintum aetatis annum agebat. Porro quum Sophoclis ex Aristone nepos avi Oedipum Coloneum olymp. 94, 3. in scenam produxerit^p, facile est computare Sophoclem vix quinquagesimum aetatis annum ingressum fuisse quum ei Aristotele Theoride nasceretur. Nicostrata autem quum ab nemine praeter biographum, scholiastam Aristophanis et Suidam paucis quae supra attulimus verbis memorata sit, incertum manet utrum Sophoclis cum Theoride amores vivente illa, an, quod honestius est credere, mortua coeperint: de quo nihil prodiderunt qui Theoridis mentionem fecerunt, inter quos copiosior ceteris est Athenaeus 13. p. 592 a. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδιοποιὸς ἦδη γέρων ὦν ἡράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας. ἰκετεύων οὖν τὴν Ἀφροδίτην φησὶ

Κλυθί μεν εὐχομένου, κουροτρόφε· δὸς δὲ γυναῖκα
τήνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
ἢ δ' ἐπιτερπίσθω πολιορκητάφοισι γέροντιν,
ὦν ἰσχὺς μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινῇ.

ταῦτα μὲν ἔστιν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων^q. τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει λέγων ἐν τινι στασίμῳ οὕτως

Φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς.

ἐπὶ δὲ δυσμαΐς ὦν τοῦ βίου, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἡγάπησε τὴν ἑταίραν καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμυρῆνης ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη “ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφῳ κάθεται.” Priora illa de Theoride una cum versibus pseudo-Homeriis non improbable est ex Hieronymi Rhodii, suspectae fidei scriptoris, ὑπομνήμασιν ἱστορικοῖς excerpta esse, cui similis debetur de versibus quibusdam ab Sophocle in Euripidem factis narratio, quam ex Athenaeo 13. p. 604 f. infra afferemus ubi de Sophocle cum Euripide consuetudine dicemus. Versum autem “φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς” in tragoedia aliqua Sophoclea lectum fuisse quod verba ἐν τινι στασίμῳ significare videantur, prorsus incredibile est, etiam si quis fingere velit θεωρίδος vocabulum eo in

^p Vide Argumentum Oedipi Colonei. Suis ipsius tragoediis deoertare Sophocles, Sophoclis nepos, coepit olymp. 95, 4, ut testatur Diodorus 14, 53. ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις (archonte Suniade) Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους (scripsit aut scribere de-

buit ὁ Σοφοκλέους υἱοῦς) τραγωδίας διδάσκειν ἤρξατο καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα.

^q Leguntur hi versus levi cum diversitate scripturae in Herodoti quae fertur Vita Homeri c. 30. p. 757. ed. Weesseling.

loco non nomen proprium Theoridis Sicyoniae, sed appellativum fuisse, quasi Sophocles verborum ambiguitate risui spectatorum, qui amores ejus cum Theoride nossent, ipse se exponere voluerit. Itaque non dubitandum quin narratio illa errori debeatur, etsi hodie inexplicabili, de quo nihil prodest incertis indulgere conjecturis: cujusmodi est quod verba ex comici alicujus fabula sumta esse conjecterunt, qui Sophoclis amores perstrinxerit, aut ex carmine aliquo in Theoridem, quam versibus celebratam esse ab Sophocle ex Hermesianactis elegis videtur colligi posse, apud Athenaeum 13. p. 598 c.

Ἀτθὶς δ' οἷα μέλισσα πολυπρήωνα Κολωνόν
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ἦδε χοροστασίαις
Βάκχον καὶ τὸν ἔρωτ' ἐγέραιρε Θεωρίδος οἶσθα,
σύννομον ἦν βίῳ Ζεὺς ἔπορ' ἐν Σοφοκλεῖ¹.

Biographi, scholiastae Aristophanis et Suidae verba, ex quibus nihil amplius discitur quam natum ex Theoride fuisse Aristonem, supra apposuimus. Theoris ipsa quam aetatem attigerit et utrum Sophocli superstes fuerit an prior ex vita dicesserit nescimus. Ex verbis Hegesandri supra allatis hoc unum intelligitur, Sophoclem circa extrema vitae tempora (ἐπὶ δυσμαῖς τοῦ βίου) Archippa quadam uuum esse amica: quod verum esse potest, etsi cum manifesto narratum errore Hegesandri sive quem is secutus est auctoris, Archippam heredem bonorum Sophoclis factam esse. Ceterum omnes hae narrationes de Theoride, cujus amorem in mediam poetae aetatem incidisse supra ostendimus, et de Archippa, quae Sophocli grandaevo et Theoridis, ut conjicere licet, praesidio destituto fortasse famulae potius quem ἐταῖρας loco fuit, non pugnant cum iis quae Sophoclem aetate provectionem de amore dixisse Plato rettulit Rep. 1. p. 329 b. καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγενόμενῃ ἐρωτωμένῃ ὑπὸ τινος, Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ φροδίσια; ἔτι οἶός τ' εἰ γυναῖκι συγγίγνεσθαι; Καὶ δς, Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἀνθρώπε· ἀσμεναῖτα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶνά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών².

A puerorum quoque amore, pervagato inter Graecos veteres opprobrio, non alienum fuisse Sophoclem duobus exemplis ostendit

¹ Prior hujus pentametri pars excidit in codice. Supplevi exempli causa σύννομον ἦν βίῳ.

² Repetiverunt hoc dictum Athen. 10. p. 510 b. Clemens Alex.

Paedag. 2. p. 227. Stobaeus Floril. 6, 1. Pseudo-Aeschines Epist. 5. p. 673. ed. Reisk. Cicero De senect. c. 14. Valerius Maxim. 4, 3, 2. Ammianus Marcell. 25, 4, 2.

Athenaeus 13. p. 603 e. et 604 d. quorum prius de puero οἰνοχόφ copiosa narratione est persecutus ex Ionis Chii, qui aequalis Sophocli poeta fuit, Ἐπιδημίας sumtum, alterum aliquanto turpius ex Hieronymi Rhodii ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν de puero quo etiam Euripides abusus erat: Φιλομείραξ δὲ ἦν ὁ Σοφοκλῆς ὡς Εὐριπίδης φιλογούνης. Ἰὼν γοῦν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ἐπιδημίαις γράφει οὕτως “Σοφοκλέϊ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνήνησα, ὅτε ἔπλεε ἐς Λέσβον στρατηγός, ἀνδρὶ παιδιώδεϊ παρ’ οἶνον καὶ δεξιῷ. Ἑρμυσίλειω δὲ ξείνου οἱ ἐόντος καὶ προξείνου Ἀθηναίων ἰστιῶντος αὐτόν, ἐπεὶ παρὰ τὸ πῦρ ἔστως ὁ τὸν οἶνον ἐγγέων παῖς * * * ἐὼν δηλὸς ἦν εἰπέ τε, βούλει με ἡδέως πίνειν; φάντος δ’ αὐτοῦ, βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερε μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα, ἔτι πολὺ μᾶλλον ἐρυθρίσαντος τοῦ παιδὸς εἶπε πρὸς τὸν συγκατακείμενον ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν εἴπας

Λάμπει δ’ ἐπὶ πορφυραῖς παρῆσι φῶς ἔρωτος.

καὶ πρὸς τούτῃ ἡμείφθη ὁ Ἑρετριεύς γραμμάτων ἐὼν διδάσκαλος, σοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφάκλεες, ἐν ποιήσι· ὁμως μέντοι γε οὐκ εὖ εἴρηκε Φρύνιχος πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ. εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψει τοῦδε τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. οὐ κάρτα δεῖ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάσειν. καὶ γελάσας ἐπὶ τῷ Ἑρετριεῖ Σοφοκλέϊ, οὐδὲ τούτῃ σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξεῖνε, τὸ Σιμωνιδῆιον κάρτα δοκεῖν τοῖσι Ἕλλησι εὖ εἰρησθαι,

Πορφυρίου στόματος εἴσα φωνὴν παρθένας.

οὐδ’ ὁ ποιητὴς, ἔφη, λέγων χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα· χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. οὐδὲ ὁ φᾶς ῥοδοδάκτυλον Ἥῳ. εἰ γὰρ τις ἐς ῥόδεον χρῶμα βάψει τοὺς δακτύλους, πορφυροβάφου χέρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσει. ἐγγελασάντων δὲ ὁ μὲν Ἑρετριεύς ἐνωπήθη τῇ ἐπιτραπίξϊ, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῶν λόγων εἶχετο. εἴρετο γὰρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀπαιρετέοντα, εἰ κατορᾷ τὸ κάρφος. φάντος δὲ κατορᾶν, ἅπο τοίνυν φύσησον αὐτό· ἵνα μὴ πλύνῃτο ὁ δάκτυλος εὖ. προσασαγόντος δ’ αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρως τὴν κύλικα τοῦ ἐνωτοῦ στόματος ἤγε, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσσοτέρως γένηται. ὡς δ’ ἦν οἱ κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ ἐφίλησε. ἐπικροτησάντων δὲ πάντων ξὺν γέλωτι καὶ βοῇ ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, μελετῶ, εἶπε, στρατηγέειν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν με ἔφη, στρατηγέειν δ’ οὐκ ἐπίστασθαι. ἄρ’ ὦν οὐ κατ’ ὀρθὸν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγε τε καὶ

VITA SOPHOCLEIS.

xv

ἐπρησσε, ὅτε πῖνοι ἢ παῖζοι. τὰ μέντοι πολιτικά οὔτε σοφὸς οὔτε ρεκ-
τήριος ἦν, ἀλλ' ὥς ἂν τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων.”

Καὶ Ἰερώνυμος δ' ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι φησιν ὅτι
Σοφοκλῆς εὐπρεπῇ παιδα ἔξω τεύχους ἀπήγαγε χρησόμενος αὐτῷ. ὁ μὲν
οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόδι ὑπέστρωσε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους
χλανίδα περιεβάλλοντο. μετ' οὖν τὴν ὁμιλίαν ὁ παῖς ἀρπάσας τὸ τοῦ
Σοφοκλέους χλανίδιον ᾤχετο, καταλιπὼν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδι-
κὸν ἱμάτιον. οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης
πυθόμενος καὶ ἐπιτωθάζων τὸ γεγονός καὶ αὐτός ποτε ἔφη τούτῳ κεχρη-
σθαι τῷ παιδί, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι, τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκο-
λασίαν καταφρονηθῆναι. καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν
τοιούτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἥλιου καὶ Βορέου λόγῳ,
καὶ τὸ πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραιτιτόμενος,

“Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλαίῳ
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἐτέραν
Βορρᾶς ὠμίλησε. σὺ δ' οὐ σοφός, ὅς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

Historiolam de Demophonte narrat Macho apud Athenaeum 13. p.
582 e.

‘Ὁ τοῦ Σοφοκλέους Δημοφῶν ἐρώμενος
τὴν αἰγα Νικῷ πρεσβυτέρῳ οὔσαν ποτὲ
νείος ὢν ἔτ' αὐτὸς εἶχεν. ἐπεκαλεῖτο δ' αἰξ,
ὅτι τὸν μέγαν ποτ' ὄντ' ἐραστὴν κατέφαγεν
Θαλλόν· παρεγενήθη γὰρ εἰς τὴν Ἀττικὴν
ὦνσόμενος χελιδονείας ἰσχάδας
Ἵμμήτιόν τε φορτιούμενος μέλι.
λέγεται δ' ἐκείνην τὴν γυναῖκ' ἐσχικήναι
πυγὴν πάνυ καλὴν, ἣν ποτ' ἡξίου λαβεῖν
ὁ Δημοφῶν. ἡ δ' εἶπε γελάσας, εὖ γ' ἵνα
Σοφοκλεῖ λαβὼν δῶς, φησὶ, παρ' ἐμοῦ, φίλτατε.

Quibus addenda Plutarchi narratio in Vita Periclis c. 8. Καὶ ποτε
τοῦ Σοφοκλέους, ὅτε συστρατηγῶν (Περικλῆς) ἐξέπλευσε μετ' αὐτοῦ
παιδα καλὸν ἐπαίνεσαντος “Οὐ μόνον” ἔφη “τὰς χεῖρας, ὦ Σοφόκλεις,
δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγόν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις.” Quod iisdem
ferè verbis narrat Cicero De officiis 1, 40. *Percles quum haberet col-
legam in praetura Sophoclem iique de communi officio convenissent
et casu formosus puer praeteriret dizissetque Sophocles “O puerum
pulchrum, Pericle!” “At enim praetorem, Sophocles, decet non so-
lum manus, sed etiam oculos abstinentes habere.”* Sophoclem ipsum

λος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ, et insignis
exemplo illustravit v. 783. ubi Sophoclis
verbis ab Aeaco describitur,

ἔκυσε μὲν Αἰσχύλο
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξι
κἀκείνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρι
νυγὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδι
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἀν μὲν Αἴσ;
ἔξειν κατὰ χάραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τ
διαγωνιέισθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπί
quod repetitur v. 1515, in his Aeschyli ad si
ad Plutonem,

σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
κάμοι σῶζειν, ἦν ἄρ' ἐγὼ ποτε
δεῦρ' ἀφίκομαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφία κρίνω δεῖτερον εἶναι.

Affabilitatem ejus leporemque in dicendo I
supra apposis p. xiv. Quod autem in Pa
89, 3.) v. 698. Sophocles cum Simonide, saepe
cenariam reprehendo, ab Aristophane comp
probatum avaritia ut γέρων ὧν καὶ σαπρόν

Ad deorum cultum quod attinet, non solum superstites Sophoclis fabulae, sed etiam perditarum fragmenta plura satis clare ostendunt quanta erga deos pietate fuerit, dissimilis Euripidi novis philosophorum doctrinis imbuto, a quibus Sophocles non minus quam Aeschylus abhorruisse videtur. Mysteriorum Eleusiniis Sophoclem initiatum fuisse, ut Aeschylus fuit, satis probabiliter collectum est ex versibus fragmenti 719.

Ὡς τρισόλβιοι
 κείνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη
 μῶλωσ' ἐς Ἄιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκέ
 ζῇν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκέκ' ἀκά.

Alia pietatis erga deos documenta ex narrationibus elucent biographi⁷, inter quas memorabile est susceptum ab Sophocle Alconis, herois medici, cum Aesculapio apud Chironem educati, sacerdotium: quo tempore Sophocles, ut in annotatione ad verba biographi monui, paeanem in Aesculapium composuisse videtur, quem memorant Pseudo-Lucianus in Demosthenis encomio c. 27. et Philostratus p. 109. et ad quem Philostratus quoque junior alludit ubi Sophoclis describit imaginem c. 13. p. 884. Ἀσκληπιδῆς, οἶμαι, οὗτος ἐγγύς, παῖδά που παρεγγυῶν γράφειν, καὶ κλυτόμητις οὐκ ἀπαξίων παρὰ σοῦ ἀκούσαι. βλέμμα τε αὐτοῦ πρὸς σέ φαιδρότητι μεμιγμένον τὰς παρὰ μικρὸν ὑστερον ἐπιξενώσεις αἰνίττεται. Famam quandam de sacello quod Sophocles Aesculapio consecraverit infra tangemus ubi de honoribus Sophocli post mortem habitis dicetur.

De vita publica Sophoclis rebusque ab eo in civitate gestis pauca ab veteribus prodita sunt, nec verisimile est multa dicenda fuisse.

μυνίδην διέστυρεν ὥς μικρολόγους. ἀλλὰ μήποτε ἐδόκει Σοφοκλῆς περὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰς νεμήσεις ὀψέποτε φιλονιμότερος γεγονέναι. ubi ipsum illud μήποτε conjecturam prodit grammatici.

Υ Ρ. 3, 9. ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀλκωνος (libri Ἀλωνος, quod cortexit Meinekii. De Alcone v. schol. A. poll. Rh. 1, 97. et Jacobs. ad Anthol. vol. 9. p. 33.) ἱερωσύνην, ὅς ἦρος ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χειρωνί τραφεῖς (τραφεῖς addidit Meinek.).—γέγονε δὲ καὶ θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς ὥς οὐκ ἄλλος, καθά φησιν Ἱερώνυμος περὶ τῆς χρυσῆς στεφά-

νης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως κλαπίσῃ, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λόγων τὴν μὴ οἰκοῦσαν (τὴν οὔσαν correctum in editionibus veteribus: sed μὴ οἰκοῦσαν ex nomine proprio aliquo corruptum, velut Μίκωνος, vel, quod Bergkii conjecit, Μητρίχου) οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσίστη ἰρευνησαί, ἐνθα ἐκρύπτετο. ἐμήνυσεν δ' αὐτὴν (αὐτὸν codex unus) τῷ δῆμῳ, καὶ τάλαντον ἰδέεσθαι τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον ἱερὸν ἰδρύσατο Μνηντοῦ Ἡρακλέους. Eadem fere Cicero narrat De divin. 1, 25.

unum tantum qui honorem illum Scribat, quod *Antigona* tragoedia pro-
pore in scenam commissa egregie pl-
utrum verum sit an ab biographo aliqu-
fabellae, in Praefatione ad *Antigonam*
tionis, etsi de praetura ipsa ejusque ter-
incidere ibidem diximus, nulla sit dub-
cle, quum praetoris munere fungeretur,
bemus, nisi quod Chium et Lesbum, fo-
rum caussa, adiit: nam quod de Me-

² Scholiasta Aristidis vol. 3. p. 485. τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν ἐν Σά-
μφ τὰ ὀνόματα κατὰ Ἀνδροτίωνα·
Σωκράτης Ἀναγυράσιος, Σοφοκλῆς ἐκ
Κολωνοῦ ὁ ποιητής, Ἀνδοκίδης ὁ Κυ-
δαθηναεὺς, Κρέων Σκαμβονίδης, Πε-
ρικλῆς Χολαργεὺς, Γλαῦκων ἐκ Κερα-
μείων, Καλλίστρατος Ἀχαρνεὺς, Ξε-
νοφῶν Μελιτεὺς (Exciderunt
nomina noni decimique praetoris.)
Quem indicem secundum usitatum
tribuum ordinem esse compositum
monet Boeckhius ad *Antig.* p. 191.
duobus praetoribus (Pericle et Glau-
cone) ex una tribu Acamantide

habui
ναῖοι ἰ
δῖων ἰ
Πελοπ
ἐννέα
πρὸς ἰ
Samiis
foeder
tatis ξ
Lessin
aliique
videtu
quo n
dixera
turam

duce, traditur^d, qui Sophoclem proelio navali vicerit, temporum rationi non convenit, quum pugnae Atheniensium cum Melisso Sophocles praetura posteriores esse videantur, ut ostendit Boeckh-ius ad Antig. p. 135., etsi hic levis error est biographi veteris, si cum immani comparatur hallucinatione Justini^e, qui praeturam Sophocles ad illud transtulit tempus quo tredecim annis ante Pericles Peloponnesum cum classe invasit.

Obscura est praeturae alio tempore ab Sophocle cum Nicia gestae memoria apud Plutarchum in Vita Niciae c. 15. quae cui anno adscribenda sit non liquet, quum Nicias saepius inter decem praetores fuerit: τοῦ Νικίου καὶ διὰ τὰλλα μέγας ἦν καὶ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν ὁ ὄγκος. λέγεται δ' ἐν τῇ στρατηγίᾳ ποτὲ βουλευομένων τε κοινῇ τῶν συναρχόντων κελευσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πρώτος εἰπεῖν Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ὡς πρεσβύτατος ὢν τῶν συστρατῆγων "ἐγὼ" φάσαι "παλαιότατός εἰμι, σὺ δὲ πρεσβύτατος."

Quinto post priorem praeturam anno (i. e. olymp. 86, 1.) Sophoclem ἑλληνοταμίαν fuisse ex titulis de tributis sociorum ab Rhan-gabe et Boeckhio editis cognovimus, ubi xxxviii, 19. (ap. Boeckh. Oecon. Athen. vol. 2. p. 456.) haec leguntur: Σάτυρος Λευκοσοῦς ξυνεγραμ[μάτευ. || Σ]οφοκλῆς Κολω[νήθεν ἑλληνοταμίης ἦν], literis quae uncis inclusae sunt a Boeckhio certissima ratione suppletis, de quo dixit p. 462. 581^f.

de his Epistolis § 7. p. 67. ed. Lips. Legationes quas Sophocles obierit brevier memorat biographus p. 1, 14. ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείᾳ ἐξητάστω. Idem quod de regibus narrat qui Sophoclem ad se invitaverint p. 3, 7. οὕτω δὲ φιλαθηναϊκός ἦν ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπεπομένων αὐτὸν οὐκ ἠθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν, jam ab aliis monitum est ad Hieronem referri posse Syracusarum regem, apud quem Aeschylum, et ad Archelaum, Macedoniae regem, apud quem praeter alios poetas Euripidem commoratum esse novimus.

^d Suidas, cujus de Melisso verba, loco alieno s. v. Μέλιντος legi Hemsterhusius, Clintonus Fast. Hellen. (ad ann. 440.) vol. 2. p. 55. alique animadverterunt: ἀντεπο-

λιτεύσατο (Μέλισσος) Περικλεῖ, καὶ ὑπὲρ Σαμίων στρατηγήσας ἐναυμάχησε πρὸς Σοφοκλῆν τὸν τραγικόν, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ τετάρτῃ.

^e 3, 6. Tantus furor Spartanorum erat ut duobus bellis impliciti suscipere tertium non recusarent, dummodo inimicis suis hostes acquirerent. Igitur Athenienses adversus tantam tempestatem belli duos duces deligunt, Periclem, spectatae virtutis virum, et Sophoclem, scriptorem tragoediarum: qui divisio exercitus et Spartanorum agros vastaverunt et multas Asiae civitates Atheniensium imperio adjecerunt.

^f In titulo ibidem edito p. 302. inter quaestores templi Minervae olymp. 95, 1. memoratur Σοφοκλῆς Κολωνήθεν] literis probabiliter suppletis a Boeckhio, qui Sophoclem

Denique fuerunt qui Aristotelis Rhetor. 3, 18. narrationem ad Sophoclem tragicum referrent, οἷον Σοφοκλῆς ἐρωτώμενος ὑπὸ Πεισάνδρου εἰ ἔδοξεν αὐτῷ ὥσπερ καὶ τοῖς ἄλλοις προβούλοις καταστήσαι τοὺς τετρακοσίους ἔφη, Τί δέ, οὐ πονηρά σοι ταῦτα ἔδόκει εἶναι; οὐκοῦν, ἔφη, σὺ ταῦτα ἔπραξας τὰ πονηρά; ναί, ἔφη. οὐ γὰρ ἦν ἄλλα βελτίω. ut Sophocles inter προβούλους fuerit quo tempore quadringenti Athenarum republica erant potiti, quod factum est olymp. 92, 1. paucis ante mortem Sophoclis annis. Verum probabilior Valesii (ad Harpocrat. p. 181.) et Ruhnkenii (Hist. orat. p. 128. ed. Reisk.) opinio est diversum hunc ab tragico Sophoclem esse, eundem qui inter triginta tyrannos nominatur a Xenophonte Hist. Gr. 2, 3, 2. et cujus orationem pro Euctemone memorat Aristoteles Rhet. 1, 14.

Mortem Sophoclis ab Diodoro (13, 103.) olympiadis 93. anno tertio, cujus archon eponymus Callias fuit, adscribi supra dictum est ubi de anno Sophoclis natali agebamus. Consentit chronographus marmoris Parii, cujus verba ibidem apposui, scriptor Argumenti Oedip. Colonei (Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι), etsi hic ita loquitur ut alios alium posuisse annum significare videatur, quemadmodum inter viros doctos fuerunt qui annum praecedentem probabiliorē haberent, maxime propter Ranas Aristophanis ejusdem Calliae archontis anno Lenaeorum festo editas. In qua fabula quum Sophocles cum Aeschylō et Euripide inter mortuos versetur, fabulae componendae et exornandae non satis temporis relictum esse videbatur. Quod parum firmum argumentum est. Nam Lenaea mense celebrata sunt Gamelione, qui in anno vulgari septimus, sed Calliae anni octavus fuit propter mensem intercalarem (Posideonem alterum), Euripides autem et Sophocles non constat quoto anni illius mense mortui sint. Nam quod Euripides quinto anni mense mortuus esse creditur, ratiocinatione nititur ex verbis Plutarchi facta Sympos. 8, 1. p. 717 c. qui, praeeunte Timaeo, Euripidem eo esse die mortuum narravit quo Dionysius, Syracusarum tyrannus, natus sit: in quo manifestus est Plutarchi error diem Dionysii natalem cum eo confundentis quo dominatum Dionysius occupavit. Quod quum Calliae archontis mense quinto factum esse certis constet scriptorum testimoniis ab Clinto collectis Fast. Hellen. vol. 2. p. 82., sequeretur Euripidis So-

hunc Aristonis filium esse conjicit, tem ejus (olymp. 94, 3.) in scenam Sophoclis tragicum nepotem, quem commisisse novimus. avi Oedipum Coloneum post mor-

phocliaque mortem et Aristophanis Ranarum compositionem intra sextum et octavum anni mensem coarctandas esse. Quod etsi fieri potuit, probabilior tamen Bernhardyi (Histor. Lit. Gr. vol. 2. P. 2. p. 351.) aliorumque sententia videtur, primum narrationis illius auctorem, ut mirabilior esse casus videretur, de die dixisse quod de anno dici debebat. De quo si recte iudicatum est, nihil impedit quominus Euripides et Sophocles pluribus ante Aristophanis Ranas mensibus mortui esse credantur, Callia magistratum tenente. Nam quod chronographus in marmore Pario Euripidis mortem Antigēnis, qui proximus ante Calliam archon fuit, anno adscribit, eodem errore factum est quo alii in monumento illo numeri uno anno aucti sunt, convelliturque disertis Apollodori aliorumque quos supra inemoravimus de Calliae anno testimoniis. Majoris momenti foret, si verum haberi posset, quod biographus, cujus verba paullo post afferemus, narrat, Sophoclem in Choum festo animam exhalasse. Nam quum Choum festum mense Anthesterione celebratum sit, qui proximus post Gamelionem mensis est, sequeretur Sophoclem mense Anthesterione anni antecedentis olymp. 93, 2., cujus archon eponymus Antigenes fuit, mortuum esse. Verum quum omnes illas de morte Sophoclis narrationes biographi vavorum commentorum speciem habeant, nemo tam credulus erit qui graviora de Calliae anno testimonia istiusmodi fabella labefactare conetur.

Scholiasta denique codicis Ravennatis, qui ad versum Aristophanis Pacis 678. ubi Sophocles γέρων καὶ σαρπρὸς appellatur, annotavit, μετὰ τὰ ζ' ἔτη βεβίωκεν. πῶς οὖν γέρων; quid secutus sit incertum est, quum numerus manifesto falsus sit, recte fortasse a Bergkio correctus μετὰ ταῦτα ιζ' ἔτη βεβίωκεν. Nam quum Pax archonte acta sit Alcaeo olymp. 89, 3., septemdecim annorum numerus convenit anno mortis Sophoclis olymp. 93, 3., annumerato anno tertio olympiadis 89. Negligentius inferiores quidam scriptores numerum annorum Sophoclis auxerunt, Lucianus Macrob. c. 24. qui annos ei tribuit nonaginta quinque, Valerius Maximus 8, 12 §. 2 quo annum prope centesimum attigisse dicitur. Rectius Gellius 17,

§ “Sophocles quoque gloriosum cum rerum natura certamen habuit tam benigne mirifica opera illa sua exhibendo quam illa operibus ejus tempora liberaliter subministrando. Prope enim centesimum annum attigit sub ipsum transitum ad mortem Oedipode Coloneo scripto: quae sola fabula omnium ejusdem studii poetarum praeripere gloriam potuit. Idque ignotum esse posteris filius Sophoclis Iophon noluit, sepulcro patris quae retuli inculpendo.

21, 42. qui L. Livium poetam fabulas docere coepisse ait post Sophoclis et Euripidis mortem annis plus fere centum et sexaginta, Coss. Claudio Centone et M. Sempronio Tuditano (i. e. a. 240 A. C. sive olymp. 135, 1.) Nam olympiadis 135. annus primus est centesimus sexagesimus secundus post olymp. 93, 3.

Ceterum quum Euripides prior Sophocle ex vita excesserit^h, fabulatori alicui aequum esse visum est ut poeta superstes mortuum debito prosequeretur honore, quem pluribus describit biographus Euripidis, λέγουσι δὲ καὶ Σοφοκλέα ἀκούσαντα ὅτι ἐτελεύτησε, αὐτὸν μὲν ἱματίῳ φαυῇ ἦται πορφυρῇ προελθεῖν, τὸν δὲ χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς ἀστεφανώτους εἰσαγαγεῖν ἐν τῷ προαγῶνι καὶ δακρύσαι τὸν δῆμον. Quam narrationem omni ex parte fictam esse jam ab aliis est intellectumⁱ.

Notae non melioris, sed aliquanto absurdiora sunt quae de causae mortis Sophoclis excogitarunt biographi veteres, cum similibus de aliorum clarorum virorum morte commentis partim satis ridiculis comparanda, quae Lehrsius collegit in Museo Rhenano a. 1847. vol. 6. p. 69. quorum ut nonnulla ex comicorum fabulis sint derivata, a quibus originem eorum repetit Lehrsius, multo plura tamen ab otiosis literatoribus, qui istiusmodi narratiunculis lectores oblectare vellent, excogitata sunt. De quo omnem dubitationem eximunt aliae non paucae de dictis et factis clarorum hominum narrationes, quas post comicorum Atticorum tempora inventas esse neque in comoedia locum habere potuisse manifestum est. Varia de morte Sophoclis commenta exposuit biographus p. 4, 16. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἰστρος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλλιπιδὴν ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀπούντος ἤκοντα παρὰ τοὺς Χόας πέμψαι αὐτῷ σταφυλὴν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα εἰς τὸ στόμα ῥάγα ἔτι ὀμφακί-

^h V. Wesseling. ad Diodor. 13, 103.

ⁱ "Inprimis illud offensioni est, quod factum hoc esse dicitur ἐν προαγῶνι coram populo; novimus proagone, die octavo Elaphebolionis celebratum, qui proxime praecedebat Dionysia urbana; an idem mos obtinuerit in Lenaeis nescimus: atque si fuit Lenaeorum quoque proagon, tunc Sophoclem jam mortuum esse plane est necesse. Quod si cum Rossignolio

[qui partem illam Vitae Euripidis primum edidit ex codice in *Journal des Savants* a. 1832. mense Aprilii] ἀγῶνι scripseris, possis de Liberalibus agrestibus cogitare, quibus Sophocles aemuli quondam poetae memoriam pia mente coluerit et continuo post ipse diem supremum obierit. Sed potius existimandum est omnem hanc narrationem, quamvis scite compositam, tamen omni ex parte esse fictam." BERGK. p. xxii.

ζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρωσ ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δέ φησι τὴν Ἀντιγόνην ἀναγιγνώσκοντα καὶ ἐμπροσθέντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακροῦ καὶ μέσην ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπausιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι. οἱ δὲ ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νικῶν ἐκπρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπεν. De quibus haec sunt monenda. I. Fabellae de uva, quae Sophocli mortis caussa exstiterit, antiquior auctor perhibetur Simonides, in epigrammate Anthologiae Palatinae 7, 20.

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος αἰοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

sed haud dubie errore librarii, quem Simonidis nomen pro Simmiae Rhodii nomine intulisse conjecit Bergkii p. xxii. ut Σιμμίου Θηβαίου nomen epigrammati in Sophoclem inscriptum est ibidem 7, 22. Narrationem ipsam repetiverunt Sotades apud Stobaeum Floril. 98, 9. qui cum alio de Aeschylī morte invento composuit, Αἰσχύλῳ γράφοντι ἐπιπέπτωκε χελώνη, | Σοφόκλῃς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγὲς τέθνηκε. et Lucianus Macrob. c. 24. vol. 3. p. 226. Σοφόκλῃς ὁ τραγωδοποιὸς ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν ἀπεπνίγη πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. Auxerunt inventi absurditatem qui uvam illam immaturam Choum tempore, i. e. mense Februario, Sophocli missam esse finxerunt, ut rettulit biographus, ne quid de errore chronologico dicam supra notato p. xxi. Alii Anacreontem hoc modo perissee fabulati sunt, ut ex Plinii narratione cognoscitur H. N. 7, 5. "*tanti perire potuisti atque etiam hodie minoris potes quantulo serpentis ictus dente aut etiam ut Anacreon poeta acino uvae passae.*" et ex Valerio Maximo 9, 12, 8.

II. De longa periodo Antigoniae quae Sophocli mortem attulerit, commento perabsurdo, supra diximus p. v.

III. Cum tertia denique narratione de nimia propter reportatam victoriam laetitia non solum Plinius H. N. 7, 54. consentit, qui Sophoclem et Dionysium Siciliae tyrannum gaudio obisse narrat, utrumque accepto tragicae victoriae nuncio, et Valerius Maximus 9, 12, 5., sed etiam Diodorus 13, 103. φασὶ δὲ τὸν ἄνδρα τοῦτον (Σοφόκλῃα) τὴν ἐσχάτην τραγωδίαν εἰσαγαγόντα καὶ νικήσαντα χαρᾷ περιπεσεῖν ἀνυπερβλήτῳ, δι' ἣν καὶ τελευτῆσαι. Cujus narrationis auctor nisi temporum rationis prorsus ignarus fuit, tragœdia intelligenda est quam postremam Sophocles ipse in scenam commisit, quam nescimus quae fuerit. Nam postrema quam scriptam reliquit tragœdia Oedipus est Coloneus, quinto post mortem ejus anno in scenam

producta ab Sophocle nepote. Quanquam ne hac quidem interpretatione tollitur totius narrationis ineptia, sive victoriam in ἀναγνώσεως certamine quodam, de quo somniavit biographus, sive victoriam scenicam intelligamus. Praeter enim quam quod prorsus incredibile est Sophoclem, qui victorias scenicas non paucas reportaverat, anno aetatis fere nonagesimo adolescentuli instar exsultasse, quum istiusmodi victoria ei nunciata esset, ne temporum quidem rationi narratio illa convenit. Nam si Sophocles medio fere Calliae archontis anno (olymp. 93, 3.) diem supremum obiit, ut supra ostendimus, aliquot ante Ranas Aristophanis mensibus, non potuit duobus post hanc comoediam mensibus, quum Dionysia urbana celebrarentur, novam in scenam producere tragoe-diam. Verum vanus est labor de temporibus quaerere in narrationibus hominum qui lectoribus scripserunt ab accurata temporum computatione non minus quam ipsi alienis. Ptolemaeus Hephaestionis, homo vanissimus, quid de morte Sophocles scripserit non prodidit Photius Biblioth. p. 146, 17. ubi Ptolemaei καυῆς ἱστορίας librorum argumenta exponit, περιέχει μὲν οὖν τὸ α' βιβλίον περὶ Σοφοκλέους τελευτῆς καὶ πρὸ αὐτοῦ περὶ τῆς Πρωτευσίδου, εἴτα καὶ περὶ τῆς Ἡρακλέους etc.

Sepultura Sophocles ut ipsa quoque singulare quid haberet, fabella de Lysandro Lacedaemonio Athenas tum quum Sophocles moreretur obsidente excogitata est, quam infra posui^k, temporum rationi contraria, ut Wesselingius notavit ad Diodor. 13, 103. Nam obsidio illa proximo demum post mortem Sophocles anno facta est. Nec temporum ordo restituitur si quis Pausaniae (1, 21, 1.) sequatur narrationem: nam illa quoque quam Pausanias dicit Lacedaemoniorum incursio aliquot post Sophocles mortem mensibus facta est, ut monuit Bergkiius p. xxiii. Ceterum similem de sepultura Sophocles famam Plutarchus quoque secutus esse videtur in Vita Numae c. 4. ubi ad istiusmodi aliquod factum alludit, Σοφοκλεῖ δὲ

^k Biographus p. 5, 8. ἐπὶ τὸν πατῶν τάφον ἐτέθη τὸν ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ κατὰ τὴν Δεκέλειαν φερούσῃ κείμενον πρὸ τοῦ τεύχους ἑνδεκα σταδίων. φασὶ δ' ὅτι καὶ τῷ μῆματι αὐτοῦ σφισσὴν ἐπέστησαν, οἱ δὲ κληιδόνα (nam sic Huschkius in Analectis ad Anthol. p. 8. correxit pro χειλιδόνα) χαλκῆν. καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτετευκίωτων Λακεδαιμονίων κατ'

Ἀθηναίων Διόνυσος κατ' ὅρα ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον· ὅς δ' ὠλιγόρρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκα πέμψας εἶδεν θάπτειν τὸν ἄνδρα.

VITA SOPHOCLES.

xxv

καὶ ζῶντι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστὶ πολλὰ μέχρι δεῦρο διασώζων τεκμήρια καὶ τελευτήσαντι τυχεῖν ταφῆς ἄλλος θεός, ὡς λέγεται, παρέσχεν. ubi *alius deus* fortasse Dionysus est intelligendus, quem in narratione de Lysandro nominat biographus verbis supra appositis.

Sirenem quod impositam fuisse finxerunt, ut biographus narrat, sepulcro poetae propter carminum dulcedinem celebrati nemini mirum videbitur. Hedera sufficere visa est Erycio in epigrammate in Anthologiam Palatinam recepto 7, 36.

Αἰεὶ τοι λιπαρῶ ἐπὶ σήματι, διέ Σοφόκλεις,
σκηνίτης μαλακὸν κισσὸς ἄλοιο πόδας,
αἰεὶ τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, ὕμνῳ λειβόμενος μέλιτι,
ὡς ἂν τοι ρεῖη μὲν αἰὲ γάνος Ἀτθίδι δέλτῳ
κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

et Simmiae Thebano ibidem 22.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἡρέμα, κισσέ,
ἐρπύλοισι, χλοερὸς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρῶς
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Praecedit aliud ejusdem poetae epigramma in sepulcrum poetae,

Τὸν σε χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθελῶς
βλαυσὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν σελίσιν.

Quibus tertium accedit epigramma Dioscoridis ibidem 37. quod docte explicuit Welckerus in libro de Tragicis vol. 3. p. 1254.

α.¹ Τύμβος ὃδ' ἔστ', ὦνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἱρὴν παρθεσίην ἱερὸς ὦν ἔλαχον·
ὃς με τὸν ἐκ Φλυοντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσειον σχῆμα μεθιρμόσατο,
καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὐθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.

¹ Loquitur satyrus larram manu tenens, ut monuit Jacobus.

17 τραγικῇ τεχνῇ. σ. χ. η.

a quo scriptum sit et quo tempore
qui in versibus reliquis a biographi-
neo dixerit, ex verbis Valerii M.
p. xxi., nonnulli collegerunt, *κρύ-*
intelligentes. Quae valde incertae
Iophonte filio dedicatam memorare
θεῖς ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν
nulla excidisse animadvertit Bergki-
cum praecedentibus de Alcone veri-
παρὰ Χείρωνι τραφεῖς. Lacunae in-
remotum participio *ἰδρυθεῖς* in *ἰδρ*
Sophocli dedicari potuit postquam in
nomine ornatus esset, de quo statim

De honoribus Sophocli post mortem
memorabilis est veteris grammatici *ἰ*
Δεξιῶν^m: οὕτως ὠνόμασται Σοφοκλῆς
τὴν φασιν ὅτι Ἀθηναῖοι τελευτήσαντι Σ
περιποιῆσαι, ἥρψον αὐτῷ κατασκευάσ-
τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεξιῶσεως. καὶ γι

^m "Ita Oleni rex, quem Her-
cules hospitio dignatus erat, *Δεξιῶν* in
μυες appellatus est (Pausan. 7, 18, fil.
1. 5, 3, 4.). Similes sunt fabulae So-
phocli de Diocuris ad Pamphaen (ap. Is-
t. Pind. Nem. 10. 40.) et de Oleni

VITA SOPHOCLIS.

xxvii

τοῦ οἰκία καὶ βωμὸν ἰδρύσατο. ἐκ τῆς αἰτίας οὖν ταύτης Δεξίων ἐκλήθη. Quae ex parte confirmantur verbis Plutarchi ex Vita Numae c. 4. supra allatis, in quibus Aesculapius Sophocli ἐπιξενωθῆναι dicitur. Fanum Aesculapii, ubi sacra fecerit Sophocles, memorat Marinus in Vita Procli c. 29. καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις εὐτυχήμασιν ἀρμοδιωτάτη αὐτῷ καὶ ἡ οἴκησις ὑπῆρξεν, ἣν καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Συριανὸς καὶ ὁ πρό- πάτωρ, ὡς αὐτὸς ἐκάλει, Πλούταρχος ᾤκησαν, γείτονα μὲν οὖσαν τοῦ ἀπὸ Σοφοκλέους ἐπιφανοῦς Ἀσκληπιδίου καὶ τοῦ πρὸς τῷ θεάτρῳ Διο- νυσίου, ὁρῶμένην δὲ ἡ καὶ ἄλλως αἰσθητὴν γιγνομένης τῇ ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνῶν. et aras ab eo dedicatas scriptor epigrammatis, inepte Ana- creonti adscripti, in Anth. Pal. 6, 145.

Βωμούς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
ὅς πλείστον Μούσης εἶδε κλέος τραγικῆς.

Quae omnia minus mirabilia sunt quam quod Philostratus non con- stat quo auctore narrat in Vita Apollonii 8, 7, 8. p. 339. ἐνθυμηθεῖς μὲν Δημόκριτον ἔλευθερώσαντα λοιμοῦ ποτε Ἀβδηρίτας, ἐννόησας δὲ Σοφοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, ὃς λέγεται καὶ ἀνέμους θέλξει τῆς ὥρας ὑπερ- πνεύσαντας. quasi Sophocles magicis usus artibus sit qualibus ἀνε- μοκοῖται uti credebantur, de quibus dictum in Thesaurο s. h. v. : nisi haec ad Sophoclis paeanem in Aesculapium sunt referenda, cui istiusmodi vim tribuere videtur Philostratus ibid. 3, 17. p. 109. ἡ δὲ γῇ κυρτωθεῖσα δίκην κύματος ἀνέπεμψεν αὐτοὺς ἐς δίπληχυν τοῦ ἀέρος. οἱ δὲ ἦδον ᾠδὴν ὅποιος ὁ παῖδ' ὁ τοῦ Σοφοκλέους, δν Ἀθήνησι τῷ Ἀσκληπιῷ ᾄδουσιν. Quem locum comparavit Welckerus in annot. ad Philostr. p. 659.

Postremo lex est memoranda ab Lycurgo oratore lata, quam memorat scriptor Vitarum decem oratorum, quae inter Plutarchi opera Moralia leguntur, p. 841 f. ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν ποιητῶν, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραφάμενους φυλάττειν καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματεῖα παρα- γιγνώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις. Quam propter legem Lycurgum ab Philino παρανόμων accusatum esse rettulit Harpocratio s. v. Θε- ωρικά, sed tacuit quid Philino in lege illa παράνομον visum sit. Sta- tuae autem haud dubie intelligendae sunt in theatro positae, ubi trium tragicorum statuas ab se visas describit Pausanias 1, 21. Ad vetus illud exemplar eximiam statuam Sophoclis in Museum Roma- num Lateranum illatam, quam supra memorabamus, expressam esse incerta Welckeri conjectura est in Monumentis Artis vol. 1. p. 479.

formam ad majorem perfectionem

De juvenili Sophoclis institutis
sunt quae comperta habeamus.
prodidit quam Lampro^o artis in
gymnicis et musicis certaminibus
victoria Salaminia celebraretur (1
num aetatis egit sextum decim
puerorum duxisse: quae omnia
biographus p. 2, 3. *διεπονθήθη δ' ἐν
σικῇ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐστεφανώ
τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ, καὶ με
ταίῳ περὶ τρόπαιον ὄντων μετὰ λι
ανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξήρχεν.* 6
quo Athenaeus usus est quum ead
ἐλθῆς πρὸς τῇ καλῶς γεγενῆσθαι τὴν
μέσος καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὧν παρὰ
μῆτι ναυμαχίαν περὶ τρόπαιον γυμνὸς
οἱ δὲ ἐν ἱματίῳ φασί. καὶ τὸν Θά
δεκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσί.

Multo majoris momenti sunt quae
Sophocles ipse, postquam ad tri-
artem tragicam scenaeque apparatu
duxerit: de omnibus sic ait ἡ δὲ τῆς

ὑποκριτὴν ἐξηῦρε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ Θα-
μύριδι ποτε ἐκιδάρισιν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐ-
τὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δὲ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλῃν βακτηρίαν
αὐτὸς ἐπενόησε. φησὶ δὲ καὶ Ἰστρος καὶ τὰς λευκὰς κρηπίδας αὐτὸν
ἐξηγησέμεναι, ὥς ὑποδοῦνται οἱ τε ὑποκριταὶ καὶ οἱ χορευταί, καὶ πρὸς
τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα, ταῖς δὲ Μούσαις θιάσον ἐκ τῶν
πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. et in fine Vitae p. 8, 2. φησὶ δὲ Ἀριστό-
ξευος ὥς πρῶτος τῶν Ἀθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιίαν εἰς τὰ
ἴδια ἄσματα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ (alii libri τοῦ διθυ-
ραμβικοῦ τρόπου) κατέμειξε. Quae nunc singula persequamur.

Primum igitur est quod Sophocles propter vocis exilitatem non
ipse primas—nam de his tantum cogitandum esse patet—fabula-
rum partes egisse dicitur, quemadmodum antiquiores poetae fece-
runt, sed histrionibus agendas tradidisse. Cui non repugnat quod
biographus ipse memorat singulare Thamyrae fabulae exemplum,
cui alterum Nausicaae addidit Athenaeus loco supra allato. Nam
quas in fabulis illis—quae non unius tetralogiae, sed diversarum
tetralogiarum fuerunt—Sophocles partes egisse dicitur manifestum
est non tantam postulasse vocis contentionem quanta histrionibus
opus fuit tres deinceps tragoedias cum dramate satyrico agentibus :
de quo recte iudicavit Welckerus p. 425. Huc accedit quod Sopho-
cles citharam pulsare in Thamyra et pila ludere in Nausicaa fabula
potuit, etiam si utraque persona in reliqua utriusque fabulae parte
non ab ipso, sed ab histrionibus ageretur : quod conjecit Schoellius
in Vita Sophoclis p. 45. Ceterum biographi verba non sunt ita in-
telligenda ut Sophocles primus poetarum omnium histrionibus usus
esse dicatur, sed, quod καὶ particula in verbis πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποι-
ητὴς ὑπεκρίνετο αὐτὸς ostendit, hoc potius significatur, antiquiores
poetas primas fabularum partes non raro ipso egisse, Sophoclem
vero, postquam duobus quibus Aeschylus usus erat histrionibus ter-
tium, ut infra dicetur, addidisset, hoc instituisse ut poetae vix un-
quam ipsi in scenam prodirent, sed fabularum partes inter tres
distribuerentur histriones, πρωταγωνιστοῦ, δευτεραγωνιστοῦ et τριτα-
γωνιστοῦ nominibus appellatos. Eodem fere tempore verisimile est
poetarum in eligendis histrionibus arbitrium ita esse circumscriptum
ut quemadmodum poetae choros ab archontibus peterent, ita histri-
ones quoque non ab ipsis libere eligerentur, sed auctoritate publica
inter poetas in certamina scenica descendentes distribuerentur : quas
μεμήσεις ὑποκριτῶν dictas fuisse ex glossa discimus quam Heay-

propriis usi esse dicuntur, quod Sophocles,
 τὰς φύσεις τῶν ὑποκριτῶν γράψαι
 recentiores quoque poetae sceni-
 corum histriionum, quorum amic-
 bus accommodatas. Quod biogi-
 raῖς δὲ Μούσαις θίασον ἐκ τῶν
 dictum est et ab aliis aliter intelli-
 pretatio est (p. xix.), collegium quod
 deus instituerit Musis consecratum
 cui poetae, histriones, fortasse etiam

P Νεκρήσεις (νέμεσις codex Hesychii) ὑποκριτῶν: οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς (i. e. πρωταγωνιστὴν, δευτεραγωνιστὴν et τριταγωνιστὴν) κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινόμενοι τὰ δράματα· ὡς δὲ νικήσας (i. e. protagonista poetae cujus tetralogia vicisset) eis τοῦτων ἑκρίτος (ἐκρίτως Hesych.) παρελαμβάνετο (παρελαμβάνετο Phot. et Suidas). ἔστιν ὅν οὖν (ὅν ὡς ὅν corruptio Hesych.) διαπύσεις. ubi τοῦτων non de omni tempore futuro intelligendum est, quod perinepte institutum fuisset, sed, ut Hemsterhusius monuit, de anno proximo, qui saepe τοῦτων val

lium cultores adjuncti fuerint: unde fortasse Phrynichum Μούσας comoediam inscripsisse, in qua fabula de Sophocle mortuo sermonem fuisse ex fragmentis novimus quas infra afferentur ubi de iudiciis veterum de poesi Sophoclea dicitur.

Secundum quod Sophocli biographus tribuit inventum in numero chori personarum positum est, quas ad quindecim auxerit: de quo consentientem habet Suidam s. v. Σοφοκλῆς, πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ πεντεκαίδεκα εἰσάγαγε νέων¹, πρότερον δυοκαίδεκα εἰσιόντων. Alii qui de choro tragico dixerunt scriptores solum posuerunt quindecim personarum numerum, nulla habita numeri antiquitas minoris ratione. De numero personarum chori in Aeschyli quae supersunt tragoediis valde inter se dissentiunt viri docti, praesertim de choro Agamemnonis, quae est prima trilogiae Oresteae fabula, actae olymp. 80, 2: quem alii ex quindecim alii ex duodecim personis compositum fuisse ex indiciis in tragoedia ipsa positum probare studuerunt. De quo non opus est ut pluribus hoc loco dicatur. Tantum enim est certissimum, nullam exstare Aeschyli tragoediam quam et antiquiorem esse prima Sophoclis tetralogia et chorum ex pluribus quam duodecim personis compositum habuisse probari possit. Itaque nihil causae est cur fides denegetur biographo. Librum de choro ab Sophocle oratione prosa scriptum memorat Suidas, ἔγραψεν ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον (καταλογάδην addunt libri deteriores) περὶ τοῦ χοροῦ²: cujus quod argumentum fuerit nescitur.

Cum aucto chori personarum numero biographus aliud con-

¹ Νέων, nisi ipsius Suidae error est, aut delendum aut in προσώπων mutandum. Nam νέων tanto ineptius est quum chori multo frequentius ex senibus quam ex juvenibus compositi fuerint, nec multo aptius fit si quis fingat chorum in ea Sophoclis tragoedia, in qua quindecim χορευτάς primum introducti fuerint, ex juvenibus fuisse compositum.

² Verba apud Suidam addita πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλῳ (θέσπιν. καὶ χοιρίλος codex Paris. A.) ἀγωνιζόμενος manifesto errore huc sunt illata ex notatione aliqua de alio poeta qui Thespidi et Choerilo aequalis fuerit, quemadmodum Pratinas ἀνταγωνίζεσθαι Αἰσχύλῳ

τε καὶ Χοιρίλῳ ab Suida dicitur. Nihil enim lucratur solo delendo ἀγωνιζόμενος, ut Sophocles de choro nescio quid scripsisse dicatur adversus Thespin et Choerilum, quod prorsus incredibile est, quum artis rudimenta ab Thespide et Choerilo jacta pridem ab Aeschilo essent superata quo tempore Sophocles tragoediae operam navare inciperet. Poeta autem qui πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλῳ ἀγωνιζόμενος dicitur, Phrynichus esse videtur, quemadmodum alia quaedam verba, quae Suidae de Sophocle excerptis temere illata sunt, ad eundem Phrynichum referenda videri infra dicitur p. xxxv.

junxit Sophoclis inventum, quod multo plus quam prius illud ad mutandam et amplificandam tragoediae formam contulit, tertii histrionis usum. De quo biographus consentientem habet testem gravissimum Aristotelem^t Poet. c. 4. καὶ τό τε τῶν ὑποκριτῶν πληθὺς ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἡλάττωσε καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασε, τρεῖς δὲ καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς. et Diogenem Laert. 3, 56. τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πρότερον μὲν μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕστερον δὲ Θέσπις ἓνα ὑποκριτὴν ἐξηύρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορὸν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος, τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσαν τὴν τραγῳδίαν: denique Suidam (s. v. Σοφοκλῆς), οὗτος πρῶτος τρισὶν ἐχρήσατο ὑποκριταῖς καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ, ubi verba postrema perspicuitatis causa sunt adjecta, cui brevior via consulere potuisset si πρῶτος τῷ τρίτῳ ἐχρήσατο ὑποκριτῇ scripsisset. Confirmantur autem haec comparatis inter se Aeschyli et Sophoclis quae supersunt tragoediis. Nam inter Sophocleas nulla est quae non ab tribus acta sit histrionibus, eademque Aeschyli trilogiae Oresteae ratio est, in qua tres simul personae in scenam aliquoties prodeunt. Antiquiores vero Aeschyli fabulae vel ab duobus tantum actae sunt actoribus, ut Supplices et Persae, vel ita sunt compositae ut licet tres interdum simul prodeant personae, tamen duae tantum inter se colloquantur, ut in Prometheus et Septem ad Thebas, quae sunt antiquissimae quas post Sophoclis commissionem primam Aeschylus edidit tragoediae; ut manifestus sit transitus ad novum cui nondum assueverat Aeschylus inventum.

Levia sunt duo alia quae Sophocli tribuit biographus, curvi baculi (τῆς καμπύλης βακτηρίας) alborumque calceamentorum (λευκῶν κρηπίδων) usus. Καμπύλην βακτηρίαν non tam de tortuoso baculo quam de scipione superne inflexo accipiendum videri monet Bergk-ius, quo in comoedia senes^u potissimum usos esse ex Pollucis ver-

^t Aristotelis sententiam parum accurate reddidit Themistius Orat. 26. p. 316 d. οὐ προσέχονεν Ἀριστοτέλει δτι τὸ μὲν πρῶτον ὁ χορὸς εἰς ἑνὸς ἦδεν εἰς τοὺς θεοὺς, Θέσπις δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξηύρεν, Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν (ὑποκριτὰς codex Ambros., ut τρεῖς ὑποκριτὰς scribendum videri possit) καὶ ὀκρίβαντας, τὰ δὲ πλεῖον τούτων Σοφοκλέους ἀπελαύσαμεν καὶ Εὐριπίδου.

quamquam revera fuisse videntur qui tertium histriionem inter Aeschyli inventa numerarent, quam sententiam diserte memorat biographus Aeschyli cujus verba supra apposuimus p. xxx.

^u "Conf. monumenta artis apud Wieselerum in Antiq. Scen. tab. xii. 23. 24. 26. 27. quamquam etiam juniores ejusmodi baculo nonnumquam utuntur, velut xi, 17, 18.

bis intelligitur 4, 119: ut Sophocles hoc novasse videatur, ut etiam in tragoedia, quando homines de vulgo, senes potissimum, prodirent, incurvatum gestarent scipionem. Idem Bergkius recte monet calceamenta alba non de cothurnis esse intelligenda, sed de calceamentis choreutarum histronumque eorum qui non uterentur cothurnis.

Σκηνογραφίαν, i. e. scenae picturam, quod inter Sophoclis inventa memorat Aristoteles loco supra allato, nihil aliud videtur dicere voluisse quam rudiorem Aeschylī *σκηνογραφίαν* ad artis perfectioris regulas Sophocle auctore conformatam esse. De Aeschylō nihil quod huc referri possit proditum est nisi quod ab biographo p. 1, 4. dicitur τοὺς πρὸ ἑαυτοῦ ὑπερᾶραι κατὰ—τὴν διάθεσιν τῆς σκηνῆς, et quod “*primus Agatharchus, Aeschylō docente tragoediam, scenam fecisse et de ea commentarium reliquisse*” traditur ab Vitruvio 7. Praefat. § 11. p. 176. ed. Schneid. verbis non satis claris, de quibus dixerunt Letronnius (*I*) ‘*res d’un Antiquaire à un Artiste*, p. 272.) et Voelkelius (*Archaeol.-Nachlass*, p. 104.)

Postremum quod biographus, auctore usus Aristoxeno, memorat, Phrygia *μελοποιία* est, qua Sophocles primus tragicorum Atheniensium in canticis usus sit, τῷ διθυραμβικῇ τρόπῳ καταμιξας, convenienter Phrygii modi naturae, de qua Platonis, Aristotelis et Plutarchi iudicia memoravit Boeckhius in libro de metris Pindari p. 239.

Septem his vel octo Sophoclis inventis nonum vulgo addi solet ab nemine memoratum praeter Suidam, Sophoclem ἀρξαι τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογία, de quo infinitae sunt virorum doctorum disputationes², aliae aliis improbabiliores: ut veram rei rationem etiamnum latere recte iudicasse videatur Bernhardyus (in *Historia Liter. Gr.* vol. 2. Part. 2. p. 34. 306.) Et tamen verum pridem indagari potuisset, si viri docti non ad illa tantum grammatici verba, sed etiam ad proxima attendissent, ex quibus non est difficile de Suidae erroris origine conjecturam facere. Nam integer Suidae locus hic est, προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογία. καὶ ἔγραψεν ἐλεγίαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον (κατα-

Histronum *καμπύλην βακτηρίαν* etiam Plutarchus de puer. educ. c. 4. memorat.” BERGK.

² Vid. Sim. Karstenii *Lectionem de tetralogia Sophocles* Amstelodami editam a. 1846. et A. Schoellii

librum nuperrime editum (*Gründlicher Unterricht über die Tetralogie des Attischen Theaters und die Kompositionsweise des Sophokles*, Leips. 1859.)

³ Sic correctum est quod in li-

nihil aliud significare possunt quam
 nis aemulorum poetarum fabulis in
 isse, sed singulas singulis, quemadmo-
 duum quisque comoedias, sed unam
 certamina produxerunt. Id vero ab
 tum illud tempus quo Aeschylus, &
 docuerunt, unquam factum esse, nulli
 si ab Suidae verbis illis diacesseris.
 caliarum fragmenta ita omnia sunt
 aetate usque ad extrema tempora. Si
 ultra haec tempora, solis certatum, e-
 ullum usquam fabularum singulatim
 gium reperitur. Accedit ad haec quod
 primus fecisset quod pridem ab aliis fa-
 Aeschylum scripserant. Ex quo ma-

bris deterioribus legitur *στρατολο-* run
γίας. In optimis est *στρατολο-* opp
γείσθαι, quod saltem *τετραλογείσθαι* cab
 scribendum foret, ut Naekius pro- den
 posuit in libro de Choerilo p. 9. int
 * Welckeri sententiae, qui *τε-* jun
τραλογίας nomine fabulas argu- ut
 menti perpetuitate junctas signifi- lice
 cari. Sedius vero *τετραλογείσθαι*.

quoque non raro diversissimas res permiscuit, excerptorum suorum vitio ad Sophoclem transtulisse quod de poeta multo antiquiore verissime dixerat antiquior aliquis grammaticus, *καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν*, verbis postremis perspicuitatis causa additis, quia posteriorum temporum poetae tragici tetralogiis certare consueverant. Primum autem qui certaminum tragicorum auctor exstiterit Choerilum fuisse, quem tredecim reportasse victorias Suidas ipse suo loco annotavit, ex eo colligi potest quod Thespidis aetate, qui proximus eum antecessit, nulla dum *ἐναγώνιος ἀμύλλα* locum habuit, ut testatur Plutarchus in Vita Solonis c. 29. cui non obstat quod Aristophanes Vesp. 1519. suae aetatis more locutus verbo *ἀγωνίζεσθαι* de Thespide usus est, *τὰρχαί' ἐκείν' οἷς Θέσπης ἤγωνίζετο*. Ab Suida vero eo quo dicebam modo erratum esse etiam inferiora ejus verba produnt, *πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίδων ἀγωνιζόμενος*, quae non minus absurde ad Sophoclem retulit, quum de Phrynicho dicta apud antiquiorem scriptorem reperisset, ut supra monuimus p. xxxi. Est tamen etiam alia eaque multo probabilior ratio qua Suidae verba in ordinem redigi possunt, ut transposita *μή* particula notationibusque duabus, quae nunc inverso ordine leguntur, in unam conjunctis scribatur, *πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίδων ἀγωνιζόμενος, καὶ αὐτὸς* (sive *καὶ πρῶτος* cum Bergkio p. xxviii.) *ἤρξε τοῦ μὴ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι* (ut Choerilus fecerat), *ἀλλὰ τετραλογίαν*, omniaque ad Phrynichum referantur, de quo infra dicam p. lx.

Ad studia quod attinet quibus ad tragoedias scribendas se praeparavit, jam ab veteribus observatum est plurimum diligentiae ab eo adhibitum esse carminibus Homericis pernoscentis poetarumque cyclicorum operibus, a quibus multarum fabularum argumenta sumsit. De cyclo epico testem habemus Athenaeum 7. p. 277 c. *ἔχαιρε δ' ὁ Σοφοκλῆς τῇ ἐπικῇ κύκλῳ, ὥς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι κατακολουθῶν τῇ ἐν τούτῳ μυθοποιίᾳ*. confirmantque quum superstitionum fabularum quarundam tum perditarum plurimarum argumenta ab Welckero, quantum ex fragmentis aliisque indicibus fieri poterat, explanata. Imitationis vero Homericæ grammatici Alexandrini, quum Sophoclem studiosius quam tragicos ceteros Homerum esse imitatum dicerent—de quo insignis est biographi locus p. 6, 10. qui infra afferetur ubi iudicia veterum de poetæ Sophocleæ exponemus—plurima haud dubie in promptu habuerunt documenta quibus nos hodie caremus, postquam centum circiter poetæ fabulae temporum injuria

commune fuit.

In pœsi tragica non dubitan-
simum exemplum consecutus e-
sit, quod biographus p. 2, 8. v.
τραγῳδίαν ἔμαθε. Aeschyli aut-
taminibus scenicis Sophocles ex
est ex quo aliquid simultatis at
intercessisse colligi possit^a: ut
Ranis, ubi Aeschylus et Sopho-
loquentes introduceret ut neutri
junctis viribus artem tragicam ad
apparet, quod verbis clarissimis
et seqq. supra collatis p. xvi. C
erat impedire quominus alter ab al
relinqueret, si quid ei non proban
fecisse conjicere licet, ita de Soph-
tarcho Moral. p. 79 b. ὥσπερ γὰρ
διαπειλιχὸς (nam sic Bernhardy
p. 305. correxit pro *διαπειραιχὸς*)
τεχρον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, τρίτι

^a De fabulosa Plutarchi narra-
tione, Aeschylum, quum ab So-
phocle juvene victus in certamine
fuerit, in Siciliam se contulisse, in-
fra dicetur.

VITA SOPHOCLES.

xxivii

εἶδος, ὅπερ ἐστὶν ἡθικώτατον καὶ βέλτιστον, οὕτως οἱ φιλοσοφούντες, ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἦθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσιν, ἀρχονται τὴν ἀληθῆ προκοπὴν καὶ ἀτυφον προκύπτειν. in quibus nihil est quod inique in Aeschylum dictum videri possit, nihil quod non verissime de se dixerit Sophocles, de quo similiter iudicavit biographus p. 7, 3-10. Quae autem ab se praestita dicit Sophocles utrum statim ab initio praestiterit, quum primas produceret tragoedias, an, quod verisimilius est, gradatim consecutus sit, hodie iudicari nequit, quum triginta et una^c poetae tragoediae perierint, quae Antigonam antecesserunt, antiquissimam, ut videtur, earum quae nunc supersunt, omniumque perfectissimam. De tragoediis autem Aeschyli et Sophoclis idem argumentum tractantibus solae nunc supersunt Aeschyli *Χοηφόροι* et Sophoclis *Electra*, quae etsi fieri non poterat quin plura inter se communia haberent, tamen tantopere inter se discrepant ut instituta utriusque tragoediae comparatione clarissime intelligatur quam longe Sophocles ab servili abfuerit Aeschyli imitatione, sive totius fabulae compositionem sive personarum quae in utraque tragoedia prodeunt sermones spectamus. Itaque non dubitandum quin Sophocles in aliis quoque fabulis quarum argumenta communia ei cum Aeschylō fuerunt similiter sit versatus. Nam quod in *Ἀχαιῶν συνδείπνῃ*, fabula satyrica, versibus pluribus Aeschyli (ex Argivis, ut videtur) leviter tantum mutatis usus est Sophocles^d exemplo prorsus singulari, haud dubie peculiarem quandam rationem habuit, de qua hodie vix conjecturae locus est, quum neutrius tragici fabula servata sit.

Alia Sophoclis ad Euripidem ratio fuit, quem quantopere Aeschylō inferiorē habuerit Sophocles vel ex iis quae Aristophanes in *Ranis* finxit intelligi potest. In vita privata qualis alterius poetae in alterum animus fuerit nescimus, neque ex narrationibus duabus Athenaei conijcere licet. Athenaei narratio utraque ab Hieronymo Rho-

^c Servavi numerum in Argumento Antigonae traditum (λέλειπται τὸ δράμα AB), etsi incertum: de quo pluribus dicetur infra p. xlviii.

^d Utriusque poetae versus servavit Athenaeus I. p. 17 d. Aeschyli, 38^ο ἐστὶν ὅς ποτ' ἄμφ' ἐμοὶ βέλος | γελοιοποιῶν, τὴν κάκοσμον οὐράνῃν, |

ἔρριπεν οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῃ | πληγείσ' ἐναυδάγησεν δοτρακουμένη, | χωρὶς μυρηρῶν τευχῶν πνέουσα' ἐμοί. Sophoclis, ἀλλ' ἄμφι θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνῃν | ἔρριπεν οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῃ | κατάγνεται τὸ τεῦχος οὐ μύθου πνέον. | ἰδευματούμεν δ' οὐ φίλης δσμῆς ὄπω.

dio, exiguae fidei scriptore, accepta est, prior 13. p. 557 f. ἱερῶν-
μος γοῦν ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασί φησιν οὕτως "εἰπόντος Σοφοκλέ-
τους ὅτι μισογύνῃς ἐστὶν Εὐριπίδης, "Ὡς γὰρ ταῖς τραγῳδαίαις, ἔφη ὁ
Σοφοκλῆς" ἐπεὶ ἔν γε τῇ κλίῃ φιλογύνῃς". altera 13. p. 604 d. quam
supra apposui p. xv. Huiusmodi dicteria^f quum saepissime etiam
ab amicis inimicos iacta sint, nemo tam suspiciosus erit qui aliquid
aut inimicitiae aut simultatis Sophocli cum Euripide intercessisse
ex istiusmodi narrationibus, etiam si omni ex parte verae sint,
colligat. Idem de iudicio dicendum quod Sophocles de Euripidis
poeta tulit memoratum ab Aristotele Poet. c. 25. πρὸς δὲ τοῖσις ἐν
ἐπιγράμῃσι ὅτι οὐκ ἀληθῆ, ἀλλ' οἷα δεῖ, οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη αὐτὸς μὲν
οἷους δεῖ ποιεῖν, Εὐριπίδην δὲ οἷοι εἰσὶ. Quod vere dictum esse per-
sonarum quae in utriusque poetae tragoediis producuntur compa-
ratio docet, sive ἡθοποιίαν spectamus sive linguam, quae apud Euri-
pidem orationi prosae aliquanto propior est quam apud Sophoclem,
qui sublimiori utitur genere dicendi, quod ab Aeschyli sermonis
fastu non minus remotum quam supra sermonis vulgaris humilita-
tem elatum est.

Ad idem genus referendum foret, si verum haberi posset, quod
scholiasta Euripidis Phoen. v. 1. narravit, ὃ τὴν ἐν ἀστροῖς οὐρανῷ
τέμνων ὁδὸν | καὶ χρυσοκολλήτοις ἐμβεβῶς δίφροις: παλαιὰ τις φέ-
ρεται δόξα ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμήσειεν Εὐριπίδην ὅτι προέταξε τού-
τους τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι προέταξεν ἐν Ἡλέκτρῃ ὁ
Σοφοκλῆς τὸ "ὃ τοῦ στρατηγῆσαντος ἐν Τροίᾳ ποτέ." Manifestum
in his est acumen grammatici, qui quum observasset duos primos
Phoenissarum versus primumque Electrae Sophocleae versum salva
abesse posse sententia, historiolum illam de mutua Sophoclis et Eu-
ripidis reprehensione finxisse videtur. Qui poetae si quid istius-
modi dixerint, joco dixerint necesse est. Neutrum enim fugere
poterat utriusque tragoediae initium nimis tenue fore si Sophocles
ab verbis, Ἀγαμέμνωνος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστι σοί—, Euripidea vero ab

^e Ἐκ τῶν Σερήνων affert Stobaeus
Floril. 6, 36. Περὶ Εὐριπίδου τις ἔλε-
γεν ὅτι μισογύνῃς εἴη· καὶ ὁ Σοφο-
κλῆς "ἀλλ' οὐκ ἔν γε τῇ κλίῃ"
ἔφη.

^f Ex vita domestica petatum est
quod ex ignoto auctore attulit Jo-
annes Damasc. in Append. ad Sto-
baei Floril. vol. 4, p. 75. Εὐριπίδης
ὁ ποιητής, ἐπεὶ ὀψωνοῦντας αὐτοῦ

ἐπελάβετό τις λέγων ὅτι Σοφοκλῆς
αὐτὸν διὰ δούλου ποιεῖ, Τοιγαροῦν Σο-
φοκλῆς δεσθεὶ ὄψων δοῖον τῷ εὐκτέρῳ
αὐτοῦ ἀρέσκει, ἐγὼ δ' ὀπιοῦν ἂν ἐμὸν.

^g Hoc tragoediae convenire et-
iam Aristotelis sententia est ib.
c. 2. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ καὶ ἡ
τραγῳδία πρὸς τὴν κωμῳδίαν διέστη-
κεν· ἡ μὲν γὰρ χείρους, ἡ δὲ βελ-
τίους μιμεῖσθαι βούλεται τῶν νῦν.

Ἥλιε θεαῖς ἵπποισιν ἐλίσσων φλόγα inciperet : quod optime vitarunt verbis quae nunc legimus praemissis, quibus splendidum utriusque fabulae initium fit. Verum quid istiusmodi scholiastarum narrationibus tribuendum sit ex alia quoque ad eandem Euripidis fabulam v. 1651. annotatione aestimari potest, ubi versus Euripidei ἐγὼ σφε θάψω, κὰν ἀπεννήπη πόλις, verba ἐγὼ σφε θάψω scholiastae visa sunt σπέρματα τῇ Σοφοκλέους Ἀντιγόῃ παρασχέω, id est tragoediae plus quam triginta annis ante Phoenissas Euripidis scriptae.

Non minus perversum est quod contrariae de eadem re sententiae, quae in utriusque tragici fabulis reperiuntur, eo explicandas esse interdum creditae sunt quod alter poeta alterum tecte quasi nota quadam afficere voluerit, velut quum Sophocles (fragm. 500.) dixisset, πάντ' ἐμπίφυκε τῇ μακρῇ γῆρᾳ κακὰ, | νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεΐα, φροντιστὶδες κεναι, Euripides contra Phoen. 528. δ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῇ γῆρᾳ κακὰ, | Ἐτεόκληες, πρόσεστιν, ἀλλ' ἡ μπειρία | ἔχει δειξαι τῶν νέων σοφώτερον. Nam huiusmodi sententiae pro diversa rerum personarumque conditione non solum ab aliis, sed saepe etiam ab iisdem poetis, veteribus pariter atque hodiernis, diversis modis conformantur.

In tractatione fabularum quae Sophocli et Euripidi communes fuerunt uterque poeta, quantum ex tragoediis quae supersunt colligi potest, ita est versatus ut neuter alterius legisse vestigia, sed operam potius dedisse videantur ut diversa sequerentur inventorumque novitate alter alterum superaret, quod Euripidi minus bene cessasse Electrae utriusque comparatio docet et Antigoniae quoque Euripidis, de qua nonnulla prodiderunt grammatici, haud dubie doceret, si superasset. Quae de versibus Euripidi ab Sophocle surreptis post grammaticum quendam Alexandrinum^h, cuius de libri

^h Eusebius Praep. Ev. 10. p. 465 d. ex Porphyrio : Λατίνος ἐξ βιβλίου, ἃ ἐπ' ἐγράψε περὶ τῶν οὐκ ἰδίων Μενάνδρου τὸ πλῆθος αὐτοῦ τῶν κλοπῶν ἐξέφηγε, καθάπερ δ' Ἀλεξανδρεὺς Φιλόστρατος περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγματείας κατεβάλετο. In contrariam partem interdum errarunt recentiores critici, quum Euripidem locutiones, quae nihil habent quod ab communi genere loquendi remotum sit, ab Sophocle petivisse coniecerunt, velut Valckenarius in annot.

ad Phoeniss. v. 500. 877. cuiusmodi conjecturas facere non est operae pretium nisi ubi major inter duorum poetarum locos intercedat similitudo quam quae casui probabiliter tribui possit : ex quo genere sunt postremi Phoenissarum versus, δ πάτρας κλεινῆς πολλῆται, λεύσσει' Οἰδίπους ὅδε, et quae sequuntur, tam similes versibus quibus Sophocles Oedipum Regem finiverat, δ πάτρας Θήβης ἔνοικαι, λεύσσει' Οἰδίπους ὅδε etc., ut manifesta sit imitatio Euripidis.

argumento nihil compertum habemus, Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. collegit, ad sententias redeunt nec Sophocli neque Euripidi proprias. Sic quod Sophocles in Camiciis (fragm. 302.) dixerat, οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρᾶσι σύμμαχος θεός, ex verbis Euripidis in Temeno τῇ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει¹ sumtum esse opinatur Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. ignarus priorem utroque Aeschylum in Persis v. 742. dixisse, ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, καὶ θεὸς ξυνίσταται, ex quo Sophocles pariter atque Euripidis sententiam illam summissae videri possent, nisi, ut aliae plurimae, ita esset comparata ut cuivis sponte in mentem venire possit. Idem de versu γέρον γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγώ (fragm. 623.) dicendum, quem Gellius 13, 18. Sophocli in Φθιώτισιν et Euripidi in Bacchis (193.) communem esse annotavit.

Alius generis error est in quem incidit Clemens Alex. Strom. 6. p. 747. Quum Herodotum Sophocli Antigoniae versus 911. 912. μητρὸς τ' ἐν Ἀιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοι | οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς δούτις ἀνβλάστος ποτέ, his esse verbis imitatum credidit (3, 119.): μητρὸς καὶ πατρὸς οὐκέτ' ὄντων ἀδελφὸν ἄλλον οὐχ ἔξω^k. Neque enim noverat totam illam Antigoniae orationem, ut pridem ab aliis est intellectum, ab interpolatore esse adjectam, narrationem Herodoti de uxore In-taphernis absurde imitato: de quo pluribus dixi in annotatione ad locum illum p. 95. 96. Sophocli ipsi aliquam cum Herodoto necessitudinem intercessisse ex epigrammate colligitur cujus initium Plutarchi libello quo quaerit εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον insertum est p. 785 b. τοῦτ' ἐδὲ ὁμολογουμένως Σοφοκλέους τὸ ἐπιγραμματίον "φῶδ' Ἡροδότῃ τεύξεν Σοφοκλῆς ἐτίων ὦν | πέντ' ἐπὶ πενήκοντα." Qui annus aetatis quum in tempus illud incidat quo Sophocles inter praetores belli Samii fuit (olymp. 84, 4.), ut supra ostendimus, fuerunt qui Sophoclem Herodoto epigramma illud misisse conjicerent, sive ut Samo abeuntem bonis votis prosequeretur sive ut ipse abiens ei valediceret. Quibus opinionibus obstant quae de Herodoto tum apud Thurios commorato ab aliis scriptoribus prodita sunt^l. Incertum igitur manet utrum Sami an Athenis epigramma scripserit Sophocles et quo consilio ad Herodotum miserit. Herodotum ipsum saepius Athenis versatum esse novimus historiarumque suarum

¹ Praecesserant apud Euripidem verba, αὐτὸς τι νῦν δρᾶν εἰτα δαίμονας καλεῖ, ut novimus ex schol. Homeri II. Δ, 249.

^k Apud Herodotum, πατρὸς δὲ

καὶ μητρὸς οὐκέτι μὲν ζώντων ἀδελφὸς ἀνέλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο.

^l Vid. Schoell. in Leutschii Philologo vol. 10. p. 25 seqq.

libros Athenis recitasse aliquot ante tempus illud de quo modo dicebamus annis. Qui libri non dubitandum quin ab Sophocle quoque lecti fuerint: ut non improbabilis sit virorum doctorum opinio, nonnulla quae in tragoediis ejus leguntur recordationi eorum quae apud Herodotum legisset originem debere. Ex quo genere sunt quae de somnio Clytaemnestrae in *Electra* v. 417 seqq. narrantur similia Herodoteis (1, 108.) de somnio Astyagis, et de institutis Aegyptiorum in *Oedipo Col.* 338., comparanda cum Herodoti narratione 2, 55. Neque incredibile Sophocli quum extremos *Oedipi Regis* et primos *Trachiniarum* versus scriberet, quibus neminem ante mortem beatum esse praedicandum praecipitur, celebrem obversatam esse Herodoti (1, 32.) de *Solone* et *Croeso* narrationem.

Redeo ad poetas tragicos Sophocli aequales, quorum de duobus primariis, Aeschylo et Euripide, supra dixi. Ceterorum^m plerorumque obscurior est memoria quam ut certum aut de facultate eorum poetica aut de rationibus eorum ad Sophoclem in vita quum publica tum privata judicium fieri possit. Celebrior ceteris fuit Ion Chius, quem familiariter cum Sophocle consuevisse ex ipsius apparet narrationibus ex *Ἐπιδημιῶν* libris ab Athenaeo excerptis quas supra apposuimus. Proximus aetate Sophocli fuit Achaëus Eretriensis quem olympiadi 73. (484-481. A.C.) adscribit Suidas, νεώτερον Σοφοκλείους ὀλίγη τι, poeta propter satyricas potissimum fabulas celebratus et in hoc genere Sophocle superior habitus, si quid Menedemi philosophi, qui ipse quoque Eretriensis fuit, judicio tribuendum ab Diogene Laert. 2, 133. prodiit, ἔπειτα Σοφοκλεῖ (προσείχε Μενέδημος) καὶ δὴ καὶ Ἀχαΐφ, ὅπερ καὶ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ τὸ πρῶτεον ἀπεδίδου.

Ejusdem fere aetatis fuerunt Euphorio, Aeschyli filius, et Philocles, Aeschyli ἀδελφοῦς. Ab utroque Sophoclem in certaminibus scenicis victum esse duobus exemplis novimus quorum memoria in didascaliarum fragmentis est servata. De Euphoriōne scriptor Argumenti Euripidis Medae, ἐδιδάχθη ἐν Πυθοδώρου ἀρχοντος Ὀλυμπιάδος πρῶτον, πρῶτος Εὐφωρίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης Μηδεία, Φιλοκτήτη, Δίκτυϊ, Θερμοταῖς σατύροις. Sophoclis tetralogia quae fuerit nescimus. Non fuisse in ea *Oedipum Regem*, fabulam eadem, ut probabiliter conjicitur, olympiade scriptam, inde apparet quod eo in certamine non Euphorio, sed Philocles victor est renunciatus, ut ab Dicaearcho in *Argumento Oedipi*

^m De his vide Clinton. *Fast. Hellen.* vol. 2. p. xxxi-xxxiii.

Regis annotatum est et ab Aristide vol. 2. p. 256. cujus de verbis dixi in Prolegomenis ad Oedipum Regem p. 13.

Iophontis, Sophoclis filii, unum novimus certamen scenicum ex didascalii annotatum in Argumento Euripidis Hippolyti, ἐδεδόχθη ἐπὶ Ἀμείνωνος ἀρχοντος Ὀλυμπιάδι πρ' ἔτει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἴοφῶν, τρίτος Ἴων. Ab Sophocle patre in tragoediis scribendis adjutum eum fuisse Aristophanes innuit in Ranis, ubi Dionysus Herculi quaerenti cur non Sophoclem quam Euripidem ab inferis in vitam reducere malit, respondet (v. 78.) οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἴοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον, ἄνευ Σοφοκλέους ὃ τι ποιεῖ κωδωνίσκῳ. Quae opinio aliquanto credibilior est quam ignoti commentum grammatici, qui Antigonom non ab Sophocle, cujus nomen gerit, sed ab Iophonte scriptam esse excogitavit: de quo dixi in Praefatione ad Antigonom p. xxi.

De dissidio quodam quod Sophocli seni cum Iophonte filio intercesserit mirifica est quam multi, sed uno, ut videtur, omnes auctore usi propagarunt narratio, ab Cicero ne in libro de senectute c. 7. § 22. his verbis exposita “*Sophocles ad summam senectutem tragoedias fecit: quod propter studium quum rem familiarem negligere videretur, a filiis in judicium vocatus est, ut, quemadmodum nostro more male rem gerentibus patribus bonis interdici solet, sic illum quasi desipientem a re familiari removerent iudices. Tum senes dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat et proxime scripserat, Oedipum Coloneum, recitasse iudicibus, quae sissequae num illud carmen desipientis videretur: quo recitato sententiis iudicum est liberatus.*” Ab Cicerone leviter discrepat Appuleius Apolog. p. 479. ed. Bosch. “*Sophocles poeta Euripidi aemulus et superstes: vivit enim ad extremam senectam: quum igitur accusaretur a filio suomet mentiae, quasi jam per aetatem desiperet, protulisse dicitur Coloneum suam peregre iam tragoediarum, quam forte tum in eo tempore conscribebat, eam iudicibus legisse nec quidquam amplius pro defensione sua addidisse, nisi ut audacter dementiae condemnarent, si carmina senis displicerent. Ibi ego comperior omnes iudices tanto poetae adsurrisse, miris laudibus eum tulisse ob argumenti sollertiam et cothurnum facundiae, nec ita multum omnes abfuisse quin accusatorem potius dementiae condemnarent.*” Paullo aliter Plutarchus Mor. p. 785 a. Σοφοκλῆς λέγεται μὲν ὑπὸ τῶν νῶν παρανοίας δίκην φεύγων ἀναγκῶναι τὴν ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πάροδον ἢ ἔσται ἀρχὴ “*εὐίππου, ξένη, τῶσδε χώρας—βάσσαις.*” θανμαστοῦ δὲ τοῦ μίλου

φανίντος ὥσπερ ἐκ θεάτρου τοῦ δικαστηρίου προπεμφθῆναι μετὰ κρότου καὶ βοῆς τῶν παρόντων. Solum ex filiis Iophontem nominat Pseudo-Lucianus Macrob. c. 24. οὗτος ὑπ' Ἰοφώντος τοῦ υἱόος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει· ὥς τοὺς δικαστὰς τὸν μὲν ὑπερβαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ *μανίαν*. De Iophonte consentit, etsi reliqua longe aliter narrans, scriptor vitae Sophoclis p. 4, 7. φέρεται (sic correxi pro φαίνεται) δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἢ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικωνίας Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα τοῦνομα, πλέον ἔστεργε. καὶ ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὥς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν "εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμι Σοφοκλῆς" καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγῶναι.

Integra apposui quinque scriptorum testimonia, quorum ex potestatis satis probabiliter de auctore totius narrationis conjectura fieri potest. Videtur enim ex Satyri, philosophi Peripatetici, Aristarcho Samio aequalis, *Βίων* libris, quos Athenaeus, Diogenes Laertius alique memorant, propagata esse: in quo opere Satyrum eadem qua biographi veteres non pauci levitate et credulitate falsa veris ita miscuisse ut fides ejus prope nulla sit, praesertim in narrationibus propter alias rationes suspectis, ab Luzaciō est ostensum in Lectionibus Atticis. Ex quo genere haec quoque de lite Iophontis narratio est. Actio dementiae si unquam ab Iophonte contra Sophoclem instituta fuit, non alio consilio institui potuit quam ut patri demta bonorum administratione curator daretur: quod Ciceronem intellexisse verba ejus supra apposita ostendunt. Haec autem causae si ad judices delata fuit, idoneis testibus documentisque agi debuit, absurdumque est recitata Oedipi Colonei fabula, sive integra sive, ut Plutarchō placuit, aliqua ejus parte, hoc ab Sophocle effectum esse credere ut judicium sententiis liberareturⁿ. Neque enim de poetica ejus facultate dubitabatur, sed de facultate bona administrandi. Quod mirum est non animadvertisse Ciceronem

ⁿ Similem de Aristophane fabellam notavi ad Fragn. p. 539. quem biographus ejus narrat *ξερίας γραφῆς* ab Cleone petitum ἀπολυθῆναι εἰπόντα ἀστειὺς ἐκ τοῦ Ὀμήρου

(Ol. 55. 1, 215.) ταῦτα "μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησὶ τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγ' οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ περ τις ἐδὸν γέρον αὐτὸς ἀνέγνω."

expulsum ac in posterum remitti
nec bona sua dilapidaret: verum
animadvertisse, postquam Sophocles
Quod si verum esset, sequeretur
titiam quam iudicium fuisse, si verum
narratio, supra dicebam. Auger
haec ab Sophocle ipso in drama
graphus, eodem, ut opinor, cujus
nerat, φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς, de qua
Nam quod quibusdam in mentem
ex quibus Aristophanis nomen ex
Κύνταυρος vel Δράματα ἢ Νόβος in
καὶ ποτε Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι
per se ullam habet veri speciem
quod indicio potius est auctorem

ο "Comparandus Platonis locus
Leg. 11. p. 929 d. ἐὰν δὲ τις τινὰ νό-
σος ἢ γῆρας ἢ καὶ τρόπων χαλεπό-
της ἢ καὶ ξέμπαντα ταῦτα ἐκφρονα
ἐπεργάζηται διαφερόντως τῶν παλ-
λῶν, καὶ λανθάνῃ τοὺς ἄλλους πλὴν
τῶν συνδιατωμένων, οἰκοφθορῇ δὲ
ὅς ἐσθ' τῶν αὐτοῦ κύριος, ὁ δὲ υἱὸς
ἐπορῇ καὶ ὀκνῇ τῆς παρανομίας γρά-
φεσθαι δίκην, νόμοι αὐτῷ κείσθω πρῶ-
τον μὲν πρὸς τοὺς πρεσβυτάτους τῶν
νομοφυλάκων ἐλθόντα διηγῆσασθαι

VITA SOPHOCCLIS.

xlv

tacuisse. Nam particula *ποτέ* et pronomine indefinito *τίς* uti solent qui ficta narrant, omissa loci, temporis et nominis notitia, ne mendacii coargui possint. Similiter illo ipso *ποτέ* *ἐν δράματι* usus est scholiasta Aristophanis Eccles. 22. ubi verborum *τὰς ἔδρας δὲ Φυρόμαχος ποτ' εἶπε* interpretationem ab grammatico aliquo fictam exponit, *γράφεται δὲ Κλεόμαχος. καὶ φασὶ Κλεόμαχον τραγικὸν ὑποκριτὴν. οὗτος φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρηκέναι ἔδρας ἐν δράματι καὶ ἐσκάφθαι διὰ τὸ κακέμφατον*. Tertium hujusmodi drama in scholiis ad *Ranas* memoratur v. 366. (369.) ubi quum antiquior scholiasta, verba poetæ ἢ *κατατιλῆ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑψέδων* interpretaturus, sic esset hariolatus, *τοῦτο εἰς Κινησίαν τὸν διθυραμβοποιόν· οὗτος γὰρ ᾄδων κατετίλησε τῆς Ἑκάτης*, alius postmodum accessit audacior interpres, qui spurcitiem illam in dramate repræsentatam esse credulis narravit lectoribus, additò alio, si cui illud displiceret, commento non minus absurdo, *Κινησίαν τὸν διθυραμβοποιὸν κομψοδεῖ, ὃς εἰσήνεγκεν ἐν δράματι τὴν Ἑκάτην καὶ κατετίλησεν αὐτῆς· ἢ ἐπειδὴ ἡρυσθρίασε ποίημα γράψας εἰς Ἑκάτην*.

De Sophoclis fabularum numero, nominibus et temporibus.

De numero fabularum Sophoclis^p duo supersunt veterum grammaticorum testimonia, alterum biographi, alterum Suidæ s. v. *Σοφοκλέης*, nonnihil inter se discrepantia, nisi hæc non ipsorum, sed librarium culpa est. Ac biographus quidem sic scribit p. 6, 6.: *ἔχει δὲ δράματα, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, ἑκατὸν τέσσαρα. τοῦτων δὲ νεόθενται δεκαεπτὰ* (15^ς codex Flor.) Numerus *ἑκατὸν τέσσαρα* in quatuor codicibus legitur, in Parisino vero 2712., antiquissimo eorum qui hanc vitam servarunt, *ρλ'* legitur, quam scripturam suo quoque in libro reperit Triclinius, quantum ex codice Tricliniano Parisiensi 2711. colligi potest, ex quo *ἑκατὸν τριάκοντα* annotatum. Quorum numerum uter verior sit ex ipsis judicari nequit, quum *ρδ'* non minus facile in *ρλ'* quam *ρλ'* in *ρδ'* corrumpi potuerit. Cum neutro conciliari potest numerus ab Suida traditus, *ἐδίδαξε δράματα πργ'*, *ὥς δὲ τινες καὶ πολλὰ πλείω*. optime vero conveniet cum numero

^p Hanc quaestionem doctius et accuratius quam priorum temporum viri docti tractavit Boeckhius a. 1808. in libro de tragicis cap. viii. p. 98., post Boeckhium breviter, sed prudenter H. F. Clintonus in

commentatione *on the number of Dramas ascribed to Sophocles, in The Philological Museum*, a. 1831. vol. i. p. 74-85., multo copiosius Welckerus in opere de Tragoediis Græcis vol. ii.

ρλ', si in verbis proximis biographi τούτων δὲ πενόμενται ιζ', deleto qui ex ultima verbi πενόμενται litera adhaesisse videtur numero denario, scribatur πενόμενται ζ', quod proposuit Bergkiius p. xxxix. ¹ ut Suidas, quum numerum poneret ρκγ', solas dixerit fabulas genuinas, exclusis quas biographus, quum numerum ρλ' poneret, annumeraverat fabulis spuris septem, ad quas Suidas verbis ὡς δὲ τινες καὶ πολλὰ πλείω alludere videri posset, nisi illud πολλὰ πλείω numerum multo maiorem significare videretur, fortasse ab grammatico aliquo positum qui Sophoclis nepotis fabulas—quae quadraginta secundum Suidam fuerunt—cum Sophoclis maioris fabulis conjunctas numerasset. Nomina autem fabularum quae novimus haec sunt:

1. 'Αθάμας πρότερος.
2. 'Αθάμας δεύτερος.
3. Άίας Λοκρός.
4. Άίας μαστιγοφόρος.
5. Αίγυς.
6. Αἰθίοπες (ἢ Μένων).
7. Αἰχμαλωτῖδες (σατυρικόν)[†].
8. 'Ακρίσιος.
9. 'Αλεάδαι.
10. 'Αλέξανδρος.
11. 'Αλήτης.
12. 'Αλκμέων.
13. "Αμυκος, σατυρικόν.
14. 'Αμφιάρεως, σατυρικόν.
15. 'Αμφιτρύων.
16. 'Ανδρομέδαι.
17. 'Αντηγορίδαι.
18. 'Αντιγόνη.
19. 'Ατρεὺς ἢ Μυκηναίαι.
20. 'Αχαιῶν σύλλογος ἢ σύνδαιπνον (σατυρικόν).
21. 'Αχιλλέως ἐρασταί (σατυρικόν).

22. Δαίδαλος.
23. Δανάη.
24. Διονυσιακός, σατυρικόν.
25. Δόλοπες.
26. 'Ελένης ἀπαίτησις.
27. 'Ελένης γάμος.
28. 'Επίγονοι.
29. "Ερις.
30. 'Εριφύλη.
31. 'Ερμόνη.
32. Εδμηλος.
33. Εὐρύαλος.
34. Εὐρυσάκης (?).
35. 'Ηλέκτρα.
36. 'Ηρακλῆς ἐπὶ Ταυράφ, σατυρικόν.
37. 'Ηριγόνη.
38. Θαμύρας.
39. Θησεύς.
40. Θνήστης ἐν Σικυνῶσι.
41. Θνήστης δεύτερος.
42. "Ιναχος (σατυρικόν).
43. 'Ιξίων (?).

¹ Idem effecit, etsi imminuto fabularum numero, Boeckhius l. c. p. 110. quum, servato apud biographum ιζ', Suidae numerum ρκγ' in ρκγ' mutaret.

[†] Fabulis quae ex virorum doctorum conjecturis satyricae habentur σατυρικόν adscripei lunulis inclusum.

44. Ἰοβάτης.	80. Πηλεΐς.
45. Ἰππόνους.	81. Ποιμένες.
46. Ἰφιδένη.	82. Πολυξένη.
47. Ἰχθυεὶς, σατυρικόν.	83. Πριάμος.
48. Ἴων.	84. Πρόκρις.
49. Καμίκιοι.	85. Ῥιζοτόμοι.
50. Κηθαίων, σατυρικόν.	86. Σαλμωνεύς, σατυρικόν.
51. Κλυταμνήστρα (?).	87. Σίων.
52. Κολχίδες.	88. Σίσυφος (?).
53. Κρέονσα.	89. Σκύθαι.
54. Κρίσις, σατυρικόν.	90. Σκύριοι.
55. Κωφοί, σατυρικόν.	91. Τάνταλος (?).
56. Λάκωναι.	92. Τεύκρος.
57. Λαοκόων.	93. Τήλεφος (?).
58. Λαρισαῖοι.	94. Τηρέως.
59. Λήμναι πρότεραι.	95. Τραχίνοι.
60. Λήμναι δευτέραι.	96. Τριπτόλεμος.
61. Μάντις, ἢ Πολύιδος.	97. Τρωῖλος.
62. Μελέαγρος.	98. Τυμπαρισταί.
63. Μυσοί.	99. Τυνδάρεως.
64. Μῶμος, σατυρικόν.	100. Τυρῶ πρότερα.
65. Ναύπλιος καταπλέων.	101. Τυρῶ δευτέρα.
66. Ναύπλιος πυρκαεύς.	102. Ὑβρις, σατυρικόν.
67. Νανσικᾶς, ἢ Πλύντριαι.	103. Ὑδροφόροι.
68. Νιόβη.	104. Φαίακες.
69. Ξοανηφόροι (?).	105. Φαῖδρα.
70. Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ.	106. Φθιώτιδες.
71. Ὀδυσσεὺς μαινόμενος.	107. Φιλοκτήτης ὁ ἐν Λήμνῳ.
72. Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ.	108. Φιλοκτήτης ὁ ἐν Τροίᾳ.
73. Οἰδίπους τύραννος.	109. Φινεὺς πρότερος.
74. Οἰκλῆς.	110. Φινεὺς δεύτερος.
75. Οἰνέως.	111. Φοῖνιξ.
76. Οἰνόμαος ἢ Ἰπποδάμεια.	112. Φρίξος.
77. Παλαμήδης.	113. Φρύγες (?).
78. Πανδώρα, ἢ Σφυροκόποι.	114. Χρύσης.
79. Πελίας (?).	115. Ὠρεΐθια.

Omisi in hoc indice fabulas plures quae manifestis debentur vel grammaticorum vel librariorum erroribus, toleravi vero alias nonnullas quae ipsae quoque suspectae sunt vel diversis appellatae

nominibus ita ut interdum duae esse fabulae videantur quae una fuit fabula, de quibus dixi in annotationibus ad *Fragmenta*. His omnibus detractis fabulae vix centum et decem relinquuntur, quarum quum pars fere quinta ex uno tantum duobusve grammaticorum testimoniis cognita sit, non mirandum est viginti circiter alias fabulas tam mature perisse ut ne antiquissimis quidem grammaticis earum copia fuerit: quod saepius accidisse novimus². Numerum autem fabularum grammatici Alexandrini haud dubie ex tabulis didascalicis computarunt, fabulis quae correctae et mutatae iterum in scenam productae essent pro novis numeratis: de quo genere dixi in annotatione ad *Athamantis fragmentum primum*.

Constituto fabularum numero de divisione earum in *tetralogias* eo magis dicendum est quod numerus impar 123. huius divisioni repugnare videatur. Nam poetas tragicos Athenienses Aeschyli; Sophoclis et Euripidis aetate et ultra haec tempora solis certasse tetralogiis, i. e. tribus tragoediis cum fabula satyrica conjunctim productis, tot exemplis et indiciis compertum habemus³ ut prorsus incredibile sit quod nemo praeter Suidam tradidit, Sophoclem ἀρξας τοῦ δράματος πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι: cujus erroris originem supra patefeci p. xxxv. Itaque hac ratione non licet numerum imparem 123. explicare, qui triginta tetralogias continet cum fabulis tribus: de quibus tamen satis probabilis in promptu est conjectura. Nam quum Oedipi Colonei fabula post mortem demum poetae (olymp. 94, 3.) in certamen producta sit ab Sophoclis nepote cognomine, verisimile est Sophoclem, quum moreretur, tetralogiae trigesimae primae tres tantum reliquisse fabulas, quibus quartam Sophocles nepos addiderit, quemadmodum Aristias, ut ex didascalia Aeschyli Septem ad Thebas fabulae novimus, tribus tragoediis ab se scriptis Παλαιστὰς σαρύπου Pratinae patris adjunxit.

Non magis tetralogiis alia adversatur numeri nota in *Argumento* Antigoniae ab ignoto auctore tradita, λέλεται δὲ τὸ δράμα λβ'. Quae verba quum neque ex indice fabularum alphabetico sumta esse possint—nam vix viginti nomina fabularum Sophoclis novimus ab

² Sic in *Argumento Medae* Euripidis tetralogia memoratur, Μηδεῖα, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θεριστάς τετραοί, addito οὐ σώζεται, quo significatur Θεριστὰς fabulam non venisse in manus grammaticorum Alexandrinorum. Similiter de

Cratini comoedia Χειμαῖοι in *Argumento* Aristophanis Acharnensium, οὐ σώζοντα. De quo plura dixit Elmsleius in annot. ad *Medeam* p. 71.

³ Vid. Welcker. vol. 3. p. 893. 895.

littera A incipientia—nec verisimile sit ad indicem referenda esse in quo fabularum nomina nullo aut alphabeti aut temporis ordine enumerata essent, temporis aliquam notationem continere manifestum est. Ex quo tamen non sequitur Antigonam quartam fuisse tetralogiae octavae fabulam. Nam etsi satis probabile est Sophoclem quoque interdum trilogiis tragicis drama quod chorum haberet non ex satyris, sed aliis compositum personis adjunxisse—quale *Ἀχαιῶν σύνδειπνον* et *Ἀχιλλέως ἐραστὰν* fuisse videntur—nemo tamen Alcestidis Euripideae exemplo, cujus ex didascalia hoc dramatum genus cognovimus, adeo abutetur ut Antigonam, fabulam tragica gravitate insignem, ad quartum in tetralogia locum detrudat. Quamobrem si numeri *λβ'* ea quam supra dicebamus ratio est, non dubitandum quin ex indice sumtus sit in quo tragoediae secundum temporum ordinem dispositae et ab fabulis satyricis segregatae fuerint: quod conjecit Welckerus vol. 2. p. 185. Quo pacto Antigonam secunda erit tetralogiae undecimae tragoedia, vel, annumeratis fabulis satyricis, quadragesima secunda poetae fabula. Qua conjectura hoc quoque consequimur ut probabilior inter numerum fabularum ante et post Antigonam, quam anno aetatis quinquagesimo quinto scripsisse videtur, editarum proportio intercedat.

Proposui haec non alio consilio quam ut ostenderem numeros *πρῶτ'* et *λβ'*, si recte scripti sint, non impedire quominus Sophoclem, ut reliquos illius aetatis tragicos, constanter tetralogiis usum esse putemus: etsi quas ego reddidi numerorum illorum rationes incertae sunt. Nam quae Suidas alique grammatici de numero fabularum ab singulis poetis scenicis scriptarum annotarunt pleraque tam fluxa sunt et incerta ut grammatici ipsi non raro alios ab aliis numeros positos esse tradant, ne quid de erroribus dicam librariorum, qui numeros saepe corruerunt et interdum prorsus incredibiles intulerunt, cujusmodi est quod Choerilum tragoedias centum et sexaginta, Astydamanthem, Morsimi filium, ducentas adeo et quadraginta scripsisse nunc apud Suidam legitur. In Sophoclis tamen fabularum numero quum nihil sit quod ab ratione abhorreat, uti eo licebit donec falsum esse certis demonstratum fuerit indiciiis. Triginta igitur tetralogias—nam trigesimam primam imperfectam ab eo relictam videri supra dicebamus—si in scenam produxit Sophocles, sequitur tragoedias eum scripsisse nonaginta, fabulas autem satyricas, vel quae satyricarum locum tenerent, triginta. Cui rationi non adversatur quod inter nomina fabularum

eo explicat quod dramata satyrica
posteris lectae fuerint.

Tetralogiarum triginta et unius
riarum quas Sophocles in certamin
numerus, etsi trium quae supersu
nonnihil inter se discrepant. Ma
qui post verba de numero fabular
ἐλαβε κδ', minimum Diodorus 13, 10,
Callia) ἐτελεύτησε Σοφοκλῆς Σοφίλλ
σας ἐνεήκοντα, νίκας δ' ἔχων ὀκτώκα
Carystius Pergamenus, a biographo
βεν εἰκοσιν, ὧς φησι Καρύστιος, πολλ
τεία δ' οὐδεπώποτε. Qui fortasse ver
certe quam qui ab Suida positus ei
numerus. Nam si vel viciis tantum
est admirabili multoque splendidiore
qui quum nonaginta circiter fabulas
alter quinque tantum victorias report
tetralogiis si vicit Sophocles, sequitur
loco habitas: nam de tertio quominu
biographi testimonium, cujus de ver
an tetralogiae primo. quae

schyli filio, cessit olympiadis 87. anno secundo, ut ex didascalia Euripidis Medae discimus, *ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἀρχοντος κατὰ τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐβδόμης ὀλυμπιάδα*. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Victoriae vero unius tantum memoria servata est in didascalia Alcestidis, *ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίνου ἀρχοντος* (olymp. 85, 2.). πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς, δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκμέωνι τῷ διὰ Ψωφίδος, Τηλέφῳ, Ἀλκίστιδι. Nam quod tetralogiam in qua Antigona fuit primo loco dignam habitam esse viri docti putant, probabilis quidem in tanta illius fabulae praestantia, sed tamen incerta conjectura est, quum fama nitatur de praetura propter applausum quo tragoedia illa excerpta fuerit in Sophoclem collata, cujus fidem exiguum esse in Praefatione ad Antigonom ostendi p. xx.

Chorum aliquando Sophocli ab magistratu denegatum esse ex fragmento Cratini Βουκόλων apud Athenaeum 14. p. 638 d. novimus, de quo videnda Meinekii disputatio vol. 1. p. 27. et Welcker. vol. 3. p. 1025: *ὅς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλείῃ χορὸν, | τῷ Κλεομάχῳ δ', ὃν οὐκ ἂν ἤξιον ἔγω | ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδῶνια*, quae verba de eodem dicta sunt archonte qui Cratino quoque chorum petenti denegaverat, quod ex eadem Cratini fabula annotavit Hesychius s. v. *Πυρπυρέγγει*.

De poetis quibuscum Sophocles in certaminibus scenicis contenderit, inter quos primum locum tenent Aeschylus et Euripides, supra diximus, omisso tamen Choerilo, quem inter illos numerat biographus p. 6, 7. *συνηγωνίσαστο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ καὶ Χοερίῳ καὶ Ἀριστίῳ* (Aristiae nomen omittunt codices quattuor) καὶ ἄλλοις πολλοῖς καὶ ἰοφῶντι τῷ νῖφ. Nam etsi fieri potuit ut cum Choerilo ad summam senectutem provecto—nam fabulas docere coepit olympiade 64. et tragoedias cum Phrynicho docuisse dicitur olymp. 74, 2.—Sophocles certaverit olympiade 77., multo tamen probabilius est, quod Naekius in libro de Choerilo p. 8. conjecit, grammaticum qui Aeschylum cum Choerilo et Sophocle certasse nosset, Sophoclem pariter credidisse cum Aeschylō et Choerilo de palma contendisse.

De anno quo tragoedias docere coeperit Sophocles disertum est chronographi testimonium in marmore Pario apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. 2. p. 302, 72. *ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ^x ἐτῶν ὧν κη', ἔτη σ'* (annis ab Diogneto archonte

^x Τραγῳδίᾳ dixit numero singulari, nulla habita numeri fabularum ex quibus tetralogia constat ratione, more antiquo locutus, ut

...ex summi verbis I
 tiae Alexandro magno regnante, qui
 in toto orbe terrarum potentissima,

Plato Sympos. p. 173 a. ὅτε τῇ πρώ- ἡ
 τῇ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, ubi ἑ
 de tetralogia agi quae Dionysiis re
 urbanis acta sit Platonis verba sy
 ostendunt p. 175 e. ἡ δὲ σὴ σοφία W
 ἐξέλαμψε καὶ ἐκφανῆς ἐγένετο πρῶτη cr
 ἐν μέτρῳ τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ m
 τρισμυρίοις, quod non posse intel im
 ligi nisi de Dionysiis urbanis, ubi po
 peregrini plurimi ludos scenicos vei
 Athenis spectabant, verissime mo- qu
 nuit Sauppius: quod non intel cor
 legerat Athenaeus qui Agathonis nib
 victoriam Lenaeis adscribit 5. p. ma
 217 e. Ἀγάθων ἐπὶ ἔρχοντος Εὐφύμου tur,
 (olymp. 90, 4.) στεφανοῦται Ἀθηναί- app
 αῖς, de quibus absurde dictum fore ἐν et
 μέτρῳ Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυ- scho
 ρίοις Aristophanis verba docent
 Acharn. 502. οὐ γὰρ με νῦν γε δια- γεια
 βαλεῖ Κλέων δὲ | ξένων παρόντων OIdi
 τῶν πόλεω κακῶς λέγω. | αἰτοὶ γὰρ y
 ἔσμεν οὗτοι Ἀθηναῖοι τ' ἄλλοι, | κοῦπω an i
 ξένου πάρεσιν. Tetralogias vel, ubi num
 de tribus tragoediis agitur, τριλο- Brun
 γίας nomen. tum

annis fere cslv Sophocles poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudaverit, ad verbum translata sententia 'et fortunatam Italiam frumento canere candido.'” De quo non satis causae erat cur dubitaret Welckerus p. 310. qui, etsi verum sit inter olymp. 77, 4. mortemque Alexandri, qui olymp. 114, 1. obiit, annos numerari centum et quadraginta quinque, tamen Plinium, si annus quo Triptoleum ediderit Sophocles ignotus ei fuerit, etiam illum ponere annum potuisse observat quo Sophoclem primas docuisse fabulas sciret. Multo gravioribus dubitationibus obnoxia sunt quae de prima Sophoclis commissione narravit Plutarchus in Vita Cimonis c. 8. his verbis usus, παραλαβὼν τὴν νῆσον (Scyrum) ὁ Κίμων τοὺς μὲν Δόλοπας ἐξήλασε καὶ τὸν Αἰγαῖον ἠλευθέρωσε, πυνθανόμενος δὲ τὸν παλαιὸν Θησέα τὸν Αἰγέως φυγόντα μὲν ἐξ Ἀθηρῶν εἰς Σκύρον, αὐτοῦ δ' ἀποθανόντα δόλῳ διὰ φόβον ὑπὸ Λυκομήδους τοῦ βασιλέως, ἐσπούδασε τὸν τάφον ἀνευρεῖν. καὶ γὰρ ἦν χρησμός Ἀθηναίοις τὰ Θησέως λείψανα κελεύων ἀνακομίζειν εἰς ἄστυ καὶ τιμᾶν ὡς ἦρωα πρῆπόντως, ἀλλ' ἡγρόουν ὅπου κείται, Σκυρίων οὐχ ὁμολογούντων οὐδ' ἐώστων ἀναζητεῖν. τότε δὴ πολλὴ φιλοτιμία τοῦ σηκοῦ μόγις ἐξευρεθέντος ἐνθήμερος ὁ Κίμων εἰς τὴν αὐτοῦ τριήρη τὴν ὅσῃ καὶ τᾶλλα κοσμήσας μεγαλοπρεπῶς κατήγαγεν εἰς τὴν αὐτοῦ δι' ἐτῶν σχεδὸν τετρακοσίαν (ὀκτακοσίαν Meursius). ἐφ' ᾧ καὶ μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἡδέως ὁ δῆμος ἔσχευ. ἔθεντο δ' εἰς μνήμην αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν τραγῳδῶν κρίσιν ὀνομαστήν γενομένην. πρώτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος Ἀψεφίων ὁ ἀρχων, φιλονεικίας οὐσης καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν, κριτὰς μὲν οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος, ὡς δὲ Κίμων μετὰ τῶν συστρατῆγων προελθὼν εἰς τὸ θέατρον ἐποίησατο τῷ θεῷ τὰς νεομυσμένας σπονδὰς, οὐκ ἀφήκεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν, ἀλλ' ὀρκώσας ἡνάγκασε καθίσαι καὶ κρίναι δέκα ὄντας, ἀπὸ φυλῆς ἓνα ἐκάστης. ὁ μὲν οὖν ἀγὼν καὶ διὰ τὸ τῶν κριτῶν ἀξίωμα τὴν φιλοτιμίαν ὑπερέβαλε. νικήσαντος δὲ τοῦ Σοφοκλέους λέγεται Δισχύλον περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόντα χρόνον οὐ πολὺν Ἀθήνησι διαγαγεῖν, εἰτ' οἰχῆσθαι δι' ὀργὴν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαιπται. Comicozum judices quinque fuisse grammaticorum testimonio constat: ex quo colligitur parem qui de poetis tragicis iudicium faceret numerum constitutum fuisse, et ita quidem ut ab senatu quingentorum, quantum ex Isocratis or. 17. p. 365. perspicui potest, votis secretis nomina eorum ex quibus quinque iudices eligendi essent, in urnam conjicerentur, post actas demum tragoedias sortium ducen-

scriptum est oscitantia et ipsius c
Vita Thesei c. 36. ubi septem an
Phaedone, factum illud esse narra
ita excusarent ut Cimonis ex Scyro
ab Plutarcho memoratum esse fingi
riam ad Eurymedontem fluvium de
cere vellet, qui facilius cum tempor
clis conciliari potest. Non minus
Athenas propter Sophoclis victoria
fabellae etiam ab Aeschyli biograph
verbis uso quae satis produnt de Ae
que causis alios alia esse hariolato
διῆρε δὲ ὡς Ἱέρωνα, κατὰ τινὰς μὲν, ἰ
καὶ ἡσσηθεὶς νέφ' ὄντι Σοφοκλεῖ, κατὰ ἑ
ραβῶν τεθνηκότας ἐλεγείῃ ἡσσηθεὶς Σο
post Sophoclis victoriam anno, i. e. o
tem fuisse ibique Aristiam et Polyp
vicisse certissima didascaliarum fide
tulit postquam tetralogiam Oresteam
tertioque anno post illic diem supre
relinquendum est utrum Plutarchi

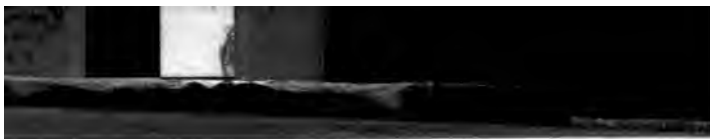
* Pluribus haec persecuti sunt
H 2

aliquid veri contineat, an tota sit ex genere historiolarum quales plurimas a biographis, inprimis ab Satyro Peripatetico, propagatas esse supra vidimus, interdum tam scite excogitatas ad augendum clarorum nominum splendorem ut non mirandum sit plurimos omni tempore lectores esse inventos qui aegre talia sibi eripi paterentur. Quorum numerum magnopere augere et peritiores quoque lectores saepius fallere potuissent biographi, si paullo astutiores fuissent cavissentque, quod facillimum erat, ne turpibus contra temporum rationem peccatis, qualia plurima commisisse reperiuntur, sua ipei inventa everterent.

De proximarum post Triptoleum fabularum temporibus usque ad extremam poetae aetatem perpauca sunt quae vel certis testimoniis nitantur vel probabili conjectura investigari potuerint. Ad fabulas septem superstites quod attinet, novimus Antigonom, si vera sit ignoti grammatici narratio de praetura propter hanc fabulam in Sophoclem collata narratio, actam esse exeunte olympiade octogesima quarta; deinde didascaliarum fide constat Philoctetam olymp. 92, 3. archonte Glaucippo, Oedipum Coloneum post mortem poetae olymp. 94, 3. archonte Micone actam esse. Reliquarum fabularum quattuor tempora etsi accurate definiri nequeunt, tamen ex carminum melicorum compositione, metrorum delectu aliisque indiciis tantum certe perspicimus quae antiquiores sint habendae, quae inferiori aetati poetae adscribendae: de quo suis locis diximus in Prolegomenis Antigonomque omnium quae supersunt antiquissimam esse ostendimus. De Oedipo Rege mira est narratio Athenaei 7. p. 276 a. καὶ γὰρ Καλλίαν ἱστορεῖ (Κλέαρχος) τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνθεῖναι τραγῳδίαν, ἀφ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διαθεσιν (*personarum descriptionem* interpretatur Hermannus Opusc. vol. I. p. 141.) Εὐριπίδην ἐν Μηδείᾳ καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν. et 10. p. 453 c. ὁ δὲ Ἀθηναῖος Καλλίας (ἐζητοῦμεν γὰρ ἔτι πρότερον περὶ αὐτοῦ) μικρὸν ἔμπροσθεν γενόμενος τοῖς χρόνοις Στράτιδος, ἐποίησε τὴν καλουμένην γραμματικὴν τραγῳδίαν, οὕτω διατάξας. πρόλογος μὲν αὐτῆς ἔστιν ἐκ τῶν στοιχείων, ὃν χρὴ λέγειν διαιροῦντας κατὰ τὰς παραγραφὰς καὶ τὴν τελευτὴν καταστροφικῶς ποιούμενους (eis τὸ ω addit Hermannus)

Ἔστ' ἀλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, θεοῦ πὰρ εἰ,
ζήτ', ἦτα, θήτ', ἰῶτα, κάππα, λάβδα, μῦ,
νῦ, ξῦ, τὸ οὐ, πί, ρῶ, τὸ σάν, ταῦ, ὦ παρόν,
φί, χί τε τῷ ψί εἰς τὸ ὦ.

ὁ χορὸς δὲ γυναικῶν ἐκ τῶν σύνδου πεποικημένους αὐτῷ ἐστὶν ἑμμετρος ᾄμα καὶ μεμελοποιημένους τόνδε τὸν τρόπον, βῆτα ἄλφα βα, βῆτα εἰ βε, βῆτα ἦτα βη, βῆτα ἰῶτα βι, βῆτα οὐ βο, βῆτα υἱ βυ, βῆτα ὦ βω. καὶ πάλιν ἐν ἀντιστροφῇ τοῦ μέλους καὶ τοῦ μέτρου, γάμμα ἄλφα, γάμμα εἰ, γάμμα ἦτα, γάμμα ἰῶτα, γάμμα οὐ, γάμμα υἱ, γάμμα ὦ. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν συλλαβῶν ὁμοίως ἐκάστων τό τε μέτρον καὶ τὸ μέλος ἐν ἀντιστρόφοις ἔχουσι πᾶσαι ταυτὸν. ὥστε τὸν Εὐριπίδην μὴ μόνον ὑπονοεῖσθαι τὴν Μήδειαν ἐντεῦθεν πεποικηκέναι πᾶσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλος αὐτὸ μετενηνοχότα φανερόν εἶναι. (τὸν δὲ Σοφοκλέα διελεῖν φασὶν ἀποτολμῆσαι τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ τοῦτ' ἀκούσαντα, καὶ ποιῆσαι ἐν τῷ Οἰδίποδι οὕτως

ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ τί ταῦτ' ^c
ἄλλως ἐλέγχεις;)

διόπερ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστροφὰς ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς ζοικεν, εἰς τὰς τραγῳδίας, etc. Medeam Euripidis ex didascalii novimus editam esse olymp. 87, 1. eidemque olympiadi Sophoclis Oedipum Regem adscribendum videri in Prolegomenis ad eam fabulam diximus; Calliam comicum, cui hanc γραμματικὴν τραγῳδίαν tribuit Athenaeus, ante olympiadem 89., Strattidem ante olympiadem 92., fabulas docuisse Meinekius ostendit in Historia comicorum p. 213. Literae denique Ionicae ab Simonide, ut credebatur, inventae, quarum multus in versibus ab Athenaeo allatis usus est, etsi olympiade demum 94, 2. archonte Euclide publica auctoritate Athenis sint receptae, tamen longo tempore ante privatim sunt usurpatae, de quo ex Euripidis Thesei fragmento apud Athenaeum 10. p. 454 b. et aliunde satis constat. Itaque per temporum rationem Callias ante olympiadem 87. γραμματικὴν τραγῳδίαν scripsisse et Euripides ac Sophocles usi ea esse possunt, quum carmina melica ille Medae, hic Oedipi Regis componerent, etsi qua ratione id fecerint obscurum manet, quum Calliae tragoedia perierit, Athenaeus autem nimis breviter et verbis partim ambiguus ea de re dixerit. Quod de elisione in fine trimetri altero loco addidit Athenaeus indicio est ejusdem generis exempla apud Calliam fuisse, etsi manifeste fallitur Hermannus (Opusc. vol. 1. p. 137.) qui versus supra allatos sic digessit,

^c Simili elisione *μολόντ'* in fine trimetri positum est in Oed. Col. 1164. Sed talia rarissima fuisse videntur. Aliquanto frequentius

apud Sophoclem, Euripidem et comicos δ' et τ' elisis in fine trimetrorum reperiuntur.

Ἔστ' ἀλφα, βῆ-

τα, γάμμα, δέλτα, θεοῦ παρ' εἰ, ζῆτ', ἦτα, θῆτ'—

Nam θῆτ' in fine versus poni potuisset eliso α, sed nominis βῆτα syllabam alteram in versum proximum translata fuisse parum credibile videtur. Welckerus (in commentatione de hac tragoedia Museo Rhenano a. 1832. inserta vol. 1. p. 152.) totam narrationem ex Stratidis comoedia Medea ductam esse coniecit, in qua joco dictum fuerit carmina chori in Medea Euripidis similiter esse composita atque Calliae tragoediam grammaticam, Sophoclemque vocalem in fine trimetri elisisse eodem modo quo Callias: cujus tragoediam quum post literas demum Ionicas auctoritate publica receptas, i. e. post olymp. 94, 2., scriptam esse conjiciat Welckerus, sequeretur non Calliam Euripidi et Sophocli, sed Euripidem potius et Sophoclem Calliae praevisse. Quae omnia parum probabilia esse visa sunt Bernhardy in Historia Lit. Gr. vol. 2. part. 2. p. 29. qui Calliam non comicum poetam fuisse credit, quod Athenaeus crediderat, sed aliquanto antiquiorem artis grammaticae magistrum, qui τραγωδίαν illam γραμματικὴν, fortasse juvenilis institutionis causa, composuerit, quod ante Medeam Euripidis et Oedipum Regem Sophoclis factum esse. Quae satis probabilis opinio videri potest, quum hanc artis grammaticae partem diligenter ab veteribus tractatam esse ex Platone et aliunde constet (de quo docte disseruit Joann. Classenus in commentatione de grammaticae Graecae primordiis, Bonnae edita a. 1829., p. 3. seqq.) et in fragmentis Euripidis, Agathonis et Theodectae, quae Athenaeus l. c. p. 453. 454. apposuit, literarum ex quibus Θεσείως nomen constat figurae describantur: quale quid etiam Sophoclem in Amphiarao, fabula satyrica, fecisse Athenaeus refert. Nihilominus haec quoque conjectura difficultate quadam premitur. Nam etsi literae Ionicae diu ante olymp. 94, 2. cognitae Athenis fuerunt, non est tamen verisimile jam ante olymp. 87, 1. tam pervulgatas eas fuisse ut pueri in scholis docerentur. Quamobrem Welckerum, etsi parum probabilis ejus de Stratidis Medea conjectura est, tamen recte judicasse puto Calliae tragoediam multis post Euripidis Medeam Sophoclisque Oedipum annis scriptam esse. De quo si recte judicamus, sequitur Clearchi narrationem, quam repetivit Athenaeus, literatoris alicujus invento niti, qui propter rationes nunc, postquam Calliae tragoedia periit, incognitas excogitaverit quae Athenaeus fortasse parum accurate narravit, neglecta temporum ratione: quemadmodum grammaticus quem

ac quo paulo ante dicebamus.
ante Aristophanis Nubes (i. e.
Vespas (olymph. 89, 2.), Helen
88, 4.) Tyronem ante Lysistrat
quum ad harum fabularum loc
phanes. De ceterarum temporil

In eligendis fabularum argur
Sophocles, tamen in universum
iniit. Nam dimidia fere fabula
veterum epicorum carminibus
sea, multo plura ex poetis cycli
menta ex poetis cyclo epico p
veteribus sumta sunt. Horum
positorum indicem Welckerus p.
p. 1485-1497: nos quae certa an
gomenis ad septem fabulas super
ditarum fragmenta memoravimus
acceptas in tragoediis tractaverit
ex tragoediis quae supersunt colli
las multis modis variasse et amp
aptas redderet. Idem haud dubi
cilius de his iudicium est, quum
fabulae et exigua fragmenta. *quor*

1 artis tragicæ rudimenta ab Thespide jacta esse constat. tragoedias docere coepisse olympiade 61. Suidas annotavit πρῶτος. Quam temporis notam confirmat Marmor Parium 58. ubi videndæ Boeckhii annotationes p. 317. et 337. De et nominibus fabularum nihil compertum habemus, nisi attuor memorat Suidas, quæ Bentleio (in Dissertatione de le p. 281. ed. Lips.) ex iis esse videbantur quas Heraclides composuerat, sed Thespidis nomine inscriptas ediderat, ut L. 5, 92. rettulit. Præmium tragoedias docenti hircum um fuisse Thespidis ætate (unde nomen factum τραγωδίας) raphus marmoris Parii aliique narrant: sed certamina poecenica (ἐναγωνίους ἀμύλλας) tum temporis nulla fuisse supra Plutarchi testimonio usi in Vita Solonis c. 29.

idii aequalis, etsi ætate paullo minor, Choerilus fuit. Hunc de 64. καθεῖναι εἰς ἀγῶνας et victorias reportasse tredecim ab nnotatum est, qui δράματα ei tribuit centum et sexaginta, to sive ipsius sive librarii errore. Certamina tragicorum ætate instituta fuisse Suidæ verba docent, etsi nec de poetarum qui inter se contenderint nec de numero fabulae ab singulis poetis productæ fuerint quidquam proditum dramata satyrica qua lege cum tragoediis conjuncta fuerint: qualia non a Pratina^d demum, qui non pauca composuit, ab Choerilo scripta fuisse ex veteris poetæ versu, quem tici Latini servarunt, colligitur, ἥνικα μὲν βασιλεὺς ἦν Χοερί-στυροῖς.

is clari nominis tragicus Phrynichus Polyphradmonis filius espidi, cujus discipulus ab Suida dicitur, et Choerilo aequa- multis, si non Choerilo, certe Thespide annis inferior. Hunc de 67. vicisse annotavit Suidas, eundemque tragoediam dolymp. 75, 4.. archonte Adimanto, certissima monumenti cho- le constat, quod Plutarchus memoravit in Vita Themistoclis e. trigesimo quinto post priorem illam victoriam anno. In- l tempus non plures eum fabulas scripsisse quam novem, nomina apposuit Suidas, et per se parum credibile est et ur fabularum quarundam memoria quam alii scriptores ser-

μα, Πρατίνας:—ποιητὴς τρα-
γωγιῶν ζήτο δὲ Αἰσχύλῳ
μῆλιν ἐπὶ τῇ ἐβδομηκοστῇ

ὀλυμπιάδῳ, καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύ-
ρους.—καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ν',
ὧν σατυρικά λβ'. ἐνίκησε δὲ ἅπασι.

... hominis heres, ab uno
 (s. v. Φρύνιχος), καὶ παῖδα ἔσχε
 autem ab eo scriptarum ne una
 multis abhinc annis Aeschyli Se
 ex codice Mediceo edita Polyphi
 geam, actam olymp. 78, 1., in luc
 cam illam de novem fabulis no
 judicanda Phrynichi de tragoedia
 ab multis inde ab Aristophane
 multo majora fuerint necesse est
 tandum quin fabulas multo quam
 primusque tetralogiarum auctor e
 gulas, ut Thespis et Choerilus fec
 goedias, de quo disertum habebit
 nium, si verba in Suidae excerptis
 phoclem relata, καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῖ
 ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν, et πρὸς Θέσπι
 in modum conformentur quem su
 ad Phrynichum referantur, πρὸς Ε
 καὶ αὐτὸς (vel καὶ πρῶτος) ἤρξε τοῦ
 ἀλλὰ τετραλογίαν. Nam vulgaris
 nium tetralogiis usum esse, in m
 enim, etsi omnia minima Aeschyl
 grammaticis sunt memorata, tamen
 ne verbum quidem usquam legitur
 rationi non

dibile videtur quam nunquam eum cum Phrynicho, clarissimo illius aetatis poeta, de victoria contendisse. Jam si Aeschylus tetralogiis cum Phrynicho certavit, sequitur Phrynichum quoque tetralogias^e produxisse. Absurdum est enim credere tetralogias contra fabulas singulas in certamen productas fuisse. Falluntur igitur qui tetralogias ab Aeschilo demum inventas esse, Phrynichum autem usque ad extrema vitae tempora nonnisi singulas produxisse fabulas credunt. Quorum sententia non potest defendi, nisi quis fingere velit Aeschylum inde ab olympiade 70, 2. usque ad mortem Phrynichi, quam non ante olymp. 75, 4. evenisse liquet, i. e. per annos plus quam viginti quinque nonnisi singulas in certamen commisisse fabulas, donec anno aetatis quinquagesimo secundo tetralogias componere ei in mentem venerit, qualem olymp. 76, 4. ab eo commissam esse ex didascalii Persarum scimus. Quae facile intelligitur quam improbabilia sint commenta. Quicumque autem primus tetralogiam composuit, sive is Phrynichus, sive Aeschylus, sive alius fuit, necessario consilium suum cum duobus minimum aliis poetis communicare iisque auctor esse debuit ut ipsi quoque tetralogias in certamen producerent. Quod nisi fecisset, haud dubie accidisset ut ipse quattuor, duo autem alii poetae unam quisque fabulam exhiberent viribusque prorsus imparibus de victoria contenderetur. Quod unquam factum esse tam incredibile est ut, nisi deserto scriptoris fide digni testimonio confirmetur, credi ab nemine possit.

De legibus quas Phrynichus in tetralogiis componendis secutus sit nullus conjecturis locus est, quum me unam quidem ejus tetralogiam cognitam habeamus. Aeschylum vero certissimum est tetralogias plerumque ita composuisse ut in eodem quaeque versarentur argumento per tres tragoedias, interdum etiam per drama satyricum, continuato, ut in tetralogia Oresteia factum videmus, ex Agamemnone, Choephoris, Eumenidibus et Proteo, et in tetralogia Oedipodea ex Laio, Oedipo, Septem ad Thebas et Sphinge composita. Non constanter tamen tetralogias sic ab eo compositas fuisse et exempla quaedam^f docent et ratio comprobatur. Nam si hanc sibi legem scripserant tragici ut nonnisi tragoedias consociarent in eodem ver-

^e Phrynichum tetralogiis usum esse etiam Schoellius sensit in libro novissimo de tetralogiis p. 44, 80. etiam quam finxit tetralogiam, compositam ex *Phrygiensibus*, *Thracibus*, *Persarum* et fabula satyrica ignota,

conjecturis nititur incertissimis.

^f Certissimum est tetralogiae, in qua Persarum fabula fuit, exemplum, quod in annotatione proxima memoramus.

santes argumento, fabulas non paucas, quantumvis tragoediis aptas, excludere debuissent, quae uni quidem duabusve tragoediis, verum non tribus explendis sufficerent: ex quo genere Promethei fabula est 5. Vanissima vero recentiorum quorundam virorum doctorum opinio est, tragicos, etsi interdum diversi argumenti tragoedias una conjunxerint tetralogia, tamen curasse ut sententiam aliquam tribus tragoediis communem adumbrarent: quod perinde est ac si quis hodie tres quascunque tragoedias, unam Aeschyli, unam Shakspearii, unam Calderonis, conjunctas exhibeat easque trilogiae nomine appellet, quia non difficile est communem quandam quibusvis tragoediis sententiam investigare, exemplis illustratam vel similibus vel contrariis, quia, ut Longinus dicit, τὰ ἐναντία ἐκ τῶν ἐναντίων φερούται.

Progredimur ad Sophoclem, quem ipsum quoque non singulas

5 Fabulam de Prometheo Aeschylus duabus tractavit tragoediis, Προμηθεὶ δεσμώτη, quae superest, et Προμηθεὶ λυομένῃ, cujus fragmenta nonnulla supersunt, primo et secundo vel secundo et tertio in tetralogia loco positis, et alia addita, cujus nomen nescimus tragoedia. Nam quod viri docti non pauci, ut trilogiam conficerent Prometheam, excogitarunt, tertiam hujus trilogiae fabulam Προμηθεὶα πυρκαϊά fuisse, prope ex nihilo fictum est, ut monui ad Aeschyli fragm. 187. p. 288. ed. Oxon. Nittur enim verbis Pollucis 9, 56. ὁ δ' ἐμπήσας τάχ' ἂν πυρκαῖς ὀνομάζοιτο κατ' Ἀλσχύλον καὶ Σοφοκλέα, οὕτως ἐτιγρύναντας τὰ δράματα, τὸν μὲν τὸν Προμηθεά, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. quod aptissimum Nauplio Sophocleo, qui naves concremavit, epitheton fuit, ineptum vero est Prometheo, qui nihil hujusmodi commisit, sed ignem Jovi surreptum cum mortalibus communicavit, quam fabulae Prometheae partem, aptissimam jocis lusuque satyrorum, Aeschylus tractavit in Prometheo eo qui trilogiae tragicæ ex Phineo, Pernis et Glauco Potniensi compositæ (olymp. 76, 1.) ad-

jectus fuit, ut ex didascalii Persarum novimus; qui Προμηθεὶς πυρφόρος appellatus est, ut a Prometheo δεσμώτη et Prometheo λυομένῃ distingueretur, fortasse post tetralogiam illam scriptis. Cui cognomini Pollux memoriae errore πυρκαῖς substituit: ut non mirandum sit Prometheum πυρκαϊά ab nemine præter Pollucem memorari, qui errorem suum repetit 10, 64. ubi versum λινᾷ δὲ, πῖσσα κέμειλλον μακροὶ τόνοι ex Προμηθεὶ πυρκαῖῃ affert, quum πυρφόρος dicere debuisset. Quod autem Προμηθεὶς πυρφόρος tribus adjectus fuit tragoediis, quæ nihil cum Prometheo commune habent, ipsum quoque quodammodo indicio est fabulam de Prometheo Aeschylo non esse visam sufficere ad tres tragoedias componendas. Nam si trilogiam Prometheam scripsisset, qualem viri docti finxerunt, quarto loco Προμηθεά πυρφόρον addere potuisset, etsi inverso rerum ordine, quemadmodum tetralogiae Oedipodæ, ex Laio, Oedipo et Septem adversus Thebas compositæ, Σφίγγα σαρπηχην adjecit, ordine pariter inverso.

in scenam produxisse fabulas, sed tetralogias, supra ostendimus ex didascaliarum quarundam fragmentis, in quibus Sophocles cum poetis tetralogias docentibus contendisse dicitur, quod non aliter fieri potuit quam ut tetralogiis tetralogias opponeret, etsi infelici casu accidit ut ne unius quidem tetralogiae Sophocleae fabulas ab grammaticis annotatas habeamus. Liberior tamen in hoc genere Sophoclem quam Aeschylum versatum esse insigni docemur Antigoniae, Oedipi Regis et Oedipi Colonei exemplo, quae fabulae si Aeschylō scribendae fuissent, non dubitandum quin una eas comprehensurus fuisset tetralogia, Antigona tertio loco posita, additque vel similis vel diversi argumenti dramate satyrico. Verum longe aliud placuit Sophocli, qui tres tragoedias illas ordine inverso et multorum annorum intervallis disparatas edidit, Antigona olympiade 84, Oedipum Regem olympiade 87, ut videtur, Oedipum vero Coloneum moriens reliquit nepoti, qui eam in scenam produxit olymp. 94, 3. cum tribus aliis fabulis, etsi non constat quibus. Ex quo probabiliter colligimus idem Sophoclem in aliis fecisse tragoedias, etsi non dubium videtur quin ipse quoque tetralogias ediderit quarum tragoediae argumenti quadam perpetuitate cohaerent. Neque enim ulla excogitari ratio potest cur ab Aeschyli instituto constanter discessisse et tetralogiarum formae perfectiori minus perfectam praetulisse credendus sit. Eadem fere Euripidis aliorumque qui Aeschyli Sophoclisque aetate vel postero tempore vixerunt tragicorum consuetudo fuisse videtur, ut ex didascaliarum fragmentis colligitur, in quibus tetralogiae plures memorantur quarum tragoediae vel ex una eademque fabula petitae fuerunt, ut Lycurgea Polyphradmonis, Pandionis Philoclis, Oedipodea Meleti, vel ex diversis fabulis, ut pleraeque quas novimus Euripidis tetralogiae et Xenoclea memorata ab Aeliano V. H. 2, 18.

Expositis quae de numero, nominibus et argumentis fabularum Sophoclis tetralogiarumque compositione dicenda fuerunt, reliquum est ut veterum de Sophoclis poesi iudicia memoremus. Quae quam honorifica inter aequales fuerint clarissime ex Aristophanis Ranae perspicitur, ut supra ostendimus p. xvi: in qua fabula comicus Aeschylum et Sophoclem tanta prosequitur admiratione quanta in Euripidem iniquitate invehitur. Simile aliis Aristophanis comoediis, *Γρηγοράδης* inscriptae, argumentum fuit, non multo post Ranae tempore, ut videtur, editae, in qua poetarum viventium legati ad poetas mortuos in Orcum missi prodierunt, ut Athenaeus rettulit

ὥσπερ καδίσκου περιέλειχ

Unde explicari possunt quae in V
p. 7, 10, ed. Oxon. φησὶν οὖν Ἄρ.
(τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ additum apud
κλέους τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρη-
Aristophanis, sed Euripidis (apud
Pericle dixerat, πειθῶ τις ἐπεκάθιζε
leviter mutatum grammaticus me-
stophanis autem verba ἄλλοις tribi
ab veteribus dictum fuisse tradunt
ἡδιστος ὦν ὁ Σοφοκλῆς πάλιν ἐπὶ τὸ
ἔθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. schol. Ari-
στέριον ὄντος ἐν τῇ μελοποιίᾳ ὁ Σοφ-
ἐκαλεῖτο. Suidas s. v. Σοφοκλῆς, π-
γλυκύ. Ἄτθις μέλισσα dicitur ab He-
attulimus p. xiii. Rationem nomini

h δ δ' αἰ] Notatur haud dubie
unus ex legatis, quos homines ma-
cilentos (λεπτοὺς) fuisse Athenaeus
dixit l. c. et esurientes fuisse plura
hujus fabulae fragmenta produnt,
ut non mirandum sit unum ali-
quem eorum dici

jus verba infra afferemus p. lxvii. Ab comicis sic appellatum fuisse refert scholiasta Oed. Col. 17. ἐκράτησε μεγάλως τῇ φράσει, ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί. Inter quos Phrynichum comicum fuisse, cujus ex Μουσῶν fabula versus quattuor in laudem Sophoclis scripti supersunt, ut infra videbimus, non improbabilis Meinekii conjectura est. Similiter Phrynichum tragicum api comparat Aristophanes Av. 749. ἔθθεν ὥσπερ εἰ μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίῳ μελέων ἀπεβόσκειτο καρπὸν, αἰεὶ φέρων γλυκεῖαν φιδάν. Placuit nomen Sophocli tributum posteriorum temporum rhetoribus, qui saepius ad id alludunt. Sic Aristides vol. 1. p. 335, 16. in narratione somnii, καὶ δὴ καὶ Σοφοκλέα ποτὲ ἔδοξα τὸν ποιητὴν παρελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμαυτοῦ, παρελθόντα δὲ στήναι πρὸςθεν τοῦ οἰκήματος οὐ διατρίβων τυγχάνω, ἐστῶτος δὲ αὐτοῦ καὶ σιωπῶντος αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν τὰ χεῖλη βομβεῖν οἷον ἡδίστον¹ ἦν δὲ καὶ ἡ πᾶσα πρόσοψις γεραροῦ καὶ εὐσχήμονος. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἦσθην τε καὶ ἀναστὰς ἡσπαζόμεν καὶ ἡρώτων, ποῦ δὲ σοι, ἔφην, ἀδελφός; καὶ ὅς, ἔστι γάρ τις, ἔφην, ἀδελφός μοι¹; Αἰσχύλος γε οὗτος, ἔφην ἐγώ. et vol. 2. p. 133, 3. ὁρῶ δέ τοι καὶ περὶ τὴν τραγωδίαν Αἰσχύλον μὲν αἰτίαν οὐσχόντα ὡς εἰσαγάγοι λαλιάν, οὐδὲ τὸν ἡδίστον εἰπεῖν Σοφοκλέα οὐδαμῶς ταῦτ' ἀκούσαντα ὡς ἐπῆρεν Ἀθηναίους λαλεῖν etc. Philostratus jun. Imag. c. 13. p. 884. ubi imaginem Sophoclis oculos in terram modeste demittentis describit, ὁρῆς γὰρ καὶ τὰς μελίττας ὡς ὑπερπέτονται σου καὶ βομβοῦσιν ἡδύ τι καὶ θεῖον, ἐπιλείβουσαι σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας δρόσου. τουτὶ γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαφύσεσθαι παντὸς μᾶλλον. ἡ ποῦ τις καὶ ἀναφθέγγεται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ σοὶ, Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρώγιον λέγων, καὶ δεδοικέναι τῷ παρεγγυήσει μή πη λάθῃ τις ἐκπᾶσα τοῦ σοῦ στόματος μέλιττα καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα. ubi verba Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρώγιον comici alicujus esse videri Welckerus annotavit apud Jacobs. p. 657.; postremis τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα fortasse ad verba Eupolidis de Pericle respicitur, quae post versum supra memoratum, πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν, sequuntur, οὕτως ἐκῆλει καὶ μόνος τῶν ῥητόρων | τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις. Quattuor inferiorum poetarum epigrammata in Anthologiam Palatinam recepta supra apposuimus p. xxv. in quibus ipsis quoque partim ad μελίττης cognomen alluditur, in uno etiam κηροῦ vocabulum legitur, ut in verbis biographi κηρὸς ἐπεκαθέζετο, de quibus paullo ante dicebam.

¹ Ex his verbis colligi potest Sophoclis fratrem nullum fuisse, aut, si fuit, ignotum Aristidi fuisse.

καλῶς ἐτελεύτησ', οὐδέ

Ea in fabula duos, Sophoclem
inter se contendisse, Musis liti
in Historia com. p. 157. Aliq
monuit, versum Phrynichi ab I
comoediam referendum esse, ἣν
μάλιστα ἐν ἐκείνοις ὅπου κατὰ τὸν

κύων τις ἐδόκει συμποιεῖ
καὶ ἐνθα ἦν κατὰ τὸν Φρύνιχον,

οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος,
ἔλεγεν οὖν τὸν μὲν "Ὀμηρον ἐπικόσι
"Ὀμηρον τραγικόν.

Miro memoriae lapsu Athenae
ledicentiae exempla quaedam mei
κλέους περιέχειν καταδρομὴν dicit.
de Sophocle, quem Plato duobus
vel laude vel reprehensione, Rep. I
posuimus p. xiii. et in Phaedro p. 2
ελθὼν καὶ Εὐριπίδῃ τις λέγοι ὥς ἐπ
ρήσεις παμμήκεις ποιεῖν καὶ περὶ μετ
ληται, οἰκτρὰς, καὶ τούναντίον αὐτῷ
ἴτα, καὶ διδάσκων αὐτῷ

VITA SOPHOCLES.

lxvii

A Xenophonte Sophocles semel tantum memoratur in Socratis cum Aristodemo colloquio Memor. 1, 4, 3. ubi tragoediae principatus ad Sophoclem defertur, ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει "Ὀμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαύμακα, ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ Μελανιππίδην, ἐπὶ δὲ τραγῳδίᾳ Σοφοκλέα. Omittimus alia hujusmodi non pauca quae apud inferiorum temporum scriptores reperiuntur, qui ipsi quoque Sophoclem saepe cum aliqua admirationis significatione memorant.

Primus omnium qui in artem veterum tragicorum tragoediarumque compositionem diligentius inquireret Aristoteles videtur fuisse, acerrimo vir judicio et amplissima doctrina, quem verisimile est in libris περὶ ποιητῶν plurima exposuisse ad cognoscendam poesis tragicæ originem et progressum necessaria, quae nunc latent, quum nihil ad nos pervenerit praeter artis rhetoricae libros, in quibus tragicam quoque poesin interdum tangit, et libellum περὶ ποιητικῆς, in quo Sophoclis et Euripidis auctoritate et exemplis frequentius quam aliorum tragicorum utitur. Post Aristotelem alii scriptores plures, praesertim Alexandrini, multa ad aestimandam poetae artem utilia observasse videntur, quorum fragmenta partim per ὑποθέσεις et scholia fabularum superstitem sparsa sunt, partim in excerptis de vita Sophoclis reperiuntur p. 6, 10. τὸ πᾶν μὲν οὖν "Ὀμηρικῶς ὠνόμαζε" τοὺς τε γὰρ μύθους φέρεי κατ' ἔχνος τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὴν "Ὀδύσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται.—ἡθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, "Ὀμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν" ὅθεν εἰπεῖν "Ἰωνικόν τινα" ("Ἴωνα τὸν ποιητὴν Meinekius) μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν "Ὀμήρου μαθητὴν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηται τινες τῶν πρὸ αὐτῶν ἢ τῶν καθ' αὐτούς, μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἐκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθ' ὃ καὶ μέλιττα ἐλέγετο· ἤνεγκε δὲ τὰ μικτὰ, εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἶδε δὲ καιρὸν συμματρῆσαι καὶ πράγματα, ὥστ' ἐκ μικροῦ ἡμιστιχείου ἢ λέξεως μᾶς ὅλον ἡθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἥθος ἢ πάθος.

Ejusdem generis est Dionis Chrysostomi oratio quinquagesima secunda, qua Aeschyli, Sophoclis et Euripidis de Philocteta tragoedias inter se comparavit: cujus disputationis summam his verbis est complexus (vol. 2. p. 272.), ὁ Σοφοκλῆς μέσος ἔοικεν ἀμφοῖν εἶναι,

¹ "Ὀμηρικῶς] De Sophoclis studiis Homericis supra diximus p. xxxv. Observationem ab grammaticis veteribus factam saepe repetunt re-

centiores, velut Eustathius, qui non pauca ab Sophocle (ἡλφ' "Ὀμηρικῶς dicta notavit, partim recte partim secus.

Quintiliani Instit. orat. 10, 1, 65
*Sophocles protulit, sublimis et gra-
 vitum, sed rudis in plerisque et in
 ejus fabulas in certamen deferre
 misere, suntque eo modo multi co-
 verunt hoc opus Sophocles atque E-
 via uter sit poeta melior, inter pl-
 quoniam ad praesentem materiam :
 Illud quidem nemo non fateatur :
 comparant, utiliore longe fore E-
 mone (quod ipsum reprehendunt qui
 Sophoclis videtur esse *sublimior*) :
 sententiis densus et in *iis*, quae a se
 par, et dicendo ac respondendo cu-
 diserti, comparandus : in *affectibus*
 in *iis*, qui miseratione *constant*, fa-
 tarchus Mor. p. 348 d. εἰ οὕτως ἡ Ε-
 λογιότης καὶ τὸ Δισχυλοῦ στόμα τι τ-
 λαμπρῶν περιποιήσεν, ἀξίων γε τὰ δ-
 θείναι etc. et Photius in Excerptis :
 ἡ Bibl. D. 101. 1. 1.*

poetae intercedat, Dionysius Hal. disseruit in veterum scriptorum censura c. 11. vol. 5. p. 423. Σοφοκλῆς ἐν τοῖς πάθεσι διήνεγκε, τὸ τῶν προσώπων ἀξίωμα τηρῶν. Εὐριπίδης μὲν γ' οὐ τὸ εἶλον ἀληθές καὶ προσεχὲς τῷ βίῳ τῷ νῦν ἤρμωσεν· ὅθεν τὸ πρέπον αὐτὸν καὶ κόσμον πολλαχού διέφυγε, καὶ οὐχὶ τὰ γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἦθῃ καὶ πάθῃ, καθάπερ Σοφοκλῆς, κατώρθωσεν· εἰ δέ τι ἄσεμνον καὶ ἀνάνδρον καὶ ταπεινόν, σφόδρα ἰδεῖν ἔστιν αὐτὸν ἠκριβωκότα. καὶ Σοφοκλῆς μὲν οὐ περιττός ἐν τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἀναγκαῖος· ὁ δ' Εὐριπίδης πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς. καὶ ὁ μὲν ποιητικὸς ἔστιν ἐν τοῖς ὀνόμασι, καὶ πολλάκις ἐκ πολλοῦ τοῦ μεγέθους εἰς διάκενον κόμπον ἐκπίπτων, οἷον εἰς ἰδιωτικὴν παντάπασι ταπεινότητα κατέρχεται· ὁ δ' Εὐριπίδης οὔτε ὑψηλὸς ἔστιν οὔτε μὴν λιτός, ἀλλὰ κεκραμένη τῆς λέξεως μεσότητι κέχρηται. Similiter Sophoclis ἀνωμαλίαν reprehendit Longinus de sublim. c. 33, 5. τί δέ; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιτο ἢ Πίνδαρος, καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χίος ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς; ἐπεὶ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἄλλως πολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀτυχεστάτα. ἢ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἐνὸς δράματος, τοῦ Οἰδίποδος, εἰς ταῦτ' οὐ συνθεῖς τὰ Ἴωνος ἅπαντα ἀντιμίσθαιτο ἐξῆς. Quae reprehensiones utrum justae an injustae sint hodie judicari nequit, quum Dionysius et Longinus Sophoclis tragoediis plurimis usi sint integris quibus nos caremus, septem tantum relictis, quae in annos aetatis Sophoclis ab quinquagesimo quinto usque ad nonagesimum cadunt. De fabulis igitur per annos qui antecesserant septem et viginti—nam Sophoclem anno aetatis vigesimo octavo tragoedias docere coepisse supra vidimus—omnis adempta est judicandi facultas nescimusque quomodo Sophocles per tot annorum spatium ad eam quam veteres admirati sunt et nos hodie miramur perfectionem quasi per gradus pervenerit. Quae nunc supersunt fabulae, quamvis valde inter se diversae sint nec Trachiniae Antigoniae aut Oedipo Regi aequiparari possint, tamen, si detrahamus quae argumentorum diversitati potius quam poetae sint imputanda, non ita sibi sunt dissimiles ut disparem poetae facultatem, vel auctam paullatim vel imminutam, prodant.

Inter scriptores Latinos nemo paullo explicatius de Sophoclis poesi iudicium fecit praeter Quintilianum, cujus verba supra attulimus. Multum studii in Sophoclis tragoediis posuisse videtur Cicero, qui quantopere Sophoclem sit admiratus pluribus locis signifi-

cavit, velut in libro de oratore 3, 7. "*Atque id primum in poeti cerni licet, quibus est proxima cognatio cum oratoribus, quam sin inter sese Ennius, Pacuvius Acciusque dissimiles: quam apud Graecos Aeschylus, Sophocles, Euripides, quamquam omnibus per paen laus in dissimili scribendi genere tribuatur.*" In Oratore 1, 4. "*Nam in poetis non Homero soli locus est, ut de Graecis loquar, aut Archilochi aut Sophocli aut Pindaro: sed horum vel secundis vel etiam infra secundos.*" De divinatione 1, 25. "*Adjungamus philosophi doctissimum hominem, poetam quidem divinum, Sophoclem.*" De finibus 5, 1. "*Tum Quintus, Est plane, Piso, ut dicis, inquit. Nam mi ipsum huc modo venientem convertibat ad sese Coloneus ille locus cujus incola Sophocles ob oculos versabatur: quem scis quam admirer, quamque eo delecter. Me quidem ad altiorem memoriam Oedipodis huc venientis, et illo mollissimo carmine, quanam essent ipsi haec loca, requirentis, species quaedam commovit, inanis scilicet, sed commovit tamen.*" Amicorum suorum, Tironis et Attici, studia Sophoclea verbo tangit in Epist. ad Famil. 16, 18. et ad Atticum 2, 7 Trachiniarum versus 1046-1101. eleganter sed liberius vertit Cicero Tuscul. 2, 8. quos Summario hujus fabulae subjecimus vol. 6. p. 14 15. De Ajace Sophoclis ab Augusto Caesare in sermonem Latinum translato vel, quod verisimilius, de fabula ab Augusto ad similitudinem tragoediae Sophocleae composita, infra dicitur in Addendis ad vol. iv. p. 16. Eodem modo poetae tragici Latini ut Aeschyli et Euripidis, sic Sophoclis quoque tragoediis pluribus usi sunt, etsi perpaucis de his comperta habemus, quae partim in Summariis fabularum Sophoclis superstitum partim inter fragmenta perditarum inmemoravimus. Ex poetis ceteris Sophoclem cum Thespide et Aeschilo memorat Horatius Epist. 2, 1, 163. "*Et post Punica bella quietus quaerere coepit | quid Sophocles et Thespis et Aeschylus utilis ferrent.*" Grandiloquentiam ejus admirantur Virgilius Ecloga 8, 9.

*En erit ut liceat totum mihi ferre per orbem
sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.*

et Juvenalis Sat. 6, 636.

Grande Sophocleo carmen bacchamus hiatu.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

ΑΘΑΜΑΣ Α. Β.

I

FABULAM de Athamante duabus tragoediis ab Sophocle pertractatam esse vulgaris est opinio, non alio nixa argumento quam quod grammatici quidam, quorum locos infra apponemus, Ἀθάμαντα πρότερον et Ἀθάμαντα δεύτερον distinxerunt : unde argumentum fabulae in duas tragoedias dividere conatus est Welckerus p. 319-325. praeunte Brunckio, qui scripserat, "*In priore fabula, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem ab Junone actus filiumque Learchum interficiens, cujus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio seipsum multans. Vide Apollodorum I, 9, 2. Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ab scholiastis Aristoph. Nub. 257.*" A quo Welckerus eo dissentit quod, ut ordo rerum postulet, priorem Athamantem fuisse credit quem Brunckius alterum fuisse crediderat propter verba scholiastae Aristophanis τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα. Sunt tamen hae valde incertae conjecturae poteratque pari vel majore probabilitate conjici Athamantem alterum nihil aliud fuisse quam correctam et mutatam prioris editionem, quemadmodum Euripidis Hippolyti utriusque idem fuit argumentum, etsi diversis modis tractatum. Eadem fortasse aliarum Sophoclis tragoediarum quarundam ratio fuit, quarum duplices ab grammaticis memorantur editiones, ut Θυέστου πρώτου et Θυέστου δευτέρου, Τυροῦς πρώτης et Τυροῦς δευτέρας, Φωέως πρώτου et Φωέως δευτέρου.

B

et, de quibus idem jam Brunckius conjecit (v. ad fragm. 345.)
Λακωνῶν προτέρων et Λακωνῶν δευτέρων.

De tempore quo Athamantis fabula in scenam producta ad
 Sophocle fuerit tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Ari-
 stophanis, quae fabula acta est Olymp. 89, 2. Nam in Nubibus
 ad Athamantem Sophoclis alluditur v. 257.

ΣΩ. τουτοὶ τοῖνον λαβέ

τὸν στέφανον. ΣΤΡ. ἐπὶ τί στέφανον; οἶμοι, Ζώκρατες,

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ ὅπως μὴ θύσετε.

ad quae verba una est antiquioris grammatici annotatio, τοῦτο
 πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλείους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γὰρ τοι
 Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῇ
 βωμῇ τοῦ Διὸς ὡς σφαγιασθῆσόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι
 αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλῆα, καὶ τοῦτον θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα
 ὡς σώσειτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκείνος τεθνήξεσθαι. (postrema
 λέγοντα—τεθνήξεσθαι non sunt in codice Veneto). Ex qua re-
 centior grammaticus sumsit quae in fine longioris annotationis
 leguntur, qua fabula de Athamante Byzantina verbositate ex-
 ponitur, Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας
 πεποίηκε. προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν ἐν τῇ βωμῇ τοῦ Διὸς σφα-
 γησόμενος, ὑπὸ Ἡρακλείους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δρά-
 ματι πεποίηκε. Schol. Pindari Pyth. IV, 288. ταύτην (Phrixii
 povercam) δὲ ὁ Πίνδαρος ἐν ὕμνοις Δημοδίκην φησὶν, Ἰππίας δὲ Γορ-
 γῶπι, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην.

2

Hesychius, Καταγνῶναι : ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σοφοκλῆς Ἀθά-
 μαντι α'.

3

Hesychius, Ἔρκεσι : δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι β'.

4

Hesychius, Ἐψία :—ἀπὸ τοῦ ἔπρεσθαι ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι β'.

5

Choeroboscus in Theodosii Can. p. 307, 14. ed. Gaisf. Ἀγύ-
 ραιξ—οἶον

Ὡς ὃν ἅπας τε κἀγύναιξ κἀνέστιος.

παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀθάμαντι.

6

Hesychius, Ἀγχήρης : ὁ ἐγγύς. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Codex ἀγχήρης. Recte ἀγχήρης· ἐγγύς Etym. M. p. 15, 33.

7

Harpocratio in Ἐπιπλον, —τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκευὴ ἐπιπλα λέγουσι—Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι.

8

Hesychius, Ἐπιστήγματα : ἐπικελεύματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. ubi Ruhnkenius apud Valckenarium ad Theocriti VI, 29. ἐπιστήματα corrigat, recte : etsi Hesychium non hoc, sed ἐπιστίγματα, et in proxima glossa non ἐπιστήξαι· ἐφορμῆσαι, sed ἐπιστίξαι scripsisse literarum series ostendit, quae tamen forma aliena est ab aetate Sophoclis, si recte praecepit Moeris p. 157. ἐπισίξας Ἀττικοί· ἐπιστίξας Ἕλληνες.

9

Hesychius, Ἐχρωματίσθη : συνεχρώσθη. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Omisso poetae nomine Suidas, ἐχρωματίσθη· χρῶμα ἐδέξατο.

10 a

Antiatticista Bekkeri p. 106, 33. Λευκὴν ἡμέραν : τὴν ἀγαθὴν. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Λευκὸν εὐάμερον φάος dixit Aj. 708.

10 b

Stephanus Byz. Ἄλος πόλις Ἀχαιῶς. —κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα ἀπὸ τῆς συμβάσεως αὐτῷ ἄλης. Θέων δέ φησιν ὅτι Ἄλος θεράπαινα ἦν Ἀθάμαντος ἢ μηνύσασα τὴν Ἰνὸ φρύγειν τὰ σπέρματα, ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν ὠνόμασε. —Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεὺς, Σοφοκλῆς δέ Ἀλουσίους, τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων Ἀλίους. Eadem fere leguntur in Etym. Vossiano in Gaisf. annotatione p. 189 E. Ad Athamantem recte rettulit Nauckius.

Hesychii glossa ex Athamante βρυαζούσης λεαίνης incertum est utrum Aeschyli an Sophoclis sit. Vide Aeschyli fragm. 4.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

De argumento fabulae suas aliorumque conjecturas exposuit Welckerus p. 161–166. recte monens aptum tragodiae

argumentum praebere potuisse quae Proclus Chrestom. p. 461. ed. Gaisf. ex Arctino rettulit, *Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀυλίως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνῶς ξόανον, ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνῶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.* Neque improbabilis Nauckii conjectura ad hanc tragoediam referentis quae de alterius (i. e. Locrensis) Ajacis morte dixit Lucianus de saltat. c. 46. vol. 2. p. 295. *καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ (i. e. ad Trojam) πεσόντων δράμα τῇ σκηνῇ πρόκειται—ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλὴ καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ καὶ ἡ Αἴαντος μανία (in Ajace μαστιγοφόρῳ) καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.* Ceterum Αἴας Λοκρός fabula ab Sophocle post alteram quae superest, simplici Ajacis nomine inscripta, edita videtur: de quo dixi in Prolegomenis ad illam p. 3.

11

Stobaeus Ecl. phys. I, 4. vol. I. p. 130. ed. Heeren. *Σοφοκλέους (αἶναι margo Canteri)*

Εἰ δέιν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.

Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὄσιον φάος.

Priorem versum ex Sophocle affert Theophilus ad Autolyc. II, 54. p. 258. et sine nomine schol. Dion. Thr. p. 965. Incertum igitur est ex qua fabula sumtus sit: nam marginis Canteri auctoritas nulla est. Alter si est Sophoclis, ex alio loco petitus est. Similis sententia *Σοφοκλέους Αἶναι* tribuitur apud Stobaeum l. I. p. 124.

Τὸ χρύσειον δὲ τὰς Δίκας

δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

Athenaeus XII. p. 546 b. *Καὶ πού τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγγετο—“Τὸ χρύσειον ὄμμα τὸ τὰς Δίκας.”* Verba ex carmine chorico excerpta, ut apparet ex forma Dorica τὰς Δίκας. Ceterum comparandum quod Euripides in Melanippa dixerat *Δικαιοσύνης τὸ χρύσειον πρόσωπον.*

12

Stobaeus Floril. XLVIII, 5. *Εὐριπίδου*

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσία.

“Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur

Aristides vol. II. p. 288. Libanius Epist. XXXIII. Zenobius Prov. V, 98. Agellius XIII, 18. (Adde schol. Platon. p. 417. ed. Bekk.) Platonis errorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit vol. I. p. 173." BRUNCK. Alia dedi ad Aristophanis fragm. 289. Quod apud Demetrium Cydon. in Boissonadii Anecdotis novis p. 280. legitur τῇ σοφῶν μετουσίᾳ, memoriae error est.

13

Stobaeus XCVIII, 14. Σοφοκλῆς Αἴαντι

"Ἀνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

Ad Ajacem Locrum refertur, quia in superstite Ajacis fabula non legitur: recte, nisi in nomine fabulae erratum est, ut saepe apud Stobaeum. Idem de proximo fragmento dicendum.

14

Scholiasta Aeschinis F. Leg. p. 65, 7. ed. meae, Διαιρούμενος—ὑπομερίζων καὶ διαβάλλων (διαλαμβάνων Nauckius), ὡς Σοφοκλῆς Αἴαντι φάσκει "δατούμενος". τὸ γὰρ αὐτὸ δύναται. Conf. Schneidew. Conject. critica p. 102.

15

Schol. Euripidis ad Alcestin 453. οὐρεῖαν χέλυν]—μετὰ λύρας. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῶ

Καὶ περὶ καὶ φορμυκτά.

καὶ περὶ αὐτὰς τίνας ἐταῖρας λέγονται, αἱ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

16

Schol. Aristophanis ad Aves 934. Σπολάς, διφθέρα ὀπιοαοῦν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῶ

Καταστίκτου κυνὸς

σπολάς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφοκλεῖον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήγορος οἰκίᾳ. Pollux VII, 70. σπολάς—Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει "Σπολάς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος." Eustathius p. 405. e Strabone p. 608. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν ἀλώσει Ἰδίου παρδαλὴν τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήγορος, σύμβολον τοῦ

ἀπόρθητον εἶσθαι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγεγομέ-
νων Ἐνετῶν εἰς Θράκην περισωθῆναι, κάκειθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ
Ἀδρίᾳ Ἐνετικὴν· τὸν δὲ Αἰνεῖαν μετ' Ἀγχίσου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παι-
δὸς Ἀσκανίου λαὸν ἀβροίσαντα πλεῦσαι. Quae etiam ad Ἀντηγορί-
δας tragoediam spectare possunt.

17

Antiatticista p. 97, 4. Ἑλλάς : ὁ ἀνὴρ. Σοφοκλῆς Αἰάντι Δο-
κρῷ. Sic Sophocles etiam Trach. 1060. οὐθ' Ἑλλάς οὐθ' ἄγλωσ-
σος, alii quorum exempla collecta sunt in Thesaurο.

18

Zenobius VI, 14. Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρεκεν; τὸ κεκιθάρεκεν
οἷον ἐμαντεύσατο, ὥς φησιν Αἰσχύλος ἐν Αἰάντι Δοκρῷ. Aeschylus
calami lapsu pro Sophocle nominatus. In verbo κεκιθάρεκεν
consentiunt Macarius Proverb. 8, 37. et Plutarch. Prov. 1, 7.,
nisi quod apud hunc ἐκεθάρισεν scriptum est. Mirus vero et
prope ridiculus hic usus verbi, quod animadvertit Meinekίus,
qui sublato vitio antiquo τεθρίακεν restituit, cui tamen praefer-
endum videtur quod Nauckius conjecit, τί σοι δ' Ἀπόλλων ἐντε-
θρίακεν, collata glossa Hesychii, Ἐντεθρίακεν.

ΑΙΓΕΥΣ.

De argumento hujus fabulae nihil compertum habemus.
Nam Plutarchi (V. Thesei c. 3.) et Apollodori (III, 5, 6.) de
Aegeo et Aethra narrationes non sufficiunt ad integrae tragoe-
diae argumentum componendum, ut recte monuit Welckerus
p. 394. contra Casaubonum (ad Athen. III. p. 122 F.) et Hey-
nium. Neque ex Aegei Euripidis fragmentis quae supersunt
conjecturam de argumento tragoediae Sophocleae capere licet.

19

Strabo IX. p. 392. Τὴν δ' εἰς τέτταρα μέρη διανομὴν ἄλλων Ἀλ-
λως εἰρηκότων, ἀρκεῖ ταῦτα παρὰ Σοφοκλέους λαβεῖν. φησὶ δ' ὁ Αἰ-
γεὺς ὅτι ὁ πατὴρ ὥρισεν ἐμοὶ μὲν ἀπελθεῖν εἰς ἀκτὰς, τῇσδε γῆς πρεσ-
βεῖα νεῖμας, τῇ δὲ Λύκῳ

τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων·

Νίσῳ δὲ τὴν ὁμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

7

Σπείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
εἴληχε Πάλλας.

Versus tres praecedentes ex verbis Strabonis colligi potest hos fere fuisse

ἐμοὶ μὲν ὤρισεν πατὴρ
ἀκτὰς ἀπελθεῖν τῆσδε γῆς υ - υ -
πρεσβεῖα νείμας· εἶτα - υ - Λύκω—.

Syllabas omissas Meinekius Vindic. Strabon. p. 129. supplevit inserto προσεσπέρους et δευτέρω. Brunckius conjecerat, πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὠρις' εἰς Ἀκτὴν ἐμοὶ | πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκω—.

20

Athenaeus III. p. 122 f. Τὸ δὲ Ταύρειον ὕδωρ ὠνόμασεν Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί (codex ἐν γαι) ἀπὸ τοῦ περὶ Τροίζῃνα ποταμοῦ Ταύρου, παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑέεσσα καλεῖται. unde corruptum Hesychii locum in Ταύρειον πόμα correxerunt critici. αἷμα ταύρειον ex Helena affertur: de quo infra. Id ad hanc fabulam rettulit Brunckius.

21

Pollux X, 160. Καὶ κέστρα δὲ σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεί Σοφοκλῆς

Κέστρα σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
ἤλαυνε παῖων.

Hesychius, Κεστρία· σιδηραῖ. Est glossa Κέστρα σιδηρᾷ, cuius interpretatio excidit. Monuit Hemsterhusius in annot. ad Pollucem. In versu altero ἤλαυνε παῖων ex conjectura Casauboni legitur pro ἡλοῖσαι πλείων. Recte, ut videtur, παῖων correxit, sed prioris vocabuli incerta emendatio est.

22

Stephanus, Χώρα:—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης—Σοφοκλῆς Αἰγεί

Κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ' ὀρώ.

Sic Meinekius. Codex Rehdig. ἐκλύωμεν οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὀρώ.

23

Schol. Pindari Pyth. II, 62. Πειρατὰς, τοὺς κατὰ πέλαγος λα-

στὰς λέγομεν· κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὲ καὶ ὁδοῦρους αὐτοὺς λέγουσιν—Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί

Πῶς δῆθ' ὁδοῦρόν οἶος ἐξέβης λαθών;

οἶος ex Valckenarii conjectura legitur pro ὁμοιος. In codice Gotting. ὁδοῦρῶν. Hinc Nauckius ὁδοῦρῶν σμῆνος.

24

Schol. Homeri Od. H, 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί (libri ἐναργῶς vel ἐν Ἀργεί)

Ὡσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς,

καὶ ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοῦκείνης κάρτα

κνήσης αἵραις ἀνακουφίζει πτερόν.

V. 3. Sensus tale quid postulat, κινεῖ τις αἶρα ἀνακουφίζει πτερόν.

25

Hesychius, Ἀρύθμων: ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς αἰγί. Ita codex Musurus Αἰγίσθφ. Aut Αἰγεί aut Αἰθίοψι scribendum videtur.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

Ab hac fabula non diversam esse Memnonem, quae in Argumento Ajacis memoratur, Heynius conjecit, probante Welckero p. 137.

26

Athenaeus III. p. 122 c. (et ex eo partim Eustathius p. 752, 31.) Εὐροί τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἐν ἡ δύο γούν ποτηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ—Σοφοκλεί τὸ ἐν Αἰθίοψιν εἰρημένον,

Τοιαῦτά τοί σοι πρὸς χάριν τε κοῦ βία

λέγω, σὺ δ' αὐτὸς ὥσπερ οἱ σοφοὶ τὰ μὲν

δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

27

Photius p. 22, 15. (et omisso nomine fabulae Etym. M. p. 385, 2.) Ἐσφηκωμένον: ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἱ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι

σφήκοι κελαινώριες.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

9

28

Hesychius, "Αναρκτον : ἀνυπότακτον, οὐ οὐδεὶς ἤρξε. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.

29

Hesychius, 'Ανθοβοσκόν : ἀνθοτρόφον. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.

30

Hesychius, 'Απιστεῖ : ἀπειθεῖ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.

31

Photius p. 346, 19. 'Ορθόπτερον : Σοφοκλῆς Αἰθίοψι. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον. Similiter Hesychius s. v. 'Ορθόπτερος, sed omissa Sophoclis mentione.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

"Argumentum e Trojana historia sumptum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Trojanae mulieres captivae, ut in Troasin Euripidis : sed diversa fuit tractandi ratio quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama." BRUNCK. Incertae de argumento fabulae conjecturas proposuerunt quum alii tum Welckerus p. 171-176. Fuit autem haud dubie tragoedia, non drama satyricum, quod sine idonea ratione conjecit Brunnkius. Nomen fabulae in locis grammaticorum infra afferendis Αἰχμαλωτίσι vel Αἰχμαλώτισι vel Αἰχμαλώτησι vel Αἰχμαλώτοις scriptum. Vera una scriptura est Αἰχμαλωτίσι, non Αἰχμαλώτισι, de quo dixi in annotatione ad Aj. 71.

32

Harpocratio in 'Απομάττων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι

Στρατοῦ καθαρτῆς κάπομαγμάτων Ἰδρις.

καὶ πάλιν

Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Hesychius, 'Απομάκτης : περικαθαρτῆς. Alterum versum comici esse poetae videri monet Nauckius.

33

Pollux X, 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πῆλινον, ὃ περιεῖληφε τὰ πλασθέντα κήρυμα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνως

τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος (codd. μιλίγδος) καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν

Ἄσπις μὲν ἡμῖν λίγδος ὥς πυκνομματεῖ.

Legebatur ἡμιλίγδος ὥς πυκνὸν πατεῖ, quorum vitiorum prius correxit Leopardus, alterum Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium. Ad hunc locum spectat Hesychius in γλίδον χάσκει et λιγδοῦ χάσκη.

34

Schol. Aristoph. ad Ranas 233. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν

Ἵφθρέθη σου κᾶλαμος ὥσπερ εἰ λύρας.

Nomen fabulae om. Pollux IV, 62. Scholiastae codex Venetus σοι. Scribendum videtur σοῦ, i. e. σοι ὁ, cujusmodi est μοῦ contractum ex μοι ὁ, de quo dixi ad Aristoph. Vesp. 902.

35

Suidas in Ὑπὸ παντὶ λίθῳ—Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

“Laudat hunc versum scholiastes quoque Nicandri ad Theriace. 19. Notissimum proverbium, ad quod alludit comicus Thesmoph. 528.” BRUNCK.

36

Stephanus in Βωμοὶ—τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαίος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι

Καὶ βωμαῖον ἐσχάρας ὤ - λαβών.

ἐσχάρας] ἐς χέρας Vaterus. λαβών λίθον Meinekius.

37

Stephanus in Εὐρώπη—λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ εἰ Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι

Καὶ νησιώτας καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

μακρὰς Meinekius. μακρὰν Brunckius.

38

Stephanus, Χρύση, βαρυτόνος ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Δήμου. Σοφοκλῆς—ἐν Αἰχμαλωτίσιν

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην ὤ -.

νέμω supplet Meinekius, ut haec Apollinis verba sint.

39

Photius p. 643, 7. Etymolog. M. p. 789. 43. Φαῦλον :—
τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σ. Α.

Εἰ μικρὸς ὦν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Male intellexisse videntur verba poetae, licet φαῦλον etiam ab Hesychio per ἀδρόν et μέγα explicetur. Neque enim φαῦλα hoc sensu dici potuit. De quo recte judicavit Ellendtius in Lexico vol. 2. p. 896.

40

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 9. Παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται Σαρπηδὼν ἀκτὴ. Hesychius, Σαρπηδὼν ἀκτὴ : ἀντὶ τοῦ Σαρπηδονία. τόπος δὲ οὗτος Θράκης αἰεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν (corr. ἱερὸς) Ποσειδῶνος. Photius p. 502, 3. Σαρπηδὼν ἀκτὴ : ἄκρα τῆς Θράκης.

41

Hesychius, Αἰχμόδετος : αἰχμάλωτος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. In αἰχμόδετος corruptum in Etym. M. p. 41, 3.

42

Hesychius, Ἀλιτρία Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι λέγει. Hoc restitui Oed. Col. 371. καὶ ἀλιτρίας φρενός, ubi codex καὶ ἀλιτηροῦ φρενός.

43

Hesychius, Ἀμφίλινα κρούπαλα : Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι “Πατὴρ δὲ χρυσδὺς ἀμφίλινα κρούπαλα.” (Sic codex vitiose.) Idem, Κρούπαλα (codex κρούπανα) ξύλινα ὑποδήματα.

44

Hesychius, Ἀνηκές : ἀνῆκον. Σ. Α. Sic Musurus. De accentu ἀνηκές dixit Lehrs. Quaest. Epic. p. X. Codex ἀηκές et ἀῆκον. ἀνῆκεστον pro ἀῆκον Pierson. ad Moer. p. 78.

45

Hesychius, Ἀπειθής : ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σ. Α. Corrige ἄπειστος cum Nauckio.

46

Grammaticus Bekkeri I. p. 447, 7. Ἀρτάνη κυρίως μὲν ἡ (διὰ addit Ellendt.) καλωδίων ἀγχόνη, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ.

47

Hesychius, Ἀσεπτὸν: ἀσεβές. Σ. Α. Ἀσέπτων est in Oed. T. 890.

48

Hesychius, Ἀχνην Λυδῆς κερκίδος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτους. ἄχνη τὸ ἄκρον κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον. ἢ ἀπὸ (ἐπὶ codex) τῆς θαλασσίας ἄχνης· ἔστι γὰρ λαμπρὰ καὶ διαφανής. γράφεται δὲ καὶ ἴχνη. Quod non minus mirum quam ἄχνη. Hesychii verba repetita sunt in Proverb. Append. I, 44. usque ad ἀπὸ τῆς θαλαττίας ἄχνης. Verba γράφεται δὲ καὶ ἴχνη ad nomen urbis Macedonicae refert Schmidtus. Id vero non Ἀχνη vel ἴχνη, sed Ἰχνα vel Ἀχνα fuit, ut docet Steph. Byz. s. v. Ἰχνα.

49

Suidas, Βαίαι: μικραί. καὶ βαίως ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἶς. Σοφοκλῆς— ἐν Αἰχμαλώτισι

Ἔσπεισα βαίῃς κύλικος ὥστε δεύτερα.

Excerpta haec sunt ex scholio ad Soph. Oed. T. 750. quod integrius quam in libro Laurentiano vetere legitur ex alio ejusdem bibliothecae codice edidi in Annot. ad schol. vol. II. p. 42. Usus adjectivi βαίως pro εἶς ex Αἰχμαλώτισι etiam Hesychius annotaverat, cujus verba cum alia glossa sub lemmate βαίων sunt confusa. Verba ὥστε δεύτερα intelligi non possunt quum sequentia verba non sint addita.

50

Hesychius, Ἐμπλεύρον: ἐνάλλον εἰς τὰς πλευράς. Σ. Α.

51

Etymolog. M. p. 344. 47. Ἐνόπαις: τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς τῶν ὄτων ὀπαῖς κείσθαι. Σοφοκλῆς. Vulgo Ἐνοπαῖς. Nomen fabulae et prosodia vocabuli cognoscitur ex glossa Hesychii ἐνώταις: ἐνωτίοις. τῇ προσφδίᾳ ὡς φιλόπαις. Σ. Αἰχμαλώτισιν.

52

Hesychius, Ἐσπερνομαντίαις: ἐγγαστριμύθοις. Σ. Α. corrupte. Pollux II, 162. schol. Platonis p. 372. et Suidas in ἐγγαστρίμυθος στερνομάντων ex Sophocle memorant. Sophocles δαίτινο usus esse videtur στερνομάντεσιν, si quid Hesychii interpretationi ἐγγαστριμύθοις tribuendum. Quocum praepositio ἐν quae

praecesserat conjuncta est, aut a grammatica addita, quem usitatum ἐγγαστρίμυθος deceperat.

53

Hesychius, Ἐπιμάσσεται : ἐπαύξεται ἐπὶ πλείον. ἀπὸ τοῦ μάσσο-
ρος, ὃ ἐστὶ μακροτέρου. οἱ δὲ ἐφάψεται, ψηλαφήσει. (Haec recta
interpretatio est.) ἢ ὡς οὐ λημώσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται
πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν.

54

Hesychius, Ἰαννα : ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλ-
ληνική, ἐπεὶ Ἰαννας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ ἐπὶ γυ-
ναῖκος, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι. τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. ἐπεικῶς δὲ οἱ βάρ-
βαροι τοὺς Ἕλληνας Ἰωνας λέγουσι. καὶ ἐν Τρωίῳ βάρβαρον θρήνη-
μα τὸ λαί. ἢ ὄνομα γυναικός. Ἰαννας in Ἰάνας mutavi in Thesauro.
Sed Hesychius Ἰαννας scripsisse videtur, ut Ἰαννα in lemmate,
ubi Ἰάν vel Ἰάνα literarum ordini repugnaret.

55

Hesychius, Ἰερῶλας : ἱσισυς (ιερεὺς Heringa). Σ. Α. ὡς καὶ τὸν
γέροντα γεροῖδαν ἢ γεροῦντος λέγει. Fortasse ὡς καὶ τὸν γέροντα
γηρῶλαν λέγει. Ἰερῶλας si ex trimetro est, ἱρῶλας scribendum.
ιεροίτας et γεροίταν conjecit Lobeck. Pathal. Proleg. p. 387.

56

Hesychius, Ἰκτορεύσομεν : ἰκετεύσομεν. Σ. Α. Codex ἰκτερεύ-
σομεν. Correxuit Is. Vossius, collata altera gl. Hesychii Ἰκετο-
ρεύσομεν ἰκετεύσομεν.

57

Schol. Homeri II. O, 302. Τὸ Μύνης ὁ μὲν ποιητὴς περιττοσυλ-
λάβως ἔκλινεν, ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἰσοσυλλάβως “Μίνου τ’ Ἐπιστρέφου
τε (legitur γε, quod correxit Gaisfordus).” Spectat ad hunc
locum Eustathius p. 1017, 10. Nomen fabulae addidit Choe-
roboscus in Theodos. p. 140, 3. ed. Gaisf., ubi corrupte Σοφο-
κλῆς Μίνου ἔκλινεν Αἰχμαλώτισιν εἰπὼν “Μίνου τί ἐπιστρέφου γε,”
ὁ δὲ ποιητὴς ἀναλόγως Μύνητος.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

Argumentum hujus fabulae fuisse Danaen in exilium actam
cum Perseo non improbabilis conjectura Jacobsii est in Sup-
plementis ad Sulzerum vol. IV. p. 122. quam secutus Welckerus

εἰς τὴν Πελασγιῶτιν ἐχώρησε γ.
 αἰλέως ἐπὶ κατοικημένῳ τῷ πατρὶ
 καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι
 τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα
 etc. Quibuscum comparandi
 apud schol. Apollonii Rh. IV
 Hinc lucem accipiunt fragm. 6.

5

Stobaeus VIII, 2. Σ. Ἀκρισίῳ

Βοῦ τις ὃ ἀκούει· ἢ μὴ

ἅπαντα γὰρ τοὶ τῷ φοβοῖ

V. r. Βοῦ] χ. (i. e. χορός; conf

Vind. ὕλῃ Hermannus Elem. (

ἅπαντα] πάντα libri optimi.

59

Stobaeus XII, 2. Σ. Ἀκρισίῳ

Ἄλλ' οὐδὲν ἔρπει ψεύδος

Nomen fabulae ex cod. Vind

ris. B. est Ἀλενάδαις (i. e. Ἀλεξάνδρ

ρ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

15

ἄλλως τε καὶ κόρη τε κάργεια γένος,
αἷς κόσμος ἡ στή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

Apud Stobaeum haec in duo fragmenta, quorum utrique Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ praescriptum, sunt disjuncta, primo loco (LXXIV, 28.) positus v. 3. et 4., altero (LXXIX, 24.) v. 1. et 2. Transposuit Meinekios et conjunxit restitutis dativis κόρη τε κάργεια, pro nominativis κόρη τε κάργεια.

63

Stobaeus CVIII, 56. Σ. Ἀκρισίφ

θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.

64

Stobaeus CXIX, 7. Τοῦ αὐτοῦ (i. e. Σοφοκλέους). Ἀκρισίφ

Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὥς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Idem versus, sed cum Cratetis comici fragmento conjunctus legitur ib. CXV, 9. Et iterum CXVI, 29. Σοφοκλῆς “Ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὥς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.”

65

Stobaeus CXIX, 12. Σ. Ἀκρισίφ

Τὸ ζῆν γὰρ, ὦ παῖ, παντὸς ἡδιστον γέρας.
θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δῖς.

V. 1. ἡδιστον] ἡδιον Meinekios.

[Fragmenta 66–70. vide post 80.]

71

Hesychius, Ἀδοξα : παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἂν τις ἐδόξασεν. Σ. Α.

72

Hesychius, Ἀκτίτης λίθος : ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σ. Α.
Ἀκτίτης λίθος memoratur etiam ab Harpocr. s. v. Ἀκτή.

73

Etym. M. p. 69, 41. Ἀλοιμός· τὰς χρήσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμὸν ἔλεγον. Σοφοκλῆς “Μαριὲν ἀλοιμός.” ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνείσα (ἐνεθείσα Sturzius) ἐπάλειψις, καθαπερανεῖ πετάλωσις οὕσα ἐν αὐτῷ. Μαριὲν dictus ab urbe Cypri Mario, quae postmodo appellata fuit Arsinoë. BRUNCK. Nomen fabu-

lae servavit Hesychius, Ἀλοιμός (codex ἀλοίμα): χρῖσμα τοίχων. (Sic etiam in Bekk. Anecd. p. 385, 9.) Σ. Α.

74

Hesychius, Ἀνταίαν: ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ. Codex τισίω.

75

Hesychius, Ἀπόδρομον: ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλινδρομον, ἢ μετ' ἐπάροδον. Σ. Α. Codex ἀκρησίφ, omisso Σοφοκλῆς.

76

Hesychius, Ἀποφανθείς: ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σ. Α. Conf. ad 846.

77

Hesychius, Ἀρώματα: ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἀλφίτα οὕτω λέγεται. Σ. Α.

78

Hesychius, Ἀστομος: ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σ. Α.

79

Hesychius, Βίθην: εἶδος κρούματος. Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ “Ὡς ἐπιψάλλειν βίθην τε καὶ ξυναυλίαν.” ἄλλοι βίθυν. (Codex ὡς ἐπιψα βίθηνται). Idem, Βυθοί: οἱ μουσικοί. ἢ κρούμα τι. Σοφοκλῆς Κρησίν. ubi dubitatur utrum Ἀκρισίφ an Κρίσει corrigendum sit. Ἀκρισίφ in ἀκρισιν corruptum in Hesychii codice in ν. ἀδοξα, in ἀκρισι in ν. ἀρώματα, in ἀκρησίφ in ν. ἀπόδρομον.

ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ.

De argumento hujus fabulae dictum supra ad Ἀκρισίου fragmenta.

80

Hesychius, Ἰλλάδας γονάς: ἀγελαιάς, καὶ τὰς συστροφάς. (Delenda verba ex versu sequenti, ut videtur, illata καὶ τὰς συστροφάς. Ἰλλάδες γοναὶ autem de bubus aratoribus capiendum puto, ut est de aratris Antig. 341. Ἰλλομένων ἀρότρων. L. DINDOBF. in Thesaurο vol. 2. p. 711.) Εὐριπίδης Φρίξ καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ.

66

Stobaeus CXXV, 11. Σοφοκλέους Λαρισσαίων

Χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

17

τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.

Χρῆ δὲ Gesnerus. Legebatur μηδέ.

67

Hesychius in v. ὡς, Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις ἀντὶ τοῦ λίαν “Ὡς καὶ τύραννι * πᾶς ἐγγίσκεται φυγεῖν.” Brunckius

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

ἐπεύξεται Nauckius.

68

Athenaeus X. p. 466 b. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ὅσα πλείστα εἶχεν, ὥς φησιν ὁ τραγικὸς

Πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξενον κηρύσσεται,

χαλκηλάτους λίβητας ἐκτιθεὶς φέρειν

καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα

ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἐξήκοντα δῖς.

V. I. πάγξενον Nauckius. Codex πάνξενα. Casaubonus πανξένοις.

69

Stephanus in Δῶτιον,—ὁ πολίτης Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίους

Καί μοι τρίτον ρίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ

ἀγχοῦ προσῆψεν Ἐλατος ἐν δισκήματι.

70

Stephanus, Κράνεια : χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειαίης, ὡς Μαρειαίης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαίους.

ΑΛΕΞΑΔΑΙ.

Nomen fabulae in codicibus aliquoties in Ἀλενάδαι corruptum vel Ἀλωάδαι, quorum alterum non debebat probari ab Valckenario in Diatr. Eurip. p. 15. cujus opinionem refutavit Fr. Vatterus in commentatione Germanice scripta, quae Berolini prodiiit a. 1835. De argumento fabulae dixit idem p. 11 seqq. et Welckerus p. 408 seqq. De eo insignis est locus Alcідamantis rhetoris in Ulixē p. 185, 23. ed. H. Steph. Ἄλεφ γὰρ τῷ Τεγίας βασιλεῖ ἀφικόμενός εἰς Δελφοὺς ἐχρήσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὅτι αὐτῷ ἔργον ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰ γένοιτο, ὑπὸ τούτου δεῖν τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἀπολίσθαι. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἄλεως διὰ τάχους ἀφικνέεται οἴκαδε, καὶ

...τον τοῦτου πατέρα
 δεινόν. ἀφικομένον δὲ τοῦ
 ποντίσαι. ὁ δὲ παραλαβὼν
 θενίφ' ὕρει, τίκτει Τήλεφον.
 λεν, ἄγων αὐτὴν ἀπέδοτο καὶ
 λεί.

Stobaeus IV, 37. Σ. Ἀλε
 Ἐνταῦθα μέντοι πά
 κακοῖς ὅταν θέλωσιν
 Nomen fabulae Ἀλεάδαις serv

Stobaeus IX, 4.
 Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντί
 Σοφοκλέους] Εὐριπίδον cod. I
 bris ἀλεάδαι, ἀλαιάδαι, ἀλωάδαι s
 quae ex hac fabula Stobaeus ai
 quo satis erit in universum mo
 ma extra dubitationem posita s

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

19

nandro tribuit Apostolius XXI, 16. Menandri est qui apud Stobaeum praecedat versus.

103

Stobaeus XXXVI, 11.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἔστι σοι ;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη.

104

Stobaeus XLI, 4.

Μὴ πάντ' ἐρεῖνα· πολλά καὶ λαθεῖν καλόν.

Ita Blomfieldus. Vulgo λαλεῖν καλόν.

105

Stobaeus XLIII, 6.

Κούκ οἶδ' ὃ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν,
ὅταν οἱ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν
κατανικῶνται,
ποία πόλις ἀν τὰδ' ἐνέγκοι ;

106

Stobaeus LIV, 21.

Δοκῶ μὲν, οὐδεὶς· ἀλλ' ὅρα μὴ κρεῖσσον ἢ
καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν
ἢ δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

V. 3. δοῦλον αὐτὸν ὄντα] Ineptum supplementum lacunae pro τοὺς θεοὺς σέβοντα, quod restituit Cobetus Mnemos. vol. IX. p. 90.

107

Stobaeus LXXVI, 9.

Παῦσαι. καταρκεῖ τοῦδε κεκλησθαι πατρός,
εἴπερ πέφυκά γ'· εἰ δὲ μὴ, μείων βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

108

Stobaeus LXXVII, 9.

Ὁ δὲ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἀπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

V. 1. δὴ] ὃ εἰ codices. τοῖς] τις τοῖς codd. A.B. σθένει] σθένει
ναι iidem. 2. γνησίαν] τὴν ἴσην apud Clem. Alex. Strom. VI.
p. 741. Sunt autem hi versus inter duas personas distribu-
endi, ut monuit Cobetus Nov. Lect. p. 394.

πρὸς χρηματῶν οὐδὲ
δεινὸς γὰρ ἔρπειν
καὶ πρὸς βέβηλα,
μὴδ' ἐντυχῶν δύνα
καὶ γὰρ δυσειδὲς εἶ
γλώσση σοφὸν τίς
μόνῳ δὲ χαίρειν κα
πάρεστω αὐτῷ κάπ

Ad hunc locum fortasse spe
lio ad Dionis Serm. Olym
δὲ οὐδεὶς, ἐμοὶ δοκεῖν, φαίη ἄν
κῆται καὶ τοῖς ὑπὸ Σοφοκλέους,
μὲν ἐπ' ὀλίγον, τοῖς δὲ τοῦ Σοφ
praescriptum Σοφοκλέους Ἄλκι
8. et qui Euripidi tribuit Plu
cum Eurip. Phoen. 439.

V. 3. θακοῦσιν Salmasius. L
σχίστην] ἐχθίστην Gaisfordius.
kias. 6. δεινὸς Plut. ξένος ν
πρὸς τε Plut. τὰ βάρη] τὰ βάρη
Legebatur τὰ βάρη. Correxīt
phum Antiq. Jud

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

21

οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν εἰπόντα,

Νομάς δέ τις κερούσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθείρπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν

Ἄρασα μύξας * * καὶ κερασφόρους
στόρβηνγας εἶρφ' ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφύλλου ἐν τοῖς Ἀλεάδαῖς. Pollux V, 76. καὶ Ἄνακρέων μὲν σφάλλεται κερύεσσαν ἔλαφον προσειπὼν, καὶ Σοφοκλῆς κερούσσαν τὴν Τηλέφου τροφόν. Verba νομάς δέ τις κερούσσ' afferuntur in Etym. Gud. p. 317, 12. et Zonarae Lex. p. 1186., in νόμος δέ τι κερούσα corrupta omissoque poetae nomine.

V. 1. ὀρθίων πάγων] ὀρθόποδα πάγον dixit Antig. 985. 3. μύξας] Pollux II, 72. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ μύξαι οἱ μυκτῆρες κέκληνται.

III

Hesychius : Ἐφυμνεῖς : ἐπάρδει Σ. Ἀ.

III

Φρονεῖν : vide fragm. 121.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hyginum Fab. XCI. BRUNCK. Idem argumentum in tragodia cognomine tractavit Euripides, cujus fragmenta multo plura quam Sophocleae supersunt.

81

Stephanus in Ἄστυ—ἀπὸ τοῦ ἀστὸς τὸ ἀστίτης. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ

Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

καὶ

Βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας.

82

Stephanus in Ἐφεσος.—τὸ ἐθνικὸν Ἐφέσιος· εὐρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου. οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς. Hanc formam, ab Sophocle metri caussa positam, passim praebent.

Hesychius, Δέσμωνος : δι

Hesychius, Θηλάστρια : τι

Antiatticista Bekkeri p. 1
Σ. Ἀλεξάνδρου.

Antiatticista p. 107, 25. A
Conf. Photium p. 272, 17. e
Electr. 392. βίου δὲ τοῦ παρόντος

ΑΛΕ

Ἀλήτης, cujus nomen in cod
fabulam cognitam habemus, i
est, non dubium videtur qu
filius intelligendus sit, qui qu
Welckerus p. 215. Ἀλήτην tra
γῶν fuisse argumentumque fab
CXXII.) conjici posse censuit.
suisse verba, "Cognitione fa
et Electra) et A.T.

89

Stobaeus XXXV, 4.

Βραχεὶ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά.

90

Stobaeus XXXVI, 16.

Ἄνῃρ γὰρ ὅστις ἦδεται λέγων ἀεὶ,
λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ἄν βαρὺς.

V. 1. λέγων] λέγειν cod. Vindob.

91

Stobaeus LXXXVIII, 11.

Ἄλλ' εἴπερ εἰ γενναῖος, ὥς αὐτὸς λέγεις,
σήμαιν' ὅτου τ' εἰ χῶπόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἄν μάνειεν λόγος.

V. 2. χῶπόθεν Paris. B : ceteri ὑπόθεν vel καὶ πόθεν.

92

Stobaeus LXXXIX, 8.

Ἄλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
γίνος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιδὼν καλὸν
εὐκλειαν ἄν κτήσαιο μᾶλλον ἢ ψόγον.

V. 1. οὐδὲ μὴν Brunckius. οὐδὲ μὲν libri. οὐδ' ἐμὸι Porsonus.

93

Stobaeus CV, 42.

Τίς δὴ ποτ' ἄλβον ἢ μέγαν θείῃ βροτῶν,
ἢ σμικρὸν, ἢ τὸν μηδαμοῦ τιμώμενον ;
οὐ γὰρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταύτῃ μένει.

94

Stobaeus CVI, 11.

Δεινὸν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἄπο
βλαστόντας, εἴτα τοῦσδε μὲν πράσσειν καλῶς,
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γυναιῶν ἅμα
γεγῶτας εἴτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.
οὐ χρὴν τὰδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν· ἐχρὴν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα,
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τοῖσδε τὴν ἐναντίαν

Nomen in locis grammaticis
 Ἀλκμαίων, contra usum vete-
 ris constat. Pervagatum e-
 st a poetarum tragoediis, f-
 riam praebuit, quomodo trac-
 ex ea afferuntur fragmentis et
 qua veri specie ad eam referri
 jecturas de eo protulit Welck
 Alpheisiboeae s. Alcmeonis fr
 hoc argumento tragoedias scri-
 Ψαφίδος, alteram Ἀλκμείωνα τὸν

9

Porphyrus Quaest. Homer. I
 stathius p. 1448, 6.) Τὸ δὲ ἐπήβολ
 ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν.—Σ
 Εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσὶδὼ
 ἐπήβολον καλῶν σε.
 πος omittit Eustathius. Fortas

96

Hesychius. Ἀλκμείων· πρῶτος...

ΑΜΥΚΟΣ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

De Amyco Bebryciorum rege videndae narrationes Apollodori I, 9, 20. et Hygini Fab. XVII.

Athenaeus IX. p. 400 b. ¹¹³ Τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῃ σατυρικῇ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ

Γέρανοι, χελῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.

ἰκτῖνοι epitome: vulgo ἰκτινοί. ἰκτῖνες Eustathius p. 1534, 15. ἰκτῖνοι καὶ grammaticus Hermanni p. 320. ἰκτῖς καὶ grammaticus MS. apud Brunckium sive in Crameri Anecd. Par. vol. IV. p. 245, 24. Athenaeus paullo post, λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός, ὡς ὁ Σοφοκλῆς

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, λαγοί.

Athenaeus III. p. 94 e. ¹¹⁴ Σιαγόνος—Σοφοκλῆς Ἀμύκῃ “Σιαγόνος τε δὴ μαλθακὰς τίθησι.” Trimetrum restituit Porsonus δὴ post τίθησι transposito.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

Amphiarum vatem Thebanorum clarissimum intelligendum esse ex fragm. 116. colligitur, ex quo incertam de choro fabulae conjecturam duxit Welckerus in Append. Trilog. p. 318.

Schol. Aristoph. ad Ranas 484. ¹¹⁵ Ὁρακιᾶσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὥχριασαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ.

Schol. ad Vespas 1501. Πυνωτήρης—καρκινόν τι ἐστὶ σύννομον καὶ αἰεὶ ταύτῃ προσεχόμενον. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ
¹¹⁶ Ὁ πυνωτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ.
 χοροῦ] χορὸς Meinek. ¹¹⁷

“Athenaeus X, p. 454 f. postquam tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, descri-

φύσει" —. κέχρηται Σοφοκ
αὐτὸς ὡς περ αἰεὶς πληγεί
λος." Originem proverbii
νοῦν οἶσει et νοῦν οἶσω scrip

Hesychius, 'Αγρίσαι : ἀποι
φθεῖραι. Σοφοκλῆς 'Αμφιαρά
σαι : τὸ θῦσαι. διαφθεῖραι καὶ

Hesychius, 'Αλεξαίθριον : 6

Erotianus p. 210. Φρονεῖν ἰ
καὶ Σοφοκλῆς ἐν 'Αχαιάδῃ ('Αλε
δαις) καὶ ἐν 'Αμφιαράῳ.

Grammaticus in Crameri A
de πελοιο agit, quod a quibus
Homer. Il. K, 334 : Πελοιοῦ οὐ
'Ενδύντα πελλῆς ῥινὸν
Σοφοκλῆς ἐν 'Αμφιαράῳ σατυρικῇ
ἐνθ' οὗτε πέλλεις οἱ ἄγραυλος βί
Conjectan. crit. p. 99., recte,
praestat ἐνδύς -- 2. 2

123

Scholiasta Aeliani N. A. ΠΙ, 10. Τρασιά λέγεται ὁ τόπος ἐνθα τὰ σῶκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἐτέρῳ addit Zonaras p. 1742. quod ex ἐν τῷ σατυρικῷ corruptum videtur Nauckio) Ἀμφιαράφ ἐπὶ τῆς Δωα ἐτίθη τὴν λέξιν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Incertas de argumento fabulae conjecturas proposuit Welckerus p. 371. 372. Attii tragoedia fuit Amphitruo, fortasse Sophoclem imitati, ut in aliis fabulis fecit.

124

Scholiasta Oedip. Col. 390. Εὐσοιάν φασὶ τὴν εὐθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι

Ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὐσοιαν ἀρκεῖ.

125

Hesychius, Ἀμφιτέρμως (Ἀμφιτερμόνως Nauckius): ἀποτερεμ-
ματισμένως (codex ἀποτερματισμένως). Σ. Ἀ.

126

Hesychius, Ἀτμητον: ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σ. Ἀ. Sic Salmasius. Codex contra seriem alphabeticam, Ἀτραυμάτιστον· Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι. Ἀτμητον· ἀμέριστον.

127. [ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.]

Citatur haec fabula in Etym. M. p. 652, 12. errore grammatici, de quo dicitur ad fr. 459.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

128

Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιόπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἐν Ἀνδρομέδᾳ ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρησίῳ εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπωμα καὶ Πόσειδωνα διαφθεῖραι τὴν χάραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα.—Idem 36. Τοῦτο τὸ κῆτος ἐστὶν ὁ Ποσειδῶν ἐπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιόπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρησί. Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνέειλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτίθη,

ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ. Hyginus Poet. Astron. II, 10. p. 443. *Cassiopeia. De hac Euripides et Sophocles et alii complures dixerunt, ut gloriata sit se forma Nereidas praestare, pro quo facto inter sidera sedens in viliquastro constituta est, quas propter impietatem vertente se mundo resupinato capite ferri videtur.* Argumentum a poetis pluribus tractatum, inter Latinos ab Livio Andronico. De tragoedia Sophocles dixit Welckerus p. 349-352. Fragmenta pauca supersunt, multo plura Andromedae Euripideae.

129

Athenaeus XI, p. 482 d. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδῃ φησιν

Ἴπποισιν, ἡ κύμβασι ναυστολεῖς χθόνα;

Attulit Eustathius p. 1205, 56. Photius p. 187, 3. Κύνβη: πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς.

130

Phrynichus p. 374. Lobeck. Πολλὴν διατρυβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς καὶ μὴ πρόσφατος πρᾶγμα. εὐρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ τιθεὶς οὕτω,

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς.

131

Schol. Theocriti IV, 62. Τοὺς σατύρους ἀκρατεῖς οἱ πλειονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σεληνοῦς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῃ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδῃ.

132

Hesychius, Κουρίον: Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ

ἡμουτὸν κόριον ἤρέθη πόλει.

νόμος γάρ ἐστι τοῖς βαρβάροις

θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γέρος τῷ Κρόνῳ.

Quae Scaliger sic correxit

Λιμόρρυτον κούρειον ἤρέθη πόλει·

νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ

θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

V. 3. γέρας Buttmanus in Actis Acad. Boruss. a. 1814. p. 174.

133

Pollux X, 120. Σοφοκλῆς ὃ ἐν Ἀνδρομέδᾳ αὐτοχέλεισι (αὐτολί-
θοισι Hemsterhusius) ληκύθοις (λίθοις codex unus) ἔφη, δηλῶν
ἀλαβάστους μονολίθους.

134

Hesychius, Ἀμβλύσκει : ἑξαπλοί. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ
ἐκτιτρώσκει. Σ. Ἀνδρομέδᾳ.

135

Hesychius, Ἀμφίπνυμον πλοῖον : ἐκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σ.
Ἀνδρομέδᾳ.

136

Hesychius, Ζευξίλειος : ζευκτὸς λαός (ζευκτῆς λαοῦ Ellendtius).
ἢ ᾧ ὑπεξευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σ. Ἀνδρομέδᾳ. Photius p. 53, 8. et
Suidas, Ζευξίλειος : ᾧ ὑπεξευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. Eustath. p. 401,
11. Ζευξίλειος εἴρηται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ὁ βασιλεύς.

137

Etymolog. M. p. 272. 3. Δίγονος μάσθλης : διπλοῦς ἰμάς. ἢ ὅτι
οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέ-
χρωστο. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ “Ἴδου δὲ φοῖνιον (sic Brunckius
pro φοινὸν) | μάσθλητα δίγονον.” Hesychius, Μάσθλης : —Σο-
φοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνους. Conf. eundem s. v. Δίγονος.

138

Photius p. 317, 7. Οἰήτας : τοὺς κωμήτας. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ.
Conf. Hesychii interpretes vol. II. p. 721.

139

Hesychius, Σαλητόν : Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ. ἀντὶ πατρὸς (corri-
gunt σαράπιδος). ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόμενον αὐτὸν
εἰναί φασι. Idem, Σάρητον : ὁ σάραπισ. καὶ εἶδος χιτῶνος.

ΑΝΘΗΝΟΡΙΔΑΙ.

140

Scriptor argumenti Ajacis, τὸ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγμα-
τείας, ὥσπερ οἱ Ἀνθηνορίδαι καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ Ἑλένης ἀρπαγὴ
καὶ Μέμνων. Ad hanc fabulam Welckerus p. 167. probabiliter
rettulit quae ex Strabone XIII. p. 608. supra apposuimus ad
Fragm. 16. ubi quae de Venetis dixit Strabo cum loco Polybii

ῥοσιν
*Ορμιθα καὶ κήρυκα κ

Hesychius, Ἀφεψιασάμην :
Anecd. p. 470, 13. Ἀφεψιαίμην

Hesychius, Ἐκβαβάξαι : ἔκο

ATPETΣ H

1.

Scholiasta Euripidis Or. 800
ἐστέργηται τῆς ἀρχῆς, ὁμοῦ τε τὴν
αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥς φησι
Θυέστον, Ἀγλαόν, Ὀρχομενὸν καὶ
τράπεζαν τῷ πατρὶ καὶ αὐτὸν ὥστε
Sophocleae ex mulieribus com
Euripidis (Hipp. 309.) recte rest
lioribus in Μυκήναις corruptum, i
oribus Μυκηναίους scriptum. We
compositus fuisse videtur : quan
grammaticorum scribi voluit τ.

145

Hesychius, Ἐπισπάσει: ἐπιτεύζεται. Σ. Ἀτρεί ἢ Μυκηναίαις (codex μυκήναις). ἐπὶ (ἀπὸ Nauckius) τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΤΥΝ-
ΔΕΙΠΝΟΙ. (ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ).

Cicero ad Quintum fratrem II, 16. Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festive, nullo modo probavi*. Athenaeus VIII. p. 365 b. Σύνδειπνον εἴρκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας—διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δράμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit drama satyricum, cui convenit *fabellae* nomen quo usus est Cicero verbis modo appositis. (Dissentit Welckerus, qui duas fuisse credit *tragœdias*, quarum altera Ἀχαιῶν σύλλογος, altera Σύνδειπνοι inscripta fuerit, de quibus dixit p. 110—113. et 232—240.) Aristot. Rhet. II, 24. Εἴ τις φαίη “τὸ ἐπὶ δειπνον κληθῆναι τιμώτατον· διὰ γὰρ τὸ μὴ κληθῆναι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμήνισε τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τενέδῳ· ὁ δ' ὡς ἀτιμαζόμενος ἐμήνισε· συνέβη δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ μὴ κληθῆναι.” ubi editor Cantabrigiensis: “Unde fabulae argumentum sumpsit Sophocles, quam vocavit *συνδείπνους*.” Anonymus περὶ ὀργῆς in Volum. Hercul. Oxon. vol. I. p. 51: *παραπεμφθέντες ὑπὸ τινος ἐστιῶντος, ὥσπερ ὁ Σοφοκλέους Ἀχιλλεὺς, ἢ κατὰ τι τοιοῦτο ὀλιγωρηθέντες· οὕτω γὰρ ἀδικηθέντες λέγω*. Proclus Chrestom. p. 475. *ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον· καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγείς διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Λήμνῳ κατελείφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα*. Chorus fabulae non ex satyris compositus fuit, sed ex Achivis, quemadmodum in Alceste Euripidis, quae ipsa quoque dramatis satyrici locum in tetralogia tenuit, chorus ex senibus Phraeis compositus est.

146

Stobaeus XXVI, I. Σ. ἐκ Συνδείπνου

Λάβθα Πιερίδων στνγερὰ καὶ ἀνάρατος
ὠδυνάσεις θανάτοις εὐποτμότατε,
μελέων ἀέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.

Verba corrupta ab aliis aliter correcta (v. Welcker. p. 233. Schneidewin. Philol. vol. 3. p. 112.), ab nemine satis probabiliter, nisi quod Brunckius θανάτους ex θνατοῖς corruptum esse vidit. V. 1. ἀνάματος libri optimi, alii ἀνάρεστος, ἀνάρετος.

147

Athenaeus I. p. 17 d (ex eo Eustathius p. 1828, 28.) Τῶν δ' ἄλλων πονητῶν ἔνιοι τὰς καθ' αὐτοὺς πολυτελείας καὶ βραθυμίας ἀνέπεμπον ὡς οὖσας καὶ κατὰ τὰ Τρωϊκά. Αἰσχύλος γοῦν ἀπρεπῶς που παραγεί μεθύοντας τοὺς Ἑλληνας—καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ,

Ἄλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνῃν
ἔρριψεν οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ
κατάγνυται τὸ τεύχος οὐ μύρου πνέον·
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὁσμῆς ὕπο.

V. 4. ὁσμῆς] ὁμῆς Eustath.

148

Athenaeus XV. p. 679 a. Σ. Συνδείπνοις
Οἱ τοὶ γένειον ὧδε χρὴ διηλιφές
φοροῦντα κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν
γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

149

Athenaeus XV. p. 686 a. Τοῖς παυσὶ παρακελεύομαι κατὰ τὸν Σοφοκλέα, δς ἐν Συνδείπνοις φησὶ

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθύν
κρατῆρ'· ὅδ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἢ φάγη καλῶς
ὁμοία καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.

V. 2. κρατῆρ'· ὅδ' ἀνὴρ] κρητῆρα ὅδ' ἀνὴρ codex.

150

Schol. Pindari Isthm. II, 68. Τὸ γὰρ ἀπόνειμον ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων
νέμ' εἴ τις οὐ πάρεστιν δε ξυνώμοσε.

V. 1. θρόνοισι Tourpius pro θρίνοισι. Boeckhius πτυχὰς pro πτύχας, recte, nisi ἔχων πτύχας scripsit poeta. Non attigit hunc locum Matthiae ad Eurip. Bacchar. v. 62. 2. Legebatur ἀπόνειμον νέμει τις οὐ πάρεστι τις ξυνώμοσε. Correxerit Bergk.

151

Pollux X, 133. Τὰ δὲ ναυτικά σκεύη — πλῆκτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπῳ.

152

Plutarchus Moral. p. 74 a. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παρ-
αξύνων Ὀδυσσεὺς οὐ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησιν

Ἦδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια
δέδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος καὶ ἀποπλεῖν
λέγοντος

Ἐγὼ δ' ὁ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς
ἀλλ' ἐγγὺς ἔκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.

V. 2. οὐ μένειν] Alii libri θυμαίνειν, θυκαίνειν, οὐ καίνειν.

153

Herodianus περὶ σχημάτων p. 57, 58. ed. meae. (vol. 8. p. 601. ed. Walz.) Ἀστεισμός δέ ἐστι προσποιήσις πῖθαν' τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἢ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσῆκται λέγων Ὀδυσ-
σεὺς τῇ Διομήδει

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδέν, οὐδ' ὅπως
φυγὰς πατρός· ἐξελέλθαι χθονὸς
οὐδ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς
κτεῖνας ἐν Ἄργει ξείνος ὅν οἰκίζεται,
οὐδ' ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρῶς ἐδαΐσατο
τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρη τεμών.

V. 2. Eadem fere verba Oed. Col. 1292. γῆς ἐκ πατρός ἐξελέλ-
θαι φυγὰς. et Eur. Hel. 90. φυγὰς πατρός ἐξελέλθαι χθονός.
3. οὐδ' Brunckius pro οὐδ'. συγγενοῦς Brunckius pro συγγενίς.
5. οὐδ' codex Havn. Ceteri οὐδ'. ὠμοβρῶς Brunckius. Libri
ὠμοβρῶτα, ὠμόβροτα, ὠμοβρότως.

154

Schol. Sophoclis Oedip. Col. v. 9. et Etymolog. M. p. 194, 5.
Σοφοκλῆς ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί.

155

Schol. Sophoclis Ajac. v. 190. Τὸν Ὀδυσσεΐα Σισύφου συνήθως
φησὶ Σοφοκλῆς καὶ ἐν Συνδείπνῳ

Ὡ πάντα πρᾶσσων, ὥς ὁ Σίσυφος πολὺς
ἔνδηλος ἐν σοὶ πάντα χῶ μητρὸς πατήρ.

V. 2. πάντα χῶ Vaterus pro πανταχοῦ.

156

Hesychius, Ἀζειώται : ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σ. Συνδείπνῳ.

157

Hesychius, Ἐκκεκώπηται (codex ἐκκεκό—): ἐξήρτυται (ἐξήρτη-
ται codex). Σ. Συλλόγῳ.

158

Hesychius, Ἐπιγενοῦσθαι : μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σ. Ἀχαιῶν
Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις.

159

Hesychius, Ἐπισειούσης : ἐπικελευομένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπι-
χαλώντων. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

160

Μάσθλη : vide fragm. 137.

161

Hesychius, Ξυμβόλους :—τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας,
ὡς Φιλόχορος φησι Δήμητρα εὐρεῖν. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

Respexit hanc fabulam, quae manifesto satyrica fuit, Ovidius
Trist. II, 409—412. *Est et in obscuro deflexa tragoedia risus
multaque praeteriti verba pudoris habet, nec nocet auctori, mol-
lem qui fecit Achillem, infregisse suis fortia facta modis.* De
quo loco pluribus dictum ab Welckero in Append. ad Trilog.
p. 168. 305.

162

Stobaeus LXIV, 13.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακόν·
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι.
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου χερσὶν

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

35

κρύσταλλον ἀρπάσῃσι παῖδες ἀσταγῇ,
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταμίου,
τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῇ θέλει
οὐτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν.
οὕτω δὲ τοὺς ἐρώντας αὐτὸς ἕμερος
δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προσίεται.

V. 1. νόσημ' ἔρωτος legitur ex cod. Paris. B. interpolato : in libro optimo (A.) et editione Trincavelli est ἔρωτος γὰρ νόσημα. Recte Dobraeum (Adversar. vol. 1. p. 52.) correxisse puto τὸ γὰρ νόσημα, deleto ἔρωτος, quod ex praecedentibus versibus intelligebatur. 3. χεροῖν B, χερσὶ vel χερσὶν ceteri. 4. παῖδες ἀσταγῇ Salmasius pro παιδιαῖς ἄγῃ. 6. χυμὸς] κρυμὸς Meinek. 8. οὕτω δὲ Meinek. pro οὕτε. Scaliger οὕτω γε. 9. καὶ τὸ] καὶ τε Meinek. προσίεται idem pro προίεται.

Plutarchus Moral. p. 508 c. Ὡσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον οὕτε κατέχειν οὕτε ἀφείναι θέλουσι. Zenobius V, 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυνάμενων μήτε μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς.

163

Scholiasta Pindari Nem. III, 60. Διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως μετέβαλλε τὰς μορφάς, ὅτε μὲν εἰς πῦρ, ὅτε δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας περιγέγονε, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν—ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει ; λέων
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Schol. Apollonii Rh. IV, 816. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν ὑπὸ Πηλέως λαιδορθεύσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτὴν.

V. 1. ἐπεστάτει] ἐπεστρατεύετο Nauckius, λέων in versum alterum translato.

164

Schol. Pindari Nem. VI, 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως—ἀλλ' ὅτι ιδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατασκευαστο. δίκρουν γάρ, ὥστε δύο αἰχμὰς ἔχειν καὶ μὴ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι.—Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς “Ἡ δορὸς δεχρόστομον πλάκτρον· δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἦρικον Ἀχιλλεῖον ὄδρα-

tos." Non Sophoclis, sed alius poetae haec verba esse videbantur Heathio.

165

Scholiasta Aristoph. Vespas. 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀρρένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐξεῖληται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν σατύρων εἰς τὴν γυναικίαν ἐπιθυμίαν φησὶν ὁ Φοῖβεξ

Παπαί, τὰ παιδίχ', ὥς ὀρᾷς, ἀπώλεσας.

Eadem Photius p. 369, 10. Suidas in παιδικὰ, grammaticus Coislinianus apud Bachmannum Anecd. I. p. 324. ex quo Montefalconius p. 474. ὥς ὀρῶσ' ἀπώλεσας edidit, Bachmannus, ex conjectura ut videtur, ὥς ὀρῶ σ' ἀπώλεσαν, et gramm. in Crameri Anecd. Paris. vol. IV. p. 173, 9.

166

Athenaeus IX. p. 401 d. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου σῦός ; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοῦνομα, ἀπὸ τοῦ σὺς ἀγρεύειν, λέγων

Σὺ δ', ὦ Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Epitome et Eustathius p. 1872, 12. βρέφος. Σύαγρος ex Sophocle memoratur ab grammatico Hermanni p. 320. et in Crameri Anecd. Paris. vol. IV. p. 245, 20. Apud Sophoclem nomen proprium canis fuisse Athenaei verba docent.

167

Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. v. 481. ὕδατος, μελίσσης : ὕδατος καὶ μέλιτος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιοῦμενον. καὶ ἐν Ἑρασταῖς

Γλώσσης μελίσσης τῇ κατερρηκῇ.

168

Choeroboscus p. 463, 27. ed. Gaisf.—ἀρῶξιν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς

Ὁ δ' ἐνθ' ὅπλοις ἀρῶξιν Ἑφαιστου τεχνίτου.

τοῦτο γὰρ κατὰ μεταπλάσμων ἀπὸ τοῦ ἀρρήκτους γενόμενον, τοῦ ἡ τραπέιτος εἰς τὸ ω, προπερισπᾶται καὶ οὐ προπαροξύνεται. (Male igitur ἄρῶξιν ὅπλοις ib. p. 367, 32.) Codex ὁ δὲ ἐνθ'. τεχνίτου in τέχνη mutandum videtur. Ἐνδύνθ' ὅπλοις ἀρῶξιν Ἑφαιστου τέχνη

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

37

Lobeck. Paralip. p. 287. de Achille intelligens armis Vulcaniis induto.

169

Hesychius, Ὀμμάτειος πόθος: διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὄρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ ἑσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ ἐν Ἀχλλείῳ ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησίν. Verba corrupta Casaubonus sic correxit, ὀμμάτων ἀπο λόγχα φησίν, recte, nisi quod fugit eum φησίν ex ἀφίησιν esse corruptum. De versu proverbiali ἐκ τοῦ γὰρ ἑσορᾶν γίγνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν v. Diogenian. IV, 49. aliosque paroemiographos ibi indicatos ab Leutschio.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Daedalum in scenam produxerunt Plato, Aristophanes et Eubulus comici: tragicorum solus Sophocles, si quid scriptorum silentio tribuendum. Drama haud dubie fuit satyricum, cujus de argumento conjecturas protulit Welckerus p. 73-75. ductas ex nomine Τάλω Cretensis, cujus partes in hac fabula fuisse ex annotatione scholiastae Apoll. Rh. intelligitur, quam fragm. 172. apponemus.

170

Pollux VII, 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαίδαλῳ "Τεκτόναρχος Μοῦσα." Τεκτονουργός per ἀρχιτέκτων explicat Hesychius: quae glossa ipsa quoque ex poeta aliquo sumta videtur.

171

Schol. Platonis p. 396. Σαρδάμιος γέλως—Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, δὴ Ἡφαιστος ἐδημοῦργησε Μίνψ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς πελάζοντάς φησι κατακαίοντα ἀναιρεῖν. ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιον φησι λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαίδαλῳ. Confer paroemiographos in Σαρδάνιος γέλως.

172

Schol. Apollonii Rhodii IV, 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γίνους ἱκέτιον τοῦ χαλκοῦ· ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμῖνι περιεχομένην. σύριγξ δὲ ἔστιν ἡ περόνη. ῥαγεῖσθαι αὖν τῆς

σύριγγος εἴμαρτο ἀλῶναι αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τάλῳ. Brunckius ἐν Δαιδάλῳ. Nihil mutandum : nam primariam fabulae personam pro nomine fabulae nominavit grammaticus, quod saepe fecerunt grammatici.

173

Scholiasta Aristoph. Pacis v. 73. Μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτνην κύνθαροι.—Σοφοκλῆς Δαιδάλῳ “Ἄλλ’ οὐδὲ μὲν δὴ κύνθαρος τῶν Αἰτναίων πάντως.” λέγει δὲ εἰκάζων εἰς μέγαν. Metrum est anapaesticum, sic, ut videtur, restituendum,

Ἄλλ’ οὐ μὲν δὴ κύνθαρος οὗτος
τῶν Αἰτναίων πάντως.

174

Hesychius, Γοργάδων : ἀλιάδων. Σ. Δαιδάλῳ. Intelligendum de deabus marinis. V. L. Dindorf. in Thesauro vol. 2. p. 727. ed. Paris. Zonaras p. 448. Γοργάδες· αἱ δέσπονται. Hesychius infra, Γοργίδες αἱ Ὀκεανίδες.

175

Hesychius, Ἑσέφθην : ἐσεβάσθην, ἡσυχάσας ἡσυχύνθην. Σ. Δαιδάλῳ (codex παιδάλῳ). ἐσεφθην ex Sophocle Choeroboscus in Theodos. p. 489, 22. et Photius p. 19, 7. Male ἐσεβδην scriptum in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 338, 17.

ΔΑΝΑΗ.

Hanc tragoediam fortasse non diversam fuisse ab Acrisio supra dictum est ubi de Acrisio agebamus.

176

Scholiasta Ajacis v. 1. et ex eo Suidas in πείρα, Πείρα γὰρ ἡ βλάβη, ὡς καὶ ἐν Δανάῃ

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πείραν· ἐν δ’ ἐπίσταμαι,
τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ’ ἐγὼ διώλλυμαι.

V. 1. ἐν δ’ οὐδ’ Suidas.

177

Hesychius, Ἀνθήμερον : σήμερον ἡμέρα. Σ. Δανάῃ. Brunckius Αὐθήμερόν. Glossas similiter corruptas comparavit Ahrens. de dial. Dor. p. 272. Praeedit apud Hesychium, Ἀνθ’ ἡμέρας : δι’ ὅλης τῆς ἡμέρας.

178

Hesychius, Ἀφροδισία ἄγρα : Σ. Δανάη

Γόνον τε μήλων κάφροδισίαν ἄγραν.

(Codex γόνιον μήλων.) οἱ μὲν τοὺς πέρδικας, οἱ δὲ πρὸς τὸν καθα-
μὸν ἀρμόζουσιν, τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἰροῦσιν αὐτούς. κακῶς δέ
χοίρων γὰρ καθαίρουσι καὶ ἀρνίῳ, ἀλλ' οὐ πέρδικι. λέγει οὖν τὴν τῶν
συνῶν, διὰ τὸ καταφερέεσθαι τὸ ζῶον πρὸς συνουσίαν.— δύναται δὲ καὶ
τὴν τῶν αἰγῶν γονὴν δηλοῦν. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 472, 22.
Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ πέρδικες διὰ τὸ τοὺς θηρώοντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβου-
λεύοντας αἰρεῖν αὐτούς. Eustathius p. 1183, 19. λέγεται δὲ, φασί,
καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σὺς· καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος
καταφερέῃς εἰς ἀφροδισία. V. Bergk. ad Anacr. p. 227.

179

Antiatticista p. 85, 18. Βράχιστον : βραχύτατον. Σ. Δανάη.

180

Antiatticista p. 90, 31. Δαμονίζεσθαι : Σ. Δανάη. δεδαμονισμέ-
νον ἀπὸ τοῦ τεθεωμένου.

181

Antiatticista p. 97, 31. Ζῆ : ἀπὸ τοῦ ζῆθι.—Σ. Δανάη

Ζῆ, πίνε, φέρβου.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

182

Grammaticus Bekkeri p. 385, 18. Ἄλυπον ἄνθος ἀνίας : εἰ θέ-
λοις εἰπεῖν ἐπὶ τινος πράγματος ὁ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρή-
σαι, ὥς καὶ Σ. ἐν τῇ Διονυσιακῇ σατυρικῇ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσάμε-
νων τῶν κατὰ τὸν χορὸν σατύρων

Πόθεν ποτ' ἄλυπον ὦδε

εὖρον ἄνθος ἀνίας ;

ὅλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικὸν ἄγαν γέγονε. μετὰ γὰρ τῆς ἄλλης ἐναρ-
γείας λελυμένην ἔχει τὴν ἐρμηνείαν καὶ μεθύουσιν ἀρμόττουςαν. Ap-
paret ex his de vini inventione in hac fabula dictum fuisse.
Sed reliquae partes fabulae quomodo adornatae fuerint prorsus
nescimus, neque operae pretium erat ut conjecturas periclita-
retur Welckerus in Appendice ad librum de Trilogiis Aeschy-
leis p. 296, 297.

Photius p. 36, 12. et Etym.
κρυμμένος. Σ. Δόλοψιν

Εὐναῖος εἷη δραπέτιν

Apud Etymolog. vulgo δραπέτιν

Hesychius, Εὐναῖος : λαγώς.

Nauckius.

I
Cyrillus ap. Schowium ad I
κατάκλις. καὶ τὸ ταπεινὸν κλινί

ΕΛΕΝΗΣ .

"Ελένη. 'Ελένης ἀρπαγή. 'Ε)
argumentum praebuit Helen
nescio quattuorne dicam, an tr
NH citatur nude a comici enar.
ΑΡΠΑΓΗ [quo nomine Alexis c
auctore argumenti Ajacis, et it
beri in hoc dramate, si modo s
Helenam e Troja ereptam, non
necdum maturam rapuerat. F
auctoritas." BRUNCK. Manifes
alteram tragoediam. 'Ελένη. 2.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

41

Priamogus Antenora junctum. At Paris et fratres et qui raptuere sub illo, vix tenuere manus, scis hoc, Menelae, nefandas. Conjecturas de singulis partibus fabulae proposuit Welckerus p. 117 seqq. et de satyrico dramate in Appendice ad Trilog. p. 304.

185

Schol. Aristoph. Equit. 84. Βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύρειον πιεῖν : —ἔστι γοῦν ἀπὸ Σοφοκλέους Ἑλένης

Ἔμοι δὲ λῦστον αἶμα ταύρειον πιεῖν,

καὶ μὴ τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

τινὲς δὲ φασιν ὅτι Σοφοκλῆς περὶ Θεμιστοκλέους τοῦτό φησι. ψεύδονται δέ· οὐ γάρ ἐστι πιθανόν. V. 1. ταύρειον πιεῖν Suidas s. v. Νῶϊν. ταύρου γ' ἐκπιεῖν schol. Arist. 2. Legebatur μὴ γε (μήτε codex Flor.) πλείω. Correxī μὴ τι πλείους in Add. ad schol. vol. 3. p. 411. Similiter Trach. 944., ubi codex Laur. ἡ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, correxi ἡ καὶ τι πλείους ἡ. λ. Sic Plato Leg. V. p. 740 B. : ταύτας (τὰς ἐστίας) δεῖν ἀεὶ τοσαύτας εἶναι καὶ μήτε τι πλείους γίγνεσθαι μήτε τί ποτε ἐλάττους. Ceterum. conf. fragm. 20.

186

Schol. Euripidis Phoeniss. 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὐν γε τὴν πάτριον ἀπήχισιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὥς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτῆσει

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσει τί με

παρηγορεῖ Λάκωνος ὁσμᾶσθαι λόγου.

V. 1. αὐτὸς Hermannus pro αὐτός. 2. παρηγορεῖ—ὁσμᾶσθαι] προσπαρορεῖ—ὁρμᾶσθαι codex Taur.

187

Erotianus p. 180. Θράσσει—ἔστι δὲ ὀχλεῖ, ὥς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτῆσει φησὶ

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἡ θράσσει γένυν

τε ὥς τοῦ μὲν ἐῶλον γραφίους ἐνημμένους.

V. 2. ἐῶλον] Sic codex Paris. 2651. αἰῶλον Paris. 2614. Verba corrupta ab aliis aliter tentata : v. Welcker. p. 122. γραφίους in γραβίους mutabat Schneiderus in Lexico.

c 5

Strabo XIV, p. 643. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης καὶ κατὰ τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσῃ, ὡς εἰμαρμένον εἶη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχῃ. οὗτος δὲ καὶ εἰς Κιλικίαν μεταφέρει τὴν ἔρην (Calchantis et Morsis) καὶ τὸν θάνατον τοῦ Κάλχαντος. Ibid. p. 675. ἤρισαν περὶ τῆς μαντικῆς ὃ τε Κάλχας καὶ ὁ Μύρτος· ταύτην τε γὰρ τὴν ἔρην μεταφέρουσιν ἔθνοι, καθάπερ καὶ Σοφοκλῆς, εἰς τὴν Κιλικίαν, καλέσας ἐκεῖνος αὐτὴν Παμφυλίαν τραγικῶς, καθάπερ καὶ τὴν Λυκίαν Καρίαν καὶ τὴν Τροίαν καὶ Λυδίαν Φρυγίαν. καὶ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κάλχαντος ἐνταῦθα παραδιδόασιν ἄλλοι τε καὶ Σοφοκλῆς. V. Welcker. p. 123.

Hesychius, Ἀναχαιτίζειν : ἀναπείθειν, ἀναχαλινοῦν. ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σ. Ἑλένης ἀπαιτήσῃ. Suidas, Ἀναχαιτίζει : αἰτιατικῇ. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. ἀναχαιτίζει Σοφοκλῆς τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν.

ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.)

Aristides vol. II. p. 307. (cujus verba repetivit Photius Bibl. p. 438, 6.) Αὐτὴν μὲν γὰρ εἰς ἰδίῳσι τὴν Ἑλένην, Ἑλένην λέγω ; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποίαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῇ ὅτι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς σατύρους τοῦ Σοφοκλέους. Satyri igitur hujus dramatis, ut monet Nauckius, quum Helenam conspexerunt, turpi libidine inflammantur.

Athenaeus III. p. 76 d. (ex eoque Eustath. p. 1205, 3.) Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης γάμῳ τροπικῶς τῇ τοῦ δένδρου (ἐρινου) ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπὼν

Πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν

ἐς βρώσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

πέπων δ' ἐρινὸς εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ πέπον ἐρινόν.

V. 1. ἀχρεῖος ex glossemate illatum recte delere videtur Cobetus Var. Lect. p. 289. Aptius foret αἰτός, quod sensit Porsonus quum conjiceret πέπων ἐρινὸς ὡς ἀχρεῖος αἰτός ὢν. 2. ἐς] εἰς apud Eust.

191

Etymolog. M. p. 601, 20. Νένωται : νενόηται. παρὰ Σοφοκλεί
Ἑλένης γάμφ. Hesychius, Νένωται· ἐν νῷ ἔχει. Est forma Ionica,
de qua dixi in Comment. de dialecto Herodoti p. viii.

192

Photius p. 371, 21. Πανόν : ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέν-
τα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σ. Ἑλένης γάμφ. "Fortasse haec sup-
plenda ex Eustathio p. 1189, 24. ὁ δ' αὐτὸς (φανός) καὶ πανός, ἀπὸ
τοῦ φαίνειν σχηματισθεῖς, φασί, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ, οἷον "πανού-
χον ἄψαντες φλόγα." V. Meinekium Com. IV. p. 378." ΝΑΥΣΚ.

193

Grammaticus in appendice ad Photium p. 674, 20. Ὁροσάγ-
γαι οἱ σωματοφύλακες, ὡς Ἑλένης γάμφ καὶ Τρωίλφ.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

194 195

"Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cujus ver-
sum laudat Cicero Tuscul. II, 24. *Tum Cleanthem, quum pede
terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse :*

Audisne haec, Amphiaræ sub terram abdite ?

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero
in libro de oratorum optimo genere cap. VI. *Nec Androma-
cham igitur aut Antiopam, aut Epigonos Latinos recipiant.
Sed tamen Ennium et Pacuvium et Attium potius quam Eu-
ripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud
Romanos docuit Ennius : Antiopam Pacuvius : Sophoclis Epi-
gonos Attius. Hinc erroris arguitur Davisius, qui ad Tusc.
II. ex Aeschyli dramate conversos fuisse ait Attii Epigonos." ΒΑΥΝΣΚ. Fabulam non diversam esse ab Eriphyla Welcke-
rus p. 269. conjecit probabiliter. De Attii Epigonorum frag-
mentis (quae fabula *Eriphyla* appellatur a Prisciano vol. I.
p. 251. Kr.) dixit idem p. 270 et seqq. et O. Ribbeckius ad
Trag. Fragm. p. 314 seqq.

196

Stobaeus XXXVIII, 27.

Φιλῆϊ γὰρ ἡ δύσκληια τοῖς φθονουμένοις
νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ πρὶ τοῖς καλοῖς πλείον

197

Stobaeus LXXIII, 51.

Ὁ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γίναι.
 κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτὶ
 γυναικὸς, εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

V. 1. γίναι] γυνή libri optimi. 3. εἴ] ἢ εἰ vel ἔει libri.

198

Athenaeus XIII. p. 584 d. Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγικοῦ ἀπ' ἀγῶ-
 νος τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πῶς μὲλλοντος παρ' αὐτῇ
 (Γναβαίῃ) καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάβαιαν προσαλωθῆσαι,
 Ὀλομένε παῖδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Non liquet utrum Aeschyli an Sophoclis Ἐπιγόνους dicat.

De fragmento per errorem ad hanc fabulam relato vide ad
 230.

ΕΠΙΣ.

Ἔριω Welckerus in Append. ad Trilog. p. 313. intelligit con-
 tentionem Jovis et Neptuni de Themide, quae θεῶν ἔρις τε καὶ
 κρίσις διὰ Θέμιδος τε καὶ Διὸς dicitur a Platone Rep. II. p. 379 E.
 Cujusmodi drama Ἔρις inscribi poterat, ut κρίσις drama satyri-
 cum inscriptum fuit omisso θεῶν. Fuit autem Ἔρις quoque
 satyricum, ut vel ex fragm. 199. colligi potest.

199

Athenaeus XIV. p. 646 d. Ἴτριον περμάτιον λεπτὸν διὰ σησά-
 μον καὶ μέλιτος γινόμενον. μνημονεύει αὐτοῦ—Σοφοκλῆς Ἐριδι
 Ἐγὼ δὲ πεινώσ' αὐτὸ πρὸς Ἴτρια βλέπω.

200

Hesychius, Εἰωρος γάμος : Σ. Ἐριδι. ἦτοι ὥραιος (ἔριος codex)
 ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν, ὥς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυ-
 ρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν. Pro γάμος legendum esse γάμου docet
 interpretatio ὀλίγωρος quamvis falsa. Monuit Nauckius.

201

Antiatticista p. 108, 9. Μίαν μίαν : ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σ. Ἐριδι.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

Hoc drama idem cum Epigonis esse videri Welckero supra diximus ad Fragm. 195.

202

Stobaeus I, 1.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόλαι.

203

Stobaeus VII, 7.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλίσσεται.

Similiter Menand. Monost. 31. ἀνδρὸς ποτηροῦ σπλάγχχνον οὐ μά-
λίσσεται.

204

Stobaeus XLIII, 7.

Ὅπου δὲ μὴ τάριστ' ἐλευθέρως λέγειν

ἕξεσι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χεῖρονα,

ἀμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

V. 1. τάριστ' Wytttenbachius. τὰ ῥᾶστ' libri. 2. Imitatur Ho-
meri Il. A, 576. ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ. V. Boiss. Anecd. nov. p.
68. ab Nauckio indicatum.

205

Stobaeus XCIX, 20.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὦν θείᾳ τύχῃ ;

ὅπου τὸ δεῶν, ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεί.

Interpunctionem τύχῃ, ὅπου τὸ δεῶν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεί; correxit
Nauckius.

206

Stobaeus CXVII, 3.

Γήρα προπύωντας σῶζε τὴν εὐφημίαν.

προπύωντας Nauckius. Libri προσηκόντως vel προσόντως, ex quo
Brunckius προσήκων fecerat.

207

Clemens Strom. VI. p. 741. Λάβοις δ' ἂν ἐκ παραλλήλου—Εὐ-
κρίτου μὲν ἐκ τοῦ Ὁρέστου “ὦ φίλον ὕπνον θέλητρον ἐπίκουρον νό-
σου,” Σοφοκλέους δὲ ἐκ τῆς Ἐριφύλης,

Ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἱατρὸν νόσου.

ἀπελθ' ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Valckenar. ad Hippolyt. p. 313.
 Probabilior Nauckii conjectura ἀπελθε' κινεῖς ὕπνον ἰατρὸν νόσου,
 ut ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας dixit Euripides Bacch. 690.

208

Appendix Vat. Proverb. II, 49. (vol. I. p. 423. ed. Schn.)
 Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς : αὕτη Σοφοκλείους. πεποιήται γὰρ Ἑριφύλῃ
 πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐκτενῶς πρὸς ὅτιοῦν βλεπόντων καὶ καταπληκτικῶν τι
 δοκούντων ὁρᾶν. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑποκρουμένων. κωμωδοῦνται
 γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὥς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

209

Joannes Damasc. in Gaisfordi appendice ad Stobaeum vol.
 IV. p. 13. (sive post Ecl. p. 699, 3.) Σοφοκλέους Ἑριφύλῃ

*γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις,

ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλείον.

V. I. Ἡ supplet Brunckius et ἔχει scribit. Γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν α.
 τ. ἔχει Jacobsius. Fort. Ὡ γλῶσσ', ἐν οἷσις—

EPMIONH.

210

Eustathius p. 1479. (conf. schol. Odys. Δ, 4.) Σοφοκλῆς δέ,
 φασιν, ἐν Ἑρμῶνι ἱστορεῖ ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου ἐκδοθῆναι τὴν
 Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν
 αὐτοῦ ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ
 δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαίρειος, ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν
 τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκαταστήναι αὐθις αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ· ἐξ
 ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ
 μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγα-
 μέμνονος. “Confer interpretem Hygini ad fab. CXXIII. ubi ex
 his Eustathii verbis corrigitur scholiastes Euripidis ad Orest.
 1687.” BRUNCK. Apud schol. Euripidis Neoptolemi mors
 narratur ex Euripide et Pherecyde, additurque, ταῦτα γενεαλογεῖ
 καὶ Σοφοκλῆς. Aliorum locos collegit Welckerus p. 220 seqq.
 comparatis etiam Pacuvii Hermionae fragmentis, de quibus v.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

47

Ribbeckius ad Fragm. Trag. p. 289.—291. Euripides Hermionam in scenam produxit in Andromacha.

211

Stephanus, Ἀγυιά : τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν—
τὸ τοπικὸν ἀγυαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμόνη
'Ἄλλ' ὦ πατρίδας γῆς ἀγυαίου πέδον.

212

Antiatticista p. 87, 25. Γνωστός : ἀντὶ τοῦ γνῶριμος. Σ. Ἑρμόνη.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

213

Hesychius, Αἵματος ἴσαι Ἄρρα : αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἡ αἵματι
μολῦναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὄθεν καὶ ἀσάμυνθος
(codex ἀσάμεθα), ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐνεορεῖ (corrīgunt ελου-
οντο ex Suida in ἀσάμυνθος). Σοφοκλῆς Εὐμήλω. Codex ἀμήλω.
Glossam Homericam post μινύθοντες defectam cum alia glossa,
cujus exciderit initium, coaluisse conjicit Schmidtus.

214

Harpocratio, Καθελών : Δημοσθένης—ἀντὶ τοῦ ἀνελών ἢ ἀποκτεί-
νας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὥς καὶ Στησίχορος ἐν
'Διοπέρουσι καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. Ex Epitome Photius p. 122, 1.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

215 a

Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippes, quem ab ipso patre
Ulysse interfectum alii narrant, alii vero Telemacho. Vide
Parthenii Erotica cap. III. cujus inscriptio est : Περὶ Εὐίππης
ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρύαλω. Eustathius p. 1796, 52. Κατὰ δὲ Λυ-
σίμαχον (ἐν Νόστοις) υἱὸς αὐτῷ (Ὀδυσσεῖ) ἐξ Εὐίππης Θεσπρωτῶος
Λεοντόφρων, ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασι. Σοφοκλῆς δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς
(Εὐίππης) Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος. BRUNCK. Par-
thenii narratio haec est, Περὶ Εὐίππης. ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρύαλω.
Οὐ μόνον δὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Αἴολον ἐξήμαρτεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλην,
ὥς τοὺς μνηστήρας ἐφόνευσεν, εἰς Ἥπειρον ἐλθὼν χρησθηρίων τιμῶν
ἔνεκα τὴν Τυρίμμη θυγατέρα ἔφθειρεν Εὐίππην, ὃς αὐτὸν οἰκείως τε
ὑπεδέξατο καὶ μετὰ πάσης προθυμίας ἐξένιζε. παῖς δὲ αὐτῷ γίνεται ἐκ

ταύτης Εὐρύαλος. τοῦτον ἡ μήτηρ, ἐπεὶ εἰς ἤβην ἦλθεν, ἀποπέμπεται εἰς Ἰθάκην, συμβάλαί τινα δοῦσα ἐν δέλτῳ κατεσφραγισμένα. τοῦ δὲ Ὀδυσσεύος κατὰ τύχην τότε μὴ παρόντος Πηνελόπης καταμαθοῦσα ταῦτα καὶ ἄλλως δὲ προπεπυσμένη τὸν τῆς Εὐίππης ἔρωτα, πείθει τὸν Ὀδυσσεῖα παραγινόμενον, πρὶν ἢ γινῶναι τι τούτων ὡς ἔχει, κατακτείναι τὸν Εὐρύαλον ὡς ἐπιβουλευόντα αὐτῷ. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν διὰ τὸ μὴ ἐγκρατὴς φῦναι μὴδὲ ἄλλως ἐπιεικὴς, αὐτόχειρ τοῦ παιδὸς ἐγένετο, καὶ οὐ μετὰ πολὺν χρόνον ἢ τότε ἀπειργάσθαι πρὸς τῆς αὐτοῦ αὐτοῦ γενεᾶς τρωθεὶς ἀκάνθη θαλασσίας τρυγόνος ἐτελεύτησεν. Verba extrema τρωθεὶς ἀκάνθη τρυγόνος θαλασσίας senarium efficere monet Meinekus, quem Sophocles esse posse. Breviter de hac tragoedia dixit Welckerus p. 248.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

215 b

Hesychius, Ἀδόξαστον : ἀσάλπιστον. Σοφοκλῆς εὐρησά. Recte haud dubie Musurus Εὐρυσάκει, quum L. Attius Eurysacem tragoediam scripserit, fortasse Sophoclem imitatus, ut monet Welckerus p. 198. Eadem glossa in Bekk. Anecd. p. 344, 28., sed omisso fabulae nomine. Sophocles quomodo hanc fabulam tractaverit nescimus : facilius est de Attii tragoediae compositione conjecturas facere. De qua videnda quae Welckerus p. 198–203. et Ribbeckius in annotationibus ad Attium p. 328–332. dixerunt.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

216

Hercules in Taenaro ad inferos descendit ad Cerberum in lucem educendum : hinc fabulae satyricae nomen et argumentum. TOUR. Chorum ex Helotibus compositum fuisse memoravit Eustathius p. 297, 37. ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδικῶν εὐρηται ὅτι Ἕλληνες οἱ ἐπὶ Ταϊνάρῳ σάτυροι. Nomen fabulae, quod non dubium est quin Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταϊνάρῳ fuerit, variis modis scriptum in locis grammaticorum infra indicandis. Ἡρακλίσκος haec fabula dici videtur ab Orione in Gnomologio codicis Vindob. ap.

Schneidewin. in Conjectan. crit., ubi duo afferuntur fragmenta, alterum p. 47. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου σατυρικής (sic codex),

Κρείσσον θεοῖς γὰρ ἢ βροτοῖς χάριν φέρειν·

alterum p. 49. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου Σοφοκλέους,

Τὸν δρῶντα γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Sed manifestum est Ἡρακλείσκου illud sive ab grammatico sive ab librario fictum esse ex Ἡρακλέους σατυρικοῦ. Versus prior in Florilegio Leidensi 98. (in Schneidew. Philologo vol. VI. p. 587.) sine nomine poetae et fabulae affertur. Alterum memorat scholiasta Pindari Nem. IV, 51. παρὰ τοῦτο ὁ τραγικὸς “τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.” Arrianus Anab. VI, 13, 5. καὶ τι καὶ λαμβεῖον ἐπειπεῖν· τὸν δὲ νοῦν εἶναι τοῦ λαμβεῖον ὅτι τῷ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ἔστιν ὀφειλόμενον. Simillimus versus δρᾶσαντι γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται Aeschylō tribuitur ab Theophilo ad Autolycum II, 53. p. 252. et Stobaeo Ecl. I, 3, 24. p. 118.

217

Athenaeus IX. p. 375 d. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἰππῶναξ—καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταυναρίοις

Τοιγὰρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

Codex τοιγαριώδη φυλάξαι χοῖρος ὥς τε δεσμίαν.

218

Pollux X, 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα καὶ κληματίδας καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ

Συνέλεγον τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων

μή μοι μεταξὺ προσδήσειεν.

Vulgo ἐκκαύματα. Idem VII, 109. Ἐκκαύματα Σ. ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ “Συνέλεγον τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι δέησειεν.”

219

Stephanus, Χώρα :—χωρίτης—Σοφοκλῆς—ἐν Ἡρακλεῖ

Τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν.

Jacobsius Ἡρακλεῖ σ. (i. e. σατυρικῷ), Τρέφουσι—. Legebatur Ἡρακλεῖ στρέφουσι—. Conf. infra ad fragm. 333.

220

Hesychius, Ἀλαλίαν : ποτηρίαν, ἀταξίαν. Σ. ἐπὶ Ταυναρίοις. Codex ἐπὶ παιενάροις. Videntur grammatici hanc fabulam Ἐπιταυναρίους dixisse, satyros intelligentes.

221

Hesychius, Ἀργέμων: τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμῶν (codex ὀφθαλμῶν). Σ. ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ.

222

Hesychius, Κύκλους καὶ τροχούς: τὰ τεῖχη. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σ. Ἡρακλεῖ "Κυκλώπιον τροχόν."

223

Photius p. 359, 25. Οὐκ ᾤφειζεν: οὐ βλάπτει. Σ. ἐν ἐπὶ τεράρῳ σατύροις. Corrigendum οὐ κωφεῖ, de quo dixerunt Hesychii interpretes ad glossas Κωφεῖ: κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει, πηροί. et Οὐ κωφεῖ: οὐ βλάπτει, οὐ πηροί. et Κωφητέος: βλαπτέος.

224

"Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides II. p. 310. "Ἦδη δέ τις καὶ σύτυρος τῶν ἐπὶ σκηπῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, εἰτά γ' ἔκυνε προσιώντος κάτω." BRUNCK.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Erigonam tragoediam L. Attius scripsit, fortasse Sophocleam imitatus, quam non diversam esse ab Ἀλήῃ Welckeri conjectura est supra exposita.

225

Etymolog. M. p. 762, 12. Τοπάζειν: στοχάζεσθαι, ἐνθυμείσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡριγόνῃ

Ἄ δὲ

δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Similiter Photius p. 595, 7. et Suidas.

226

Erotianus p. 374. Ὑποφρον: κρυφαῖον, ὡς φησιν ὁ Ταραντῖνος. μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνῃ λέγων

Νῦν δ' εἰρή ὑποφρος ἐξ αὐτῶν ἕως

ἀπώλεσέν τε καὶ τὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφῆς ποιεῖ λέγων "οὐθὲν ὅτι καὶ ὑποφρον καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας." Sophocles versus prior graviter corruptus est. Vocabuli autem ab Erotiano notati vera forma est ὑπαφρος, de qua dixi in The-

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

51

sauro vol. VIII. p. 137. allatis aliorum de hoc adjectivo locis grammaticorum.

ΘΑΜΥΡΑΣ.

Atticam nominis formam *Θαμύρας*, qua usus est Sophocles, librarii in plerisque scriptorum locis in *Θάμυρις* mutarunt. Recte Cyrillus in Cramerii Anecd. Paris. vol. 4. p. 183, 13. *Θάμυριν*—'Αττικοὶ δὲ ὁ *Θαμύρας*, cujus formæ exempla sunt apud Platonem aliosque, de quo dixi in Thesaurο vol. 4. p. 247.

Athenaeus I. p. 20. *Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὄραν ἦν καὶ ὀρχηστικὴν δεδιδασγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ—καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκθάρισεν. ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε.* Scriptor Vitae Sophoclis (Schol. vol. II. p. 2, 13.) *Φασὶ δ' ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ (μονῳδῷ Welckerus p. 425.) Θαμύριδι ποτε ἐκθάρισεν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι.* De persona Thamyrae Pollux IV, 141. *τὰ δ' ἔσκεινα πρόσωπα Ἀκταίων ἐστὶ κερασφόρος, ἡ Φινεύς τυφλὸς, ἡ Θάμυρις τὸν μὲν ἔχων γλαυκὸν ὀφθαλμόν, τὸν δὲ μέλανα.* Argumentum fabulae Sophocleae fuit Thamyrae certamen cum Musis, quae χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν (Hom. II. B, 599). Sed quomodo hoc argumentum tractaverit Sophocles ex fragmentis conjici non potest. Dixit de eo Welckerus p. 419.—428.

227

Pollux IV, 75. *Μόναυλος εὖρημα μὲν ἐστὶν Αἰγυπτίων, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σ. ἐν Θαμύριδι.* Athenaeus IV. p. 175. *Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως*

"Οἰχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτιδῶν μέλη,

λύρα μοναύλοις τε χειμῶντεως

ναος στέρημα κωμασάσης.

V. 2. 3. ab nemine dum probabiliter emendati. *λύρα μοναυλοί θ οἷς ἐχάρομεν τέως Nauckius.*

228 a

Athenaeus XIV. p. 637 a. *Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ*

Πηκται δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες

τά τ' ἐν Ἑλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ.

Photius p. 239, 15. *Μάγας* : ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτω Σοφοκλῆς. *Μαγάδες*, quod nomen in aliorum poetarum locis syllabam primam brevem habet, Sophocles metro anapaestico accommodavit syllaba prima producta, quod tanto minus offensionis habet, quum nomen barbara sit origine. *μαγάδες* praetulit Meinekius Com. vol. III. p. 179. De alio instrumento, *τριγώνω*, quod ex *Thamyra* memoratur, vide infra fragm. 361.

228 b

Scholiasta Hephaestionis ex cod. Bodl. editus ab Gaisfordio vol. I. p. 170. (sive ap. Cramerum in *Anecd. Paris.* vol. 4. p. 183.) *Χορείος* ὅτι πρὸς τὰ χορικά μέλη πολλάκις λαμβάνεται, τριβραχὺς διὰ διὰ τὸ ἐκ τριῶν βραχειῶν συγκείσθαι—τροχαῖος δὲ, ἐπεὶ διὰ ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῇ *Θαμύριδι* φησι

Πρόποδα μέλα· τὰ δ' ὅσα κλύομεν
τρόχμα, βάσιμα, χέρεσι, πόδεσι.

Eadem ex codice Ambrosiano edidit H. Keilius in *Analectis grammaticis* (Halis a. 1848.) p. 8, 10. ubi *πρόσωδα μέλα* τὰδε σε κλαίωμαί—χερσὶ πόδεσσιν. *Πρόσοδα μέλα*, quae vulgo *προσόδια* appellantur, Nauckius conjecit.

229

Eustathius p. 358, 40. Ὅτι δὲ *Θρακικὸς* καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία παρὰ τῇ ποιητῇ, δηλοῖ, φασὶ, Σοφοκλῆς ἐν *Θαμύριδι* εἰπὼν
Θρήσσαν σκοπιᾶν Ζηνὸς Ἀθώου.

230

Scholiasta Sophoclis *Oedip.* Col. 378. Πολλαχοῦ τὸ Ἄργος κοῦλον φασι, καθάπερ καὶ ἐν *Θαμύρᾳ* (codex *θαμυρία*)

Τὸ κοῦλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντ' ἔτι.

καὶ ἐν Ἐπιγόνους

Ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμᾶστιον ἔσχεθε κούρον

Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνων Ἀργεῖ κοίλῳ.

Legebatur Ἐπιγόνους—*Θαμύρᾳ*. Transposuit Kirchhoffius. *Epi- goni cyclicum* sunt carmen.

231

Antiatticista p. 105, 27. *Κάνναβις* : Σ. *Θαμύρᾳ*, Ἡρόδοτος τετάρτῃ.

232 a

Plutarchus Moral. p. 455 d. Ἄλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίοις καὶ φίλοις, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νῆ Δία, καὶ θηρίοις καὶ ἀνύχους σκεύεσιν, ὥς ὁ Θάμυρις

Ἐγγυὺς χρυσόδετον κέρας,
ῥηγνύς ἀρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

232 b

Plutarchus Moral. p. 1093 d. Τὰ Σοφοκλέους περίεσιν ᾄδων

Μουσομανεῖ δ' ἐλάμφθην δακέτῳ, ποτὶ δειρὰν
ἔρχομαι δ' ἐκ τε λύρας ἔκ τε νόμων,
οὗς Θαμύρας περιάλλα μουσσοποιεῖ.

V. 1. ἐλάμφθην] ἐβάλφθην Brunckius. δακέτῳ] Legebatur δ' ἂν καὶ τῷ (τὸ codex Harl.). Correxuit Brunckius. 3. οὗς Porsonus pro οὐ. Plura in his corrupta esse sensus et metrum docet.

ΘΗΣΕΥΣ.

Theseum tragoediam scripsit Euripides, cujus de argumento nonnulla conjici possunt ex fragmentis. De Sophoclea tragoedia omnia incerta. Neque enim eadem esse videtur fabula quae Φαίδρα, quod contendit Welckerus ubi de Phaedra dixit p. 394-402.

233 a

“Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia : Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναι φασὶ τὸν Θησεῖα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ

Ὅς παρακτίαν

στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν.”

BRUNCK.

233 b

Suidas et Photius p. 342, 11. Ὅμπιον (Ὅπνιον Photius) νέφος : μέγα, πολὺ, ἠϋξημένον. Σ. Θησεῖ. Photius p. 335, 9. Ὅμπιου νέφους : μεγίστου.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ Η ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

“Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula LXXXVIII.” BRUNCK. Valde incertae hae conjecturae poteratque pari jure sumi Thyestem alterum correctam et mutatam prioris editionem fuisse: de qua ratione diximus ad Athamantis fragm. 1. dubitavitque etiam Welckerus p. 366. Dio Chrys. vol. II. p. 349. “Ὅτι μὲν γὰρ διὰ χρυσοῦν πρόβατον ἀνάστατον συνέβη γενέσθαι τηλικαύτην οἰκίαν τὴν Πέλοπος οἱ τραγωδοὶ φασιν. καὶ κατεκόπη μὲν τὰ Θυέστου τέκνα, τῇ Πελοπίᾳ δὲ ὁ πατὴρ ἐμίχθη καὶ τὸν Λίγισθον ἔσπειρεν· οὗτος δ’ ἀπέκτεινε μετὰ τῆς Κλυταμνήστρας τὸν Ἀγαμέμνονα—τούτοις δὲ οὐκ ἄξιον ἀπιστεῖν, ἃ γέγραπται μὲν οὐχ ὑπὸ τῶν τυχόντων ἀνδρῶν, Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, λέγεται δὲ ἐν μέσοις τοῖς θεάτροις.

234 a

Orion in Gnomologio cod. Vindob. apud Schneidewin. Conject. crit. p. 47. ἐκ τοῦ α' Θυέστου,

Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾷ θεός·
ἀλλ' ἐς θεοὺς ὀρώντα κἂν ἔξω δίκης
χωρεῖν κελεύῃ, κείσ' ὁδοιορεῖν χρεῶν
αἰσχροὺς γὰρ οὐδὲν ὢν ὑψηλοῦνται θεοί.

V. 1. τιμᾷ] τιμήση in Florilegio Leidensi 99. in Schneidew. Philologo vol. VI. p. 587. ubi hi versus omisso poetae et fabulae nomine afferuntur.

234 b

Stobaeus Eclog. phys. I, 5. p. 156. Heer.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

235

Stobaeus Floril. XXIX, 1.

Ὅς νῦν τάχος στείχωμεν. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἄψεται ποτε.

V. 2. ἄψεται Valckenarius ad Eurip. Hippol. 604. Legebatur ἄπτεται.

236

Stobaeus CVIII, 21.

Ἔχει μὲν ἀλγείν', οἶδα· πειρᾶσθαι δὲ χρή
ὥς ῥᾶστα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.
ἐκ τῶν τοιούτων· χρή τιν' ἱασιν λαβεῖν.

V. 1. ἔχει codices. ἔχεις Trincav. ἀλγείν'—χρή] ἀλγείν δ οἶδα·
σύμφορον δέ σοι cod. Par. A. Versum 2. huc relatum ex
proximo excerpto (22.), ubi Eur. Hel. 253. affertur, delet Bad-
hamus, χρή quod sequitur v. 3. in δὴ mutato.

237

Stobaeus CXIII, 12.

Ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγισιν ἡδοῇ,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

238

Stobaeus CXV, 16.

Καίπερ γέρων ὢν, ἀλλὰ τῷ γήρῃ φιλεῖ
χὼ νοῦς ὁμαρτεῖν καὶ τὸ βουλευεῖν δ δεῖ.

239

Scholiasta Euripidis Phoeniss. 227. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστη
ἱστορεῖ καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἀμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασσῷ,
λέγων οὕτως·

Ἔστι γάρ τις ἐναλία

Εὐβοίς αἶα· τῇδε βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἡμαρ ἔρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἔω
κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας·
εἰτ' ἡμαρ αὖξει μέσσον δμφακος τύπον,
καὶ κλίνεται γε κάποπερκοῦται βότρυς·
δειλῇ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστομένη
καλῶς ὁπώρα, κανακίρνεται ποτόν.

V. 2. Εὐβοίς αἶα Cobetus in Append. ad Geelii Phoeniss. p. 267.
post L. Dindorfium in Thesaurο vol. III. p. 2201. Libri εὐ-
βοήσασα. 3. λαμπρᾶς ἔω Valckenarius. Librorum corrupte-
lae sunt λαβράδως et λαβραδίω. 4. χλωρὸν Bergkίus pro χῶ-
ρον. οἰνάνθης Barnesίus pro εὐανθίς. 5. αὖξει] ἄξει libri
optimi. 6. καὶ κλίνεται γε] γλυκαίνεται τε Meinekίus. πεκαί-

μεταί τε Nauckius. Idem κάπιπερκούται. 7. βλαστουμένη corruptum. κλάστου χερί Meinek. 8. καλῶς ὀπώρα Valckena-rius. ὀπώρα καλῶς libri. Ceterum de vitibus his Parnasiis comparandae narrationes schol. Homeri Π. Ν, 21. schol. Soph. Antig. 1183. et Stephani Byz. s. v. Νῦσαι.

240

Hesychius, Ἀκήρυκτον: ἄγνωστον. ἀφανὲς δὲ Σ. Θ.

241

Hesychius, Ἄλογα: ἄρρητα. Σ. Θ. Omisso fabulae nomine Bekk. Anecd. p. 385, 6.

242

Hesychius, Ἀλωπός: ἀλωπεκώδης, πανούργος. Σ. Θυέστη καὶ (καὶ addidit Musurus) Ἰνάχῃ. οἱ δὲ ἀφανὲς κατὰ τὴν πρόσσψιν. De accentu v. Arcad. p. 67. 23. In Etym. M. p. 75, 5. οἱ δὲ ἀφελὲς καὶ ἀπρόσψις. Ἀλαωπός per ἀφανὲς explicat Lex. rhet. ap. Eustath. p. 1392, 33.

243

Hesychius, Ἀμόρφωτον: ἀδιατύπωτον. Σ. Θυέστη τῇ ἐν Σικυνῶν.

244

Hesychius, Ἀνταίρουσιν: ἀνταλέγουσιν. Σ. Θ. Codex ἀντεροῦ-σιν contra seriem. Correxuit Is. Vossius.

245

Hesychius, Ἀπείρωνας: ἀπειράτους. Σ. Θ.

246

Hesychius, Ἀπόθεα: ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σ. Θ.

247

Hesychius, Ἀποπλήκτη ποδί: μανιώδει. Σ. Θ. Σικυνών.

248

Hesychius, Ἀτελῇ: ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σ. Θ.

249

Hesychius, Αὐτόμοιρος: μονόμοιρος. Σ. Θ. Σικυνών.

250

Hesychius, Αὐτόφορτοι: αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σ. Θ. Σικυνών.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

57

251

Hesychius, 'Αφωσιωμένοι : ἀνόςιαι, ἔποθεν τοῦ ὀσίου γεγενημένοι. Σ. Θυέστη δευτέρφ. 'Αφωσιωμένοι : ἔποθεν τοῦ ὀσίου ἀφωρισμένοι.

252

Antiatticista p. 94, 8. 'Εντέλλω : ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σ. Θ.

253

Hesychius, 'Επαίνους : τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχαυρεσίας. Σ. Θ. Σικυνιώφ. quibus in cod. haec adduntur, καὶ ἀλκίοι ταῖς ἐπαινήταισιν.

254

Hesychius, 'Ηγόμην : διῆγον. Σ. Θ. δευτέρφ.

INAXOS (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

“De argumento vide Toupium Epist. Crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 248.” BRUNCK. Adde Welcker. in Append. ad Trilog. p. 306. Apollodorus II, 1, 3. Πολλοὶ τῶν τραγικῶν Ἰνάχου τὴν Ἰῶ λέγουσιν—. ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσιν Ζεὺς ἔφθειρε· φωραθεὶς ὑφ’ Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοὴν μετεμόρφωσε λευκὴν—Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοὴν φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην.

255

Stobaeus XLVI, 13.

Ἐπήνεσ’ ἴσθι δ’, ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ’ ἀνὴρ.

Versum alterum corrupte exhibet Apostolius VII, 95.

256

Dionysius Halic. Antiq. I, 25. Σοφοκλεῖ δ’ ἐν Ἰνάχφ δράματι ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενον πεποιήται ὡδε

Ἰναχε γεννᾶτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν
πατρὸς Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γούαις, Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρρηνοῖσι Πελασγοῖς.

Scholiasta Apollonii Rh. I, 580. Ὅτι δὲ οἱ αὐτοὶ Πελασγοὶ καὶ Ἀργεῖοι καὶ Σ. ἐν Ἰνάχφ μαρτυρεῖ. καὶ οἱ Τυρρηνοὶ δὲ Πελασγοί. V. 1.

Ἰναχε ab Dionysio positum videtur. Sophocles scripserat δ γεννητορ (nam Doricae formae ratio nulla in his anapaestis), παί τοῦ κρηνῶν—. Articulum τοῦ vulgo omissum ex codicibus addidi.

257

Athenaeus XV. p. 668 b. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἶρηκε τὴν λάταγα “Ξανθὴ δ’ ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεκύνπει (ἐπεγκύνπει Musurus. ἐπεισύνπει Casaubonus) δόμοις.” Quae Toupius II. p. 471. in trimetros redegit,

Ξένη δὲ κάφροδισία

λάταξ ἀπασι νῦν ἐπεισύνπει δόμοις.

Glyconeos fecit Meinekius, ξανθὴ δ’ ἀφροδισία | λάταξ πᾶσι (sic Heathius) ἐπεκύνπει (sic Nauckius) | δόμοις. Ad sensum verborum quod attinet, Meinekius in Exercitat. in Athenaeum I. p. 49. haec e loco sumta esse conjecit in quo pacis otiique comoda et gaudia celebrata fuerint, ut in loco simili Euripidis ex Plisthene apud Athenaeum I. c.

258

Pollux IX, 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενῶν, καὶ ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς, “Πανδόκος ξενόστασις.”

259

Schol. Aristoph. Pluti 727. Τὸν Πλούτον Πλούτωνα εἶπε παίζων ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ “Πλούτωνος δ’ (δ’ in ἡδ’ mutat Porsonus ad Toup. Emend. vol. 4. p. 487.) ἐπείσοδος.” καὶ πάλιν

Τοιόνδ’ ἐμὸν Πλούτων’ ἀμεμφίας χάριν.

Suspecta scriptura versus, in quo ἐμὸν in ἐμοί mutari volebat Hemsterhusius. Idem scholiasta ad v. 807. Σιπύη δὲ, ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

260

Scholiasta Equitum 1147. Κημός—ἦν παρόμοιος χῶνη, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

261

Scholiasta Avium 1203. Κυνή δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

59

πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἰριδος

Γυνὴ τίς ἦθε ; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς.

κυκλὰς—κυνῆς Toupius conjectura incerta. Libri συληνᾶς (κυλη-
nās ed. Ald.)—κυνῆ. Hesychius, Ἀρκὰς κυνῆ : Ἀρκαδικὸς πῖλος.
Σ. Ἰ. unde correctā est glossa superior, Ἀρασίγη· πύελος. An-
notavit etiam Eustathius p. 302, 26. ἐν τοῖς Πανσανίῳ φέρεται
ὅτι τε Ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετό τις ἦτοι Ἀρκαδικὸς πῖλος—καὶ ὅτι φελλὸς
τις ἐφέρετο Ἀρκάς.

262

Scholiasta Demosth. vol. VIII. p. 182, 17. ed. Oxon. Σιροῖς]
τὰ κατὰ γεια, Θεόπομπος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ “σιροὶ κριθῶν.”

263

Scholiasta Aristoph. Ecclesiaz. 80. Τοῦ Πανόπτου τοῦ τὴν Ἰὼ
φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει
δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον. et similiter ad
v. 81.

264

Scholiasta Aeschyli Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα
τὸν Ἄργον εἰσάγει.

265

Strabo VI. p. 271. Εἰ δὲ τοῦτο δυνατόν, τὰ γε προειρημένα ἀδύ-
νατα καὶ τὰ περὶ τοῦ Ἰνάχου μύθῳ παραπλήσια,

ῥεῖ γὰρ ἀπ’ ἄκρας

Πίνθου (φησὶν ὁ Σ.) Λάκμου τ’ ἀπὸ Περραιβῶν

εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρῶνας,

μίσγει δ’ ὕδασι τοῖς Ἀχελφού.

καὶ ὑποβὰς

ἔνθεν ἐς Ἄργος διὰ κῆμα τεμῶν

ἤκει δῆμον τὸν Λυρκείου.

Λυρκείου] λυρκίου libri. Correxuit Tyrwhittus. Hesychius, Λυρ-
κίου δῆμον· τὸ Ἄργος ἀπὸ Λυρκίου τοῦ Λυγκέως· ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ
πόλις.

266

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 35, 10. Ψαρὸς, παρὸς (nam
sic scribendum cum Lehrsio pro λαρὸς, de quo adjectivo infe-

rius demum agit Herodianus), *ἐνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλεί ἐν Ἰνάχῃ καὶ σασχυντρίων λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἑκροῦς ἐπώμοσα.* Ita codex. καὶ σασχυντρίων corruptum ex σατυρικῷ. Poetae verba Lehrsius sic corrigit

*Ναρὰς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροῦς
ἐπώμοσα.*

Femininum *ναρὰς τε Δίρκης* ex Aeschilo annotavit Photius p. 286, 8.

267

Scholiasta Aristophanis Pacis 530. Σοφοκλέους μελῶν : ὅτι ἡδεὰ τὰ μέλη Σοφοκλέους. περιέργως δέ τινας εἰς τὰ ἐν τῷ Ἰνάχῃ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῆς εὐδαιμονίας “Εὐδαιμόνες οἱ τότε γενεᾷς ἀφθίτου λαχόντες θείου.” Quae Bergkii conjecit sic esse corrigenda, *γέννας ἀφθίτου θείας λαχόντες.*

268

Hesychius, Ἀντίπλαστον : Σ. Ἰνάχῃ

Πατήρ δὲ ποταμὸς Ἰναχος

τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσὺπλαστον, ὅμοιον. V. 2. νομὸν ἔχει Ellendtius. Codex ἔχει νόμον.

269

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 442, 3. Ἀράχνης :—θηλυκῶς δὲ Σ. ἰ.

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βρίθει.

270

Hesychius, Ἐπίκρουμα : ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ (Ἄργῳ Τουπίου.)

Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας.

271

Hesychius, Κνάμφ πατρίφ : Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ, ὡς καὶ τῶν Λιτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμενόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κνάμφ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν ἐλάγχων. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῃ “Κυαμοβόλον δικαστήν.” Codex κυαμβόλως δικαστήν. unde Schowius p. 471. κυαμβόλῳ δικαστῇ. Ellendtius in Lexico κυαμβόλον δικαστήν, retracto accentu.

272

Harpocratio, Παλίνσκιον : — Σ. Ἰνάχφ

Χειμῶνι σὺν παλινσκίφ.

ἀντὶ τοῦ ζοφερόφ. Eadem ex Epitome Harpocratonis Photius
p. 374, 11. et Suidas, omisso fabulae nomine.

273

Hesychius, Ἀελλόθριξ : ποικιλόθριξ. (Hoc ad αἰολόθριξ refert
Toupius.) ἡ πυρεωρούς (πυρρούς vel πυκνοὺς Guyetus) καὶ συνεχεῖς
ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἀελλαν. Σ. Ἰ.

274

Hesychius, Ἀναυδείας φάρος : χιτών. Σ. Ἰ. παρὰ τὸ (Il. B, 262.)
“Κλαῖνάν τ’ ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ’ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.”

275

Hesychius, Ἀναντα : — Σ. δὲ Ἰνάχφ τὰ μὴ κεκομμένα (sic Salma-
sius pro κεκωλυμένα). παρὰ τὸ αἶνειν (vulgo αἰνέιν), ὃ ἐστὶ κατακό-
πτοια πτίσεις.

276

Ἄλωπός : vide fragm. 242.

277

Antiatticista p. 84, 18. Βοῦ : ἀντὶ τοῦ βοός. Σ. Ἰνάχφ. Simi-
liter Choeroboscus in Theodos. p. 237, 8.

278

Erotianus p. 200. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κερχνώδη ἀγγεία λέγεται
τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρου-
μείνης φησὶν Ἰοῦς

Τραχὺς χελώνης κέρχρος ἐξανίσταται.

Ita Elmsleius in Edinburgh Review vol. XVII. p. 237. Vulgo
φησὶν ἰχθὺς τραχὺς ὃ χελώνης—.

ΙΞΙΩΝ.

Aeschyli fabula Ἰξίων fuit. Pro quo Sophoclem nominatum
esse ab grammatico, cujus excerptum apud scholiastam Ho-
meri et Apollonii legitur, Welckerus opinatur p. 402.

279

Schol. Apollonii Argon. IV, 14. Παρὰ τὸ ἶψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. καὶ Ὅμηρος "Πολυδίψιον" Ἀργος ἰκοίμην" πολλάκις βεβλαμμένον. Schol. Homeri Π. Δ, 171. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 162, 25. ἡ βλαβερὸν ἀπὸ τοῦ ἴψιον, ἢ παρὰ τὸ ἶψαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι (Ierion codex Paris.) δίψιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δίψιον ἄττησι βεβολημένον. Quae non Sophoclis, sed epici poetae esse monet Nauckius.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

"Iobates rex Lyciae pater fuit Stheneboeae. Vide Apollodori Biblioth. II, 3. et Hygini fab. LVII." BRUNCK. Adde Asclepiadis narrationem apud schol. Homeri Π. Ζ, 155. ex qua conjecturam fieri posse de argumento fabulae Sophocleae Welckerus putat p. 417. Sic autem scribit scholiasta, "Ἀντεία δὲ ἡ Προΐτου γυνή, ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου, ἐδέϊτο ὅπως αὐτῇ συνευασθῇ· ὁ δὲ δεξιούμενος τὸ ὄσιον ἀντέλεγεν. ἡ δὲ Ἀντεία δέισασα μὴ τῷ Προΐτῳ προλαβὼν ἐξείποι τοὺς αὐτῆς ἔρωτας, ἔφθασε τὸν Βελλεροφόντην κατειποῦσα ὡς ἄρα εἴη βεβιασμένη πρὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ Προΐτος αὐτόχειρ μὲν οὐκ ἠβουλήθη τὸν Βελλεροφόντην ἀποκτείνειν, πέμπει δὲ αὐτὸν εἰς Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν Ἰοβάτην, ἀδοκίμως καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα γράμματα. ὁ δὲ πολλοῖς αὐτὸν ἐγγυμνάσας ἄθλοις, ὡς οὐχ ἐώρα φθειρόμενον, ὑπετόπησε τὴν κατ' αὐτοῦ στρατηγηθείσαν δεινὴν καταβολήν· τοσοῦτον γὰρ κακῶν ὄχλον τῇ δυνάμει κατηγωνίστατο. ἔδωκε δὲ αὐτῷ πρὸς γάμον τὴν ἰδίαν θυγατέρα Κασάνδραν καὶ τῆς βασιλείας μοῖραν τινα. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τραγηδομένοις.

280

Stobaeus CXIX, 6. Σοφοκλέους Ἰοβάτου

Τὸν Ἀῖδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν.

281

Hesychius, Ἀφύλλωτον πέτραν : ἄπορον (ἀσπορον Schmidtius, ἄφορον Tourpius), ἀδενδρον, οἷον λεωπετρίαν. Σ. Ἰοβάτη.

[ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ. Vide ΟΙΝΟΜΑΟΣ.]

ΙΠΠΟΝΟΥΣ.

De Hipponoo videnda Apollodori narratio I, 8, 4. ex qua colligi potest praecipuas in hac fabula partes Hipponoi, Oleni regis, et Periboeae filiae fuisse. De quo videndae Welckeri conjecturae p. 428. 429.

282

Orion in Gnomologio codicis Vindob. ap. Schneidewin. Conject. crit. p. 46. ἐκ τοῦ Ἰππόνου Σοφοκλέους,

Σωτηρίας γὰρ φάρμακ' οὐχὶ πανταχοῦ
βλέψαι πάρεστιν, ἐν δὲ τῇ προμηθίᾳ.

283

Pollux IV, 111. Τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν (ἢ παράβασις), ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποιήκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μὲν γὰρ τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος, ὥς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκείνον ἀμίλλης ποιεῖ σπανιάκας, ὥσπερ ἐν Ἰππόνῳ. Choros tragicos etiam ex mulieribus compositos interdum masculino genere loqui exemplis non paucis constat : de quo dixi in annot. ad Euripidis Hippol. 1105. Sed locorum ad quos Pollux respexit ratio fortasse fuit paullo alia. Quae etiam Welckeri sententia est p. 429.

284

Stobaeus Eclog. phys. I, 9. p. 230. et qui nomen fabulae addit Clemens Stromat. IV. p. 742. et Gellius XII, 11.

Πρὸς ταῦτα κρίπτει μηδὲν, ὥς ὁ πάνθ' ὀρώων
καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

285

Stephanus, Ὡλενος : πόλις Ἀχαιῶν, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφοκλῆς ἐν Ἰππόνῳ

Ἐξ Ὡλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

286

Hesychius, Ἀπαλέξασθαι : ἀποφυλάξασθαι. Σ. Ἰππόνῳ. Sic etiam Aj. 166.

287

Hesychius, Ἀπαρθένευτος: ἀκέραιος, καθαρά. Σ. Ἰππόνη. Omissio poetae fabulaeque nomine Bekk. Anecd. p. 418, 11.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Fabulam de Iphigenia, in qua Aeschylum praeuntem habuit Sophocles, duabus quae supersunt tragoediis tractavit Euripides. Quibus cum poetis etsi multa communia habere debuit Sophocles, tamen non dubitandum quin non pauca aliter instituerit, ut in aliis fabulis ejus factum videmus, quae communes ei sunt cum Aeschylo et Euripide. Dixit de hac tragoedia Welckerus p. 107—110.

288

Stobaeus XXX, 6. Σοφοκλέους Ἰφιγενείας

Τίττει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή.

Qui additur versus θεὸς δὲ (γὰρ cod. A.) τοῖς ἀργούσιν οὐ παρίσταται Menandro tribuitur in cod. Vindob. legiturque inter monosticha Menandri 242. ubi ἀργούσιν.

289

Athenaeus XII. p. 513 d.

Νοῦν δὲ πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πολυτίπου ὅπως

πέτρα, τραπέσθαι γησίου φρονήματος.

Νοῦν δὲ Porsonus. Codex νόει. V. 1. σῶμα] χρῶμα Bergkiius.

290

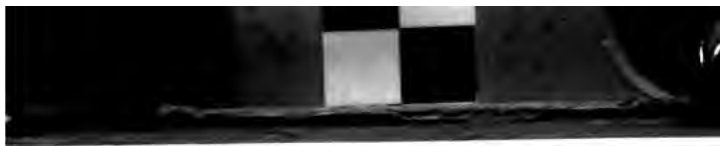
Hesychius, Ἀκρουχεῖ: ἄκρον ἔχει. Ἄκρον δὲ ὅρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀργεΐμδος ἱερὸν ἰδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προϊτίδας, ἦγον τὰς Χάρισι. Σ. Ἰφιγενεία.

291

Hesychius, in Ἀπυνδάκωτος, Σοφοκλῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ πύνδακα τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. Idem e Lexico Pausaniae, sed omissio fabulae nomine, annotavit Eustathius p. 870, 28.

292

Hesychius, Βασίλη: βασίλεια. Σ. Ἰφιγενεία. Ita corrigenda

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

65

codicis scriptura, βασιλ, ἡ βασιλεια. Formam vocis βασιλη annotavit Stephanus Byz. in Ἀγάμεια. Ea restituenda Pindaro Nem. I, 39. ubi vulgo βασιλεια, Boeckhius βασιλῆ.

293 a

Photius p. 410, 10. et Suidas in πενθερός, Σοφοκλῆς εἶπε πενθερὸν τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταμνήστραν περὶ Ἀχλλείως

Σὺ δ' ὧ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀπὸ τοῦ γαμβρῶν. Ad hunc locum spectat Etymolog. M. p. 220, 40.

293 b

Proverb. Append. IV, 27. Ὁ ξηρὸν ἄγγος οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει: ἐπὶ τοῦ ἀναξίου. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ. Verbum μελισσοῦσθαι aliunde non cognitum.

294

Ὑποφρον: vide fragm. 226. De alio fragmento fortasse ad hanc fabulam referendo v. ad 793. Κλυταμνήστρα haec tragodia appellari videtur ab Erotiano, cujus locum v. fragm. 310.

ΙΧΝΕΤΤΑΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

De hujus fabulae argumento neque ex nomine ejus neque ex fragmentis conjecturam facere licet. Conjecturas quasdam ex nomine Ἰχνευτῶν ductas proposuit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 311.

295

Pollux X, 34. Μέρη δὲ κλίνης καὶ ἐνήλατα.—Σ. ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις ἔφη “Ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαι σε δείται.” Verba corrupta, de quibus post alios conjecturas protulit Lobeckius ad Phrynich. p. 178.

296

Athenaeus II. p. 62 f. Ἀττικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνηκότα. Σ. Ἰχνευταῖς

Κάβορμενίζει κοῦκ ἐπισχολάζεται

βλάστη.

παρὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν. κάβορμενίζειν οὐκ Eustathius p. 899, 17.

297

Photius p. 489, 1. et Suidas, ῥικνούσθαι : τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνούσθαι (ῥικνούσθαι Suidas) τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὀρχησιν κάμπτοντα τὴν ὁσφύν. 2. Ἰχθυεῖν. Similiter Hesychius s. v. ῥικνούσθαι ἐξ ῥιγνούσθαι. Pollux IV, 99. εἶδη δὲ ὀρχημάτων—ῥικνούσθαι, ὅπερ ἦν τὴν ὁσφύν φορτικῶς περιάγειν. Adjectivum ῥικνός annotavit Photius p. 488, 22. ῥικνός· ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

ΙΩΝ.

Tragoedia eadem, ut videtur, quae Κρέοντα. De quo monuit Welckerus p. 391. Argumentum idem in Ione tractavit Euripides.

298 a

Stobaeus CIII, 10. Σοφοκλέους Ἰωνος

Ἐν Διὸς κήποις ἀρούσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.
μόνον] μόνον A.

298 b

Orion in Gnomologio cod. Vindob. apud Schneidewin. Conject. crit. p. 51. Σοφοκλέους Ἰωνος

Πρὸς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ πάντα γενναίως φέρειν.

Choricus Gaz. p. 17. ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἡ τραγῳδία φησὶν, ἀπαντα φέρειν καλῶς. Sententia pervagata, quae servatis verbis γενναίως φέρειν, priore vero versus parte variata reperitur apud scriptores multos, velut quos Nauckius indicavit, Menandrum Com. vol. 4. p. 264. 293. Nicetam Eugenian. IX, 139., scriptorem Vitae Aesopi p. 46, 10. ed. West. Dicaearchum in Muelleri Fragm. Hist. vol. II. p. 261. Hipparchum Stobaei Flor. CVIII, 81. Eusebium ib. I, 85. Chariton. V, 9.

De fragmento ad hanc fabulam non recte relato dixi infra ad fragm. 417.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ Η ΜΙΝΩΣ.

"Oppidum Siciliae est Camicus : vide Stephanum in Κάμικος. Argumentum erat mors Minois a Cocali filiabus interempti. Videndi praeter Diodorum Sicul. in Daedali historia IV, 79. scholiastes Pindari ad Nem. IV, 95. et Pausan. X, 17, 4." BRUNCK. Adde schol. Homeri II. B, 145. Hygin. Fab. XLIV. Fortasse huc spectat Libanius ab Nauckio memoratus vol. 3. p. 64. οὐχ ὁρᾷτε τὸν Μίνω δεινὰ πάσχοντα ἐπὶ τῆς σκηπῆς ;

299

Athenæus III. p. 86 d. Τῶν στραβήλων (concharum) μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Καμικίοις (codex καμικοῖς) οὕτως

Ἄλλας στραβήλου τῆσδε, τέκνον, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὐρεῖν.

Quo spectet στραβήλου mentio indicat Zenobius IV, 92. ὁ Μίνως οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον καὶ καθ' ἐκάστην χώραν ἐρευνῶν ἐκόμιζε κόχλον καὶ πολὺν ὑπισχνεῖτο δοῦναι μισθὸν τῇ διὰ τοῦ κοχλίου λίθον διείραντι (sic Valcken. pro διεῖξαντι), διὰ τοῦτου νομίζων εὐρήσειν Δαίδαλον. unde versum 2. Nauckius probabiliter explet verbis ὅς διείρεν λίθον.

300

Athenæus IX. p. 388 f. Πέρδιξ τοῦ ὀνόματος ἔτι στυγέλλουσι τὴν μέσσην συλλαβὴν, ὥς Ἀρχίλοχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφοκλῆς Καμικίοις

Ὅρνιθος ἦλθ' ἐπάνυμος
πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγους.

301

Photius p. 413, 15. et Suidas in Πέρδικος ἱερὸν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις (libri καμικοῖς) τὸν ὑπὸ Δαίδαλου ἀναιρεθέντα Πέρδικαν εἶναι τοῦνομα.

302

Clemens Alex. Strom. VI. p. 741. Σοφοκλέους ἐν Μίνῳ
Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

303

Hesychius, Κωχεύουσιν : ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. πιστοί με Σοφο-

κλῆς καμίκην κωχεύουσιν ἐμφοραδίσμας. Paullo emendatius Etymolog. MS. apud Ruhnkenium in Auctario et Cramer. Anecd. Paris. vol. 4. p. 52, 19. Κωχεύουσιν : ὁ. μ. Σ. καμικοῖς “πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φοραὶ δέμας.” Recte, nisi quod ἐν φορᾷ scribendum. Ruhnkenio ἀμφορεῖ placebat, comparata Hesychii glossa, Ἄμφορεῖ : τῇ (codex ἀμφορεῖω) φορτίῳ.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Eustathius p. 987, 8. Ὅτε Κρόνος ἐταρταρώθη, ἐξεδόθη τῇ Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὀκεανῷ ἡ Ἥρα, ἐγκύμων μὲν οὖσα, ὡς παρθένος δὲ ἱπονοουμένη. τεκοῦσα δὲ τὸν Ἥφαιστον προσποιήσατο δίχα μίξεως τεκεῖν καὶ Κηδάλιον τῇ Ναξίῳ ἐκείνον παρέδωκε διδάξαι χαλκευτικήν. Lucianus de domo c. 28. vol. 3. p. 206. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα τυφλὸς ὢν, ὃ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν ἐποχούμενος, καὶ ὃ ἥλιος φανεῖς ἵσται τὴν πῆρῳσιν. Hygin. Poet. Astron. II, 34. p. 486. Hæc et alia collegit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 315.

304

Etymol. M. p. 753, 5. ubi de voc. *τερθρεία* agitur, ὃ δὲ Ὀρος ὁ Μιλήσιος λέγει, ὅτι, εἶναι περὶ ἃ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν, ἀπὶ τοῦ κενοσπονδία· παρὰ τὸ *τερθρεύειν*, καὶ *τερθρευόμενος*. Φερεκράτης, *τερθρία*, *πνοή*. ad quæ Gaisfordius hæc ex codicibus suis annotavit, “εἶναι περὶ ἃ] π̄ D. (i. e. codex Dorvill.) παρὰ τὸ—Φερεκράτης] π̄ κεν̄ ἑώρα D. *τερθρία*, *πνοή*] ἀγροῖς τ. μέντοι π. διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία V. (i. e. codex Leidensis.) ἀγροῖς *τερθρία* μέντοι *πνοή* διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία σοφοκλῆς κῆ κενὸν ἑώρα M. (i. e. codex Marcianus.) Locus videtur sumptus ex Sophoclis *Cedalionē*, sed verba non extrico.” Sigla libri Dorvilliani π̄ nihil aliud significat quam παρὰ τὸ, modo sic modo π̄ scriptum, ut in specimine codicis videre licet, quod tabula lithographica expressum editioni suæ præfixit Gaisfordius. Ex quo sequitur post παρὰ τὸ excidisse quæ in aliis codicibus et partim etiam in libris vulgatis servata videmus. Itaque totus locus sic videtur in ordinem esse redigendus, Ὅ δὲ Ὀρος ὁ Μιλήσιος λέγει [ὅτι περὶ

ἄχρηστα τινὲς σπουδάουσιν] ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία, παρὰ τὸ τερθρεύειν καὶ “Τερθρευόμενος κέν’ ἐώραται (ut ἐώραται λειτουργῶν Demosth. p. 1121, 22.)” Φερεκράτης Ἀγρίοις. Τερθρία μέντοι πνοή διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία Σοφοκλῆς Κηδαλίωσι. Sophoclis verba sunt τερθρία πνοή, μέντοι vero non poetae, sed grammatici vocabulum est, qui τερθρία per ι scriptum opposuit substantivo τερθρεία per diphthongum scribendo.

305

Herodianus περὶ μοιήρους λέξεως p. 30, 27. Σοφοκλῆς ἐν Κηδαλίωσι (codex κηδεμόνι) σατυρικῶ φησι
Καὶ δὴ τι καὶ παρῆκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατος.

ἀντὶ τοῦ δέους. V. I. τῶν ἀρτυμάτων] Conf. fragm. 601. Hesychius, Δέατος : δέους. Σ. Κηδαλίωσι.

306

Hesychius, Αὐτοκτίτους (codex αὐτοκτίστους) δόμους : οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ’ ἐκ ταῦτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς οὐκ οἰκουμένους. Σ. Κηδαλίωσι.

307

Photius p. 217, 9. et scholiasta Platonis p. 323. et Suidas, Λευκὴ στάθμη : ἐπὶ τῶν ἀθλα ἀθλοῖς σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωσι

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῶ λίθῳ λευκὴ στάθμη.
Comparandus etiam Hesychius s. v. Λευκὴ στάθμη et Zenobius Prov. IV, 89. V. I. μὲν om. Eustath. p. 1023. 2. ubi hos versus sine nomine poetae affert. 2. λευκὴ στάθμη] λευκὴν στάθμην Eustath.

308

Photius p. 338, 15. et Suidas, Ὅνου σκιά : καὶ, περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφοκλῆς Κηδαλίωσι

Ὅτι ἂν τι γένηται, τὰ πάντ’ ὄνου σκιά.
Photius γίνηται. Suidas γένηται. Dobraeus Ὅταν γένηται ταῦτα, πάντ’ ὄνου σκιά.

309

Athenaeus IV. p. 164 a. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλείους Κηδαλίωνα ἐστὶ Μαστιγίαι, κέντρωνες, ἄλλοτριόφαγοι.
Ex Epitome Eustathius p. 1404, 13.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ (!).

310

Erotianus p. 62. Ἀνταῖον θεόν : τὸν βλάβης ὑπανοούμενον αἶνον ἴσασθαι ἀνθρώπον (ἀνθρώπου Nauckius). ἀνταῖον δ' ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ τὸν σφόδρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρῃ λέγων "Τὸν δὲ ἀνταῖον περιδυνέοντα οὐχ ὁρᾷτε, καὶ δαίμα προσπαύοντα (codex Cantabrigiensis προσπαύοντα, Parisini 2151. 2614. 2651. προσπαύοντα) ἀνταίας (libri ἀντίας vel ἀντίας) θεοῦ." Verba valde corrupta incertis conjecturis tentarunt viri docti : v. Welcker. p. 108. Lobeck. in Actis Societ. Graecae vol. 2. p. 307. et in Patholog. p. 162. Ceterum vereor ne haec tragoedia non sit diversa ab Iphigenia : quae etiam Welckeri sententia est.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Scriptor argumenti Promethei Aeschylei : Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις. . Fabulam de Iasone Medae ope arietis aurei vellus repetente, quae huic tragoediae argumentum praebuit, narrat Apollodorus I, 9, 23. Alia de ea contulit Welckerus p. 333-336. Prometheus memoratur fragm. 317.

311

Stobaeus XXII, 23.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

312

Athenaeus XIII. p. 602 e. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γασυμήδους τὰ λόγον ποιούμενος

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

313

Grammaticus Bekkeri p. 404, 19. et Suidas, Ἀνθυπουργῆσαι χάριν : τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. Σ. Κολχίσι

Ἡ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν ;

314 ^a

Schol. Apollonii Rhodii III, 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον (πυθομένου codex) περὶ τῶν προειρημένων οὕτως

*Ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλασθεν οὐπὶχώριος ;
καὶ κῤῥα φρίξας εὐλόφῃ σφηκώματι,
χαλκρλάτοις ὀπλοῖσι μητρὸς ἐξέδου ;

Versum 1. Aeetae, versus 2. et 3. nuncii esse ex verbis scho-
liastae apparet. 2. κῤῥα Bergkii pro κάρτα. εὐλόφῃ σφη-
κώματι] εὐλόφῃ σφηκώματα codex. Correxit Valckenarius ex
glossa Hesychii φρίξας εὐλόφῃ σφηκώματι : ἀντὶ τοῦ ἀναφύς ἀρ-
τιος. 3. μητρὸς ἐξέδου Rutgersius. μὴ προσεξέδου codex.

314 b

Pollux VII, 68. Ὁ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστήρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφο-
κλέους ζωστήρῳ ἐπιζώστρα. λέγει γοῦν Ἐχοντας εὐζώνους ἔστασαν
ἱματίων ἐπιζώστρας. "Miror ad haec Pollucis verba nihil obser-
vasse doctissimum Hemsterhusium. Quae in iis tanquam e
Sophocle proferuntur depravata sunt, multoque etiam magis
fabulae titulus. Nusquam nisi hoc in loco memorantur Só-
phoclis Cingula, sive Baltei ; nec quid sub tam absurdo titulo
latere possit excogitare queo." BRUNCK. Veram scripturam
ταῖς Σοφοκλέους Κολχίσιν ex cod. Parisino restituit Bekkerus.

315

De morte Apsyrti : vide fragm. 491.

316

Hesychius, Ἐπαλλαχθείσα : ἐπαλλάξασα. Σ. Κολχίσιν.

317

Etymolog. M. p. 439, 1. Σοφοκλῆς Κόλχοις

Ἵμεις μὲν οὐκ ἄρ' ἦσθε τὸν Προμηθεῖα.

ἀντὶ τοῦ ἦδαιτε. Promethei unguenti, de quo Apoll. Rh. III,
843., mentionem παρεμβάσεως de Prometheo ansam fuisse Welc-
kerus conjecit.

318

Athenaeus II. p. 70 a. Κινάρα : ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσιν
κινάραν καλεῖ. Ex Epitome Eustathius p. 1822, 17.

319

Galenus vol. IX. p. 385. Charter. (V. p. 454. Basil.) Δοκεῖ μὲν
γὰρ αὐτὴν (τὴν πέμφιγα) ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν
Ἀπῆξε πέμφειν οὐ πέλας φόρου.

— ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ ὀνόματι Σ. ἐν Κώλοις
κατὰ τὰδε τὰ ἔπη

Κἂν ἐθαύμασας

τηλίσκοπον πέμφεγα χρυσεῖαν ἰδών.

Versum primum Hermannus Opusc. vol. 4. p. 277. ita corrigit,
'Ἀπῆξε πέμφιξ ὡς ἱπποῦ σελασφόρου. Idem in altero loco emen-
davit vulgatum ἐθαύμασα. τηλίσκοπον pro τῇδε σκοπῶν Bentleii
emendatio est.

320

Scholiasta Pindari Pyth. IV, 398. Τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀν-
τίμαχος ἐν Λύδῃ Ἠφαιστοτεύκτους λέγει. καὶ Σοφοκλῆς δὲ χαλκοῦς
(δ' ἐν Κολχίσι Bothius) βοῦς ἀδερμάτους φησὶν

Χαλκοσκελεῖς γὰρ — —

— — ἐκπνέουσι πνευμάτων ἀπο·

φλέγει δὲ μυκτῆρ, ὡς — —

V. 2. πνευμάτων] Scribendum πνευμένων (vel potius πλευμένων)
cum Bergkio : quae vocabula pariter permutata sunt in codi-
cibus Aeschyli Sept. 61. et Dindori 17, 84. Totum autem
locum sic redintegrat Bergkius, Χαλκοσκελεῖς γὰρ καὶ τὸ πᾶν ἀδέρ-
ματοι | πυρὸς φλόγ' ἐκπνέουσι πνευμένων ἀπο· | φλέγει δὲ μυκτῆρ ὡς
ἱππὸς σελασφόρος.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Non diversam hanc tragoediam ab Ione fuisse videri supra
dictum est ad Ionem.

321

Stobaeus IV, 38.

Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς

αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων.

V. 1. ἦν] ἀν libri. 2. αὐτῷ] αὐτῷ libri. φέρων] θέλων Nauckius.

322

Stobaeus VII, 8.

Ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,

ὀρθὴ μὲν ἢ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

V. 1. τόλμης Elmsl. ad Medeam p. 146.

323

Stobaeus XII, 4.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῇ λέγειν
ἔτη δ' ὀλεθρον δεινὸν ἀλήθει' ἄγει,
συγγνωστὸν εἰπεῖν ἔστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

V. 2. ἀλήθει'] ἢ ἀλήθει' libri.

324

Stobaeus XXXVIII, 26.

Οὔτε γὰρ γάμος, ὃ φίλαι,
οὐτ' ἂν ὄλβον ἔκμετρον
ἔνδον εὐξαίμων ἔχειν
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

V. 1. ὃ recte delere videtur Nauckius. 3. εὐξαίμων Seidlerus.
εὐξαμί' ἂν libri.

325

Stobaeus XCI, 28.

Καὶ μὴ τι θαυμάσης με τοῦ κέρδους, ἄναξ,
ᾧδ' ἀντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον
θηγῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως
ἀπρίξ ἔχονται, κἄστι πρὸς τὰ χρήματα
θηγοῖσι τᾶλλα δεύτερ'. εἰσὶ δ' οἵτινες
αἰνύουσιν ἄνοσον ἄνδρ', ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
εἶναι πένης ὢν ἄνοσος, ἀλλ' αἰεὶ νοσεῖν.

326

Stobaeus CIII, 15.

Κἀλλιστόν ἐστι τοῦνδικον πεφυκέναι
λῶστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον ἥδιστον δ' ἔτη
πάρεστι λῆψις ὢν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

327

Grammaticus Bekkeri p. 373, 5. Ἀκουστά: ὡς ἐν τῇ (codex
τῆ) Κρεούση

Ἀπελθ' ἀπελθε, παῖ· τὰδ' οὐκ ἀκουστά σοι.
(σοι ο. m. codex) καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀκού-
σιμά φησι. Recte additum videtur σοι, quod aptissimum est.
Inter ὡς et ἐν nomen excidit Σοφοκλῆς, quod necessarium est,
propter sequentia verba Εὐριπίδης δέ. Inter Σοφοκλῆς νεοτο ο

ἀκούσιμα excidisse videtur καί. Adjectivo ἀκουστός utitur Sophocles Oed. T. 1312. ἐς δεινὸν οὐδ' ἀκουστὸν οὐδ' ἐπόψιμον.

328

Hesychius, Ἀνέκτῃμαι : ἀνέληφα. Σ. Κ.

329

Pollux VI, 174. Τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰσώπτος ἐν Κρεώσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

ΚΡΙΣΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ).

Paridis iudicium intelligendum esse ex verbis Athenaei apparet.

330

Athenaeus XV. p. 687 c. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει (codex κρησί) τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην ἡδονήν (ἡδονικὴν Nauckius) τινα οὖσαν δαίμονα μύρῃ τε ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, τὴν δ' Ἀθηνῶν φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετὴν, εἰλαίῃ χρωμένην καὶ γυμναζομένην.

331

Herodianus περὶ δεχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 8., exscriptus ab Dracone qui dicitur p. 35, 5. et grammatico Hermanni p. 444. Φάρος συντέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

Καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

In Herodiani libro περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 24. haec partim in lacunam inciderunt : unde postrema tantum verba supersunt τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

332

Hesychius, Βυδοί : οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σ. Κρίσει. Codex σαφῶς κρησίν. Quod etiam Σ. Ἀκρισίφ esse potest : v. ad fragm. 79.

ΚΩΦΟΙ.

333

Scholiasta Nicandri Ther. 343. Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθόν φασιν. Προμηθεὶα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαίνεσαντα φάρμακον αὐτοῖς ἀγῆρασις δοῦναι· τοὺς δὲ

λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ δίψει τειρόμενον ἐλ-
θεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσαν ὄφεις· καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος ἀπέδοτο
τοῦ γήρωος τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον νεά-
ζειν ἐνιαυτὸν, ἀποδυσόμενους τὸ γήρας, τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα
καταλαβεῖν τὸ δίψος. ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ
μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eandem fabulam narrat Aeli-
anus de Nat. Anim. VI, 51. omisso nomine dramatis. Κρήνης
φύλακα χωρίτην ὄφιν memorat poeta supra fragm. 219.

334

Schol. Apollonii Rhodii I, 972. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῳὸν τι,
θηρίδιον πολύπου· ἐκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκο-
λόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν
αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύριος

Κυλισθεῖς ὡς τις ὄνος ἰσόσπριος.

Hesychius, "Ὀνος ἰσόσπριος : ἔστι δὲ ζῳὸν πολύπου, ὀσπρίφ ὅμοιον,
ὃ καὶ ἴουλον τιτὲς φασίν. Photius p. 337, 17. "Ὀνος ἰσόσπριος :
ζῳὸν πολύπου σκωληκῶδες, ὃ συνεληθὲν ὅμοιον κυάμφη φαίνεται.

335

Schol. Apollonii Rhodii I, 1126. "Ὅτι δὲ νύμφη τις Οἰαξίδος
γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε παρὰ
Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν
Δάκτυλοι ἐκλήθησαν. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς
σατύριος. "Confer Zenobium Prov. IV, 80. Κέλμης ἐν σιδήρῳ.
ubi omisso fabulae nomine citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et
Weesselingium ad Diodorum Sic. vol. I. p. 381, 4," BRUNCK.
Adde Strabon. 10. p. 473. Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασὶ τινας κεκλή-
σθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἰδὴν ὑπωρείας· πόδας μὲν
γὰρ λέγεσθαι τὰς ὑπωρείας, κορυφὰς δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὄρων· αἱ οὖν
κατὰ μέρος ἐσχασταὶ καὶ πᾶσαι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱεραὶ περὶ τὴν
Ἰδὴν. Σοφοκλῆς δὲ οἶεται πέντε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἱ
σιδήρον τε ἐξήρουν καὶ εἰργάσαντο πρώτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς
τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ
Δακτύλους κληθῆναι. ἄλλοι δ' ἄλλως μυθεύουσιν, ἀπόροις ἄπορα συν-
άπτοντες· διαφόροις δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασι, καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρώνται,
ὡν Κέλμιν ὀνομάζουσιν τινα, καὶ Δαμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ Ἐκμύονα.

καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἰδης, οἱ δὲ ἐποίκους· πάντες δὲ σίδηρον εἰργάσθαι ὑπὸ τούτων ἐν Ἰδῃ πρώτων φασί· πάντες δὲ καὶ γότῃς ὑπευλήφασιν, καὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν καὶ ἐν Φρυγίᾳ φύκας περὶ τὴν Ἰδην, Φρυγίαν τὴν Τρωάδα καλοῦντες, διὰ τὸ τοὺς Φρύγας ἐπικρατῆσαι πλησιοχώρους ὄντας, τῆς Τροίας ἐκπεπορημένης.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

Fabulae argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica cap. 23. τογαροῦν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μία τραγῳδία ποιεῖται ἑκατέρας ἢ δύο μόναι, ἐκ δὲ Κυπρίων πολλὰ, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλέον ὅκτὰ, οἷον Ὀπλων κρίσις, Φιλοκτιήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεΐα, Λάκαιναι, Ἰλίου πέρις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρωάδες. BRUNCK. Lacaenae mulieres, quae chorum effecerint, intelligendae haud dubie Helenae comites. Argumentum fabulae videtur fuisse raptus Palladii ab Ulixe et Diomede perpetratus, de quo conf. Procli Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. et schol. Homeri Il. 2, 311. Quae pluribus persecutus est Welckerus p. 145-151.

336

Pollux IX, 49. Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς εἶδος οἰκοδομήματος. ἡ ποῦ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λακαίνας λέγει

Στετὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοῦκ ἀβόρβαρον.

ἀβόρβαρον pro ἀβάρβαρον Blomfieldus. Servius ad Virgil. Aen. II, 166. *Diomedes et Ulixes, ut alii dicunt cuniculis, ut alii, cloacis ascenderunt arcem.*

337

Priscianus XVIII vol. 2. p. 197. Krehl. *Attici, ἀρχὴ τοῦδε καὶ τότε, ἀντὶ τοῦ κατάρχω. Sophocles Λακαίνας*

Θεοὶ γὰρ οὐπὸς, εἴ τι χρηὴ βροτὸν λέγειν,

ἄρξαι Φρυγί τὴν κατ' Ἀργείους ὕβρυν

ξυναυέσονται ταῦτα. μὴ μάχον βίᾳ.

V. 1. θεοὶ γὰρ codex Paris. Legebatur θεοῖς ἄρ'. 2. Ἀργείους] Ἀργείων Ellendtius. 3. Codex Monac. ΞΥΝΑΙΝΕΩΤΑΤΑΥΤΑ. ξυναυέσω τὰ ταῦτα codex Paris. Recte correxit Madvigius in Schneidewini Philologo vol. I. p. 671.

338

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 40, 11. Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακκαίαις δανοτῆς εἰρημένον “Ἐν ἧ παύσεται” (παύσαιθ’ ἢ) ἡμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος” ἡγῶς ἂν ἔχοι εἰ παρ’ ὄνομα σχηματισθεῖη. δανοτῆς et δανοτῆτος Lehrs. Incerta significatio vocabuli.

339

Strabo VIII. p. 364. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὶ ἐκ πολιορκίας ελεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ’ οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. (Conf. Hesychii interpretes ad Λαπέρσαι.) καὶ Σοφοκλῆς λέγει πον
 Νῆ τὰ Λαπέρσα, νῆ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
 νῆ τοὺς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεοὺς.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

Argumentum fabulae quod fuerit ex Hygini fabula CXXXV. colligi posse vidit Heynius ad Virgil. Aeneid. librum II. exc. 5. V. etiam Servium ad Aen. II, 201. et 211. et Welcker. p. 152. De anguibz qui Laocoontem petunt Servius ad v. 204 : *horum sane draconum nomina Sophocles in Laocoonte dicit*. Nomina illa Nauckius conjicit fuisse Πόρκης et Χαρίβοια, coll. C. Keilii Anal. epigr. p. 191.

340

Harpocratio, grammaticus Bekkeri p. 332, 5. et Suidas in ἀγυαί, Ἀγυαῖς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὃν λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν — ἐπὶ δ’ ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀγυαῖς λεγόμενοι ἀγυαῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκίων βωμοί, ὥς φασὶ Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Λαοκόωντι, μετὰ τὴν τὰ Ἀθηναίων ἔθῃ εἰς Τροίαν, φησὶ
 Λάμπει δ’ ἀγυαῖς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
 σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας.

V. 2. σταλαγμοὺς] σταλαγμοῖς Harpocratiois libri plerique.

341

Scholiasta Aristophanis Ranar. 678. Παρὰ τὰ 2. ἐκ Λαοκόωντος “Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας (Αἰγαίους ἔχεις πρῶνας Bergk-ius) ἢ γλαυκᾶς μέδεις (μεδέεις duo codd.) εὐανέμου λίμνας ἐφ’ ὅψῃ λαῖς σπυλάδεσσι στομάτων.” στομάτων σπυλάδεσσι Bergkian.

342

Dionysius Halic. Antiq. I, 48. Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγωδοποιὸς ἐν Λαοκόωντι δράματι, μελλούσης ἀλίσκεσθαι τῆς πόλεως, πεποίηκε τὸν Αἰνείαν ἀνασκευαζόμενον εἰς τὴν Ἰδην, κελευσθέντα ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου, κατὰ τὴν μνήμην ὡς Ἀφροδίτῃ ἐπέσκηψε καὶ ἀπὸ τῶν νεωστὶ γενομένων περὶ τοὺς Λαοκωντίδας σημείων* τὸν μέλλοντα θάλαττον τῆς πόλεως συντεκμηράμενον. ἔχει δὲ αὐτῷ τὰ λαμβεῖα ἐν ἄλλῃ προσώπῳ λεγόμενα ὡς

Nûn δ' ἐν πύλαισιν Αἰνείας ὁ τῆς θεοῦ
πάρεστ', ἐπ' ὅμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νότου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν
συμπλάζεται δὲ πλήθος οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἱ τῆσδ' ἐρώσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

V. 1. Αἰνείας] *Alneias* libri. 3. μοτοῦ Plutarchus Moral. p. 100 d. ubi hunc versum omisso poetae fabulaeque nomine affert.
4. κυκλεῖ] καλεῖ Nauckius. 5. συμπλάζεται] Alii libri συμπα-
ζεται, συνοπάζεται. δοκεῖς, οἱ Reiskius pro δοκεῖ σοι.

343 a

Stobaeus XXIX, 38. Σοφοκλέους Λαοκόωντος
Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνου γλυκεῖς.

343 b

Stobaeus XXIX, 37. Σοφοκλέους
Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Lemma Σοφοκλέους est in ed. Trincavelli, totum locum om. duo libri optimi, quem inter fragmenta Laocoontis posuit Brunckius auctoritate codicis Vindobonensis, quem Σοφοκλέους omittere annotavit Gaisfordius. Ex his colligi potest hunc versum et sequentem πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνου γλυκεῖς transpositos in unum esse fragmentum conjungendos cum lemma Σοφοκλέους Λαοκόωντος.

344

Hesychius, Καταρράκτης : ὁχετὸς, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκόωντι.

* Proclus Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Δαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παλ-
δὲν διαφθεύουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ πέρει δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξήλθαν εἰς τὴν Ἰδην.

[ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ. Vide ΑΚΡΙΣΙΟΣ.]

ΛΗΜΝΙΑΙ.

345

"Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum **appulsus**, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poeta lib. I. v. 609. [Conjecturas de singulis fabulae partibus proposuit Welckerus p. 326.-328.] Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam inductum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λήμνιαι πρότεροι,

Φεργητίδης τ' Ἀδμητος ἡδ' ὁ Δωτιεύς

Λαπίθης Κορωνός."

BRUNCK. Scribendum Κόρωνος : v. Arcad. p. 66, 9. Idem vitium apud Diodor. 4, 37.

346

Schol. Pindari Pyth. IV, 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῶν εἰσελθόντας σκάφος. Ex hoc catalogo nomina sumta sunt fragm. 345.

347

Schol. Apollonii Rhodii I, 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῖται ταῖς Λημνιάς Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθοῦσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναῖταις, μέχρις οὗ ὄρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνιάς καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησὶν.

348

Etymol. M. p. 26, 16. Ἄθως : ἀκρωτήριον Θρέκης. Σοφοκλῆς

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῃ βοὺς χαλκῇ ἰδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκά φθάνει. Versus est proverbialis, cujus diversae sunt apud alios scriptores (Plut. Mor. p. 935 f. schol. Hom. Il. x, 229. Eustath. p. 980, 46. schol. Theocr. 7, 76. Suid. s. v. Ἄθως et paroemiogr. ap. Leutsch. vol. i. p. 355.) lectiones, καλύψει (vel καλύπτει) pro σκιάζει, πλεονὰ pro νῶτα, et ἄλως pro βοός : de quibus dixerunt Buhnkenius Ep. crit. p. 197. et Piersonus ad Moeridem p. 267.

Σοφ. ἀνecd. p. 413, 14. et Etyr
p. 327 c). et Eustath. p. 1405, 58
τῇσαι. Σοφοκλῆς

Ἄπλατον, ἀξέμβλητον ἐξί
Scribatur ἄπλαστον. Correxīt

351

Hesychius, Ἀσάπικτον ὦραν :
ἔρθρου ἐσάπιον. Σ. Λ. Gramm.
Ἀσάπικτον ὦραν τὸ μεσονύκτιον.

352

Scholiasta Platonis p. 393. Αὐτὸ
οἰκίαι Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως
Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοῦργον
ἐγὼ] δοκῶ Meinekius.

[MANTEIS. Vide

ΜΕΛΕΑΓΙ

353

Plinius H. N. XXXVII, 11. de
postea—ultra Indiam fieri dixit e h
Meleagrū deflentium. Quod et
aliis persuaderi posse quis non mi

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

81

κλῆς ἐν τῇ Μελεάγρῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων παρήγαγεν. Scholiasta recentior Σ. τὸν χορὸν Οἰδίποδος ἐξ ἱερέων ποιεῖ, interpolatione in-docta, quam notavit Lehra. de Aristarcho p. 39.

354 a

Hesychius, Ἀντίβοιον : Ἰσθβιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σ. Μ.

354 b

Hesychius, Ἰξοφόρους δρύας : τὰς ἰξὺν φερούσας. Σ. Μ.

355

Κυάμφ πατρίφ (τῶν Αἰτωλῶν) : vide fragm. 271.

356

Hermogenes vol. 3. p. 324. Φίλανδρόν που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσι εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταπτόντων τοῦτομα τοῦτο. Ad hanc fabulam retulit Brunckius cum proximo fragmento.

357

Lucian. Symp. c. 25. vol. III. p. 437. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνία ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, διὸ μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκείνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

MEMNΩN.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacis. Fabulam eandem esse quae Αἰθίοπες conjecit Heynius ad Apollod. vol. 2. p. 301. et ad Virgil. Aen. I. exc. 19.

[MINΩΣ. Vide KAMIKIOL.]

[ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ. Vide ΑΤΡΕΥΣ.]

ΜΥΤΣΟΙ.

Fabulam eandem esse quae Τηλεφος ab Hesychio appellatur in glossa infra afferenda probabilis Welckeri opinio est p. 414. Nam in Μυσοῖς de Teuthrante Mysiae rege et Telepho actum esse videri : v. Hygin. Fab. C. Telephum Aeschylus quoque in Μυσοῖς tragoedia produxerat.

358

Stobaeus XXVI, 4.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
χρόνον λαβέσθαι τῶν παρεστῶτων κακῶν.

359

Stobaeus XCVIII, 23.

Ἄμoxθος γὰρ οὐδεὶς· ὁ δ' ἥκιστα ἔχων μακάρτατος.

Verba metro soluta.

360

Strabo VIII. p. 136. ubi πόλις sensu latiore de terra a poetis dici docet, Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς

Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλήζεται, ξένη,
πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

V. i. ξένη] ξένη libri plerique: quam formam librarii etiam alibi non raro intulerunt ex Homero.

361

Athenaeus IV. p. 183 e. Μημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως

Πολὺς δὲ Φρυγὴ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε
Λυδῆς ἐφύμνει πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρῃ. Iterum affert XIV. p. 635 c.

V. i. τε abest p. 635. 2. ἐφύμνει] ἐφύμνει p. 635.

362

Pollux X. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισυρνήν, Σοφοκλείους ἐν Μυσοῖς λέγοντος

Ψαλίδας, τιάρας καὶ σισυρνήνδην στολήν.

Ψαλίδας] Ψέλλια Bergk. Hesychius, Σισυρνήνδην στολήν": τὸν ἐκ τῆς σισυρνήνης στολισμόν.

363

Antiatticista p. 83, 22. Ἀβoλον ἵππον: Σ. Μυσοῖς (codex μούσαις).

364

Hesychius, Ἀποβάθρα: ἀποβατηρία. ἡ κλίμαξ νεώς. Σ. Μ. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 426, 18. Ἀποβάθρα: ἀποβατήρια. οὕτω Σοφοκλῆς.

365

Hesychius, Ἀποσύρει: ἀποσπῆ. Σ. Μ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

83

366

Hesychius, 'Απύρου : ἀθύρου. Σ. Μ.

367

Hesychius, 'Αστραφής : σκληρός. Σ. Μ.

368

Hesychius, 'Αφθίτους γνώμας : ἀμετατρέπτους. Σ. Μ.

ΜΩΜΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Ignotum argumentum fabulae. Narrationem de Minerva, Neptuno, Vulcano et Momo apud Lucianum Hermot. c. 20. vol. I. p. 758. memorat Wagnerus.

369

Hesychius, 'Αλώπηξ : ὄρχησις τις. καὶ ἀλωπεκία ὡς Σοφοκλῆς Μώμῳ (codex μώμων ὡς σοφοκλῆς), ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. Ad Sophoclem nihil praeter ὄρχησις τις pertinere videtur.

370

Hesychius, "Αμφιον : ἔνδυμα. Σ. Μώμῳ. Eustathius p. 1421 extr. Πηλὶον δὲ ἐστὶν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ "χρυσεοπήνητον ἀμφιον," quae Sophoclis verba esse conjectit Bergkius.

371

Hesychius, 'Αναστῦψαι : ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον. ἢ στυνγνάσαι. Σ. Μώμῳ. 'Αναστῦψαι ex comicis memorat Pollux II, 176.

372

Hesychius, "Ανθρῶσκε : ἄνω θρώσκε, ὄρχου. Σ. Μώμῳ (codex κώμῳ).

373

Hesychius, 'Αποσκόλυπτε : ἀπολέπιζε καὶ ἀποκόλουε. φασὶ καὶ τὸν περιτετηγμένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκαλυμμένον. Σ. Μώμῳ. Grammaticus Bekkeri p. 435, 24. 'Αποσκολύψαι : ἀφελεῖν τὸ δέρμα. ἢ ἀπογυμνῶσαι. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἀποκόλουε ἐν Μενελάῳ.

374 a

Grammaticus Bekkeri p. 446, 12. "Αρπην : δρέπανον. Σ. Μώμῳ (codex νόμῳ) σατυρικῷ.

374 b

Choeroboscus p. 376, 19. Τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ 'Ἡριστο-

φάσκει παρεμφαίνει (corr. παρεμφέρει) ἐν Εἰρήνῃ (v. 357.) ἐν Μῶμῃ Σοφοκλέους προκείμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. In scholio ad versum Aristophanis ex Achaei Μῶμῃ, quam fabulam ab nomine veterum memoratam vidi, offertur versus integer

“Λῆρης ὁ ληστής σὺν δόρῃ σὺν ἀσπίδι.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ. ΝΑΥΠΛΙΟΣ
ΠΥΡΚΑΕΥΣ.

Ναύπλιον καταπλέοντα Huschkus in Anal. crit. p. 241. intellexit proficiscentem ad Graecorum castra eo consilio ut poenas exigeret ab iis quorum fraude Palamedes interemptus esset. De quo schol. Eurip. Or. 422. λίθοις φονεύεται ὁ Παλαμήδης· Ναίπλιος δὲ ἀκούσας ἦλθεν εἰς Ἴλιον δικάσαι τὸν φόνον τοῦ παυδός. Eadem quum olim Welckeri sententia fuisset, postmodum mutavit et Ναίπλιον καταπλέοντα eandem quam Ναίπλιον πυρκαεὺς tragoediam fuisse censuit p. 189. parum probabiliter. Neque enim verisimile est uni eidemque tragoediae, quae simplici Ναυπλίου nomine inscribi poterat, duplex datum esse cognomen. Nihilominus recte judicare videtur Welckerus fabulam de Nauplio vix duabus suffecisse tragoediis. Quamobrem conjicere licet duplicem ejusdem tragoediae exstitisse editionem, quarum altera καταπλέων altera πυρκαεὺς inscribi potuerit, ut Euripidis Hippolytus prior et alter καλυπτομένου et στεφανηφόρου cognomine distincti sunt: de quo fabularum genere dixi ad Athamantis fragm. 1. Cujusmodi tamen cognomina non magis quam numeri πρότερος et δεύτερος, quorum exempla ibidem collegi, ab poetis addita sunt quum fabulas in scenam producerent, sed ab antiquis grammaticis, qui quum didascalias colligerent operam dabant ut plures ejusdem nominis fabulas distinguerent.

De Nauplio πυρκαεῖ disertum est testimonium Pollucis IX, 156. ὁ δ' ἐμπρήσας τάχ' ἂν πυρκαεὺς ὀνομάζετο κατ' Αἰσχύλῳ καὶ Σοφοκλείᾳ, οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα, τὸν μὲν τὸν Προμηθεά, τὸν δὲ τὸν Ναίπλιον. De Aeschilo memoria eum fefellit. Neque enim Προμηθεὺς πυρκαεὺς, quod parum aptum Prometheo cogno-

men foret, sed Προμηθεὺς πυρφόρος, drama satyricum, ab Aeschyle scriptus est : de quo monui ad Aeschyle Fragm. 187. Contra aptissimum Nauplio cognomen illud est, de quo comparanda Hygini narratio Fab. CXVI. *Ilio capto et divisa praeda Danaei quum domum redirent, ira deorum—tempestate et flatibus adversis ad saxa Capharea naufragium fecerunt.—Noctu quum fidem deorum implorarent, Nauplius audiuit, sensitque tempus venisse ad persequendas filii sui Palamedis injurias. Itaque, tanquam auxilium eis afferret, facem ardentem eo loco extulit, quo saxa acuta et locus periculosissimus erat. Illi credentes humanitatis causa id factum, naves eo duxerunt. Quo facto plurimae eorum confractae sunt, militesque plurimi cum ducibus tempestate occisi sunt, membraque eorum cum visceribus ad saxa illisa sunt : si qui autem potuerunt ad terram natare, a Nauplio interficiebantur.*

375

Schol. Pindari Isthm. V, 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτήρος ἱλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ

Ζεῦ πανσίλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

Verba καὶ Διὸς—κρατῆρος citat schol. Platonis p. 43. ed. Siebenk. (325. ed. Bekk.) et, ut Siebenk. annotavit, Hermias in schol. in Phaedrum. Porro schol. Platonis p. 383. τὸ τρίτον τῷ σωτήρι· ἐκ μεταφορᾶς εἶρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. Hesychius, Τρίτος κρατῆρ : Σ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. V. 2. σπονδῇ] σπονδαί Arsenius p. 90.

376

Stephanus in Ἀσπίς—Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι

Ἄλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον.
ὥς ἀσπιδούχος, ἢ Σκύθης τοξείμασι.

V. 1. Sophocles scripserat πεφραγμένον : vid. ad Antig. 253. V. 2. ex alio ejusdem fabulae loco sumtus videtur : quoniam Meinekius καὶ praefixit.

377

Stobaeus CIV, 3. Σ. Ν.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
 νύξ ἐστίν· εὐ παθόντα εἶθ' ἑτέρα θανεῖν.

εἶθ' ἑτέρα] ἡτέρα Scor. θήτέρα Brunckius. Debebat θάτέρα. Locus non integer.

378

Aristides vol. I. p. 259. Ποίας Ναυπλίου πάγας ὑποκύρους, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαῇ ταύτῃ παραβαλεῖν; Fallaces ignes, quibus Nauplius Graecos in saxa litoris Euboici illexerit intelligit Ellendtius in Lexico vol. II. p. 884.

379

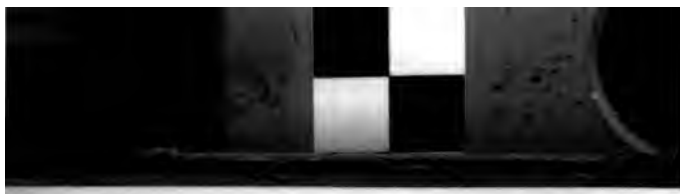
Achilles Tatius Isag. ad Arati Phaenom. cap. I. p. 122. ed. Petav. (ex cod. Laurentiano XXVII, 44.) Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδει ἀνατίθησιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει,

Οὗτος δ' ἐφηῦρε τείχος Ἀργείων στρατῷ,
 σταθμῶν τ', ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὐρήματα·
 τάξεις τε ταύτας οὐράνιά τε σήματα,
 κακέειν' ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἑνὸς δέκα,
 καὶ τῶν δέκ' αὖθις ἤνυρε πεντηκοντάδας
 δὲ χίλι' εὐθὺς δὲ στρατοῦ φρυκτωρίας,
 ὕπνου φυλαξ . . . οα σημαντήρια
 ἔδειξε, κἀνέφηγεν οὐ δεδεγμένα·
 ἐφηῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς,
 νέων τε ποιμαντήρσιν ἐνθαλασσίων
 ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

5

10

Lectiones codicis Vaticanī 191. edidit Keilius in Schneidewini Philol. vol. 1. p. 157. V. 1. et 8. ἐφηῦρε scripsi pro ἐφεῦρε et v. 5. ἤνυρε pro εὔρε. 2. σταθμῶν ἀριθμῶν Salmasius, recte, nisi quod τ' addere debebat. σταθμ ἀριθμῶν Vat. στάθμη δ' ἀριθμῶν Laur. lacuna male expleta. De Palamede Philostratus Heroic. p. 708. πρὸ γὰρ δὴ Παλαμήδους—οὐδὲ νόμισμα ἦν οὐδὲ σταθμὰ καὶ μέτρα οὐδὲ ἀριθμοί. εὐρήματα] Suspectum propter praecedens ἐφηῦρε. ὀρίσματα L. Dindorfius. Versum 3, qui alienus ab hoc loco videtur, post v. 8. transponi voluit Sca-

liger. 4. *πρώτον* L. Dindorfius pro *πρώτος* : cui respondet *αὐθις*. 6. *χίλι'* *χίλια* Vat. Versus corruptus et fortasse ex duorum versuum reliquiis compositus, ut Keilio videtur. *στρα-*
τοῦ Vat. *στρατῶ* Laur. 7. *φυλαξ* . . . *οα* Vat. *φυλάξει* *στι-*
θά Laur. quae interpolatio similis est ei quam notavimus v. 2. *φύλαξι* *πιστὰ* Nauckius. 8. 9. Verba *ἔδειξε* et *ἔφευρε* recte transponere videtur Keilius. 10. *ποιμαντήρσιν* Heathius. *πυμαντήρσιν* Vat. *πημαντήρσιν* Laur. 11. *στροφάς τε καὶ* Laur. *στροφ.* . . . *καὶ* Vat.

380

Eustathius p. 228. *Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πετ-
τείαν ἐν Ἰλίου εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν λίθος
ἐκεῖ ἔδεικνυτο, καθὰ Πολέμων ἱστορεῖ, ἐφ' οὗ ἐπέσσευον. τῆς δὲ τοι-
αύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὐρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἣν καὶ
αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσαστο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι
ὁμωνύμῳ τῷ εὐρετῇ Παλαμῆδει φησὶν*

Οὐ λυμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε, σὺν θεῷ
εἰπεῖν, χρόνον τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἔφηυρε, φλοίσβου μετὰ κοπὴν καθημένοις,
πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος ;

“Nihil tam apertum est quam hos versus ad eandem Nauplii
ῥῆσιν pertinere, cujus partem ab Achille Tatius servatam supra
protulimus. Proinde sunt itidem ex Nauplio : aut si Eusta-
thii fidem sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nul-
lum ipse viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi
sunt.” BRUNCK. Versum ultimum ex Palamede rursus affert
Eustathius p. 1397, 8. Recte Brunckius utrumque fragmen-
tum aut ad Nauplium aut ad Palamedem referendum esse
judicavit. Alteram sententiam defendit Vaterus in commen-
tatione de Aleadis p. 27. V. 1. τῶνδ' Scaliger pro τόνδ'. 3.
ἔφηυρε scripsi pro ἔφευρε.

381

Hesychius, *Πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς* : Σ. *Ναυπλίου
πυρκαεῖ, παρόσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον.* Versum integrum καὶ
πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί ex Sophocle attulit Pollux

IX, 97. Conf. Etymol. M. p. 666, 18. Orionem p. 127, 1. Eustathium p. 812, 15. 1396, 60. Ad eandem, ut videtur, fabulam spectat Pollux VII, 203. πεττεία, ἢ πεσσειά, ὡς Σοφοκλῆς. In Etymologicis et apud Eustathium πεντάγραμμα scriptum contra usum Atticorum, qui literam ε in compositis cum πίντε nou mutant; de quo post alios dixit Cobetus Nov. Lect. p. 775.

382

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 31, 21. σπίζα ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σ. ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεὶ

Κάτω κρέμονται σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεσι.

Κάτω] ἄκατοι Bergkii. σπίζ' ὅπως correxi pro σπίζα τέως.

383

Photius p. 150, 9. Κατουλάδα: Σ. Ναυπλίῳ

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδῃ.

τὴν κατὰλλουσαν καὶ κατείργουσαν.—οἱ δὲ τῇ παρωλέθρῳ ἰσομένη τοῖς Ἑλλῆσι—ἡ σοφώδῃ. Scholiasta Apollonii Rh. IV, 1695. ἡ σκοτεινὴ νύξ κατουλάς καλεῖται—παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ναυπλίῳ “νυκτὶ κατουλάδῃ.”

384

Hesychius, Ἀνόρεος πόλεμος: ἀνδρείος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σ. Ν.

385

Schol. Aristoph. Pacis 1126. Ἐλύμιον: Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμιον. Ἀπολλώνιος δὲ ναὸν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δὲ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς “Πρὸς πέτρας Ἐλυμνίαις,” καὶ ἐν Ναυπλίῳ “Νυμφικὸν Ἐλύμιον.” Verba πρὸς πέτρας Ἐλυμνίαις ac fortasse haec sola ex Sophoclis Nauplio petita esse conjicit Nauckius.

386

Hesychius, Ἐπίκοτα: ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἂν τις μέμψαιτο. Σ. Ν. καταπλέοντι.

387

Hesychius, Ναύκληρον πλάτην: ναυτικὴν. Σ. Ν. πυρκαεὶ.

388

Pollux X, 134. Ὀλκία τὰ πηδάλια Σ. ἐν Ναυπλίῳ ἀνόμασε. παρὰ τὸ Ὁμήρου “ἔστὸν ἐφόλκαιον.” Recta scriptura Ὀλκία videtur.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ Η ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

389

Eustathius p. 1553, 63. Μάλιστα δέ, φασιν, ἐπεμελήθησαν ὕστερον σφαιριστικῆς πόλεων μὲν κοινῇ Λακεδαιμόνιοι, βασιλείων δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἰδιωτῶν δὲ Σοφοκλῆς ὁ τραγικός· ὅς καὶ ὅτε, φασί, τὰς Πλυντρίας ἐδίδασκε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαῖρα παιζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. (Conf. p. 381, 10.) Athenaeus I. p. 20 e. Σοφοκλῆς ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Huc fortasse referendum fr. 872. Nausicaam et Πλυντρίας eandem esse fabulam, cujus argumentum ex Odysseae libro sexto petitum fuerit, intellexit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 125. p. 181. Idem recte fortasse pro dramate satyrico habuit, de quo dissentiunt Welckerus p. 227. aliique. Nullius in hac quaestione momenti est quod Eustathius p. 381. Nausicaam τῇ τραγικῇ ποιήσει annumerat suam ipsius opinionem secutus, ubi repetit quae in annotationibus ad Odysseam prius scriptis p. 1553. ex Athenaeo excerpterat de Sophocle δεινῷ ὄντι σφαίρισται.

390

Hesychius, Ἀναρροιβδεῖ :—Σ. ἐν Ναυσικάᾳ ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει.

391

Pollux VII, 45. Ἐπεנדύτης—ληπτέον ἐκ τῶν Σ. Πλυντριῶν

Πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς τ' ἐπεנדύτας.

Λινογενεῖς cod. Bekkeri. Vulgo νεοπλυνεῖς.

392

Pollux X, 52. Λαμπήνη ἐν τῇ Σ. Ναυσικάᾳ. Hesychius, Λαμπήνη : εἶδος ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὁχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη. ἡ ἀρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς.

NIOBH.

Fabulam de Niobe ante Sophoclem Aeschylus tractaverat. De compositione fabulae Sophocleae conjecturas suas exposuit Welckerus p. 286—298. De Oeagro Niobae sive Aeschyli sive Sophoclis actore dictum ad Aeschyli Fragm. 154.

393

Athenaeus XIII, p. 601 a. *Λισχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγωδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας· ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιώβῃ τὸν τῶν Νιώβης παίδων.* Plutarchus Moral. p. 760 e. *Τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖται τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον ἢ τὸν ἐραστὴν* “ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στεῖλαι.” Verba οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον trimetrum efficiunt. De numero Niobidarum schol. Eurip. ad Phoeniss. 159. (apud Cobetum p. 266.) *ἐπτά παρθένων]* καὶ Σοφοκλῆς ἐν Νιώβῃ ἐπτά φησιν αὐτὰς εἶναι καὶ τοὺς ἄρσενας.

394

Eustathius p. 1367, 21. *Τῆς Νιώβης ἡ συμφορὰ κατὰ μὲν τινας ἐν Λυδίᾳ, κατὰ δὲ τινας ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται.* Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Lutatius ad Statii Theb. lib. VI. *Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuisse.* Vide Hermann. Opusc. vol. III. p. 38.

395

Diogenes Laërt. in vita Zenonis VII, 28. *Ἐτελεύτα δὲ οὕτως.* ἐκ τῆς σχολῆς ἀπὼν προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιώβης “Ἐρχομαι, τί. μ' αἶεις;” Eadem Suidas in αἶεις. Verba neque Aeschyli nec Sophoclis esse videri monet Nauckius p. 38, sed Timothei, cuius de Niobe Macho apud Athen. VIII. p. 341 c. *ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἔα | οὐκ τῆς Νιώβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ, | καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος.*

396

Schol. Oedip. Colon. 684. *Κὰν τῇ Νιώβῃ ὁ Σ. τὸν κρόκον ἀντικρυς τῇ Δήμητρὶ ἀνατίθεται.*

397

Harpocratio, Δερμηστής (codd. hic et infra *δερμιστής*): *Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιώβῃ ἐν ζ' τῆς ἀπορουμένης λέξεως, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφώκλειον ἐξηγησάμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέμας*

ἐσθίει δερμηστής. Hesychius, Δερμηστής· ὁ σκώληξ ἢ ὁ σῆς ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἀρίσταρχος ὅφω. Conf. fragm. 562 a. et Bekkeri Anecd. p. 240, 14.

398

Athenaeus IV. p. 176 f. Τοὺς ἐλύμους αὐλοὺς, ὧν μνημονεύει Σ. ἐν Νιώβῃ τε καὶ Τυμπανισταῖς, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους.

399

Scholiasta Homeri Iliad. E, 533. et Odys. Θ, 186. Ἦ—ἀντὶ τοῦ ἦν—Σ. ἐν τῇ Νιώβῃ

Ἦ γὰρ φίλη γὰρ τῶνδε τοῦ προφερετέρου.

Non mirandum ἦ, quod tragici ceterique scriptores Attici veteres constanter dixerunt, ex uno afferri loco Niobae, quum jam illorum grammaticorum aetate ἦν pro ἦ codicibus non raro illatum fuisse videatur.

400

Plutarchus Moral. p. 691 d. Αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ' ὁρῶντες ὅτι ταῦτ' ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν, ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὴς ἐκέλευε τὰ τῆς Νιώβης τέκνα τιθηνεῖται

λεπτοσπαθῆτων χλανιδίων ἐρεπίοις

θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνη πόνον

ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Postrema καὶ πόνη—ἡμέραν addita ex eodem p. 496 e. ubi σπαργάνων scriptum pro χλανιδίων. Ad Sophocleam fabulam haec rettulit Valckenar. ad Phalaridem p. X.

ΝΙΠΤΡΑ Η ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum huic fabulae praebuit Ulixes ab Telegono filio inscio vulneratus ἀκάνθη τρυγάνος θαλασσίας et occisus : de quo videndae narrationes scriptorum ab Welckero p. 240 seqq. memoratae, Procli in Chrestomathia, scholiastae Homeri Odysaeae p. 6. ed. meae, Eustathii p. 1676, 44. Oppiani Hal. II, 497. Plinii H. N. IX, 48, 72. Hygini Fab. CXXVII. Idem argumentum in Νιπτρὶς tragoedia tractavit Pacuvius. Grae-

ciae Latinaeque tragoediae structuram ex fragmentis quatenus fieri potuit exponere conati sunt Welckerus p. 241 seqq. et Ribbeckius p. 286. 287. Sophoclea fabula ab grammaticis aliis *Νήπτρα* aliis *Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ* appellatur. Sophocles haud dubie uno usus erat nomine *Νήπτρα*, quemadmodum ejus exemplo fecit Pacuvius, nomine inde repetito quod Homericæ Euryclea Ulixi pedes abluens in prima parte fabulae introducebatur, ut Welckerus conjicit. Ceterum ad hanc fabulam spectat Aristoteles de Poet. c. 14. ab Nauckio memoratus, ἔστι δὲ πρᾶξαι μὲν, ἀγροῦντας δὲ πρᾶξαι τὸ δεινόν, εἰθ' ὕστερον ἀναγνώρισαι τὴν φιλίαν, οἷον ὁ Σοφοκλῆους Οἰδίπους. τοῦτο μὲν οὖν ἔξω τοῦ δράματος· ἐν δ' αὐτῇ τῇ τραγῳδίᾳ, οἷος ὁ Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντος, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

401

Stephanus in *Δωδώνη*—λέγεται καὶ *Δωδών*, ἥς τὴν γενεὴν *Σοφοκλῆς* Ὀδυσσεῖ *ἀκανθοπλήγι*

Νῦν δ' οὔτε μ' ἐκ Δωδῶνος οὔτε Πυθικῶν

γυ . . τις ἂν πείσειεν.

(V. 1. ἐκ Meinekii. εἰς codex. 2. γυ codex Coisl. ceteris adustis. γυάλων Nauckius. Montefalcon. γυνή. Vulgo γύας.) καὶ *δοτικήν*

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς δμῆστιος βροτῶν.

τῆς μέντοι Δωδῶνης, Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ Δωδωνίς. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ *ἀκανθοπλήγι*

Τὰς θεσπιφθούς ἱερίας Δωδωνίδας.

ἱερίας correxi pro *ἱερέας*. Ioannes Alexandr. *τοικῶν παραγγελμ.* p. 12, 2. *Δωδῶνι Σοφοκλῆς* Ὀδυσσεῖ *ἀκανθοπλήγι*

Καὶ τὸν ἐν Δωδῶνι παῦσον δαίμον' εὐλογούμενον.

παῦσον] *πᾶσι* Nauckius. *δαίμον' εὐλογούμενον* Blochius. Codex *δαίμον* *συλογούμενον*.

402

Scholiasta MS. Homeri Iliad. A, 135. apud Koen. ad Gregor. Cor. p. 49. et in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 5, 3. 274, 30. *Καὶ Σοφοκλῆς ἐν* Ὀδυσσεῖ *ἀκανθοπλήγι*

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

93

Εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.

Conf. Eustathium p. 66, 31.

403

Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. II. p. 872, 19. et in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 330, 5. Σοφοκλῆς ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι τῷ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖος χρησάμενος ἀκυρολογεῖ (male ap. Bekkerum ἀκριβολογεῖ)

Ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων

ᾧμοις ;

Fallī videtur grammaticus qui ποδαπὸν pro ποῖον accepit. Non quale sit donum quaeritur, sed a quo venerit.

404

Hesychius, Ἀθηρόβρωτον ὄργανον: τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ὀνακινούσι. Σ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. Versum integrum, sed omisso nomine fabulae, servarunt scholiasta Homeri Odys. Α, 128. et Eustathius p. 1675, 52.

ᾧμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

405

Hesychius, Ἐλαιάεσσα νηδὺς: Σ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. ἦτοι λαιάεσσα ἀντὶ τοῦ σκαυῆ, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ ληίζεσθαι, πάντα ληιζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρά. Photius p. 298, 1. Νηδὺς ἐλαιάεσσα: ἐπὶ Κύκλωπος. Σικελή. ἀπὸ ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς. Hesychius, Νηδὺς ἐλαιάεσσα: ἀπὸ μέρους μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαιηρᾶς ὕβλης.

406

Photius p. 400, 5. et Suidas, Παρουσία:—καὶ ἐπὶ τοῦ παρῆναι τάσσεται, ὡς ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλείους

Τὴν παρουσίαν

τῶν ἐγγὺς ὄντων.

407 408

Ad hanc fabulam Brunckius duo fragmenta rettulit, alterum apud Plutarch. Moral. p. 745 f. Σοφοκλείους Ὀδυσσεύς φησι Ζεῖρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας αἰθροῦντος τοὺς Ἄιδου νόμους. Quae Lobeckius ad Sophocl. Ajac. p. 352. metro accommodavit.

Σειρήνας εἰσαφερόμεν

Φόρκου κόρας, θροῦντε τοὺς Ἄιδου νόμους.

Alterum locum servavit scriptor vitae Sophoclis, καὶ τὴν Ὀδυσ-
σειαν ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται, παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὁμη-
ρον καὶ τὸ ὄνομα Ὀδυσσεύς

Ὁρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς

πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

Ad Phaeaces utrumque fragmentum rettulit Welckerus.

409

Photius p. 240, 10. Μάγον (sine accentu): Σ. Ὀδυσσεῖ τὸν
ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. Scribendum videtur Μαγέα: Σ. Ὀ-
δυσσεῖ μαινομένῳ τὸν —. Voc. μαγείς annotavit Pollux 6, 64.
7, 22. Barkerus Μάγον—τὸν μαγέα, τὸν—, qua significatione μά-
γος ab nemine dictum est.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ (!)

410

Scholiasta Aeschyli S. c. Th. 310. Εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφό-
ροις Σοφοκλείους ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ
ἐαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἀλίσκεται.

De hac fabula dubitat Welckerus p. 66.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

“Argumentum, Ulixes furem simulans, ne ad Trojam
navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσ-
ποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαινεσθαι Παλαμίδης ἠλεγξεν, inquit scholi-
astes noster ad Philoct. 1025.” BRUNCK. Fabula sumta ex
carminibus Cyprii de quibus Proclus in Chrestomathia p. 454.
ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. καὶ μαινε-
σθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι
ἐφάρσαν Παλαμίδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν
ἐξαρπάσαντες. Comparandae cum his Hygini (Fab. XCV.) alio-
rumque narrationes memoratae ab Welkero p. 101.

411

Scholiasta Pindari Isthm. V, 86. Σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκων-
ες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

95

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τάντεταλμένα·
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

412

Hesychius, Ἑμπερής : ἔμπειρος. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαινομένῳ.

413

Hesychius, Ἡμαλάψαι : κρύψαι, ἀφανίσαι. Σ. Ὁ. μ. Photius
p. 68, 3. Ἡμάλαπτεν' ἐκρυπτεν, ἠφάνιζεν.

414

Hesychius, Θρεκτοῖσι νόμοις : ἀντὶ τοῦ τροχαῖος. (Corrige τρο-
χαῖος.) Σ. Ὁ. μ. ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς. Quae haud dubie vera est
scriptura.

415 a

Hesychius, Θριάζειν : φυλλολογεῖν, ἐθουσιᾶν, ἐθουσιάζειν. Εὐ-
ρηπίδης Δικυμνίῳ καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαινομένῳ.

ΟΙΚΛΗΣ.

De argumento hujus fabulae nihil constat. Οἰκλῆς haud dubie
Amphiarai pater intelligendus. Amphiaraus ipse satyricae
fabulae argumentum praebuit Sophocli.

415 b

Aristophanes Equitibus 498.

Ἄλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξεις
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

ubi schol. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Οἰκλέους. Nam sic
scripturam Aldinam Ἰολάου correxi. Codex Ven. Ιοκλέους.
Quod nihil aliud esse potest quam Οἰκλέους, frequenti hujus
nominis corruptela, ut apud Eurip. Suppl. 925. Diodor. IV,
67. schol. Hom. Od. Λ, 326. p. 508, 1. ed. meae.

415 c

Pollux X, 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἐστὶν ἰάζοντι ἐν τοῖς
Κόλαξι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Οἰκλεῖ (sic Brunckius : libri
Ιοκλεῖ) λέγοντι,

Ἄλλα καὶ λυοραφῇ

τυλεία.

Idem corrupte VII, 191. Σοφοκλῆς δ' ἔφη "λυοραφῆς τυλεία."

ΟΙΝΕΥΣ.

Hanc fabulam in duobus Hesychii locis ab Musuro depravatis agnoscere videmur. Oeneum etiam Euripides scripsit, cuius argumentum breviter exposuit scholiasta Aristoph. Ach. 417. Fabula Sophoclea utrum similis an dissimilis Euripideae fuerit nescimus, quum variis modis construi potuerit : v. Welcker. p. 285.

416

Hesychius, ἄλυντον: ἀκατάλυτον, ἀκατάπανστον. Σοφοκλῆς Οἰνεῖ. Ita corrigenda codicis scriptura *ινεῖ*.

417

Hesychius, Χερσεύει: Σοφοκλῆς Οἰνεῖ (codex *ἰον*) “^α ^αΚείμενος μὲν βουστάδας αὐλὰς * *.” ἐπὶ χέρσου, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Post βουστάδας αὐλὰς indicavi lacunam: nam exciderunt aliquot poetae verba, in quibus χερσεύει fuit.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ Η ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Ἰπποδάμεια haec tragoedia ab solo nominatur Stobaeo (v. Fragm. 419.), nomine ducto ab secundaria fabulae persona. Sophocles non dubitandum quin Οἰνόμαον inscripserit, ut fecerunt Euripides et Attius, sive is Sophoclis sive Euripidis Oenomaum expressit. Fabulam de Oenomaο enarrarunt schol. Homeri Il. B, 104. Hyginus Fab. LXXXIV. aliique ab Welckero indicati p. 353. Ad fabulam Sophocleam quum Aristophanes in Avibus alludat (v. Fragm. 423.), sequitur ante olymp. 91, 2. scriptam fuisse, quo anno Aves edidit Aristophanes. De Aeschine Oenomaί Sophoclei actore v. ad Fragm. 425.

418

Apollonius de pronomine p. 330. ubi de pronomine *ἰ* agit, ἀξιопιστότερος ὁ Σοφοκλῆς μάρτυς χρησάμενος ἐν Οἰνομῶφ “*εἰ μὲν ὡσεὶ θασσονα εἰδωσ εἰτεκοι παιδα.*” Scholiasta Homeri Iliad. X, 410. Σ. Οἰνομῶφ “*ἡ μὲν ὡσεὶ θάσσο. ἡ δὲ ὡσιτέξου παιδα.*” ἔστιν οὖν δίφθογγον. Sophoclis igitur verba fuerunt

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

97

Ἡ μὲν ὡς ἰ θάσσον, ἡ δ' ὡς ἰ τέκoi παῖδα.

Loquitur de duabus matribus, quarum sui utraque filii celeritatem praedicabat. Quod quo consilio fecerint ex fabula notissima de Oenomaos apertum est.

419

Stobaeus XXVII, 6. Σ. 'Ι.

Ὅρκου δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα
ψυχὴ κατέστη· δις γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέψιν καὶ θεοὺς ἀμαρτάνειν.

V. 1. προστεθέντος] προτεθέντος libri optimi. 3. καὶ scripai
pro κείs. In codice Scor. plene καὶ εἰs.

420

Athenaeus IX. p. 410 c. Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ὃ τὰς χεῖρας
ἀπεμάττοντο ὠμολίνψ.—Σοφοκλῆς Οἰνομάρ

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένον.

Ad hunc v. spectat Hesychii glossa, Σκυθιστὶ χειρόμακτρον : οἱ
Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων (sic Lennepius cor-
rexit pro λαμβανομένων πολλοῖς ὧν) τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν
(ἐκδέροντες τοῖς δέρμασιν Lennepius) ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχθρῶν.
Scholiasta Pindari Isthm. IV, 92. τὸν Ἀνταῖον φησι τῶν ξένων τῶν
ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ
ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν—οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.

421

Athenaeus XIII. p. 564 b. Σοφοκλῆς δὲ που περὶ τοῦ κάλλους
τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειάν φησι

Τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐκθάλλεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δ' ἐμέ,
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμῶν, ὥστε τέκτονος
παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

V. 1. λύγγα Erfurdtius, recte, ut videtur : v. Lobeck. Paralip.
p. 110. 3. ἐκθάλλεται] εἰς ἄλλεται codex. ἐνθάλλεται Ruhn-
kenius collato Phrynico (in Bekk. Anecd. p. 40, 20.) ἐνθαλ-
πεσθαι ἔρωτι· οἷον καλεσθαι ὑπὸ ἔρωτος. ubi ἐκθάλλεσθαι Bekkerus
edidit : quod probabilius. Sic ἐκθερμαίνεσθαι ἔρωτι προτιὰ δὲ

tur quam ἐνθερμαίνεσθαι, quod legitur Trach. 368. ἐνθεθέρμανται πόδες, nisi hic quoque ἐκτεθέρμανται scribendum. ὃ ἐπὶ Brunckius pro δέ με. 4. πετρῶν Valckenarius pro μέτρων.

422

Pollux X, 55. Τὴν ψήκτραν—εἴρηκε Σ. ἐν Οἰνομῶν
Διὰ ψήκτρας σ' ὀρώ
ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός.

423

Aristophanes Avibus 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψέπτας,
ὥς ἂν ποταθεῖην ὑπὲρ ἀνρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνης.
Haec e Sophoclis Oenomao esse scholiasta annotavit, ἐν τοῖς
Καλλιστράτου ταῦτα ἐξ Οἰνομῶου τοῦ Σοφοκλείους.

424

Diogenes Laert. in vita Arcefilai IV, 35. Πρὸς δὲ τὸν δανει-
στικὸν καὶ φιλόλογον εἰπόντα τι ἀγνοεῖν ἔφη
Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων δαίξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.
ἴσσι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομῶου Σοφοκλείους. Eadem (ex Diogene)
Suidas in Δαίξοδοι et in Λήθουσι. Omisso poetae nomine attulit
Plutarchus Moral. p. 718 a. qui Sophoclis scripturam servavit
πλήθουσι. V. 2. τόκος παρῇ] παρῇ τόκος Plut.

425

Hesychius, Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης (p. 307.) Διοχίτην
οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χάραν περυσίων ὑπεκρίνετο Σοφοκλείους τὸν
Οἰνόμαον. Conf. gramm. in Bekk. Anecd. p. 184, 3. 211, 32. et
Vitam Aeschinis p. 2, 1. 5, 7. ed. Oxon.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

De Palamede copiosae sunt narrationes scholiastae Euripidis
Or. 422., Philostrati Heroic. p. 708., Tzetzae ad Lycophronem
384., Hygini Fab. CV. Idem argumentum Aeschylus et
Euripides tractarunt. De Sophocleo Palamede dixit Welcke-
rus p. 129.-135.

De loco ab Eustathio ex hac fabula allato vide ad fragm. 380.

426

Ammonius p. 76. ἴσθι καὶ γίνου διαφέρει.—τάσσουσι δὲ ἄλλοι
καὶ ἐπὶ τοῦ γίνου τὸ ἴσθι. Σοφοκλῆς ἐν Παλαμήδῃ

Εὐφῆμος ἴσθι μῶνον ἐξορμώμενη.

Verba Σ. ἐν Π. suppleta ex codice Musei Britannici.

427

Hesychius, Ἀκιστρον : φάρμακον. Σ. Παλαμήδῃ.

428

Hesychius, Δροπά : δρεπτά. Σ. Παλαμήδῃ. Blomfieldus, Ἀδρο-
πα : ἄδρεπτα. Apud Suidam s. v. δρωπακίζω legitur Δρωπά (nam
sic ex aliquot codd. et Zonara p. 572. corrigendum pro δρω-
πτά) et explicatur per δρεπτά.

ΠΑΝΔΩΡΑ Η ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

Ex mythographorum de Pandora narrationibus non per-
spicitur quomodo fabulam composuerit Sophocles, de qua in-
certa est conjectura Welkeri in Append. ad Trilog. p. 314.
Drama fuisse satyricum fragmenta docent monuitque Boeck-
hius in libro de Tragicis p. 129.

429

Athenaeus XI. p. 476 c. ubi de voce κέρας *proculum* signifi-
cante, καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρα

καὶ πλήρης ἐκπύοντι χρύσειον κέρας

τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

430

Pollux X, 44, Ἄμμις, ἦν Σ. ἐν Πανδώρα ἐνουρήθραν καλεῖ. Lexi-
con MS. Paris. apud Brunckium, (i. e. Tzetzes in Walzii Rhét.
vol. VII. p. 735. sive ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4. p. 60.)
Ἄμμις, σταμνίον, φ' ἐνουρούσι. Σ. δὲ ἐν Πανδώρα ἐνούρηθρον καλεῖ,
Ἀσχύλος δὲ οὐράνην. Ἐνουρήθρον apud grammat. in Crameri
Anecd. Paris. vol. 4. p. 12, 13.

431

Hesychius, Κεχήλωμαι : πόδας δέδμεται, συνέρραμμαι τοὺς πόδας.
—καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον Σ. Πανδώρα ἢ Σφυροκόποις. Sic haec
nunc ex Musuri interpolatione leguntur. Codex κεχήλωμα...

πόδας. δίδεμαι συνερράμμενος τοὺς πόδας—καὶ χήλευμα τὸ σπήτιον etc. Quae sic sunt emendanda, κεχήλευμαι πόδας : δίδεμαι συνερραμμένος τοὺς πόδας.—καὶ χήλευμα τὸ σπήτιον etc. ut Pollux VII, 83. annotavit, σπήτια, ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάουν οἱ ποιηταί. Lemma glossae Hesychii κεχήλευμαι πόδας haud dubie ipsum quoque ex tragoedia petatum est, sive Aeschyli sive Sophoclia.

432

Scholiasta Hippocratis apud Foesium in Oeconomia v. Ὀργασμός (s. ap. Littré vol. 5. p. 480. ex cod. Paris. E.) : Ὀργασμός : μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρα λέγων
Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χερσίν.

ἄρχου codex Par. : ἄρχον apud Foesium, unde ἄρχον Huschkius in dissertatione de Archilocho p. CCVI. comparatis Horatii verbis Odar. I, 16, 13. Fertur Prometheus addere principi limo—. Phrynichus in Bekk. Anecd. 53, 31. Ὀργάζειν πηλόν : τὸ διαβρέχειν. οὕτω γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι. Pollux VII, 165. λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Fortasse ex eadem fabula est fragmentum apud Etymolog. M. p. 629, 34. ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἔστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῖξαι. Σοφοκλῆς “Θέλωμι πηλὸν ὀργάσαι.” ubi Etymol. Gud. p. 432, 53. vitiose ὀργάσασθαι.

In alio ad Hippocratem scholio verbum βλίσσειν ex Sophoclis Pandora affertur : quem locum infra exhibebimus fragm. 856. De verbo ὀργάζειν videnda quae Cobetus dixit Mnemos. vol. IX. p. 39.

ΠΕΛΙΑΣ (?).

433

Erotianus p. 304. Παιδικὸν πάθος : παιδείαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν ὅθεν καὶ Σ. ἐν Πελίᾳ φησὶ “Λευκὸν αὐτὴν ὧδ’ ἐπαίδευσεν γὰρ.” De loco Hippocratis ad quem Erotiani glossa spectat (vol. 1. p. 244. ed. Ermerins.) et de usu verbi παιδεύειν pro ἐκτρέφειν dixit Cobetus Mnemos. vol. IX. p. 84. Nomen fabulae Sophocleae ex Πηλεί corruptum esse coniecit Hermannus in Praefat. ad Eurip. Alc. p. xvii. Contra Welckerus p. 340. eandem dici fabulam coniecit quae ab aliis Ῥιζοτόμοι appelletur, in qua Peliae praecipuas partes fuisse probabile est, ut illic dicitur.

Λευκόν] λουκόν codex Paris. 2614. οὐ λευκόν Welckerus p. 343.
λευκόν γάρ Cobetus. ὧδ' Welckerus pro ὧδ'.

ΠΗΛΕΥΣ.

Argumentum videtur fuisse Peleus ab Archandro et Architele Acasti filiis pulsus. Scholiasta cod. Vat. 909. Euripidis Tro. 1118. ὁ μὲν Εὐριπίδης ὑπὸ Ἀκάστου φησὶν ἐκβεβλήσθαι τὸν Πηλέα· εἰσὶ δὲ αἱ φασιν ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ παίδων Ἀρχάνδρου καὶ Ἀρχιτέλους κατὰ τὸν καιρὸν ὃν ἔμελλον Ἕλληνες ἐξ Ἰλίου ἐπανίκααι, ἐξεληλάσθαι Horatius Epist. II, 3, 95. *et tragicus plerumque dolet sermone pedestri | Telephus et Pelous, quum pauper et exul uxorque | prouitit ampullas et sesquipedalía verba.* Aristot. Poet. c. 18. p. 1456, 2. τραγωδίας δὲ εἶδη εἰσὶ τέτταρα· τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη. ἡ μὲν πεπλεγμένη—ἡ δὲ παθητική—ἡ δὲ ἡθική, οἷον αἱ τε Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεὺς. ΝΑΥΚΚ. Tragoediam eandem fuisse quae ab aliis Φθιώτιδες appelletur demonstrare studuit Welckerus, qui de utriusque fragmentis dixit p. 205.—210. Eadem Matthiae opinio fuerat in annot. ad Pelei Euripidis fragmenta.

434

Clemens Alex. Strom. VI. p. 748. schol. Aristoph. Nubium v. 1419.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνῃ
γερονταγωγῷ κἀναπαιδεύω πάλιν.
πάλιν γὰρ αὐθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ.

Versum 2. (quem imitatur Plutarchus Vit. Niciae c. 2.) attulit Trypho in Walzii Rhet. vol. 8. p. 741. (conf. Cocondrium ib. p. 784.) et utitur eo Aristophanes Equit. 1098.

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γερονταγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Ex quo sequitur Peleum ab Sophocle ante olymp. 89, 1. scriptum esse, quo anno Equites edidit Aristophanes.

435

Aristophanes Avibus v. 852.

Ὅμορροθῶ, συνθίλω,

συμπαρανέσας ἔχω,
 προσόδια μέγала
 σεμνὰ προσίναί θεοῖσιν.
 ἴτω δὲ Πυθιάς βοά θεῶ.

ubi scholiasta, 'Ομορορθῶ : Σοφοκλέους ἐν Πηλέως, ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. et ad v. 5. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ Πηλέως.

436

Stobaeus CXXI, 9. Σ. Π.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρείσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

437

Harpocratio, Ξηραλοιφεῖν:—τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι—Σ. Π.
 Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

438

Stephanus Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας.—ὁ πολίτης Δωτιεύς—τὸ θη-
 λυκὸν—Δωτιάς, ὡς Ἰλιάς τοῦ Ἰλίου. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ
 Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος.

439

Stephanus, Κυκῆτις (χώρα Θεσσαλίας addit Meinekius): ἔς ὃ
 Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ καὶ ἐν Ποιμέσι "Βοὴν Κυ-
 κῆτιν."

440

Antiatticista p. 106, 13 Λιποψυχεῖν: Σ. Πηλεῖ.

441

Antiatticista p. 107, 30. Μὴ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης. Σ. Π.
 καὶ "μὴ ψεύσων." Locum alterum ex Peleo servavit scholiasta
 Aristoph. Thesmoph. v. 870.

Μὴ ψεύσων, ὦ Ζεῦ· μὴ μ' ἔλθῃς ἄνευ δορός.

442

Aristoph. Nub. 1154. Βοάσομαί τῶρα τὰν ὑπέρτατον βοάν. ἰὼ
 κλάετ', ὀβολοστάται. ubi schol. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐρεπίδου ἐπιφέρει
 γὰρ "ἰὼ, πύλαισιν ἢ τις ἐν δόμοις." Codex Venetus Σοφοκλέους,
 minus probabiliter.

[ΠΑΥΝΤΡΙΑΛ. Vide ΝΑΥΣΙΚΑΑ.]

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

443

Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἰστορεῖ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμένεσσι ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίδαον. Quibuscum comparanda Procli notatio Chrestom. p. 456. ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἰργουσι οἱ Τρῶες, καὶ θήσκει Πρωτεσίδαος ὑφ' Ἑκτορος. ἔπειτα Ἀχαιοὶ αὐτοὺς τρέφονται ἐνὶ Ἰλίῳ Κίρκην τὴν Ποσειδῶνος. Quibus indiciis usus Welckerus conjecturas de singulis fabulae partibus proposuit p. 113.—117. Drama ex eo genere fuisse, quod satyrorum locum in tetralogia tenebat, qualem Alcestin Euripidis fuisse hodie scimus, conjecit Hermannus in Schneidewini Philologo vol. II. p. 135.

444

Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 286. Οὐτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὲς μεμαθήκασι ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλῆν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Hesychius, Βαλλῆν: βασιλεὺς Φρυγιστί. Utitur hoc vocabulo Aeschylus Pers. 657. βαλλῆν ἀρχαῖος, βαλλῆν ἔλθ' ἱκεῖ, ubi male codex βαλῆν simpliciter λ.

445

Harpocratio in Νάντιον. Ὅτι γὰρ θαλλῶ χαίρουσι οἱ αἶγες καὶ Σοφοκλῆς Ποιμένεσσι

Ἐωθινὸς γὰρ πρὶν τῷ αἰλιτῶν ὄρῳ,
θαλλὸν χμαῖρε προσφέρειν νεοσπάδα,
εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν ἄκραν.

“Leguntur hi versus etiam apud Athenaeum XIII. p. 587 a. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αἰλιτῆρ: τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν στείχων.” ВРУСК. V. 1. αἰλιτῶν scripsi cum Bekkero pro αἰλιτῶν. Vide hoc voc. Meinek. ad Steph. Byz. a. v. Αἰλῆ p. 146. 2. χμαῖρε] In χῆλα vel χῆλεις corruptum in codicibus Harpocratonis. χμαῖρας Nauckius. νεοσπάδα Casaubonus. νέος παῖς Athenaei codex, νεόσπαδα vulgata.

Harpocrat. 3. παραλίαν pro παρ' ἄλιαν Harpocratiōni restitutum ex codicibus. ἄεραι] πύρραι Harpocratio.

446

Athenaeus VII. p. 319 b. Τῶν πηλαμίδων μηχανιστοὶ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμήσιν

Ἐνθ' ἡ πάροικος πηλαμῆς χειμάζεται,
πάραιλος Ἑλλησποντίς, ὥραία θέρους
τῷ Βοσπορίῳ τῷδε γὰρ θαμίζεται.

V. 2. πάραιλος] Legebatur πάροικος. Correxuit Bergkiius ex Hesychio, Πάραιλος· πάραιλος Ἑλλησπόντου ὥρα θέρους· ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα. 3. τῷδε] τῇδε Nauckiius. Hesychius, Θαμίζεται: ὁμιλεῖ.

447

Plutarchus Vit. Agidis c. i. p. 795 b. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆραι ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπότηται δουλεύομεν,
καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπῶντων κλύειν.

448

Suidas, Ἀμφήμερον: τὸν ἀμφημερὸν πυρετόν. Σ. Π.

Κριμὸν φέρων γασθροῖσιν ἐξ ἀμφημέρου.

449 a.

Scholion Soph. Aj. 581. ex cod. Florentino G. ab me editum Schol. vol. II. p. 90. Οὐκ ἔστιν ἱατροῦ σοφοῦ ἐπεφαιδῆς χρῆσθαι τοῦ τραύματος ἥδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμήσι,

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἰδὰ πω τυχεῖν.

οἰδὰ πω] Codex αὐτῆς. Correxī οἰδὰ πω, quod certum est. Minus certa proximi vocabuli emendatio est. Sensus postulat μύσαν, quod Meinekiius proposuit, vel simile quid. Apud Suidam, qui hoc scholion excerpsit s. v. θρηῶν, legitur οἰδὰ πω χανόν.

449 b.

Schol. Aristoph. Equit. 1147. Κημός—πλέγμα τι ἐκ σχοινίων γυρόμενον ὁμοιον ἡθμῷ, ᾧ τὰς πορφύρας λαμβάνουσιν—ἐν αὐτοῖς δὲ ταῖσι τοῖσι ἐστὶ καὶ τὸ δέλεαρ, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς παρατιθέμενος τὰ Σοφοκλέους ἐκ Ποιμένων

Σημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος.

Sic codices: editio Aldina τὰ ἐκ Πηλίας Σοφοκλέους. Comparanda Hesychii gl. Κημέ.

450

Photius p. 307, 17. et Suidas, Πανῶ: κοπιᾶσαι. Σ. Ποιμέσιν
Ἐκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι φησιν
Ἴδὸν ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χίρα.

Hesychius, Ξανῆσαι: κοπιᾶσαι.

451

Herodianus περὶ μοθῆρους λέξεως p. 11, 3. Ποσιδεῖος—Σοφοκλῆς Ποιμέσι

Τειχῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσιδεῖους
θριγκοὺς ἀποσεισάμενη.

V. 1. codex τυχῶν, i. e. τειχῶν. 2. Aut caesuram neglexit poeta aut, quod probabilius, verbum (fortasse ἔλθεν) omisit grammaticus, nisi ἀποσεισάμενη θριγκοὺς scribendum cum Lehrsio.

452

Hesychius, Ἀναλῶσαι: ἀφανίσαι. Ποιμέσιν (codex ποιμένεσιν).

453

Antiatticista p. 84, 10. Βάρης: κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σ. ἐν Ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην ἢ τὸν τῆς βάρους ἐπιβεβηκότα. De hoc vocabulo dixit Lobeckius ad Phrynichum p. 609.

454

Hesychius, Βερέκυντα βρόμον: Φρύγον αἰλόν. Σ. Π.

455

Stephanus, Γραικός: ὁ Ἑλληγ—Γραικες δὲ παρὰ Ἀλκμᾶν αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν. Conf. fragm. 933. et v. L. Dindorfium in Thesouro s. v. Γραίξ.

456

Ἴαντα: vide fragm. 54.

457

Βοήν Κυκνίτιν: vide fragm. 439.

458

Πελλός: vide fragm. 122.

459

Etymol. M. p. 652, 12. Παρασάγγαι:—παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλ-

ἡρώμειον ἀνδρομάχῃ Etym. Gen. p. 452, 31.) ἐπὶ τοῦ ἀγγελου εἴρηται. Andromacham Sophoclis nemo praeter Etymologicum memorat, cujus auctoritatem valde dubiam reddit locus grammatici in Appendice ad Photium p. 674, 25. σαγγάνδαι (δοσιάνδαι Nauckius) δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιήμασι καὶ Εὐρεπίδης ἐν Σκυρίαῖς παρασάγγας αὐτοῖς καλοῦσιν. Sophoclis verba fortasse servavit Hesychius, Παρασαγγελόγῃ: οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι. ubi Παρασάγγη λόγῳ accipibendum. Monuit Nauckius.

460

Hesychius, Φοσικίους γράμμασιν: Σ. Ποιήμασιν. ἐπεὶ δοκῇ Κάλῃος αὐτὰ ἐκ Φοσικίης κεκομμέναι.

461 a

Etymol. M. p. 405, 32. Τὸ ψὸ ἐν Ποιήμασι Σοφοκλείους ἐπίθεγμα. Memorant etiam Herodianus περὶ μυσήρων λέξεως p. 46, 18. et grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. I. p. 118, 14. 343, 24.

461 b

Schol. Eurip. Androm. 276. (apud Cobetum p. 286.) ὁ Μαιῶς τε καὶ Διὸς τέκος] ὁ Ἑρμῆς. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας ἐκείνης ὅτι περὶ τοῦ μῆλου ἦλθον κριθησόμεναι Ἥρα τε καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη παρὰ τῷ Πάριδι. τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιήμασιν "Ἰδης δῆποτε μηλοτρόφῳ ἀγεσσαι τῇ εἰ τὴν τῆς Ἰδης τριολύμπεον ἄρμα." ἔνιοι δὲ διεψεύσθαι φασὶ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν, καθάπερ γράφει Ἀντικλειδης. τρία γάρ ἐστι τῶν ἐπιχωρίων γύνακα τὰ εἰς τὴν τῆς εὐμορφίας κρίσιν καταστάντα. Verba poetae lacera sunt et corrupta. Spectat ad hunc locum Hesychius, Τριολύμπεον ἄρμα interpretatus τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐξευγμένον.

ΠΟΛΥΤΙΔΟΣ ἢ ΜΑΝΤΕΙΣ.

Argumentum dramatis fuisse Glaucum, Minois et Pasiphasee filium, a Polyido, Coerani filio, obscurum ea de re oraculum recte interpretato, in vitam revocatum ex mythographorum narrationibus (Apollodori III, 3, 1. Hygini Fab. CXXXVI.) intelligitur indicibusque fragmentorum quum Sophoclis tum Euripidis, qui idem argumentum in Polyido tractavit, confirmatur:

de quo dixit Welckerus p. 767.-777. Aristophanis quoque comoedia fuit Πολύιδος. Ad formam nominis quod attinet, non dubitandum quin Attici certe poetae constanter Πολύιδον, non Πολύειδον dixerint, quae forma hexametris dactylicis convenit.

462 a

Etymologicon MS. apud Valckenar. Diatr. Eurip. p. 200. (p. 1921. apud Gaisf.) et Cyrillus in Cramerī Anecd. Paris. vol. 4. p. 188, 29. Πολύιδος : οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. καὶ ἔστι, φησὶ (duo codd. φασί), πολυιδμων μάντις ὤν. οὕτω καὶ τὸ δράμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει (ὑπὸ Ἀριστοφάνους Cyrillus). μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δ' ἐν Μάντεσι συνίστηται

Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυίδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυίδῃ τῇ Κοιράνῳ.

V. 1. πρὸ χειρῶν] προχείρων Etym. codex Marcianus. πρόχειρον Cyrillus. 2. Codex τῇ κοιράνῃ. Correxerit Welckerus in Zimmermanni Annalibus a. 1832. p. 216. Coeranus, Polyidi pater, memoratur ab Apollodoro 3, 3, 4. Pseudo-Plutarcho de fluviis 21, 4. Hygino fab. 136. Valde corrupta haec in Etymolog. Gud. p. 474. In Etymolog. M. p. 681, 24. παρὰ Σοφοκλεί "Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυίδος τοῦ μάντεως." καὶ πάλιν "Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυίδῃ." ubi codices Gaisfordi (p. 1921.) πολυιδῶ τῇ κοιρανῶν vel πολυιδῶ τῷ κοινῶν.

462 b

Grammaticus Bekkeri p. 361, 19. Αἰγύπτιον γῆρας :

Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν,

ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόνον,

ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Σοφοκλῆς. V. 1. 2. affert Athenaeus II. p. 51 d. et ex eo Eustathius p. 835, 10. V. 1. μὲν om. Anecd. Bekk., ἀνθοῦντα om. Eustath. 2. γογγύλων Anecd. Bekk. στρογγύλον Eustath. 3. Pro altero hoc ἔπειτα aptius foret τέλος δέ, quod proposuit Nauckius. Versus ad hanc tragoediam referendos esse vidit Bergk, collata Hygini fabula 136. ex qua satis habemus haec verba apposuisse "Polyidus Coerani filius ποσ-

strum Bizanti (?) demonstravit : eum arbori moro similem esse : nam primum album est, deinde rubrum, cum permaturuit, nigrum."

462 c

Euripidis schol. ad Phoenissas 1256. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἔριψ' δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι

Τὰς μαλλοδέτους κύστεις.

μαλλοδέτους Valckenarius. Legebatur μαλλοδετεῖς. Sed codices μαλλοδέτας.

462 d

Herodianus περὶ μον. λέξεως p. 8, 35. Φαμενός, Σοφοκλῆς Μάντεσι "ΰουθός (ξανθός Bergkii Comm. de reliq. Comoed. Atticae p. 129. ξυνετός Lehrsii) Φαμενός Τειρεσίου παῖς." Metrum est anapaesticum.

463

Stobaeus XXIX, 25. Σ. Μάντεων

Ὅθτοι ποθ' ἄψει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

ἀψει] Legebatur ἤξει. Correxuit Nauckius in Schneidewini Philol. vol. 2. p. 149. Οὐδέποτε' ἐφίξει Cobetus Nov. Lect. p. 295.

464

Porphyrus de Abstinencia II, 19. p. 134. edit. Rhoer. Καὶ Σοφοκλῆς διαγράφων τὴν θεοφιλῆ θυσίαν φησὶν ἐν τῷ Πολυεῖδῳ

Ἦν μὲν γὰρ οἶδς μαλλός, ἦν δὲ κάμπελου

σπονδὴ τε καὶ ῥάξ εὖ τεθησαυρισμένη·

ἐνῆν δὲ συμμεγῆς ὀλαῖς παγκαρπία,

λίπος τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλώτατον.

ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Omisso nomine fabulae hos versus attulit Clemens Al. Strom. IV. p. 565. V. 1. ἦν δὲ κάμπελου Brunckius. ἦν δ' ἀμπέλων

Porphyrus. ἦν δ' ἀμπέλων Clemens. 3. ἐνῆν—παγκαρπία]

ἐνῆν δὲ παγκάρπεια συμμεγῆς ὀλαῖς Porphyrus. 4. ἐλαίας]

ἐλαίου Clemens. 5. citat schol. Euripidis ad Phoenissas 115.

ubi ξουθοῦ.

465

Schol. Aristoph. ad Ranas 596. exscriptus ab Suida in γλάμων (et Zonara p. 438.) Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπὶ τινων ὀρνέων
Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

466

Hesychius, Ἀνταίας: πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σ. Πολυεῖδης. Non debet huc referri Hesychii glossa Ὑπ' ἀνταίας ab Ruhnkenio in Auctario.

467 a

Hesychius, Ἀραίων: κατάρατον. ὡς τὸ
Ὅ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραίος μοι νέκυσ.
οἶον ἀρὰν προσετρίβετο καὶ κατ' εὐχῆς. (Recte corrigitur κατευ-
χῆν). Σ. Πολυεῖδης

467 b

Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. i. p. 226, 6.
ελεῖω, ὅπερ οἱ Ἴωνες ελῆω διὰ τοῦ η καὶ Θουκυδίδης καὶ τραγικοὶ, καὶ
Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι

Ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλημένην πύλην.
οἱ κωμικοὶ δὲ διὰ διφθόγγου. Codex κεκλισμένην.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

De argumento fabulae v. quae ad fragm. 472. dicuntur.

468

Strabo X. p. 470. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ
τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα
μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν,
εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον

Σὺ δ' αὖθις μένων που κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποιῖμνος Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει.

V. i. που Xylander. Libri τοῦ vel τῆν. τῇδ' ἐπ' Ἰδαίᾳ χθονὶ
Welckerus p. 177.

469

Porphyrus apud Stobaeum Ecl. phys. I, 52. p. 1008. Ἀχί-
ρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὴν, ὥς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τῇ
τοῦ Ἀχιλλέως ψυχῆς εἰσάγει λέγουσιν

'Ακτὰς ἀπαιώνας τε καὶ μελαμβαθεῖς
 λιπούσα λίμνης ἦλθον ἡχούσης γόους,
 'Αχέροντος ὀξυπλήγος ἄρσενας χοάς.
 τὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἐχούσας, ἄρσενας δὲ χοὰς τὰς οὐδὲν
 ἐκτρεφούσας. V. 1. 'Ακτὰς Jacobsius pro & τὰς. 2. 3. Apud
 Stobaeum λιπούσα λίμνης 'Αχέροντος ὀξυπλήγας ἡχούσα (ἐχούσας
 codex unus) γόους ἦλθον ἄρσενας χοάς. Heynius λιπούσα λίμνης
 ἦλθον, ἄρσενας χοὰς 'Αχέροντος ὀξυπλήγας ἡχούσας γόους.

470

Stobaeus XLIX, 13.

Οὐ γάρ τις ἂν δύνατο πρῆρατῆς στρατοῦ
 τοῖς πᾶσι δείξαι καὶ προσαρκεῖσαι χάριν·
 ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
 οὐτ' ἐξεπομβρῶν οὐτ' ἐπαυχμήσας φίλος,
 βροτοῖς δ' ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὀφλοῖ,
 πῶς δῆτ' ἔγωγ' ἂν θνητὸς ἂν θνητῆς τε φύς
 Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;

V. 4. Libri ἐξ ἐπομβρῶν vel ἐξ ἐπομβρῶν. Verbo ἐξεπομβρῶν uti-
 tur Tzetzes Hist. 3, 59. 5. δ' addidit Dobraeus et λόγον δι-
 κην scripsit pro δίκην λόγων. ὀφλοῖ Brunckius. ὀφλαι libri.
 6. ἔγωγ' ἂν θνητὸς ἂν Meinekius. ἐγὼ θνητὸς γ' ἂν ἐκ Α. ἐγὼ θνητὸς
 γ' ἂν ἐκ libri ceteri.

471

Schol. Apollonii Rhodii ad II, 1121.

'Απ' αἰθέρος δὲ κατὰ λυγαίου νέφους.
 νέφους] σκύτους in apographo Parisino. κρέφους Meinekius.

472

"Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus XV, 7. (Ruhn-
 kenio iudice) "Ἀκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδῖπου
 καὶ αὐτὸν μετὰ διοσημίας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν
 ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ 'Αχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγο-
 μένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur
 Achillis umbra [v. Fragm. 469.], quodque apud Euripidem
 narratur initio Hecubae, id Sophocles spectatorum subjecerat
 oculis." BRUNCK. His indiciis usus conjecturas de structura

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

111

fabulae Sophocleae proposuit Welckerus p. 176.—183. Schol. Eurip. ad Hecub. v. 1. (apud Cobetum p. 251.) τὰ περὶ τὴν Πολυξέην ἔστι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ εὐρεῖν.

473

Etymolog. M. p. 120, 48. Ἄπειρος :—λέγει δὲ Ὁρος ὅτι σημαίνει χιτῶνα δύνεον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξέῃ.

Χετῶν σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

474

Harpocratio, Ἑκρωτηριασμένοι τὰς ἐαυτῶν ἑκαστοὶ πατρίδας : ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυραυνόμενοί τισιν εἰώθασιν περικύπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σ. Πολυξέῃ.

475

Hesychius, Παράρυμα : Σ. Πολυξέῃ παράρυμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος (sic Tollius pro ἄρματος) πρὸς κῶλος. τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑποδήματα. Adde Phot. p. 389, 1. Παράρυμα ποδός : τὰ ὑποδήματα τὰ ῥνύμενα τοὺς πόδας.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Priamum tragoediam quum etiam Philocles, aequalis Sophocli poeta, scripserit, nihil caussae est cur Sophocles scripsisse negetur, quod fecit Welckerus, qui aliam quandam Sophoclis tragoediam (fortasse Σίνωνα), in qua Priami partes fuerint, a Polluce et scholiasta Aristophanis Πριάμον appellatam esse coniecit p. 158.

476

Scholiasta Aristoph. Vesp. v. 288 : Ἐγχυτρίαις : ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτείνει χυτρίσειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ.

477

Pollux X, 147. Οικοδόμου δὲ σκηνή, λείαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem VII, 118. Καὶ λατίπους δὲ Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεία τῶν λατίπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

De Procridis, Erechthei filiae, et Cephalī, Deionei filii, amo-

ribas v. Pherecydes apud schol. Homeri Od. A, 321. et Ovidius Metam. VII. 694.—862. quorum ex narrationibus probabiliores de argumento fabulae Sophocleae conjecturas fieri posse quam ex Apollodori (III, 15, 1.), Antonini Liberalis (c. XLI.) et Hygini (Fab. CLXXXIX.) narrationibus recte monet Welckerus p. 388.

478

Pollux IX, 140. Ἐπιτιμητής—Σοφοκλῆς εἰπὼν ἐν τῇ Προκρίδι “Κολασταὶ κάπιτιμηταὶ κακῶν.” Eadem nomina conjunxit Euripides Suppl. 255. τούτων κολαστὴν κάπιτιμητὴν, ἀναξ.

PIZOTOMOI.

Argumentum hujus tragoediae fuisse Peliam veneficis Medae artibus interfectum recte conjecisse videtur Welckerus p. 340: unde fragmentum ab Erotiano ex Pelia allatum (433.) ad hanc fabulam refert. Chorum fabulae manifestum est ex *ρίζοτόμοις* fuisse compositum, veneficas quibus Medea uteretur herbas praeparantibus: quod Welckerus p. 342. illustrat p. 342. collato Theophrasti de *ρίζοτομία* loco Hist. Pl. VIII, 6. memorataque Epimenidis *ρίζοτομία*. Aesculapium *ρίζοτόμον* appellat Hercules apud Lucian. Dial. Deor. 13.

479

Macrobius Saturnal. V, 19. *Sophoclis autem tragoedia id, de quo quaerimus, etiam titulo praefert. Inscribitur enim Ῥιζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aveream, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur; et succum quidem herbarum in cados aeneos refundentem, ipsas autem herbas aeneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt*

Ἡ δ' ἐξοπλίσσ' χερὸς δμμα τρέπονσ'
ἐπὶν ἀργυρεφῇ στάζοντα τομῆς
χαλκίοισι κίβοις δέχεται.

Ei paullo post:

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσται ριζῶν κρύπτουσι τομάς,

ἀε ἦδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνὴ χαλκίοις ἦμα δρεπάνοις.

V. 2. "Verbis ὅπὼν ἀργυρεφῇ significari videtur faeculenti quidam, quod Hippocratici *ὀμίχλας* dicere solent, Latini *nubeculae*." Lobeck. Paralip. p. 50. V. 4. *καλυπταί*] *καλυπταί* in libris. 5. *τομάς* hoc loco omittit codex Paris. 6371. 6. *ἀλαλαζομένη*] *ὀλολυζομένη* Ellendtius. 7. *τομάς* post *δρεπάνοις* lectum delevit Valckenarius.

480

Schol. Apollonii Rhodii II, 1213. Ὅτι δράκουσι καὶ δρυῖν κλά-
δω στέφεται ἡ Ἑκάτη καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε
λέγοντα

Ἥλιε δέσποτα

καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τῇ δὲ Ὀλύμπου
πωλοῦσα φέρει καὶ γῆς ναῖουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη
δρυὶ καὶ πλεκταῖς
ὤμων σπείρουσι δρακόντων.

V. 2. *εἰνοδίας*] *ἐνοδίας* codex. 3. τῇ Bruncius pro τό. τὸ δὲ
Ὀλύμπου Valckenarius. 4. *πωλοῦσα φέρει* H. Keilius. *πολού-
σα φέρει* codex. *πάλλουσα φέρει* Dobraeus. 5. *δρυὶ* Ellendt-
ius pro *δρυσί*. *πλεκταῖς—δρακόντων*] *πλείστους ὤμων σπείρουσι*
δράκοντας codex. Correxuit Valckenarius, qui *πλεκταῖς* scripsit et
σπείρουσι.

481 a

Hesychius, Ἀιστώσας : *διαχίας καὶ τήξας*. Σ. Ῥιζοτόμοις "Κόρον
αἰστώσας (codex *ιστώσας*) πῦρ." Scribendum *κηρὸν αἰστώσας* (vel
αἰστώσας) *πυρὶ* cum Kustero.

481 b

Plinius Hist. Nat. XXI, 88. *Sophocles enim poeta venena-
tum id (trifolium) dicit*. Ad Ῥιζοτόμους probabiliter rettulit
Nauckius.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.)

De argumento dramatis facile est conjecturam facere ex narratione Apollodori I, 9, 7. et Hygini Fab. LXI.

482

Athenaeus XI. p. 487 d. Καλείται δὲ μάης καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἰφειστηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεὶ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως

Τὰδ' ἐστὶ κλισμός καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθηναι καὶ βαλάντι χάλκειον κάρα.

V. 3. χάλκειον scripsi pro χαλκείον.

483

Galenus vol. IX. p. 385. Πέμφιξ δοκεῖ ἐπὶ τῆς προῆς Σοφοκλῆς λέγειν—ἐν Σαλμωνεὶ σατύροις

Καὶ τάχ' ἂν κεραυνία
πέμφιξ σε βροντῆς καὶ δυσσομίας λάβοι.
—ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τὸδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεὶ
σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ

Πέμφειγί πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.

V. 1. κεραυνία πέμφιξι libri. Correxuit Porsonus. 2. δυσσομίας]
δυσσομία Madvigius. δυσσομβρίας Nauckius. λάβοι] βάλοι
Brunckius. 3. πᾶσαν] πλήσας Hermannus Opusc. vol. 4.
p. 277. ὄψιν ἀγγέλῳ Bentleius pro ὀψιαγέλων.

484

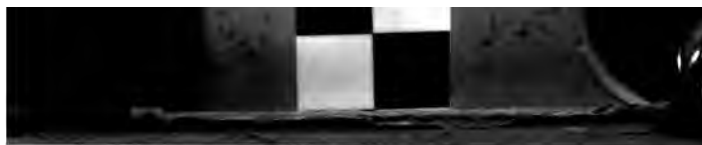
Hesychius, Θῆμα : θῆκη, τάφος, ἀνάθημα. Σ. Σαλμωνεὶ.

485

Hesychius, Καρικοὶ τράγοι : ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σ. Σαλμωνεὶ. εἰ ἡμ
ἄρα εἴτε συγχείων (sic Meinek. pro ἄρα ὑποσυγχείων) τοὺς Κελυκίους.

ΣΙΝΩΝ.

De Sinonis dolo quo Trojanos fefellerit v. Virgil. Aen. II, 57.—198. 233.—265. Hygin. Fab. CVIII. Quintum Smyrnaeum XII, 238. XIII, 23. ab Welckero indicatos p. 157. Proclus in Chrestom. p. 461. ex Arctino, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

115

ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσелеλυθὼς προσποιήτος. οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

486

Hesychius, Αἰθύσσειν : ἀνασεῖω Σίνωνι Σοφοκλῆς. Idem, Ἀναθύσσω : ἀνασεῖω. Σ. Σίνωνι.

487

Hesychius, Ἀξέστους : τραχείας. Σ. Σίνωνι (codex σιών.).

488

Hesychius, Ἀρρητον : ἀφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπέρρητον, ἀφωνον, αἰσχρόν. Σ. Σίνωνι. Ejusdem glossae, Ἀρητόν : βλαβερόν, πολυχρόνιον, adjectum Σοφοκλῆς συνώνυμον ὕστερος, i. e. Σ. Σίνωνι ἀνιστόρητος, verbis ex altera glossa huc illatis. Quod vidit Albertus.

489

Hesychius, Ἐνθρίακτος : ἐνθουσιών. καὶ ἐνθίακτος(?). Σ. Σίνωνι.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Sisyphum, drama satyricum, etiam Aeschylus et Euripides scripserunt. Sophocleum solus memorat uno loco Hesychius : ut incertum sit utrum Sophocles quoque hoc argumentum tractaverit, an poetarum nomina permutaverit grammaticus, ut monuit Welckerus p. 402.

490

Hesychius, Ζεύγος τριπάρθενον : Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ "Χαρίτων τριζύγων." Ἀριστοφάνης Ὄραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεύγος ἔθηκε "Ζεύγος τριδουλον." Codex χαρίτων ζυγῶν. Recte restitutum τριζύγων, collato Eurip. Hel. 357. τριζύγους θεαῖσι, et Macedonio Anth. Pal. XI, 27. τριζυγίες Χάριτες.

ΣΚΥΘΑΙ.

Argumentum dramatis ex Argonautarum fabula petitum fuisse fragmenta docent. Dixit de eo Welckerus p. 337.-340.

491

Schol. Apollonii Rhodii IV, 223. Φερεκύδης δὲ ἐν ἐβδόμῃ τὴν Μήδειαν φησιν ἄραι μικρὸν τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, ἴσοντας εἰπύοντας αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι

καὶ μελίσσαντας ἐβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν. ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἀψυρτον λέγει "Οὐ γὰρ ἐκ μῆτρ' αὐτῆς ἔβλαστον, ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκεν (codex βλάστεσκεν), ἢν Εἰδυία πρὶν ποτε Ὀκεανοῦ κόρη τίκτεν." Ex tetrametris, ut monuit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224. qui πότνη delevit et Ἰδυία pro Εἰδυία scripsit. "Idyiam Medee matrem facit Hesiodus Theog. 958-962. quicum consentiret Sophocles, si τὴν ὄ pro ἢν legendum esset [ut est in duobus apographis]. Schol. Apoll. Rh. III, 242. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος (λέγει) Ἐκείνην μητέρα Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς προείρηται, Σοφοκλῆς Νέαιραν μίαν τῶν Νηρηΐδων, Ἡσίοδος δὲ Ἰδυίαν. Quae dubitari potest utrum de Apsyrti an Medee matre intellegenda sint." НАУСК. De Apsyrtō in alio scholio ad locum priorem, Φερεκίδης ἐν ἐβδόμῃ φησὶ διακομμένους ἀναβαβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἀψυρτον καὶ μελίσσαντας βίβειν εἰς τὸν ποταμόν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καλχίσι φησὶ κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου τὸν παῖδα σφαγῆναι.

492

Schol. Apollon. Rhod. IV, 284. Ἐκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκιδόνα εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φάειν, οὐδὲ διὰ Ταναΐδος ἐπλευσεν (ἐκπλεύσαι H. Keilius), ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρῶτηρον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ. Schol. Dionysii Per. 10. Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεΐ λυομένῳ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ὑπὸ τούτου (τοῦ Ταναΐδος) διορίζεσθαι φησι τὰς ἡπείρους.

493

Athenaeus V. p. 189 d. Καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Σοφοκλῆς Σκύθαις

Κρημνοὺς τε καὶ σήραγγας ἢ δ' ἐπακτίας
αὐλῶνας.

Feminino etiam in Trach. 100. usus est ποτιῆς αὐλῶνας, ubi in cod. superscriptum est οὐς.

494

Erotianus p. 96. Ἀχλλήϊδες : κριβῶν εἶδος, ὃν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Hesychius, Ἀχλλείων ἱκπεύειν Ἀριστοφάνης (v. 819.) καὶ Σ. Σκύθαις.

495

Hesychius, Ἀψάλακτος : ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σ. Σκύθαις. Idem Ψαλακτόν : οὐκ ἀνερεύνητον. Alterius glossae lemma esse debebat οὐκ ἀψάλακτον. Recte apud Photium p. 359, 5. Οὐκ ἀψάλακτος (codex ἀποψάλακτος) : οὐκ ἀκρότητος οὐδὲ ἀρράπιστος. et grammaticus in Bekk. Anecd. p. 475, 31. ἀψάλακτον : ἀψηλάφητον.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

In locis grammaticorum partim Σκυρίαίς partim Σκυρίοις.

496

“Notum argumentum fabulae. Vide Hyginum cap. XCVI. et Philostrati junioris iconem, cui titulus Achilles in Scyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit : Σκύρος, νῆσος, ἣν δὲ θεὸς Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ.” BRUNCK. Conjecturas de compositione fabulae deque personis quae in ea prodierint exposuit Welckerus p. 102-107.

497

Plutarchus Moral. p. 34 d. Τὴν δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα τὸν ἐν Σκύρῃ καθήμενον ἐν ταῖς παρθένοις γεγενημένην ἐπίπληξεν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος

Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεन्नὺς γένους,
ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς ;

Iterum hos versus, quos ad fabulam Sophocleam probabiliter rettulit Brunckius, affert Plutarchus p. 72 e. praemissis verbis, Ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὀδυσσεύς. Ubi κατασχύνων pro ἀποσβεन्नὺς scriptum.

498

Stobaeus LI, 24. Σ. Σκυρίοις

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

499

Stobaeus LIX, 3. Σοφοκλέους Σκυρίων

Οἱ ποιτοῦνται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων
πλοῦτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν.

λεπταῖς ἐπὶ ῥιπίσιν ἐμπολὰς μακρὰς
 ἀεὶ παραρρίπτοντες οἱ πολυφθόροι
 ἢ ᾿σωσαν, ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

V. 1. οἱ est in B, ἢ in Scor., neutrum in A. 2. θεῶν νέμω] βροτῶν γέμων Meinek. 4. ἐπὶ ῥιπίσιν] Libri ἐπιρροπήσιν vel ἐπιροπήσιν. Correx. Meinek., collato de mensura syllabae penultimae, quae plerumque corripitur, Herodiano περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 299, 10. Τὸ μέντοι καὶ ῥιπίς ἢ μὲν κοινῇ συνήθεια ἐκτείνει, ἢ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συστήλλει. 6. ἢ ᾿σωσαν Porsonus pro ἥς ὥς ἄν.

500

Stobaeus CXVI, 28. Σοφοκλέους Σκυρίων

Οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἶον ἢ πολλὴ ζόη.

ζόη pro ζώη restituit Porsonus.

501

Stobaeus CXXIV, 17. Σοφοκλέους Σκυρίων

Ἄλλ' εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακὰ
 καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι,
 ὃ χρυσὸς ἦσσαν κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν
 νῦν δ' ὧ γεραῖέ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
 τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγει·
 κάμοι γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν
 ἀνήκτ' ἂν ἐς φῶς.

V. 1. κλάουσιν et v. 3. κλάειν scripsi pro κλαίουσιν et κλάειν. 3. ἦσσαν] ἦττον libri. 5. τὸν μὲν] τὸ μὲν A. τὸν ἐν Bergk. 6. κάμοι] καὶ μοι libri. 7. ἐς] εἰς libri.

502

Hesychius, Ἀποστιβής (codex ἀποστιβ··): ἀποσποιστηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σ. Σκυρίαις.

503

Hesychius, Αὐτόσσυτον : αὐτοκέλευστον. Σ. Σκυρίαις. Omissio nomine fabulae grammaticus Bekkeri p. 467, 31.

504

Hesychius, Ἀχρήματον : ἀδάπανον. Σ. Σκυρίαις. Codex ἀχρήματα.

505

Hesychius in Εὐωρος—ὡς ὁ αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἐν Σκυρίαῖς χρῆται τῷ εὐωριάζειν.

[ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ. Vide ΑΧΑΙΩΝ ΣΤΑΛΛΟΓΟΣ.]

[ΣΦΥΤΡΟΚΟΠΟΙ. Vide ΠΑΝΔΩΡΑ.]

[ΤΑΝΤΑΛΟΣ. Vide ad Fragn. 964.]

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ad hanc fabulam spectant quae Aristoteles obscurius significavit Rhet. II, 23. διαφέρει δὲ ὁ τρόπος, οἷον ἐν τῷ Τεύκρῳ φ' ἐχρήσατο Ἰφικράτης πρὸς Ἀριστοφῶντα, ἐπερόμενος εἰ προδοίη ἂν τὰς ναῦς ἐπὶ χρήμασιν οὐ φάσκοντος δέ, εἰτα, εἶπεν, σὺ μὲν ὦν Ἀριστοφῶν οὐκ ἂν προδοίης, ἐγὼ δ' ὦν Ἰφικράτης; et III, 15. κοινὸς δ' ἀμφοῖν ὁ τόπος τὰ σύμβολα λέγειν, οἷον ἐν τῷ Τεύκρῳ ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι οἰκείος τῷ Πριάμῳ ἢ γὰρ Ἡσιῶνι ἀδελφῇ ὁ δὲ ὅτι ὁ πατὴρ ἐχθρὸς τῷ Πριάμῳ, ὁ Τελαμών, καὶ ὅτι οὐ κατεῖπε τῶν κατασκόπων. Versus ex Sophoclis Oedipode ab Stobaeo Flor. CXIV, 6. per errorem allatos (fragm. 964.) ad Teucrum probabiliter rettulit Welckerus p. 193. Inter Latinos Teucrum scripsit Pacuvius, cujus de fragmentis dixerunt Welckerus p. 192-197. et Ribbeckius p. 287. 288. In tragoedia Sophoclea primariae partes fuerunt Teucri et patris ejus Telamonis, acriter in Teucrum invehentis quod Ajacis fratris suicidium non impediverit: quod exprobratum sibi a patre, etsi injuria, fore praevidet Teucer in oratione quam post necem Ajacis voluntariam habet apud Sophoclem in Ajace v. 982-998. De tempore hujus tragoediae tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Aristophanis, quae fabula acta est olymp. 89, 2. V. Fragn. 507.

506

Stephanus, Κυχρεῖος: πάγος περὶ Σαλαμίνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

507

Aristophanes Nubibus 583. Βροντῇ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. ubi scholiasta, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους

Οὐρανοῦ δ' ἄπο

ἤστραψε, βροντῇ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.

Stobaeus CXXII, 10.

Ὡς ἄρ', ὃ τέκνον, κερὴν
 ἐτερπόμεν σου τέρψιν εὐλογουμένου,
 ὡς ζώντος· ἢ δ' ἄρ' ἐν σκότει λαβοῦσά με
 ἴσαι· Ἐρως ἡδοκαῖς ἐνευσμάνον.

V. 1. 3] αἰ A.

Ad hanc fabulam Blomfieldus refert versus ab Tryphone de tropis p. 48. (vol. 8. p. 738. ed. Walz. Greg. Cor. ib. p. 767., Choerob. ib. p. 808.) sine poetae nomine allatos,

Τεῦκρος δὲ τόξον χρώμενος φειδωλίᾳ
 ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησεν Φρύγας.

De alio fragmento ad hanc fabulam fortasse referendo v. ad 761.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

Tragoedia eadem quae Μυσοί, ut Welckerus p. 414. conjecit.

Hesychius, Ἀειφόρος : αἰθαλής. Σ. Τηλέφ. Corrupte apud eundem, Αἰφουρος· αἰθαλή. Σοφοκλής.

ΤΗΡΕΣ.

“Ad hoc drama alludit comicus in Avibus 100. ubi Epops rostrum ridenti Euelpidi Epops ait :

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλῆς λυμαίνεται
 ἐν ταῖς τραγῳδίασιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quae sic scholiastes : ἐν γὰρ τῇ Τηρεί Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρηθωμένον, καὶ τὴν Πρόκην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perstringit comicus v. 280. ubi haec habet scholiastes : ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἴτα Φιλοκλῆς.”

BRUNCK. Nec raro comici poetae tractarunt, ut Cantharus, Anaxandrides, Philetaerus. Fabulam notissimam enarrant Ovidius Met. VI, 411–676. et mythographi ab Welckero indi-

cati, qui de singularum hujus tragoediae partium compositione satis probabiliter dixit p. 375-388. adhibitis etiam Attii Terei fragmentis.

512

Stobaeus X, 25.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

513

Stobaeus XIII, 5.

Θάρσει· λέγων τᾷλθεῖς οὐ σφαλεῖ ποτε.

"In Vindobon. Εὐρεπ. Τηρεῖ. eodem errore quo deceptus fuit Apostolius Proverb. X, 12." BRUNCK. Libri σφαλῇ vel σφάλῃ.

514

Stobaeus XX, 32.

"Ανους ἐκείνος, αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι

ἐκείνον ἡμύναντο καρτερόν.

"Οστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν

μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,

λατρός ἐστὶν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

"In Reg. cod. lemma adscriptum primo versui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεῖ. Hoc statim versui 1. appositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus." BRUNCK. V. 1. ἀνούστεραι ἔτι Brunckius cum hiatus vitioso. ἀνούστερ' ἔτι libri. ἀνούστεραι πολὺ Gaisfordius. ἀνουστέρας ἔτι Cobetus. 2. καρτερόν] καρτερώτερον Grotius. κατὰ (πρὸς Cobetus) τὸ καρτερόν Porsonus.

515

Stobaeus XXII, 22.

Θηητὰ φρονεῖν χρή θητην φύσιν

τοῦτο κατειδότας, ὥς οὐκ ἔστιν

πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων

ταμίας, ὃ τι χρή τετελείσθαι.

Nomen fabulae in lemmate in libris corruptum in ἀγήρει vel ἀγηρεῖ. V. 1. θητην φύσιν] θηητούς φύντας Meinekius. Grotius θητην δὲ φύσιν χρή θηητὰ φρονεῖν.

516

Stobaeus XXXIX, 12.

Πολλὰ σε ζῆλῳ βίου.

μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασται ξένης.

“Perperam in libris κάλλιστα.” BRUNCK.

517

Stobaeus LXVIII, 19.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι χωρὶς, ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικίαν φύσιν,
ὥς οὐδέν ἐσμεν· αἱ νείαι μὲν ἐν πατρὶς
ἡδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον·
τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἀνοία τρέφει.
ὅταν δ' ἐς ἡβὴν ἐξικώμεθ' ἔμφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα
θεῶν πατρῶν τῶν τε φυσάντων ἄπο,
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθῃ δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴν εὐφρόνη ζεύξη μία,
χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

V. 2. ταύτῃ Vindob. ταύτην AB. 3. μὲν ἐν πατρὶς Valckenarius. μὲν γὰρ πατρὶς libri optimi. μὲν γὰρ ἐν πατρὶς B. 5. ἀνοία] ἡ ἀνοία libri. ἀγνοία Bruncius. 6. ἔμφρονες Dobræus pro εὐφρονες. 7. διεμπολώμεθα Valckenarius pro διεμπολούμεθα. 10. ἀήθῃ B. ἀληθῇ ceteri. ἐπίρροθα] Hinc correctæ Hesychii glossa, Ἐπιρρόθητα· ἐπίρροθα. i. e. Ἐπίρροθα: τὰ ἐπίρροθα.

518

Stobaeus LXXXVI, 12.

Ἐν φύλῳ ἀνθρώπων μί' ἔδειξε πατρὸς καὶ μητρὸς ἡμᾶς
ἀμέρα τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλασθεν ἄλλου.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσμερίας, τοὺς δ' ἄλβος ἡμῶν,
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκας.

V. 1. ἐν φύλῳ Bergk. ἐν φύλῳ libri optimi, ἐν φύλῳ interpolati. πατρὸς B et Scor. μητρὸς ceteri. 4. ἀνάγκας] ἀνάγκας libri.

519

Stobaeus XCVIII, 45. Σοφοκλέους Τηρεῖ,

Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζῶαν

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

123

ποικαλομήτιδες ἴται

πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ἔραις.

V. 1. Τὰν δ' ἀνθρώπου ζῶν libri. Metrum postulat γὰρ, quod posuit Bergkius, et ζῶαν. Idem verba a Plutarcho ex Sophocle citata Moral. p. 21 b.

Ἄλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν

τίς χάρις, εἰ κακόβουλος

φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

probabiliter conjecit in stropha vel antistropha respondisse versibus ab Stobaeo allatis, et in versu tertio correxit ἐκοτρέφει, quod sensus postulat et metrum commendat pro ἐκτρέφει.

520

Stobaeus XCVIII, 46. ἐν ταύτῃ.

Ζῶσι τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἡμᾶς ὅπως ἦδιστα πορσύνων, τὸ δ' εἰς
αἶριον ἀεὶ

τυφλὸν ἔρπει.

His versibus in stropha videntur respondisse versus ab Porphyrio citati in libro de Styge apud Stobaeum CV, 57. Ἡ τε γὰρ αἰγῆρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθήs καὶ ἀτελῆs πρὸς καρπογονίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆs ἐν τισὶ (Τηρεὶ Bergkius) φησὶν

Οὐ χρεὶ ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι. τανυφλοίου γὰρ
ἰσαμέριός τις

δοτὶς αἰγίρου βροτῶν ἀποβάλλει.

Monuit Bergkius, qui ἰσαμέριός τις correxit pro ἰσαμέριος δοτὶς.

521

Stobaeus CVIII, 58.

Ἀλγεῖνᾶ, Πρόκη, δῆλον ἄλλ' ὅμως χρεῶν

τὰ θεῖα θνητοῦς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

522

Aristoteles de Poetica cap. XVI. ubi de variis agnitionibus agit, Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεὶ ἢ τῆs κερκίδος φωνῇ. Κερκίδος ὕμνος dixit fragm. 909.

523

Scholiasta Homeri Iliad. O, 705. Διονύσιος δ' Ἄλκυονας τε καὶ τετάρτῃ Ἀττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· φίλιππος μὲν τῆs μῆ-

δασυνόμενης τὸ προσηγορικόν· οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγνώσκομεν

Ἦλκε φιλίπποις Θρηξὶ πρέσβιστον σέλας.

σέλας Bothius.

524

Heyschius, Λύγη : χλίδων. Σ. Τηρεῖ. De vocabulo χλίδων dixi ad Aristophanis fragm. p. 618. ed. Oxon.

525. 526

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 23. exscriptus ab grammaticis ad fragm. 331. indicatis, Φάρος κατὰ συστολήν παρὰ Σ. ἐν Τηρεῖ,

Σπείδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῃ φάρει.

Eadem apud Herodian. περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 12. et Dracon. p. 35, 9.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Triptoleмум curru a draconibus vecto orbem terrarum peragrasse, ut Cereris dona hominibus impertiret, et sacra Eleusinia instituisse ex mythographorum narrationibus liquet a Welckero collectis, inprimis Apollodori I, 5, 2., Hygini Fab. CXLVII., Mythographi Vaticani ab A. Maio editi II, 99., Servii ad Virgil. Georg. I, 19., et partim confirmatur iis quae ex Dionysio Hal. ad fragm. 527. apposuimus. Quae tamen non sufficiunt ad iudicium de compositione fabulae Sophocleae faciendum: de qua conjecturas suas exposuit Welckerus p. 301-312. Quarum una prae ceteris est probabilis, Cephei regis, Triptolemo insidias parantis, partes aliquas in hac fabula fuisse; de quo videnda Hygini et Mythographi Vaticani narratio. Ceterum Lessingio (in Vita Sophoclis) Triptolemus prima Sophoclis fabula esse visa est, acta olymp. 77, 4., computatione ex Plinii verbis (v. Fragm. 529.) facta. Quam rationem non satis certam esse monet Welckerus p. 310., quum Plinius annos usque ad mortem Alexandri a primo Sophoclis certamine scenico computare potuerit, etiam si Triptolemus non prima ejus tragoedia fuerit.

527

Dionysius Halic. Antiq. I, 12. Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγωδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεποιῆται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκουσα Τριπτόλεμον ὅσην χώραν ἀναγκασθήσεται σπεύρων τοῖς δοθείσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξιελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἐφ' ὧν πρῶτον Ἰταλίας, ἣ ἐστὶν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀντικρὺ ἀψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἐσπέριον Ἰταλίαν αὖθις ἀναστρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἔθνων διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνώτρων οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνῃ λαχθέντα τῶν λαμβείων, ἐν οἷς φησι

Τὰ δ' ἐξόπισθε χειρὸς ἐς τὰ δεξιὰ

Οἰνωτρία τε πᾶσα καὶ Τυρσηνικὸς

κόλπος Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται

V. 1. ἐς scripsi pro eis.

528

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 29. Χαρναβῶν Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ

Καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τανῦν.

De hoc versu dixit Lobeckius Aglaoph. p. 215. 1351. ubi codicis scripturam ὅτι τῶν ὃς γε pro ὃς Γετῶν correxit, collato Hygino Poet. Astron. II, 14. qui sic scribit, *Hunc* (Ophiuchum) *complures Carnabonta dixerunt nomine Getarum regem, qui sunt in Mysia regione, fuisse: qui eodem tempore regno est potitus quo primum semina frugum mortalibus tradita esse existimantur. Ceres enim quum sua beneficia largiretur hominibus, Triptolemum—jussit omnium nationum agros circumcumeuntem semina partiri—, qui quum pervenisset ad eum quem supra diximus Getarum regem, ab eo primum hospitaliter acceptus, deinde—insidiis captus pene perdidit vitam. Carnabontis enim jussu quum draco unus eorum esset, interfectus,—Ceres eo venisse et ereptum adolescenti currum dracone altero subjecto reddidisse, regem—poena non mediocri affectisse narratur.*

529

Plinius H. N. XVIII, 12, 1. *Hae fuere sententiae Alexand*

magno regnante, quum clarissima fuit Graecia atque in toto orbe terrarum potentissima, ita tamen ut ante mortem ejus annis fere CXLV Sophocles poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudaverit, ad verbum translata sententia

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

530

Sophoclis Triptolemi meminit Strabo I. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratorem esse senioribus poetis. Καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, τὸν γε Τριπτόλεμον τοῦ Σοφοκλέους, ἢ τὸν ἐν ταῖς Βάκχαις ταῖς Εὐριπίδου πρόλογον ἐπελθόντα καὶ παραβάλοντα τὴν Ὅμηρου περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιμέλειαν, ῥῆον ἢν αἰσθίσθαι τὴν ἐπιβολὴν ἢ τὴν διαφορὰν.—ὁ μὲν τὸν Διόνυσον ἐκείνῳ τὰ ἔθνη φράζων, ὁ δὲ τὸν Τριπτόλεμον τὴν κατασπειρομένην γῆν, τὰ μὲν πολλὰ διεστώτα συνάπτουσιν ἑγγύς, τὰ δὲ συνεχῇ διασπῶσι.

531

Athenaeus II. p. 67 c. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τοῦ ταριχηροῦ γάρου. Versus integer apud Pollucem VI, 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Pierioni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς—Σοφοκλῆς. Tetrametrum restitui voluit Meinek. Com. vol. 2. p. 178. οὐδὲν ἢ τάλαινα δοῦσα τοῦ ταριχηροῦ γάρου, senarium Bergkii sὺ δ' ἢ τάλαινα δὸς ταριχηροῦ γάρου.

532

Athenaeus III. p. 110 e. Ὅριονδον δ' ἄρτον μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἥτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινωμένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὃ ἐστὶν ὅμοιον σησάμῳ. Hesychius, Ὅριονδον: ἄρτον παρὰ Αἰθίοψιν. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῳ.

533

Athenaeus X. p. 447 b. Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρύτον τιτὲς καλοῦσιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ θυεῖν (!).

534

Harpocrates, Μελίνη: ὁσπρίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λίγουσι· θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολέμῳ "Κρήμη μελίη." Endem, uel

omissis poetae verbis, Photius p. 255, 24. et Suidas s. v. *Μελώνη*. *Mirum κήμη* (in libris nonnullis *μνήμου scriptum*), pro quo Nauckius *κήκου* conjecit, collato Hesychio, *Κνήκος*:—*εἶδος τι σπέρματος. καὶ πυρός.*

535

Scholiasta Pindari Olymp. X, 1. *Σοφοκλῆς ἐν Τριπολέμῳ*
Θεὸς δ' ἐν φρενὸς δέλτοις τοὺς ἑμοὺς λόγους.
Θεὸς δ' ἐν] οὐδ' αὖ cod. Vratisl. : unde Meinekius σὺ δ' ἐν.

536

Schol. Euripidis Troad. v. 218. *Τινὲς φασὶ καὶ τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος κτισθῆναι, Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τῶν καυρῶν Τριπολέμου οἰκισθῆναι τὴν Καρχηδόνα, ἐν οἷς φησὶ*

Καρχηδόνας δὲ κράσπεδ', ἣν ἀσπάζομαι.

Codex Vaticanus *κράσπεδ'...ἀσπάζομαι*. Addidi ἦν cum Bergkio. Codex Neapol. *κρασπεδες* (δ cum compendio syllabae *es*) *ἀσπάζομαι*. unde Cobetus parum probabiliter

Καρχηδόνας δὲ κράσπεδ' ἔστ'. B. ἀσπάζομαι.

537

Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 504. *Χρήσται : χρεῖη ἔσται, κατὰ συναλιφὴν, χρήσται, ἀντὶ τοῦ χρεῖη ἔσται. δηλοῦνται δὲ ταυτὸν τῷ δείσει. καὶ ἐν Τριπολέμῳ*

Χρήσται δὲ σ' ἐνθένδ' αὖτις (corr. *αὖτις*)—.

Fallitur grammaticus de synaloepha ex *χρεῖη ἔσται* cogitans. Vera scriptura est *χρή'σται*, ut *χρεών ἔστι* et *χρεών ἔσται* dicitur : de quo dixi in annotatione ad Oed. Col. 504.

538

Etymolog. M. p. 395, 11. *Πλίσσεσθαι τὸ βάδην διαβαίνειν, καὶ πλῖγμα τὰ διάστημα τῶν ποδῶν. Σ. Τριπολέμῳ*

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλῖξ ἐληφότες.

περιβάδην. Vulgo δ' αἶρον et δράκοντα—*ἐληφότες*. *ἀμφιπλῖξ* ex Triptolemo memorant schol. Aristoph. Acharn. v. 217. Suidas in *περιβάδην* et *πλῖξ*, Gregor. Corinth. p. 548. ubi Koenius “Apud Etymolog. MS. Leidens. *σοφοκλῆς, οἶον. δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλῖξ ἐληφότες*, pro edito *ἐληφότες*. Illud propius adest a Pollucis lectione II, 172. *θαιρὸν ἀμφιπλῖξ ἐληφότες*.—Verior Es-

phoclis lectio est apud Rufum Ephes. de partib. homin. p. 32. δράκοντε θαιρόν ἀ. εἰληφότε." Hesychius, θαιρός : ὁ δάκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σ. Τριπτολέμῳ. Eustathius p. 914, 33. Ἐν δὲ ῥητορικῇ λεξικῇ εὐρηται καὶ ὅτι θαιρὶ ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ.

539

Hesychius, Δαῖς : Σοφοκλῆς

Ἦλθεν δὲ δαῖς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν.

ἢ δι' ἐράνων εὐωχία. ἔποι δι' τὰς Μούσας. Τριπτολέμῳ. Codex θηλει. . Correxuit Kusterus.

540

Hesychius, Ἀμαλλα : δράγματα, δέσμη (δέσμαι codex, quod etiam δέσμαι esse potest) τῶν ἀσταχύν. Σ. Τριπτολέμῳ.

541

Pollux X, 79. Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σ. ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Sine poetæ nomine attulerunt Demetrius περὶ ἑρμηνείας cap. 114. et schol. Homeri Il. A, 634. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 16, 11. et spectant ad hunc versum Hesychius in ἀπυνδάκωτος et Suidas in πύνδαξ.

542

Hesychius, Ἀφράδμων : ἀσύνητος, ἀμαθής. Σ. Τριπτολέμῳ. Grammaticus Bekkeri p. 472, 13. Ἀφράδμων : ἀσύνητος. Σοφοκλῆς. Formam Ἀφράδμων apud Hesychium postulat ordo literarum.

543

Antiatticista p. 92, 1. Εἰς ὀρθὸν φρονεῖν : ἀπὸ τοῦ καλῶς φρονεῖν. Σ. Τριπτολέμῳ.

544

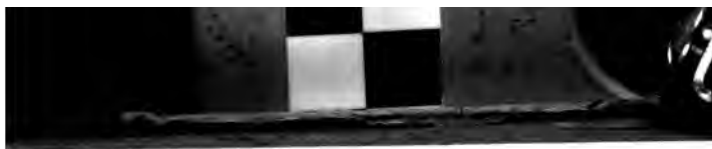
Hesychius, Ἐλεῖ : λύπαι. Σ. Τριπτολέμῳ.

545

Antiatticista p. 97, 33. Ζευγηλάτης : Σ. Τριπτολέμῳ.

546

Ἰαννα : vide fragm. 54.

547

Hesychius, Ἰλλυρίς γονή : ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρίς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γήν ἀντὶ τοῦ γῆ. χρώνται γὰρ οὕτως. Σ. Τριπτολέμῳ. Callistratus quum γήν conjiceret, non cogitavit tragicos non τὴν γήν, sed τὸν γῆν dicere.

ΤΡΩΙΛΟΣ.

Scholiasta Hom. Iliad. Ω, 257 : ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ τοῦ εἰρήσθαι ἵπποχάρμην τὸν Τρωῖλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον ὑποτίθενται· et, Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν. Eustathius : Ὅν φασιν ἵππους ἐν τῇ Θυμβραῖῳ γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπὸ Ἀχιλλέως. Ex quibus Welckerus p. 124. illud ὀχευθῆναι in λογχευθῆναι mutavit. φονευθῆναι conjecerat Heynius. Τρωῖλον comoediam scripsit Strattis : unde Meinekius Hist. com. p. 233. versum ex illa comoedia allatum ἢ μήποτ', ὦ παῖ Ζηνός, ἐς ταυτὸν μολῆς ex Sophoclis tragoedia sumtum esse conjecit. Ex fragmentis nihil quod satis certum sit de compositione totius fabulae colligi potest. Tentavit tamen Welckerus p. 124.—129.

548

Schol. Pindari Nem. III, 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τρωίλῳ

Ἔγηνεν ὡς ἔγηνεν ἀφθόγγους γάμους,

τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε.

παντομόρφῳ Heathius pro πανταμόρφῳ. Θέτις πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία ab Aeschilo dicta est Prom. 210.

549

Pollux X, 165. Σίφους δὲ ὄνομα τοῦκεν εἶναι βαρβαρικὸν ἢ σκάλμη, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωίλῳ

Σκάλμη γὰρ ὄρχις βασιλὶς ἐκτέμνοντο' ἐμούς.

Correxi accentum σκαλμή et σκαλμή. V. Arcad. p. 110, 2.

550

Hesychius, Ἀμάσεται : ἀπὸ τῆς ἀμήσεως (ἀμης Naeckius), οἰονεὶ σφάζει (codex σφάζει). Σ. Τρωίλῳ. Verbum suspectum.

551

Scholiasta Pindari Pyth. II, 121. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου

Τὸν ἀνδρόπαυδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. δεσπότης] δεσπότην
Blomfieldus. Hesychius, Ἀνδρόπαις: ἀνδρούμενος ἥδη παῖς, ἢ
ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σ. Τρωΐλφ. Ἀνδρόπαις ἀνὴρ. Aesch.
Sept. 533.

552

Hesychius, Ἀπίεσκη: τόξον (τόξα recte Ellendtius) ἀπίεση.
ἐνιοὶ δὲ γυνὰ θήκας τόξα. Σ. Τρωΐλφ. Corrige θήκας ex Bek-
keri Anecd. p. 422, 33. Ἀπίεσκη: γυνὰ θήκας τόξα. Rectum ac-
centum ἀπεσκή restituit Schmidtus.

553

Hesychius, Ἀπειστος: ἀπαράπιστος, ἀπειθής. Σ. Τρωΐλφ. Recte
Ἀπειστος: ἀπαράπειστος Nauckius, collata Lobeckii annot. ad
Soph. Aj. p. 139. Quam certam esse emendationem ostendit
adjectivum ἀπαράπιστος, quod nihili est.

554

Hesychius, Ἄσας: βλάψας, ἔβλαψας. Σ. Τρωΐλφ. ἔβλαψας recte
delere videtur Nauckius.

555

Hesychius, Ἀσόλοιον: ἡμερον, προσηγνές, οὐ βάρβαρον. Σ. Τρωΐλφ.

556

Hesychius, Ἐλαιούται θρίξ: Σ. Τρωΐλφ. Ἀρίσταρχος, ῥυπαίνεται.
βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται.

557

Hesychius, Ἐρκη: ὅπλα. Σ. Τρωΐλφ.

558

Ἰαί: vide fragm. 54. Hesychius, Ἰήσιος: — ἀλλὰ καὶ θρήνον
σημαίνει, ὡς Σ. Τρωΐλφ.

559

Hesychius, Καταβύλοις χλαίνας: ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς
ἀρβύλας χαλάσθαι. Σ. Τ. Huc fortasse referenda glossa Καθάρ-
βυλος.

560

Etymolog. M. p. 597, 44. *Ναρόν* : τὸ ὑγρόν.—Σ. Τρωίλφ

Πρὸς ναρά δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.

Conf. Orionem p. 110, 3. Etym. Gud. p. 627, 14. ct Havn. in Sturzii annot. 1. p. 978. Pro δὲ scribendum δῆ, aut καὶ ex cod. Veneto Gaisfordi.

561

Ὅροσάγγαι : vide fragm. 193.

562 a

Photius p. 497, 3. et Anecd. Bachmanni vol. I. p. 361, 9. Σακοδερμῆτης (σακοδερμήτης ap. Bachm.) : Σ. Τρωίλφ. οἱ μὲν τὸν ἄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἀμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. Conf. Hesychium in σακοδερμότης et fragm. 397.

562 b

Suidas s. v. Ἐμασχαλίσθη : Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλφ πλήρη μασχαλισμάτων εἶρηκε τὸν μασχαλισμὸν, καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ. Verba καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ spectant ad ἐμασχαλίσθη, quod legitur Electr. 445. Harlesius in Praefat. ad Fabricii B. Gr. vol. 2. p. XVI. ex schedis Siebenkeesii protulit "Electra et Troilus citantur in MS. Angelicae bibliothecae "μασχαλισθήση ποτέ."

562 c

Plato Rep. VIII. p. 566. τί δ' οὐ μέλλει ; ad quem locum schol. p. 417. ed. Bekk. μέλλει· ἔουκεν, φαίνεται, δοκεῖ, ὡς νῦν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Τρωίλφ μένει. Hesychius, Μέλλει : φαίνεται, ἔουκε, δοκεῖ. ἢ μένει.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

Ejusdem tituli comoediam scripsit Autocrates : v. Meinek. Com. vol. I. p. 270. vol. II. p. 891. De argumento non constat. Fuerunt qui huc referrent glossam Hesychii, Κομίζεται : νομίζεται, λέγεται. ὅπερ ἔστιν ἐν (ἡ codex) Τυμπανιστορίας. NAUCK. Welckeri de hac fabula conjecturam ad Phinei fragmenta memorabimus.

563

Stobaeus LIX, 12.

Φεῦ φεῦ, τί τοῦτου χάρμα μείζον ἀν λάβοις

τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κῆθ' ὑπὸ στέγῃ

πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὐδούσῃ φρενί ;

V. 1. affert Plutarchus V. Aemilii Pauli c. 1. p. 255 c. V. 2. Cicero ad Atticum II, 7. *Curio istorum naufragia ex terra intueri*: *curio, ut ait tuus amicus Sophocles, κὰν ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψακάδος εὐδούσῃ φρενί.* V. 1. Φεῦ φεῦ om. Stobaeus λάβοις] ποτέ addit Stobaeus. 2. κῆθ'] καὶ Stobaeus. καὶ Cicero

564

Stephanus in Χαλδαίοι.—Εἰσι δὲ Χαλδαίοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σ. Τυμπαρισταῖς

Κάλχος τε Χαλδαίος τε καὶ Σύρων ἔθνος.

565

Scholiasta Sophoclis Antig. v. 980. Φινεύς—μετὰ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας Εἰδοθείαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπαρισταῖς.

566

Hesychius, Ἄδημον : οὐκ ἔδημον ὄντα. Σ. Τυμπαρισταῖς.

567

Hesychius, Ἀνετῶς : ἀνατεταμένως. Σ. Τυμπαρισταῖς.

568

Hesychius, Ἀντιστρέφω : ἀνταξιῶ. Σ. Τυμπαρισταῖς.

569

Etymolog. M. p. 287, 14. Δράκαυλος : Σ. Τυμπαρισταῖς. ὅπει ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατρᾶσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφνεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῶ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῇ. Conf. Hesychium et Suidam.

570

Ἐλυμοι αὐλοὶ : vide fragm. 398.

571

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 9. Σαρπηδὸν πέτρα παρὰ Σοφοκλεῖ—ἐν Τυμπαρισταῖς

Ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἐνθα Σαρπηδὸν πέτρα.

ἄντροις] ἄστροις codex. Correxuit Bergkian.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Fabula ab solo memorata Stobaeo, qui personam loquentis pro fabulae nomine, qui frequens grammaticorum error est, accepisse videtur. Fortasse igitur fragmentum ad 'Αλήτην est referendum, in qua Tyndarei partes fuisse probabilis Welckeri conjectura est p. 216.

572

Stobaeus CV, 3.

Οὐ χρέη ποτ' εὖ πρᾶσσοντος ὀλβίσαι τύχας
ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος
διεκπεραθῇ καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεὶ καθεῖλε κῶλίγῃ χρόνῳ
πάμπλουτον ἄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

V. 2. βίος] χρόνος Blomfieldus.

4. κῶλίγῃ] κῶλίγῃ Vindob.

καὶ ὀλίγῃ A. καὶ ὀλίγῃ Scor.

χρόνῳ] πόνῳ Meinekios in

Leutschii Philologo vol. XIII. p. 524.

5. πάμπλουτον Ges-

nerus pro πᾶν πλούτον.

ΤΥΡΩ Α. Β.

Fabulam de Tyrone narrat Apollodorus I, 9, 8. Ποσειδῶν εἰ-
κασθεὶς Ἐνιπεί συγκατεκλίθη αὐτῇ (Τυροί), ἣ δὲ γεννήσασα κρύφα
διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν—ἵπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνε-
λόμενος ἔθρεψε καὶ τὸν μὲν—Πελίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα.
τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα καὶ τὴν μητριᾶν ἀπέκτειναν
Ζιδηρῶ· κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα ὥρμησαν ἐπ'
αὐτήν, ἣ δὲ φθάσασα εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος κατέφυγε, Πελίας δὲ
ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε. De ἀναγνώρισει illa v.
Fragm. 575. 576. De persona Tyronis Pollux IV, 141. ubi
describit tragicas personas, Τυρῶ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Ζοφο-
κλεῖ. Dixit de hac fabula Welckerus p. 312.—316. recteque mo-
nuit Τυρῶ δευτέραν, quae in locis aliquot grammaticorum memo-
ratur, non diversam fabulam, sed retractatam prioris editionem
fuisse. De quo fabularum genere diximus ad Athamantiv
fragm. I. Ad alteram editionem quum Aristophanes in Α

bus respexisse dicatur (v. Fragm. 578.), ante olymp. 91, 3 editam fuisse liquet.

573

Aristoteles de Rhetorica II, 25. Ἄλλος τύπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς

Σαφῶς Σιδηρὸν καὶ φοροῦσα τοῦνομα.

Sidero Tyronis noverca. Scholiasta Aristot. fol. 47 a, 16 :

Ἄ φησιν ὁ βιάζων πρὸς τὴν Σιδηρὸν

Αὕτη δὲ μάχιμός ἐστιν ὡς κεχρημένη

σαφῶς σιδήρη καὶ φέρουσα τοῦνομα.

Eustathius p. 158, 24. Κατὰ τὴν παρομοιαζομένην Σιδηρὸν θρασείῳ ἐκείνῃ γυναῖκα φορεῖν τὸ οἰκίον ὄνομα. Φέρουσι τοῦνομα, non φοροῦσι, est in Oed. Col. 60.

574

Aristophanes Lysistrata v. 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγωδίαί.

οὐδὲν γὰρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

ubi scholiasta, Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθείσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius : Εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθεῖσιν τὰ τέκνα εἰς σκάφος—ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελῖαν.

575 576

Scholiasta Euripidis ad Orestem in fine : Ἡ καταλήξει τῆς τραγωδίας ἢ εἰς θρήνον, ἢ εἰς πάθῃ καταλήγει· ἢ δὲ κωμωδία γέλωτι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. ὅθεν ὁράται τόδε τὸ δράμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον· διαλλαγὰι γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκίστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται. (κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα γέλωτος γ. Tyrwhitt ad Aristot. Poet. c. XXVI.) Aristoteles de Poetica cap. XVI. Εἶδη δὲ ἀναγνώρισεως. πρώτη μὲν ἡ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια. καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

577

Scholiasta Aeschyli Prom. 128. Μῆδὲν φοβήθη· φύλια γὰρ ἦν

τάξις] ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν.—
ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τύπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ
Σοφοκλῆς Τυροῖ β'.

578

Scholiasta Aristophanis Avium v. 276. Ἐξεδρον χώραν ἔχων:
ἐκ τῆς Σοφοκλείους δευτέρας Τυροῦς ἀρχῇ (ἐκ τοῦ σοφοκλείους ἀρχῇ
cod. Ven.)

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

Conf. Herodian. p. 435. ed. Piers. ἔξεδρος . . . καὶ μὴ ἔστω πῶς
ᾧν εἰς ἡμᾶς ἔξεδρον χώραν . . . ἐν σατύροις. Quorum extrema
Nauckius sic corrigit, ἔξεδρον χώραν ἔχων· Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ. In
loco ab scholiasta Aristophanis allato ἀρχῇ fortasse corruptum
et ad verba poetae referendum, sublato quod ex Aristophane
illatum esse potest ὄρνις: quae Nauckii conjectura est ἀρχῇ in
ἄθροι mutantis.

579

Athenaeus III. p. 99 f. Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ

Σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

Σίτοισι Porsonus pro οἱ τοῖσι.

580

Athenaeus XI. p. 475 a. Μημονεύει δὲ τῶν καρχήσιων καὶ—Σο-
φοκλῆς Τυροῖ

Προσπτήναι μέσσην

τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια.

πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέ-
σθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. Proferuntur haec etiam a
Macrobio Saturn. V, 21. ex quo σῖτα restitutum pro σιτία τὰ.
Apud eundem πρὸς ΓΗΝΔΕΙΜΙ ΤΡΑΠΕΖΑ, unde προσπτήναι μέ-
σσην τράπεζαν Bergkii.

581

Stobaeus XX, 29.

Πῶλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὀρᾷ.

582

Stobaeus XLVI, 6.

Ἄκων δ' ἁμαρτῶν οὐ τις ἀνθρώπων κακός.

583 a

Stobaeus LXXXVII, 3.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθείᾳ πέλεται
 οὐτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς οὐτ' ἀχρείων
 τὸ λίαν κακός· βροτῶ δὲ πιστὸν οὐδέν.

Non potuerunt haec sic ab Sophocle scribi. ἀχρείων τὸ]
 ἀχρείων ἀπο Jacobsius. τὸ λίαν] πάλιν Meinekias.

583 b

Stobaeus CV, 21. Σοφοκλῆς Τυροὶ (sic codices : Τυροὶ Trincav.)

Μήπω μέγ' εἶπες πρὶν τελευτήσασθ' Ἰδης.

Sine nomine poetae et fabulae affertur ab Cicerone Epist. ad Atticum IV, 8. (ubi libri nonnulli μέγαν, ut apud Stobaeum), schol. Homeri Il. Θ, 5., Joanne Chumno Epist. 5. in Boisson. Anecd. nov. p. 215. Alludunt ad hunc versum quos Nauckius indicavit, Plutarchus Mor. p. 184 b., ubi μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσασθ' Ἰδης, et Gregor. Naz. vol. II. p. 157 d. μηδὲν μέγ' εἶπες εὐπλοῶν πρὸ πείσματος, et p. 6 b. μηδὲν μέγ' εἶπες συσπόμεαι ἄθροπος ὧν.

584

Stobaeus XCIX, 99.

Τίτουνσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίας.

Antiatticista p. 89, 19. Δυσθυμία· Σ. Τυροὶ.

585

Stobaeus CIX, 2 Σοφοκλέους Τυρούς β.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα
 σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνηῖσθαι πρέπων.

V. 2. πρέπων B. πρέπον ceteri. πλείων Trincav.

586

Stobaeus CXV, 8.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

587 588

Aelianus de N. A. II, 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵππος ἀβρότατον
 τέ ἐστι καὶ θρυπτικώτατον. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ἄνους αὐτῆς,
 ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἤδεται, καὶ αὐτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. ἕκαστ' αὖ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

137

συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμῶνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκὴ καὶ ὥς ἔτυχεν, εἴτα μέντοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν ἢ δὲ ἱπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον (πρότερον Herch.) αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνησθαι τοῦ πάθους. (Cf. Plut. Mor. p. 754 a.) *Morem equas tondendi, quo facilius asinos admittant, tangit rursus XII, 16. versusque Sophoclis profert XI, 18.* Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυτήσασαν πᾶν σφόδρα παῖσαι ῥαδίως ἔστιν, ὥς Ἀριστοτέλης λέγει, εἴ τις αὐτῆς ἀποκείρει τὰς κατὰ τοῦ τέοντος τρίχας. αἰδεῖται γάρ, καὶ οὐκ ἀτακτεῖ, καὶ παύεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφῆσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς ἀνιττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῇ δράματι. πεποήγαι δέ οἱ αὕτη λέγουσα, καὶ ἃ λέγει ταῦτά ἐστι

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην,
ἥ τις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο
μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρία χερὶ
θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο,
σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
ἴδῃ σκιᾶς εἰδωλον αὐγασθεῖσ' ὑπὸ
κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
φεῦ, κἄν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νῦ
πτήσσουσαν αἰσχύναισιν οἶα μαίνεται
πενθοῦσα καὶ κλάουσα τὴν πάρος φόβην.

5

10

V. 3. μάνδραις ἐν Brunckius pro μάνδραισιν. 5. σπασθεῖσα] πλαθεῖσα Reiskius. 6. αὐγασθεῖσ' ὑπὸ] αὐγασθείσά που Meinek-
kius. 9. αἰσχύναισιν] αἰσχύνησιν libri. 10. κλάουσα scripsi
pro κλαίουσα.

589

Photius p. 17, 7. Ἐρρηνοβοσκός : ὁ προβατοβοσκός ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν. Conf. Etymolog. M. p. 377, 22. ubi illud ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν non legitur. Hesychius Ἀρρηνοβοσκός : προβατοβοσκός. Σ. Τυροῖ. καὶ γράφεται δὲ ἐρρηνοβοσκός. Eustath. p. 799, 36. ἀρρηνοβοσκός, ὁ π. κατὰ Πανσανίαν—ἐν δὲ ἀνωνύμφῃ ῥητορικῇ λεξικῇ καὶ ἐρενοβοσκός ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τοῦ ε.

590 591

Hesychius, Ἐχθίμα : μισήματα. Σ. Τυροῖ. Codex τυρῆνσιος.

rectum ab Piersono ad Moeridem p. 436. recte, nisi quod *ir-
tasse* Τυροὶ *ἀ* scribere debebat, ut Nauckius. *Ἐχθρὰ* *ἀπὸ*
vitiose scriptum videtur pro *ἐχθήματα*. Idem Hesychius, *Ἐ-
πομανής* : *εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα*. Σοφοκλῆς *τυριλάω*. *Fortasse* *Τυ-
ροὶ β* (*δευτέρῃ*) vel *α*.

592

Antiatticista p. 98, 11. *Ἦνεγκον* : *ἐπὶ πρώτου προσώπου*. Σ. Τυ-
ροὶ (adde Oed. Col. 521.), *Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσης* (743.)

593

Hesychius, *Θεανὴ νῆσος* : *ἡ ἐκ θεοῦ θεία*. Σ. Τυροὶ *ἀ*. (*τυριλάω*
ποταῦ codex). *νῆσος* ex *νόσος* corruptum esse vidit Sopingius,
sed non vidit totam glossam sic esse in ordinem redigendam,
Θεία νόσος· *ἡ ἐκ θεοῦ*. Σ. Τ. *ἀ*. *Θεία νόσος* legitur etiam Aj. 136.
et Antig. 421. Haec monui in Thesaurο vol. 4. p. 275.

594

Etymolog. M. p. 747, 49. *Ταυροφάγον* : *τὸν Διόνυσον*. Σοφο-
κλῆς ἐν Τυροί. *ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο*. *ἢ τὸν*
ὠμστήν. Conf. schol. Aristoph. Ranar. v. 360. Photium p.
571, 13. et Suidam in *Ταυροφάγον*.

ΥΒΡΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ.)

595

Stobaeus XXVI, 3. Σ. *Ὑβρεως σατύρου*
Λήθην τε τὴν ἀπαντ' ἀπεστερημένην
κωφὴν, ἀναυδον.
ἀπαντ' Wagnerus pro *πάντ'*.

596

Athenaeus XIV. p. 657 a. *Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε* Σ. *Ὑβρεῖ*
Ἔσθλειν ἐβέλων (βέλων ?) τὸν δέλφακα.

ΤΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Aeschyli tragoedia fuit *Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι*, de qua scholiasta
Apollonii Rh. I, 636. *τὴν Σεμέλην Θυόνην καλοῦσιν, ἐπεὶ δὲ Διοχύ-
λος ἔγκυν αὐτὴν παρσιγῆγεν οὔσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ*
τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένης. Ex his et Arrol-

Iodori (III, 4, 3.) et Hygini (Fab. CLXXIX.) narrationibus de Semele natoque ex ea Dionyso idem et Aeschyleae et Sophocleae fabulae argumentum fuisse recte, ut videtur, conjecit Welckerus.

597

Scholiasta Sophocl. Antig. v. 1. Τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν "Πολύκουν Ἀμφιτρίταν" ἀπὸ τοῦ πολυάδελφον. Attulit Hesychius in κοινός, ubi Ἀμφιτρίτην.

598

Schol. Sophocl. Philoct. v. 1199. Ἐν Ὑδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν ἀπὸ τοῦ Βακχευτάν.

599

Photius p. 366, 13. Ὅχος Ἀκεσσαιός: ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι: ἡ γὰρ Ἀκεσσα Σικελικὴ πόλις. Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις

Ὅχοις Ἀκεσσαιόισιν ἐμβεβῶς πόδα.

Qui versus in codice trajectus est p. 365, 1. ad glossam Ὅχων: unde eodem loco habet Suidas. Veram scripturam Ἀκεσσαιόισιν restituit Nauckius ex tribus glossis Hesychii, Ἀκεσσαιὸι ὄχοι: Σικελικὰ ὀχήματα. Ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν:—λέγεται δὲ καὶ ὀχήματα Σικελικὰ, ἀπὸ πόλεως Σικελίας. Ὅχος Ἀκεσσαιός: ἐπεὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖαι. ἦν δὲ Ἀκεστος Σικελίας. Confirmat Stephanus Byz. Ἀέστη: πόλις Σικελίας—τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσταιός.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Argumentum ex Homeri Odyssea sumtum, ut non dubitandum sit quin primariae in hac fabula partes Ulixis fuerint. Fragmenta duo a Bruncio ad Νίπτρα relata (407. 408.) rectius fortasse Phaeacum fabulae adscripsit Welckerus p. 231. 232.

600 601

Antiatticista p. 82, 32. Ἀρτύματα: οὐχ ἡδύσματα. Σ. Φαίαξ. Athenaeus II. p. 67 f. Ὅτι ἀρτύματα εὐρηται παρὰ Σοφοκλεῖ "Καὶ βορᾶς ἀρτύματα."—τὸ δὲ ῥῆμα κείται παρὰ Σοφοκλεῖ "Ἐγὼ μέγαιρος ἀρτίσω σοφῶς." Conf. fragm. 305.

602

Antiatticista p. 83, 21. Ἀποσημῆται : ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σ. Φαί-
αξιν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Argumentum idem quod in Hippolyto tractavit Euripides.
Welckero (p. 394-402.) hanc tragoediam eandem esse videri
atque Theseum supra diximus.

603 604

Stobaeus Eclog. phys. I, 6. p. 174. Σ. ἐκ Φαίδρας

α. Ἐξῆς ἀρ' οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ἔχου θανάων;

β. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

Hoc lemma in aliquot codicibus adscriptum est poetae fortasse
alius loco ibidem p. 172. "Περίοσι' ἀφυκτά τε μῆδεα παντοδαπῶν
βουλῶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Ἀἴσα."

605

Stobaeus XVII, 2.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας

τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρπεται.

V. 2. μὴ καὶ] γε Orion in Gnomologio cod. Vindob. ap. Schneidew.
Conject. crit. p. 49. unde ὅπου γε μὴ Schneidewinus. τέρπει-
ται] τέρπεται Orion.

606

Stobaeus XLIII, 5. et omisso nomine fabulae scholiasta
Luciani vol. II. p. 336.

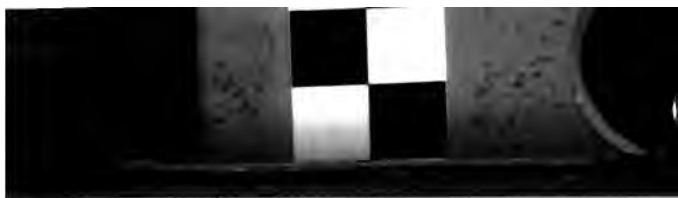
Οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὲς πόλις,

ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφρονα

λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν

πανούργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.

V. 1. Alterum ἂν om. Stobaei codex A. Euripides ab Nauckio
comparatus Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις;
Arist. Av. 829. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις; 4. χερ-
σιν schol. Luciani. χερσὶν vel χειρῶν Stobaei codices. κέντρα]
ἔργα schol. Luciani.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

14Γ

607

Stobaeus LXIII, 25.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς χαράσσει καὶ πότον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Tres primos versus Euripidi tribuit Clemens Alex. Strom. VI.
p. 745. et v. 3. ταράσσει praebet.

608

Stobaeus LXIX, 14.

Οὕτω γυναῖκας οὐδὲν ἂν μείζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσεται' ἂν, οὐδὲ σῶφρονος
κρείσσον· παθὼν δ' ἑκάστος ἐν τύχῃ λέγει.

609

Stobaeus LXXIV, 16.

Σύγγνωτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι. τὸ γὰρ
γυναῖξιν αἰσχρὸν σὺν γυναίκῃ δεῖ στέγειν.

V. 2. σὺν γυναίκῃ] ἐν γυναίκῃ Vindob. et Scor. Grotius ἐν γυναίξῃ.
Nauckius εἰς γυναῖκα. δεῖ] χρὴ Scor.

610

Stobaeus CV, 39.

Τὸ δ' εὐτυχοῦν πᾶν ἐξαριθμῆσας βροτῶν
οὐκ ἔστιν ὄντως ὄντιν' εὐρήσεις ἓνα.

V. 1. πᾶν ἐξαριθμῆσας Nauckius pro πάντ' ἀριθμῆσαι (ἀριθμῆσας
Grotius). 2. ὄντως] οὕτως A. B. et Scor.

611

Stobaeus CVIII, 53.

Αἵσχη μὲν, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἰς φύγοι
βροτῶν ποθ', ᾗ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

V. 2. ἐφορμήσῃ] ἐφορμήσοι A.

612

Grammaticus Bekkeri p. 338, 15. Ἄγκυραι : ἐκ μεταφορᾶς ὡς
ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς

Ἄλλ' εἰσι μὴτρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.

Nomen fabulae, Φαίδρα, addunt Hesychius in ἄγκυραι et Suides in χαλάσας, sed verum omittunt.

613

Hesychius, Ἄγος : ἀγισμα θυσίας. Σ. Φαίδρα.

614

Etymolog. M. p. 19, 53. Καὶ ἀελλάδες φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρα. Ita codex Leidensis apud Valckenar. ad Hippol. p. 291. Vulgo ἀελλαι, quod ἀελλαι scriptum in cod. Dorvill.

615

Hesychius, Ἀκλεπτοι : οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σ. Φαίδρα.

616

Hesychius, Ἀπέπτυσεν λόγους : ἀπεμύξατο τοὺς λόγους. ἀπὲρ τοῦ ἀπεστράφη. Σ. Φαίδρα. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 28, 8. Ἀποπτύσαι λόγους : ἀπορρίψαι καὶ μὴ προσέσθαι.

617

Hesychius, Αὐτομέλως : προδοτικῶς. Σ. Φαίδρα.

618

Hesychius : Ἀψεφές : ἀφρόντιστον. Σ. Φαίδρα. Nomen fabulae om. grammaticus Bekkeri p. 476, 1.

619

Hesychius, Κυλλαίων κάτω : Σ. Φαίδρα. τὰ ὄτα καταβαλὼν, ὅπερ (codex ἄπερ) οἱ σαίνοντες (κύνες add. Hemsterh.) ποιῶσιν

Ἔσται ἐπ' οὐρανὸν ὄτα κυλλαίων κάτω.

Codex ἔσται ἐποῦρανῶτικυθλάνων καὶ τό.

620

Hesychius, Μῶλως : ὁ ἀμαθής. Σ. Φαίδρα, μεμολυσμένη, παρεμένη.

ΦΘΙΩΤΙΔΕΣ.

Tragoediam hanc Welckero eandem fuisse videri quae Πηλούς supra diximus.

621

Aristoteles Poet. c. XVIII. Τραγῳδία—ἡ μὲν πεπλεγμένη—ἡ δὲ παθητικὴ—ἡ δὲ ἥθικη, οἷον αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεὺς.

622

Joannes Damasc. in Gaisfordi append. ad Stobaeum vol. IV.

p. 35. Σοφοκλέους Φθιώτιδων (codex φωιωτ)

Νέος πέφυκας· πολλά καὶ μαθεῖν σε δεῖ
καὶ πᾶλλ' ἀκούσαι καὶ διδάσκεισθαι μακρά.
Ἄει τι βούλου χρήσιμον προσμαθάνειν.

V. I. Menander monost. 373. νέος πεφυκὸς πολλὰ χρηστὰ μέν-
θων. Versum 3. alinnde sumtum esse monet Nauckius.

623

Gellius N. A. XIII, 18. *Sed etiam ille voratus non minus notus*

Γέρων γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγώ,
et in tragoedia Sophocli scriptus est, cui titulus Φθιώτιδες, et in
Bacchis (193.) *Euripidi.* Φθιώτιδες correctio Casauboni est.
Vulgo *φυλῆτιδες*, quod alii aliter correxerunt.

624

Grammaticus Bekkeri p. 128, 3. Ἄν (συντάσσεται) παρακειμέ-
νους καὶ ὑπερσυντελλικούς. Σ. Φθιώτισιν

Ἦ πατροκτόνος δίκη
κέκλητ' ἂν αὐτῷ.
κέκλητ' Cebet. Nov. Lect. p. 224. recte.

625

Strabo IX. p. 433. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιώτιν
εἴρηκεν. Ad Phthiotides refert Elmsleius ad Eurip. Heraclid.
v. 194. et corrigat τὴν Τραχίνα. De quo dissentit Welckerus
p. 205.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑΙ.

Proclus Chrestom. p. 459. Ὀδυσσεὺς λοχίστας ἔλεον λαμβάνει,
καὶ χρήσαςτος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτή-
την ἀνάγει. λαβὼς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχίστας Ἀλεξάνδρῳ
πτείνει. καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμενοι θάπτου-
σιν οἱ Τρῶες. Haec partim praedicta reperiuntur in superstite
Philoctetae Lemnii tragoedia in oratione Herculis v. 1407-
1427.

626

Stobaeus CXXI, 7. Σ. Φιλοκτίτην

'Αλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἱατρὸς νόσων.

λοῖσθος] λῆσθος Nauckius.

627

Priscianus XVIII. vol. II. p. 180. ed. Krehl. Βαρύνομαι τοῦτου
καὶ ὑπὸ τοῦτου καὶ τοῦτο. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτίτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ

'Οσμῆς μου ὅπως μὴ βαρυνθῆσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὁσμῆς. Ita fere codex Monacensis : unde trimeter confici potest, 'Οσμῆς ὅπως μου μὴ βαρυνθῆσεσθέ που, quem quibus aliis modis restituerint viri docti ex Dobraei Aristoph. p. 183. 184. cognosci potest. In codicibus Paris. et Vossiano est ΟΓΩC pro ὅπως vitio manifesto. Alii dubitant an haec ex fabulae superstitis versu 890. conficta sint, Μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὁσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος.

628

Hesychius, Δράκοντα : τὸ κηρύκιον. Σ. Φιλοκτίτην.

629

Hesychius, Δρυοπαγὴ στολὸν : τὸν πᾶσσαλον. Σ. Φιλοκτίτην.

630

Hesychius, Ζηλῶ : μακαρίζω. Σ. Φιλοκτίτην ἐν Τροίᾳ.

631

Hesychius, 'Ρακτηρίοις κέντροισιν : ἀντὶ τοῦ ταῖς κόπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτίτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ

Μέλη βοῶν ἄναυλα καὶ ῥακτήρια

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ βορυβώδη. ἄναυλα Bergk. Legebatur ἄναυδα.

632

Ad hanc fabulam, quam satyricam fuisse conjicit, Hermannus in praefat. ad Philoct. p. X. refert versus duo quos ad Philoctetam dictos sine poetae nomine attulit Plutarchus Vit. p. 89 e. Moral. p. 789 a.

Τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα

δέξαιτ' ἄν ; εὖ γοῦν ὥς γαμῖν ἔχεις τόλας.

Ξ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

145

Ex Strattidis Philocteta haec sumta esse conjecit Matthiae ad Fragm. Eurip. p. 289. consentiente Welckero p. 139.

ΦΙΝΕΥΣ Α. Β.

633

Scholiasta Apollonii Rhodii II, 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεύς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσέϊ. Σοφοκλῆς δέ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὀαρθον (ἐτύφλωσε Παρθένιον H. Keilius) καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρυνίας. Scholiasta Sophoclis ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatrae filios appellat. Non improbabilis Dobraei conjectura est ex hac fabula sumtam esse Hesychii glossam, *Κηρίωμα* (sic Salmasius : codex *κηρίωμα*)· *ὁμιλημα*. (Fortasse corruptum ex ἡ λήμῃ.) ἔστι γὰρ τὸ *κηρίον* ᾧ (ὃν codex) προσευκάζει τοὺς ὀφθαλμούς τῶν Φινειδῶν. Ad duplicem fabulae editionem quod attinet, speciosa Welckeri conjectura est alteram editionem *Τυμpanιστοῖ* inscriptam fuisse, cujus inter reliquias plura sunt quae Phinei fabulae convenient, ut Welckerus ostendit p. 331.-333.

634

Aristophanes Pluto v. 635.

Ἐξωμμάτῳ καὶ λελάμπρυνται κόρας.

ubi scholiasta, Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. In codice Veneto ad verbum proximum Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχόν adscriptum est ἀντὶ τοῦ εὐμενεστάτου. ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ Φινέως Σοφοκλέους ἔλαβεν. Incertum igitur manet utrum unum an duo versus ab Sophocle sumpserit Aristophanes. Utriusque versus tragicum esse colorem manifestum est. Si unus tantum Sophoclis versus est, codici Veneto potius fides erit habenda quam editioni Aldinae.

635

Pollux VII, 193. Τὸ δὲ τῶν κατήλων ἐργαστήριον καπηλείον εἰρήκασιν οἱ κωμωιδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμωδοῦμενον ἐν Σοφοκλέους Φωεῖ.

· Βλέφαρα κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι.

γ'] δ' codex Paris. A.

636

Athenaeus III. p. 119 c. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινει ἔφη

Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος.

637

Stephanus, Βόσπορος—Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινει πρώτῃ διὰ δευτέρας τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον (recte κτητικὸν corrigitur).

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ἴδωρ.

Versum omisso fabulae nomine affert Etym. Voss. p. 590 E. ed. Gaisf.

638

Hesychius, Ἀπενώτισαν : ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σ. Φινει.

639

Hesychius, Ἀρτύμασι : τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σ. φινει. Ita codex, ut dubitari possit utrum Φινει ᾧ an β̄ restituendum sit.

640

Hesychius, Ἀχάλκευτα τρύπανα : τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σ. Φινει δευτέρῃ. Codex φηνὶ βω.

641

Hesychius, Καταράκτης : ὀχετὸς, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκῶντι. καὶ τὰς Ἀρπυίας ἐν Φινει. Codex καὶ ταρπυίας ἐν φίνῃ.

642

Eustathius p. 1496, 53. Ἐν δὲ ῥητορικῇ λεξικῇ εὐρηγται καὶ μάστακες αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κείσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινει. Photius p. 248, 18. Μάστακας : τὰς ἀκρίδας. Σοφοκλῆς.

ΦΟΙΝΙΞ.

Phoenicem etiam Euripides scripsit, cujus de argumento dixit Valckenarius in Diatribe Euripidea c. 24. idoneis usus scriptorum testimoniis. De Sophoclea tragoedia omnia incerta. Welckero hanc tragoediam eandem quam Δωλοπες esse videri supra diximus.

643

Athenaeus II. p. 70 a. Κυνάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι κυνάραν καλεῖ, ἐν δὲ Φοίνικι κύναρρον

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

147

Κύνaros ἀκῶθα πάντα πληθύει γύνῃ.

Excerptait Eustath. p. 1822, 17. Athenaeus p. 70 c. Δίδυμος δ' ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ "κύνaros ἀκῶθα" μήποτε, φησί, τὴν κυνόςβατον λέγει διὰ τὸ ἀκῶθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν.

644

Socrates Hist. eccles. III, 7. ubi de voc. ὑπόστασις agit, Εἰρηναῖος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχείον Ἀττικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν. μηδὲ γὰρ παρὰ τισι τῶν παλαιῶν εἰρησθαι. εἰ δέ που καὶ εὔρηται, μὴ ταῦτα σημαίνει ἐφ' ὧν νῦν παραλαμβάνεται· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Φοίνικι ἐνέδραν σημαίνει τὴν ὑπόστασιν—. Quae excerptait Julius Pollux Hist. phys. p. 376.

645

Eustathius p. 1088, 36. Φορβὰς γυνὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασίν, ἐν Φοίνικι ἢ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν.

ΦΡΙΞΟΣ.

De Phrixo Athamantis filio videnda quae ad Athamantis fragm. 1. allata sunt. Sed tragoedia quae ab eo nomen habet quomodo composita fuerit nescimus. De quo incertae conjecturas protulit Welckerus p. 318.

646

Etymolog. Gud. p. 330, 43. et cod. Paris. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 73, 22. Κυζῶ :—Σοφοκλῆς Φρίξῳ "Κυνηδὸν ἐξέπραξαν κυζούμενον." Blomfieldus, Κυνηδὸν ἐξέκραξαν ὡς κυζόμενοι. ἐξέπραξαν ex ἐσπάραξαν corruptum esse conjecit Dobraeus. Photius p. 187, 4. Κυνηδόν : ὡς κύων.

647

Stephanus in Ἄστυ.—προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὐρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

648

Antiatticista p. 83, 23. Ἀφελῆς : Σ. Φρίξῳ.

ΦΡΥΓΕΣ.

649

Stobaeus VIII, 5. Σοφοκλέους Φρυγῶν

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ καγαθοὺς, ὧ παῖ, φίλαϊ

Ἄρης ἐναίρει· οἱ δὲ τῇ γλώσσει θρασυεῖς.

φεύγοντες ἄσας ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.

Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λήζεται.

"Tragoediam hoc titulo fecit etiam Aeschylus, ad quam pertinet observatio scholiastae ejusdem tragici ad Prometheus 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore." BRUNCK. Non librarii, sed scholiastae. DOBE. De Phrygiis Sophoclis non dubitat Welckerus p. 135. 136. Versus 2-4. omisso poetae fabulaeque nomine affert schol. Homeri II, B, 833. 4. οὐδὲν] οὐδένα schol. Homeri. λήζεται] λογίζεται Stobaeus. λωτίζεται C. Keilius.

ΧΡΥΣΗΣ.

Sophoclis vestigia legisse videtur Pacuvius in Chryse, ejus dramatis argumentum Naekius Opusc. vol. I. p. 91. conjectit ab Hygino Fab. CXXI. traditum esse. NAUCK. Consentit Welckerus, qui de hac fabula dixit p. 210-215.

650 a

Scholiasta Aristoph. Ranar. v. 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ

Τοιοῦτος ὦν ἄρξειε τοῦδε τοῦ κρέως.

ἄρξειε codex Flor. ἄρξει Rav. et Ven. ἄρξει Alld. Brunckius ἄρξειε σύ.

650 b

Schol. Aristoph. Vesp. 842. ex cod. Veneto, Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ

ἢ πρῶτα λοιβῆς Ἑστία, κλύεις τάδε;

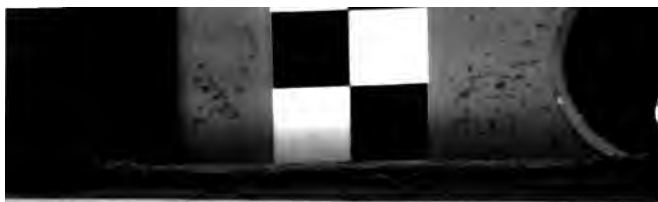
Ἑστία] ἔστι codex. Correctum ex schol. Pindari Nem. XI, 7. verba δὲ π. λ. Ἑστία afferente omisso nomine fabulae.

651

Pollux VI, 83. Ἔστι μέντοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ

Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων.

Χρύσῃ correxi pro χρήσει; Brunckius κρίσει. Ad hunc locum spectat Helladius apud Photium Bibl. p. 533 b, 10. ἡ μαγίς ἀπὸ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἔκθεσμον Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκυδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διαβολῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σοφοκλῆς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

149

652

Ammonius p. 34. Παρὰ Εὐρεπίῳ ἐσχάρα ἀπὸ τοῦ βομοῦ κείται.—
καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύση. Eadem Eustathius p. 1564, 32.

653

Apollonius Lexic. Homer. Ἰωνθάδος:—τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ρίζας
ἰωνθοῦς λέγει Σ. ἐν Χρύση

Ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα.

Ex hoc versu Hesychii glossa Ἐξιονθίζω τρίχα. μέλαιναν scripsit
Lehrsius in libro de Aristarcho p. 154. Legebatur μίαν μὲν.

ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

654

Hanc fabulam memorat Joannes Siceliota (schol. in Hermog.
vol. 6. p. 225.), cujus verba ad Aeschyli Orithyiam attulimus.
De utriusque tragici fabula dixit Welckerus p. 299.

655

Strabo VII. p. 295. Σοφοκλῆς περὶ τῆς Ὠρειθυίας λέγων ὡς ἀν-
αρπαγείσα ὑπὸ Βορέου κομισθεῖη

Ἵπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς

νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπtyχὰς

Φοῖβου παλαιὸν κῆπον—.

V. 3. Φοῖβου π.] Libri Φ. τε π.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

656

Stobaeus Eclog. phys. I, 4. p. 106. Heer. sine lemmate,

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Sophoclis esse constat ex Theophilo ad Autolycum p. 110. ed.
Wolf. Legitur etiam inter monosticha Menandri 251.

657

Stobaeus Eclog. phys. I, 9. p. 222.

Πάντ' ἐκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

τὸ additum a Brunckio. Inter monosticha Menandri πρὸς
ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς (εἰς τὸ Meinekian) φῶς φέρεται. Vite
Aesopi p. 48, 5. πάντα δὲ τὰ καλυπτόμενα ὁ χρόνος εἰς φῶς ἄγει.

658

Stobaeus Eclog. phys. I, 9. p. 230.

Χρόνος αὖ χρόνος ἅμα κραταίῃ

τερμοσύνῃ βίου

πᾶλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις.

Corruptum *τερμοσύνῃ*, a Brunckio in *ἀχρομοσύνῃ* mutatum, cui Ellendtius in Lexico vol. II. p. 966. *χρομοσύνῃ* praetulit. βίου fortasse pro βιότου scriptum. Sophoclis hos versus esse incertum videtur.

659

Stobaeus Eclog. phys. II, 1. p. 6.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεία κρυπτόντων θεῶν

μάθοις ἂν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξίλοιοι σκοπέων.

660

Stobaeus Florileg. II, 18.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἰς σοφὸς διαλλυται.

661

Stobaeus III, 14.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνὴρὸς τοὺς ποιοῦντας ἀφελεῖν.

Lemma in sola ed. Trincavelli.

662

Stobaeus III, 15.

Ἄλλ' ἢ φρόνησις ἀγαθὴ θεὸς μέγας.

Lemma om. codices, habent Trincav. et Arsenius. ἀγαθὴ] ἢ ἀγαθὴ libri.

663

Stobaeus IV, 1. 5. 17.

Ἄλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κακοὶ μόνον,

ἀλλ' οὐδ' ὀρώντες εἰσορώσι τὰ μὲν φανή.—

Ὡς δυσπάλαιστον ἔστιν ἀμαθία κακόν.—

Ἢ δὲ μαρία

μαλίστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

V. 3. *δυσπάλαιστον*, quo adjectivo Aeschylus et Euripides usi sunt, restituit Nauckius pro *δυσπέλαστον*, quo nemo usus est. Tum *ἔστιν* Grotius pro ἢ, quod in libris melioribus non legitur.

664

Plutarchus Moral. p. 27 f. Οὐκ πάντ' ἀληθὲς τὸ τοῦ Σοφοκλείους
λέγοντος,

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Legitur sine lemmate apud Stobaeum V, 5.

665

Stobaeus V, 14.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἡδοναῖς οὐ χρὴ ποτε.

χρή libri meliores. Alii δεῖ.

666

Stobaeus VIII, 11.

Οὐ τοῖς ἀθύροις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

667

Stobaeus XIII, 9. Σοφοκλείους (Σοφίλου apud Ioann. Damasc.
in Gaisfordi Appendice ad Stob. Ecl. p. 844.)

Αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ.

ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

V. 2. τῷ λαλοῦντι] I. e. adversario verba facienti, nisi τῷκα-
λοῦντι scribendum cum Cobeto Var. Lect. p. 19.

668

Stobaeus XVIII, 1.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ

ἦσσαν μὲν ὀργῆς ἐστὶ, τοῦ δὲ νοῦ κενός·

φιλεῖ δὲ πολλὴν γλῶσσαν ἐκχίας μάτην

ἄκων ἀκούειν οὗς ἐκὼν εἶπεν λόγους.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89 b. et Cle-
mente Al. p. 181. Verbum οἰνωθεὶς notavit schol. Homeri II.
H, 472. (in Crameri Anecd. Par. vol. III. p. 228, 15.) Οὐκ ἐπ-
αυετὸν δὲ τὸ οἰνούσθαι—ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ οἰνωθεὶς.
Quae excerpit Eustathius p. 692, 12. V. 3. γλῶσσαν] γλῶτταν
apud Plut. et Clem. et Gregoram Hist. Byz. XXXI, 28. vol.
III. p. 366, 6. ed. Bekk. μάτην ἐκχίας κατὰ τὸν σοφὸν Σοφοκλέα
τὴν ἀτοπον γλῶτταν αὐτοῦ κατ' αὐτῆς. 4. εἶπεν λόγους] εἶπη λόγους
Plut. εἶπεν κακῶς Stob. (ubi tamen codex Par. B. εἶπεν λόγους)
et Clem.

669

Stobaeus XXIV, 4.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ,
σιγᾶν ἀνάγκη, καὶ καλὸν φέρη στόμα.

670

Stobaeus XXIV, 6. Σοφοκλέους,

Ἦ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἄν τις ἐσθλὸς ὦν
αὐτῷ συνείδῃ.

αὐτῷ συνείδῃ] αὐτῷ συνείδῃ libri.

671

Stobaeus XXVIII, 1.

Ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
ὠδὴναι παιδων, ἀλλ' ἐπὶ λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἀλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικωμένη.

V. 2. ἐπὶ] ἐπὶ Hermannus.

672

Stobaeus XXVIII, 5.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτη βαρὺς.

φηλήτη ex cod. Paris. B. a m. sec. : nam pr. φιλήτη, ut ceteri libri.

673

Stobaeus XLI, 3.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος·
κλήθρον γὰρ οὐδέν. ὥς δ' ἂν εὐπετές λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ δίρχεται.

V. 1. μηδὲν Trinc. οὐδὲν Par. A. B. 2. κλήθρον] Libri κλείθρον.
Verba versus extrema corrupta. Inanis verborum tinnitus,
quibus nulla est subjecta sententia. Si Sophocles sententiam
indagaveris, eadem opera indagari poterit quibus eam verbis
enunciaverit. Multum te adjuvare poterit in hujus rei investi-
gatione Apollodori comici locus in Floril. 6, 28. καὶ κλείει ἡ
θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἰς | τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν | δι'
ἧς γαλῇ καὶ μοιχοὺς οὐκ εἰσέρχεται. Ejusdemmodi quid in re seria
dixerat Sophocles. Ut comicus ὀχυρὰν οὕτως θύραν dederat, sic
tragicus κλήθρον ὡς εὐπαγὲς scripserat, et quaeamodum Apol-

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

153

lodorus δι' ἧς—οὐκ εἰσέρχεται posuerat, sic dixerat Sophocles δι' οὗ—οὐ διέρχεται. Jam clara lux illis tenebris affulget,

κληθρον γὰρ οὐδὲν ὧδ' ἂν εἰπαγὲς λάβοις

γλώσσης δι' οὗ κρυφαῖον οὐ διέρχεται.

COBET. Mnemos. vol. IX. p. 89.

674

Stobaeus XLIII, 11.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσωται τέκνων,

οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

V. 1. φύσαντες Pierseus. φυλάσσοντες libri.

674 b

Stobaeus XLIII, 25.

Νόμοις ἐπεσθαι τοῖσι ἐγγύροις καλόν.

τοῖσι ἐγγύροις Grotii conjectura est. τοῖσι ἐγγυρίοις codd. Scorial. et Vindob. τοῖς ἐγγυρίοις ceteri, ut est in monost. Menandri 372. Menandri versus si fuit, τοῖς ἐπιχωρίοις verum esse potest, quod coniecit Bentleius. Similiter Aristoph. Pl. 47. ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχωρίον τρόπον.

675

Stobaeus XLV, 11.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ

μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος.

V. 1. Πολλῶν πόνων δεῖ τῷ καλῶν τι μωμένῳ Nauckius. Sic χρηστὰ μωμένη Trach. 1136.

676

Stobaeus LIV, 3.

Γινώμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν.

677

Stobaeus LXII, 33.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

Similiter Gregorius Naz. vol. 2. p. 215 A. εἶναι γὰρ εἶναι τάνδρως, ὡς ἀκούομεν, | τὸ σῶμα δοῦλον, τὸν τρόπον δ' ἐλεύθερον. NAUCK.

678

Stobaeus LXIII, 6.

Ὁ παῖδες, ἦ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,

ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ἐνομάτων ἐπώνυμος.

ἔστιν μὲν Ἰδίας, ἔστι δ' ἀφθίτος βίος,
 ἔστιν δὲ λύσσα μανῆς, ἔστι δ' ἡμέρος
 ἄκρατος, ἔστ' ὀλεωγμός· ἐν κείνῃ τὸ πᾶν, 5
 σπουδαῖον, ἡσυχάειον, ἐς βίαν ἄγον.
 ἐντὶκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἐν
 ψυχῇ. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά ;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῶ γένει,
 ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ· 10
 νωμᾷ δ' ἐν ὠανοῖσι τοῦκείνης πτερὰν,
 ἐν θηρσιν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν ;
 εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τάληθ' ἰλέγειν,
 Διὸς τυραννῇ πλευμόνων· ἄνευ δορὸς, 15
 ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευμάτα.

V. 1-4. οὐ Κύπρις—μανῆς affert Plutarchus Moral. p. 757 a. ex quo v. 2. correcta Stobaei scriptura πάντων pro πολλῶν. Sic Aeschylus Prom. 210. καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. 3. βίος Bothius. βία Plut. et Stob. 4. μανῆς] μανιάς Porsonus. 5. ἄκρατος Bothius pro ἄκρατος. κείνῃ Scor. ἐκείνῃ ceteri. 6. ἡσυχάειον] ἡσύχιον A. ἐς Scor. εἰς ceteri. 7. ἐντὶκεται] ἀνθάπτεται Meinek. πλευμόνων] πνευμόνων B. 8. ψυχῇ] πνοῇ Meinek. οὐχὶ—βορά Grotius pro οὐτι—βορός. 9. πλωτῶ] πλωτῶν apud Arsenium. Ceterum Plutarchus versus 1-4. poeta non nominato attulit, his verbis usus, ἀλλ' ἀπὸ μᾶς σκη- νῆς ἀκούομεν, “Ἐρως γὰρ ἀργὸν καπλὶ τοιούτοις ἔφν” (haec ex Danae Euripidis) καὶ πάλιν αὐτὸς ὡς “οὐ Κύπρις—μανῆς,” ut utrumque fragmentum ex Danae Euripidis sumtum esse videri possit, quae Nauckii sententia est (in Schneidewini Philologo vol. 4. p. 542.), licet diversorum poetarum fragmenta similiter con- junxerit Clemens Alex. Strom. V. p. 717. ὁ μὲν Σοφοκλῆς—ἐκ- βῶν, et mox Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

680

Stobaeus LXXIII, 54.

Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

681

Stobaeus XCVI, 9.

Πενία δὲ συγκαθεύουσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνέειλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Male huic fragmento lemma Διφίλου, proximo vero (10), quod manifesto comici poetae est, Σοφοκλέους praescriptum. Transposuit Brunckius. V. 1. συγκαθεύουσα] δυσκαθεύουσα A. et Vind.

682

Stobaeus XCVIII, 1.

ᾧ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·
ὥς οὐδὲν ἐσμεν πλὴν σκιαῖς εὐκότεις,
βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφόμενοι.

V. 1. θνητὸν] Libri optimi θνητῶν et v. 3. ἀναστρεφόμενοι.

683

Stobaeus XCVIII, 43.

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.
κακῶν] κακοῦ in Menandri monost. 692.

684

Stobaeus CXVI, 28.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρῃ κακὰ,
νοῦς φρούδος, ἔργ' ἀχρεΐα, φροντίδες κεναί.

Praecedat apud Stobaeum Σοφοκλέους Σκυρίων versus (fragm. 500.), post quem hi duo versus sequuntur sine lemmate, quod suppleri potest ex Clem. Alex. p. 73. qui versum alterum attulit, ἔπεται τοιγαροῦν ὑμῖν κατὰ τὸν Σοφοκλέα τὰ ἐπίχειρα τῆς ἐκλογῆς “νοῦς φρούδος, ὅτ' (nam sic apud eum legitur) ἀχρεΐα, φροντίδες κεναί.”

685

Stobaeus CXXVI, 8.

Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα καὶ λήθην ἄγει.

Versus vulgo sine lemmate positus. Σοφοκλέους est in Scorr. Legitur inter Menandri monost. 545. Kās scripsi pro kals.

Stobaeus CVIII, 51.

Στέργειν δὲ τὰμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβερτὴν, ἀλλὰ μὴ στείναι τύχην.

V. 1. τὰμπεσόντα] τὰκπεσόντα A et Vind. 2. Versum alterum
sine poetae nomine attulit Hesychius, Κυβερτὴν :

“σοφὸν κυβερτὴν, ἀλλὰ μὴ στεῖναι τυχεῖν.”

τὸν τοῖς κύβοις χρώμενον· ἐπιστήμην γάρ τινα, ἐδάκουν τὸ δεξιῶς χρη-
σθαι· ἐπιστημονικωτέραν τὴν πεττεῖαν τῆς κυβείας ἐνόμζον.

Stobaeus CX, 14.

Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Omisso poetae nomine ap. schol. Eurip. Phoen. 396. ad verba
poetae αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος. In monost. Me-
nandri 42. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτῶν.

Stobaeus CXVII, 4.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θεία ξύκιστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

V. 2. θεία—ἡμέρᾳ] Verba corrupta.

Stobaeus CXXI, 9.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου,
ἢ δειλὸς ἐστίν, ἢ δυσάλητος φρένας.

Stobaeus CXXII, 11.

A. Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρωσ μ' ἔχει.
B. ἤξεις, ἐπείγου μηδὲν, ἐς τὸ μύρσιμον.

Addidi personarum notas. V. 2. ἤξεις] ἔρξεις A. ἐπείγου μη-
δὲν interpositum ut εὖ φύλαξαι Oed. Col. 161. ἐς scripsi pro eis.

Stobaeus CXVIII, 12.

Ὅστις δὲ θνητῶν θάνατον ὀρρωδεῖ λίαν,
μῶρος πέφυκε· τῇ τύχῃ μᾶλλον τὰδε.

ὅταν δ' ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἔλθῃν τύχῃ,
οὐδ' ἂν πρὸς αὐλὰς Ζηνὸς ἐκφύγοι μολών.

Lemma Σοφοκλέους in solo servatum cod. Vindob. Totum locum om. A. V. 2. μῶρος] μωρὸς libri. 3. δ' Grotius pro γάρ. 4. ἐκφύγοι Halmius pro ἐκφύγη. Malim ἐκφύγοις.

692

Joannes Damasc. in Gaisfordi append. ap. Stobaeum vol. IV. p. 76. (s. in Append. ad Stob. Ecl. p. 772, 24.) Σοφοκλέους
Τάληθές δέι πλείστον ἰσχύει λόγου.

693

Porphyrus de Antro Nympharum cap. XVIII. Πηγαὶ δὲ καὶ
νάματα οἰκεία ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς
ψυχαῖς, ὥς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὖσας ἐργαστι-
κάς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικεῖως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἔρχεται ἰ' ἄλῃ.

ἄλῃ Bergk. Legebatur ἄλλῃ.

694

Helladius Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 530, 15. Ὅτι ὁ στίχος
ὁ καὶ παροιμαζόμενος,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω,

ἔστι μὲν Σοφοκλέους, τοῦτον δὲ παρφθῆσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκόπτοντές φασιν,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi comici est, recitat Athenaeus p. 441 e. Ad versum Sophoclis respicit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 55, 17. ὅρκον γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρὴ γράφειν :
ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὁμνυόσῃ.

695

Athenaeus I. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι—
ἔστι δὲ εὐρεῖν καὶ ἐπὶ ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. σάτυρος
παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν “Ἐπικειμένος (ἐπικείμενος Ellendtiana)
τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένη μέσον εἰς τὸν αὐχέν ἐισαλομένη.” “Viden-
tur ista derivata ex Hercule ad Taenarum.” Βαυκε. Ver

poetae metro soluta attulit Athenaeus. Nauckio huc respicere videtur Aristides vol. 2. p. 405. ἤδη δέ τις καὶ σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηπῆς καθηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, εἰτά γ' ἔκυνε προσιόντος κάτω.

696

Athenaeus I. p. 33 c.

Ὡ γλώσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθίστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

V. 2. τλήσει] τλήση ap. Athen. Tum ἐπεξελθεῖν Brunckius. 4. ἀνακτόρων Welckerus.

697

Athenaeus II. p. 40 a. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἢ γίνεται κατὰ τὴν μέθην—Σοφοκλῆς φησι “Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.”

698 699

Athenaeus III. p. 99 d. et ex eo Eustathius p. 1944, 26. Καὶ Σοφοκλῆς δέ που ὁ ποιητὴς τὸν φύλακα μοχλὸν που ὠνόμασεν ἐν τούτοις

Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός.

κὰν ἄλλοις δέ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχευ τὴν ναῦν

Ναῦται δ' ἐμῆρύσαντο νηὶς ἰσχάδα.

700

Athenaeus VII. p. 277 b.

Χορὸς δ' ἀναΐδων ἰχθύων ἐπερρόθει,
σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

V. 1. ex tragico affert Clemens Alex. p. 787. Probabilis Bergkii conjectura est χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων—, collato Etym. M. p. 595, 1. Μύνδος· μύνδος ἰχθύς, Σοφοκλῆς, ὁ μὴ αἰδᾶν. Scribendum autem μυνδῶν. Nam oxytonum esse annotarunt Stephanus Byz. s. v. Βάλδος et Arcadius p. 48, 11., uterque ex Herodiano. 2. Legebatur σαίνουσιν. Correxerit Brunckius.

701

Athenaeus X. p. 428 a. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν ᾧ * σατυρικῶ φησιν ὡς
ἄρα

Τὸ πρὸς βίαν

πίνειν ἴσον πέφυκε τῷ διψῇ κακόν.

Legebatur κακὸν πέφυκε τῷ διψῇ βίᾳ. Correxuit Meinekius.

702

Athenaeus X. p. 433 e. Τὸ διψὸς γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν
ἐμποιεῖ τῆς περιττῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησι

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ

οὐκ ἂν πλεόν τέρψεαι ἢ ᾧ πινεῖν διδούς.

V. 1. προσφέρων σοφά] Hae locutione utuntur Eurip. Med. 298.

et Arist. Thesm. 1130.

2. ἢ πινεῖν Porsonus pro μὴ πινεῖν.

Casaubonus ἢ πινεῖν.

703

Athenaeus XI. p. 783 f. Ἀρύβαλλος—λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν
ἄρυστιν. Σοφοκλῆς

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,

ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Hesychius, Ἀρύστεις: τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αἰτὰ καὶ ἀρυστή-
ρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν.

704

Athenaeus XV. p. 688 a. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας
τοῦ φόβου πεποίηκε λεγούσας

Θυμῷ δ' οὐτις φαιδρὰ χορεύει

τάρβους θυγάτηρ.

V. 1. οὐ τις Epitome. οὐ'τι codex.

705

Etymol. M. p. 601. extrema, Νεῖκος: ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ
νείος ἐοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἀρμόζει. Σοφοκλῆς

Ἕβρις δὲ τοι

οὐ πάποθ' ἤβης ἐς τὸ σῶφρον ἔκετο,

ἀλλ' ἐν νείῳ ἀνθεί τε καὶ πάλιν φθίνει.

V. 2. ἤβης eis (debebat eis) τὸ σῶφρον Pierseus pro ἡβήσσει τ
σῶφρον. 3. πάλιν φθίνει libri meliores. Vulgo φθίνει πάλιν

706

Clemens Alex. Paedag. III. p. 286. Ἀβροδίατον ἐπονευδίζω
 νεανίαν ὃ Σοφοκλῆς λέγει

Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

ἐμπρέπεις Piersonus pro ἐμπρεπείς. Similis Euripidis in Antiopa
 versus fuit γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.

707

Clemens Strom. V. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
 σοφοῖς μὲν αἰνυκτῆρα θεσφάτων ἀεὶ,
 σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεὶ διδάσκαλον.

V. 2. 3. profert Plutarchus Moral. p. 406 f.

708

Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 329, 20.
 Τὸ ἐτήρ παρὰ τὸ ἔτος· Σοφοκλῆς

Ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίοις.

γράφεται δὲ καὶ εὐείρας. Apud Cramerum ἐρέξας et εὐείρας. Cor-
 rexist L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 2150.

709

Clemens Strom. II. p. 494. Εὐ γοῦν ἡ τραγῳδία ἐπὶ τοῦ Ἄιδου
 γράφει

Πρὸς δ' οἷον ἤξεις δαίμον' ὥς ἔρωτα,
 ὃς οὔτε τοῦπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
 οἶδεν, μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἀπλῶς δίκην.

V. 1. δαίμον' ὥς ἔρωτα] ἐξερω τάχα Nauckius. 2. Plutarchus
 Mor. p. 761 f. μόνῃ θεῶν ὃ Ἄιδης ἔρωτι ποιεῖ τὸ προστατιτόμενον
 καίτοι πρὸς γε τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς "οὔτε—δίκην." οἶδε,
 μόνην δὲ στέργει Plut. ᾗδαι, μόνην δ' ἔστεργε Clemens.

710

Plutarchus Vit. Timol. c. 36. p. 253. Τῶν δὲ Τιμοκλέους ἔργων
 οὐδέν ἐστιν ᾧ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους (τιμοκλέους duo codices), ὥς
 φησι Τίμαιος, ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν

ὦ θεοὶ, τίς ἄρα Κύπρις, ἢ τίς ἕμερος
 τοῦδε ξυνήψατο;

711

Plutarchus Vit. Pompeii c. 78. p. 661.

Ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου ὅτι δοῦλος, κὰν ἐλεύθερος μὲν.

Affert etiam Mor. p. 33 d. 204 e. et Appian. B. Civ. 2, 85. et
omisso poetae nomine DioCassius 42, 4. Diog. L. 2, 82. V. 1.
γὰρ ὡς] δὲ πρὸς ap. Plutarchum.

712

Plutarchus Vit. Alexandri c. 7. p. 667.

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἄμα.

Omisso poetae nomine Mor. p. 767 f.

713

Plutarchus Vit. Demetrii c. 45. p. 911. Ὁ Σοφοκλέους Μενέ-
λαος ταύτην εἰκόνα ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν

Ἄλλ' οὐμός ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῇ θεοῦ
τροχῇ κυκλείται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὥσπερ σελήνης θ' ὄψις εὐφρόνας δύο
στήναι δύναται ἂν οὐποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδύλου πρῶτον ἔρχεται νέα
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
χάτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
πάλιν διαρρεῖ κατὰ μηδὲν ἔρχεται.

V. 4. εὐφρόνας Brunckius pro εὐφρόνας. 5-8. attulit Moral.
p. 282 b. 517 d. v. 5. 6. Tzetzes ad Hesiodi Ἔργ. v. 780. 8.
κατὰ] καὶ τὸ ap. Plutarchum in Vita Demetr.

714

Plutarchus Vit. Artax. c. 28. p. 1025.

Ταχεία πειθῶ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

715

Plutarchus Moral. p. 16 a. Ἀρχὴ γὰρ αὕτη παιδεύσεως

Ἔργου δὲ παντὸς ἦν τις ἀρχῆται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς εἶσθ' οὕτως ἔχειν,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Antiphontis sententiam ap. Joann. Damasc.

in Gaisfordi Append. ad Stobaei Ecl. p. 730, 12. comparavit Nauckius, πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶ παιδευσιν· ὅτω γάρ τις πράγματος κἂν ὁπουοῦν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσῃται, εἰς καὶ τὴν τελευταίην ὀρθῶς γίγνεσθαι.

716

Plutarchus Moral. p. 17 c.

Στενωπὸς Ἄιδου καὶ παλιρροία βυθοῦ.

παλιρροία pro παλίρροια mutato accentu dictum metri caussa, ut ἀγνοία et alia hujusmodi apud Sophoclem aliosque.

717

Plutarchus Moral. p. 21 a. Τοῦ Σοφοκλέους

Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ᾔῃ.

καὶ μὴν σοῦ γε ἀκηκόαμεν ὥς

οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

718

Plutarchus Moral. p. 21 b. Τὰ Σοφοκλέους, ἐν καὶ ταῦτά ἐστι

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ.

καὶ

Οὐδὲν κακίῳ πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονοῖ.

Quibus tertium addit fragmentum, de quo diximus supra ad fragm. 519.

719

Plutarchus Moral. p. 21 f.

Ὡς τρισόλβου

κεῖνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη

μύλωσ' ἐς Ἄιδου· τοῖσδε γὰρ μόνους ἐκεῖ

ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακά.

"In fabulae loco, unde haec derivata, mentio erat forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσταις ἀνακειμένου, cujus Sophoclem auctorem laudat scholiastes comici ad Ranas 347." ВРУСК. Scholiastae verba sunt, λειμὼν γὰρ ἀνάκειται καὶ ἄνθη ἀνεμένα τοῖς μύσταις ἐν τῷ πεδίῳ. δηλοῖ δὲ καὶ Σοφοκλῆς. Ad Triptoleum retulit Welckerus.

720

Plutarchus Moral. p. 23 c. et omisso poetae nomine p. 157 b.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

168

Τυφλὸς γάρ, ὃ γυναῖκες, σὺδ' ὁρῶν Ἄρης
συνὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.

721

Plutarchus Moral. p. 77 b. et 619 a.

Ὅτε δ' ἔρως δῆγμα παιδικῷ προσῆ.

παιδικῷ Valckenarius pro παιδῶν. Vocabulum altero loco ex-
cidit.

722

Plutarchus Moral. p. 84 b. Ἡ δὲ προκοπὴ τὰς ὑπερβολὰς πρό-
τερον καὶ τὰς δεξιότητας τῶν παθῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἄσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,
κατὰ τὸν Σοφοκλέα.

723

Plutarchus Moral. p. 98 A.

Τὰ μὲν διδασκὰ μανθάνω, τὰ δ' εὐρετὰ
ζητῶ, τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἤτησάμην.

V. 2. τὰ δ' εὐκτὰ] τὰ δ' ἕτερα codices Parisini.

724

Plutarchus Moral. p. 99 a. Clemens Protreptico p. 78.

Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λεῶς,
οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς
λείκνοισι προστρέπεσθε.

V. 1. Hinc Hesychius χειρῶναξ λεῶς et Pollux II, 151. χειρώ-
νακτες παρὰ Σοφοκλεῖ. 3. Hesychius, Λείκνοισι προστρέπεσθαι·
λείκνα ἰστάντες προσάγεσθαι· ἃ ἐστὶ κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο,
ἄπερ εἰσὶ καρποὶ πύρμιοι. Ex eodem loco fabulae (Pandorae, ut
probabiliter conjecit Hermannus Opusc. vol. VII. p. 331.) sumta
sunt quae partim metro soluta attulit Plutarchus Mor. p. 802 b.
τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς, οἱ
παρ' ἄεμμοι τυπάδι βαρεῖα καὶ πληγαῖς ὑπακούουσιν ὕλην ἄψυχον δη-
μιουργοῦντες. Ex quo loco intelligitur Sophoclis hos versus esse ;
nam Plutarchus supra et Clemens omiserunt nomen poetae.

725

Plutarchus Moral. p. 107 b.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, στίνεις,
εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέροι ;

726

Plutarchus Moral. p. 141 e. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσι^{ον} ὁ γύ-
ρανος ὁ Σικελικὸς ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν. ὁ δὲ
Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπὼν "Ταῦτα τὰ κόσμα κατασχευεῖ μου
μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας." πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς
τοῦτο εἶπεν

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλήμων, ἀλλ' ἀκοσμία
φαίνεται' ἂν εἶναι, σὼν τε μαργότης φρενῶν.

727

Plutarchus Moral. p. 280 f. Διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ἐξυβρίζουσι
καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὥς που καὶ Σοφοκλῆς πεποιήκει

Σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὥς εὐφορβίῃ·
γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης.

V. 1. σφαδάζεις] Scribebatur σφαδάζεις sine iota subscripto : de
quo v. quae in Thesaurο dicta sunt. 2. πλήρης] πλήρης βορᾶς
E. A. I. Ahrensius.

728

Plutarchus Moral. p. 394 b.

Οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα.

Φίλα si scripsit, generis est neutrius. Sed probabilius est φίλη,
ut Nauckius. Νάβλα, εἶδος ὀργάνου, Phot. p. 285, 7. .

729

Plutarchus Moral. p. 414 e. Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ δεδοτὸς ἄν-
θρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδέν· ὥστε θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δὲ οὐ,
κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Fortasse respicitur locus Oed. Col. 607.
μόνοις οὐ γίγνεται | θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ κατανεῖν ποτε, | τὰ δ' ἄλλα
συνχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος. Monuit Nauckius.

730

Plutarchus Moral. p. 417 f. Ὁ Σοφοκλέους Ἀδμητος (εἶπε περὶ
'Απόλλωνος)

Οὐμός δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

731

Plutarchus Moral. p. 458 e. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον Σοφοκλῆς καὶ
τὸν Εὐρύπυλον ὀπίστας, Ἐκόμπας' ἀλοιδόρητα, φησὶν.

Ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκίῳ ἔπλεον.

732

Plutarchus Moral. p. 463 d. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλείστα φαρῶν αἰσχροὶ φαράσεις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῶν ἐπεμβαίνειν καὶ κολοῦειν. Iterum affert p. 481 f.

733

Plutarchus Moral. p. 468 b. Ὡσπερ οἱ Σοφοκλέους ἱατροὶ

Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ.

P. 463 f. scriptum πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν. Et p. 923 a. πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν. Quae scriptura probabilior duabus prioribus.

734

Plutarchus Moral. p. 504 c. (et p. 810 c.) Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πραινὼν ἠθικῶς τοῦτο εἶρηκεν
Οὐ μέμφομαι σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Ad Ἀχαιῶν σύνδειπνον refert Brunckius.

735

Plutarchus Moral. p. 511 f. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσι σαυτὸν ἔθιξε σιωπᾶν, μέχρι οὐ πάντες ἀπείπωνται τὴν ἀπόκρισιν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταῦτό καὶ δρόμου τέλος,
ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

736

Plutarchus Moral. p. 530 a. Κακὴ δὲ (ἡ δυσωπία) θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος, ὥς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχὸν "Ἐπείσας, ἐξέθωψας."

737

Plutarchus Moral. p. 625 d. Σοφοκλῆς περὶ τῶν γερόντων

Βραδεία μὲν γὰρ ἐν λόγοις προσβολὴ

μόλις δὲ ὥστος ἔρχεται τρυπωμένου,

πόρρω δὲ λείσσω, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

V. 3. πόρρω αὐτ Plutarchus aut librarius posuit. Sophocles πρόσω scripserat.

738

Plutarchus Moral. p. 640 a. Καὶ Σοφοκλῆς εἰρηκὲς πού περὶ τ

Τρώων ὡς “Φίλιπποι καὶ κερουλκοὶ, σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῃ παλασται.” δὲ post κωδωνοκρότῃ transposuit Bergkiius, metri indicio.

739

Plutarchus Moral. p. 732 d. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος

“Ἀπαντα τὰ γένηντα πρῶτον ἦλθ’ ἀπαξ.

Ita Valckenarius Diatrib. p. 222. Vulgo ἀπαντα τὰ γένη τὸ πρῶτον ἦλθεν. Artemidorus IV, 59. Τοῦτο τὸ λαμβεῖον

“Ἀπαντα τὰ δόκητα πρῶτον ἦλθ’ ἀπαξ.

740

Plutarchus Moral. p. 758 f. Ἐνθουσιασμῷ δὲ τὸ μαυτικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Κἀπὶ Κυρβάντεσσι χορεύσατε,

φησὶ Σοφοκλῆς. Κυρβάντεσσι pro Κορυβαίντεσσι praebuerunt codices Parisini apud Duebnerum. De qua forma pluribus dixi in Thesauro vol. IV. p. 2136.

741

Plutarchus Moral. p. 768 f.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι

χαίρουσιν, οἱ δ’ ἔχοντες εὐχονται φυγεῖν.

Omisso poetae nomine omissisque verbis φίλων τοιούτων haec affert p. 94 d.

742

Plutarchus Moral. p. 788 b. 792 a. 1129 d.

Λάμπει γὰρ ἐν χρεΐαισιν ὥσπερ εὐπρεπῆς

χαλκός, χρόνῳ δ’ ἀργήσαν ἤμυσε στέγος.

V. I. εὐγενῆς p. 1129.

743

Plutarchus Moral. p. 854 f. Ἀλλὰ

Δειδὼν τὸ τὰς Πειθοῦς πρόσωπον,

ὡς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

744

Plutarchus Moral. p. 959 e. Ἐλαφοὶ δὲ—ἐσθιόμενοι προβάτων καὶ κυνῶν ἐνιαχοῦ καὶ ἵππων κρέα προῦξένησαν “Τιθασὼν δὲ χῆνα καὶ περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτην (sic H. Stephanus pro οἰκέτην) τε,” Σοφοκλῆς (ὡς Σοφοκλῆς Nauckius) οὐχ ὡς γαλῶ καὶ αἰλουραὶ τρεφῆς

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

167

ἔνεκα διὰ λιμὸν, ἀλλ' ἐφ' ἡδοῇ—κατακόπτοντες ὅσον ἐστὶ τῇ φύσει
φορικὸν καὶ θηριῶδες ἔρωσαν. Pollux III, 82. οἱ μέντοι ποιηταὶ
καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους οἰκίας ἀνόμαζον, ὅπου γε καὶ “περισσότερον
οἰκέτιν.”

745

Plutarchus Moral. p. 985 a. Ἄλλα ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφο-
κλείους δεδογμένον ἐστίν

Εὐ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος

σύγκολλα τᾶμφοῦν ἐς μέσον τεκταίνεται.

τ' ἀμφοῦν ἐς μέσον unus codex. Ceteri τ' ἐς μέσον ἀμφοῦν.

746

Plutarchus Moral. p. 1100 c. Ὑπὸ χαρᾶς ἡρῆθ κατὰ τὸν Σοφοκλέα

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυνώμενος.

Huc spectat Hesychii glossa Πάππος ἀκάνθης.

747

Scholiasta Eurip. Rhesi 105. Εἶθ' ἡσθ' ἀνὴρ εὐβουλος : ἔμπαλιν
ὁ Σοφοκλῆς,

Εἶθ' ἡσθα σῶφρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα.

Σοφοκλῆς pro σοφὸς Cobeti emendatio est. τᾶργα τοῖς λόγοις ἴσος
conjecit Nauckius. Ἔργα θ' οἷς λέγεις ἴσα (vel ἴσος) Meinekius.

748

Scriptor vitae Homeri in Opuscul. Mythol. Thom. Gale p.
367. (Plutarchi vol. 5. p. 1197. ed. Wytt.) Πάλιν δὲ τὸ Ὀμήρου
(Π. Γ, 65.)

Οὐ τοι ἀπὸ βλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,

Σοφοκλῆς παρέφρασεν εἰπὼν

Θεοῦ τὸ δῶρον τεῦτο· χρὴ δ' ὅς' ἂν θεοὶ

διδῶσι, φεύγειν μηδὲν, ὃ τέκνον, ποτέ.

749

Schol. Homeri Iliad. A, 423. Χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν
ποιητῶν τῇ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. Σοφοκλῆς

Ἐγὼ κατ' αὐτὸν, ὥς ὄρῃς, ἐξέρχομαι.

750

Schol. Homeri Iliad. I, 453. Σοφοκλῆς

Ὅς μὴ πέπονθε τὰμὰ μὴ βουλευέτω.

751

Eustathius p. 1237. Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐφύχως ἔτι διάκειται, καὶ διερχῶ ποδὶ, καθ' Ὁμηρον, ἢ χλαυρὸν γένυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων, βαίνει, καὶ οὕτω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶσι ποδὶ χρώμενον, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Conf. fragm. 831.

752

Eustathius p. 1538. Λέγει δὲ πού καὶ Σοφοκλῆς τὰ, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρὺς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. "Fefellit procul dubio memoria Eustathium : quae tanquam Sophoclis profert, tragicum minime redolent ; Aristophanis potius esse crediderim." BRUNCK.

753

Cicero ad Atticum II, 16. Cneus quidem noster jam plane quid cogitet nescio :

Φυσῆ γὰρ οὐ σμυκροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβεΐας ἄτερ.

Longinus περὶ ὑψους c. III, 2. Γελᾷται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου. φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, οὐ σμυκροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβεΐας δ' ἄτερ.

754

Dionysius Halic. de Comp. Verb. c. 9. p. 66. edit. Upton. (vol. 5. p. 50. Reisk.)

Μύω τε καὶ δέδορκα καζανίσταμαι,
πλέον φυλάσσω αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι.

V. 2. πλέον correxi pro πλείον.

755

Scholiasta Pindari Olymp. I, 97. "Ἐμοι δὲ ὅτι τρία λέγεται κοινῶς καὶ τὰ πρὸς τὸν θάνατον συνεργούντα, ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός. Σοφοκλῆς Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν εἴσομαι.

756

Scholiasta Pindari Pyth. II, 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς

᾽Ωνὴν ἔθου καὶ πᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ
Σιδώνιος κάπηλος.

757

Scholiasta Pindari Pyth. IV, 213. Γίνεται τοῦτο, ἐπειδὴν ὑπέρ-
μετρος χαρὰ ἐπιπέσῃ, ὥστε ἀκουσίως δακρύειν. Σοφοκλῆς

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
δοῦν τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

758

Scholiasta Pindari Pyth. IV, 221. Ὑπέρεια κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς,
ὡς Σοφοκλῆς,

ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ,
Ὑπέρεια κρήνη, νῆμα θεοφιλέστατον.

759

Scholiasta Pindari Nem. X, 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατον
ποτὶ δύσεται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς
τῷ ἔσχάτῳ ἀντὶ τοῦ πρώτου

Ἦδη γὰρ ἔδρα Ζεὺς ἐν ἔσχάτῳ θεῶν.

Brunckius ἔχει γὰρ ἔδραν.

760

Scholiasta Aeschyli Persar. v. 181. Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ'
εὐείμονε—eis ὕψω μολεῖν : ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τὸ δὴ ἡπείρω μολεῖν.

Quae corrupta apud Herodianum Pierson. p. 434. τὸ pro τὰ
correxuit Blomfieldus. "Suspisor non Sophoclis hunc esse ver-
sum, sed comici poetae, qui Aeschylea verba δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
quibus significantur δύο ἡπείρω Europa et Asia, in risum ver-
terit." NAUCK.

761

Scholiasta Euripidis Orest. v. 480.

Ὅργῃ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὴς
ἐν χειρὶ θήγει, σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

V. 1. κοπὴς ex codicibus restitutum pro νοτίς. 2. χειρὶ] χρωτὶ
Ribbeck. ad Trag. Lat. p. 287. qui versus hos de Telamone dictos
esse in Teucro tragoedia conjicit. σὺν Matthiae pro ἐν.

762

Scholiasta Euripidis Orest. v. 592.

Ἄσδ γὰρ σὺ πιάτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

"Proverbialis est senarius sine auctoris nomine saepe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. I. cent. III. 9." BRUNCK. Affertur ab Zenobio Prov. II, 44. Diogeniano I, 58. scholiasta Aeschylī Agam. 33. Stobaeo Ecl. I, 3, 32. p. 122. Suida s. v. 'Αεί. Proverbium tragicum appellat Eustathius p. 1084, 1. 1397, 18.

763 764

Scholiasta Euripidis Med. v. 33. 'Ατιμάσας ἔχει : 'Αττικῶς ἀντὶ τοῦ ἡτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς

Παῖδας γὰρ οὗς ἔφυς' ἀναλώσας ἔχει

καὶ πάλιν

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

"Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur." BRUNCK.

765

Scholiasta Aristophanis Nub. v. 1162. exscriptus ab Suida in Λυσανίας, Λυσανίας πατρῶν μεγάλων κακῶν : λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας—τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα

Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν

καὶ παυσανίαν κατ' 'Ατρείδαν.

κατ' 'Ατρείδαν Bentleius. Ego κατ' 'Ατρείδαν. Libri καὶ 'Ατρείδαν.

766

Schol. Aristoph. Avium v. 515. Δείον εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου εἶπεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. οὕτω γὰρ Πίνδαρος "εὐδὲ δ' ἀνὰ σκάπτρῳ Διὸς αἰετός." καὶ Σοφοκλῆς

Ὁ σκήπτροβόμων αἰετός, κύων Διός.

767

Schol. Aristoph. Avium v. 1240. "Ὅπως μὴ σὺν γένος πανώλεθρον | Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη : τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφοκλείων

Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαστραφῇ.

768

Schol. Aristoph. Lysistratae v. 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρύς : ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπακέναι. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. "Ὁμηρος (Il. O, 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυσέησιν ἰάνθη.

καὶ Σοφοκλῆς (κατὰ τὸ ἐναντίον add. Suidas in τοξοποιῶν)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

171

Ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἑκταβῇ χαρῇ.

Codex ἑκταβῇ. Suidas *ἰώνθῃ*, quod ex versu Homérico irrepsit. Veram scripturam habet schol. Homeri Π. Ο, 101. *Μέτωπον* : Σοφοκλῆς “Ὡς ἂν Διὸς μ. ἑκταβῇ χ.”

769

Philo Judaeus vol. II. p. 448. Τὸν ἐψευδῶς ἐλεύθερον ἀναζητῶμεν, φ' *μόνη* τὸ αὐτοκρατὲς πρόσσεσι—ἀναφθέγγεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφώκλειον, οὐδὲν τῶν Πυθυχρήστων διαφέρων, Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἰς. Sophoclis versus, non nominato poeta, servavit Aristoteles Eth. Eudem. VII, 10. p. 1242, 37. Ἡ δὲ τῶν ἀδελφῶν (φίλων) πρὸς ἀλλήλους ἐταιρικὴ μάλιστα ἢ κατ' ἰσότητα,

Οὐ γάρ τι νόθος τῷδ' ἀπιδείχθην,

ἀμφοῖν δὲ πατὴρ αὐτὸς ἐκλήθη.

Ζεὺς ἐμὸς ἄρχων, θνητῶν δ' οὐδεὶς.

V. 1. ἀπιδείχθην—αὐτὸς Nauckius pro ἀπιδείχθῃ—αὐτός. 3. Verba θνητῶν δ' οὐδεὶς ab Aristotele omissa ex Philone addidit Bergkiius.

770 771

Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phaenom. cap. I. initio p. 122. :

Μισῶ μὲν ὅστις τάφωι περισκοπεῖ, φησὶν ὁ Σοφοκλῆς. et paullo post ubi de astronomiae inventori-bus, Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρία τὴν εὕρεσιν ἀναφέρει λέγων “Πᾶς προσ-κυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου.” Cum loci prioris sententia Nauckius comparavit Ennii verba p. 35. ed. Ribbeck. *Quod est ante pedes nemo spectat, caeli scrutantur plagas.* Eupolidis fragmentum apud Diog. L. IX, 50. ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος | περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει. et Platon. Theaet. p. 174 a. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 172.

772

Scriptor vitae Arati apud Petavium p. 151. (vol. II. p. 437. Buhl.) Οἱ δὲ Δία τὸν ἥλιον νοήσαντες λέγουσιν ὅτι καὶ Σοφοκλῆς Δία τὸν ἥλιον καλεῖ λέγων,

Ἥλιος οἰκτείρεέ με,

ὅν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν

καὶ πατέρα πάντων.

V. 1. ἥλιος οὐκτεῖρεύ με πάντων Brunckius pro ἥλιος κτεῖρει ἐμί
οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν πατέρα πάντων. Ἕλιος ἐπιοικτεῖρεύ με
Wagnerus. Sophoclis hos versus esse incertum videtur Bern-
hardyo Hist. lit. Gr. vol. II. p. 797. (309. ed. sec.)

773

Scholiasta Aristidis vol. III. p. 681, 33. Καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι,

Σοφοκλέους ἐν, παροιμιῶδες γέγονε. Ex Sophoclis Oedipo affertur
ibidem p. 85, 23. sine poetae nomine ab schol. Sophoclis Electr.
v. 188. et schol. Eurip. Phoen. 403. ubi recte ἀνδρὸς pro φίλου,
ut apud Zenobium I, 90. Diogenian. I, 79. Spectat ad h. v.
Aristides vol. I. p. 112, 5. 268, 11. Jebb.

774

Stephanus, Αἶα : πόλις Κολχων—ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας ἄλλη, ἐν
μείμηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας λέγων “Εἰς Αἶαν πλέων,” τῆς
δὲ δευτέρας οὕτως

“Ἐστὶν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

775

Stephanus, Ἀνακτόριον : Ἀκαρνανίας πόλις—τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτο-
ριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἢ γῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δὲ
φησὶ διὰ διφθόγγου

Ἀνακτόρειον τῆσδ’ ἐπάνυμον χθευός.

Similiter Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 267 D.

776

Stephanus, Ἀρτάκη : πόλις Φρυγίας—τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηεύς· Σο-
φοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς εἶπε

Τί μᾶλλον Ἀρτακῆς τε καὶ Περκάσιοι;

Apud Stephanum Ἀρτακεῖς.

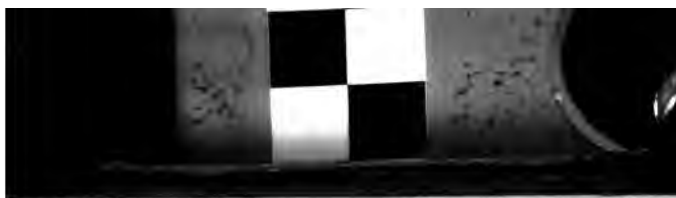
777

Scholiasta Hesiodi Theogon. v. 30. Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδωκ, δάφ-
νης ἐριθηλείος ἕζων· παρόσσω ἢ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐκθυσιασ-
μούς. Σοφοκλῆς

Δάφνην φαγὼν δόδοντε πρὶε τὸ στόμα.

778

Dicaearchus de statu Graeciae p. 16. edit. Hudson. (vol. 1.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

178

p. 103. ed. Mueller.): Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσηχημασιέσται τε καὶ εὐπρεπέσται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς

Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους,
οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θηταὶ θεοὺς.

779

Joannes Damasc. in Gaisfordi append. ad Stobaeum vol. IV.

p. 34. (sive post Stob. Ecl. p. 725, 16.) Σοφοκλέους

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
χωρῶμεν φθῆ, παῖδες, ἐς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεὶ,
ἕως ἂν ἐξῇ μαθάνων βελτίονα. 5
παῖς δ' ὃν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,
αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μαθάνων ἄνευ πόνου·
τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.
ταῦτ' οὖν φυλαξόμεσθα, καὶ μοχθητίον, 10
ὃ παῖδες, ὥς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι κάποδημοῦντος πατρός.

V. 2. ἐς scripsi pro εἰς. 4. προσλαμβάνειν] προσμαθάνειν
G. A. Hirschigius. 5. μαθάνειν] λαμβάνειν Nauckius. 6.
ὃν] οὖν Nauckius. ἐπίσταται] ἐπίστασθαι codex. 7. αὐτοῦ
Bergkii. αὐτῶν codex. 8. τὰ—διδάσκαλον Brunckius. τὴν—
διδασκτὸν codex. ἦν] ἂν codex. 12. κάποδημοῦντος corruptum
videtur. μήτ' ἀδημοῦντος Nauckius in Leutschii Philologo vol.
XII. p. 193. Idem recte judicat versus hos non Sophoclis
esse, sed poetae aliquanto inferioris.

780

Joannes Damasc. l. c. p. 31. (=721, 15.)

Ἀμνήμονος γὰρ ἄνδρὸς ἀπόλλυται χάρις.

Scribendum ἄλλυται, nec Brunckii probanda opinio, qui non
hunc, sed praecedentem versum, in codice Anaxandridi tribu
tum, tragici esse putat, Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίττει χάριν

781

Strabo IX. p. 399. Τὸ Ἀμφιάρειον—ἔπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρειον, ὡς φησι Σοφοκλῆς

Ἐδίξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνη
αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετραωρίστῃ δίφρῳ.

782

Strabo XV. p. 687. Παρὰ Σοφοκλεῖ δέ τις ἐστὶ τὴν Νύσαν καθυμῶν ὡς τὸ Διονύσου καθιερωμένον ἔρος

Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχισμένην
βροτοῖσι κλεινὴν Νύσαν, ἥν ὁ βοῦκερος
Ἰακχος αὐτῇ μαῖαν ἡδέιστην νέμει,
ἔπου τις ὄρευσ οὐχὶ κλαγγάνει

καὶ τὰ ἐξῆς. Ad Triptoleum rettulit Welckerus.

783

Plutarchus Moral. p. 75 b. Εἰ μηδεμίαν αἱ προσκοπαὶ ποιοῦσι τῆς ἀφροσύνης ἄνεσιν, ἀλλ' ἴσθ' σταθμῇ πᾶσιν ἡ κακία περιθεμένη
Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

Etymolog. M. p. 590, 8. Μολιβδος καὶ μολυβδος. εἰ μὲν ἔστιν, τὸ δ' οὐκ ἔστιν, ὅλον "Καὶ μολιβδος ὥστε δίκτυον κατήγε (codex unus κατή, i. e. κατήγαγε, ut Sylburgius)" Σοφοκλῆς. Conf. Pierson. ad Moer. p. 257.

784

Schol. Theocriti XV, 48. Σοφοκλῆς

Τὸ πάνσοφον κρότημα λαίργου γόνος.

Τὸ additum.

785

Priscianus vol. II. p. 415. Krehl. *Aeschylus in* Ἐπὶ ἐπὶ Θήβας (488.)

Ἰππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.

In principio enim trochaicum posuit, quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in hoc

Ἀλφεισίβοιαν, ἥν ὁ γεννίστες πατήρ.

His addi potest alterum ex Aeschyli fabula exemplum ubi ea-

dem productio Παρθενοπαίου nomini est adhibita. Nam inter versus 525. 526.

Οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω,

πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις—

nomen ducis Argivi desideratur, quod ex sequentibus versibus colligi potest ab Aeschylo his verbis faisse memoratum,

Παρθενοπαῖον Ἀρκάδ', Ἀταλάντης γόνον.

Sensit defectum verborum interpolator, qui infra tres versus ab se confictos (546—548.) inseruit, quorum medius hic est,

Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοῖσδ' ἀνὴρ—

sed non sensit quam absurdum sit nomen ducis, quod in sex reliquis nuncii orationibus constanter in principio memoratur, hic in extrema demum narrationis parte inferri: nisi quis credere malit interpolatorem legisse in exemplari suo priorem versum ex eoque suum composuisse Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοῖσδ' ἀνὴρ —. Sine istiusmodi productione Ἰππομέδοντος et Παρθενοπαίου nomina in trimetris cum anapaesto ponere maluit Sophocles Oed. Col. 1317. 1320. ut Euripides quoque fecit in Phoenissis 126. 1113. 150. 1106. Sed in Suppl. 889. ubi in epte legitur ὁ τῆς κυναγού δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος | παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος, qua scriptura fit ut Parthenopaeus non vir, sed puer esse videatur, παῖς delendum et Παρθενοπαῖος Aeschyli exemplo syllaba secunda producta dictum videtur. Eandem libertatem in adjectivo φαειχίτῳ sibi sumsit Aeschylus Choeph. 1049.

Φαιχίτῳ καὶ πεπλεκτασημέναι,

quod observavit Tzetza in Crameri Anecd. Oxon. vol. III. p. 358. Mirabilius est εἶεν ἀκούω in eadem fabula v. 657. et apud Aristoph. Pac. 663. in initio trimetri positum, formula, ut videtur, in vita communi usitata, quod ignorarunt librarii qui εἶεν γ' ἀκούω apud Aristophanem scripserunt, ut legitur in libris deterioribus.

786

Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 223. 11. Εἰκός—ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος “ῥήξασα κίρκους” πο Σοφοκλεῖ.

787

Herodianus *περὶ μονήρους λέξεως* p. 34, 3. Παρὰ Σοφοκλεῖ “Ὁ (οὐ Blochius) σκέπαρνος οὐδὲ πριάνος πληγαί”. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικός λέγει σκέπαρνος ἐπ’ εὐθείας ἀρσενικῆς ἐν ἐτέρους ἐθῆλωσα.

788

Herodianus *περὶ μονήρους λέξεως* p. 42, 23. Μάτη, *ἔνθεν* καὶ γενικῇ παρὰ Σοφοκλεῖ “Ὅθ’ τί τοι μέτρον μάτας.”

789 790

Grammaticus Bekkeri p. 128, 27. *Ἄν—*τρίς ἐν μῶ συντάξει*—παρὰ Σοφοκλεῖ “Πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ | θάνοιμ’ ἂν;” Vereor ne grammaticum vitiosa deceiverit codicis sui scriptura πῶς ἂν οὐκ pro πῶς ἄρ’ οὐκ.

791

Plutarchus Lycurgi et Numae Comp. c. 3. p. 77 a. ubi de φαινομηρίσι Lacaeenis agit, Τῶ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνεραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ’ ἀνεπτύσσοντο καὶ συναργύμουν ὄλον ἐν τῷ βαδίζῃ τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γεγνημένον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις

Καὶ τὰν νέορτον, ἃς ἔτ’ ἀστολος χιτῶν

θυραῖον ἀμφὶ μηρόν

πτύσσεται, Ἑρμόναν.

V. 1. νέορτον Valckenarius pro νεοργόν, quod in uno cod. νεοργόν scriptum. Ad Hermionam rettulit Valckenar. *Diacr.* p. 221., ad Ἑλένης ἀπαίτησιν Bruckius.

792

Grammaticus Darmstadiensis in Actis Monac. II. p. 515. “Ἔστι δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήληκας· Σοφοκλῆς ἐν *ἰάμβῃ*” καὶ φήληκας δὲ φαμέν τοὺς πλατῶντας τὴν ὄψιν ὡς πεπεύρους. Hermannus Opusc. vol. III. p. 41. suspicatur ἐν Νόβῃ.

793

Scholiasta Soph. Oedip. Col. 793. Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπῶλλον παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ (Ἰφίγενείᾳ αὐτὸς Οἰκλείῃ) φησί.

794

Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 268, 24.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

177

Τὸ παθητικὸν λείλημμαι· Σοφοκλῆς
Οἶμοι, λείλημμαι.

795

Etymol. M. p. 207, 17. Βουβοίη : πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφο-
κλῆς Ὀνομακλεῖ (σοφος ὄνο κλεῖ codex unus)

Βουβοίη Δρύλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐτάσθη.

Non videtur Sophoclis esse, sed Alexandrini potius poetae,
velut Euphorionis, de quo cogitavit Meinekios ad Euphor.
p. 168., aut Callimachi, de quo Otto Schneiderus.

796

Pollux VI, 39. Ἀβρωτος (corrigere ἀβρώς cum Cobeto Mnemos.
vol. VIII. p. 244.): ὁ νῆστις, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ ἀβρωσία ἡ ἀσι-
τία.

797

Bekkeri Anecd. p. 336, 6. Ἀγάξεις : ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφο-
κλῆς.

798

Bekkeri Anecd. p. 336, 7. Ἀγάμετος : ἀντὶ τοῦ ἀγαμος. Σοφο-
κλῆς.

799

Suidas et Bekkeri Anecd. p. 325, 22. Ἀγίσματα : σεβάσματα,
ἀ ἂν τις ἀγάσαιοτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. Sine nomine poetae He-
sychius.

800

Bekkeri Anecd. p. 340, 22. Ἀγχαζε : ἀντὶ τοῦ ἀναχάρει. οὕτως
Σοφοκλῆς.

801

Photius p. 6, 8. et Bekkeri Anecd. p. 340, 26. Ἀγωγεύς : ὁ
ἰμᾶς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς.

802

Pollux III, 141. Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν ἀγωνοθήκην μοχθη-
ρῶς ἐκάλεσεν. Comparandum νομοθήκη, quod metri caussa pro
νομοθεσία dixit Timo Sill. ep. 35: εἰκαῖης νομοθήκης.

803

Bekkeri Anecd. p. 343, 11: Ἀδυόχειρας : ὡς Σοφοκλῆς.

804

Hesychius, Ἀδρέπανον : ἀδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς.

805

Bekkeri Anecd. p. 345, 13. Ἀδρύται : ἀδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς.

806

Bekkeri Anecd. p. 347, 25. Ἀείζων—Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθείαν εἶπεν “Ἀείζως γενεά.” ἀπὸ δὲ τῆς ζωῆς δισυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν.

807

Bekkeri Anecd. p. 347, 30. Ἀείζων πίνθος ἐρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς αἰείζων (codex αἰίζων) ἔλκος.

808

Bekkeri Anecd. p. 348, 17. Ἀζειν : τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Hesychius, Ἀζειν : στενάζειν ἢ ἐκπνέειν διὰ στόματος.

809

Bekkeri Anecd. p. 348, 26. Ἀζησία : οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ, τὴν εὐτραφή. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 822.

810

Bekkeri Anecd. p. 353, 4. Ἀθανμάστως : Σοφοκλῆς εἶπεν.

811

Bekkeri Anecd. p. 353, 5. Ἀθέμιστα καὶ ἀπόσια δρῶν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς.

812

Bekkeri Anecd. p. 352, 16. Ἀθρακτος : ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη ἐθράχθη Σοφοκλῆς λέγει.

813

Bekkeri Anecd. p. 362, 21. Αἱματορρόφον : Σοφοκλῆς
Τίσις δ' ἄνωθεν εἰσιν αἱματορρόφος.
εἰσιν Bekkerus. Codex ἐστὶν ἡ.

814

Bekkeri Anecd. p. 360, 18. Αἱματώσαι : ἀντὶ τοῦ φανεῦσαι. Σοφοκλῆς.

815

Bekkeri Anecd. p. 361, 2. Αἰολίζω : τὸ ποικίλλω. οὕτως Σο-

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

179

φοκλῆς. Schol. Theocriti 1, 56. Διολίζω τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱεροκλῆς (Σοφοκλῆς Toupius) "Μηδ' αἰδολίξε ταῦτα."

816

Bekkeri Anecd. p. 367, 15. Ἀκληρία : ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς.

817

Bekkeri Anecd. p. 367, 20. Ἀκόλαστος ὄχλος Εὐριπίδης (Hec. 607.) εἶπεν, ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς. Nisi στόμα scribendum cum Cobeto Nov. Lect. p. 428.

818

Bekkeri Anecd. p. 367, 32. Ἀκολουθία : ἡ ἀκολουθήσις. Σοφοκλῆς.

819

Bekkeri Anecd. p. 372, 13. Ἄκουε σίγα :—καὶ Σοφοκλῆς

"Ἄκουε σίγα" τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή ;

Similis Euripidis versus Hipp. 790. γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή ; ut alii quoque tragicorum versus sibi simillimi passim reperiuntur in fabulis quae integrae supersunt.

820

Bekkeri Anecd. p. 369, 13. Ἀκουσείων : ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Idem grammaticus p. 372, 14. Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη, ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. Nihili est ἀκουσέτην. Fortasse scribendum ἀκουσεῖων cum Dobraeo. Apud Hesych. Ἀκουσιῶν ἀκουστικῶς ἔχων. ubi Ἀκουσεῖων Nauckius.

821

Schol. Aristoph. Pac. 1164. in cod. Veneto, καὶ Σοφοκλῆς "Ὅστ' ἄλλο (σπέρμα addit codex Ven., quod ex superioribus repetitum delevit Bergk) φῖτυ πρῶτον" λέγει, ὃ ἐστὶ πρῶτον καὶ ὄριμον.

822

Bekkeri Anecd. p. 373, 13. Ἀκουσία : τὸ πρᾶγμα. Σοφοκλῆς Ἐφαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

823

Bekkeri Anecd. p. 373, 1. Ἀκουσίμη : ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφοκλῆς

Σπουδὴ γὰρ ἢ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. V. 1. Σπουδῇ] Σπουδῇ
Brunckius. Ποῦ δὲ Nauckius. 2. πρὸς θυραίων Brunckius.
προσθυραίων codex. Adjectivum ἀκούσιμος, metri causa fictum
pro ἀκουστός, non magis aliunde cognitum est quam ἀρήσι-
μος, quo usus est Philoct. 74. et ἀτήσιμος pro ἀτηρός Antig. 4.
si recte sic conieci pro ἀτης ἀτερ.

824

Bekkeri Anecd. p. 373, 15. Ἀεροφύσιον: τὸ τῇ χώνῃ προστιθέ-
μενον. Σοφοκλῆς.

825

Bekkeri Anecd. p. 383, 4. Ἀλείσω: ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφο-
κλῆς.

826

Bekkeri Anecd. p. 383, 11. Ἀλίνουσι: ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι.
Σοφοκλῆς.

827

Bekkeri Anecd. p. 383, 31. Ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Σοφοκλῆς
καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. Nullum est praesens ἀλκά-
θω, sed aoristus ἀλκαθεῖν, de quo verborum genere dixi in annot.
ad Electr. 396. et Cobetus Mnemos. vol. VIII. p. 415. qui ne
Juliano quidem hoc aoristorum genus ignotum fuisse ostendit.

828 829

Suidas (cum eoque Zonaras p. 134.) et Bekkeri Anecd. p.
376, 31. Ἀλλάχθητε: ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς. Ex dit-
tographia hujus glossae ortum videtur quod sequitur apud
grammaticum Bekkeri, Ἀλλά: ἀντὶ τοῦ ὄταν. Σοφοκλῆς.

830

Schol. Hom. Il. 2, 274. Σθένος τὴν δύναμιν, ὃ ἐστὶ τὴν στρατιάν.
οὕτω καὶ οἱ συγγραφεῖς δύναμιν καλοῦσι τὸ στράτευμα. καὶ Σοφοκλῆς
Ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελειμμένος
ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει.

quae Heckerus in Comment. de Anthologia p. 320. sic correxit,

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

181

Ἐρετοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις
ἦδιον, εἰ χωρῶμεν, ἢ παντὶ σθένει —.

partim praeceunte Schneidewino in Conject. crit. p. 101. qui Ἐνέταισιν potius scribendum fuisse monet in Ephemerid. Gotting. a. 1844. p. 1807. Manifeste corruptum εἰ χωρῶμεν. εἰ χωροῦμεν Nauckius.

831

Hesychius, Ἀλύβας (Ἀλίβας): ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. οἱ δέ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. "Videtur hoc nomine appellatione Sophocles inferorum paludem aut fluvium. Vide fragm. 751." BRUNCK.

832

Phrynichus Bekkeri p. 14, 20. Ἀμισθος: χωρὶς μισθοῦ. Σοφοκλῆς "Ἀμισθος ὁ ξένος πορεύεται." Conf. Hesych. in Ἀμισθος.

833

Suidas et grammaticus Coislin. p. 231. Ἀμύνασθαι:—Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. Non videtur spectare ad Oedip. Col. 873. ἔργους πεπονθῶς ῥημασὶν σ' ἀμύνομαι.

834

Suidas, Ἀμυχρόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἀγνόν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ἀμυχρόν. Idem, Ἀμυγρόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἀγνόν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. Ἀμυσκαρόν: τὸ ἀγνόν. Apud Zonaram p. 155. Ἀμυχρόν καὶ ἀμυγρόν, τὸ καθαρόν καὶ ἀμύσκαρον. ubi pro ἀμυγρόν duo codices ἀμυγρόν. Ex his intelligitur duas tantum formas probari posse, Ἀμυσχρος et Ἀμυσχρός, unde natae et conflatae sunt glossae Suidae. Ἀμυσχρός autem confirmatur feminino ab Etym. M. p. 87, 26. posito ἀμυσχρά. Conf. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1. p. 227. Monuit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. P. 2. p. 186.

835

Eustathius p. 1405, 30. Ἀμφώβολα: παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγχων μαρτυρίαι. Sic etiam Hesychius explicat.

836

Hesychius, Ἀναστρέφων: ἀρνούμενος. Σοφοκλῆς.

837

Hesychius, Ἀναφύχουσα : ξηραίνουσα. Σοφοκλῆς.

838

Pollux III, 107. Τὸν δὲ ἄριστον καὶ ἀνέστητον Σοφοκλῆς.

839

Suidas et Bekkeri Anecd. p. 407, 12. Ἀντίρως νεκτερεῖς ὄφειν, φησὶ Σοφοκλῆς. Ἀντίρως νεκτερεῖς Ellendtius parum probabiliter.

840

Bekkeri Anecd. p. 414, 2. Ἄσπερος λίμνη—εἶναι δὲ καὶ νεκρομαντεῖον ἐν τῇ Τυροσηνίᾳ λίμνη (λίμνη recte delet L. Dindorfius) Σοφοκλῆς ἱστορεῖ. Eadem usque ad νεκρομαντεῖον in Etymol. M. p. 115. extr.

841

Hesychius (coll. Bekkeri Anecd. p. 419, 13.) Ἀποκάλυμμα : ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς.

842

Hesychius, Ἀπάνθρωπος : σκληρότερος, ἀνέητος, ἄφρων, ἀσελῆμων. Σοφοκλῆς. Post Σοφοκλῆς codex ἀπανί.... addit, quod ex ἀπανθρώπια, ab Cyrillo per σκληρότης explicato, corruptum esse coniecit Schmidtus.

843

Etymolog. M. p. 123, 13. Ἀπληγίς : τὸ ἀπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἀπλοῖδα καλεῖ. Σοφοκλῆς

Τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Quidni Θεσσαλῆς? Frequentem huius vestimenti usum in traegodia testatur Strabo XI. p. 530. ab Nauckio comparatus, καὶ τὴν ἰσθίτην δὲ τὴν Ἀρμενιακὴν Θετταλικὴν φασιν, οἷον τοὺς βαθεῖς χιτῶνας, οὗς καλοῦσι Θετταλικούς ἐν ταῖς τραγωδίαις, καὶ ζωννίουσι περὶ τὰ στῆθος καὶ ἐφαπτίδας, ὡς καὶ τῶν τραγωδῶν μμησασμένων τοὺς Θεταλοὺς.

844

Pollux VII, 43. Ἀποδύσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς, καὶ περιλωπίσαι. Verbo ἐκλωπίσαι uetus est Trach. 925. ἐκ δ' ἐλώπισσε πλευράν.

845

Bekkeri Anecd. p. 432, 6. Ἀπόμορφα : ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἡθεσιν. οὕτως Σοφοκλῆς.

846

Bekkeri Anecd. p. 439, 10. Ἀποφανῶσαι : εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. Exspectes αποφανερῶσαι, quum frequens sit, etsi non apud veteres Atticos, φανερώω, inauditum vero φανόω. Similis est glossa Hesychii quam supra posuimus (fragm. 76.), Ἀποφανθεῖς : ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ.

847

Hesychius, Ἀρραγὲς ὄμμα : οὐ δακρύον. ᾧ τρόπῳ φαμέν, κατερράγη μου δάκρυον. Σοφοκλῆς * * σατυρικῷ (σατυρικῷ codex).

848

Bekkeri Anecd. p. 447, 5. Ἄρταμος : κρεουργός, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως. Hinc versum sine nomine poetae allatum in Etym. M. p. 149, 56. ἥ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγῶν Sophoclis esse conjecit Gaisfordius.

849

Pollux VII, 36. Σπάθη : δόεν καὶ τὸ σπαθῶν καὶ τὸ Ἀσπάθητος χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεί. Ad hunc locum spectat Hesychii glossa Ἀσπάθητον χλαῖναν : τὴν δορὰν, παρόσον οὐχ ὕφανται. Per ἀνύφαντον explicant Eustath. p. 787, 7. e lexico Pausaniae et grammaticus in Bekk. Anecd. p. 453, 18.

850

Bekkeri Anecd. p. 459, 31. Ἀτιμαγέλης : ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς.

851

Hesychius, Αὐλώπων : αὐλοὺς ἔχουσιν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλώπων εἶπεν.

852

Phrynichus Bekkeri Anecd. p. 28, 28. Ἀχανεῖς : τὸ μὴ ἔχον στέγην, ἢ ὁροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς.

853

Pollux VII, 70. Ἡ δὲ βαίτη ἐστὶ μὲν προμήκη χιτὼν. οὕτως ὁ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηρὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ.

854 a

Athenaeus XV. p. 690. Παρά πολλοῖς δὲ τῶν κομφοδισποῦν ὀνομάζεται τι μύρον βάκκαρις—μνημονεύει τῆς βακκαρίδος καὶ Σοφοκλῆς.

854 b

Harpocratio, Βάσανος· λίθος ἐστὶν ἡ τὸ χρυσίον παρατραβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς. Pindari et Sophoclis nomina servata in Epitome.

855

Hesychius, Βάσκανος· φόβονερὸς, ἀχάριστος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκανος (sic Nauckius. Codex βάσκανον.) ἐπὶ τοῦ (codex ἔπειτα) ἀχάριστος.

856

Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 577 F. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις (βλῖττειν) καὶ ἐπὶ τῷ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν τρυγᾶν, ὡς Ἀριστοφάνης (Eq. 794.) “ἀλλὰ καθεύρας αὐτὸν βλῖττεις.” καὶ Σοφοκλῆς

*Ἡ σφηκιῶν βλῖττουσιν εὐρόντες τινά.

Dialectus tragica postulat βλίσσουσιν. Comparandum autem cum his scholion ad Hippocratem ex codice editum ab Darembergio in *Notices et Extraits des Manusc. inéd. I.* p. 214. ἐβλιμάσθη—παρὰ τὸ βλίσσειν, ὃ ἐστὶ μαλάττειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισί φησιν (v. 529.) “εἴτα λαβόντες παλοῦσ' ἀθρόους· οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες.” ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς μέμνηται τῆς λέξεως ἐν Πανδώρα. Quae ad verbum βλίσσειν ex Sophocle memoratum in Etym. Voss. recte referre videtur Schneidewinus.

857

Athenaeus IX. p. 409 c. Βοῦκλεψ (codex βοοίελεψ, epitome ex eaque Eustathius p. 1401, 15. βοόκλεψ) παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ Ἑρμῆς.

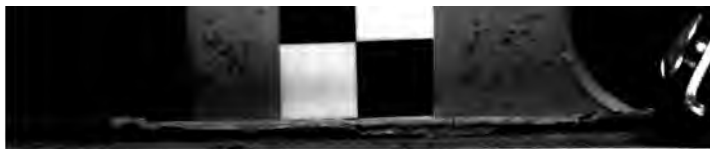
858

Zenobius Proverb. II, 65. Βοιότιος νόμος· ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡραμεῖαντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεωρόντων, ὥς φησι Σοφοκλῆς

*Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιότιον νόμον.

859

Eustathius p. 1623, 42. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ὡς τῆ παρὰ

ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη γηγενῇ βούβαλιν.

860

Etymol. M. p. 213, 26. Βρίακχος : θηλυκῶς ἡ βάκχη ἡ βριαρῶς ιακχάζουσα. Σοφοκλῆς “Ἐχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον.” ἔχω Hemsterhusius, ἀγρίαν Brunckius, pro ἐγὼ—ἄγραν.

861

Hesychius, Βολόνας : οἱ μὲν κολῶνας, οἱ δὲ τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχώσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ.

862

Eustathius p. 1923, 61. Γέρων, παλαιός. λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς “Σὺ γὰρ γέροντα βουλευείς.” ἔγουν παλαιά, ἀρχαῖα. Probabilis Nauckii conjectura σὺ γὰρ γέρων γέροντα βουλευείς : quo audacia dictionis mitigatur.

863

Hesychius, Γλοῖς : ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίᾳ (sic codex), παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ γλοῖης τὸ αὐτό.

864

Hesychius, Γνώμων : συνετός. Σοφοκλῆς.

865

Trypho περὶ τρόπων vol. 8. p. 741. ed. Walz. ὅταν ἐπὶ συνθέτων ἐναλλάξ ὀνομάτων τις τὸ καθωμλημένον, ὥς παρὰ Σοφοκλεῖ

Οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἡσκηκότες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνου. Similiter Polybius Sardinianus ibid. p. 612.

866

Etymol. M. p. 254, 53. Δελήτιον : τὸ δέλεαρ. Σοφοκλῆς “Ἐχε τὸ δελήτιον.” ἡ Σώφρων. Sunt haud dubie Sophronis verba.

867

Schol. Apollonii Rh. III, 281. Δενδύλλειν :—Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τέθεικε τὴν λέξιν.

868

Pollux III, 73. Δέσποινα—οὐ γὰρ προσέμαί τὴν Σοφοκλέους δεσπύτειραν ἢ τὴν Εὐριπίδου δεσπότην. Δεσπότην non erat cui re-prehenderet : δεσπύτειραν Sophocles metri causa finivisse videtur, ut alias non paucas vocabulorum formas.

869

Etymol. M. p. 265, 23. Δημόκοιτος : δημόσιος βασιανιστής· ἡ ὁ δῆμος, ἔχον δ' ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφοκλῆς

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοιτος οἵχεται.

ἡμῶν Bothius.

870

Pollux IX, 158. Ὁ ἀνὴρ φηγὰς, ἐξόριστος· τραγικός (τραγικὸν Nauck.) γὰρ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ διακτός.

871

Hesychius, Ἐγκότῃμα : ὀργή, μαρία, εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῇ κότῃ. καὶ ἐρεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ.

872 873

Etymol. M. p. 313, 1. Ἐγχος : τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον "Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλινδεται." καὶ τὸ πῦρ, οἷον "Ἐγχος ἰέμενον." τὸ τὴν ὀρμὴν ἔχον. Conf. ad fragm. 389.

874

Etymol. M. p. 333, 40. Ἐλυτρον : κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνεδλμα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφοκλῆς ἔλυτρα.

875

Etymol. M. p. 344, 40. Ἐνολμός : ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὀλμῃ κοιμηθέντας μαντικούς γίνεσθαι. ὀλμοὶ δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος.—Σοφοκλῆς, ἐνολμος, ἀπὸ τοῦ μαντικός. Zenobius Proverb. III, 63. Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφοκλέους ἐνολμος.

876

Etymol. M. p. 346, 15. Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξελων λέγετα, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐξπηχυστί. καὶ παρὰ Πλάτῳ τῇ κομικῇ ἔξπουν. Codex Voss. ἔξπηχυν. Grammaticus fortasse ἐξπηχυν posuerat, ut reliqua genere neutro.

877

Eustathius p. 1562, 38. Ἐπηλῖς : ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελαρία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὕτη καὶ ἔφηλις κοινῶς, ὥς ἀπὸ τοῦ ἔλιν. Hesychius, Ἐπηλῖς : τὸ πῶμα τῆς λάρνακος.

878

Pollux III, 145. Τὸ βραβεύειν, ἐπιστατεῖν Σοφοκλῆς.

879

Plutarchus Moral. p. 144 b. (et 756 e.) Εὐκαρπον Κυθέρειαν καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. Ζεῖδωρον Ἀφροδίτην dixerat Empedocles, ut Plutarchus loco altero memorat.

880

Grammaticus Bekkeri p. 1376. Εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεις καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας “Ὅχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν.”

881

Photius p. 37, 9. Εὐορνθίαν : Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. Eustathius p. 1439, 34. Εὐορνθία κατὰ τοὺς παλαιούς παρὰ Σοφοκλεί τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα.

882

Etymol. M. p. 462, 25. Εὐτυχία : εὖρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεί. Hac forma propter metri necessitatem usus est, ut ἐπυνύμφειος, ἐπυνίκειος, Ἐφέσειος, Ἀνακτόρειον per diphthongum in syllaba penultima dixit contra communem usum : de quo dixi in annot. ad Antig. 814.

883

Pollux VII, 185. Βοηλάται—ζευγηλάται· Σοφοκλῆς δὲ ἔφη “Ποπύζεται ζευγηλατρίς.” Ζευγηλάτης ex Triptolemo attulit Antiatt. Bekkeri p. 97, 33.

884

Photius p. 53, 25. et sine poetae nomine Antiatticista p. 98, 7. Ζημίαν λαβεῖν : ἀντὶ τοῦ ζημωθῆναι. οὕτως Σοφοκλῆς. Sententiam ἀμεινὸν ἐστὶ ζημίαν λαβεῖν ἢ κέρδος κακὸν ex grammatico codicis Vindob. affert Bergk in Zeitschrift f. d. Alterthumsw. a. 1855. p. 110. Verba ἀμεινὸν ἐστὶν post λαβεῖν transponit Meinekios.

885

Pollux VI, 161. Ἠμύκακον Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς. Ἠριστοφάνης δὲ καὶ ἡμυκάκως (Thesmoth. 449.)

886

Hesychius, 'Ηρακλεία λίθος' ἦν ἔνιοι Μαγνήτιν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς· διαλλάττουσι γάρ, καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον 'Ηρακλεία ἐστίν, ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρου.—κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ 'Ηρακλείας τῆς ἐν Λυδία πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίας λίθον αὐτὴν καλεῖ. Idem, Λυδία λίθος· ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσόν. Λυδικὴ λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου. αὕτη γὰρ τὸν σίδηρον ἐπισπωᾶται· ἡ δὲ Μαγνήτις διασπᾶται (διαπατῇ Heindorfius) τὴν ἔψιν, ὥς δοκεῖν ἀργύριον εἶναι. Unde Sophoclis haec fuisse verba conjicit Buttmannus, Λυδία λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου.

887

Etymol. M. p. 450, 48. Θήλεια : ἐκ τοῦ θῆλυς. ἡ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νύξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. Similiter Etym. Gud. p. 261, 15. et omisso poetae nomine Zonaras p. 1042.

888

Choeroboscus p. 219, 5. ed. Gaisf. Τὸ θήλυδος παρὰ τῇ Σοφοκλεῖ κλιθεῖν διὰ τοῦ δὸς ἡμάρτηται.

889

Etymol. M. p. 42, 40. Ἰδρις—ἄιδρις. ἡ γενικὴ αἰδρεως, ὥς ὅφιν ὀφews· καὶ αἰδρεῖ καὶ αἰδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ.—ὥστε ἀμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ πολυῖδρι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἰδριδα. καὶ παρὰ Φρυγίχῃ ἰδριδες. Eadem fere in schol. ad Homeri Il. Γ, 219. et apud Eustath. p. 407, 38.

890

Choeroboscus p. 278, 26. ed. Gaisf. Ἰκτινος ἡ εὐθεία, ὥς παρὰ Σοφοκλεῖ

Ἰκτινος ὥς ἐκλαγξὲ παρασύρας κρέας.

Etym. M. p. 470, 103. (1345 ed. Gaisf.) Zonaras p. 1100. Ἰκτινος ἐκραξὲ (ἐκλαγξὲ Etym., sed ἐκραξὲ in cod. Havn.) παρασύρας κρέας.

891

Pollux VII, 185. Ἰπποφορβοὶ ἰπποφορβία καὶ ὥς Σοφοκλῆς ἰπποβουκόλοι, ἰπποφορβεῖς. Ἰπποβουκόλοι ἐστὶν ἀπὸ Eurip. Phoen. 28.

892

Athenaeus II. p. 52 b. Κάρυα—τὸ δὲ δένδρον καρύα παρὰ Σοφοκλεῖ “Καρύαι μελίαι τε.”

893

Athenaeus XIII. p. 592 b. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς ἦδη γέρων ὡς ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἐταίρας—τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεῖται ἐν τινὶ στασίμῳ (στασίμως codex) οὕτως “Φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς.” Narratio suspecta, de qua dixi in commentatione de Vita Sophoclia. Nam ab Sophocle tale quid neque in tragoedia neque in fabula satyrica dici potuit.

894

Grammaticus cod. Ambros. in H. Keilii Anal. Gr. (Halis 1848.) p. 8, 15. Τὰ μεγάλα Μολοσσικὰ ἐκάλουν. Σοφοκλῆς,

Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων χεῖρας.

Metrum correxit Keilius χεῖρας in χέρας mutato. Sed aliud quod scripsisse Sophoclem intelligitur ex scholio ad Hephaest. apud Gaisford. vol. I. p. 170. τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσούς ἐκάλουν, ὡς Σοφοκλῆς “μολοσσῆσι χερσὶν ἐκτείνων πέδας.” unde Nauckius in Leutschii Philologo vol. XII. p. 642. conjecit, Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐντείνων πέδας, vel Μολοσσικαῖσι χεῖρας ἐντείνων πέδαις.

895

Photius p. 151, 14. Καυρός : κακός. οὕτως Σοφοκλῆς. Scribendum καῦρος : vid. Arcad. p. 69, 21.

896

Etymol. M. p. 500, 54. Κέκονα : παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτονα, κέκονα.

897

Etymol. M. p. 511, 52. Κηρύκειον : ἔστι προσηγορικόν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικόν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον.

898

Etymol. M. p. 513, 43. Κιμμερίους φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ὑποκείμενός τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κερβερίων (apud H.

Od. Λ, 14.). καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπτωκῆναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (v. 187.)

899

Etymol. M. p. 514, 27. Κινάκη: ὁ ἀκινάκης, κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ.

900

Eustathius p. 1479, 44. ubi de verbo κοκκύζειν agit, ὑποβάλλει δὲ τοιοῦτον νοῦν καὶ Σοφοκλῆς, φασὶν, ἐν τῷ “κοκκοβόας (κοκκυβόας Bothius) ὄρνις.”

901 a

Schol. Aristoph. Acharn. v. 75. Κραναὶ πόλις: τοῦτο τέτρεπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει.

901 b

Pollux VII, 24. Τὸ μέντοι ὑπερεμπλησθαι—κριθῶν ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἴρηκε—Σοφοκλῆς δὲ “Ἔως ὅτου (ὅτε cod. Paris. Bekkeri) κριθώσης ὄνου.” ψαύσει post ὅτου excidisse conjecit Hermannus.

902

Eustathius p. 1493, 32. Λαίθαργος, ὁλοὶ μὲν κύνα, τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὡς περὶ φασὶ λαθροδέκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφοκλῆς

Σαίνουσα δάκνει καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Proverbio dici σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ annotavit scholiasta Aristoph. Eq. 1028. et 1065. Et sic fortasse Sophocles quoque scripserat, non σαίνουσα δάκνει.

903

Eustathius p. 1761, 27. Λέγει δὲ καὶ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός) λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν. Λαπίζειν grammatici alii, quorum locos v. in Thesouro, per ἀλαζονεύεσθαι et ψευδεσθαι explicant: quo indicio συρίζειν apud Eustathium in ὑβρίζειν mutandum esse conjecit Nauckius.

904

Photius p. 216, 16. Λευγαλέα, διάβροχος. οὕτω Σοφοκλῆς. Etymol. M. p. 516, 28. Λευγαλίον: τὸ ὑγρόν. Σοφοκλῆς “Μίμρε λευγαλέα.” ubi λευγαλέα scriptum, quod ex Photio correxi.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

191

905

Photius p. 219, 25. et Suidas, *Δηκυθιστής* : ὁ μικρόφωνος (μακρόφωνος Meinekios). οὕτως Σοφοκλῆς. Per κοιλόφωνος explicat Hesychius.

906

Phrynichus p. 187. ed. Lobeck. *Λίβανον* λέγει τὸ δένδρον· τὸ δὲ θυμώμενον, *λίβανωτόν*· εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν *λίβανον* καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει.

907

Photius p. 227, 18. (et gramm. in Bachmanni Anecd. vol. I. p. 291, 20.) Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. Hesychius, *Λιτροσκόπους* : ἀργυραμοιβούς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος ὃ καλεῖται λίτρα.

908

Photius p. 247, 17. *Μαρεῖνη* (μαρίλη) : ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακεντάς. Σοφοκλῆς. Scribendum καὶ *μαριλοκαῖτας* τοὺς ἀνθρακεντάς Σοφοκλῆς, collata gl. Hesychii, *Μαριλοκαυτῶν* ἀνθρακευτῶν, haud dubie ex Sophocle sumta, ut monuit Nauckius.

909

Aristophanes Plut. 541. *στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν*, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. ubi scholiasta ex cod. Veneto ab me suppletus, Σοφοκλείους τὸ ἡμιστίχων “*Ἐπειγομένων* (*ἐπεγειρομένων* Bergkios) *κερκίδος ὕμνοις* (codex οὐ *κερκίδος ὕμνους*), ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.” Cum altera versus parte Meinekios comparavit Eupolidis verba apud Athen. IX. p. 397 b. *μήποτε θρέψω | παρὰ Περσεφόνῃ τοι-
όνδε ταῦν*, δς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.

910

Pollux III, 45. *Μελλόποσιν τὸν ἄνδρα ὠνόμασε Σοφοκλῆς*. V. ad Antig. 628.

911

Eustathius p. 877, 51. *Μῆλα*. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἂν πού καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. τὸν γοῦν Ἀχὺλλεῖα τραφῆναι φησὶν ἐν τῇ Πηλίῃ πᾶν μῆλον θηρῶντα. Idem p. 1648, 60. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχὺλλεῖα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῇ Πηλίῃ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν

912

Pollux III, 10. Μήτηρ, ἡ τεκούσα—ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα
φοκλῆς.

913

Photius p. 269, 9. Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμαίνεσθαι, τὸ ὄνει
Σοφοκλῆς.

914

Aristoph. Lys. 1259. πολλὸς δ' ἀμφὶ τὰς γένας ἀφρὸς ἦν
scholiasta, πρὸς τὸ παρὰ τῇ Ἀρχιλόχῳ "Πολλὸς δ' ἀφρὸς
στόμα." καὶ Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ "Ἀφρὸς | βορᾶς βροτεῖ
κατὰ στόμα." Haec notatio quum neque ad θρομβώδεις
Trach. 702. nec, quae Porsoni sententia erat, ad ἀφρὶ
equis dictum Electr. 719. referri posse videatur, alium
asta putandus est locum in mente habuisse, in quo περὶ (
στόμα vel simile quid additum erat.

915

Pollux VII, 30. Ξάσμα Σοφοκλῆς.

916

Photius p. 312, 23. Συνῶνα : τὸν κοινωνόν. Σοφοκλῆς.

917

Photius p. 326, 13. Ὀκράζων : τραχυνόμενος. Σοφοκλῆς.

918

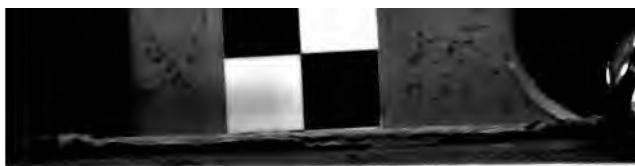
Photius p. 329, 15. Ὀλοσπάδες : ὅλαι καταπνόμεναι καὶ
σπόμεναι. Σοφοκλῆς.

919

Pollux VII, 32. Τὰς δὲ ταυνίας ὀλοστημόνους τολεύπας Σο
δόμασεν.

920

Appendix Vatic. Proverb. III, 36. Ὀπισάμβων : ταύτην
σιμπος τάττει κατὰ τῶν χειρὸν ἐν τοῖς πράγμασι προβαυόντων
τὸ δὲ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. I
thius p. 862, 5. Ἐν δὲ τῇ κατὰ στοιχείων λεξικῇ καὶ ὀπισαμβώ
ται ἢ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις. Quae vera est vocabuli fo
v. Schneidew. ad Paroemiogr. vol. 1. p. 321.

921

Photius p. 346, 5. Ὀρθόκερας : ὀρθόθριξ. (Sic etiam Hesychius.) Σοφοκλῆς. Pollux II, 31. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ "Ὀρθόκερας φρίκη," ὅλον ὀρθόθριξ.

922

Photius p. 346, 23. Ὀρθόφρων : ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς.

923

Etymol. M. p. 441, 24. Θαλαμίδιοι κῶπαι, αἱ ἡρέμα ἐλαύνουσαι. ὁ κατώτατος ἐρέτης θαλαμὸς λέγεται, Σοφοκλῆς (poetae nomen vulgo omissum addunt codices tres : scribendum autem ὡς Σοφοκλῆς), ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης. Rectus vocabuli accentus est θαλαμὸς, πῶν θαλάμος, ut plerumque scribitur : de quo dixi in Thesouro s. h. v.

924

Photius p. 361, 16. Οὐράν : αἰδοῖον. Σοφοκλῆς.

925

Photius p. 363, 19. Ὀφελμα : ἀβέημα. Σοφοκλῆς.

926

Harpocratio, Παρακρούεται : ἀπὸ τοῦ ἐξαπατᾶ—μετῆκται δὲ τοῦ νομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἰστώντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασείειν ἔνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς πού

᾽Ως μήτε κρούσης μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλης.

ὑπὲρ χεῖλος Porsonus. Vulgo ὑπὸ χεῖρα : sed codices tres ὑπὸ χειρός. Hesychius, ᾽Ως μήτε κρούσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν : παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη. ubi Hemsterhusius in Ad-dendis (ad vol. 2. p. 1598.) "Est versus Sophoclis laudatus ab Harpocratiōne s. v. Παρακρούεται, apud quem corrupte legitur ὡς μήτε κρούσης μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλης. Χεῖλος intellige labrum sive summum mensurae et cujuslibet vasis oram.—Mens Sophoclis est, sic animum institue ut in metiendo nec nimium vel parcus sis et alium defraudes, vel profusus et aequo largior, quod tibimetipsi damnum ferat. Hoc dictum, quum venit in proverbii consuetudinem, monet medium inter opposita vitia utrimque reductum debere servari."

927

Etymol. M. p. 490, 3. (coll. Suida in κάπηλος) Κάπηλος, ὁ μεταβολεὺς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἦγον τὸν οἶνον. τινεὶ οἶονται ἐν ἀνθ' ἐνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. Eadem fere grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 455, 29.

928

Phrynichus Bekkeri p. 21, 27. Αἰκαλλόντες· σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαίνειν.

929

Photius p. 470, 2. Πτέρυγας· τὰ πηδάλια. Σοφοκλῆς.

930

Eustathius p. 948, 19. Τὸ πτύον καὶ πτίον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὑστερον, ὡς Αἴλιος Διονυσίος φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκροαθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

931

Etymol. M. p. 695, 50. Πύγαργος· εἶδος ἀετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς.

932

Strabo VIII. p. 364. Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἰων τὸ ῥάδιον (λέγουσι) ῥά.

933

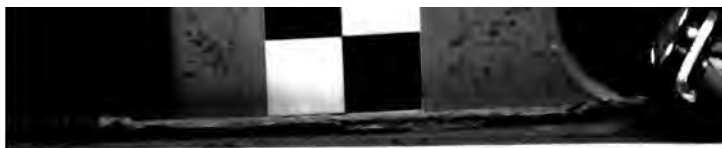
Photius p. 480, 15. Ῥακοὺς· οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. Eustathius p. 890. Γραικοὺς, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δὲ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥακοὺς φασὶ διχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὗρηται ῥητορικῶς λεξικῶ. Conf. fragm. 455.

934

Etymol. M. p. 702, 54. Πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῇ δὲ τις ἐν τοῖς μετallois οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ῥαχία λέγεται ἢ τοῦ ὄρους.

935

Photius p. 484, 12. Ῥάχοι· αἱ μυρικήαι ῥάβδοι “Ῥάχισιν ὀρ-

χάδος στέγης." Σοφοκλῆς δὲ τοὺς φραγμοὺς ποιήμης. Ad Ποιμένας rettulit Welckerus.

936

Photius p. 485, 10. 'Ρεῖτά : ἐν Ἑλευσίῳ δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥεῖτά. οὕτως Σοφοκλῆς. Eodem fortasse referenda glossa proxima, Ῥεῖτῶν τόπος ἱερῶν ῥευμάτων. Glossam ex Triptolemo sumtam esse conjecit Welckerus.

937

Photius p. 488, 12. et Suidas, Ῥήτωρ : συνήγερτος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ.

938

Hesychius, Ῥυτῆρι κρούων : ὁ κύκκος λέγει

Καὶ μὴ ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἔλω

. ρυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός.

ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ κύκκου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν. V. 1. Brunckius καὶ μὴν—σ' ἔλω. Poterat etiam καὶ μὴ (vel μὴ καὶ) σ' ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἔλω conjicere. Versum 2. ex Sophocle affert Photius p. 493, 13. ex quo correctum quod in codice Hesychii legitur κρούων (omisso γλουτὸν) ὑπτίῳ πόλος.

939

Suidas, Σάγμα : ἡ θῆκη τοῦ ὅπλου· σάγη δὲ τὸ ὅπλον. Σοφοκλῆς. (Qui sequitur versus non Sophoclis est, sed Euripidis Androm. 617. quo etiam gramm. in Cramerī Anecd. Oxon. vol. 2. p. 465, 23. utitur.)

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Apollonius Lex. Homer. Σάκος : ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν ἄλλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς.

940

Photius p. 497, 12. 22. et Lex. in Bachmanni Anecd. vol. I. p. 361, 20. Σαλάβην : Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. Σαλάμβη : ὀπή, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. Hesychius, Σαλάβη : καὶ θύρας ὀπή. Σαλάβους : θυρῶν ὀπάς. Σαλάμβη ἡ ὀπή δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἢ πύλη, καπνοδόχη, θυρίς. Vera una vocabuli forma est σαλάμβη, ut L.

cophronis versus docet 98. δισσὰς σαλάμβας ἀπὸ Γυθίου πλάκας. ad quem Tzetza, σαλάμβαι αἱ θύραι λέγονται παρὰ τὸ ἐν σάλῳ βαίνειν ἢ παρὰ τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. σαλάμβαι δὲ οἱ φανόπται ἦτοι οἱ φεγγίται ἰδιωτικῶς παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 707, 45. memorato Lycophrone, omisso vero Sophocle, quem non neglexit Eustathius p. 1908, 49. Ἰστίον οἱ σέλας οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὁπή, ὡς ἐν ῥητορικῇ εὖρηται λεξικῇ, παρὰ τὸ σέλας, φασίν, ἐμβιβάζειν. ἢ δὲ χρήσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. ubi manifestum est post Σοφοκλεῖ (typothetae Romani, ut opinor, culpa) excidisse σαλάμβην.

941

Hesychius, Σειρίου κυνὸς δίσκον : Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῶφον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχιλόχος τὸν ἡλίον, Ἰβυκος δὲ πάντα τὰ ἀστρα.

942

Photius p. 488, 22. Ῥυκός· ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

943

Hesychius, Σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια : Σοφοκλῆς τὰ ἀρρητὰ καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Photius p. 503, 22. Σεμνά : τὰ ἀρρητὰ μυστήρια· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡσύχου καὶ κατασπύγγου.

944

Photius p. 511, 15. Σίκλος (σίγλος grammaticus Bachmanni I. p. 364, 9) : καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σοφοκλῆς. Imo Xenophon Anab. I, 5, 6.

945

Hesychius, Σιλφίου λειμών : Σοφοκλῆς περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σιλφίον φερούσης.

946

Schol. Pindari Isthm. V, 36. Σοφιστὰς μὲν καὶ σοφούς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφοκλῆς

Μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμὸν.

Eustathius p. 1023, 13. Οἱ παλαιοὶ σοφούς ἐκάλουσαν πάντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασί, τὸν καθαρωδὸν σοφιστὴν λέγει. Hesychius, Σοφιστήν : πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον, καὶ σοφιστὰς

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

197

τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας. Confer schol. Hom. Il. O, 410. (ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 286, 14.) Athenaeum XIV. p. 632. Corruptum μὲν' εἰς.

947

Pollux II, 101. Στομάδῃ : τὰ εὖστομα καὶ εὖφημα. Σοφοκλῆς.

948

Pollux II, 23. οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραβολοκόμαν (corrigere στραβαλοκόμαν) Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Hesychius, Σταβαλοκόμαν (codex στάβαλος κομᾶν) : οὐλοκόμην. Στραβαλοκομᾶν· οὐλοκομᾶν. Στραβαλοκομᾶς· οὐλοκομᾶς. Quae omnia nihil aliud sunt quam diversae ejusdem vocabuli corruptelae. Nam vetus glossa fuit Στραβαλοκόμας· οὐλοκόμης, vel casu accusativo Στραβαλοκόμαν· οὐλοκόμην.

949

Photius p. 593, 3. Suidas et Zenobius VI, 19. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ : ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων (αἰρουμένων Suidas) τὰ χεῖρσιν ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἢ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς.

950

Photius p. 602, 6. Etymol. M. p. 766, 40. et grammaticus Bachmanni Anecd. vol. I. p. 390, 8. Τριπαῖα (τρίπαια ap. Photium) : ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφοκλῆς. Apud Etymol. M. τριπαῖα. Brunckius τροπαῖα. Non minus singulare est τερθρία πνοή, quod ex Sophoclis Cedalionē affertur : vid. fragm. 304.

951

Hesychius, Τυφῶ : ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς. Hac genitivi forma usi sunt etiam Aeschylus Sept. 517. Suppl. 560. et Aristoph. Nub. 336.

952

Eustathius p. 1496, 35. Ὑπουλον εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον, παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπόυλο νῆθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὥς ἀπὸ ἐλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι οὐκ εἰς παντελές, φασί, καθαρεῖν, ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τῇν προφαινυμένην οὐλῇν κακὸν τι κρύπτει.

953

Hesychius et Phrynichus Bekkeri p. 68, 4. (coll. Photio p. 635, 12. et Suida) Ὑψαυχεῖν : μεγαλαυχεῖν (ὕψηλοφρονεῖν Phot. et Suidas). Σοφοκλῆς.

954

Photius p. 637, 1. Φαικῶ : ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῶ. οὕτως Σοφοκλῆς. Hesychius, Φαικῶ : ἐνεργῶ, ἀκμάζοντι.

955

Photius p. 640, 18. et grammaticus Bachmanni vol. I. p. 404, 1. Φαρκίδα : τὴν ἐκ τοῦ γήρως (γένους Phot.) ῥντίδα. οὕτως Σοφοκλῆς. Vitiosum φαρμακίδα correxit Brunckius.

956

Hesychius, Ἀφάρμακον χρώμα Οἰδίποδος· ἄνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. Καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας (φαρμακῶνας codex) Σοφοκλῆς ἔφη. Sophoclis verba fortasse sunt ἀφάρμακον χρώμα.

957

Etymol. M. p. 803, 3. Φυτάλμος : Σοφοκλῆς

Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυτάλμῳ πατρί.

958

Grammaticus Bachmanni I. p. 415, 5. (et sine Sophoclis nomine Hesychius) Χειμάμνα παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἀλεξάνεμος.

959

Suidas, Χλωραθεῖς : ἀπὸ τοῦ χλωρὸς γενθεῖς. οὕτως Σοφοκλῆς.

960

Schol. Aristoph. Ran. 1065. Μουσαῖος—ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησιμοῦν αὐτόν φησι.

961

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 14, 25. Τὰ εἰς οὐκ ἀλγίστα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι—Γλοῦς ὁ ληστής, χροῦς παρὰ Σοφοκλεῖ.

962

Eustathius p. 777, 62. (et similiter schol. Homeri II. I, 601. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 242, 33.) Ψάκαλα, τὰ ἐμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὕδεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

199

Idem p. 1625, 49. ex Aristophanis grammatici libro περί ὀνομασίας ἡλικιῶν, "Ἐμβρυα δὲ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ

Ψακαλοῦχοι

μητέρες αἰγές τ' ἐπιμαστίδιον
γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνουεν.

Apud Eustathium αἰγες μητέρες τ'. Hesychius, Ψακαλοῦχοι· ψακάλας ἔχουσαι. εἰσι δὲ ἔμβρυα. Versus ad Ποιμένων fabulam rettulit Welckerus.

963

Suidas, 'Οε: λαν. Σοφοκλῆς

Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὥς δισθάνει.

964

Stobaeus CXIV, 6. Σοφοκλέους Οἰδίποδε (αι cod. Vindob.)

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
τοιούσδ' ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε,
καλῶς κακῶς πρᾶσσοντι συμπαρανέσσαι·
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν
μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον,
τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Cicero Tuscul. III. 29. "Itaque Oileus ille apud Sophoclem, qui Telamonem antea de Ajacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus est. De cuius commutata mente sic dicitur

*Nec vero tanta praeditus sapientia
quiesquam est, qui aliorum aerumnam diotis allevans
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et praecepta excident."*

In nomine fabulae (Οἰδίποδε) erratum apud Stobaeum. Ad Teucrum hos versus rettulit Welckerus. V. 1. αὖ cod. B., ceteri ἄν. 4. δέ] δ' ὁ B. 5. μάστιγ' πλάσστιγ' Lobeckius apud Ellendtium in Lexico, recte, ut videtur.

Non minus incertum nomen fabulae in alio fragmento apud Stobaeum CXXI, 3. ubi codex Vindob. Σοφοῖ (i. e. Σοφοκλέους) ταυτᾶ,

βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχὺς,
κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κείται θνητὸς
τὸν ἅπαντα χρόνον.

Literis ταυτὸ nomen Ταυτάλου significari potest, ut Aristarchus et Aristias Tantalum scripserunt. Totum locum om. cod. Paris. A., habet Trincavellus cum lemmate Σμυνίδου. Versui primo in Vindob. praefixum χ, quae est chori personae nota. Conf. ad Fr. 58. 2. θνητὸς] τεθνεὺς Cobetus Mnemos. vol. ix. p. 147.

965

Libanius vol. 3. p. 365. Τὴν αὐτὴν τῇ Σοφοκλεῖ φωνὴν ἀφίει· λέγει γὰρ δὴ πον κάκεινος “Ὁ τι γὰρ φύσις ἀνέρι δῆ, τόδ' οὐ ποτ' ἂν ἐξέλαις.”

966

Menander Rhetor vol. IX. p. 156. ubi de ὕμνοις διαπορητικοῖς agit: “Ὅσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφοκλῆς ὕμνησε διαπορῶν γένει.

967

Scholiasta Apollonii Rh. 4, 269. Καὶ Αἰσχύλος δὲ καὶ Σοφοκλῆς ὑπέλαβον τοὺς ὑπὲρ (sic H. Keilius pro ὑπὸ) τὴν Αἰγυπτίων χωρί-
ζεσθαι τόπους καὶ τηκομένης τῆς χιώνος τὴν χύσιν εἰς τὸν Νεῖλον ἐκ-
δίδουσαι. Seneca Natur. Quaest. IV, 2, 16. *Anaxagoras ait ex Aethiopiae jugis solutas nives ad Nilum usque decurrere—hoc Aeschylus et Sophocles tradunt.* Joannes Lydus de mensibus 4, 68. περὶ τῆς ἐν θέρει τῶν ὑδάτων ἐπιδόσεως Ἀναξαγόρας φησὶ τὰς τῆς Αἰθιοπίας τηκομένας χιώνας ἀποστέλλειν τὸν Νεῖλον. καὶ ταύτης ἐστὶ τῆς δόξης ὁ τ' Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης. Quibus addit alia plura e loco Senecae excerpta.

968

Scholiasta Homeri Il. B, 649. Νῦν μὲν ἐκατόμπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσειᾷ δὲ ἐνεηκοντάπολιν—ἐν Ὀδυσσειᾷ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξετή-
ροχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.

969

Scholiasta Homeri Il. II, 142. ἐπίστατο] ἠδύνατο. καὶ Σοφοκλῆς
Οὐ πάποθ' ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι.

969

Photius p. 9, 22. Ἀθηφάγοι ἀγνωστοὶ ἔκπαι οὕτως ἐκαλοῦντο—

ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφαγεῖν Ἑρμῆπος. Corrigendum videtur ἀδηφάγον νόσον, quod legitur Phil. 313. Nam verbo ἀδηφαγεῖν si usus esset Sophocles, dixisset καὶ ἀδηφαγεῖν Σοφοκλῆς καὶ Ἑρμῆπος.

970

Stephanus Byz. Αλανίτις χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. τὸ ἔθνικόν Αλανίται· προκατελήφθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ. διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Αλαντία γράφει δίχα τοῦ ἰ. Αλαντίς γράφει δίχα τοῦ ἰ conjecit Westermannus. Mirum vero hoc nomen ex Sophocle afferri.

971

Stephanus Byz. Ἄβροι—βαρύνεται ὡς Κίμβροι—Σκόμβροι, καὶ οὔτοι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

972

Grammaticus in Crameri Anecd. Paris. vol. IV. p. 60, 21. Ἀργειφόντης· ὁ Ἑρμῆς παρ' Ὀμήρῳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Similiter Etym. Gud. p. 72, 52.

973

Stephanus Byz. Τεγία, πόλις Ἀρκαδίας—ἔστι καὶ Τεγία ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. ὁ πολίτης Τεγεάτης ὡς Ἑλεάτης, καὶ θηλυκὸν Τεγεάτις—λέγεται καὶ Τεγεάς ὡς Ἰλιάς, ὀξύνεται, ὡς Σοφοκλῆς. Fortasse Telephi mater Τεγεάς dicta fuit in Aleadis : quae Meinekii conjectura est.

974

Scholiasta Sophoclis Phil. 1108. οὐ φορβάν ἐτι προσφέρων] ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαιν φησι διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν καὶ στιβαδοποιούμενος ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν. διακονεῖσθαι legitur Phil. 287.

975

Suidas, Τέως· ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ—Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρὸ μικροῦ.

976

Grammaticus in Bachmanni Anecd. vol. I. p. 415, 5. Χειμάμυνα· παρὰ Σοφοκλεῖ, ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἀλεξάνεμος. Eadem οὐσία Sophoclis nomine Hesychius s. h. v.

977

Etym. Gudianum p. 564, 25. Χειροβοσκός· ὁ διὰ χειρὸς ζῶν, ὡς φησι Σοφοκλῆς. Annotarunt etiam Pollux VII, 7. et Hesychius s. h. v., sed omisso poetae nomine.

978

Athenaeus II. p. 68 a. Τὸ δὲ ῥῆμα (ἀρτύειν) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ

Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς.

Potuit in dramate satyrico dici. Sed probabilius est comici illa verba esse, fortasse Sophili, quae Valckenarii conjectura est.

979

Antiphanes ap. Athen. IX. p. 396 b.

Καὶ πρῶτα μὲν

αἶρω ποθεινὴν μᾶζαν ἣν φερέσβιος

Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον

ἔπειτα πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη

χλόην καταμπέχοντα, σάρκα νεογενῆ.

ubi alteri personae quaerenti τί λέγεις; respondetur, τραγῳδίαν περαίνω Σοφοκλέους. Sunt igitur in versibus illis locutiones quaedam Sophocleae.

ΕΛΕΓΕΙΑΙ.

Sophoclem *ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας* scripsisse auctor est Suidas s. v. *Σοφοκλῆς Σοφῶλλον*, quemadmodum idem Sophoclis ex Aristone filio nepotem cognominem non solum tragoedias, sed etiam *ἐλεγείας* scripsisse tradit s. v. *Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος*, quasi Sophocles major unam scripserit elegiam, minor vero plures. De priore tantum constat, si quid loco Plutarchi Mor. p. 785 b. tribuendum, scripsisse eum *ἐπιγραμμάτων* in Herodotum ab verbis incipiens, *φθὴν Ἡροδότῳ τεύξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὧν | πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα* : de quo dixi in Vita Sophoclis p. xl. Porro epigramma in Euripidem scriptum, ex duobus distichis constans, ex Hieronymi Rhodii *ὑπομνήμασιν ἱστορικοῖς* memorat Athenaeus 13. p. 604. quem locum integrum apposuimus in Vita Sophoclis p. xxxviii. Incertiora etiam sunt reliqua quae ex Sophoclis elegiis ita afferuntur ut ne hoc quidem appareat, utrum Sophocles major an Sophocles nepos sit intelligendus. Ex quo genere tres sunt loci :

1°. Hephaestio c. 1. p. 9. ed. Gaisf. *Τὸ τοῦ Ἀρχελαοῦ ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ἤμετο ἐγγυρῶν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν. φησὶ γοῦν,*

Ἀρχέλειος· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν.

2°. Erotianus p. 390. *Χάριτες· αἱ χαραὶ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ.*

3°. Harpocratio, *ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν· Δημοσθένης προοιμίους δημηγορικοῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σδλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα, Θεόφραστος δ' ἐν τῇ παροιμιᾷ καὶ Ἀριστοτέλης βίαντος.* Alios aliorum scriptorum de hoc proverbio locos collegerunt editores Diogeniani Proverb. 2, 94. Respicit ad id Sophocles Antig. 175-177 : unde fuerunt qui conjicerent Harpocratiōnis notationem ad locum Antigōnae spectare, post quem alius excidisse nomen scriptoris, qui Solonis memoraverit sententiam.

De *paeanibus*, quos Sophocli tribuit Suidas, nihil ab aliis

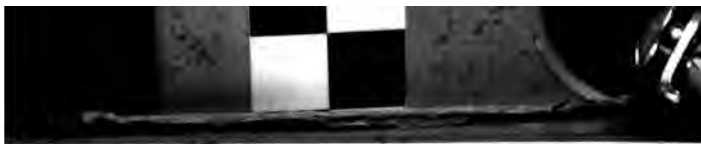
204 ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

proditum est, nisi quod paeonem in Aesculapium scripsisse dicitur : de quo diximus in Vita Sophoclis p. xvii.

Denique Sophocli τραγωδοποιῷ Clemens Alex. Strom. 5. p. 726. duos tribuit hexametros, memoriae, ut videtur, errore,

— ο ο οὐδὲ θεοῖς αὐθαίρετα πάντα πέλονται

πόσφι Διὸς· κείνος γὰρ ἔχει τέλος ἡδὲ καὶ ἀρχήν.

ADDENDA AD ANNOTATIONES.

OEDIPUS REX. (VOL. I.)

Pag. 48. col. 2. lin. 6. φρώνημ'] *corrigere φώνημ'*

P. 91. v. 943. πῶς εἶπας, ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον;] Similiter Phil. 333. Philoctetes, memorata ab Neoptolemo morte Achillis, respondet, Οἶμοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω | πρῶτον τόδ', ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;

P. 95. v. 998. μακρὰν ἀπφκεῖτ'.] Recte in duobus apographis ἀπφκιστ', ut ostendit L. Dindorfius in Thesouro s. v. 'Αποικίω. Quod mirum est non vidisse Valckenarium in Annot. ad Theocriti Adonias. p. 238. ubi tragici ignoti versus comparat ab Stobaeo servatos Ecl. Phys. 1, 47. (parum emendate scriptos apud Gaisfordium vol. 1. p. 48.) δοκεῖς τὰ τῶν θεῶν ξυκετὰ νικήσειν ποτὶ | καὶ τὴν Δίκην μακρὰν ἀπφκισθαι βροτῶν, ubi codex Monacensis eodem vitio ἀποικεῖσθαι.

P. 114. col. 2. v. 1280. in fine annotationis, ubi conjeci unum vel duo versus excidisse, quorum initium fuerit, τοιαῦτα μὲν τόδ' ἐστίν—, comparare poteram locos similes El. 696. 761. Trach. 943.

P. 117. v. 1340. ἐκτόπιον] *ἐκ τόπων* conjeci in annotatione ad Trach. 955.

P. 120. v. 1387. Non cogitandum de aoristo ἡσυχόμεν, de quo infra dicam in Addendis ad Antig. 465.

P. 130. v. 1525. ἦδει] ἦδει superscriptum in codice. Recta scriptura est ἦδειν, de qua dixi ad Trach. 87. Pariter ἦδει pro ἦδειν est in codice Phil. 1010. Nisi haec sic distincta fuerunt ut ἦδει ante consonantes, ἦδειν ante vocales diceretur.

OEDIPUS COLONEUS. (VOL. II.)

P. 16. v. 60. φέρουσι τοῦτομα] φοροῦσι τοῦτομα est in fragm. 573.

P. 25. v. 161. εὖ φύλαξαι] Similiter ἐπείγου μηδέν interpositum fragm. 690. ἦξεις, ἐπείγου μηδέν, ἐς τὸ μόρσιμον.

P. 55. v. 528. ἐπλήσω vitii suspectum esse dixi in annotatione. ἐπάσω conjecit Nauckius in *Mémoires de l'Académie de Pétersbourg, viie série*, vol. 1. p. 113. 'Επάσω per ἐκήσω explicat Hesychius ad Aeschyli Proteo.

P. 64. v. 668. in annot. col. 1. lin. 29. dele " Valerius Max. 8. 7

12." De narratione de Sophocle ab filiis in iudicium vocato pluribus dixi in Vita Sophoclis p. xlii—xlv.

P. 75. v. 82. ὅμοι] ὅμοι codex. Præstat οἴμοι.

P. 119. v. 1482. ἐναισίον δὲ συντύχοιμι] ἐναισίον δὲ σοῦ τύχοιμι Cobetus Nov. Lect. p. 201.

ANTIGONA. (VOL. III.)

P. 21. v. 110. De formis Doricis male in anapaestos illatis comparanda quae dixi in annot. ad Ajacis v. 202. Non minus suspectum est Doricum γενῶτορ fragm. 256. (apud Dionys. Hal. A. R. 1, 25.) ubi codices optimi, Ἰναχε γενῶτορ, παῖ τοῦ (τοῦ omittunt deteriores) κρηνῶν | πατρός Ὠκεανοῦ—, quod Sophocles scripserat, ὦ γενῆτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν | πατρός Ὠκεανοῦ. Nam Ἰναχε Dionysius perspicuitatis causa addidisse videtur. In alio ejusdem fabulae fragmento (269.), θηλυκῶς (ἀράχη) Σοφοκλῆς Ἰνάχη "πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βρίθει" haud dubie ἀραχνῶν scribendum, quod genere feminino dictum esse grammaticus ex ἐρίθων nomine intellexit, quod est femininum. Recte vero habet γόνον δ'εὐβόαν apud Aeschylum Agam. 57. quod qui in δ'εὐβόην mutaret non minus falleretur quam qui πανσανίαν in πανσανῆν mutaret in Sophoclis fragmento 765. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν | καὶ πανσανίαν καὶ Ἀτρεΐδαν. Suspectum vero est νικομάχαν, quod recte νικομάχον ab A. Nauckio scribi videtur. Nec corruptum καὶ Ἀτρεΐδαν in κατ' Ἀτρεΐδαν mutandum cum Bentleio, quod κατ' Ἀτρεΐδων scribendum foret, nisi probabilior correctio esset κατ' Ἀτρεΐδαν, etsi ne hoc quidem certum est, quum de sensu horum verborum non constet, in quibus mire dictum νόστον ἄγοι. Diversa ab his omnibus Doricarum formarum ratio est in anapaestis Euripidis Medae v. 196—147. ubi librarii, quum non intellexissent qua lege vel Doricae vel Atticae formae in versibus illis positae essent, saepius quidem errarunt, sed tamen satis multa verae rationis vestigia reliquerunt, quibus prudenter usus est Elmsleius in annotatione ad v. 95. p. 97. qua ostendit Doricis formis Medeam, Atticis famulam uti. Nam Medea multo majore cum animi motu quam famula loquitur, fere ut in anapaestis spondiacis, in quibus legitimus et constans est formarum Doricarum usus. Similis hujusmodi formarum ratio est in anapaestis quos Melanthio tragico tribuit Aristophanes Pac. 1013. εἴτα μοιψεῖν ἐκ Μηδείας | "ὀλόμαν ὀλόμαν ἀποχωρηθεῖς | τῆς ἐν τεύτῳ λοχνηομένης."

P. 35. v. 241. in initio annotationis, *Bene collimus S. ad*] Corrige *Bene collimas s. ad*

P. 53. v. 449. ἦδης τὰ κηρυθέντα] Scribendum ἦδῃσθα κηρυθέντα cum Cobeto, de quo dixi ad Trach. 446.

P. 54. v. 465-468. οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν | παρ' οὐδέν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς | μητρὸς θανόντ' ἄθαρτον ἠρσχύμην νέκυν, | κείνοισ ἀν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.] Plura in his versibus sunt quae offendant. Nam ne quid de insolita aoristi forma ἠρσχύμην dicam, quam recentior quidam corrector ex codicis scriptura ἠρσχύμην finxit, ineptissime dictum est τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαρτον ἠρσχύμην νέκυν, quae verba, ut Augustus Nauckius in literis nuper ad me datis monuit, ab hominibus recte et cogitantibus et loquentibus non aliter poterant intelligi quam Polynicem ab Iocasta matre occisum esse. Quod quum absurdum sit, interpretes verba τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς intellexerunt quasi scriptum esset τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς γεγῶτα, non sentientes quam inepte hoc quoque sit excogitatum. Nam primo Sophocles si hoc dicere voluisset, θανόντα potius erat omissurus quam γεγῶτα. Deinde non apparet cur Antigona non parentes aut patrem, sed solam memoret matrem, quasi Polynices spurius sit Iocastae filius, qui matrem quidem, verum non patrem communem cum Antigona habeat. Apparet ex his veteris interpolatoris manum in his versibus esse versatam, qui non animadverso unius versus defectu reliqua utcunque in ordinem redegit, quae fortasse sic scripta in codice suo repererat

παρ' οὐδέν ἄλγος, ἀλλὰ μᾶλλον εἴ τι σοῖς
θανόντ' ἄθαρτον τόνδ' ἀρσχύμην νέκυν,

omisso propter ὁμοιοτέλευτον post verba εἴ τι σοῖς versu uno, ἵππε-
καθοῦσα καινοπηγέσιν νόμοις. Qua conjectura si non verba poetae, certe sententiam verborum quae exciderunt restituissae mihi videor. Nam reliquam Antigona contra Creontem orationem consideranti vix sufficere videbitur hoc ab Antigona dici, dolituram se esse si insepultum reliquisset Polynicem, quum hoc potius dicendum esset, ignaviae se metuere opprobrium si Creontis se submittens edicto fratrem insepultum reliquiasse videatur, neglecto pietatis officio. Ceterum observatione dignum est Antigona neque in iis quae contra Creontem dicit neque usquam alibi in hac fabula injuriam memorare Polynici ab Eteocle factam, qui fratrem natu majorem regno privaverit: quo argumento Antigona magna cum vi uti potuisset ut Creontis edicti iniquitatem clariore in luce collocaret. Nec choru

quidquam hujusmodi dicit, sed v. 110. Polynici et Eteoclis *νεῖκη ἀμφίλογα* memorat, incertum relinquens uter utri injuriam fecerit. Quod non casu, sed consilio factum est poetae, qui narrationem de injuria Polynici ab Eteocle facta *ἔξω τοῦ δράματος* esse voluit, fortasse ne primariae dramatis personae, Antigona et Creon, impari jure inter se contendere viderentur. Alia Oedipi Colonsi ratio est, in qua fabula injuria Polynici facta verbis non ambiguis exponitur ab Ismena v. 374 seqq. et a Polynice ipso v. 1292 seqq.

P. 57. col. 2. lin. 1. apto] corr. apte

P. 72. col. 2. lin. penult. apte] corr. apto

P. 74. in varietate lectionis lin. 4. numerus 670. mutandus in 666.

P. 103. col. 1. lin. 9. ψαύω] corr. ψαύσας

AJAX. (VOL. IV.)

P. 16. lin. 6. *Adde*: Quae ex Joannis Laurentii Lydi libro de mensibus sumta sunt c. 39. p. 130. ed. Roeth. qui suo modo exornavit quae ab Suetonio tradita légerat in Vita Augusti c. 85. "*Tragoediam magno impetu exorsus, non succedente stilo, abolevit, quaerentibusque amicis quidnam Ajax ageret respondit Ajacem suum in spongiam incubuisse.*" (In spongiam incubuisse dicit alludens ad Ajacem qui in gladium incubuerat.) Pro Cicerone, cujus nomen Joannes Laurentius posuit, Lucium nominat Macrobius Saturn. 2, 4. "*Ajacem tragoediam scripserat Augustus, eandemque quod sibi displicuisset deleverat: postea Lucius, gravis tragoediarum scriptor, interrogabat eum quid ageret Ajax suus, et ille, in spongiam, inquit, incubuit.*" Brevius Suidas, *Ἀγούστος—ἔγραψε—καὶ τραγῳδίαν Αἰαντός τε καὶ Ἀχιλλέως*, qui Achillis nomen addidit, quia denegata Ajaci arma Achillis tragoediae argumentum praebuerunt: de quo monuit Rutgersius Var. Lect. 2, 19. p. 176. Apparet autem ex his Augustum tragoediam Sophocleam non tam in sermonem Latinum transtulisse quam novam ipsum fabulam ad Sophocleae similitudinem, etai infelici successu, composuisse.

P. 62. v. 537. *τί δῆτ' ἂν ἄς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοίμιν σε;* τῶνδ' ἔρ' ὠφελοίμιν σε conjecit nescio quis. Sic Antig. 552. *τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔρ' ὠφελοίμιν ἐγώ;* In annot. ad v. 537. deleantur verba postrema "*ἐκ τούτων*—non raro."

P. 106. v. 1039. in annot. lin. 2. ἐκείνων] corrige ἐκείνων

P. 133. v. 1377. *ἦν*] Hic quoque *ἦ* restituendum.

In Praefatione voluminis primi p. vii-xii. indicii scripturae ex apographis emendatae haec addantur :

I. Oedipus Rex. 998. ἀπφκιστ'] ἀπφκείτ', de quo supra dixi p. 205. in Addendis ad hunc locum.

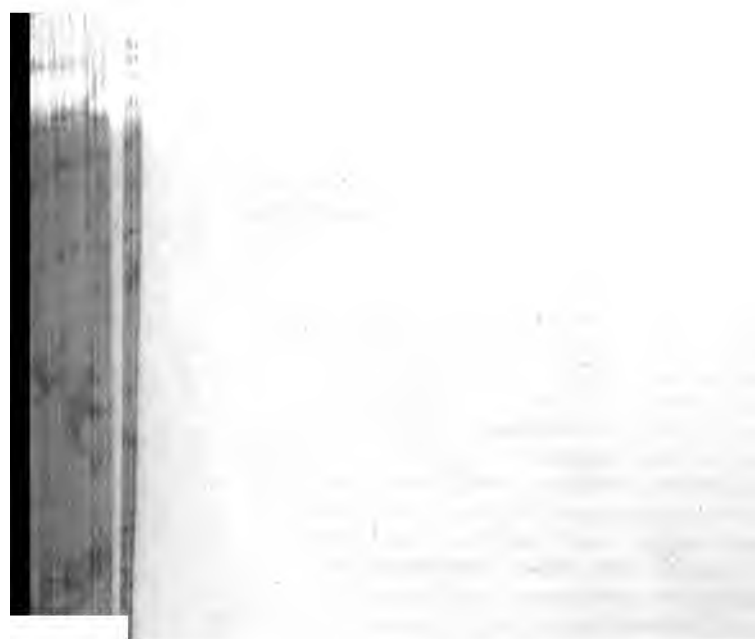
II. Antigona. 487. ἐρκίου] ἐρκίου 572. Αἶμον] αἶμων

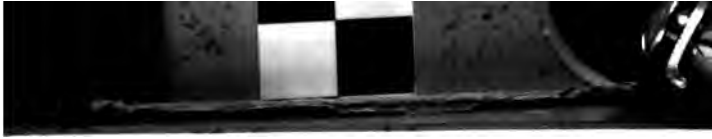
IV. Ajax. Dele "305. ἐπφξας] ἀπφίξας" Dele "546. που] τοῦ" 610. μοι] μοιμοι Dele "1008. πού με] om. με"

VI. Trachiniae. 333. θέλεις] θέλημι 531. ὥστε] ὥσπερ 551. καλῆται] καλείται 644. κόρος] τε κόρος 1045. οἴαις] οἴας 1091. ἐκείνοι] δὲ κείνοι

VII. Philoctetes. 220. Quod in codice legitur κακ ποίας πάτρας errore manifesto—nam πάτρας nomen ex v. 222. est illatum—in ναυτίλφ πλάτῃ ab correctore vetere mutatum est, quod in apographa omnia transiit, pro quo ναυτικῶ στόλφ, quod legitur v. 561. vel aliud quid hujusmodi pari jure conjici potuisset in annotatione monui. Non apparet tamen unde κακ venerit : quo servato veram scripturam restituit A. Nauckius κακ ποίας τύχης. 1175. μ' ἡλπισας] ἡλπισάσ μ'

P. xv. Emendatis ex scholiasta scripturis adde Trach. 816. καλῶς] καλός et ex aliis scriptoribus Oed. R. 528. ubi δ' ex Suida additum est.

INDEX SCRIPTORUM

EX QUIBUS FRAGMENTA COLLECTA SUNT.

ACHILLES Tat. Isagog. ad Ara- tum c 1. p. 122 .. Fr. 379-770. 771	Athenaeus 2. p. 67 531. 601
Aelianus N. A.	p. 68 978
2, 10 587	p. 70 318. 643
7, 39 110	3. p. 76 190
11, 18 587	p. 86 299
Ammonius de diff. voc. p. 34 .. 652	p. 94 114
p. 76 .. 426	p. 99 576. 698
Apollonius Dysc. de pronom.	p. 110 532
p. 330 418	p. 119 636
Apollonius Soph. Lex. Hom.	p. 122 20. 26
s. v. <i>Ἰορδάδος</i> 653	4. p. 164 309
s. v. <i>Σάκος</i> 939	p. 175 227
Apostolius Proverb. 7, 95 256	p. 176 398
10, 12 513	p. 183 361
13, 46 2	5. p. 189 493
21, 16 102	7. p. 277 700
Appianus B. Civ. 2, 85 711	p. 319 446
Aristides vol. 1. p. 112 773	8. p. 365 post 145
p. 259 378	9. p. 373 141
p. 268 773	p. 375 217
2. p. 288 12	p. 388 300
p. 307 post 184	p. 396 979
p. 310 224	p. 400 113
Aristotelis	p. 401 166
Eth. Eudem. 7, 10 769	p. 409 857
Poet. c. 16 522. 576	p. 410 420
c. 18 621	10. p. 428 701
Rhet. 2, 24 post 145	p. 433 702
2, 25 573	p. 447 533
Arsenius p. 190 375	p. 454 117
Artemidorus 4, 59 739	p. 466 68
Athenaeus 1. p. 17 147	11. p. 783 703
p. 20 226. 389	p. 475 580
p. 23 695	p. 476 429
p. 33 696	p. 482 129
2. p. 40 697	p. 487 482
p. 51 462 b	12. p. 513 289
p. 52 892	13. p. 546 11
p. 62 296	p. 564 421
	p. 584 198

Athenaeus 13. p. 587 445	Bekkeri Anecdota
p. 592 893	p. 336, 6 797
p. 601 393	p. 336, 7 798
p. 602 312	p. 338, 15 612
14. p. 632 946	p. 339, 8 119
p. 635 361	p. 340, 22 800
p. 637 228 a	p. 340, 26 801
p. 646 199	p. 343, 11 803
p. 657 596	p. 344, 28 215 b
15. p. 668 257	p. 345, 13 805
p. 679 148	p. 347, 25 806
p. 686 149	p. 347, 30 807
p. 687 330	p. 348, 26 809
p. 688 704	p. 352, 16 812
p. 690 854	p. 353, 4 810
Bachmanni Anecd. vol. 1.	p. 353, 5 811
p. 364 944	p. 358, 28 96
p. 415 976	p. 360, 18 814
p. 476 165	p. 361, 2 815
Bekkeri Anecdota	p. 361, 19 462
p. 14, 20 832	p. 362, 21 813
p. 21, 27 928	p. 367, 15 816
p. 28, 28 852	p. 367, 20 817
p. 68, 4 953	p. 367, 32 818
p. 82, 32 600	p. 369, 13 820
p. 83, 21 602	p. 372, 13 819
p. 83, 22 363	p. 372, 14 820
p. 83, 23 648	p. 373, 1 823
p. 84, 10 453	p. 373, 5 327
p. 84, 18 277	p. 373, 13 822
p. 85, 18 179	p. 373, 15 824
p. 87, 25 212	p. 376, 31 829
p. 89, 19 584	p. 376, 32 828
p. 90, 31 180	p. 383, 4 825
p. 92, 1 543	p. 383, 11 826
p. 94, 8 252	p. 383, 31 827
p. 97, 4 17	p. 385, 16 241
p. 97, 31 181	p. 385, 18 182
p. 97, 33 545	p. 404, 19 313
p. 98, 7 884	p. 407, 12 839
p. 98, 11 592	p. 415, 5 958
p. 105, 27 231	p. 414, 2 840
p. 106, 13 440	p. 419, 13 841
p. 106, 33 10	p. 422, 33 552
p. 107, 25 87	p. 426, 18 264
p. 107, 30 441	p. 432, 6 845
p. 108, 9 201	p. 435, 24 373
p. 108, 31 86	p. 439, 10 846
p. 128, 3 624	p. 442, 3 269
p. 128, 27 789	p. 446, 12 374 a
p. 240, 14 397	p. 447, 5 848
p. 325, 22 799	p. 447, 7 46
p. 332, 5 349	p. 450, 26 351

INDEX SCRIPTORUM.

218

Bekkeri Anecdota

p. 467, 31	503
p. 470, 13	143
p. 472, 22	178
p. 476, 1	618
p. 872, 19	403
p. 1376	880

Cicero Epist. ad Attic. 2, 7

2, 16... 753

Ep. ad Qu. fr. 2, 16 post 145

De orator. opt. Gen. 6 .. 194

Tusc. 2, 24 194 |

Tusc. 3, 29 14 |

Choeroboscus ed. Gaisf.

p. 43, 31	57
p. 140, 2	57
p. 219, 5	888
p. 237, 8	277
p. 278, 26	890
p. 307, 14	5
p. 367, 32	168
p. 376, 19	374 b
p. 463, 37	168

Clemens Alex.

p. 73	684
p. 78	724
p. 181	668
p. 286	706
p. 494	709
p. 565	464
p. 659	707
p. 741	108. 207. 302
p. 742	284
p. 745	607
p. 748	434
p. 787	700

Cocondrius in Walzii Rhet.

vol. 8, p. 784 434 |

Crameri Anecd. Oxon.

vol. 1, p. 118	461 a
p. 223	786
p. 226	467 b
p. 268	794
p. 343	461 a
p. 344	122
2, p. 455	927
3, p. 295	331
4, p. 60	430
p. 329	708
p. 330	403
p. 338	175

Crameri Anecd. Paris.

vol. 3, p. 162 279 |

Crameri Anecd. Paris.

vol. 4, p. 12 430 |

p. 52 303 |

p. 60 972 |

p. 173 165 |

p. 182 228 b |

p. 245 113 |

Demetrius de elocut. § 114 541 |

Dicaearchus p. 16. ed. Huda. .. 778

Dio Cassius 42, 4 711 |

Dio Chrysost. vol. 1, p. 256 109 |

Diogenes Laërt.

2, 82 711 |

4, 35 424 |

7, 28 395 |

Diogenian. Prov. 1, 79 773 |

Dionys. Ant. Rom.

1, 12 527 |

1, 25 256 |

1, 48 342 |

Dionys. de comp. verb.

c. 9, p. 66 754 |

Draco Strat. p. 35, 5 331 |

Eratosthenes Catast.

c. 16. et 36 128 |

Erotianus

p. 62 310 |

p. 96 494 |

p. 180 187 |

p. 200 278 |

p. 210 121 |

p. 304 433 |

p. 306 122 |

p. 374 226 |

Etymol. Gud.

p. 72, 52 972 |

p. 317, 12 110 |

p. 330, 43 646 |

p. 432, 53 432 |

p. 452, 31 459 |

p. 474, 28 462 a |

p. 564, 25 977 |

p. 627, 14 560 |

Etymol. M.

p. 15, 33 6 |

p. 19, 53 614 |

p. 26, 16 348 |

p. 41, 3 41 |

p. 42, 40 889 |

p. 120, 48 473 |

p. 123, 13 847 |

p. 194, 5 11 |

p. 207, 17 11 |

Etymol. M.

p. 213, 26	860
p. 220, 40	293
p. 254, 53	866
p. 265, 23	869
p. 272, 3	137
p. 287, 14	569
p. 313, 1	872
p. 333, 40	874
p. 344, 40	875
p. 344, 47	51
p. 346, 15	876
p. 377, 22	589
p. 385, 3	27
p. 393, 43	184 a
p. 395, 11	538
p. 405, 32	461 a
p. 439, 1	317
p. 441, 24	923
p. 450, 48	887
p. 462, 25	882
p. 490, 3	927
p. 500, 54	896
p. 511, 52	897
p. 513, 43	898
p. 514, 27	899
p. 516, 28	904
p. 590, 8	783
p. 595, 1	700
p. 597, 44	560
p. 601, 20. 54	191. 705
p. 629, 34	432
p. 652, 12	459
p. 666, 18	381
p. 681, 24	462 a
p. 695, 50	931
p. 702, 54	934
p. 747, 49	594
p. 753, 7	304
p. 762, 12	225
p. 766, 40	950
p. 789, 43	39
p. 803, 3	957

Etymol. Voss.

s. v. ἄλος	10 b
s. v. Ἀνακτόριον	775
s. v. βαλίζειν	856
s. v. κωχέουσιν	303

Eustathius ad Homer.

p. 66, 31	402
p. 228	380
p. 358, 40	229
p. 381, 10	389

Eustathius ad Homer.

p. 405	16
p. 407, 38	889
p. 533, 40	83
p. 752	26
p. 777	962
p. 812, 15	381
p. 835, 10	462
p. 862, 5	920
p. 870, 28	291
p. 877, 51	911
p. 899, 17	296
p. 914, 33	538
p. 948, 19	930
p. 980, 46	348
p. 1017, 10	57
p. 1023	946
p. 1088, 36	645
p. 1205, 3	190
p. 1205, 56	129
p. 1237	751
p. 1367, 21	394
p. 1396, 60	381
p. 1397, 8	380
p. 1404, 14	309
p. 1405	835
p. 1405, 58	350
p. 1439	881
p. 1448, 6	95
p. 1479, 44	900
p. 1493, 32	902
p. 1496	952
p. 1496, 53	642
p. 1534, 15	113
p. 1538	752
p. 1553, 63	389
p. 1562	877
p. 1564, 32	652
p. 1625	859
p. 1625	962
p. 1648, 60	911
p. 1675, 52	404
p. 1761, 27	903
p. 1796, 52	215
p. 1822, 17	318
p. 1822, 17	643
p. 1821, 28	147
p. 1872, 12	166
p. 1908, 40	940
p. 1923	862
p. 1944, 26	699

Galei Opusc. myth. p. 367 749
 Galenus vol. 9. p. 385 319. 483

INDEX SCRIPTORUM.

215

Gellius

12, 11	284
13, 18	12. 623
Grammaticus cod. Ambros. ab	
Keilio editus	894
Grammaticus cod. Darmstad. in	
Actis Monac. 2. p. 515	792
Grammaticus Hermanni	
p. 320	113
p. 444	331
Gregoriae Hist. Byz. 31, 28	668
Gregoriae Cor. p. 548	538
Harpocration	

'Αγνιά	340
'Απομάττων	32
Βάσανος	854 b
Δερμηστής	397
'Εκπλον	7
'Ηκρωτηριασμένοι	474
Καθελών	214
Μελίγη	534
Νώνιον	445
Ξηραλοιφεύ	437
Παλίνσκιον	272
Παρακρούεται	926

Hermias in Plat. Phaedr. 375

Hermogenes vol. 3. p. 324 356

Herodianus

p. 434. ed. Piers.	760
p. 435	578
p. 437	531

Herodianus de figur. p. 57 153

Herodianus περί μον. λέξ.

p. 8, 35	462 d
p. 9, 9	40. 571
p. 9, 29	528
p. 11, 3	451
p. 14, 25	961
p. 30, 27	305
p. 31, 21	382
p. 34, 3	787
p. 35, 10	266
p. 36, 23	525
p. 40, 11	338
p. 42, 23	788
p. 46, 18	461 a

Hesychius

'Αγκυραι	612
'Αγρίσαι	119
'Αγος	613
'Αγχιότης	6
'Αθημον	566
'Αδοξα	71

Hesychius

'Αδόξαστον	215 b
'Αδρέπανον	804
'Αειφόρος	510
'Αελλόθριξ	273
'Αζιῶται	156
'Αθηρόβρωτον	404
Αγλή	524
Αιδύσαι	486
Αιματος ἄσαι	213
Αινῶ	96
'Αιστάσας	481
Αιχμύδετος	41
'Ακεστρον	427
'Ακηρυκτον	240
'Ακλεπτοι	615
'Ακουστιῶν	820
'Ακρουχεί	293
'Ακτίτης λίθος	71
'Αλαλίαν	220
'Αλεξάθριον	120
'Αλιτρία	42
'Αλογα	241
'Αλοιμα	73
'Αλύβας ('Αλίβας)	831
'Αλυτον	416
'Αλάττηξ	369
'Αλαπός	242
'Αμαλλα	540
'Αμάσεται	550
'Αμβλύσκει	134
'Αμσθος	832
'Αμόρφωτον	243
'Αμφίλινα	43
'Αμφιον	370
'Αμφίπρυμνον	135
'Αμφιτέρμος	125
'Αναιδείας φάρος	274
'Αναιθύσω	486
'Αναλώσαι	452
'Αναστα	274
'Αναρκτον	28
'Αναρροιβδεῖ	390
'Αναστρέφων	836
'Αναστήναι	371
'Αναχαίτιζεν	189
'Αναψύχουσα	837
'Ανδρόπαις	551
'Ανέκτημαι	328
'Ανετός	507
'Ανηκίς	44
'Ανθήμαρον	177
'Ανθοβοσκόν	2

Hesychius

Ἀδρωσκε	372
Ἀδρόεος πόλεμος	384
Ἀδταίαν	74
Ἀνταίας	466
Ἀνταίρουσι	244
Ἀντίβοιον	353
Ἀντίπλαστον	268
Ἀντιστρέφω	568
Ἀξίστους	487
Ἀξόμβλητον	350
Ἀπαύλημα	841
Ἀπαλέξασθαι	286
Ἀπάνθρωπος	842
Ἀπαρένευτος	287
Ἀπειθής	45
Ἀπείρωνας	245
Ἀπενότισαν	638
Ἀπέκτυσε λόγους	616
Ἀπίσκη	552
Ἀπιστεί	30
Ἀπιστός	553
Ἀποβάθρα	364
Ἀπόδρομον	75
Ἀπόθεα	246
Ἀπομάκρτης	32
Ἀποπλήκτη ποδί	247
Ἀποσκόλυπτε	373
Ἀποστιβής	502
Ἀποσύρει	365
Ἀποφανθεῖς	76
Ἀπυνδάκωτος	291. 541
Ἀπύρου	366
Ἀραιάς	97
Ἀραίον	467 a
Ἀργέμων	221
Ἀρηνοβοσκός	589
Ἀρκὰς κυνή	262
Ἀρουραῖος Οἰνόμαος	425
Ἀρραγὲς ὕμμα	847
Ἀρρητον	488
Ἀρτύμασι	639
Ἀρύθμων	25
Ἀρύσσεις	703
Ἀράμματα	77
Ἀσάδλικτον	351
Ἀσας	554
Ἀσέπτον	47
Ἀσόλοικον	555
Ἀσπάθητον	849
Ἀστομος	78
Ἀσπραφής	367
Ἀτελή	248

Hesychius

Ἀτμητον	126
Ἀύλητήν	445
Ἀύλῳπιν	851
Αὐτοκτίτου	306
Αὐτόμοιρος	249
Αὐτομέλως	617
Αὐτόστυον	503
Αὐτόφορτοι	250
Ἀφάρμακον	956
Ἀφειψιασμένη	142
Ἀφθίτους γυνώμας	368
Ἀφράδμων	542
Ἀφροδισία ἄγρα	178
Ἀφύλλωτον	281
Ἀφωσιωμένα	251
Ἀχάλλευτα τρύπανα	640
Ἀχιλλείων	494
Ἀχρην	48
Ἀχρήματον	504
Ἀψάλακτος	495
Ἀψεφές	618
Βαλλήν	444
Βασίλη	292
Βάσκανος	855
Βερέκυντα βρόμων	454
Βίλην	79
Βρυαζούσης	10
Βυβοί	79. 332
Βωλόναι	861
Γάβου χόδναι	33
Γλοιὰς	863
Γνώμων	864
Γοργάδων	174
Δαίς	539
Δέσπος	305
Δράκωνος	569
Δράκοντα	628
Δροπά	428
Δρυοπαγῇ στόλον	629
Δύσαυλος	84
Ἐγκότλημα	871
Ἐκβαβάξαι	143
Ἐκκεκώπηται	157
Ἐλαιδέσσα νηδύς	405
Ἐλαιοῦται θρίξ	556
Ἐλκη	544
Ἐμπερής	412
Ἐμπεύρου	50
Ἐνθράκτος	489
Ἐνστερνομαστίας	52
Ἐσάταις	51
Ἐξισθίζω	652

INDEX SCRIPTORUM.

217

Hesychius

Ἐταῖρους	253
Ἐπαλλαχθεῖσαι	316
Ἐπίκοτα	386
Ἐπίκρουμα	270
Ἐπιμάσσεται	53
Ἐπιξενούσθαι	158
Ἐπισειύσης	159
Ἐπιστάσει	145
Ἐπιστήγματα	8
Ἐρκεσι	3
Ἐρκη	557
Ἐσείφθην	175
Εὐναῖος	184 a
Εὐωρος γάμος	200, 505
Ἐφουμνεῖς	111
Ἐχθίμα	590
Ἐχρωματισθῆ	9
Ἐψία	4
Ζεύγος τριπάρθενον	490
Ζευξίλειος	136
Ζηλῶ	630
Ἡγόμην	254
Ἡμαλάφαι	413
Ἡρακλεία λίθος	886
Θαυρός	538
Θαμίζεται	446
Θεανῆ νόσος	593
Θηλάστρια	85
Θῆμα	484
Θρεκταῖσι νόμοις	414
Θριάζειν	415 a
Θωχθεῖς	183
Ἰαννα	54
Ἰερόλας	55
Ἰήσιος	558
Ἰκτορεύσομαι	56
Ἰαλάδας	80
Ἰαλυρίς γονή	547
Ἰεσοφόρους	354
Καμικοὶ τράγοι	485
Καρτομανθῆς	591
Καταγῶνται	2
Καταρβύλοις	559
Καταρράκτης	344 a, 641
Κεστρία	21
Κεχλήλωμαι	431
Κηρίωμα	633
Κοινός	597
Κουρίον	132
Κνώμη πατρίω	271
Κυβευτήν	686
Κίκλους καὶ τροχούς	222

Hesychius

Κυλλαίων κάτω	619
Κωχέουσιν	303
Λαμπήνη	392
Λαπέρσαι	339
Λέικουσι	724
Λυρκίου δῆμον	265
Μῶλος	620
Ναύκληρον πλάτην	387
Νένωται	191
Νυμβόλους	161
Ὀμμάτειος	169
Ὀνος ἰσότριος	334
Ὀρόσπερος	31
Ὀχος	599
Πάππος ἀκάνθης	748
Παράφρμα	475
Πάραυλος	446
Πεσσὰ πεντάγραμμα	381
Ῥακτηρίοις κέντροισιν	631
Ῥυτήρι κρούων	938
Σακοδερμιστής	562 a
Σαλητόν	139
Σάρητον	39
Σειρίον κυνὸς δίκτην	941
Σεμνὰ	943
Σιλφίου λειμὼν	954
Σικυθιστὶ χειρόμακτρον	420
Στραβαλοκόμαν	948
Τυφῶ	951
Ῥψαυχεῖν	953
Φωνικίους γράμμασι	460
Φρίξας	314 a
Χαμέννη	184 b
Χειμάμντα	958
Χειρῶναξ λεώς	724
Χερσεύει	417
Ὡς	67
Ὡς μήτε κρούσαι	926
Joannes Alex. Τον. παραγγ.	
p. 12, 2	401
Joannes Lyd. de mens. 4, 60	967
Joannes Sic. in Walsii Rhet.	
vol. 6. p. 225	654
Libanius vol. 3. p. 365	965
Libanius Epist. 33	12
Longinus de subl.	
3, 2	753
15, 7	472
Lucianus vol. 3. p. 437	357
Lutatus ad Statii Thebaid. 6	394
Macrobius Saturn. 5, 19	479
5, 21	586

Menander Rhetor vol. 9. p. 156... 966

Montefalc. Bibl. Coislin.

p. 231 833

p. 475 562 a

Orionis Etymol.

p. 110, 3 500

p. 127, 1 311

Orionis Gnomolog.

p. 46 282

p. 47, 49 216

p. 51 298 b

Philo Jud. vol. 2. p. 448 769

Philostratus p. 863 496

Photius Bibl.

p. 530, 15 694

p. 533, 10 651

Photius Lexic.

p. 6, 8 801

p. 9, 22 969

p. 17, 7 589

p. 19, 7 175

p. 22, 15 27

p. 36, 12 184

p. 37, 9 881

p. 53, 8 136

p. 53, 25 854

p. 122, 1 214

p. 150, 9 383

p. 151, 14 895

p. 187, 3 129

p. 216, 16 904

p. 217, 9 307

p. 219, 25 905

p. 227, 18 907

p. 239, 15 228 a

p. 240, 10 409

p. 247, 17 908

p. 248, 18 642

p. 255, 24 534

p. 269, 9 913

p. 272, 17 87

p. 298, 1 495

p. 307, 17 450

p. 312, 23 916

p. 317, 7 138

p. 326, 13 917

p. 329, 15 918

p. 335, 9 233 b

p. 342, 11 233 b

p. 346, 5 921

p. 346, 19 31

p. 346, 23 922

p. 359, 8 923

Photius Lexic.

p. 359, 25 225

p. 361, 16 924

p. 363, 19 923

p. 365, 1 599

p. 366, 13 599

p. 369, 10 165

p. 371, 21 192

p. 373, 25 272

p. 389, 1 475

p. 400, 5 406

p. 410, 10 293

p. 413, 15 301

p. 470, 2 929

p. 480, 15 933

p. 484, 12 935

p. 485, 10 936

p. 488, 12 937

p. 488, 22 941

p. 489, 1 297

p. 497, 3 562 a

p. 497, 12, 22 940

p. 511, 15 944

p. 571, 13 594

p. 593, 3 949

p. 595, 7 225

p. 602, 6 950

p. 635, 12 953

p. 937, 1 954

p. 640, 18 955

p. 643, 7 39

p. 674, 20. (App.) 193

p. 674, 25. (App.) 459

Phrynichus

p. 187. ed. Lob. 906

p. 374 130

Plinius H. N.

18, 12, 1 529

21, 88 481 b

37, 11 353

Plutarchus Moral.

p. 16 715

p. 17 716

p. 21 109. 519. 718. 719

p. 23 720

p. 33 711

p. 34 497

p. 35 post 97

p. 72 497

p. 74 152

p. 75 783

p. 77 721

p. 84 722

Plutarchus Moral.

p. 88	post 97
p. 94	741
p. 98	723
p. 99	724
p. 107	725
p. 109	342
p. 141	726
p. 144	879
p. 204	711
p. 280	727
p. 282	713
p. 394	728
p. 414	729
p. 417	730
p. 455	232
p. 458	731
p. 463	732
p. 468	733
p. 502	102
p. 504	734
p. 511	735
p. 517	713
p. 530	736
p. 619	721
p. 625	737
p. 640	738
p. 691	400
p. 718	424
p. 732	739
p. 745	407
p. 756	879
p. 757	720
p. 758	740
p. 760	393
p. 761	709
p. 767	712
p. 768	741
p. 788	742
p. 789	632
p. 792	742
p. 802	724
p. 810	734
p. 854	743
p. 935	348
p. 959	744
p. 985	745
p. 1093	232 b
p. 1100	746
p. 1129	742

Plutarchus Vit.

p. 77	791
p. 89	632

Plutarchus Vit.

p. 253	710
p. 255	563
p. 661	711
p. 667	712
p. 795	447
p. 911	713
p. 1025	714
Pollux Hist. phys. p. 376	644
Pollux Onomast.	
2, 23	948
2, 31	921
2, 72	110
2, 101	947
2, 151	724
2, 162	52
2, 172	538
3, 10	912
3, 45	910
3, 73	868
3, 82	745
3, 107	838
3, 141	802
3, 145	878
4, 62	34
4, 75	227
4, 111	283
4, 141	ante 573
5, 76	110
6, 39	796
6, 65	531
6, 83	651
6, 161	885
6, 174	329
7, 24	901 b
7, 30	915
7, 32	919
7, 36	849
7, 43	844
7, 45	391
7, 68	314 b
7, 70	16. 853
7, 109	218
7, 117	170
7, 118	477
7, 185	883. 891
7, 191	415 e
7, 193	635
7, 203	381
9, 49	336
9, 50	258
9, 97	38
9, 140	

Pellux Onomast.

9, 155	post 374 b
9, 158	870
10, 34	295
10, 39	415 c
10, 44	430
10, 52	392
10, 55	422
10, 79	541
10, 110	218
10, 120	133
10, 133	151
10, 134	383
10, 147	477
10, 160	21
10, 165	549
10, 186	392
10, 190	33

Porphyrius de abstin. 2. p. 134. 464

Porphyrius Quaest. Hom. 1. 95

Priscianus vol. 2. p. 180. 627

p. 197. 337

p. 415. 785

Proverb. Append.

2, 49. 758

3, 26. 920

4, 27. 293 b

Rufus Ephes. de part. hom.

p. 32. 538

Scholiasta Aetiani N. A. 3, 10. 123

Scholiasta Aeschyl.

Pera. 181. 760

Prom. Argum. post 310

Prom. 128. 577

Prom. 576. 264

Sept. 310. 410

Scholiasta Apollonii Rh.

1, 580. 257

1, 773. 347

1, 972. 334

1, 1126. 335

2, 178. 633

2, 1121. 471

3, 281. 867

3, 1213. 480

3, 1371. 314 a

4, 14. 279

4, 223. 491

4, 269. 967

4, 284. 492

4, 816. 163

4, 1638. 172

4, 1695. 383

Scholiasta Aristidis vol. 3. p. 612. 773

Scholiasta Aristophanis

Ach. 75. 97

217. 528

Av. 100. 521

276. 521

280. 521

515. 766

852. 435

934. 76

1203. 251

1337. 425

1240. 77

Ecclesiaz. 80. 265

Equit. 84. 125

496. 425 b

1065. 922

1147. 260. 438. 449 b

Lys. 8. 78

138. 574

1259. 514

Nub. 257. 1

583. 507

1154. 442

1162. 76

1419. 434

Pacis 73. 173

530. 267

1126. 325

1164. 821

Plat. 541. 909

635. 634

727. 807. 259

Ran. 193. 650

233. 34

347. 719

360. 594

484. 115

596. 465

678. 341

1065. 960

Thesm. 870. 442

Vesp. 288. 476

842. 650 b

1021. 165

1501. 116

Scholiasta Demosth. 262

Scholiasta Dionysii Per. 10. 492

Scholiasta Euripidis

Alcest. 453. 15

Androm. 276. 461 b

Hecab. 1. 472

Hippol. 309. 1440

INDEX SCRIPTORUM.

231

Scholiasta Euripidis

Med. 33.....	763
Orest. 480.....	762
592.....	762
800.....	144 a
1686.....	575
1687.....	210
Phoeniss. 115.....	464
227.....	239
312.....	186
396.....	687
1256.....	462 c
Rhesi 105.....	747
Troad. 218.....	536
Scholiasta Hephaest.	
p. 170.....	228 b. 894
Scholiasta Hippocratis.....	432. 856
Scholiasta Homeri	

Il. A, 135.....	402
A, 423.....	749
B, 649.....	968
E, 158.....	83
E, 533.....	399
I, 453.....	750
I, 575.....	353
A, 634.....	541
E, 229.....	348
O, 101.....	768
O, 705.....	523
II, 142.....	969
Z, 274.....	830
X, 410.....	418
Ω, 257.....	post 547
Od. Δ, 4.....	210
H, 106.....	24
Θ, 186.....	399
Λ, 128.....	404

Scholiasta Nicandri Ther.

19.....	35
343.....	333

Scholiasta Pindari

Isthm. Proleg.	233 a
2, 68.....	150
4, 92.....	420
5, 10.....	375
5, 36.....	946
5, 86.....	411
Nem. 3, 60.....	163. 548
6, 90.....	164
10, 59.....	759
11, 7.....	650 b
Olymp. 1, 97.....	755
11, 1.....	535

Scholiasta Pindari

Pyth. 2, 62.....	23
2, 121.....	551
2, 125.....	756
4, 213.....	757
4, 221.....	758
4, 288.....	2
4, 303.....	346
4, 398.....	320

Scholiasta Platonis

p. 323. ed. Bekk.	307
p. 325.....	375
p. 372.....	52
p. 383.....	375
p. 378.....	118
p. 393.....	352
p. 396.....	171
p. 417.....	562 c

Scholiasta Sophoclis

Ajac. Arg.	post 357
I.....	176
190.....	155
581.....	449 a
Antig. I.....	597
980.....	565
Oed. Col. 9.....	154
378.....	197. 230
390.....	124
411.....	167
504.....	537
684.....	396
793.....	793
Philoct. 1025.....	post 410
1108.....	974
1199.....	598

Scholiasta Theocriti

1, 56.....	815
4, 62.....	131
7, 76.....	348
15, 48.....	784

Scriptor Vitae Homeri in Galei

Opusc. myth. p. 367.....	748
Scriptor Vitae Arati vol. 2. p. 437.	

ed. Buhl.....

Seneca Natur. Quaest. 4, 2, 16.....	967
Servius ad Virgil. Aen. 2, 211.....	344 b
Sextus Empir. p. 286.....	444
Socratis Hist. eccl. 3, 7.....	644

Stephanus Byzantius

Ἀβροι.....	971
Ἀγυα.....	211
Ἀλα.....	774
Ἀλαίριος.....	971

Stephanus Byzantius

Ἄλος	10 b
Ἀνακτόριον	775
Ἀρτάκη	376
Ἀσπίς	776
Ἄστυ	81. 647
Βόσπορος	637
Βαυμοί	36
Γραικός	445
Δαδίων	401
Δάστιον	69. 345. 438
Εὐρώπη	37
Ἐφεσος	82
Κράνεια	70
Κυκνίτις	439
Κυχρεῖος	506
Τεγέα	973
Χαλδαῖοι	564
Χρύση	38. 349
Χώρα	22. 219
Ὀλενος	285

Stobaei Ecl. phys.

1, 4	11. 656
1, 5	234
1, 6	603
1, 9	284. 657
1, 52	469
2, 1	659

Stobaei Florilegium

1, 1	202
2, 18	660
3, 8	88
3, 14	661
3, 15	662
4, 1. 5. 17	663
4, 37	98
4, 38	321
5, 5	664
5, 14	665
7, 7	203
7, 8	322
8, 2	58
8, 5	649
8, 11	666
9, 4	99
10, 25	512
12, 2	59
12, 3	100
12, 4	323
13, 5	513
13, 6	101
13, 9	667
17, 2	605

Stobaei Florilegium

18, 1	668
20, 29	581
20, 32	514
22, 22	515
23, 23	311
24, 4	669
24, 6	670
26, 1	146
26, 3	595
26, 4	358
27, 6	419
28, 1	671
28, 5	672
29, 1	235
29, 25	463
29, 37	343 b
29, 38	343 a
30, 6	288
33, 3	102
35, 4	89
36, 11	103
36, 16	90
38, 26	324
38, 27	196
39, 12	516
41, 3	673
41, 4	104
43, 5	606
43, 6	105
43, 7	204
43, 11. 25	674
45, 11	675
46, 6	582
40, 13	255
48, 5	12
49, 13	470
51, 24	498
54, 3	676
54, 21	106
59, 3	499
59, 12	503
62, 30	60
62, 33	577
63, 6	678
63, 25	607
64, 13	162
67, 5	679
68, 19	517
69, 14	608
73, 51	197
73, 54	680
74, 16	609

INDEX SCRIPTORUM.

222

Stobaei Florilegium

74, 28	61
76, 9	107
77, 9	108
79, 24	62
86, 12	518
87, 3	583 a
88, 11	91
89, 8	92
91, 27	109
91, 28	325
96, 9	681
98, 1	682
98, 14	13
98, 23	359
98, 43	683
98, 45	519
98, 46	520
99, 20	205
99, 99	584
103, 10	298 a
103, 15	326
104, 3	377
105, 3	572
105, 21	583 b
105, 39	610
105, 42	93
105, 57	520
106, 11	94
108, 21	236
108, 51	686
108, 53	611
108, 56	63
108, 58	521
109, 2	585
109, 14	687
113, 12	237
114, 6	964
115, 6	238
115, 8	586
116, 28	500. 684
117, 3	206
117, 4	688
118, 12	691
119, 6	280
119, 7	64
119, 12	65
121, 3	964
121, 7	626
121, 9	436. 689
122, 10	508
122, 11	600
124, 17	501

Stobaei Florilegium 125, 11 .. 66

126, 8

Joannes Damasc. in Gainfordi

Append. ad Stobaeum

vol. 4. p. 13	209
p. 31	780
p. 34	779
p. 35	622
p. 76	692

Strabo I. p. 27

6. p. 271

7. p. 295

8. p. 356

8. p. 364

9. p. 392

9. p. 399

9. p. 433

10. p. 470

13. p. 608

14. p. 643

15. p. 687

Suidas

'Αγάσματα

'Αθως

Αἰνῶ

'Αμφήμερον

'Αναχατιρίζει

'Ανθυπουργήσαι

'Αντάρης

'Αμύνασθαι

'Αμυχρόν

'Αράχνης

Αῖεις

Βαῖαι

Γλάμων

Διέξοδοι

Δράκωντος

'Εμασχαλίσθη

Θρηγείν

Κάπηλος

Καίπαργος

Λευκή στάβμη

Λήθουσι

Ληκυθιστής

Λυσανίας

Μελίση

Μυελίαν

Ξανῶ

'Ομπριον

'Οχανον

Παιδικά

Παλινσκιον

Παρουσία

